



Cô vợ giả
của
Ông giám đốc
Thanh Đình

Editor: meomở

Truyện được đăng tại <http://bichjpxinh.wordpress.com>

Cô vợ giả của tổng giám đốc

Tác giả: Thanh Đình

Editor: mèomỡ (<http://bjchjpxjnh.wordpress.com>)

Thể loại: Trùng sinh, hiện đại, ngược, sủng, 18+, HE

Số chương: 170

Raw & convert: ngocquynh520 (diendanlequydon)

Giới thiệu văn tắt:

Rơi lầu bỏ mình, cô không tan thành mây khói, mà lại tỉnh dậy, trở thành một phu nhân tổng giám đốc nổi tiếng.

Xã hội thượng lưu trong truyền thuyết, nhà giàu trong truyền thuyết, tổng giám đốc trong truyền thuyết.

Cuộc sống của mình trở thành quá khứ, mà từ nay về sau lại sống cuộc sống của người khác. Hôn nhân tồn tại trên danh nghĩa, cuộc sống nhà giàu không thở nổi.

Cô muốn trốn đi, nhưng người chồng kia của cô lại nói với cô: “Tôi phát hiện tôi đã phạm vào đại kỵ của đàn ông, mẹ nó, lại chìm đắm trong tình yêu buồn cười kia rồi.”

Mục lục

[Giới thiệu văn tắt: 1](#)

[Quyển I. 7](#)

[Chương 1: Trùng sinh. 7](#)

[Chương 2: Thân phận đột nhiên tới 10](#)

[Chương 3: Hiện trường án mạng của chính mình. 14](#)

[Chương 4: Phú thương trong truyền thuyết 17](#)

[Chương 5: Bất hòa. 20](#)

[Chương 6: Lo Lắng. 23](#)

[Chương 7: Tin dữ. 26](#)

[Chương 8: Đau lòng. 29](#)

[Chương 9: Mờ mịt 35](#)

[Chương 10: Cầu cứu. 38](#)

[Chương 11: Tranh chấp. 42](#)

[Chương 12: Mẹ chồng. 46](#)

[Chương 13: Vu oan. 49](#)

[Chương 14: Hứa Tình Hàm cưới chui 52](#)

[Chương 15: Gặp ở ngoài?. 56](#)

[Chương 16: Bé con. 60](#)

[Chương 17: Sẽ thành án oan. 64](#)

[Chương 18: Làm mẹ. 69](#)

[Chương 19: Con nhà giàu. 74](#)

[Chương 20: Nữ chủ chính nghĩa. 79](#)

[Chương 21: Cúng bái 83](#)

[Chương 22: Hạ Ánh Hi 87](#)

[Chương 23: Cổ nhân kiếp trước. 91](#)

[Chương 24: Muốn ly hôn?. 94](#)

[Chương 25: Ly hôn có thể, tiền không có! 97](#)

[Chương 26: Ăn diện. 101](#)

[Chương 27: Cái nhẫn ở đâu. 105](#)

[Chương 28: Tình nhân xuất hiện?. 108](#)

[Chương 29: Người quen?. 112](#)

[Chương 30: Trai đẹp kìa. 115](#)

[Chương 31: Công cụ, cho tôi hôn. 118](#)

[Chương 32: Con hát thấp hèn. 121](#)

[Chương 33: Ở hai thế giới 124](#)

[Chương 34: Đến nơi hẹn. 128](#)

[Chương 35: Chờ đợi 131](#)

[Chương 36: 134](#)

[Chương 37: Chia tay. 137](#)

[Chương 38: Ảnh chụp hôn nồng nhiệt 141](#)

[Chương 39: Tra hỏi 145](#)

[Chương 40: Lại bị dùng sức mạnh. 149](#)

[Chương 41: Hàng nhái 152](#)

[Chương 42: Tôi muốn ly hôn. 155](#)

[Chương 43: Sẽ không ly hôn. 158](#)

[Chương 44: Chủ nhật ở nhà với vợ. 162](#)

[Chương 45: Thay tã. 165](#)

[Chương 46: Mẹ chồng giá lâm.. 168](#)

[Chương 47: Mẹ chồng giá lâm 2. 171](#)

[Chương 48: Cùng giường. 174](#)

[Chương 49: Ác mộng tái hiện. 178](#)

[Chương 50: Xấu hổ. 181](#)

[Chương 51: Gặp trên đường đi 184](#)

[Chương 52: Nhân sĩ không rõ. 187](#)

[Chương 53: Hôn tôi một cái 190](#)

[Chương 54: Ý loạn tình mê. 194](#)

[Chương 55: Bước đầu tiên trong kế hoạch. 198](#)

[Chương 56: Đều có tâm sự riêng. 202](#)

[Chương 57: Chuyện cũ. 206](#)

[Chương 58: Cơ hội 209](#)

[Chương 59: Phương Tuyền. 212](#)

[Chương 60: Ngày kỷ niệm.. 215](#)

[Chương 61: Đau khổ. 219](#)

[Chương 62: Say rượu. 222](#)

[Chương 63: Tôi không muốn yêu anh. 225](#)

[Chương 64: Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. 228](#)

[Chương 65: Làm thật rồi sao?. 232](#)

[Chương 66: Kết quả điều tra. 235](#)

[Chương 67: Yêu hoặc không yêu. 238](#)

[Chương 68: Một nhà ba người 241](#)

[Chương 69: Đừng ép tôi 245](#)

[Chương 70: Nửa đêm kinh hồn. 249](#)

[Chương 71: Hạnh phúc?. 253](#)

[Chương 72: Ánh mặt trời buổi sớm.. 258](#)

[Chương 73: Nói chuyện phiếm.. 261](#)

[Chương 74: Đêm nay ăn em.. 264](#)

[Chương 75: Đón người 268](#)

[Chương 76: Ở khách sạn cả đêm.. 272](#)

[Chương 77: Công lý ở đâu. 275](#)

[Chương 78: Chính là kẻ thù. 277](#)

[Chương 79: Paparazzi chỗ nào cũng có. 281](#)

[Chương 80: Ép hỏi 285](#)

[Quyển II. 288](#)

[Chương 81: Gián đoạn bất giờ. 289](#)

[Chương 82: Yêu đau xót 300](#)

[Chương 83: Một đêm này, anh không có ở đây. 306](#)

[Chương 84: Tùy hứng một lần. 313](#)

[Chương 85: Vợ chồng son ngọt ngào. 320](#)

[Chương 86: Vòng tay dịu dàng. 326](#)

[Chương 87: Kiểm tra sức khỏe. 332](#)

[Chương 88: Sóng gió. 338](#)

[Chương 89: Không có kỳ tích. 344](#)

[Chương 90: Tai nạn xe cộ. 351](#)

[Chương 91: Ly hôn đi 357](#)

[Chương 92: Gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt 363](#)

[Chương 93: Đánh mất một người 369](#)

[Chương 94: Đi chơi Vân Nam.. 372](#)

[Chương 95: Đi chơi Vân Nam 2. 378](#)

[Chương 96: He loves nothing except you. 385](#)

[Chương 97: Ở bên nhau quá khó khăn. 392](#)

[Chương 98: Em có thai 398](#)

[Chương 99: Cho anh một cơ hội bắt đầu. 404](#)

[Chương 100: Gặp nhau lúc 7 giờ tối 407](#)

[Chương 101: Quán cà phê lãng mạn. 412](#)

[Chương 102: Đánh cược một lần. 417](#)

[Chương 103: Mâu thuẫn. 422](#)

[Chương 104: Kết thúc. 427](#)

[Chương 105: Nhờ giúp đỡ. 431](#)

[Chương 106: Chứa chấp. 435](#)

[Chương 107: Ở chung. 441](#)

[Chương 108: Giống nhau đến vậy. 445](#)

[Chương 109: Đi xem phim.. 451](#)

[Chương 110: Cô gái đó tên Bạch Ngưng. 457](#)

[Chương 111: Ra tay. 463](#)

[Chương 112: Cha mẹ tới cửa. 468](#)

[Chương 113: Lệnh đèn lần nữa. 473](#)

[Chương 114: Anh tình nguyện. 479](#)

[Chương 115: Gặp nạn. 485](#)

[Chương 116: Tội giết người 492](#)

[Chương 117: Em là của tôi 498](#)

[Chương 118: Cô chịu làm tình nhân không?. 503](#)

[Chương 119: Người tình vợ trước. 507](#)

[Chương 120: Người cô độc. 513](#)

[Chương 121: Yêu hay không yêu. 519](#)

[Chương 122: Được anh yêu thương. 526](#)

[Chương 123: Đừng yêu tôi 531](#)

[Chương 124: Tin tức bất ngờ. 537](#)

[Chương 125: Xin anh. 541](#)

[Chương 126: Ác mộng. 547](#)

[Chương 127: Hai người cùng đau khổ. 553](#)

[Chương 128: Chúng ta kết hôn đi 559](#)

[Chương 129: Cha của đứa bé. 564](#)

[Chương 130: Điên cuồng. 569](#)

[Chương 131: Ra đi 575](#)

[Chương 132: Trở thành kẻ thứ ba?. 582](#)

[Chương 133: Lấy anh nhé. 588](#)

[Chương 134: Chuyện trong làng giải trí 594](#)

[Chương 135: Em không giống cô ấy. 600](#)

[Chương 136: Thân phận. 607](#)

[Chương 137: Công việc mới 613](#)

[Chương 138: Thế giới của cô ấy. 622](#)

[Chương 139: Nhật ký của Hứa Tĩnh Hàm.. 629](#)

[Chương 140: Hạnh phúc của cô. 636](#)

[Chương 141: Lừa gạt. 643](#)

[Chương 142: Ba ba người sao Hỏa. 649](#)

[Chương 143: Anh đã trở về. 658](#)

[Chương 144: Kinh ngạc. 662](#)

[Chương 145: Cuộc sống của cô là do tôi quyết định. 669](#)

[Chương 146: Em lợi dụng anh. 678](#)

[Chương 147: Lòng ba mẹ. 683](#)

[Chương 148: Phục hôn. 690](#)

[Chương 149: Về nhà. 696](#)

[Chương 150: Khác nhau. 702](#)

[Chương 151: Tự trách. 711](#)

[Chương 152: Tổn thương vì yêu. 719](#)

[Chương 153: Không muốn đau lòng vì em.. 728](#)

[Chương 154: Ngã bệnh. 732](#)

[Chương 155: Lạc hậu. 738](#)

[Chương 156: Tịch mịch?. 744](#)

[Chương 157: Đêm thứ hai 753](#)

[Chương 158: Gặp lại Nhược Tình. 759](#)

[Chương 159: Hòa hoãn. 767](#)

[Chương 160: Thật sự yêu anh sao?. 773](#)

[Chương 161: Bảo táp. 782](#)

[Chương 162: Bảo táp 2. 791](#)

[Chương 163: Một ngày. 796](#)

[Chương 164: Án mạng. 803](#)

[Chương 165: Nhận tội 809](#)

[Chương 166: Nóng lòng. 815](#)

[Chương 167: Chân tướng. 820](#)

[Chương 168: Thì ra là như vậy. 829](#)

[Chương 169: Hạ Ánh Hi trở về. 836](#)

[Chương 170: Kết thúc. 846](#)

Chương 1: Trùng sinh

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Có người nói trước khi chết có thể nhìn thấy kiếp trước, có người nói trước khi chết những chuyện đã trải qua khi còn sống sẽ hiện lên trong đầu một lần nữa. Trong khoảnh khắc rơi xuống lầu, Bạch Ngưng nhìn thấy một khuôn mặt tang thương quen thuộc, người yêu cô cả đời —— mẹ.

Cô không muốn chết, thật sự không muốn chết.

Nhưng cô thậm chí còn nghe được tiếng "Bộp" nặng nề vang lên, dường như cô nghe thấy tiếng máu chảy ra, nghe thấy tiếng hét bốn phía.

Sau đó, trong đầu cô trống rỗng, trước mắt cô trống rỗng, cô tựa như một luồng sương khói bị gió thổi đi.

Về sau, cô mở mắt ra.

Cảnh tượng trước mắt cô không biết, nhưng cảm giác còn sống này là thật.

Trong đầu vẫn nhớ rõ mình bị bạt tai, bị đuổi theo, sau đó từ trên cao rơi xuống.

Thì ra, cảnh tượng rõ ràng như vậy lại là một giấc mơ.

Hơn nữa, cô đoán bây giờ cô vẫn chưa tỉnh, còn đang ngủ, bây giờ vẫn là mơ, bằng không vì sao cô không biết cảnh tượng trước mắt?

Vì thế cô lại nhắm nghiền mắt lại.

Nhưng cô không ngủ tiếp được, đầu óc vô cùng tỉnh táo.

Lại mở mắt ra một lần nữa, nhìn lại căn phòng này một lượt. Tiếng TV ồn ào, cô biết cảnh tượng trước mắt là gì ——

Một phòng ngủ xa hoa trong khu nhà cao cấp.

Ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa sẫm màu tím khiến căn phòng được bao phủ trong màu tím lãng mạn nhàn nhạt.

Bạch Ngưng thử ngồi dậy, thân thể không giống như trong mơ không chịu sự chi phối của đầu óc.

Cô nhìn cái giường đắt tiền, nhìn ngăn tủ được làm thủ công hoàn toàn, nhìn tất cả đồ vật trong phòng, sau đó từ trên giường đi xuống, lúc này cô nhìn thấy mình mặc áo ngủ tơ tằm. Cô đã từng thấy đồng nghiệp mỗi ngày lấy khăn tơ tằm ra khoe, nhưng tính chất còn không bằng áo ngủ này.

Khi thấy đôi chân trắng nõn thon dài phía dưới áo ngủ, cô hoảng sợ suýt chút hét lên.

Đó không phải chân cô!

Không ai không nhận ra được chính thân thể mình, cô biết rất rõ ràng, đây không phải chân cô. Bàn tay này không phải của cô, cánh tay không phải của cô, tóc không phải

của cô. mỗi một chỗ trên thân thể này, đều không phải của cô!

Cô thấy một mặt gương trong phòng.

Khủng hoảng, khiếp sợ, thấp thỏm không yên đi đến.

Cô từng xem một bộ phim, kể về một cô gái tỉnh lại sau tai nạn xe cộ bị mất trí nhớ, chồng con đều ở bên người. Cô ấy có gia đình hạnh phúc, nhưng sau này cô mới biết được, thì ra vợ của người cô tưởng là chồng mình là một người khác, nhưng cô ấy đã chết. Anh ta tìm đến cô, đem thân thể của cô đổi thành vợ anh ta, sau đó lại tiếp tục cuộc sống cả nhà hạnh phúc.

Có phải thân thể của cô cũng bị người ta thay đổi rồi không?

Trong giây phút đứng trước mặt gương kia, cô nhắm hai mắt lại.

Cô không dám tưởng tượng nếu khuôn mặt vẫn là mặt cô, cô nên làm gì bây giờ? Nhưng nếu trong gương lại xuất hiện một khuôn mặt xa lạ, cô biết phải làm sao?

Tim đập thình thịch, hô hấp càng ngày càng gấp, cô chậm rãi mở mắt ra.

"A ——"

Hét được một nửa, cô bưng kín miệng mình.

Khuôn mặt trong gương cô biết, nhưng không phải của cô.

Hứa Tình Hàm! Ngôi sao điện ảnh hot nhất hiện giờ - Hứa Tình Hàm!

Chương 2: Thân phận đột nhiên tới

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Hứa Tĩnh Hàm! Ngôi sao điện ảnh hot nhất hiện giờ - Hứa Tĩnh Hàm!

Cô biết người này, cô đã từng xem phim truyền hình cô ấy đóng, đọc tin tức về cô ấy, cô biết cô ấy đã từng diễn rất nhiều nhân vật chính trong phim cổ trang, hiện đại, cũng lên rất nhiều trang báo, tạo ra rất nhiều scandal. Cuối cùng khoảng một năm trước kết hôn với con trai một nhà giàu, đi vào con đường đại đa số ngôi sao nữ chờ đợi—— gả vào nhà giàu!

Nhưng. Tại sao? Bây giờ cô lại ở trong cơ thể này? Hứa Tĩnh Hàm đâu? Hứa Tĩnh Hàm thực sự đã đi đâu?

Còn cô? Chính cô thì sao?

Đúng, nếu như tất cả những chuyện này đều là thật, nếu như tất cả mọi chuyện không phải là một giấc mơ, vậy. cô biết chính mình ở đâu, cô đã chết rồi.

Từ trên lầu quán bar "Bồng Lai" nhảy xuống, đã chết rồi.

Đây. mọi chuyện là thật sao?

Bạch Ngưng nhìn khuôn mặt và thân thể của mình trong gương một lần nữa, sau đó nhìn bốn phía căn phòng, cuối cùng đi vén rèm cửa sổ màu tím lên, quả nhiên thấy được một vườn hoa, là vườn hoa chỉ ở trong TV mới có.

Có hồ bơi, hòn non bộ, đủ loại hoa, thiết bị phong phú, máy cắt cỏ, người làm vườn. có cái cô đã từng nhìn thấy trong TV, có cái chưa thấy bao giờ

Vô lực tựa vào bên cửa sổ, không biết rốt cuộc đây là tình huống gì.

Đột nhiên, cô nghĩ tới một từ trong tiểu thuyết —— xuyên không.

Cô chưa từng xem tiểu thuyết trên internet, từ trước tới nay không có thời gian đọc, nhưng bên cạnh có rất nhiều người đọc, dù sao cũng nghe nói qua một chút.

Xuyên không, cả thân thể và linh hồn người hiện đại xuyên đến cổ đại, hoặc chỉ có linh hồn đến cổ đại, sau đó nhập vào người khác.

Chẳng lẽ, bây giờ cô đã nhập vào Hứa Tĩnh Hàm?

Tình huống này cô không thể chấp nhận, cũng không có cách nào chấp nhận.

Vừa nghĩ vừa nằm lên giường, mở mắt ra lần nữa nhìn mình, nhìn thế giới này, nhưng cô biết tất cả đều là thật. Không có giấc mơ nào rõ ràng như vậy, ít nhất cô chưa gặp bao giờ.

Cô thì sao, là xuyên qua? Nhập sai hồn? Hay là cái khác?

Trí nhớ trong đầu là mơ, hay cảnh tượng trước mắt mới là mơ?

Cô còn sống? Hay đã chết?

Người tên Bạch Ngưng đã chết rồi; nhưng Hứa Tĩnh Hàm, cô không biết cô ấy đã đi về đâu.

Lúc trước cô là Bạch Ngưng, sau khi chết tỉnh dậy lại thành Hứa Tĩnh Hàm.

Hứa Tĩnh Hàm gả vào nhà giàu, bây giờ nơi cô ở là nơi này sao?

Nhìn về phía cửa phòng, cô muốn đi ra ngoài, muốn xem cảnh tượng bên ngoài, muốn tìm người hỏi thăm, hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô không dám.

Bên ngoài có cái gì?Chồng Hứa Tĩnh Hàm? Người nhà Hứa Tĩnh Hàm? Tất cả đều là những thứ Hứa Tĩnh Hàm quen thuộc, nhưng cô lại cảm thấy xa lạ.

Làm sao bây giờ? Cô biết phải làm sao bây giờ?

Đứng cạnh cửa sổ một giờ, trong đầu suy nghĩ một giờ, cuối cùng, cô đi tới bên cửa, mở cửa.

Sàn nhà màu trắng, lan can màu trắng, sau đó, có tiếng động truyền đến, dường như có người sắp tới, cô đang định trốn vào trong phòng, một bác gái mặc trang phục người giúp việc màu trắng xuất hiện trước mắt cô. Bà đang quỳ trên mặt đất dùng khăn lau lau.

"Phu nhân, cô tỉnh rồi à?" Bác gái ngẩng đầu lên nói.

Cô không biết nói gì, gật đầu một cái.

"Có cần tôi mang bữa sáng ra không?"

Cô gật đầu lần nữa.

"Được phu nhân, cô đợi một lát xuống dưới tầng ăn." Bác gái để khăn lau xuống rồi đi, Bạch Ngưng đóng cửa lại trở về phòng.

Người giàu chắc cũng phải mặc chỉnh tề rồi mới ăn sáng đúng không?

Nhờ cô tính sai, chênh lệch với thói quen sinh hoạt của Hứa Tĩnh Hàm quá nhiều thì sao?

Bây giờ không nghĩ ra được gì hết, cô chỉ có thể đi một bước tính một bước, trước hết phải tiếp tục làm Hứa Tĩnh Hàm rồi tính sau.

Mở tủ treo quần áo, cô nhìn thấy quần áo đầy tủ. Sau đó là phụ kiện, khăn quàng cổ, tất, dây chuyền, đai lưng.

Cũng may, cuộc sống riêng của Hứa Tĩnh Hàm không ít lần bị đăng báo. Cô nhớ cô ấy từng rất tự hào nói mình bình thường thích mặc màu trắng hoặc những trang phục có màu nhạt. Cô cũng nhớ rất nhiều khi, cô ấy đều thả mái tóc quăn. Cho nên việc ăn mặc hiện giờ cũng sẽ không quá khó khăn. Cô tìm trong đồng quần áo một cái áo khoác mỏng mặc vào, lấy một chiếc khăn lụa mỏng khoác lên đầu rồi ra khỏi phòng.

Cũng may bữa ăn sáng là sandwich đơn giản, trứng gà, cháo, cũng không phải mấy thứ cô chưa từng thấy, chưa từng ăn.

Dù là làm ngôi sao, hay là con dâu nhà giàu, cử chỉ của Hứa Tĩnh Hàm lúc nào cũng phải ưu nhã, cho nên cô cũng cố gắng làm ra vẻ ưu nhã.

Tốc độ ăn cơm nhanh gấp đôi so với bình thường, sau đó để thìa xuống, chậm rãi đứng dậy.

"Hôm nay khẩu vị phu nhân có vẻ rất tốt, tất cả đều ăn hết." Bác gái cười nói.

Chương 3: Hiện trường án mạng của chính mình

Editor: mềomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Hôm nay khẩu vị phu nhân có vẻ rất tốt, tất cả đều ăn hết." Bác gái cười nói.

Bạch Ngưng hơi cười, thế mới biết sai lầm của mình là ăn nhiều.

Ăn sáng xong, Hứa Tĩnh Hàm hoặc phu nhân nhà giàu sẽ làm gì?

Phú thương trẻ tuổi lấy Hứa Tĩnh Hàm bây giờ đang ở đâu?

Bạch Ngưng cẩn thận suy nghĩ, thời điểm cô viết luận văn cũng là lúc Hứa Tĩnh Hàm thông báo kết hôn, từ lúc đó đến bây giờ còn chưa tới một năm, chắc khoảng chín tháng. Hai người bọn họ còn được coi là "Tổ hợp bề ngoài", bởi vì không chỉ có Hứa Tĩnh Hàm là một đại mỹ nữ, tên phú thương kia cũng được xưng là người đàn ông năm chuẩn [1] đẹp trai hơn cả nam tài tử, hình như tên là Ngôn gì gì Quân đó.

Thật ra thì cô hoàn toàn không cần lo lắng, cho dù người khác cảm thấy cô khác thường, khác xa so với trước kia, vậy thì đã sao. Dù sao cũng không có ai nghĩ đến chuyện cô là một linh hồn nhập vào người khác.

Nghĩ được như vậy, cô quyết định phải làm chuyện mình muốn làm.

Trên lịch ghi hôm nay là mừng mười tháng mười, buổi tối cô đi ra ngoài là mừng chín tháng mười, gặp chuyện không may là lúc rạng sáng ngày mừng mười tháng mười. Nói cách khác, nếu như tất cả đều là thật, bây giờ cô mới chết không lâu. Cô muốn đến quán bar "Bồng Lai" xem một chút.

Nhưng bình thường Hứa Tĩnh Hàm ra ngoài bằng cách nào?

Bạch Ngưng lại trở về phòng, thấy vài bộ tóc giả trong phòng thay đồ.

Không nghĩ được quá nhiều, cô chọn một chiếc mũ, sau đó lại đeo một chiếc kính. Túi xách cũng ở đây, cô mở ra thấy ví tiền, thẻ tín dụng, tiền mặt đều có, lúc này mới cầm lấy đồ chuẩn bị ra cửa.

Lúc xoay người thấy một chiếc khẩu trang, nhớ ra ngôi sao ra cửa phải "Võ trang đầy đủ" nên cũng cầm luôn khẩu trang theo.

Vừa ra khỏi cửa đã thấy bác gái vừa nãy. Bác gái nhìn cô nói: "Phu nhân muốn ra ngoài sao? Tôi đi gọi Tiểu Hà."

Ra cửa mới biết Tiểu Hà là tài xế, lúc này đã chờ sẵn ở ngoài.

Bạch Ngưng lên xe, Tiểu Hà hỏi: "Phu nhân muốn đi đâu?"

Cô suy nghĩ một chút, không nói quán bar "Bồng Lai", mà nói đường Huệ Tường.

Suốt dọc đường đi không nói bất kỳ câu nào, đến đường Huệ Tường, Bạch Ngưng xuống xe, Tiểu Hà đứng chờ tại chỗ.

Khẩu trang và kính đen gần như che cả khuôn mặt, tóc quăn cũng đổi thành tóc thẳng, Bạch Ngưng gấp gấp rồi lại hoảng hốt đi tới quán bar "Bồng Lai".

Nhìn nơi mình chết, sợ rằng bất cứ ai cũng sẽ không thể bình tĩnh nổi.

Xa xa đã nhìn thấy đầy người vây xem náo nhiệt, nhiều xe, nhiều người, cảnh sát giao thông cũng nhiều.

Bạch Ngưng biết, tất cả đều là thật.

Cô thật sự đã chết rồi.

Cô không tìm chế được chen vào, chỉ thấy được 1 góc bị phong tỏa.

Thi thể của cô nhất định đã bị mang đi rồi, nơi này chỉ còn lại một vũng máu mà thôi. Tim của cô đập dồn dập, từ từ đi về phía trước, giống như vũng máu đỏ của mình có lực hút vô cùng mạnh mẽ.

Lúc này một người đàn ông còn trẻ quay đầu lại nhìn cô, sau đó kinh ngạc nói một tiếng: "Cô là."

Bạch Ngưng sợ hãi, cuống quýt lui ra ngoài. Người đàn ông trẻ tuổi kêu một tiếng "Hứa Tĩnh Hàm" chạy theo cô ra khỏi đám người.

Xuyên qua đám người, Bạch Ngưng quay đầu lại nhìn, không thấy người đàn ông kia nữa, nhưng trong lòng vẫn hốt hoảng, ngẩng đầu nhìn tòa nhà trước mắt, vội đi vào quán cà phê bên cạnh quán rượu.

Đi vào góc trong cùng, lòng của Bạch Ngưng cuối cùng cũng được thả lỏng. Ở chỗ này nhìn qua kính thủy tinh vừa khéo có thể nhìn thấy tình huống ở khách sạn trước mặt.

Không ngờ cô vừa mới ngồi xuống không bao lâu, thì có một ánh đèn flash chiếu về phía cô, sau đó vang lên tiếng "Tách tách".

[1] (*) Câu gốc là Kim cương vương lão ngũ () ý chỉ những người đàn ông hội tụ những tiêu chuẩn: Đẹp trai, giàu có, giỏi giang, học thức cao, khiêm tốn

Chương 4: Phú thương trong truyền thuyết

Editor: mềomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Không ngờ cô vừa mới ngồi xuống không bao lâu, thì có một ánh đèn flash chiếu về phía cô, sau đó vang lên tiếng "Tách tách".

Bạch Ngưng vội nhìn về phía nguồn sáng, trước mắt lại sáng lên, phía trước có hai người cầm máy ảnh đứng đối diện cô. Cô mới giật mình sợ hãi đứng lên hai người đã tiến tới hỏi: "Hứa tiểu thư, cô tới nơi này có phải vì theo dõi chồng cô Ngôn Lạc Quân tiên sinh hay không, nghe nói hai người ở riêng đã lâu đúng không? Có phải Ngôn tiên sinh thường cùng phụ nữ khác ra vào như vậy hay không? Cô có biết vị tiểu thư cùng uống cà phê với Ngôn tiên sinh lần này không?"

Lúc này, bên kia cũng truyền đến tiếng "tách tách". Bạch Ngưng nhìn sang, một nam một nữ từ phòng tình nhân của quán cà phê đi ra ngoài, nam che chở nữ, cản ánh đèn của đám paparazzi.

"Ngôn tiên sinh, nguyên nhân ngài và Hứa tiểu thư bất hòa là bởi vì con gái sao? Ngài có định ly hôn không? Nghe nói ban đầu Hứa tiểu thư dùng đứa bé uy hiếp ngài kết hôn đúng không?"

Ngôn tiên sinh? Chồng Hứa Tĩnh Hàm Ngôn cái gì Quân đó?

Từng câu hỏi của đám paparazzi cũng truyền vào lỗ tai Bạch Ngưng, thật lâu sau cô mới biết rõ chuyện gì xảy ra —— cô vào nhầm chỗ? Chồng Hứa Tĩnh Hàm đang ở đây uống cà phê với một phụ nữ, cô chạy tới, thành tư liệu sống cho đám paparazzi tha hồ đoán.

Ngôn Lạc Quân và người phụ nữ được anh che chở đi qua trước mặt cô, đi thẳng ra khỏi quán cà phê.

"Hứa tiểu thư, có phải Ngôn tiên sinh đã ngả bài với cô rồi phải không, ngài ấy có nói đến chuyện ly hôn không?"

"Nghe nói cha mẹ Ngôn gia ghét bỏ cô vì scandal lúc trước quá nhiều, còn sinh con gái, phải không?"

Bạch Ngưng không biết làm thế nào cho phải, không thể làm gì khác hơn là vòng qua bọn họ, vội vàng ra khỏi quán cà phê.

Một bàn tay to giữ cổ tay cô lại, bước nhanh ra khỏi cửa chính.

Chính là Ngôn Lạc Quân. Anh ta đã đưa người phụ nữ kia đi, quay lại quán cà phê.

Bạch Ngưng bị anh ta kéo ra phía sau. Tay của anh rất ấm áp, nhưng cô lại không cảm thấy ấm áp, thậm chí trong tiềm thức còn kháng cự anh.

Đám paparazzi vẫn còn đuổi theo phía sau, Ngôn Lạc Quân lôi kéo Bạch Ngưng vừa đi vừa nhìn chung quanh, dường như đang suy nghĩ làm thế nào để trốn thoát.

Lúc này Bạch Ngưng thử thăm dò nói: "Tôi bảo Tiểu Hà dừng xe ở đường Huệ Tường."

Ngôn Lạc Quân nghe vậy lập tức kéo cô đi về phía đầu đường.

Tiểu Hà thấy hai người đã sớm khởi động xe lui tới đây. Ngôn Lạc Quân và Bạch Ngưng nhanh chóng lên xe, "rầm" một tiếng đóng cửa xe. Tiểu Hà vội vã lái xe đi, bỏ lại đám paparazzi phía sau.

Không khí trong xe bình tĩnh nhưng thực ra lại ngốn ngang trăm ngàn cảm xúc.

Bạch Ngưng không biết tại sao mọi chuyện lại thành ra như vậy, cô chỉ muốn tới xem "mình" một chút, sau đó nghĩ cách đi thăm mẹ.

Ngôn Lạc Quân bên cạnh sắc mặt cũng không tốt, hơi nghiêng đầu nhìn cô, giống như cảnh sát hình sự thẩm vấn chờ phạm nhân là cô nhận tội.

Chương 5: Bất hòa

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Ngôn Lạc Quân bên cạnh sắc mặt cũng không tốt, hơi nghiêng đầu nhìn cô, giống như cảnh sát hình sự thẩm vấn chờ phạm nhân là cô tự nhận tội.

Cô lại không mở miệng. Cô không biết quan hệ của bọn họ rốt cuộc là như thế nào, không biết nên nói gì. Hơn nữa dù cô thật sự theo dõi anh ta thì sao nào? Bọn họ không phải vợ chồng sao, anh ta và người phụ nữ khác uống cà phê dưới ánh đèn mờ mờ ảo ảo trong phòng tình nhân, chẳng lẽ lỗi là do cô chắc?

Cô không mở miệng khiến sự tức giận của Ngôn Lạc Quân càng tăng lên, nói: "Tôi cho rằng cô cũng không đến nỗi ngu ngốc như vậy."

Bạch Ngưng ngẩng đầu lên nói: "Dù tôi ngu ngốc, anh cũng không có tư cách nói tôi."

Ngôn Lạc Quân nhìn cô chăm chăm, đột nhiên bình tĩnh, chậm rãi nói: "Những lời tôi nói với cô ngày đó, cô quên rồi sao?"

Nói cái gì? Bạch Ngưng không biết, quay đầu đi không để ý tới anh.

Quả nhiên con nhà giàu chẳng có kẻ nào tốt, lén lút để bị bắt mà còn làm ra vẻ bản thân thật vô tội. Thì ra hôn nhân của Hứa Tĩnh Hàm bi thảm như vậy.

"Tôi không hi vọng chuyện này xảy ra thêm một lần nào nữa, sự nhẫn nại của tôi có giới hạn." Ngôn Lạc Quân nói xong, dựa về đằng sau, tầm mắt nhìn thẳng phía trước.

Bạch Ngưng nói: "Tôi không theo dõi anh, tôi vốn không biết anh ở quán coffee đó."

"Tôi nhớ Hứa đại tiểu thư cô từng nói, cái loại quán coffee bình thường đó cô khinh thường vào."

"Tôi vốn muốn vào khách sạn bên cạnh." Ngữ khí của Bạch Ngưng không tốt.

Ngôn Lạc Quân lạnh lùng cười một tiếng: "Xem nào nhiệt sao?"

Bạch Ngưng cứng họng rồi, trả lời một câu rất ngu xuẩn: "Đúng."

Ngôn Lạc Quân lạnh lùng cười một tiếng, không để ý tới cô.

Trong lòng Bạch Ngưng rất ấm ức, cũng quay đầu không để ý tới anh, nhìn phong cảnh phía ngoài.

Trong lòng rất loạn.

Những thứ khác cô đều có thể không quan tâm, chỉ có mẹ.

Trên người cô có ID (= chứng minh thư), cảnh sát sẽ nhanh chóng tìm được mẹ cô, sau đó. Mẹ sẽ biết, cô chết rồi.

Làm thế nào bây giờ? Cô phải làm sao?

Lúc này Ngôn Lạc Quân gọi một cú điện thoại, sau khi bên kia nhắc máy chỉ nói một câu: "Lái xe đến Thủy Ngạn Thần Quang đón tôi."

Xe chạy thêm một lúc, Tiểu Hà dừng xe trước cửa ‘Thủy Ngạn Thần Quang’.

Ngôn Lạc Quân nhìn đồng hồ đeo tay một cái, nói với Tiểu Hà: "Đưa phu nhân về nhà." Sau đó xuống xe, không thèm nhìn Bạch Ngưng một cái. Anh vừa mới xuống xe đã có một chiếc xe màu bạc chạy đến, dừng ở ven đường.

Bạch Ngưng xưa nay không có hứng thú với xe, chỉ nhìn thoáng qua nên không phân

biết được là xe hãng nào, cô cũng không có ý định này.

Sau khi Ngôn Lạc Quân đi Tiểu Hà lại lái xe, đi được một đoạn Bạch Ngưng nói: "Tôi không về, đưa tôi đến đầu đường Nhạc Gia."

"Phu nhân, tiên sinh giao phó phải đưa cô về nhà." Tiểu Hà làm khó nói.

"Vậy anh dừng lại, để tôi xuống xe." Bạch Ngưng lại nói.

"Phu nhân, thật xin lỗi, tôi mới làm công việc tài xế này một tháng. Tiên sinh nói gì thì chính là cái đó.

Chương 6: Lo Lắng

Editor: mềomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Phu nhân, thật xin lỗi, tôi mới làm công việc tài xế này một tháng. Tiên sinh nói gì thì chính là cái đó.

Bạch Ngưng không nói gì nữa. Cô đã biết địa vị của Hứa Tĩnh Hàm ở trong nhà —— hoàn toàn không có địa vị.

Ngôn Lạc Quân chính là lão gia cổ đại, là chủ nhân duy nhất trong nhà, ai cũng phải nghe anh ta.

Chỉ có thể để đến ngày mai lại nghĩ cách khác, ngày mai lại tìm cơ hội đi thăm mẹ.

Hôm nay cô còn chưa uống thuốc, lại phải đi mua thôi.

Tiền mặt trong ví Hứa Tĩnh Hàm không nhiều lắm, chỉ hơn một vạn.

Thế nhưng hơn một vạn cũng bằng lương một tháng ban ngày cô đi làm, buổi tối tiếp rượu bồi hát ở hộp đêm, đau khổ cay đắng, mất hết tôn nghiêm mới có thể nhận được.

Ngày mai nếu như có cơ hội đi thăm mẹ, cô có thể sử dụng tiền của Hứa Tĩnh Hàm mua thuốc không? Dù trong lòng có áy náy, cô cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể tạm quyết định như vậy rồi tính.

Trở lại biệt thự, lúc đi ngang qua thư phòng Bạch Ngưng thấy máy vi tính bên trong.

Nghĩ đến sắc mặt mấy người kia, cô đi vào thư phòng, bật máy vi tính lên.

Không đợi cô mất công tìm kiếm, trên màn hình đã hiện ra cửa sổ tin tức, tiêu đề rất bắt mắt: "Nữ sinh đại học không chịu nổi nhục nhã nhảy lầu bỏ mình" . Trên tin tức cũng

không có tình huống cụ thể, chỉ nói là cảnh sát đang điều tra. Nhưng bình luận phía dưới đã vô cùng náo nhiệt rồi.

Bạch Ngưng đọc qua, đều nói là muốn xử tội mấy người đàn ông kia..., cũng có người nói một sinh viên như cô ở trong phòng cùng những đàn ông kia làm gì, tám phần cũng là loại chẳng ra gì, đáng đời!

Thời gian đăng tin chỉ mới mấy tiếng trước, cũng không có quá nhiều tin tức. Không thấy cái gì có giá trị, cô đóng máy vi tính, đi về phòng vô lực nằm trên giường.

Đêm trước, cuộc sống của cô xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, biến hóa này khiến cô không biết nên đối mặt như thế nào.

Buổi tối Ngôn Lạc Quân không về, Bạch Ngưng lên giường từ rất sớm nhưng mãi đến sau mười hai giờ mới ngủ.

Không biết qua bao lâu, cô nằm mơ rồi bừng tỉnh, ánh chớp bên ngoài thỉnh thoảng chớp lên sáng rõ, từng luồng ánh sáng như ánh đèn flash chiếu lên mặt cô.

Trong lòng vô cùng lo lắng, Bạch Ngưng không thể tiếp tục nằm xuống.

Cảm giác. Mẹ gặp chuyện không may.

Không muốn trì hoãn một giây phút nào, Bạch Ngưng lập tức ngồi dậy bật đèn, nhanh chóng mặc quần áo, ra khỏi phòng.

Nghe được động tĩnh, bác gái cô còn không biết tên đã vừa mặc áo vừa chạy qua hỏi cô có chuyện gì.

Bạch Ngưng nói: "Mau gọi Tiểu Hà lái xe, tôi muốn ra ngoài."

Bác gái vội vàng nói: "Phu nhân, bên ngoài đang có sấm sét đấy!"

"Tôi muốn ra ngoài, mau gọi anh ta lái xe!" Bạch Ngưng sốt ruột khó nén, giọng điệu nóng nảy trái ngược với dáng vẻ phu nhân nhà giàu. Bác gái gật đầu một cái đi gọi Tiểu Hà. Có lẽ là do bác gái đã nhẫn nhịn nên Tiểu Hà cũng không nhiều lời, theo lời lái xe ra chờ ở cửa.

Bạch Ngưng lập tức lên xe, lại bảo Tiểu Hà đến Nhạc Gia.

Xe khởi động trong làn mưa to tầm tã, nhưng đi được vài mét đã chết máy.

Tiểu Hà khởi động lần nữa, cuối cùng vẫn không khởi động được.

Bạch Ngưng nóng lòng hỏi: "Sao rồi?"

"Không biết, tôi xuống xe xem một chút."

Bạch Ngưng mở cửa xe thò đầu ra nhìn anh ta đi tới phía sau.

Tiểu Hà cầm đèn pin mở nắp ra nhìn một lát, nói: "Xe có vấn đề, phải đi sửa."

Chương 7: Tin dữ

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Tiểu Hà cầm đèn pin mở nắp ra nhìn một lát, nói: "Xe có vấn đề, phải đi sửa."

"Cái gì?" Bạch Ngưng lo lắng hỏi.

"Thật xin lỗi phu nhân, ngày mai cô lại đi có được không?" Vẻ mặt Tiểu Hà rất áy náy nói.

Mặc dù Bạch Ngưng nghi anh tôi cố ý làm hỏng xe nhưng không có chứng cứ, cô cũng không hiểu về xe, hoàn toàn không có cách nào.

Nơi này không có xe taxi, cô không nghĩ ra cách nào khác.

Bất đắc dĩ, cô xuống xe, mất hồn trở về, bác gái cầm ô vội vàng che cho cô.

Trong mưa, Tiểu Hà nhìn bóng lưng cô bất đắc dĩ cúi đầu.

"Ai, phu nhân, mau lau người đi. Đừng để bị cảm. Phu nhân nếu vội thì sáng sớm ngày mai bảo tiên sinh tới đón cô. Không đúng, phải là hôm nay rồi, cô xem bây giờ cũng một hai giờ rồi, đợi thêm mấy giờ nữa là trời sáng, đến lúc đó tôi gọi điện thoại xem tiên sinh có thời gian hay không."

Bạch Ngưng chỉ nhàn nhạt nói: "Bác đi ngủ trước đi." Sau đó đem khăn lông đưa cho bác gái, một mình về phòng.

Mưa vẫn còn rơi, dường như muốn cọ rửa tất cả dấu vết trên thế gian. Bạch Ngưng ngồi ở trên giường, cảm giác mình chính là loại người "Còn sống, cũng như đã chết".

Hứa Tĩnh Hàm ở Ngôn gia không có tự do, không có quyền lợi, Ngôn Lạc Quân là kẻ nắm trong tay tất cả của cô.

Cô chỉ có cuộc sống giàu sang, hôn nhân tồn tại trên danh nghĩa.

Bạch Ngưng không biết mình nên làm cái gì? Nếu như cô muốn đi ra ngoài làm việc, Ngôn Lạc Quân này nhất định sẽ hỏi nguyên nhân. Nếu như cô nói ra sự thực, kết quả không cần nghĩ cũng biết, thế nào cô cũng bị coi là "Bệnh tâm thần". Chỉ sợ Ngôn gia sẽ càng trông coi cô chặt hơn.

Theo kinh nghiệm ngày hôm qua, ban ngày cô có thể ra ngoài, Tiểu Hà cũng sẽ không cố ý theo dõi cô. Nhưng dường như Ngôn Lạc Quân có đặt ra quy định cho cô, ví dụ như muốn cô về thì cô phải về, buổi tối không thể đi ra ngoài.

Cho nên sau khi hừng đông Bạch Ngưng lại không gấp gáp muốn đi ra ngoài nữa mà chậm rãi rời giường, ăn điểm tâm, giống như thật sự đã quên chuyện đêm qua vội vã muốn đi ra ngoài.

Bác gái nói đã gọi điện thoại cho Ngôn Lạc Quân, anh không có thời gian, phải lái xe tới, để cho cô tự mình ngồi xe đi.

Bạch Ngưng chỉ gật đầu một cái, tiếp tục ăn bữa sáng.

Bác gái vào nhà, Bạch Ngưng gọi bà lại.

"Là báo hôm nay sao?" Bạch Ngưng nhìn một tờ báo trên tay bà hỏi.

Bác gái nói: "Đúng vậy, vừa mới đưa tới."

Bạch Ngưng nói: "Cho tôi xem qua một chút."

"Phu nhân." Bác gái đưa tờ báo tới trước mặt cô nói: "Hai ngày nay trang đầu đều là cô

nữ sinh đại học nhảy lầu đó, có người còn nói cô ấy là gái gọi, thật đúng là phức tạp."

Bạch Ngưng không lên tiếng, theo lời của bà nhìn lên trang đầu.

"Nữ sinh đại học nhảy lầu ngày là trợ lý hành chính, đêm là gái bồi hát."

Bạch Ngưng nhìn chữ nhỏ đề phụ phía dưới, mặt lập tức trắng bệch.

"Mẹ của người đã mất nửa đêm bệnh tim đột phát bỏ mình"

Bạch Ngưng chăm chú nhìn những chữ này rất lâu, nhưng cô không đọc được gì nữa, chỉ thấy trong đầu "Ong ong" vang dội.

Chương 8: Đau lòng

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Bạch Ngưng chăm chú nhìn những chữ này rất lâu, nhưng cô không đọc được gì nữa, chỉ thấy trong đầu "Ong ong" vang dội .

Bác sĩ nói, bệnh của mẹ cô thật ra thì không khó chữa, chỉ cần thay van tim là được.

Mười vạn, cô chỉ cần liều mạng một hai tháng, nghĩ cách đi vay mượn một chút, không bao lâu thì có thể làm phẫu thuật cho mẹ. Thế nhưng tất cả hi vọng lại do cô tự tay phá hủy.

Tại sao lại nhảy lầu, tại sao lại kích động. Cô không nên, không nên mơ hồ như vậy, không phải chỉ là cường hiếp sao? Đi hộp đêm, ai chẳng phải chuẩn bị sẵn tư tưởng?

Khi cô chạy trốn khỏi người đàn ông kia, trèo qua lan can nhảy xuống, giết mình, cũng đã giết mẹ.

Nhất định là mẹ biết tin cô nhảy lầu bệnh tim mới tái phát, nếu như ngày hôm qua cô đi tìm bà, nếu như cô nói cho mẹ cô còn chưa chết.

Tất cả đều do cô, đều do cô!

"Phu nhân, sao cô lại khóc?" Một câu hỏi đã đánh thức cô.

Bạch Ngưng vẫn cúi đầu, nước mắt rơi xuống ướt nhẹp tờ báo.

Bác gái cầm lấy tờ báo nói: "Phu nhân, bây giờ cô có ra ngoài nữa không?"

Bạch Ngưng từ từ đứng lên, mất hồn đi ra ngoài cửa.

Tiểu Hà mở cửa xe, bác gái đỡ cô lên xe.

Phong cảnh hai bên lùi về phía sau, xe nhanh chóng chạy.

Chỉ hai mươi phút, xe rời khỏi vùng ngoại ô, đi vào nội thành.

Càng ồn ào náo nhiệt, Bạch Ngưng càng lo lắng, càng sợ đi về phía trước.

Cuối cùng, cô nói: "Không đi nữa, về nhà thôi."

Tiểu Hà thả chậm tốc độ xe, hỏi: "Phu nhân, sao vậy?"

"Không đi, tôi không muốn đi." Lúc Bạch Ngưng nói chuyện giọng nói run run, đáng vẻ vội vàng.

Tiểu Hà dừng lại một chút, vòng xe về.

Về đến biệt thự, Bạch Ngưng lập tức đi về phòng, ngã xuống giường.

Cô không có dũng khí đi nhìn nơi hai mẹ con sống nương tựa lẫn nhau, không có dũng khí đi nhìn thi thể mẹ.

Cô từng nói sẽ chữa bệnh cho bà, chữa hết bệnh còn phải đưa bà đi xem mắt, tìm cho cô một ông bố.

Mẹ sau khi nghe thế cười ha ha.

Cô từng nói, mẹ hãy đợi thêm mấy tháng, uống thêm mấy tháng thuốc, đợi cô kiếm đủ tiền rồi đi làm phẫu thuật.

Nhưng cái mẹ chờ được lại là tin cô nhảy lầu.

Cô không tuân thủ lời hứa, thật bất hiếu, cô đáng chết.

Bạch Ngưng vùi đầu vào trong chăn khóc, nhưng không khóc lớn, chỉ có nước mắt vô thức chảy ra.

Mắt khô rồi ướt, ướt rồi khô, nước mắt dường như chảy không dứt.

Buổi trưa, bác gái gõ cửa nói đã đến bữa trưa, Bạch Ngưng nói không ăn.

Buổi chiều, bác gái tiếp tục gõ cửa, Bạch Ngưng lại nói không ăn. Bác gái khuyên một lúc, thấy bên trong không đáp lại thì không khuyên nữa, sau đó nói: "Mới vừa rồi phu nhân gọi điện tới bảo ngày mai đưa tiểu thư tới đây."

Bạch Ngưng không nghiêm túc nghe, một lát sau mới hỏi: "Cái gì?"

Bác gái nhắc lại: "Phu nhân gọi điện tới bảo ngày mai đưa tiểu thư tới đây."

Trong lòng Bạch Ngưng nghi ngờ, nhưng chỉ bình thản "Ừ" một tiếng.

Tiểu thư?

Đúng rồi, Hứa Tĩnh Hàm là mang thai rồi mới kết hôn.

Bọn họ có con.

Phu nhân? Là mẹ Ngôn Lạc Quân sao? Phu nhân nhà giàu thực sự?

Bạch Ngưng cứ như vậy suy nghĩ đến phiên lòng nhưng cũng không muốn tiếp tục nhớ

đến mẹ. Mỗi khi nhớ tới nụ cười của bà, một câu câu nhàu đều có thể khiến cô đau tê tái.

Lúc này bác gái lại trở lại, nói: "Phu nhân, tiên sinh đã về."

Bạch Ngưng lên tiếng: "Biết rồi."

Anh ta về có liên quan gì đến cô?

Bạch Ngưng không có tâm tình để ý, cũng cảm thấy mình không cần thiết phải để ý.

Bác gái không trở lại gọi cô, Ngôn Lạc Quân cũng không đến xem cô.

Sắc trời càng ngày càng muộn, Bạch Ngưng đột nhiên nghĩ đến Hứa Tĩnh Hàm và Ngôn Lạc Quân là vợ chồng. Giường cô ngủ cũng là giường đôi, còn có hai cái gối.

Trong lòng hoảng sợ, lúng túng ngồi dậy, sau đó nhìn tủ treo quần áo lớn.Đúng rồi, trong tủ treo quần áo dường như chỉ có quần áo của một mình cô.

Bạch Ngưng xuống giường mở cửa tủ nhìn một cái, xác định chỉ có quần áo phụ nữ xong lại nằm lên giường.

Bọn họ hẳn là ở riêng.

May là ở riêng.

Quả nhiên Ngôn Lạc Quân không vào phòng cô.

Đêm khuya, trong lòng Bạch Ngưng khó chịu vô cùng, liền đi tắm qua rồi mặc áo ngủ đi ra ngoài.

Thân thể có chút không đứng vững, Bạch Ngưng lao đảo xuống tầng, sau đó bị một

cánh mạnh mẽ tay bắt được.

"Cô lại uống rượu sao? Hay là uống thuốc?" Là Ngôn Lạc Quân.

Bạch Ngưng hất tay anh ra, vịn lan can đi xuống tầng.

"Bác Thâm——" Ngôn Lạc Quân gọi một tiếng, bác gái lập tức chạy tới.

Thì ra bà là bác Thâm.

"Tiên sinh."

"Đỡ phu nhân vào phòng." Ngôn Lạc Quân nói.

Bạch Ngưng lớn tiếng nói: "Anh đừng có xen vào chuyện của tôi, tôi không ra ngoài, chỉ xuống tầng đi một chút cũng không được sao?"

Ngôn Lạc Quân lạnh lùng nhìn cô một cái, sau đó nói với bác Thâm: "Nếu cô ta không muốn người ta quản, vậy thì mặc kệ đi, trông coi cô ta là được."

"Dạ, tiên sinh." Bác Thâm đáp.

Ngôn Lạc Quân quay người đi lên tầng, biến mất ở khúc rẽ.

Bạch Ngưng hừ lạnh một tiếng, đỡ lan can, đi vào trong vườn hoa.

Buổi tối tháng mười hơi se lạnh, gió mát chui thẳng vào bên trong áo ngủ chạm đến da thịt trắng nõn, cô lại cảm thấy thoải mái, nở nụ cười.

Bác Thâm nhìn bộ dáng của cô hơi lo lắng, lại hơi sợ.

Bộ dáng của cô giống như trúng tà, hoặc là điên rồi.

Bạch Ngưng đi vài bước, dường như không đi nổi nữa rồi, ngã xuống mặt cỏ.

"Phu nhân." Tối hôm qua vừa mới mưa xong, bãi cỏ còn ướt, bác Thấm lo cô bị cảm lạnh.

Bạch Ngưng nằm ở trên sân cỏ nhìn lên ánh sao sáng trên trời hỏi: "Bác Thấm, bác có con gái không?"

Bác Thấm ngần người nói: "Phu nhân quên rồi sao, lúc nghỉ hè con bé có đến gặp tôi, cô cũng đã gặp rồi còn gì."

Chương 9: Mờ mịt

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Bác Thắm ngăn người nói: "Phu nhân quên rồi sao, lúc nghỉ hè con bé có đến gặp tôi, cô cũng đã gặp rồi còn gì."

"Cô ấy. Rất ngoan ngoãn, rất hiếu thuận phải không?"

Bác Thắm cười cười, nói: "Có lẽ là con nhà nghèo sớm phải lo việc nhà, con bé này quả thật rất ngoan ngoãn."

Bạch Ngưng cũng không nói được gì nữa, nhắm mắt lại quay đầu đi, nước mắt nóng bỏng chảy xuống dọc theo khuôn mặt rơi lên ngọn cỏ thắm vào đất bùn còn ướt.

Từ năm nhất trung học, nhìn mẹ đẩy xe bán bánh mật bị đội giữ trật tự đô thị đuổi chạy khắp đường, cô đã thề đời này kiếp này nhất định phải cho mẹ một cuộc sống hạnh phúc.

Nhưng đời cô tốt nghiệp, đời khi cô không cần xin tiền gia đình nữa thì mẹ cũng không đứng lên nổi nữa. Cả đời quần quật làm việc tay chân khiến cho cơ thể bà suy yếu.

Năm hai trung học, cô có một nguyện vọng duy nhất chính là có thể cho mẹ cuộc sống không lo áo cơm, có thể có một người chồng yêu bà, người một nhà bình thản lại hạnh phúc sống cả đời.

Hôm nay, tất cả... tất cả không còn gì, mẹ và hi vọng đều đã mất. Chỉ dựa vào cái xác thuộc về người khác này cô có thể làm cái gì, còn có thể ước mơ cái gì?

Cô vẫn nằm trên mặt đất, Bác Thắm cũng không nhìn được mở miệng khuyên bảo: "Phu nhân, đất rất lạnh, cô mau đứng lên đi, đừng để bị cảm. Ngày mai phu nhân tới, còn phải dậy sớm đó."

Phu nhân tới? Liên quan gì tới cô, liên quan gì tới cô!

Cô không muốn gặp tên đàn ông tự cao tự đại không ai bì nổi đó, cũng không muốn gặp bà mẹ có lẽ còn kiêu ngạo hơn anh ta, càng không muốn trải qua cuộc sống nhà giàu chết tiệt này. Tại sao lại như vậy, trời cao tại sao lại làm vậy với cô. Sao không cho cô chết hẳn, hoặc là để cho cô sống. Tại sao lại đẩy cô vào nơi này!

Cô đột nhiên khóc òa lên.

"Phu nhân, phu nhân!" Bác Thẩm chạy tới kéo cô, cô lại vẫn nằm trên mặt đất khóc như đứa bé bị bắt nạt, khuyên thế nào cũng không nghe.

Ngôn Lạc Quân đứng trên ban công tầng hai nhìn tất cả dưới phía, nhú nhú mày, buông tách cà phê trong tay, xoay người vào phòng.

Một lát sau, anh xuống tầng, đi lên sân cỏ.

"Tiên sinh."

Ngôn Lạc Quân có chút chán ghét mà đi tới, kéo cổ tay Bạch Ngưng, một cánh tay nâng lưng cô đã dính bùn ướt, một tay còn lại nâng chân cô, ôm cô lên đi vào nhà.

"Anh làm cái gì thế? Buông tôi ra, buông tôi ra!" Bạch Ngưng nằm trong lòng anh giãy giụa như phát điên, hết dấm lại đánh anh, nhưng không có chút xi nhê nào.

Ngôn Lạc Quân ôm ngang cô đi lên lầu, đá văng cửa phòng cô, trực tiếp đi về phía phòng tắm.

"Họ Ngôn kia, anh mau buông tôi ra! Nói cho anh biết, tôi và anh không có quan hệ gì hết, tôi không phải Hứa Tình Hàm, không phải phu nhân của anh, tôi." Lời còn chưa dứt, cô đã bị anh ném xuống nền phòng tắm. Tiếp đó một luồng nước nóng phun thẳng vào người cô.

"A ——"

Ngôn Lạc Quân cầm vòì hoa sen xả về phía mặt cô, cực kỳ không kiên nhẫn, thậm chí mang chút tức giận nói: "Hứa Tĩnh Hàm, mẹ tôi sẽ diện nhưng tôi thì sẽ không quan tâm. Nếu cô còn tiếp tục nổi điên như vậy tôi sẽ đưa cô đến bệnh viện tâm thần!" Anh nói xong, kéo áo ngủ trên người cô ném xuống đất.

"A ——" Bạch Ngưng sợ hãi kêu một tiếng, cuộn tròn người, khóc trong hơi nước.

Ngôn Lạc Quân xả nước vào cô rất lâu, đợi cô bình tĩnh, chỉ cuộn tròn người khóc thút thút mới để vòì hoa sen xuống, kéo khăn tắm bên cạnh lau lau cho cô, bọc lấy cô ôm ra khỏi phòng tắm, sau đó ném cô lên trên giường.

Bạch Ngưng cuống quít kéo chăn đắp lên người, hoảng sợ nhìn anh.

Anh lạnh mặt, đứng ở bên giường nhìn cô chăm chăm nói: "Tôi cảnh cáo cô, đây là lần cuối cùng." Nói xong liền ra khỏi phòng, "rầm" một tiếng đóng cửa lại.

Chương 10: Cầu cứu

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Anh lạnh mặt, đứng ở bên giường nhìn cô chăm chăm nói: "Tôi cảnh cáo cô, đây là lần cuối cùng." Nói xong liền ra khỏi phòng, "rầm" một tiếng đóng cửa lại.

Sau tiếng đóng cửa kia, cô chôn mặt trong chăn khóc.

Người chết một lần sẽ không muốn chết lần thứ hai, cô muốn tiếp tục sống, nhưng đối mặt với cuộc sống không có người thân, cô thật sự không biết làm thế nào tiếp tục sống.

Cuộn mình ở trên giường, nghĩ tới những năm tháng đã qua, nghĩ tới cuộc sống chỉ còn lại trong kí ức, chỉ cảm thấy giống như một giấc mộng.

Bạch Ngưng chết rồi, mẹ cũng đã chết, chỉ còn lại linh hồn nhập sai xác là cô, thật không biết nên làm sao bây giờ.

Nước mắt tràn đầy hốc mắt, chảy xuống, khiến vết ướm trên chân càng lúc càng lớn.

Khóc nửa đêm, lại mộng mị nửa đêm, ngày hôm sau đi xuống tầng thì tinh thần Bạch Ngưng có chút hoảng hốt, cho đến khi cô nhìn thấy người ngồi trước bàn ăn —— Ngôn Lạc Quân.

Thân thể chấn động, bước chân của cô ngừng một chút, mới tiếp tục đi về phía trước.

"Phu nhân, bữa ăn sáng đã mang ra rồi, nhân lúc còn nóng cô mau ăn đi." Bác Thẩm đứng dưới bậc thang nói. Ngôn Lạc Quân mặc quần áo ở nhà ngồi ăn của mình, không ngẩng đầu nhìn cô.

Bạch Ngưng đi tới bên cạnh bàn ăn, ngồi xuống.

Bữa sáng hôm nay vẫn như trước, trứng gà chiên, sữa tươi, bánh mì.

Bạch Ngưng vừa mới cầm bánh mì lên, Ngôn Lạc Quân liền để ly xuống, đứng dậy nói: "Bác Thắm, có thể buổi trưa mẹ tôi sẽ đến, bác chuẩn bị một chút."

"Tiên sinh, tôi đã biết." Bác Thắm trả lời.

Dường như cảm thấy cái gì, Bạch Ngưng ngẩng đầu lên, vừa khéo nhìn thấy đôi mắt Ngôn Lạc Quân đang nhìn chăm chăm vào mình.

"Bây giờ tỉnh táo lại, đợi lát nữa đừng để cho mẹ tôi tức giận."

Bạch Ngưng yên lặng cúi đầu. Không phải không có lời nào để nói mà là không muốn để ý đến anh.

Ngôn Lạc Quân dường như cũng không muốn nói nhiều với cô, rời khỏi bàn ăn, đi lên tầng.

Ăn xong bữa ăn sáng Bạch Ngưng đang cầm lấy báo hôm nay từ chỗ Bác Thắm muốn xem vụ án của mình thì có một người bộ dáng giống người giúp việc từ bên ngoài đi vào nói: "Bác Thắm, ngoài cửa có một người đàn ông trung niên mang theo quà nói muốn gặp tiên sinh, người đó tên Trần Thiếu Lâm."

"Ông chờ một chút để tôi lên tầng hỏi tiên sinh trước đã." Bác Thắm nói xong, liền đi lên tầng.

Một lát sau, bác Thắm xuống nói: "Cho ông ta vào."

"Được." Bác trai ra khỏi phòng khách. Một lát sau, một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, bụng bự béo phệ, vẻ mặt sốt ruột từ ngoài cửa đi vào, thấy Bạch Ngưng trên ghế salon, gật đầu nói: "Phu nhân, cô ở nhà sao."

Bạch Ngưng cũng không nhận ra ông ta, cũng biết ông ta không đến tìm mình nên chỉ gật đầu coi như chào hỏi.

Lát sau, Ngôn Lạc Quân từ trên tầng đi xuống, nói: "Bác Trần, sao bác lại tới đây?"

Vừa thấy Ngôn Lạc Quân, Trần Thiếu Lâm vội đi lên, vừa kích động vừa gấp gáp, thật vất vả mới mở miệng nói: "Lạc Quân, cháu nhất định phải cứu Chí Dương, nó."

"Bác Trần, đừng nóng vội, lên tầng từ từ nói." Ngôn Lạc Quân kéo ông ta đi lên tầng.

Bạch Ngưng không nhìn hai người kia nữa, cúi đầu xuống tiếp tục xem báo, nhớ tới bộ dạng Trần Thiếu Lâm này, cảm thấy hơi quen mắt.

Nhưng cô xác định mình chưa từng gặp ông ta. Chí Dương. trong đầu Bạch Ngưng đột nhiên chấn động.

Chí Dương, Trần Chí Dương! Một trong số bốn tên đàn ông đó, kẻ rót rượu cho cô, muốn cưỡng hiếp cô! Khó trách cô nhìn Trần Thiếu Lâm thấy quen, chắc là cha của hắn ta!

Ông ta tìm Ngôn Lạc Quân làm gì? Tại sao lại nhắc tới Trần Chí Dương?

Bạch Ngưng nhìn lên tầng, gần như có ý muốn lập tức xông lên, nhưng dừng một chút, tỉnh táo lại, ngồi xuống. Cúi đầu nhìn tờ báo trong tay, cô vội lật tới trang viết về vụ án.

Tin tức về cô chiếm cả một trang báo, tựa đề thật to: Đã tiến hành khám nghiệm tử thi nữ sinh đại học, bốn người có liên quan đến vụ án đã bị bắt.

Trên báo có nói thân phận của cô, ngày đó cùng mấy người đàn ông kia đi ra ngoài ăn cơm ca hát, sau đó bị đờ đến quán bar "Bồng Lai ", cuối cùng nhảy lầu.

Bốn người đàn ông này, bao gồm Trần Chí Dương đã bị tạm giam, mà lúc này cha của Trần Chí Dương vội vã đến tìm Ngôn Lạc Quân, trừ cứu con trai, còn có thể làm cái gì?

Cô biết, gia thế như Ngôn gia, lợi hại như Ngôn Lạc Quân, nếu muốn giúp kẻ kia thoát tội nhất định không khó. Nói cách khác, nếu như Ngôn Lạc Quân muốn cứu Trần Chí Dương, kẻ hại chết cô rất có thể sẽ không bị đem ra trước công lý!

Tại sao có thể như vậy? Loại người như Trần Chí Dương sao lại có quan hệ với phú thương như Ngôn Lạc Quân? Trần Thiệu Lâm nhìn qua cũng không tốt đẹp gì, sao Ngôn Lạc Quân lại gọi ông ta là Bác Trần?

Chương 11: Tranh chấp

Editor: mềomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Thấy Bác Thắm, cô mở miệng hỏi: "Bác Thắm, bác xem, trên tờ báo này viết vụ án nữ sinh đại học đó, một trong bốn người liên quan vừa khéo có một người tên Trần Chí Dương, là con trai bác Trần vừa rồi sao?"

"Cái gì?" Bác Thắm kinh hãi, vội đã chạy tới xem tờ báo, thất sắc nói: "Tám phần là đúng rồi! Bằng không Trần tiên sinh đã sớm cắt đứt quan hệ với Ngôn gia sao đột nhiên lại tìm đến tiên sinh, thì ra là con trai ông ta phạm vào chuyện lớn như vậy!"

Đã sớm cắt đứt giao tình?

Nghe Bác Thắm nói như vậy, Bạch Ngưng cảm thấy an tâm hơn một chút. Nói cách khác dù ông ta tới xin Ngôn Lạc Quân giúp đỡ, Ngôn Lạc Quân cũng không nhất định sẽ giúp.

"Ai, Chí Dương thiếu gia này, bình thường cũng chỉ uống chút rượu, trăng hoa một chút thôi. Sao giờ lại làm ra chuyện như vậy?" Bác Thắm nhìn tờ báo, nói.

Bạch Ngưng thử dò xét nói: "Tôi cảm thấy Trần Chí Dương có lẽ không tệ? Không ngờ anh ta lại như thế."

"Phu nhân cô gặp cậu ta chưa?" Bác Thắm hỏi một tiếng, lại lập tức gật đầu nói: "Đúng đúng đúng, nhất định là cô đã gặp, hơn nữa ngày hai người kết hôn cậu ta cũng tới."

Bạch Ngưng thầm sợ bóng sợ gió, không biến sắc nghe Bác Thắm tiếp tục nói: "Năm đó Trần tiên sinh ám hại lão gia, sau Trần gia bị thua nên không còn qua lại với Ngôn gia nữa. Nhưng tiên sinh vẫn không nỡ bỏ người bạn nối khố là Chí Dương thiếu gia, tới bây giờ vẫn còn liên lạc. Nếu phu nhân tới đây mà gặp Trần tiên sinh, biết tiên sinh vẫn còn quan hệ với bọn họ, chỉ sợ sẽ không vui."

Tốt nhất là gặp đi! Bạch Ngưng nghĩ trong lòng.

Nhưng qua nửa giờ, phu nhân trong miệng Bác Thấm vẫn chưa tới, ngược lại Ngôn Lạc Quân và Trần Thiếu Lâm cùng nhau đi xuống tầng.

"Lạc Quân, bác thật sự không biết nói thế nào, cảm ơn cháu! Cảm ơn cháu!" Trần Thiếu Lâm đi tới phòng khách, quay đầu lại khóc lóc nước mắt nói.

Bạch Ngưng đứng bên nghe xong lời này, thân thể khẽ run.

"Bác Trần, chuyện này cháu sẽ cố hết sức, nhưng không nhất định có thể thành công, bác nhớ giữ gìn sức khỏe, không nên quá sốt ruột." Ngôn Lạc Quân nói.

"Được được được, vậy bác đi trước nhé Lạc Quân." Trần Thiếu Lâm nói xong, tạm biệt Ngôn Lạc Quân, sau đó lại gật đầu với Bạch Ngưng một cái, rồi được Bác Thấm đưa ra cửa.

Trần Thiếu Lâm vừa đi, Bạch Ngưng lập tức đứng dậy nói: "Anh muốn giúp tên tội phạm cường hiếp đó sao?"

Ngôn Lạc Quân đang chuẩn bị lên tầng quay đầu lại, nói: "Tội phạm cường hiếp? Cô có ý gì?"

"Tôi nói Trần Chí Dương đó! Tim anh làm bằng đá sao, loại người như vậy anh cũng giúp!"

Ngôn Lạc Quân nhìn cô một cái, nói: "Cô bị bệnh à?"

"Tôi không cho anh giúp hắn, hắn ta nhất định phải bị trừng trị, anh không thể giúp hắn!" Bạch Ngưng lập tức chạy lên cầu thang, chặn trước mặt anh nói.

Ngôn Lạc Quân đẩy cô ra, đi lên tầng. Bạch Ngưng bị đẩy trên bậc thang, lao đảo một

cái. Bác Thẩm vừa vào cửa vội vàng chạy tới đỡ cô.

Sau khi đứng vững Bạch Ngưng lập tức đuổi theo lên tầng.

Giữ chặt Ngôn Lạc Quân, cô lại nói: "Hắn là hung thủ giết người đấy, anh đừng tham gia, để cho cảnh sát làm theo pháp luật, được không? Tôi xin anh."

Ngôn Lạc Quân cau mày nhìn cô nói: "Hứa Tình Hàm, cô bị sao vậy hả? Đột nhiên hiên ngang lẫm liệt sao? Cô nhìn thấy Chí Dương là hung thủ à? Chỉ vì một gái gọi, có cần thiết khiến cậu ấy mất mạng không?"

"Cô ấy không phải gái gọi!" Bạch Ngưng kích động nói.

Ngôn Lạc Quân nhìn cô chăm chăm một lúc lâu, nói: "Cô biết cô ta đúng không? Ngày hôm trước cô đến quán bar ‘Bồng Lai’, hôm nay cô lại bảo vệ người phụ nữ kia? Cô và cô ta có quan hệ gì sao? Thật đúng là giao thiệp rộng rãi, cả gái gọi mà cô cũng quen."

"Anh." Bạch Ngưng ép mình tỉnh táo lại, nói: "Báo đã nói rồi, cô ấy chỉ hát ở hộp đêm thôi. Thật ra thì. Thật ra thì tôi cũng nghĩ cho anh, vụ án này âm ỉ lớn như vậy, ngộ nhỡ về sau anh không khống chế được thì phải làm sao?"

Ngôn Lạc Quân nhìn cô cười lạnh, lấy điện thoại di động ra, vừa bấm điện thoại vừa đi về phía trước. Bạch Ngưng ở phía sau anh gọi một tiếng "Ngôn Lạc Quân"

Anh lại không thèm để ý, "rầm" một tiếng đóng cửa lại.

"Anh ra đây, Ngôn Lạc Quân anh ra đây ngay!" Bạch Ngưng vội gõ cửa, lại nghe được dưới tầng truyền đến một giọng nữ không nhanh không chậm lại mang theo chút không vui.

"Hai đứa đang làm cái gì thế hả?"

Trên cầu thang, một phụ nữ trung niên tay ôm một đứa bé, ung dung sang trọng, khí

chất bất phàm đang nhìn về phía cô.

Chương 12: Mẹ chồng

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Bạch Ngưng thoáng sừng sốt, khẽ mở miệng nhưng vẫn không gọi ra được một tiếng "Mẹ".

Ngôn Lạc Quân mở cửa, vẫn vừa gọi điện thoại vừa đi xuống dưới tầng. Bạch Ngưng cũng đi xuống cùng anh, chỉ nghe anh nói một câu: "Tôi mặc kệ mấy người dùng cách gì, tin tức ngày mai phải có chuyển biến."

"Mẹ, bà ngoại đi rồi sao?" Ngôn Lạc Quân cúp điện thoại nói.

Hoàng Mạn Văn ngẩng đầu nói với Ngôn Lạc Quân: "Còn dám hỏi, bà ngoại của con thật vất vả mới tới một lần, con cũng không rút thời gian trở về một chuyến." Vừa nói vừa đưa đứa bé trong lòng về phía Bạch Ngưng.

"Vất vả gì chứ, chẳng phải tháng trước cũng tới rồi sao?" Ngôn Lạc Quân nói xong, đi về phía ghế sa lon trong phòng khách .

Bạch Ngưng chưa bao giờ ôm trẻ con, Hoàng Mạn Văn đột nhiên đưa con cho cô, cô rất bất ngờ, vội đón lấy đứa bé.

Hoàng Mạn Văn quay đầu lại tức giận nói: "Bình thường con cũng ôm trẻ con như vậy à? Quả thật không biết làm mẹ mà! Bác Thẩm ——" nói xong lườm cô một cái, đưa đứa bé cho Bác Thẩm đứng bên.

Bạch Ngưng cúi thấp đầu, không nói một câu.

Hoàng Mạn Văn cũng đi tới bên sofa ngồi xuống, Bạch Ngưng đang không biết nên làm thế nào cho phải, Bác Thẩm đi tới nói: "Phu nhân, cô cũng ngồi đi, đứa bé có tôi là được."

Bạch Ngưng gật đầu một cái, đi tới bên sô pha, cân nhắc một lát rồi ngồi xuống bên cạnh Ngôn Lạc Quân.

Hoàng Mạn Văn nhìn hai người, nói: "Lạc Quân, gọi điện cho ba con đi."

Ngôn Lạc Quân ngược mắt nhìn bà.

"Sau khi xem báo viết về chuyện ở quán cà phê ngày đó, ba con có hơi tức giận." Hoàng Mạn Văn nói.

Ngôn Lạc Quân xùy một tiếng, không nói.

Hoàng Mạn Văn nhìn anh một lúc lâu mới hỏi: "Về chuyện ngày đó, con không có gì để giải thích sao?"

"Con phải nói gì?" Vẻ mặt Ngôn Lạc Quân khó hiểu.

"Vị tiểu thư kia là ai, có quan hệ gì với con."

"Khách hàng, không có quan hệ gì." Ngôn Lạc Quân trả lời.

Lúc này cả Bạch Ngưng cũng muốn cười nhạt, cái thân phận "Khách hàng" này quả đúng là cung cấp cho đàn ông phương tiện để nói dối.

Hiển nhiên Hoàng Mạn Văn cũng không hài lòng với đáp án này, nói: "Tóm lại, về sau con ít dính líu đến những tin tức kiểu này đi, kết hôn nên có bộ dạng của người kết hôn, đã có cả con gái rồi còn tạo scandal khắp nơi. Con muốn Tĩnh Hàm nghĩ như thế nào, con bé có thể an tâm sống với con sao?"

"Mẹ, con và Tĩnh Hàm muốn sinh con trai, mẹ cảm thấy thế nào?" Ngôn Lạc Quân nói một câu cắt đứt đề tài vừa rồi.

Bạch Ngưng khiếp sợ, không tự giác dịch dịch ra ngoài kéo dài khoảng cách với hẳn.

Sắc mặt Hoàng Mạn Văn đột nhiên tốt hơn một chút, mỉm cười nói: "Bà ngoại của con đang nói muốn có cháu, con biết là tốt rồi, cuối năm có tin tức là tốt nhất." Hoàng Mạn Văn dời tầm về phía Bạch Ngưng. Bạch Ngưng có hơi ngượng ngừng cúi đầu xuống.

Ngôn Lạc Quân này nói như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ anh ta vì sinh con mà muốn cùng phòng sao? Còn mẹ anh ta nữa, vốn tưởng rằng bà sẽ là mẹ chồng tàn ác rất ghét cô, không ngờ bà lại suy nghĩ cho Hứa Tĩnh Hàm.

Lúc này, điện thoại của Ngôn Lạc Quân vang lên, anh tiếp điện thoại chỉ nói một câu "Tốt, tôi lập tức đến ngay." rồi cúp luôn. Sau đó đứng dậy nói: "Mẹ, con có việc đi ra ngoài."

Hoàng Mạn Văn cũng đứng dậy nói: "Ừ, mẹ cũng về thôi."

Bạch Ngưng đứng dậy đưa đi bọn họ. Đến khi hai chiếc xe cùng rời khỏi biệt thự mới thở phào nhẹ nhõm.

Một đêm này, Ngôn Lạc Quân không về.

Cô không quan tâm, cho đến khi nhìn thấy báo ngày hôm sau.

"Cái gọi là hầu hát, thật ra thì chính là gái gọi"

Nhìn thấy mấy chữ này, Bạch Ngưng suýt chút nữa ngất xỉu.

Chương 13: Vu oan

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Cô không quan tâm, cho đến khi nhìn thấy báo ngày hôm sau.

"Cái gọi là hầu hát, thật ra thì chính là gái gọi."

Nhìn thấy mấy chữ này, Bạch Ngưng suýt chút nữa ngất xỉu.

Xem tiếp, mới biết thì ra mama ở hộp đêm kia nói cho cảnh sát, dù hầu hát thì chỉ cần tự nguyện, cũng có thể đi khách. Mà Bạch Ngưng cô, bởi vì là sinh viên Đại Học, tướng mạo không tồi, thường sau khi hầu khách hát xong sẽ ra ngoài với khách. Ngày đó mấy người Trần Chí Dương hát xong thì mời cô cùng đi ra ngoài.

Tại sao mama lại nói như vậy? Cô đúng là hầu hát, nhưng dù khách nài ép lôi kéo cô cũng chưa bao giờ cùng khách ra ngoài thuê phòng. Ngày đó không phải là bọn Trần Chí Dương kéo cô lên xe, nói cùng đi ăn một bữa cơm là được rồi sao. Cô vốn không tình nguyện đi. Nhưng hộp đêm có quy định, trong tình huống khách muốn mời, thì không thể từ chối. Trần Chí Dương là khách quen của hộp đêm, mama cũng biết hẳn, liền cố ý đẩy cô lên xe, còn bảo đảm Trần Chí Dương là công tử con nhà giàu, có tu dưỡng, có văn hóa, sẽ không làm chuyện xấu. Ở nơi này, mama là cấp trên trực thuộc của cô, cô không dám đắc tội, mấy người Trần Chí Dương, cô cũng không dám đắc tội, bất đắc dĩ phải đi.

Bọn họ thực sự đi ăn cơm nhưng trên bàn cơm không ngừng chuốc rượu cho cô. Sau khi ăn cơm xong còn nói muốn đi hát, ngày đó cô chỉ có một mình, bọn họ lại có tới bốn người, sống chết kéo cô đi. Ở KTV, nội dung chủ yếu dĩ nhiên không phải là ca hát, mà vẫn là uống rượu. Dù cô đã làm ở hộp đêm được hai tháng, ngày ngày tôi luyện tửu lượng, nhưng một mình cô sao uống được bằng bốn người bọn họ? Hơn nữa ngày đó rượu dường như rất nặng, uống một chút đã choáng váng, nháy mắt một cái đã chẳng còn biết gì nữa rồi.

Đợi cô tỉnh lại lần nữa, đã thấy mình nằm trong phòng khách sạn, Trần Chí Dương đang cởi quần áo của cô.

Cô gào thét, giãy giụa, Trần Chí Dương liền tát cô một cái, ba người đàn ông còn lại ngồi cười nhìn cô.

Rốt cuộc cô vùng ra được chạy ra ngoài. Thế nhưng hắn ta lại lập tức đuổi theo. Thấy trong hành lang lại không có ai, cô muốn cầu cứu cũng không được mà hắn talại sắp bắt được cô. Đầu óc hỗn loạn, một lòng chỉ muốn chạy trốn khiến cô nhất thời kích động, không chút suy nghĩ liền nhảy từ trên lầu xuống.

Tình cảnh ngày đó không ngừng hiện lên trong đầu cô. Giờ nhớ lại lại có cảm giác như đã qua mấy đời. Nhưng cô vẫn tiếc hận như trước.

Nếu như không tại bọn họ, cô sẽ không chết, mẹ cũng sẽ không chết.

Nếu như không phải tại bọn họ, Bạch Ngưng vẫn là Bạch Ngưng, Hứa Tĩnh Hàm vẫn là Hứa Tĩnh Hàm, tất cả đều bình yên như xưa.

Bọn họ đáng ra phải nhận sự trừng phạt của pháp luật, nhưng tại sao mama lại nói dối giúp bọn họ?

Theo lý thuyết, tuy mọi người đều biết hộp đêm là nơi phục vụ đặc biệt, nhưng nếu cảnh sát thật sự tra hỏi, mama đứng ở lập trường hộp đêm, lập trường của mình, lẽ ra nên nói hầu hết chỉ tương tự với công việc của nhân viên phục vụ thôi, tại sao lại nói cô là gái gọi?

Nếu như cô chỉ hầu hát, Trần Chí Dương này lập tức bị tình nghi là phạm tội cưỡng gian chưa thành. Nhưng nếu như cô là gái gọi, Trần Chí Dương nhiều lần cũng chỉ là khách làng chơi thôi.

Mama rõ ràng đang giúp Trần Chí Dương, thậm chí vì giúp hắn tamà làm tổn hại đến lợi ích của mình. Tình huống như thế chỉ có một khả năng, đó chính là để bà ấy có thể có được lợi ích lớn hơn nữa.

Ngôn Lạc Quân!

Ngày hôm qua anh ta gọi điện thoại nói: tôi mặc kệ cậu dùng phương pháp gì, ngày mai tin tức phải có chuyển biến.

Hôm nay, tin tức lập tức thay đổi, ngọn nguồn tội ác vốn nhằm về phía đám người Trần Chí Dương nay lại hỗn loạn như vậy.

Ngôn Lạc Quân, anh ta thật sự quá độc ác, lại hối lộ nhân chứng, dìm cô xuống nước, cô chỉ là một người chết mà thôi!

Chương 14: Hứa Tĩnh Hàm cưới chui

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Ngôn Lạc Quân, anh ta thật sự quá độc ác, lại hối lộ nhân chứng, dìm cô xuống nước, cô chỉ là một người chết mà thôi!

Ngôn Lạc Quân làm như vậy, người vợ trên danh nghĩa như cô cũng không ngăn cản được. Tại sao quan hệ của Hứa Tĩnh Hàm với anh ta lại tệ như vậy, cô không có cách nào khác.

Mặc dù biết là vô dụng, nhưng cô vẫn ra cửa gọi Tiểu Hà, bảo anh ta chở cô đến công ty Ngôn Lạc Quân.

Có lẽ cô có thể thử cầu xin anh ta, có lẽ cô có thể cố gắng tìm mẹ Ngôn Lạc Quân giúp một tay.

Bác Thẩm nói lão gia, phu nhân Ngôn gia đã sớm đoạn tuyệt quan hệ với Trần gia. Ngôn Lạc Quân là lén giữ quan hệ với Trần Chí Dương. Vậy nếu lão gia, phu nhân Ngôn gia biết anh ta đang giúp Trần Chí Dương như vậy, có thể ngăn cản anh ta hay không?

Nghĩ đi nghĩ lại, Tiểu Hà dừng xe cô còn không phát hiện. Cho đến khi Tiểu Hà gọi hai tiếng "Phu nhân" cô mới bỗng giật mình, phục hồi tinh thần xuống xe.

Trước mắt là một tòa rất cao ngất đầu lên mới có thể thấy nóc. Phía trên cùng là một logo màu đỏ, trên đó ghi bốn chữ "Tập đoàn Thịnh Thế" rất to.

Công ty cô làm ban ngày coi như tương đối lớn, nhưng so với tòa nhà này, không khỏi khiến người ta sợ hãi.

Bước lên bậc thang, đi vào cửa chính, trước mặt là một cô tiếp tân tướng mạo khí chất

hết như tiếp viên hàng không.

"Ngôn phu nhân, xin hỏi cô tìm Tổng giám đốc Ngôn sao?" Không đợi cô nói, cô tiếp tân đứng gần nhất đã mỉm cười hỏi.

Bạch Ngưng gật đầu một cái.

Tiếp tân nói: "Thật xin lỗi Ngôn phu nhân, Tổng giám đốc vừa mới ra ngoài, còn chưa biết lúc nào sẽ về. Cô đợi tại đây hay gọi cho Tổng giám đốc?"

Bạch Ngưng suy nghĩ một chút, nói: "Tôi đợi ở đây thôi."

"Được, Ngôn phu nhân, tôi đưa cô đến khu tiếp khách ngồi chờ, chờ Tổng giám đốc trở về tôi sẽ thông báo cho cô."

Bạch Ngưng gật đầu một cái, được tiếp tân dẫn tới một căn phòng, chờ cô ngồi xuống, liền rót cho cô một chén nước. Sau đó tiếp tân đi tới khu trưng bày tạp chí cầm quyển tạp chí, đánh định xoay người đưa cho cô, lại quay người đổi một quyển khác rồi mới đưa cho cô.

Sau khi cô tiếp tân đi, cô nhìn sang khu trưng bày tạp chí, đứng lên đi tới, cầm quyển tạp chí kia lên.

"Oán hận của nữ minh tinh gả vào nhà giàu —— hôn nhân của Hứa Tĩnh Hàm đang nguy cấp."

Dưới mấy chữ màu vàng to là ảnh bìa, trên đó là hình Ngôn Lạc Quân che cho một người phụ nữ tóc dài, thay cô ta cản ánh đèn flash —— chính là tình cảnh ở quán cà phê ngày đó.

Người phụ nữ kia tuy cúi đầu, tóc dài che nửa bên mặt, nhưng vẫn có thể nhìn ra gương mặt thanh tú cùng biểu tình quật cường trên mặt.

Báo viết về sự kiện ở quán cà phê lần đó, đương nhiên là nói Ngôn Lạc Quân cùng người phụ nữ thần bí hẹn hò trong phòng cà phê, bị phu nhân danh chính ngôn thuận Hứa Tĩnh Hàm theo dõi. Hấp dẫn cô là những lời phân tích của biên đạo ở phía dưới đối với chuyện này.

Hứa Tĩnh Hàm sau khi nổi tiếng có rất nhiều tin đồn, nam tài tử, phú thương, người nổi tiếng, thân phận nào cũng có. Đặc biệt là đạo diễn từng nâng đỡ cô Quan Thừa Diễm. Dĩ nhiên cũng có Ngôn Lạc Quân, chỉ là so với những người khác, scandal của bọn họ không gọi là scandal. Nhưng chẳng ai nghĩ tới, sự nghiệp diễn xuất của Hứa Tĩnh Hàm đang đạt đến đỉnh thì cô đột nhiên thông báo mang thai, sau đó đột nhiên tuyên bố kết hôn cùng Ngôn Lạc Quân. Tiệc đính hôn cũng không có, khi truyền thông còn chưa kịp phản ứng đã trực tiếp thông báo trở thành vợ chồng.

Biên đạo nói, nữ minh tinh gả vào nhà giàu, vốn là chuyện tốt không bị mọi người thấy. Huống chi, cuộc hôn nhân của Hứa Tĩnh Hàm rất có thể không thành lập trên cơ sở tình yêu. Cuộc sống hai người họ rất cuộc như thế nào, hôn nhân này có thể kéo dài bao lâu, sợ rằng chỉ có chính bọn họ mới biết.

Đúng vậy, bây giờ cô mới biết. Thật không biết vì sao Hứa Tĩnh Hàm lại coi trọng cuộc hôn nhân này như vậy, vì sao lại khiến mình như một cái xác không hồn như vậy.

Mà cô, tự cho rằng sẽ không ngó ngàng, sẽ không vì vật chất mà mù quáng quyết định cả đời giống như Hứa Tĩnh Hàm, nên sống tiếp thế nào đây?

Ngồi ở khu tiếp khách gần một giờ, Ngôn Lạc Quân vẫn chưa trở lại. Ngược lại cô tiếp tân đã tới, bảo cô chờ thêm một lát.

Cô lấy điện thoại của Hứa Tĩnh Hàm ra, tìm tới tên Ngôn Lạc Quân trong điện thoại, nhìn hồi lâu, vẫn không ấn nút gọi.

Ngồi lâu có chút nhàm chán, cô ra khỏi công ty, muốn đi xem chung quanh một vòng. Ai biết chưa đi được mấy bước, đã thấy một chiếc xe màu đen đi tới.

Chương 15: Gặp ở ngoài?

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Ngồi lâu có chút nhàm chán, cô ra khỏi công ty, muốn đi xem chung quanh một vòng. Ai biết chưa đi được mấy bước, đã thấy một chiếc xe màu đen đi tới.

Xe kia vừa mở ra, cô lập tức chạy xuống bậc thang chờ ở trước cửa công ty.

Có thể xác định đó là xe của Ngôn Lạc Quân, bởi vì cô biết trước xe anh ta có dấu hiệu hai chữ "R"*. Cô nhớ khi vẫn còn làm ở hộp đêm có lần một người khách lái một chiếc xe giống như vậy tới, khiến đám phụ nữ nơi đó che miệng kêu lên, hưng phấn vô cùng. Cho đến khi một người đàn ông đầu trọc bụng bự trên cổ còn đeo sợi dây chuyền vàng từ trong xe đi ra, bọn họ mới ỉu xiu, mang theo nụ cười nghề nghiệp ngọt ngào ra tiếp đón.

Khi đó họ đã từng nói tên hãng xe này, nhưng cô lại quên mất. Dù sao cô biết, đây là xe dành cho kẻ có tiền.

Xe ngừng lại, cửa xe mở ra, quả nhiên là Ngôn Lạc Quân.

Cô vội đi lên, gọi: "Lạc Quân."

Ngôn Lạc Quân nhìn cô một cái, tiếp tục bước đi.

Cô vội ngăn anh ta lại, nói: "Anh có cần phải làm như vậy không? Tôi chỉ muốn tìm anh nói vài câu cũng không được sao?"

"Cô nói đi." Ngôn Lạc Quân nhìn cô nói.

"Anh đừng nhúng tay vào vụ án nhảy lầu kia được không?" Bạch Ngưng cố gắng bình tâm tĩnh khí nói.

"Cái này không phải cô đã nói rồi sao? Tôi cũng đã trả lời rồi thì phải?"

"Đó là một mạng người. Trần Chí Dương là tội phạm giết người, là tội phạm giết người! Anh đừng xen vào, để cảnh sát tra án được không? Để cho người khác chết oan anh không cảm thấy gì sao? Anh."

Ngôn Lạc Quân không muốn nghe nữa, đẩy cô ra đi sang phía bên kia xe. Bạch Ngưng kéo anh, lớn tiếng kêu lên: "Ngôn Lạc Quân!"

Lúc này, cửa xe mở ra, một phụ nữ tóc dài mặc đồ công sở từ bên trong bước ra.

Bạch Ngưng không ngờ trong xe còn một người nữa. Đang sững nhìn cô ta, lại nghe được tiếng “Tách tách” quen thuộc.

Kinh ngạc nghiêng đầu nhìn, không ngờ thấy được hai người cầm máy ảnh.

Cô hiểu rồi, nhất định là Ngôn Lạc Quân cùng người phụ nữ này đi ra ngoài, ký giả phát hiện, nên theo tới nơi này, kết quả lại vừa lúc gặp phải cô.

"Thật xin lỗi, Vu tiểu thư, mau theo tôi tiến vào." Ngôn Lạc Quân kéo người phụ nữ kia lại, bước nhanh vào công ty. Ký giả vẫn tiếp tục chụp hình, nhân viên an ninh từ bên trong đi ra ngăn cản bọn họ.

Bạch Ngưng nhìn tòa nhà lớn trước mắt, không biết trong lòng là mùi vị gì.

Lúc này, Tiểu Hà từ trong xe ra ngoài hỏi: "Phu nhân, bây giờ trở về sao?"

Bạch Ngưng gật đầu một cái, lên xe.

"Phu nhân, tiểu thư kia hình như là Tổng giám của công ty nào đó, là khách hàng lớn

công ty tiên sinh." Tiểu Hà nói.

Bạch Ngưng nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Cô phiền lòng, không phải vì chuyện Ngôn Lạc Quân có phải có người thứ ba hay không, mà là chuyện vụ án.

Lần này bị chụp được, chắc anh ta sẽ hoàn toàn đổ lên đầu cô. Muốn khuyên anh ta buông tay, vốn đã vô vọng, giờ lại càng không có chút cơ hội nào rồi.

Trở lại biệt thự không bao lâu, đang nhìn điện thoại suy nghĩ có nên gọi cho mẹ Ngôn Lạc Quân hay không, chuông điện thoại di động lại đột nhiên vang lên, khiến cho cô kinh ngạc.

"Mẹ chồng gọi tới."

Trong lòng cảm thấy ngạc nhiên nhưng cô vẫn ấn nút trả lời, gọi một tiếng: "Mẹ."

Điện thoại bên kia yên tĩnh, sau đó là giọng Hoàng Mạn Văn nói: "Mẹ vừa đến Thịnh Thế, bây giờ mới ra ngoài."

"Mẹ bây giờ mới biết khách hàng Lạc Quân vẫn nói là Vu tiểu thư của công ty Vạn Đăng. Cô ấy cảm thấy bây giờ chuyện của con và Lạc Quân đang âm ỉ căng thẳng, dám sẵn tin lúc nào cũng chú ý đến hành động của hai đứa. Mà một khi ký kết hợp đồng, số lần cô ấy và Lạc Quân gặp mặt nhất định càng nhiều hơn, nếu để truyền thông lại bắt được, thêm chuyện hai nhà trước kia, nhất định sẽ có thêm nhiều bài báo, ảnh hưởng đến danh dự của cô ấy. Cho nên cô ấy quyết định dời ngày ký kết hợp đồng lại." Hoàng Mạn Văn chậm rãi nói.

Suy nghĩ một chút, Bạch Ngưng hiểu được, thì ra Vu tiểu thư là người phụ nữ mình mới gặp phải kia.

Hoàng Mạn Văn lại nói: "Tĩnh Hàm, con là nhân vật của công chúng, dù cho bây giờ đã

kết hôn nhưng cũng không giống như người bình thường. Ngày thường phải chú ý nhiều chút biết không? Bằng không ảnh hưởng không tốt."

(*) *Logo hãng Rolls-Royce*

Chương 16: Bé con

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Hoàng Mạn Văn lại nói: "Tĩnh Hàm, con là nhân vật của công chúng, dù cho bây giờ đã kết hôn nhưng cũng không giống như người bình thường. Ngày thường phải chú ý nhiều chút biết không? Bằng không ảnh hưởng không tốt."

Bạch Ngưng dừng một chút, nói: "Con hiểu rồi, mẹ."

"Được rồi, vậy mẹ cũng không nói nữa, khi khác gặp lại."

"Vâng, con chào mẹ."

Bên kia cúp điện thoại.

Tay Bạch Ngưng từ từ rũ xuống, đưa điện thoại di động tách ra khỏi tai.

Người phụ nữ kia, Vu tiểu thư, bởi vì bị đám kí giả chụp ảnh hai lần, cho nên lùi hạn ký kết hợp đồng cùng Ngôn Lạc Quân. Mà bọn họ, đổ trách nhiệm này lên đầu cô.

Nhưng hai lần cô đều không ngờ tình huống lại biến thành như vậy.

Công ty hai nhà hợp tác, sao có thể vì chuyện nhỏ này mà chịu ảnh hưởng? Ai biết Vu tiểu thư kia nghĩ thế nào, trước kia Ngôn gia và Vu gia có quan hệ gì?

Dù như thế nào, bây giờ không thể nói với mẹ Ngôn Lạc Quân được nữa, không còn cách nào cả.

Buổi tối ăn xong cơm vừa trở về phòng, nghe được trên tầng truyền tới tiếng đứa bé

khóc. Cô đi theo tiếng khóc lên tầng, đi tới một căn phòng trẻ con trang trí ấm áp đáng yêu.

Bên trong phòng, Bác Thắm đang ôm đứa bé dỗ dành, thấy cô đến cửa, liền nói: "Phu nhân, thật xin lỗi, tôi mới hòa sữa bột chậm một chút, tiểu thư không chờ được nên mới khóc. Có thể đang tức giận nên khóc đến bây giờ, cũng không chịu ăn."

Bạch Ngưng từ từ đi tới trước mặt bà, nhìn đứa bé kia, tóc mềm mại, da trắng nõn như ngọc, cái mũi khéo léo đáng yêu, miệng hé ra, nắm quả đấm nhỏ khóc lớn. Nước mắt trong suốt cũng dọc theo khuôn mặt trượt đến lỗ tai tóc mai, làm cho người ta nhìn mà đau lòng.

Nhớ tới mình không phải là người ngoài mà là mẹ đứa bé này, cô nói: "Bác Thắm, nếu không để tôi ôm một lát."

Bác Thắm không khỏi giương mắt nhìn cô, dường như là sửng sốt, đưa đứa bé về phía cô nói: "Được, được, có lẽ phu nhân ôm con bé sẽ không khóc."

Chú ý tới thần sắc vừa rồi của Bác Thắm, Bạch Ngưng cũng thầm nghi ngờ, nhưng không nghĩ ra mẹ ôm con thì có gì kỳ lạ. Hứa Tĩnh Hàm rốt cuộc là một người mẹ như thế nào? Đứa bé mới hai ba tháng, cô không cần cho nó bú sữa, cũng không cần chăm, thậm chí ngay cả nói muốn ôm đứa bé cũng làm cho người ta sửng sốt, tại sao?

Bạch Ngưng cẩn thận nhận lấy đứa bé, nhưng không biết làm thế nào dỗ đứa bé như người ta, chỉ ôm nhẹ nhàng nựng, mỉm cười nhìn đứa bé.

Dường như nhận ra là đối người, đứa bé từ từ mở mắt ra, mắt hạnh thật to nhìn cô chăm chăm, thấy cô cười, cũng khe khẽ cười.

Bác Thắm vui mừng nói: "Tiểu thư nhận ra mẹ nên phu nhân ôm một cái liền không khóc nữa."

Bạch Ngưng cười cười, nhìn sữa bột trên bàn, nói: "Bây giờ tới dứt cho con bé ăn đi."

"Được, phu nhân ôm đi để tôi bón." Bác Thắm nói.

Hai người ngồi xuống bên cạnh bàn, Bạch Ngưng ôm đứa bé, Bác Thắm bón cho đứa bé ăn từng miếng từng miếng cháo sữa bột.

Ăn xong sữa bột, Bác Thắm lau miệng cho đứa bé, nói: "Phu nhân mệt chưa? Để tôi ôm cho."

Bạch Ngưng nhìn đứa bé đang toét miệng cười với cô, nói: "Không sao, để tôi ôm đi, con bé còn nhỏ như vậy không nặng."

"Vậy thì tốt, tiểu thư cũng thích cô ôm, lúc nào mệt thì đến lượt tôi." Bác Thắm vội vàng nói.

Bạch Ngưng suy nghĩ một chút, mới hỏi: "Vậy bây giờ tôi ôm bé xuống tầng dưới được không?"

"Được, được, tôi cùng đi với cô xuống."

Khi Ngôn Lạc Quân trở về, Bạch Ngưng đang ngồi ở trên sofa phòng khách, cầm một cái trống màu đỏ lắc đùa với bé con trong ngực, hai mẹ con cười rất vui vẻ. Cảnh tượng này khiến cho anh đứng ở trước sô pha nhìn thật lâu.

Dường như cảm thấy điều gì, Bạch Ngưng ngẩng đầu lên, nhìn thấy anh, nụ cười trên mặt lập tức biến mất.

Cô ôm lấy đứa bé, đứng lên, đi lên tầng.

Vẻ mặt Ngôn Lạc Quân vừa mới nhiễm chút ấm áp cũng lập tức biến đổi, dường như phủ thêm một tầng mây mù.

Giao đưa bé cho Bác Thâm xong trở về phòng nhìn thấy một máy máy vi tính trên bàn, lại nghĩ tới đứa nhỏ đáng yêu vừa rồi. Cô mở máy vi tính ra, đánh ra mấy chữ "Con gái của Hứa Tĩnh Hàm" bắt đầu tìm kiếm.

Rất nhanh, cô liền tìm được ngày sinh, bệnh viện ra đời của bé con, còn có nhũ danh của bé: Hình Hình.

Chương 17: Sẽ thành án oan

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Rất nhanh, cô đã tìm được ngày sinh, bệnh viện ra đời của bé con, còn có nhũ danh của bé: Hình Hình.

Thì ra nhũ danh của bé là Hình Hình. Cô bé thừa kế dung mạo xinh đẹp của cha mẹ, cực kì đáng yêu.

Đóng trình duyệt, ngồi trước máy vi tính một lát, cô đăng nhập vào số QQ của mình.

Có lẽ cô nên bỏ vứt bỏ tất cả quá khứ trước kia, nhưng cô không bỏ được.

Chỉ muốn nhìn thấy những người quen cũ, bạn học, bạn bè, những người mà khi gặp lại chỉ có thể là người xa lạ.

Rất nhiều avatar nhấp nháy, sau đó là một bức mail.

Chủ đề: Cho tới bây giờ chưa từng có nếu như;

Người gửi: Hạ Ánh Hi

Là anh, Hạ Ánh Hi. Trong lòng dâng lên cảm giác cô đơn, cô mở mail ra.

Cho tới bây giờ chưa từng có nếu như

Bạch Ngưng.

Bạch Ngưng.

Lúc này anh mới hiểu, năm tốt nghiệp đó, anh đã sai lầm đến mức nào.

Ngày đó lúc em cự tuyệt anh, anh thấy rõ ràng sự đấu tranh trên nét mặt em, mà anh lại đắm chìm trong cảm giác nhục nhã và đau khổ của mình, hoàn toàn không để ý.

Nếu như ngày đó, anh hỏi em nguyên nhân, nếu như anh hỏi thăm từ những người khác, nếu như. Cho dù chúng ta đã rời khỏi trường học, trong những ngày đêm mà anh nhớ em giá như anh hỏi em một tiếng, quan tâm em nhiều hơn một chút. Có lẽ, ông trời sẽ cho chúng ta một kết cục khác.

.

.

Tình yêu của anh, vì tự ái và kiêu ngạo buồn cười kia đã vĩnh viễn rời xa anh. Anh hận sự quật cường của em, hận khách sạn tội ác kia, hận bốn kẻ cầm thú đó. Anh hận tất cả, lại phát hiện, nên... hận nhất, là chính anh. Chỉ có mình anh mới có thể không chế, nhưng anh không làm, nhưng anh không làm.

Nếu như ở trên trời em có nghe thấy, anh muốn nói với em một tiếng: anh yêu em, dù em nghèo khó hay giàu có, dù em có nghề nghiệp cao thượng hay là trợ lý hành chính thậm chí là hầu gái, dù em có yêu anh hay không.

Đây. Bức mail anh viết cho cô sau khi cô bị báo chí đăng tin.

Là người thanh niên xuất sắc khoa luật, là người thanh niên được coi như "Hot boy", là người thanh niên khiến cho cô luôn không nhịn được len lén nhìn - Hạ Ánh Hi.

Ngày tốt nghiệp đó, anh đột nhiên nói với cô: "Bạch Ngưng, anh thích em, làm bạn gái của anh đi."

Cô nói: "Không."

Bộ dáng anh khi đó vô cùng kinh ngạc, ngơ ngác nhìn cô.

Trong ánh mắt đờ đẫn của anh, cô xoay người rời đi.

Ba của anh là giáo sư của trường, mẹ của anh là một giáo sư trường khác, anh xứng với danh là con cháu dòng dõi thư hương. Mà cô, ba chết trong một vụ sập hầm, mẹ bệnh nặng, cô thì đang làm ở hộp đêm, cô lấy cái gì yêu anh?

Lúc này, một avatar phía dưới nhấp nháy, cô lập tức nhận ra đó chính là avatar của Hạ Ánh Hi.

Anh online lúc này, trùng hợp lại đúng lúc này!

Chăm chú nhìn màn hình máy vi tính thật lâu, cô từ từ di chuyển con chuột, mở ra avatar nhấp nháy.

Hạ Ánh Hi: Ai vậy? Sao lại vào sổ của Bạch Ngưng?

Hạ Ánh Hi: Cô biết Bạch Ngưng? Rất thân với cô ấy? Hay là.

Hạ Ánh Hi: Bạch Ngưng, là em sao?

Cô trực tiếp out khỏi QQ, đóng máy vi tính lại.

Tất cả đều không thuộc về cô, khi cô còn chưa biết đi con đường nào, tất cả về Bạch Ngưng đều không còn liên quan đến cô.

Ngày hôm sau có tin tức, cảnh sát đã hoài nghi với lời khai của nhân chứng ở hộp đêm, bởi vì khám nghiệm tử thi cho thấy trên mặt cô có vết sưng đỏ, nghi đã bị người đánh.

Trong cơ thể có thành phần Ketamine (1), nghi bị tiêm cũng uống Ketamine (thường gọi phần K), không bị xâm phạm tình dục, hơn nữa màng trinh chưa bị rách.

Chuyện mâu thuẫn nhất với lời khai của nhân chứng ở hộp đêm đó là cô vẫn còn là xử nữ, vậy thì có thể chứng minh cô chưa từng làm gái gọi, khả năng rất lớn là không đồng ý bán thân cho đám người Trần Chí Dương!

Bạch Ngưng ôm tờ báo mừng rỡ suýt chút nữa khóc lên, may mắn. May mà có chút chứng cứ này, bằng không.

Trong văn phòng tập đoàn Thịnh Thế, Ngôn Lạc Quân đang nghiêm mặt gọi điện thoại.

"Đây là những gì anh có thể làm sao?"

"Cái gì mà anh không ngờ cô ta vẫn là xử nữ! Đừng viện cớ với tôi!"

"Làm thế nào? Không phải anh biết rõ phải làm thế nào sao?"

"Nếu lại xảy ra vấn đề, không nên hỏi tôi phải làm thế nào."

Bên kia điện thoại lại nói cái gì, Ngôn Lạc Quân tức giận vô cùng cúp điện thoại.

Lập tức, không quá hai ngày, có chị em tốt của cô trong hộp đêm nói rằng Bạch Ngưng đã đi vá màng trinh, bởi vì ở hộp đêm lần đầu phục vụ được khoảng một ngàn, còn nếu là lần đầu tiên, có thể bán được năm vạn. Tiếp cảnh sát lại tìm được tên bệnh viện cô giải phẫu, bệnh viện cũng đưa ra chứng cứ tương tự chứng minh Bạch Ngưng quả thật đi bệnh viện làm giải phẫu. Đồng thời, người giám định nghiệm thi cũng chứng minh, màng trinh trong cơ thể Bạch Ngưng đúng là nhân tạo.

Mấy người Trần Chí Dương cũng khai, đêm đó bọn họ ca hát, uống rượu chơi bởi cũng rất vui vẻ. Lúc uống rượu Bạch Ngưng cũng tò mò vì lần đầu tiên chơi phần K bọn họ mang đến, cũng đã định giá xong với một vài bạn tốt của hă. Hă tiến hành giao dịch trước, cho sáu vạn, một người khác hai ngàn, hai người còn lại không tham gia. Không

ngờ vừa đến khách sạn cô lại đột nhiên đổi ý nói muốn mỗi người tám vạn. Trần Chí Dương tức giận không muốn đổi giá tiền nên sinh ra tranh chấp. Trần Chí Dương tức quá đánh cô mấy bạt tai. Sau đó cô đột nhiên hét to một tiếng, chạy ra khỏi phòng, từ trên lan can nhảy xuống, có thể là do hút phẩn K, sinh ra ảo giác.

Ngành tư pháp vì không đủ chứng cứ, không thể khởi tố đám người Trần Chí Dương. Cuối cùng Trần Chí Dương bởi vì đánh người khác, mang theo chất kích thích, bao gái mà bị tạm giam ba tháng, phạt hai vạn.

Bạch Ngưng để tờ báo xuống, ngẩng đầu nhìn bầu trời màu xanh dương, đôi mắt dần dần ướt át.

Có tiền có thể sui ma khiến quý, quả nhiên là có tiền có thể sui ma khiến quý.

(1) Ketamine ký hiệu là "K", hoặc Kitat, loại thuốc độc bảng A. Ketamine thực chất là một loại thuốc gây mê, gây ảo giác, được sử dụng trong y học, là tiền chất gây mê dùng cho thú y và người. Nếu tiêm vào tĩnh mạch, chỉ sau một phút người bệnh nhanh chóng cảm nhận được cảm giác phân li và ngay lập tức, rơi vào tình trạng vô thức. Khi sử dụng có thể bị tăng huyết áp, nhịp tim nhanh, trụy hô hấp, nhìn đôi, buồn nôn, tăng trương lực cơ, ảo giác, kích động.

Nếu sử dụng Ketamine không đúng chỉ định, từ trạng thái mơ màng bị nhiễm độc đến mê sảng, bị kích động mạnh, không đi lại được, không cảm thấy đau đớn hoặc không nhớ điều gì đã xảy ra...; cảm giác nghe, nhìn, sờ, mó, ngửi, nếm mùi vị bị thay đổi méo mó, đặc biệt nguy hại là hệ hô hấp sẽ bị suy yếu, thậm chí sẽ gây ra sự co thắt thanh quản cũng như tắc đường thở.

Chương 18: Làm mẹ

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Bạch Ngưng để tờ báo xuống, ngẩng đầu nhìn bầu trời màu xanh dương, đôi mắt dần dần ươn ướt.

Có tiền có thể sui ma khiến quý, quả nhiên có tiền có thể sui ma khiến quý.

Tạm giam ba tháng, phạt hai vạn

Mạng của cô, mạng của mẹ, chỉ rẻ mạt như vậy, chỉ có chút giá trị như vậy!

"Phu nhân, sao cô khóc?" Bác Thẩm đứng ở sau lưng cô nói.

Bạch Ngưng cười nói: "Không sao, chỉ là mắt hơi chát."

Bác Thẩm nói: "Mùa thu khô hanh, chát cũng đúng, về sau buổi chiều tôi sẽ làm chút canh bổ gan, như vậy mắt sẽ dễ chịu hơn."

Bạch Ngưng cười cười, trầm mặc thật lâu, đột nhiên hỏi: "Bác Thẩm, có lúc nào bác nghĩ, vì sao tôi lại muốn gả cho Ngôn Lạc Quân, tại sao muốn trở thành Ngôn phu nhân không?"

"Phu nhân, sao cô lại hỏi như thế? Tiên sinh tốt như vậy, gả cho tiên sinh không phải chuyện ai cũng muốn sao?"

Bạch Ngưng khẽ hừ nhẹ một tiếng, không nói.

Lúc này, một cô gái còn trẻ ôm Hình Hình chạy tới nói: "Bác Thẩm, mau, tiểu thư lại

khóc nữa rồi!" Cô gái kia Bạch Ngưng biết, là một người giúp việc khác của Ngôn gia.

Bác Thấm vội vàng nhận lấy đứa bé, ôm vào trong ngực dỗ dành.

Bạch Ngưng nhìn Bác Thấm, thấy Hình Hình đang khóc cũng nghiêng đầu lại nhìn cô.

Bác Thấm nhìn cô dường như có ý giao đứa bé cho cô, do dự một hồi lại cúi đầu dỗ đứa bé.

Bạch Ngưng căng thẳng trong lòng, nói: "Bác Thấm, để tôi ôm một chút xem sao."

Bác Thấm dĩ nhiên là vui mừng không thôi, vội vàng giao Hình Hình cho cô. Bạch Ngưng có chút lạ lẫm nhận lấy Hình Hình, ôm vào trong ngực đứng dậy, cô không dỗ trẻ con chỉ có thể nói: "Đừng khóc đừng khóc. Mẹ ôm." Cái từ mẹ, do dự một hồi lâu cô mới nói ra.

Mẹ.

Mẹ của bé con - Hứa Tĩnh Hàm, sớm đã không biết đi đâu rồi.

Hình Hình tiếp tục khóc trong chốc lát, sau tiếng khóc từ từ nhỏ đi, nước nở một chút thì ngừng lại, mở đôi mắt ngấn lệ nhìn cô.

Bạch Ngưng nhìn đứa bé bỗng chốc biến thành con gái mình, trong lòng đột nhiên vô cùng chua xót.

Đứa bé này sinh ra ở gia đình giàu có, nhưng lại không nhận được hạnh phúc.

Mẹ đứa bé dù trước đây đối xử với cô bé này thế nào thì giờ cũng đã không còn nữa.

Cha thì chưa bao giờ thèm ngó ngang đến con bé, chưa hỏi thăm được một câu, chưa

bao giờ ôm con bé.

Mẹ của cô bé này không biết đã đi nơi nào, nhưng thân thể lại bị cô chiếm mất.

Biến hóa bất ngờ này không phải lỗi của ai cả, nhưng vì cô Hình Hình mới không có mẹ ruột. Những gì thuộc về Hứa Tĩnh Hàm cô không thể nhận, nhưng đứa bé này. Có phải cũng có một phần trách nhiệm của cô hay không?

Có lẽ, cô nên chịu trách nhiệm với Hứa Tĩnh Hàm, nên chịu trách nhiệm với Hình Hình, nhưng. Hôm nay cô không biết làm thế nào chịu trách nhiệm với cuộc sống của mình.

Nhìn Bác Thắm cùng người giúp việc trẻ tuổi, Bạch Ngưng nói: "Bác Thắm, hai người đi làm việc của mình đi, Hình Hình để tôi ôm là được rồi."

"VẬY, phu nhân có chuyện gì thì gọi tôi." Bác Thắm nói xong, cùng người giúp việc trẻ tuổi đi về phòng, đi được mấy bước lại quay đầu lại nhìn cô, nói: "Phu nhân, thật ra thì tiểu thư rất nghe lời." Dừng một chút, dường như không biết nói cái gì cho phải, cười cười, nói: "Tôi đi chuẩn bị cơm trưa." Nói xong liền xoay người rời đi.

Bạch Ngưng xác định mình thấy được trong ánh mắt của Bác Thắm sự thương tiếc Hình Hình.

Suy nghĩ một chút, một người mẹ yêu con nhưng không thể ở bên cạnh con mình phải ra ngoài đi làm kiếm tiền đóng học phí cho con gái, nhìn một đứa bé còn nhỏ lại bị cha mẹ đối xử lạnh lùng, sẽ có cảm giác gì?

Cả cô cũng không nhìn nổi, huống chi là người luôn chăm sóc đứa bé như Bác Thắm?

Cúi đầu, Tiểu Hình Hình vẫn tròn tròn mắt nhìn cô.

Bạch Ngưng ôm lấy bé vào trong ngực, nhẹ nhàng cười nói: "Hình Hình, từ giờ, con chính là con của mẹ, được không?"

Sau bữa cơm chiều Bạch Ngưng ôm Hình Hình ra vườn hoa ngồi, nhìn đứa bé trong ngực nói: "Tản bộ thật mệt mỏi, chúng ta ngồi nghỉ, được không?"

Hình Hình cười "A a" mấy tiếng, sau đó đem ba bốn ngón tay bỏ vào trong miệng.

Bạch Ngưng nhìn thấy, bắt lấy cánh tay của bé, nói: "Tay bẩn, không cho ngậm."

Đợi cô vừa buông tay, Hình Hình lại bỏ ngón tay vào trong miệng lần nữa.

Bạch Ngưng lấy xuống.

Hình Hình lại bỏ vào lần nữa.

Bạch Ngưng giả vờ cau mày nói: "Không cho ngậm là không cho ngậm." Nói xong, lại kéo cánh tay của bé ra.

Hình Hình lại bỏ vào trong miệng, còn cười rất vui vẻ, nghiêm nhiên cho là đang chơi trò chơi.

Bạch Ngưng cũng đùa giỡn cùng bé, càng không ngừng rút tay bé từ trong miệng ra, Hình Hình lại càng không ngừng cho vào.

Lặp lại nhiều lần sau, Hình Hình không ngậm vào nữa, Bạch Ngưng kinh ngạc nghĩ, con bé không nghịch nữa sao?

Đang lúc cô không để ý, điều chỉnh tư thế ôm thì Hình Hình nhanh chóng đưa ngón tay bỏ vào trong miệng, mút một cái, sau đó lại lập tức lấy ra, tiếp theo liền nhìn cô há hê cười.

Gặp tình hình này, Bạch Ngưng không nhịn được cười ha ha, lập tức ôm lấy bé, chuẩn

bị đi nói cho Bác Thăm chuyện vừa buồn cười vừa thú vị này.

Ngẩng đầu lên, lại thấy Ngôn Lạc Quân đang đứng ở trước mặt cô.

Chương 19: Con nhà giàu

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Gặp lại anh ta, đáy lòng lại sinh ra vô số thù hận.

Một người như vậy, cô sao có thể sống cùng anh ta? Cho dù một ngày chỉ gặp hai lần, dù thân phận của cô bây giờ đã là Ngôn phu nhân.

Chính cái nhìn này nói cho cô biết, Bạch Ngưng cô không có khả năng sống cùng một người như vậy được.

Trong nháy kia, cô hạ quyết tâm, mặc kệ con đường phía trước thế nào, bước kế tiếp chắc chắn phải là – ly hôn.

"Tôi rất muốn biết, tại sao cô lại đổi tính?" Ngôn Lạc Quân nhìn Hình Hình trong ngực cô nói.

Bạch Ngưng hừ lạnh một tiếng, nói: "Anh cho rằng ai cũng như anh sao? Con bé là con gái tôi."

Ngôn Lạc Quân đánh giá cô một lượt, nói: "Tôi và cô khác nhau, bởi vì con bé tôi mới bị bắt kết hôn sớm. Mà cô lại nhờ con bé mới bước chân được vào cửa nhà giàu, đương nhiên cô phải đối tốt với nó."

"Nếu không muốn có con, vậy thì không nên ham vui nhất thời. Anh bị trói buộc là do anh tự mình chuốc lấy, Hình Hình có người cha như anh mới là bất công!" Bạch Ngưng nói xong, liếc anh một cái, đi qua bên người anh.

Hừ, không muốn dùng bao cao su, lại không muốn có con, đáng đời! Đồ con nhà giàu!

Khi cô đi qua bên cạnh Ngôn Lạc Quân thì Ngôn Lạc Quân ngăn cô lại, nắm cằm của cô, nói bên tai cô: "Cô sai rồi, ngày đó tôi chẳng có chút khoái cảm nào cả, cô ngoại trừ lẳng lơ một chút ra thì chẳng có gì hết."

"Anh!" Bạch Ngưng hất tay anh ta ra, hít sâu vài hơi, ôm Hình Hình bước nhanh vào biệt thự.

Ngôn Lạc Quân nhìn bóng lưng cô kỳ quái nói: "Tôi không nhìn lầm chứ, đỏ mặt? Cô cho rằng cô đang diễn ngọc nữ ngây thơ sao?"

Bạch Ngưng chạy vào trong nhà, lúc đi qua phòng Ngôn Lạc Quân, tức giận đá mấy cái lên cửa phòng anh ta.

Tên đàn ông chết tiệt, lại còn nói cô. lẳng lơ. Quả nhiên là bạn tốt của Trần Chí Dương, đều cùng một loại!

"Phu nhân, cô làm gì vậy?"

Bạch Ngưng vội vàng xoay người, cách đó không xa Bác Thấm đang sững sờ nhìn cô.

Bạch Ngưng lúng túng hạ chân xuống, "ha ha" cười gượng vài tiếng, nói: "Bác Thấm."

Lơ đãng cúi đầu mà nhìn, kinh hãi nhỏ giọng nói: "Bác Thấm, con bé đang ngủ."

Bác Thấm đi tới, nói: "Phu nhân, nào, ôm bé lên giường nhỏ ngủ đi."

Bạch Ngưng cùng Bác Thấm đi vào phòng trẻ con, cẩn thận từng li từng tí đặt Hình Hình vào nôi.

Bác Thấm đi ra ngoài cửa, đứng ngoài cửa gọi một tiếng "Tiểu Quyên", người giúp việc

trẻ tuổi đó liền chạy tới.

"Bác Thắm, chuyện gì vậy?"

"Vào phòng tiên sinh dọn dẹp phòng tắm, dọn cẩn thận một chút, tiên sinh thích sạch sẽ."

"Vâng, tôi lập tức làm ngay." Người giúp việc tên Tiểu Quyên lưu loát đi làm.

Bác Thắm trở lại phòng trẻ con, ngồi xuống nói: "Phu nhân ôm Hình Hình cả ngày có mệt không?"

"Không sao." Bạch Ngưng nói: "Tiểu Quyên thật xinh đẹp."

Bác Thắm nói: "Cả phu nhân cũng khen cô ấy đẹp, vậy chứng tỏ cô ấy thật sự có chút nhan sắc! Nhưng cô bé này, không ở nhà đi học, còn chưa học xong cấp hai đã ra ngoài đi làm thêm, tưởng rằng bên ngoài rất tốt sao! Quả đúng là còn nhỏ nên không hiểu chuyện."

Bạch Ngưng nhìn Bác Thắm, vẻ mặt có chút hoảng hốt.

Mẹ cô cũng thường nói, con nhà nghèo, con đường tốt nhất chính là đi học, bằng không cả đời này cũng sẽ giống như bố mẹ. Cho nên sau khi ba qua đời, mẹ liền liều mạng kiếm tiền cho cô đi học, chỉ sợ cô sẽ chịu khổ giống bà.

"Phu nhân, mấy ngày nay cô sao vậy? Gặp phải chuyện gì không vui sao?" Bác Thắm nhìn vẻ mặt cô hoảng hốt, hỏi.

Bạch Ngưng giật mình, vội cười nói: "Không, tôi không sao cả."

Bác Thắm lo lắng nói: "Mấy ngày nay cô luôn có tâm sự, giống như gặp phải chuyện gì vô cùng đau lòng, luôn không vui, thỉnh thoảng sẽ khóc. Cái khác. cũng khác

trước kia, cứ như là. cứ như là thành người khác vậy, phu nhân, cô sao vậy?"

Bạch Ngưng tỏ vẻ bình thường nói: "Tự tôi lại không cảm thấy gì cả, không phải vẫn giống như trước đây sao? Mặc dù mấy ngày nay tôi thực sự hiểu ra không ít thứ."

"Chỗ nào giống trước đây chứ ? Trước kia á, mặc dù cô cũng có tâm sự, không vui, cũng không giống như bây giờ. Không vui cũng sẽ không khóc, đối với chuyện gì cũng đều thờ ơ, cũng sẽ không nói nhiều với tôi như vậy. Tôi cũng không nói rõ được, chỉ là, thật ra thì tôi thích cô như bây giờ hơn, có cảm giác nhiều nhân khí hơn, không." Bác Thẩm vội vàng nói: "Phu nhân, tôi không có ý đó."

"Nhiều nhân khí hơn? Trước kia tôi rất giống quý sao?" Bạch Ngưng rất nghiêm túc hỏi.

Bác Thẩm nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cô, nhin không được cười lên một tiếng, nói: "Dĩ nhiên không phải, mà là. Trước kia ánh mắt cô nhìn người khác luôn hờ hững, không nói nhiều, đi đứng cũng giống như mất hồn, giống như là đắm chìm trong thế giới riêng của bản thân."

Bạch Ngưng suy nghĩ một chút, đột nhiên nói nói: "Ý bác là, tôi giống như cái xác không hồn, đúng không?"

Bác Thẩm ngượng ngùng cười cười, nói: "Đúng Là có chút."

Bạch Ngưng lăm lăm: "Thì ra trước kia tôi như vậy à Tại sao lại vậy chứ?" Chẳng lẽ Hứa Tĩnh Hàm vốn là tam hồn thiếu bảy phách, hồn phách không đầy đủ, cho nên bị hồn phách của cô chiếm lấy?

Trong đầu xuất hiện một cô hồn trong suốt, bay bay theo gió, trôi dạt đến Ngôn gia. Sau đó nhìn thấy một người nằm trên giường, hồn phách không hoàn chỉnh, còn đang ngủ say, lực ý chí đang yếu, vì vậy cô hồn Bạch Ngưng liền đã bám vào trên người thân thể này.

Xem nhiều sách thần quái quá rồi. Bạch Ngưng tự phê bình mình.

Ngồi cùng Bác Thấm một lúc lâu trong phòng, Bạch Ngưng mới về phòng của mình. Lúc đi qua phòng ngủ của Ngôn Lạc Quân lại bất ngờ nghe được một tiếng vang.

Nhìn thấy cửa khép hờ, Bạch Ngưng tò mò đẩy ra một chút, rồi nghiêng đầu nhìn vào.

Bốn cái chân!

Hai người nằm trên giường!

Ngôn Lạc Quân cùng người giúp việc trẻ tuổi!

Chương 20: Nữ chủ chính nghĩa

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Người giúp việc trẻ tuổi – Tiểu Quyên thấy cô, cực kỳ hoảng sợ mà nhảy từ trên giường xuống, ấp úng nói: "Phu. Phu nhân."

Ngôn Lạc Quân ngồi trên giường chống người dậy, miễn cưỡng nhìn cô đứng ngoài cửa.

Tiểu Quyên kéo quần áo buông lỏng, cắn môi, vẻ mặt bi thương chạy tới kéo cửa ra, chạy ra khỏi phòng ngủ.

Bạch Ngưng nhìn cô đi xa, lại nhìn Ngôn Lạc Quân trên giường đang tỏ vẻ chẳng có vấn đề gì cả không biết làm sao xoay người rời đi, đi được mấy bước lại quay lại, khép cửa vào.

Nằm ở trên giường mình, trong đầu vẫn là hình ảnh sói xám lớn cùng con cừu nhỏ vừa rồi.

Phim cổ trang, có tình tiết lão gia chiếm đoạt nha hoàn, phim hiện đại có tình tiết nam chủ nhân cưỡng bức bảo mẫu. Vậy lần này, cô bắt gặp được phiên bản thực tế sao?

Người đàn ông kia, còn là chồng của cô?

Tiểu Quyên không lớn lắm, mới khoảng mười tám mười chín, sao anh ta có thể xuống tay được cơ chứ?

Nếu giống như những phụ nữ khác, không quan tâm chuyện có trinh tiết hay không thì không sao. Nhưng Tiểu Quyên đến từ nông thôn, dĩ nhiên là truyền thống bảo thủ sao có thể thừa nhận được tổn thương lớn như vậy?

Ngôn Lạc Quân quả thật không phải con người mà, trong nhà có vợ, bên ngoài có một người tình tin đồn, còn dám ở nhà mà giở trò với người giúp việc, tại sao lại có kẻ ghê tởm như vậy chứ!

Càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng lo lắng cho tương lai của Tiểu Quyên, cô đứng dậy, đi tới trước cửa phòng Ngôn Lạc Quân.

Gõ vài cái mà không thấy động tĩnh gì.

Gõ tiếp vẫn thế.

Anh ta nhất định ở trong phòng! Bạch Ngưng càng đập cửa thật mạnh. Sau đó cửa mở ra, Ngôn Lạc Quân mặc áo choàng tắm, tóc còn nhỏ nước đứng trước mặt cô.

"Cô động kinh à?" Dáng vẻ có chút không vui.

Thì ra là anh ta đang tắm.

Cô hơi ngượng ngùng, có chút không quen đứng đối mặt với một người đàn ông trưởng thành quần áo xốc xếch. Nghĩ đến chuyện quan trọng mình định làm, Bạch Ngưng đẩy cửa ra, lách qua người anh ta đi vào.

Ngôn Lạc Quân quay đầu lại, hỏi: "Sao nào?"

Bạch Ngưng ho khan, nói: "Anh có rất nhiều phụ nữ đúng không?" Thảo luận vấn đề này với một người đàn ông xa lạ, thật không được tự nhiên.

Ngôn Lạc Quân hừ một tiếng: "Cô quản tôi à!"

Tôi mới lười phải quản anh, chẳng qua là không nhìn nổi! Bạch Ngưng ở trong lòng

cần rằng nghiên lợi nói.

"Dù thế nào chắc cũng không phải ít đúng không. Anh nhiều tiền như vậy cơ mà. Cứ cho là không nhiều đến mức không đếm xuể thì chắc cũng không đến mức có lúc đói khát chứ?" Cô thật không biết nói thế nào, dù sao trong lòng cô, đàn ông giống như Ngôn Lạc Quân muốn phụ nữ đều có mục đích cả. Ngoại trừ tìm kiếm khoái cảm trên thân thể hoặc khoái cảm chinh phục thân thể phụ nữ sau lấy được cả trái tim, thì chẳng có gì khác.

Ngôn Lạc Quân khó hiểu nhìn cô, cau mày suy nghĩ một chút, dường như đột nhiên hiểu rõ, lập tức nói: "Tôi không muốn làm với cô, cô đi ra ngoài đi."

Lúc này đến phiên Bạch Ngưng khó hiểu, làm cái gì?

Suy nghĩ thật lâu, giờ mới hiểu được ý trong lời nói của anh ta, nóng nảy đến nổi suýt chút nữa nhảy dựng lên, nói: "Loại đàn ông như anh cú ra xa một chút, đừng để tôi thấy buồn nôn!"

Ngôn Lạc Quân nhìn cô, nói: "Đây là phòng của tôi, là tự cô chạy vào."

Được Được lắm.

Bạch Ngưng tự động nén cơn giận xuống, cực kỳ khó khăn bỏ ân oán cá nhân qua một bên, xử lý chính sự.

"Tôi đang nói, có rất nhiều phụ nữ xinh đẹp hơn Tiểu Quyên, sao anh lại để mắt đến cô ấy? Anh cũng không phải hạng lưu manh côn đồ, cần gì phải ép buộc người ta như vậy? Loại chuyện đó, anh tình tôi nguyện không phải tốt hơn sao?" Chẳng lẽ kẻ có tiền thích ép buộc sao?

Lại đến phiên Ngôn Lạc Quân nhìn cô chăm chăm rồi. Sau khi nhìn chòng chọc một hồi lâu, hình như hiểu rõ ra, không nói gì chỉ hừ hừ cười mấy cái.

"Sao vậy, gần đây mê phim Hàn? Muốn làm nữ chính đầu người óc heo rồi lại quá thừa

tình thần chính nghĩa sao? Nhàm chán." Cuối cùng, liếc cô một cái.

"Ai đầu người óc heo? Anh có ý gì!" Bạch Ngưng tức giận nói.

Ngôn Lạc Quân đứng lên, cầm khăn lông lau tóc, nói: "Không phải vừa rồi cô đã nói đó sao? Có nhiều phụ nữ xinh đẹp hơn Tiểu gì gì đó, tôi việc gì phải để mắt tới cô ta? Ngược lại đàn ông giống như tôi rất ít, mới có thể bị người ta nhìn chăm chăm."

Trên mặt Bạch Ngưng hiện ra nụ cười nhạt, chứng tỏ vừa gặp được chuyện buồn cười. Nhưng nghĩ lại, cô hiểu được ý của anh ta.

Là Tiểu Quyên để ý anh ta, chứ không phải anh ta để ý Tiểu Quyên sao?

Chương 21: Cúng bái

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Anh kết hôn rồi, cô ấy còn để ý anh làm gì? Để cho anh bao nuôi? Hay yêu anh rồi?" Nói đến "Yêu anh", Bạch Ngưng không nhịn được muốn cười.

Ngôn Lạc Quân mất hứng nhìn cô, nói: "Biểu tình này của cô là có ý gì? Không phải cô cũng để ý tôi mới chịu gả cho tôi đó sao? Dù là để ý tiền của tôi hay để ý tôi cũng thế thôi."

Bạch Ngưng không còn lời nào để nói. Chỉ trách Hứa Tĩnh Hàm, không biết nhìn trúng anh ở điểm nào. Cô đoán, đương nhiên là tiền.

Ho khan một cái, cô nói: "Được rồi, Tiểu Quyên coi trọng tiền của anh thì anh liền hôn hờ đón nhận sao? Dù sao không cần mới phí phạm?"

"Hừ!" Ngôn Lạc Quân hừ lạnh một tiếng buông khăn lông trên tay ra.

"Không nên đánh giá thấp phẩm vị của tôi." Ngôn Lạc Quân nói xong, đi pha cà phê.

"Phụt!" Bạch Ngưng phát ra tiếng.

Ngôn Lạc Quân để cái cốc trong tay xuống, quay đầu lại, yên lặng nhìn cô.

Bạch Ngưng nhìn anh, nhìn ra ý tứ trong mắt anh: Cô giải thích đi, giải thích xem cái âm thanh vừa rồi là có ý gì.

Vì vậy cô nói: "Phẩm vị của anh cao, Tiểu Quyên quả thật không hợp với phẩm vị của anh, vậy sao anh còn đưa người ta lên giường."

"Con mắt nào của cô thấy là tôi đưa cô ta lên giường?" Ngôn Lạc Quân nói.

"Không phải anh, chẳng lẽ cô ấy tự chạy lên à?" Cô ấy là một người giúp việc nho nhỏ, sao có lá gan lớn như vậy!

Ngôn Lạc Quân khinh thường nói: "Cứ ở trên giường tôi thì là do tôi lôi lên chắc? Vậy bây giờ cô ở trong phòng tôi, chẳng lẽ là tôi kéo cô vào sao?"

"Tôi là có chuyện!" Bạch Ngưng lập tức phản bác.

"Cô cũng có thể nói là chân cô đứng không vững." Ngôn Lạc Quân nhàn nhã uống cà phê của anh.

Bạch Ngưng không biết ý anh là gì.

Anh đơn giản muốn nói Tiểu Quyên cố ý lấy lý do chân đứng không vững ngã lên giường anh hay muốn nói cô và Tiểu Quyên đều có mục đích giống nhau, cố ý tìm lý do muốn anh ôm ấp yêu thương.

Cô cảm thấy là đáp án sau.

Tên đàn ông chết tiệt! Tự kỉ tự đại là bệnh chung của đàn ông có tiền sao?

Không muốn để anh tiếp tục "công kích thân thể" mình, Bạch Ngưng nói: "Dù sao, nếu anh thật sự cảm thấy có quan hệ cùng phụ nữ bình thường là hạ thấp phẩm vị của anh, vậy cũng đừng tùy tiện đánh vào người khác, chuyên tâm đi tìm phụ nữ thích hợp với phẩm vị của anh đi." Nói xong, liền đi ra cửa, "rầm" một tiếng đóng cửa lại.

Ngôn Lạc Quân cầm cái cốc, nhìn cánh cửa lại đóng, ánh mắt lộ ra thần sắc khó hiểu và nghiên cứu.

Trở lại trong phòng, Bạch Ngưng nhớ lại những lời Ngôn Lạc Quân nói.

Anh không để ý Tiểu Quyên, vậy Hứa Tĩnh Hàm thì sao?

Nghe ý của anh, hình như là thật sự bị Hứa Tĩnh Hàm dùng đứa bé ép kết hôn. Sau khi kết hôn, bọn họ liền tách ra ngủ riêng. Cô thậm chí hoài nghi, kể từ sau khi kết hôn, hai người còn chưa từng ngủ cùng phòng. Hành động này hiển nhiên là do Ngôn Lạc Quân chủ động.

Cô không nhịn được, đi tới trước gương.

Không thể nghi ngờ, Hứa Tĩnh Hàm thật sự rất đẹp, dáng người cũng rất quyến rũ, công tử trắng hoa như Ngôn Lạc Quân sao lại không có hứng thú chứ? Chẳng lẽ anh thích mỹ nữ có phong cách giống như Vu tiểu thư kia, không thích loại giống Hứa Tĩnh Hàm sao? Anh sẽ không ...ừm Cao thượng đến vậy chứ.

Nhưng anh không có tình cảm không có hứng thú với Hứa Tĩnh Hàm là tốt nhất. Khi đó cô muốn rời khỏi anh, cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

Nằm lên giường, trong đầu lại hiện lên quá nhiều người cùng việc thuộc về Bạch Ngưng và Hứa Tĩnh Hàm .

Một đêm này, cô mơ thấy trường học trước kia, mơ thấy Hạ Ánh Hi. Khi tỉnh lại, phát hiện mình rơi lệ đầy mặt.

Rốt cuộc hiểu rõ câu nói kia: Có một loại tình cảm, gọi hữu duyên vô phận.

Ngày hôm sau, cô theo thói quen đọc báo, lúc này mới biết, chính phủ bỏ tiền ra mai táng cho cô cùng mẹ.

Trong nhà, vốn còn chút thân thích, nhưng đều ở nông thôn. Sau khi ba qua đời lại càng ít quan hệ. Vào lúc này, chỉ sợ đã không muốn có bất cứ quan hệ gì đến gia đình cô nữa rồi.

Bạch Ngưng khép tờ báo lại, hít một hơi thật sâu, quyết định đi thăm mộ mẹ cùng mình.

Hai ngày sau, Bạch Ngưng cầm một bó Bách Hợp, đeo một cái kính đen lớn xuất hiện ở một nghĩa trang.

Cô để cho Tiểu Hà chờ ở bên ngoài, một mình cô đi vào.

Trong nghĩa trang không có ai, thỉnh thoảng gặp phải một hai người thì cũng đang đắm chìm trong đau khổ của mình, không chú ý tới cô.

Bạch Ngưng đi tới phần mộ của mình, trong lòng càng ngày càng căng thẳng.

Không có dũng khí nhìn thi thể của mẹ và bản thân mình, bây giờ đến cả phần mộ, cũng càng đến gần càng sợ.

Chậm rãi đi tới, thấp thòm rẽ vào khúc quanh. Cô nhìn thấy mộ hợp táng của mình và mẹ, sau đó là một người đang quỳ gối trước bia mộ.

Chương 22: Hạ Ánh Hi

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Dường như nghe thấy tiếng giày cao gót của cô, người nọ quay đầu lại. Dưới ánh mặt trời Bạch Ngưng nhìn thấy mặt của anh – Hạ Ánh Hi.

Đôi môi Bạch Ngưng run rẩy, suýt chút nữa kêu lên.

Hạ Ánh Hi nhìn cô một hồi lâu, vốn tưởng rằng cô đến thăm mộ, nhưng lại thấy cô chỉ nhìn mình, mắt kính cũng không che nổi sự bất ngờ cùng kinh ngạc trên mặt cô.

"Cô biết họ?" Hạ Ánh Hi hỏi.

Bạch Ngưng kinh ngạc, nói: "Phải Biết."

Hạ Ánh Hi kỳ quái nói: "Không phải nhà cô ấy không còn người thân nào sao?"

"Tôi." Bạch Ngưng dùng sức suy nghĩ một chút, nói: "Đó là trước khi Bạch Ngưng gặp chuyện không may. Hôm ấy ở trên đường nhờ cô ấy kéo tôi lại, nếu không tôi đã bị xe đâm phải, coi như đã cứu tôi một mạng thôi. Không ngờ hôm sau cô ấy liền."

Hạ Ánh Hi hơi thất vọng, nói: "Ra là vậy, cảm ơn cô."

Bạch Ngưng đến gần mấy bước, đứng ở trước mặt Hạ Ánh Hi.

Vẫn là khuôn mặt đẹp trai, vẫn là khí chất sạch sẽ như trước. Chỉ là, hơi thở như ánh mặt trời ngày xưa trên người anh đã không còn.

Hạ Ánh Hi đứng qua một bên, nhường chỗ cho cô.

Bạch Ngưng đứng ở trước bia mộ, nhìn tên mẹ trên bia mộ, nước mắt lại trào ra một lần nữa.

Không muốn biểu hiện quá đau khổ trước mặt Hạ Ánh Hi, Bạch Ngưng lấy khăn giấy ra, đẩy mắt kính lên một chút, lau lau nước mắt, lại để xuống.

Trước bia mộ, trừ một bó Bách Hợp màu trắng cô mang theo, còn có một bó Hoa Cúc màu vàng, một bó hoa hồng xanh vô cùng diễm lệ. Hoa hồng xanh, loài hoa cô thích nhất.

"Anh." Dừng một chút, cô hỏi: " Hoa hồng xanh. Là anh mang đến sao?"

Hạ Ánh Hi gật đầu một cái, nói: "Mỗi lần đi qua tiệm bán hoa gần trường học, cô ấy đều sẽ nhìn bó hoa này thật lâu, có một lần, còn đụng đầu vào cái cây đằng trước." Anh nói xong, trên mặt hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

Nếu anh không nhắc, đến cô cũng quên. Không ngờ chuyện mất mặt như vậy, lại bị anh nhìn thấy rồi.

"Anh là bạn học của cô ấy?" Bạch Ngưng hỏi.

"Từ lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, đã yêu cô ấy rồi, nhưng lại bỏ lỡ quá nhiều cơ hội." Hạ Ánh Hi nhìn bia mộ nói.

Bỏ lỡ quá nhiều cơ hội. Cô chẳng phải cũng thế sao?

Cô cũng từng bị người thanh niên khoa luật này hấp dẫn, lại luôn đem thân phận bồi dưỡng đặt trước tình cảm.

"Cô ấy bây giờ không còn, anh rất đau lòng đúng không?"

Hạ Ánh Hi không nói gì.

Bạch Ngưng nói: " Có lẽ trên đời này thực sự có linh hồn, thực sự có luân hồi. Có lẽ, cô ấy cũng không rời đi, mà ở một nơi khác, lấy một phương thức khác để tồn tại. Có lẽ, bây giờ cô ấy đang đứng ở trước mặt anh nhìn anh, hi vọng anh đừng vì cô ấy mà đau khổ."

Hạ Ánh Hi chậm rãi chuyển tầm mắt qua nhìn cô.

"Vậy sao?"

"Đúng." Bạch Ngưng khẳng định nói.

"Vậy lúc này chắc hẳn cô ấy rất đau lòng, thấy thế gian như vậy, kết quả ô nhục như vậy." Hạ Ánh Hi nói.

Bạch Ngưng nhẹ nhàng hỏi: "Anh tin lời bọn họ nói sao?"

Không nghe thấy Hạ Ánh Hi trả lời, cô lại nói: "Anh tin cô ấy làm gái gọi, còn dùng thuốc sao?"

Tay Hạ Ánh Hi từ từ nắm chặt thành đấm, đột nhiên hung hăng đấm lên bìa mộ, lớn tiếng nói: "Gái gọi, vậy cô ấy cũng quá vô dụng rồi, làm gái gọi lâu như vậy, thế mà tiền một cuộc phẫu thuật van tim nho nhỏ cũng không trả nổi!"

Bạch Ngưng cuống quýt giữ tay anh, vừa mới chạm vào lại lập tức thu tay lại, vừa lúng túng vừa gấp gáp nói: "Anh. Anh không nên làm mình bị thương."

Hạ Ánh Hi ngẩng đầu lên, nhìn cô.

Bạch Ngưng nghiêng đầu, dùng chớp chớp mắt, khi thu hồi tầm mắt cô không nhận được nói: "Cám ơn anh." Lúc này, người tin tưởng cô vẫn coi cô như một cô gái thuần

khiết, chỉ có anh thôi.

"Cô rất giống một người." Hạ Ánh Hi đột nhiên nói.

Chương 23: Cố nhân kiếp trước

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Cô rất giống một người." Hạ Ánh Hi đột nhiên nói.

Trái tim Bạch Ngưng nhảy lên một cái, cười nói: "Người khác đều nói tôi giống một minh tinh."

"Hứa Tĩnh Hàm." Hạ Ánh Hi nói.

Bạch Ngưng gật đầu: "Đúng, đều nói như vậy."

"Quả thật rất giống." Hạ Ánh Hi nói, "Đặc biệt là khi đeo cái kính này."

Bạch Ngưng cười nói: "Các sao sợ lộ mặt, giống ngôi sao cũng sợ."

Trên mặt Hạ Ánh Hi cũng lộ ra một nụ cười khó thấy.

"Anh cười rồi, thật tốt." Bạch Ngưng nói.

Hạ Ánh Hi lại nhìn cô thật lâu, nói: "Cô không giống người không quen biết, có vẻ như cô rất quen với tôi cùng Bạch Ngưng, chúng ta trước đây đã từng gặp nhau chưa?"

Bạch Ngưng lắc đầu một cái, nói: "Có một số người, ở bên nhau cả đời cũng cảm thấy xa lạ, có một số lại chỉ cần một ánh mắt đã cảm thấy quen thuộc."

Hạ Ánh Hi cười cười. Tựa như anh đối với Bạch Ngưng, chỉ một ánh mắt liền không thể nào quên.

Hai người cùng nhau trở về, Bạch Ngưng hỏi: "Anh vừa mới tốt nghiệp, công việc có ổn

không?" Trước nghe nói anh nghe theo ý của cha mẹ, ở lại trường học cũ nhậm chức, không biết có phải thật vậy hay không.

Hạ Ánh Hi nói: "Vốn đã ổn định, bây giờ lại không ổn định rồi."

"Sao vậy?" Bạch Ngưng hỏi vội.

Hạ Ánh Hi nói về: "Vốn tôi luôn tôn kính, tán thành cha mẹ, con đường bọn họ chọn cho tôi, tôi cảm thấy hẳn là đúng. Nhưng Bạch Ngưng chết đi, thay đổi quá nhiều suy nghĩ của tôi. Tôi không thể nào thuyết phục mình làm một thầy giáo hay học giả không tranh quyền thế hoặc những chức vị thoát nhìn cao thượng. Tôi sẽ làm điều tôi muốn làm, làm một luật sư. Có lẽ tôi sẽ nhận được một vụ án giống vụ án của Bạch Ngưng, khi đó có thể tôi sẽ giúp được những người chịu oan giống cô ấy."

Bạch Ngưng dừng bước. Đôi mắt đằng sau mắt kính đã ướt đẫm rồi.

Hạ Ánh Hi, anh như vậy, bảo em sao có thể chịu đựng nổi đây, bảo em sao có thể an tâm buông tha tất cả những điều thuộc về thế giới của Bạch Ngưng?

Sợ nước chảy xuống sẽ bị anh nhìn thấy, Bạch Ngưng vội vàng xoay người, bước nhanh về phía trước.

Suy nghĩ một chút, cô vẫn nói: "Anh không bỏ được cô ấy cũng là chuyện hiển nhiên, nhưng dù sao cô ấy cũng đã mất, con đường anh đi vẫn còn dài lắm. Anh không thể vì cô ấy mà."

"Tôi không vì cô ấy, tôi là vì chính mình." Hạ Ánh Hi nói.

"Là tôi muốn làm luật sư, là tôi muốn tự mình làm nên chuyện, tôi chỉ muốn để cho bản thân mình được dễ chịu, được an tâm một chút mà thôi. Chẳng qua sự an tâm của tôi, thoải mái của tôi có liên quan đến Bạch Ngưng mà thôi."

Bạch Ngưng không biết nói gì hơn. Trầm mặc thật lâu, mới lên tiếng: "Này, anh cũng

phải vì cô ấy mà tự bảo trọng nhé. Luật sư cũng không dễ làm."

Ra khỏi nghĩa trang, đã thấy Tiểu Hà chờ sẵn.

Bạch Ngưng quay đầu lại nói với Hạ Ánh Hi: "Mấy ngày nữa, là 49 ngày của cô ấy, anh biết không?"

"Có." Hạ Ánh Hi nói.

"Tôi cũng sẽ đến, có lẽ, chúng ta sẽ còn gặp lại ." Bạch Ngưng nói xong, cúi thấp đầu, xoay người lên xe.

Hạ Ánh Hi nhìn theo xe đi xa thật lâu, mới thu hồi ánh mắt, rời khỏi nghĩa trang.

Trên đường về nhà, Bạch Ngưng vẫn suy nghĩ con đường tương lai.

Cô xác định muốn ly hôn, nhưng không biết sau khi ly hôn nên làm gì.

Làm Hứa Tĩnh Hàm, cô không có kỹ năng diễn xuất, không thể nào tiếp tục sự nghiệp diễn xuất của Hứa Tĩnh Hàm. Làm chính cô - Bạch Ngưng, một trí thức nhỏ, cô cũng không thể mang khuôn mặt Hứa Tĩnh Hàm đi làm. Chẳng lẽ cô ngày ngày đeo kính đen, ngày ngày nói với người khác cô lớn lên giống sao mà thôi?

Cho nên, sau khi ly hôn, không có tiền của Ngôn Lạc Quân, cô không biết sống thế nào.

Ly hôn. Phí phụng dưỡng? Cô có thể nhận được phí phụng dưỡng không? Nếu quả thật có thể ly hôn, Ngôn Lạc Quân ít nhất cũng phải cho cô vài vạn phí phụng dưỡng. Vậy cô chắc chắn sẽ lấy, bằng không cô ăn cái gì?

Chương 24: Muốn ly hôn?

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Ly hôn. Phí phụng dưỡng? Cô có thể nhận được phí phụng dưỡng không? Nếu quả thật có thể ly hôn, Ngôn Lạc Quân ít nhất cũng phải cho cô vài vạn phí phụng dưỡng. Vậy cô chắc canh sẽ lấy, bằng không cô ăn cái gì?

Bạch Ngưng phát hiện mình thực sự có tình thương của mẹ, thật sự coi Tiểu Hình Hình như con gái, nửa ngày không gặp liền nhớ. Trở về biệt thự, chuyện đầu tiên phải làm là đi thăm bé con.

Bé con lại ngủ, đáng yêu đến nỗi khiến người ta có thể nhìn chăm chăm không dời mắt.

Cha mẹ đẹp thật là tốt, sinh ra đứa con gái xinh đẹp như vậy.

Bạch Ngưng nhẹ nhàng lấy tay vuốt mặt của cô bé, cảm thấy cô bé thật là quá đáng yêu.

Lúc này, Hình Hình lại tỉnh, mắt còn chưa có mở ra liền lèp bẹp miệng chuẩn bị lên tiếng khóc lớn. Còn chưa kịp khóc mở mắt thấy cô, cô bé sững sốt rút nước mắt về.

Bạch Ngưng không nhịn được cười ha ha, nâng đầu của bé lên, từ từ ôm lấy.

"Tiểu Hình Hình, mít ướt!"

Hình Hình cau mày nhìn cô, sắc mặt dường như không tốt lắm, cái miệng nhỏ nanh móp méo, dường như lại muốn khóc.

Bạch Ngưng sốt ruột, cũng không biết bé bị làm sao, đang muốn ôm bé đi tìm Bác Thẩm thì Bác Thẩm đã tới rồi.

"Bác Thắm, bác mau xem, Hình Hình dường như muốn khóc !" Bạch Ngưng nói.

Bác Thắm cười đón lấy Hình Hình, nói: "Tiểu thư mới tỉnh ngủ, nên phải thay tã rồi, thay tã xong thì cho ăn."

Bạch Ngưng suy nghĩ một chút, gật đầu một cái, âm thầm tự trách mình ngốc. Bé con nhỏ như vậy chỉ có đơn giản đúng ba việc là ăn uống, vệ sinh, ngủ, cô còn tưởng rằng bé bị làm sao!

Nhìn Bác Thắm thành thạo đổi tã giấy cho Hình Hình, sau đó đi rửa tay, rồi đi hòa sữa bột, bón cho bé. Bạch Ngưng cảm thấy dường như chăm trẻ con không phải chuyện ngày một ngày hai có thể học được, nhìn có vẻ rất phức tạp !

Ngôn Lạc Quân dường như có thói quen không nhà ăn cơm tối, cho đến khi cô trở về phòng cũng không thấy anh về.

Nhớ tới chuyện ly hôn, cô liền bật máy vi tính trong phòng ngủ ra tìm kiếm.

Trước kia thấy rất nhiều ngôi sao nữ ly hôn, dường như đều được chia rất ít, có khi bị bắt nạt còn phải trả thêm tiền. Không biết Ngôn Lạc Quân kia có dễ nói chuyện không. Không biết anh ta có gây khó dễ cho cô không nữa.

Hứa Tĩnh Hàm hẳn không có tình nhân, nhưng Ngôn Lạc Quân lại có, cái này mà đưa ra tòa chắc chắn sẽ có lợi với cô. Nhưng Ngôn Lạc Quân quan hệ rộng như vậy, Bạch Ngưng cô không phải Hứa Tĩnh Hàm, cũng không biết trước kia có quan hệ với những ai, ra tòa nhất định sẽ chịu thiệt thòi.

Tìm kiếm nửa ngày, cảm thấy chuyện có chút phức tạp, chủ yếu vẫn phải xem thái độ của Ngôn Lạc Quân. Nhìn đồng hồ sắp đến mười giờ, Bạch Ngưng đứng lên, cầm áo ngủ đi vào phòng tắm.

Một lát sau Ngôn Lạc Quân đẩy cửa đi vào, nghe được tiếng nước chảy trong phòng tắm, đang chuẩn bị đi tới, lúc đi qua màn hình máy tính thì ngừng lại.

Bạch Ngưng tắm xong từ phòng tắm ra ngoài, đã thấy Ngôn Lạc Quân đang cười cười, khom người, một tay chống trên bàn, nhìn màn hình máy vi tính.

"Ngay cả 'luật hôn nhân' cũng xem rồi, muốn ly hôn sao?" Ngôn Lạc Quân di con chuột, mang theo nụ cười nói.

Bạch Ngưng chạy lên trước, đẩy anh ra, đứng cạnh trước máy vi tính nói: "Anh vào đây làm gì?"

"Tôi không thể vào sao?" Anh ngồi ở trên giường nói: "Chỉ cần tôi muốn, ngủ ở đây cũng được."

"Anh đứng lên cho tôi!" Bạch Ngưng trầm mặt chạy lên kéo anh, lại chỉ như kiến càng lay cây, không nhúc nhích được anh chút nào.

"Heo mập." Bạch Ngưng lăm bắm trong miệng cho hả giận, nói: "Rốt cuộc anh muốn làm cái gì?"

"Vừa rồi cô nói tôi là heo mập?" Ngôn Lạc Quân cúi đầu nhìn lướt qua vóc người tự nhận là hoàn mỹ của mình, ngẩng đầu kinh ngạc nói.

Bạch Ngưng không để ý đến anh, chạy đến tủ quần áo cầm một cái áo ngủ có tay mặc vào, che lấp áo ngủ tơ tằm khiêu gợi bên trong.

Chương 25: Ly hôn có thể, tiền không có!

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Ngôn Lạc Quân híp mắt nhìn cô một lát, nói: "Có người bên ngoài rồi hả? Theo đuổi xong vật chất lại theo đuổi tình yêu à? Muốn lấy vài trăm vạn phí phụng dưỡng từ tôi đi nuôi tình yêu, tiền bạc tình yêu thu hoạch gấp đôi sao?" Trên mặt anh hơi có ý trêu chọc.

Bạch Ngưng khinh thường nói: "Anh nghĩ rằng tôi giống anh chắc? Tôi chỉ không muốn sống như cái xác không hồn mà thôi. Tôi muốn cuộc sống của mình có ý nghĩa một chút. Thật ra thì anh cũng thế, chẳng lẽ anh không muốn thoát khỏi cuộc hôn nhân khổ sở này sao, đi tìm tình yêu đích thực của mình?"

Ngôn Lạc Quân chỉ cười nói: "Tôi lại muốn xem xem cái mà cô gọi là ‘tình yêu đích thực’ là gì, mà ngay cả vợ của bản thiếu gia cũng bị mê hoặc."

"Tôi nói với anh rồi, đừng nghĩ ai cũng không biết xấu hổ, không có ý thức trách nhiệm như anh có được hay không?" Bạch Ngưng tức giận nói.

Ngôn Lạc Quân vừa cười, nói: "À, nói như vậy tức là cô rất biết xấu hổ, rất có ý thức trách nhiệm, trung thực trong hôn nhân của chúng ta. Nhưng vì muốn cuộc sống của mình có ý nghĩa, cho nên mới muốn ly hôn?"

Bạch Ngưng gật đầu: "Đúng."

"Tốt lắm, ly hôn cũng được thôi, nhưng đừng nghĩ đến phí phụng dưỡng." Ngôn Lạc Quân nói.

"Hả? Tại sao? Không phải bình thường đều có sao?" Bạch Ngưng vội nói.

Ngôn Lạc Quân không nhịn được cười "xùy" một tiếng: "Ai nói cho cô lúc nào cũng có? Là cô muốn ly hôn đấy chứ, tôi còn chưa bắt cô bồi thường tôi phí tổn thất thanh xuân đâu đấy!"

"Anh đừng có khiến tôi buồn nôn, còn phí tổn thất thanh xuân? Tôi còn thanh xuân hơn anh, có bồi thường cũng là anh phải chịu chứ. Hơn nữa rõ ràng anh có tình nhân bên ngoài, có ngoại tình, tôi có lý do ly hôn với anh đấy!"

Sắc mặt của Ngôn Lạc Quân lập tức thay đổi, trầm giọng nói: "Tình nhân cái gì? Cô lặp lại lần nữa."

"Anh." Bạch Ngưng nhìn dáng vẻ của anh, có chút sợ hãi, nhỏ giọng nói: "Rõ ràng. Rõ ràng có."

Ngôn Lạc Quân từ trên giường đứng lên, nói: "Được lắm, tôi không có thời gian dây dưa những chuyện nhàm chán này cùng cô. Dù sao ngày đó tôi cũng đã nói, tôi sẽ không ly hôn, cũng sẽ không làm chuyện có lỗi với cuộc hôn nhân của chúng ta. Mà cho dù tôi muốn ly hôn, cũng không qua được cửa ải của ba mẹ tôi. Về phần cô, muốn ở bên ngoài tìm một hai tên đàn ông mà không để tôi phát hiện thì đó là bản lĩnh của cô, tôi sẽ không có ý kiến. Nhưng cô phải biết, chẳng ai muốn bị cấm sừng, nếu thật sự xảy ra chuyện, khuyên cô tự giải quyết cho tốt, đừng để cho kết quả của mình quá bi thảm." Giọng nói của Ngôn Lạc Quân mang theo vài phần cảnh cáo.

Bạch Ngưng nhìn anh, không thể nào đè nén tức giận trong lòng.

Đây gọi là gì? Chỉ cho quan châu đốt lửa không cho dân chúng thắp đèn (1) sao? Anh tạo scandal bên ngoài thì không sao, cô chưa có thì đã bị cảnh cáo rồi ? Nhưng dù tức giận, cô lại không biết lấy cái gì mà phản bác.

Trước khi cô nghĩ ra lời phản bác, Ngôn Lạc Quân nói: "Ngày mai đi tham gia hôn lễ của bằng hữu, bốn giờ chiều, bảo Tiểu Hà đưa cô đến dưới tầng trệt công ty tôi." Nói xong, liền rời đi.

Bạch Ngưng sững sốt một chút, mới nhớ mình đấu khẩu thua anh, còn thảm bại hoàn toàn!

Anh đã nói như vậy, cô nên làm thế nào? Ở biệt thự này chết già sao?

Nghĩ như thế nào cũng cảm thấy như mình vào nhầm hoàng cung cổ đại, nhìn Hoàng thượng trái ôm phải ấp, còn mình từ thân thể đến linh hồn đều phải thuộc về một mình anh.

Tại sao anh không muốn ly hôn? Nhìn anh mới vừa rồi đột nhiên thay đổi sắc mặt, dường như rất để ý cô gọi Vu tiểu thư kia là tình nhân, vậy chắc anh rất thích cô ấy. Chẳng lẽ anh không muốn cho cô ấy một danh phận, không muốn ở bên cô ấy sao?

Bạch Ngưng ảo não ngã xuống giường, nhớ tới anh liền phiền không ngủ được, chỉ có thể cố gắng ép mình không nhớ tới anh, chỉ nhớ hôm nay gặp được Hạ Ánh Hi một lần.

(1) Điền Đăng thời Tống làm quan trấn giữ một châu, bắt mọi người phải ký húy tên mình (vì chữ "Đăng" trong tên của y có nghĩa là "lên", nhưng do cùng âm với "Đăng" có nghĩa "đèn" cho nên y không cho người xung quanh dùng bất cứ chữ nào có âm "Đăng"). Kê xúc phạm điều luật của y bị cho ăn hèo, cho nên bá tánh nguyên một châu đành phải gọi "đăng" (đèn) là "hỏa" (lửa). Vì vậy đến ngày Tết Nguyên Tiêu thắp đèn, quan Phủ doãn cho phép dân cư trong khu vực du ngoạn thường lãm, đăng bố cáo rằng: "Bốn châu án chiếu quán lệ, phóng hỏa tam thiên" (Châu mình theo thường lệ, thắp đèn ba ngày --- viết vậy có khác gì là cho phép "phóng hỏa" - đốt lửa ba ngày chuyện đó mà viết hai câu đối: "Chỉ chuẩn châu quan phóng hỏa, bất hứa bách tính điểm đăng" (Chỉ cho quan châu đốt lửa, không cho bá tánh thắp đèn). Bá tánh ai ai cũng vừa tức tối vừa buồn cười. Ngày Tết thắp đèn mà chữ "đăng" không cho dùng thì còn ra thể thống gì nữa! Có người mượn Hai câu đó sau này trở thành một thành ngữ lưu truyền đến ngày nay. Người ta dùng nó để hình dung bọn quan lại xấu xa hoành hành bá đạo, chèn ép dân lành, cho nên bỏ chẳng làm quan, hành hiệp giang hồ.

Chương 26: Ăn diện

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Anh vẫn đẹp trai như vậy, vẫn mê người như vậy, vừa nhìn đã thấy là đối tượng mơ ước của tất cả nữ sinh. Hi vọng anh có thể nhanh chóng quên cái chết của cô, không nên bị cô ảnh hưởng.

Ngày hôm sau, đến tận hai giờ thì Bạch Ngưng mới nhớ buổi tối phải đi tham dự hôn lễ. Cô còn phải chọn quần áo cùng trang sức nữa.

Hôm nay là tiệc cưới phải mặc lễ phục mới đúng, nhưng cô thật sự không biết mặc thế nào mới thích hợp.

Váy dài màu đỏ, sườn xám màu xanh dương. Cô nên mặc cái gì? Hơn nữa hình như người có tiền không bao giờ mặc một bộ lễ phục hai lần, quần áo lỗi một cũng không được mặc, cô sao mà biết cái nào lỗi một cái nào hợp một? Hình như, cũng không thể ăn mặc quá xinh đẹp thì phải, bằng không lấn át hào quang của cô dâu thì không ổn.

Còn có trang sức nữa, dây chuyền, vòng tay, tóc, giày. Cô phải làm sao bây giờ?

Ném quần áo trên tay xuống, Bạch Ngưng mệt mỏi ngã xuống giường.

Thôi rồi, hoặc là làm bữa, hoặc là lộ tẩy, đời cô xong rồi.

Khi cô đang vắt óc nghĩ cách thì có người gõ cửa.

Bạch Ngưng nhìn tủ treo quần áo cùng cái giường bị cô bới lung tung bữa bộn như vừa có trộm vào nhà, không dám đi mở cửa, mở miệng hỏi: "Bác Thắm à? Có chuyện gì vậy?"

Bên ngoài truyền đến giọng của Bác Thắm: "Phu nhân, nghe Tiểu Hà nói hôm nay cô và tiên sinh muốn đi tham gia tiệc cưới, vậy có cần tôi gọi điện thoại cho thầy Tiểu Ngải

tới không?"

Bạch Ngưng chần chờ.

Thầy Tiểu Ngải là ai? Có liên quan gì đến chuyện cô đi dự đám cưới?

Cô thử thăm dò, nói: "Tôi cũng đang định gọi, bác cảm thấy thế nào?"

Bác Thắm nói: "Nghe nói hôn lễ rất long trọng, còn có phóng viên, tôi thấy cô cứ gọi thầy Tiểu Ngải đến đây đi, cô cũng bớt việc."

"Vậy thì gọi anh ta đến đây đi." Bạch Ngưng theo lời của bà nói. Về phần tới làm gì, cô cũng không biết.

Trước khi vị Tiểu Ngải kia đến, cô dọn dẹp lại quần áo trong phòng một lượt.

Không tới ba mươi phút, Bác Thắm mang theo một người đàn ông nhìn hơi lớn tuổi, nhưng được bảo dưỡng rất tốt đi vào.

"Ngôn phu nhân, lần này khí sắc cô tốt hơn nhiều." Vị Tiểu Ngải kia nói.

Bạch Ngưng cười cười.

Thầy Tiểu Ngải lấy hai túi giấy xách theo trên tay đưa cho phía Bạch Ngưng nói: "Đây là đồ tôi chọn lựa cho cô, cô thử xem." Nói xong, liền ra khỏi phòng.

Trong phòng ngủ chỉ còn lại một mình Bạch Ngưng, cô ngạc nhiên mở túi giấy ra, phát hiện một túi là quần áo, một túi là giày cao gót.

Ông ta mang đồ tới cho cô, vậy ông ta chắc là. . . . Nhớ tới cái túi trên tay ông, cùng

với cách gọi, Bạch Ngưng đại khái đoán được thân phận của ông ta – thợ trang điểm.

Oa, Ngôn phu nhân chỉ cần một cú điện thoại là có thợ trang điểm đến tận nhà, quả đúng là người có tiền, thật sự là quá biết hưởng thụ.

Không nghĩ nhiều nữa, Bạch Ngưng lập tức thay quần áo cùng giày.

Vóc người Hứa Tĩnh Hàm như vậy, cần gì phải chọn, giống hệt như người mẫu.

Mở cửa, thầy Tiểu Ngải nhìn một chút, cũng vừa lòng gật gật đầu.

Tiếp theo là trang điểm, làm tóc, đeo đồ trang sức, chỉ chốc lát sau đã hoàn thành. Nhìn mình trong gương Bạch Ngưng không thể không thừa nhận, xinh đẹp vô cùng. Cô cảm thấy Hứa Tĩnh Hàm đã rất xinh đẹp rồi, không ngờ trang điểm vào, còn xinh đẹp hơn.

Ai nha, cho tới bây giờ cô chưa bao giờ xinh đẹp như vậy, nếu vừa đi vào bữa tiệc hôn lễ, nghe thấy tiếng hít không khí thì biết làm thế nào?

Trong đầu không biết lại ảo tưởng những thứ gì rồi, khi cô phục hồi lại tinh thần, phát hiện mình đã chào tạm biệt thợ trang điểm xong, Bác Thẩm đã tiễn người ta đi rồi.

Nhìn đồng hồ, còn có 40' nữa là đến bốn giờ.

Lễ mễ một chút thì đúng 4 giờ có thể đến công ty Ngôn Lạc Quân.

Uống một ngụm nước, thu thập đồ đạc ra cửa, Tiểu Hà đã dừng xe ở trước cửa.

Cô đợi mười phút dưới tầng trệt tập đoàn Thịnh Thế, bốn giờ đúng, Ngôn Lạc Quân từ bên trong đi ra, mở cửa ngồi bên cạnh cô.

Bạch Ngưng theo bản năng dịch dịch ra xa. Tại sao lại chen vào chỗ này với cô, sao

không ngồi chỗ khác ý? Trong lòng nghĩ như vậy, mặc dù không nói ra, nhưng chân mày đã nhíu lại rồi.

Cô chợt nghĩ ra.

Bọn họ là vợ chồng, đến khách sạn cử hành hôn lễ, dĩ nhiên phải xuống từ một chỗ ngồi, bằng không chẳng phải lại có đề tài cho người khác bàn tán sao? Sau đó, cô mới nhớ tới, theo quy định của ngôi sao, của nhà giàu, bọn họ còn phải diễn chút ân ái trước mặt mọi người.

Trời ạ, chẳng lẽ đến lúc đó Ngôn Lạc Quân sẽ cầm tay cô, ôm eo cô, làm mấy động tác thân mật ghê tởm để nói cho người khác biết quan hệ của bọn họ rất tốt, vô cùng ân ái sao.

Nghĩ mình phải để cái tay heo của anh sàm sỡ, cô liền buồn nôn.

Ngôn Lạc Quân thấy Hứa Tĩnh Hàm bên cạnh cúi đầu nhìn tay mình, cũng cúi đầu nhìn tay mình, không thấy cái gì khác thường, nhìn lại tay cô, sau đó hỏi: "Nhẫn của cô đâu?"

Chương 27: Cái nhẫn ở đâu

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Hả?" Còn có nhẫn nữa cơ à? Bạch Ngưng ngần người.

Có trời mới biết cái nhẫn nào, từ khi cô xuyên vào đã không thấy rồi. Chẳng lẽ bình thường Hứa Tĩnh Hàm không đeo nhẫn, chỉ khi ra ngoài trong trường hợp quan trọng mới đeo?

"Chiếc nhẫn, à. để quên rồi." Bạch Ngưng ngượng ngùng cười.

Ngôn Lạc Quân ngồi thẳng mà nhìn chăm chăm vào cô.

"Trong vòng mười lăm phút trở về." Ngoài miệng nói với Tiểu Hà xong, mắt lại vẫn nhìn chăm chăm vào cô.

Bạch Ngưng cũng cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trên tay anh, nhưng tay trái anh đặt ở bên kia, nên không nhìn thấy.

Ngôn Lạc Quân dường như nhìn thấu ý đồ của cô, vươn tay ra trước mặt cô.

Một bàn tay to mà trắng nõn, vừa nhìn đã biết không phải làm gì, chiếc nhẫn bạc đeo trên ngón tay anh nhìn rất đẹp, giống như trong quảng cáo vậy.

"Chiếc nhẫn. Rất đẹp." Bạch Ngưng cười cứng ngắc.

Ngôn Lạc Quân liếc cô một cái, rút tay lại, quay đầu đi.

Tiểu Hà lái xe rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã trở về biệt thự, dừng xe ở trong vườn hoa.

"Hai phút, lên tầng lấy nhẫn xuống." Ngôn Lạc Quân ra lệnh.

Bạch Ngưng ngừng lại, nghe ngữ khí ra lệnh của anh mà thấy cực kỳ không thoải mái. Cô phân vân có nên cãi lại hay không, cuối cùng lại thôi. Nhanh chóng xuống xe, lộp cộp chạy lên tầng.

Nhẫn, nhẫn ở đâu?

Vừa vào cửa, Bạch Ngưng liền lục tung cả phòng lên tìm, nhưng không biết Hứa Tĩnh Hàm đặt nó ở chỗ nào.

Không tìm được, Ngôn Lạc Quân chắc canh không không tha cho cô đâu. Nhưng dù có thế thì cô cũng không tìm được, có phải cô cất đâu cơ chứ.

Chỉ mấy phút mà Bạch Ngưng gấp đến độ mồ hôi chảy ròng ròng, phòng ngủ lại bị bối như gặp trộm.

"Nhẫn ời, mau ra đây, nếu không tao không cần mày nữa."

Đột nhiên, cô ngồi xổm xuống mở một cái ngăn kéo ra, thấy bên trong có một cái hộp nhìn qua rất đắt tiền. Bạch Ngưng vội vàng mở ra, quả nhiên ở bên là một cái hộp nhỏ màu đỏ.

Ha ha, tìm được rồi! Nhanh chóng mở hộp ra, bên trong quả thật có một chiếc nhẫn. Bạch Ngưng vô cùng vui vẻ lấy ra, nhưng vì quá vội quá hưng phấn, khi rút ra khiến chiếc nhẫn bật ra ngoài.

Bạch Ngưng vội quỳ xuống đất đuổi theo chiếc nhẫn. Đuổi tới cửa, đang định nhặt lên, lại sờ phải một đôi giày da màu đen. Phía trên giày da là đôi chân mặc quần tây thẳng tắp, sau đó là một cái thắt lưng da, sau đó nữa, là khuôn mặt đẹp trai lại vô cùng đáng chết của Ngôn Lạc Quân.

Ngôn Lạc Quân trước nhìn cô, sau lại nhìn tủ treo quần áo, ngăn kéo, các loại hộp lớn nhỏ trong phòng ngủ bị mở toang ra, cuối cùng lại cúi đầu, nhìn thẳng vào mặt cô.

"Đừng nói với tôi, cô làm mất nhẫn rồi." Anh từ trên cao nhìn xuống nói.

"Không, không. Anh nhắc chân lên, mau nhắc chân lên!" Bạch Ngưng vội vàng nói.

Ngôn Lạc Quân nhắc chân, lộ ra chiếc nhẫn phía dưới. Bạch Ngưng nhanh chóng nhặt lên, giơ cao nói: "Nhìn xem, không phải cái này sao!"

Mặt Ngôn Lạc Quân từ từ đen lại, gằn từng chữ: "Nhìn cho rõ! Đây là nhẫn tôi đưa cô à?"

Bạch Ngưng ngẫm nghĩ chiếc nhẫn một lúc, nói: "Hình như. không giống nhau lắm, a, có phải anh mang nhầm đúng không?"

"Hứa Tĩnh Hàm, đừng có khiêu chiến tính nhẫn nại của tôi!" Ngôn Lạc Quân gần như là bốc hỏa hét lên.

Bạch Ngưng sững sờ, hơi bị anh dọa sợ.

Ngôn Lạc Quân lớn tiếng nói: "Bây giờ, mau rút về tìm tiếp cho tôi!"

Cái gì, rút về? Bạch Ngưng nhìn dáng vẻ mình bây giờ, đang vô cùng nhếch nhác quỳ trước mặt anh!

Cô lập tức đứng lên, giận đến hít sâu một hơi. Bạch Ngưng vung tay một cái, nói: "Tôi không tìm được, anh làm gì được nào."

Chương 28: Tình nhân xuất hiện?

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Cô lập tức đứng lên, giận đến hít sâu một hơi. Bạch Ngưng vung tay một cái, nói: "Tôi không tìm được, anh làm gì được nào."

"Cô!" Ngôn Lạc Quân thật sự bị cô chọc giận, ngón tay chỉ thẳng vào cô dường như muốn nói gì, rồi lại nhịn xuống, đi ra khỏi cửa.

Bạch Ngưng không tự chủ thở phào nhẹ nhõm. Cô còn tưởng rằng anh muốn đánh cô cơ, coi như anh còn có chút giáo dục.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng Ngôn Lạc Quân: "Còn không mau ra đây!"

Bạch Ngưng đặt chiếc nhẫn ra trong tay vào hộp, đi ra ngoài. Ngôn Lạc Quân lườm cô một cái, đi xuống tầng.

Đi theo anh xuống tầng, lên xe, sau đó đến tiệm trang sức.

"Có chiếc nào giống cái này không?" Ngôn Lạc Quân vươn tay, nói.

Cô bán hàng ngăm ngúa một chút, nói: "Thật xin lỗi tiên sinh, chúng tôi không có, ngài có muốn xem những mẫu khác không?"

Ngôn Lạc Quân không nói câu nào đi ra ngoài.

"Đến cửa hàng khác." Vừa lên xe, Ngôn Lạc Quân nói.

Cửa hàng thứ hai, vẫn không có.

Ngôn Lạc Quân lại một lần nữa thất vọng ra khỏi cửa hàng. Đi được vài bước bỗng nhiên anh dừng lại, nhìn chăm chăm một chiếc nhẫn trong quầy thủy tinh, lại nhìn chiếc nhẫn trên tay mình, nói: "Lấy cái này."

Cuối cùng, Bạch Ngưng đeo cái nhẫn nhìn tương tự lên xe.

Xe lại lấy tốc độ cực nhanh đi đến lễ đường, Ngôn Lạc Quân cau mày, mím chặt môi, nhìn chăm chăm vào một điểm nào đó trước mặt, có vẻ đang rất tức giận.

Bạch Ngưng cúi đầu, nghịch nghịch ngón tay mình, nhìn chiếc nhẫn trên tay từ các góc độ.

Ngôn Lạc Quân chuyển tầm mắt sang cô, nhìn bộ dáng nhàn nhã của cô, càng nhìn càng tức, lớn tiếng nói: "Nghe đây!"

Bạch Ngưng giật thót, rùng mình một cái, sau đó khó hiểu ngẩng đầu lên.

"Trong vòng năm ngày, tôi muốn nhìn thấy một chiếc nhẫn kết hôn giống như đúc!"

Bạch Ngưng yếu ớt nói: "Tôi cảm thấy cái này rất ổn, rất giống mà, chả có ai soi kỹ vậy đâu."

"Im miệng! Năm ngày sau mang theo chiếc nhẫn tới tìm tôi!" Ngôn Lạc Quân gần như là gầm lên.

Bạch Ngưng quay đầu, ra về phụ nữ tốt không so đo với đàn ông.

Năm giờ bốn mươi, xe dừng trước cửa một khách sạn.

Không đợi hai người xuống xe, phía trên một người mặc âu phục, dáng vẻ người đàn ông tiêu chuẩn* vội đi xuống, mở cửa xe cho bọn họ.

"Ông anh à, cậu làm gì mà giờ mới tới, nghi thức cũng sắp bắt đầu rồi đó!" Người nọ vừa nói, vừa lôi kéo bọn họ đi vào khách sạn.

"Cũng may nhạc còn chưa bắt đầu." Ngôn Lạc Quân nói.

Khách sạn trang hoàng theo phong cách mộng ảo lãng mạn, hiển nhiên là trang trí theo yêu cầu của cô dâu.

Ngôn Lạc Quân cùng Bạch Ngưng được đưa đến bàn đã chuẩn bị từ trước cho bọn họ, ngồi vào hai ghế còn trống.

"Thì ra vị trí này là chuẩn bị cho Ngôn tiên sinh và Ngôn phu nhân, tôi còn đang thắc mắc sao không thấy các vị!" Một người đàn ông trung niên dáng vẻ như phú thương ngồi cùng bàn cười nói.

Ngôn Lạc Quân nói: "Xin lỗi mọi người, có chuyện nên đến muộn."

"Ngôn phu nhân càng ngày càng đẹp ra, sinh con cũng không thấy mập lên, thật đáng ngưỡng mộ." Một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi ngồi bên nói.

Bạch Ngưng vội vàng nói: "Đâu có, phu nhân cũng rất xinh đẹp, kiểu tóc hôm nay quả thực rất hợp với phu nhân!"

Phụ nữ kia cười ha hả nói: "Ngôn phu nhân nói chuyện thật là dễ nghe, đây là tôi tự mình búi bừa lên thôi."

"Oa, phu nhân thật khéo tay, tôi chẳng bao giờ làm được như thế."

Người phụ nữ đang định nói tiếp, tiếng nhạc chợt vang lên, hôn lễ chính thức bắt đầu, mọi người đều ngồi yên lặng.

Bạch Ngưng len lén thở phào nhẹ nhõm.

Không biết quan hệ với người ta như thế nào, cũng không biết người ta là ai, cô không dám nói lung tung .

Hôn lễ theo kiểu phương tây, đợi cô dâu chú rể đi ra, Bạch Ngưng chăm chú ngắm nhìn họ. Cô dâu rất đẹp, dịu dàng động lòng người, chú rể hơi lớn tuổi, có lẽ phải lớn hơn cô dâu đến cả chục tuổi, nhưng rất biết chăm sóc, có vẻ là người tốt.

Bạch Ngưng có hứng thú dồi dào với hôn lễ của những người có tiền, nhìn không chớp mắt cô dâu chú rể tuyên thệ, trao nhẫn cưới, sau đó chú rể hôn cô dâu. Đột nhiên, khi cô dâu nghiêng người về phía chú rể, một bóng người xuất hiện trong tầm mắt của cô.

Tóc dài màu đen, khuôn mặt thanh tú, vẻ mặt quật cường. Không phải là vị Vu tiểu thư, "Tình nhân" của Ngôn Lạc Quân đó sao!

Chương 29: Người quen?

Editor: mèomỡ
(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Theo bản năng, Bạch Ngưng nhìn sang Ngôn Lạc Quân. Vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt bình tĩnh, bình tĩnh nhìn về phía trước Từ tầm mắt của anh nhìn thẳng sang, là cô dâu chú rể, cũng chính là người ngồi ở phía sau - Vu tiểu thư. Đường như cảm thấy có hai ánh mắt không bình thường đang nhìn mình chăm chăm, Vu tiểu quay sang bên này.

Bạch Ngưng cuống quýt cúi đầu.

Lúc ngẩng đầu, Ngôn Lạc Quân cùng Vu tiểu thư đều đã đưa tầm mắt sang nơi khác.

Bạch Ngưng đang suy nghĩ, nếu như lát nữa tình địch muốn giăng co, cô nên làm thế nào.

Ôi trời, cô chưa bao giờ gặp phải trường hợp này. Ngộ nhờ Vu tiểu thư đó chạy tới trước mặt cô thị uy thì cô phải làm sao? Cô là chính chủ, không thể để tình nhân cười lên đầu được, nếu không chẳng phải làm mất mặt Hứa Tĩnh Hàm sao? Mà nhìn dáng vẻ thì lão Ngôn đồng chí đứng về phe địch. Ngày đó cô vừa nói tình nhân, anh đã lập tức biến sắc, cho nên chắc chắn anh ta sẽ không để cho cô bắt nạt Vu tiểu thư bảo bối của anh ta.

Chủ công cũng phản bội, trung thần như cô có cố gắng nữa cũng chẳng làm được gì, cho nên. để cho mình không đến nỗi quá mất mặt, cô quyết định giữ khoảng cách với Vu tiểu thư kia, không giao tranh chính diện. Thấy bữa tiệc nhiều người như vậy, có lẽ cũng sẽ không khó lắm đâu.

Nghi thức kết thúc, sau đó là bữa ăn tối, trong đồng đồ ăn phong phú có hơn một nửa Bạch Ngưng không nhận ra là món gì, mượn thân phận của Hứa Tĩnh Hàm, quả nhiên được hưởng phúc lớn. Nhưng quá đáng tiếc chính là Hứa Tĩnh Hàm xưa nay ăn ít, dạ dày cũng nhỏ, cô mới chỉ ăn có chút xíu đã không ăn nổi nữa rồi. Nhìn cả bàn đầy đồ ăn mà không ăn được, lại chỉ có thể làm bộ mỉm cười xinh đẹp.

Bữa ăn tối kết thúc, là đến lúc giải trí. Ngôn Lạc Quân bưng ly rượu đỏ đưa cho cô, sau đó đi tới chỗ ngồi bên cạnh.

"Xin chào, chị Hàm." Trước mặt, là một cô gái tầm mười tám mười chín tuổi.

Lúc này, Ngôn Lạc Quân cũng bị người khác gọi lại, nói chuyện cùng mấy ông chủ khác.

Cô gái có chút hưng phấn nói: "Chị Hàm, được gặp chị thật tuyệt, em là Ngô Hàm, chị vẫn luôn là thần tượng của em."

Bạch Ngưng có chút mờ mịt, cười gật đầu một cái.

"Đúng rồi, đạo diễn Quan cũng tới, mấy ngày trước anh ấy còn nói chị là diễn viên anh ấy vừa ý nhất đó!"

Bạch Ngưng nhìn theo ngón tay cô ta, nhìn thấy một người đàn ông gần ba mươi, thành thực, đẹp trai, khí thế mạnh mẽ làm cho người ta không dám nhìn gần.

Lúc này, Quan Thừa Diễm cũng quay đầu lại, bốn mắt nhìn nhau, sau đó lễ phép khẽ mỉm cười, đi tới.

"Tĩnh Hàm, đã lâu không gặp." Anh nói.

Bạch Ngưng cũng khẽ mỉm cười, nói: "Đã lâu không gặp."

Trên mặt Quan Thừa Diễm thoáng qua một chút kinh ngạc.

"Chị Hàm, chị không tái xuất thật sao? Em quả thật rất thích chị!" Ngô Hàm nói.

Quan Thừa Diễm cười nói: "Đây là người mới của công ty, tôi đưa cô ấy tới để làm

quen với mọi người. Nhưng xem ra mục đích cô ấy tới đây lại là để gặp cô."

Bạch Ngưng chuyển sang Ngô Hàm, cười nói: "Có đạo diễn Quan, sau này em sẽ càng giỏi giang hơn chị."

Lúc này, một người đi tới. Để nhường đường nên Bạch Ngưng dịch sang bên cạnh, không ngờ lại mất thăng bằng, cả người ngã xuống.

Trong lúc hoảng loạn Bạch Ngưng đưa tay kéo Ngôn Lạc Quân đang đứng cách cô mấy bước, anh quay đầu lại, nâng cô dậy.

"Ai nha, nguy hiểm thật!" Bạch Ngưng thở phào nói.

Quan Thừa Diễm bình tĩnh thu hồi cánh tay đang hơi đưa ra phía trước.

"Sao lại không cẩn thận như vậy? Qua bên kia ngồi đi, tôi nói chuyện cùng mấy người Phùng tiên sinh." Ngôn Lạc Quân nói.

Bạch Ngưng gật đầu một cái, sau khi đứng vững, đi lên trước gật đầu nói với Quan Thừa Diễm cùng Ngô Hàm: "Vậy tôi đi trước."

Quan Thừa Diễm mỉm cười gật đầu, đưa mắt nhìn cô rời đi.

Chương 30: Trai đẹp kìa

Editor: mèomỡ
(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Ngồi xuống một góc, lẳng lặng nhìn vũ hội.

Kiểu đàn ông sự nghiệp, bắt đầu giao thiệp với người khác; kiểu đàn ông vui đùa, vui vẻ cùng phụ nữ, chọc cho họ cười khanh khách.

Nhìn như vậy thì có vẻ như Ngôn Lạc Quân thuộc mẫu đàn ông của sự nghiệp! Nhưng anh đã kết hôn, xem thân phận của mình, cũng không nên quá suồng sã.

Vậy Vu tiểu thư thì sao?

Tìm kiếm trong đám người, phát hiện Vu tiểu thư đang ngồi nói chuyện cùng một người phụ nữ dịu dàng bên cạnh.

Ban đầu, Bạch Ngưng còn có thể nhìn xem quần áo có vừa người với vị phu nhân này không, đáng người vị tiểu thư kia có được hay không, người đàn ông nào vừa đẹp trai vừa có tiền. Sau đó, khi có người khiêu vũ, có người ngẫu hứng biểu diễn, cô cũng thấy vui vẻ, nhưng càng về sau xem nhiều cũng thấy nhàm.

Nhìn sang Ngôn Lạc Quân thì đã thấy anh ta ngồi xuống hàn huyên vui vẻ cùng mấy kẻ giày Tây khác, có vẻ chưa muốn đi.

Nhìn đồng hồ, mới hơn mười giờ. Cuộc party này có lẽ phải kéo dài cả đêm, chẳng lẽ anh chuẩn bị ở chỗ này cả đêm sao.

Cho đến khi cô đã ngáp liên tục thì ánh mắt lại nhìn thấy một bóng người thoáng qua, cô không tin vào mắt mình nữa. Không ngờ lại thấy được người đàn ông đẹp trai nhất giới giải trí – Tạ Đình!

Trời ạ, là Tạ Đình! Nếu như nhìn thấy ở chỗ khác có lẽ cô còn cảm thấy là mình nhìn lầm. Nhưng ở tại nơi này, tuyệt đối là chính xác. Chủ nhân bữa tiệc này dường như có quen biết một số nhân vật trong giới giải trí. Ví dụ như vị đạo diễn vừa rồi, còn có cô gái nhỏ tên Ngô Hàm kia. Cho nên, vị khách đang ngồi kia chắc chắn là Tạ Đình.

Tạ Đình, tuy cô không phải fan cuồng, nhưng nhìn thấy người đàn ông đẹp trai nhất trong suy nghĩ, chạy tới liếc mắt nhìn một cái cũng thỏa mãn rồi. Nhìn xem trong thực tế anh ta có đẹp trai giống như trên tivi hay không.

Vì vậy, cô đứng lên sửa sang lại quần áo, cũng làm bộ làm tịch bưng một ly rượu đỏ lắc lắc.

Tạ Đình, Tạ Đình. Trên mặt mang theo nụ cười, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Tạ Đình.

"Sư muội, sao gặp nhau mà không lên tiếng chào hỏi một câu." Một giọng nói truyền đến, Bạch Ngưng quay đầu lại, thấy một. nữ ngôi sao ra mắt đã nhiều năm, nhưng vẫn luôn không hot lắm, cô đã quên tên rồi.

"A, sư tỷ, giờ mới nhìn thấy chị!" Bạch Ngưng cười nói.

Ngôi sao kia đi tới, cùng cô uống một ngụm rượu, nói: "Tôi nói này, còn tưởng rằng sư muội gả cho Ngôn tiên sinh sẽ càng ngày càng hot, không muốn nhận sư tỷ tôi đây nữa chứ!"

Lời này của cô ta có chút không xuôi tai, Bạch Ngưng chỉ cười cười, không trả lời.

Ngôi sao kia lại nói: "Mấy ngày trước tôi có đọc phải một số tạp chí bát quái linh tinh, đang định gọi điện thoại an ủi cô. Hôm nay thấy cô vui vẻ như vậy, yoi cũng yên lòng. Tôi biết ngay, Chu tiểu thư Vu tiểu thư gì gì đó, đều không phải là đối thủ của cô, sinh con gái thì sao, mẹ chồng không vui thì sao nào, cũng chẳng có cái gì có thể làm khó cô!"

"Đúng vậy, Lạc Quân cũng an ủi tôi như vậy, tôi có thể tanhg được nhiều tiền bối như vậy, tài năng nổi bật giữa đám người cũ mới, chút bát quái nhỏ nhoi này tôi sợ cái gì? Mẹ chồng muốn bông cháu ... nhưng lạc quân cũng nói, chờ mấy ngày nữa chúng tôi nỗ lực sinh cháu trai cho bà ôm là được rồi! Ngược lại sư tỷ à, đừng lúc nào cũng âm ỉ đòi chia tay... tôi còn chờ rượu mừng của chị!"

Lời này vừa nói ra, người phụ nữ đối diện giận đến đỏ cả sắc mặt, cười cũng không nén được giận.

Bạch Ngưng nhanh chóng nói: "Sư tỷ, chị cứ tự nhiên, tôi qua bên kia một lát." Nói xong, nhanh chóng xoay người, lấy tư thái chiến tanhg chạy trốn.

Ai da, cãi nhau là điểm yếu của cô.

Đi được vài bước, lại không nhìn thấy Tạ Đình đâu cả!

Anh ta đi đâu mất rồi? Bạch Ngưng vội vàng xoay người tìm kiếm trong đám người nhưng vẫn không tìm được.

Chương 31: Công cụ, cho tôi hôn

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Đi đâu rồi! Để gặp được anh ta, còn khiến cho cô đụng phải kẻ địch của Hứa Tĩnh Hàm đấy!

A, hình như kia là bóng lưng của anh ta! Cô hưng phấn, đang chuẩn bị đi tới, lại không cẩn thận khiến ly rượu trên tay đụng vào người khác.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi!" Cô luôn miệng nói xin lỗi nhưng khi quay đầu lại nhìn thấy gương mặt cô hết sức trốn tránh – Vu tiểu thư.

Vu tiểu thư lau rượu đỏ trên cánh tay, lại nhìn vết rượu trên quần áo người phụ nữ dịu dàng bên cạnh, nhúu nhúu mày, nói: "Đi, đi lau sạch vết bẩn đi."

"Tôi." Bạch Ngưng áy náy, nhưng không biết nói gì. Đúng lúc này, người phụ nữ bị Vu tiểu thư dắt đi quay đầu lại, ánh mắt phức tạp nhìn cô, sau đó quay đầu đi.

Bạch Ngưng nhìn ly rượu trong tay, thở dài. Cô trở về chỗ ngồi, để ly xuống, ngồi ngay ngắn.

Đột nhiên, một cánh tay mạnh mẽ tóm lấy cô đi về phía trước.

"A –" phục hồi lại tinh thần, mới phát hiện người này chính là Ngôn Lạc Quân.

Ngôn Lạc Quân trực tiếp lôi cô đến hành lang không người bên ngoài toilet, nhìn cô chăm chăm nói: "Cô cố ý, đúng không?"

"Cố ý cái gì?" Bạch Ngưng khó hiểu nói.

"Hừ!" Ngôn Lạc Quân cười nhạt một tiếng, nói: "Tôi nói cho cô biết, dù tôi và Vu tiểu thư có quan hệ gì đi chăng nữa, nếu cô còn dám sử dụng thủ đoạn mờ ám với cô ấy một lần nữa thì cứ chờ xem!"

Bạch Ngưng cuối cùng cũng hiểu ra, tức giận nói: "Anh có ý gì? Anh nói tôi cố ý làm bộ không thấy người đằng sau, cố ý làm như không biết có người đi tới, cố ý đổ rượu lên người Vu tiểu thư, đúng không? Trí tưởng tượng của anh thật phong phú, nhưng tôi cũng không nhàm chán như vậy!"

"Cô có nhàm chán như vậy hay không tôi không biết, tôi chỉ nhìn kết quả, nhìn sự thật. Tôi cho cô biết, cô đừng có giở mấy thủ đoạn của cô ở đây!"

"Anh quả thật không biết xấu hổ mà. Chính anh có tình nhân mà còn muốn vợ hợp pháp như tôi nhìn thấy cô ta phải cung kính sao!"

"Đây là lần thứ hai, cô nói tình ---nhân." Ngôn Lạc Quân nhìn cô chăm chăm, cả người tản ra hơi thở nguy hiểm.

Bạch Ngưng cũng giận tới cực điểm rồi, ngửa đầu về phía anh nói: "Đúng đấy, tôi nói tình nhân đấy, không phải sao?"

"Cô." Ánh mắt Ngôn Lạc Quân bỗng nhiên nhìn thấy người phía sau đi ra từ toilet, đột nhiên ôm lấy Bạch Ngưng, hôn lên môi cô.

Bạch Ngưng ngây người, qua một lúc lâu mới tỉnh táo lại, cố hết sức đẩy anh ra. Thế nhưng anh lại càng siết cánh tay lại, ôm chặt cô vào trong lòng.

Bạch Ngưng chưa từng bị hôn, cô vội nghiêng đầu về phía sau. Vừa há miệng hít sâu một hơi, liền bị anh ấn vào gáy, hoàn toàn giam cầm cô lại, đầu lưỡi chui vào trong miệng cô, đánh thẳng vào, cuốn lấy cái lưỡi của cô.

Cô không hề có sức chống cự đầu óc bắt đầu khó chịu, xụi lơ vô lực. Chút ý thức còn sót lại khiến cảm nhận được rõ ràng thân thể anh dán chặt vào người cô. Hơi thở đàn ông

quanh quần bên cô, cái lưỡi linh hoạt quét qua môi răng cô, hút lấy nước miếng trong miệng hai người.

Vu tiểu thư cùng bằng hữu bên cạnh cúi đầu, thần sắc chán nản rẽ vào chỗ ngoặt, rời khỏi hành lang.

Bóng lưng của hai người thoáng hiện qua trong mắt Bạch Ngưng, nhận ra mình là nhân vật trong cuộc diễn hôn này, lửa giận trong lòng dường như chuyển thành sức mạnh, lập tức đẩy anh ra, mắng to: "Khốn kiếp!"

Ngôn Lạc Quân nhìn cô một cái, sau đó quay đầu nhìn thấy bóng dáng của Vu tiểu thư ở trong đám người, đi ra ngoài hành lang.

Bạch Ngưng kéo lại anh nói: "Ngôn Lạc Quân, anh là tên khốn kiếp, anh giận đối cãi nhau cùng Vu tiểu thư của anh, sau đó lấy tôi tới trêu tức cô ta đúng không?"

Ngôn Lạc Quân hất cô ra, nói: "Thời gian không còn sớm, về thôi."

Chương 32: Con hát thấp hèn

Editor: mềomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Anh." Bạch Ngưng đang định nổi giận thì anh đã lẫn vào trong đám người, đi tạm biệt với chủ nhà.

Trên xe, Ngôn Lạc Quân trầm mặc ngồi ở một bên, Bạch Ngưng tức giận vô cùng nắm chặt nắm đấm, thỉnh thoảng còn dùng sức lau lau miệng.

Càng nghĩ càng tức, càng nghĩ càng không thể chịu được, rốt cuộc cô cũng bộc phát ra, hét to: "Dừng xe!"

Tiểu Hà thả chậm tốc độ xe, nhìn hai người đằng sau qua gương chiếu hậu.

"Dừng xe!" Bạch Ngưng lại lớn tiếng hô.

Ngôn Lạc Quân nhìn cô một cái, lạnh nhạt nói: "Dừng xe đi."

Anh vừa nói, Tiểu Hà không dám chậm trễ lập tức dừng xe.

Bạch Ngưng mở cửa xe bước ra ngoài, nói với người bên trong: "Anh ra đây!"

Ngôn Lạc Quân không nói câu nào mở cửa xe theo cô đi tới ven đường. Anh biết cô đang tức giận, nhưng không biết tại sao cô tức giận, nói ở trên xe không được sao?

Bạch Ngưng đứng ở ven đường, quay đầu lại, nói: "Ngôn Lạc Quân, anh thật quá đáng, anh dựa vào cái gì mà làm như vậy đối với tôi hả?"

Ngôn Lạc Quân trả lời: "Tôi làm gì cô? Tôi nhớ là tôi chẳng làm chuyện gì quá đáng cả!"

"Anh. tại sao anh lấy tôi làm công cụ, tại sao muốn để người trong lòng anh ghen mà anh dám. Xâm phạm tình dục tôi hả!" Bạch Ngưng vô cùng tức giận nói.

Ngôn Lạc Quân nhin không được cười lên một tiếng, nói: "Xâm phạm tình dục? Hứa Tĩnh Hàm, có phải cô quên mất một chuyện hay không? Tôi là chồng hợp pháp của cô, hôn cô một cái thì sao chứ?"

"Chồng hợp pháp cái gì, anh có coi tôi như vợ hợp pháp sao? Bây giờ lại dám mở miệng ra nói chồng hợp pháp? Có điên mới có quan hệ với anh!"

Ngôn Lạc Quân nhìn cô, mắt mang ý nói: "Được rồi, trở về chúng ta liền ‘ hợp pháp ’ đi. Tôi phát hiện, thật ra thì cô nhìn cũng không tệ lắm. Sao nào, trở về tôi thực hiện nghĩa vụ chồng hợp pháp nhé?"

"Anh im miệng!" Bạch Ngưng gần như tức đến phun máu, hít sâu hơi, nói: "Họ Ngôn kia, thái độ này của anh là có ý gì. Chính anh có phụ nữ ở bên ngoài, không thèm coi tôi ra gì, lợi dụng tôi, bây giờ anh không có gì để giải thích sao?"

"Muốn giải thích cái gì, không phải chỉ là hôn một cái thôi sao? Hứa đại tiểu thư cô cũng không phải chưa bao giờ hôn ai, có cần thiết phải như vậy không?" Ngôn Lạc Quân có chút không kiên nhẫn nói.

"Ngôn Lạc Quân, Anh. khốn kiếp! Tôi hôn người khác thì sao nào? Dù sao người ta cũng không trắng hoa, ngựa đực, có một đồng phụ nữ không đứng đắn giống anh, hẳn muốn chết!" Bạch Ngưng bị anh chọc tức, hét lớn.

"Hứa Tĩnh Hàm, cô đừng có náo loạn, không phải cô coi trọng tiền của tôi sao? Bây giờ tôi cho cô tiền, lợi dụng cô một chút thì sao nào? Một con hát hạ tiện như cô còn muốn thế nào. Nếu không phải nể mặt con gái, tôi đã để cho cô biến mất trước mặt tôi từ lâu rồi!"

Bạch Ngưng bỗng chốc ngây người.

Qua thật lâu mới chậm rãi nói: "Ngôn Lạc Quân, trong mắt anh, những người không phải nhân vật nổi tiếng đều thấp hèn phải không? Tôn nghiêm của chúng tôi, mạng của chúng tôi đều không đáng tiền đúng không? Tôi là con hát, muốn lợi dụng thì lợi dụng, nữ sinh đại học nghèo kia, chết cũng chết vô ích. Mạng của cô ấy chẳng khác gì mèo chó đúng không, không đáng giá bằng bạn anh ngồi tù có đúng không?"

Ngôn Lạc Quân phiền não nói: "Cô nói lung tung gì vậy, thật khó hiểu!"

Bạch Ngưng cắn môi, nước mắt không ngăn được cứ thi nhau chảy ra.

Thì ra sai lầm của cô là do xuất thân sao? Cô, mẹ, còn có chủ nhân thân thể này - Hứa Tĩnh Hàm, họ đều không đáng tiền, đều không đáng tiền!

Tim quặn thắt, ghen ngào thật khó chịu thật khó chịu.

Nhìn thấy nước mắt của cô, trong lòng Ngôn Lạc Quân có rung động khó hiểu, cứng đờ nói: "Lên xe đi, hôm nay quả thật tôi lợi dụng cô. Nhưng tôi cùng Nhược Sương thật sự không có quan hệ gì."

Chương 33: Ở hai thế giới

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Bạch Ngưng ấn ngực, cắn môi, nước mắt vẫn lặng lẽ trào ra.

Ngôn Lạc Quân kéo cô lên, nói: "Lên xe, về thôi."

Bạch Ngưng hất tay anh ra, đột nhiên đứng lên nhìn anh chăm chăm sau đó quật cường lau nước mắt đi về phía xe đang đỗ.

Trong nháy mắt đó, trái tim Ngôn Lạc Quân chấn động.

Ánh mắt kia đối với anh mà nói, chỉ là cái nhìn bình thường của một người bình thường, nhưng lại khiến anh cảm thấy đau đớn tận xương tủy, cực kỳ đau thương. Đó không giống một ánh mắt, mà là một câu nói, một câu nói của vận mệnh nói cho anh biết, ánh mắt kia quyết định đau thương cả đời anh.

Cảm giác này tới rất khó hiểu, dù là anh bắt được nhưng không hiểu nổi.

Cửa xe đóng lại, xe lại tiếp tục chạy. Bạch Ngưng ngồi yên lặng dùng đôi mắt ngấn lệ ngơ ngác nhìn đèn đường ngoài cửa sổ.

Ngôn Lạc Quân thỉnh thoảng liếc nhìn cô, mang chút lo lắng.

Lo lắng này theo anh về nhà, cho đến khi anh tắm xong nằm ở trên giường.

Hứa Tĩnh Hàm, từ trước đến nay chưa bao giờ khiến cho anh có quá nhiều cảm giác.

Chỉ là một diễn viên nho nhỏ, chỉ là một người phụ nữ chuyên gây scandal chạy theo vô số đàn ông, chỉ là người đón nhận mầm móng của anh, lợi dụng hạt giống này đi lên

xã hội thương lưu.

Cưới cô cũng chẳng sao. Dù sao, anh cũng đang muốn kết hôn, mà dù kết hôn rồi thì anh vẫn có thể sống cuộc sống của mình.

Nhưng không biết từ lúc nào anh bắt đầu chú ý đến cô: đáng vẻ cô ôm đứa bé rất đẹp rất đẹp; cái vãi cùng cô cũng rất thú vị. Có những chuyện cô làm rõ ràng khiến anh tức giận, nhưng chỉ có anh biết, anh không giận thật. Còn hôm nay nữa, đáng vẻ khi cô khóc. khiến cho anh có chút đau lòng.

Bây giờ cô đang làm gì? Vẫn còn khóc sao? Bởi vì Nhược Sương?

Nhưng mọi chuyện cũng không phải như cô nghĩ đâu.

Ngôn Lạc Quân không kìm chế được đứng dậy đi về phía ban công, nhìn sang phía phòng cô. Quả nhiên có ánh đèn từ trong cửa sổ chiếu ra.

Cô còn chưa ngủ sao?

Hứa Tĩnh Hàm.

Ngôn Lạc Quân đứng ở ban công, hứng lấy gió mát buổi tối, nhìn cửa sổ bên kia rất lâu.

Tối nay sao rất sáng.

Bạch Ngưng đứng bên cửa sổ ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm xa xôi.

Trên trời, bây giờ mẹ cô đang ở nơi nào?

Hoàn cảnh xa lạ này là không thuộc về cô. Thậm chí ngay cả sao trên mảnh đất này cô

cũng cảm thấy xa lạ.

Cô không thuộc về biệt thự Ngôn gia, cũng không thuộc về thế giới của Hứa Tĩnh Hàm. Cô là Bạch Ngưng, là người bình thường, có cuộc sống bình thường, có lý tưởng bình thường. Cuối cùng sẽ có một ngày, cô rời khỏi Ngôn Lạc Quân, rời khỏi thế giới xa lạ này, trở về nơi thuộc về cô, trở về với cuộc sống của Bạch Ngưng.

Đêm trăng rất đẹp cũng rất lạnh lùng.

Buổi sáng hôm sau, Ngôn Lạc Quân không thấy Hứa Tĩnh Hàm dậy ăn điểm tâm, thậm chí khi anh cố ý ở nhà thêm hai mươi phút cũng không thấy cô.

Anh không biết là tình cờ, hay là cô cố ý. Tại sao cô lại cố tình làm vậy, không muốn nhìn thấy anh sao?

Suy đoán như vậy khiến cho anh có chút khó chịu.

Buổi tối, Ngôn Lạc Quân lại bất ngờ về nhà trước bữa tối, trước khi Bác Thẩm nấu cơm.

"Tiên sinh, hôm nay trở về thật sớm." Bác Thẩm nói.

Nhìn phía bàn ăn đối diện lạnh ngắt, lại liếc qua trên tầng, Ngôn Lạc Quân nói: "Phụ nhân đâu?"

Bác Thẩm kinh ngạc, lần đầu tiên nghe Ngôn Lạc Quân hỏi về Hứa Tĩnh Hàm .

"Phụ nhân lên trên tầng với tiểu thư rồi, tiểu thư vừa mới khóc." Bác Thẩm nói.

Ngôn Lạc Quân im lặng không nói gì.

Chắc canh là cố ý. Phụ nữ ai chả thích như vậy, kiêu ngạo hơi chút là sẽ giận dỗi.

Chương 34: Đến nơi hẹn

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Ngôn Lạc Quân im lặng không nói gì.

Chắc canh là cổ ý. Phụ nữ ai chả thích như vậy, kiêu ngạo hơi chút là sẽ giận dỗi.

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng vẫn theo thói quen nghiêng đầu nhìn lên trên tầng. Nhưng cho đến khi ăn cơm xong cô vẫn chưa xuống.

Ăn xong cơm tối, Ngôn Lạc Quân bỏ thói quen ra ngoài đi dạo mà trực tiếp đi lên tầng.

Lúc đi qua phòng trẻ con thì nghe thấy tiếng hừ hừ mất hứng của Hình Hình truyền ra.

Ngôn Lạc Quân đi vào, quả nhiên thấy Bạch Ngưng đang ôm Hình Hình dỗ dành.

"Không biết dỗ thì giao cho Bác Thẩm." Anh đứng phía sau cô nói.

Bạch Ngưng không thèm quay đầu lại làm như không nghe thấy.

"Thái độ này của cô là gì, điếc sao?" Giọng Ngôn Lạc Quân càng thêm khó nghe, thật ra thì anh chỉ muốn cô quay đầu lại, nói mấy câu với anh.

Dường như nghe được giọng nói bức tức trên tầng nên Bác Thẩm vội chạy tới, nói: Phu nhân, đưa tiểu thư cho tôi, cô đi ăn cơm đi."

Bạch Ngưng quay người lại, giao Hình Hình cho Bác Thẩm sau đó nhìn Ngôn Lạc Quân một cái rồi đi xuống lầu.

Nhìn bóng lưng cô rời đi, sắc mặt Ngôn Lạc Quân càng ngày càng khó coi .

Đi vào phòng của mình, anh tức giận đá lên cửa một cái.

Anh căm ghét chính mình lúc này. Chẳng phải chỉ là một Hứa Tĩnh Hàm thôi sao, cũng không phải thiên tiên hạ phàm, anh tội gì phải như vậy?

Vì cô mà không ngủ được, phiền não cả ngày như bị thần kinh, mới vừa tan tầm liền vội vội vàng vàng chạy về nhà, anh bị bệnh hay sao thế!

Anh hất gối đầu trên giường, nằm thẳng xuống. Sau khi suy nghĩ một lát anh quyết định không để cảm giác không bình thường này tiếp tục lan ra nữa, cố gắng coi cô như không khí.

Chỉ cần anh muốn thì nhất định có thể làm được.

Mấy ngày sau, mới sáng sớm Bạch Ngưng đã đứng soi gương rất lâu.

Để mặt mộc hay trang điểm bây giờ? Không trang điểm sẽ có cảm giác tinh khiết hơn, nhưng trang điểm sẽ xinh đẹp hơn rất nhiều. Hạ Ánh Hi thích tinh khiết hay thích kinh ngạc?

Rối rắm do dự nửa ngày, soi gương nhìn trái nhìn phải, trang điểm rồi lại tẩy trang. Sau khi lặp lại hai ba lần Bạch Ngưng mới rửa mặt, quyết định để mặt mộc giống hồi học đại học.

Thật khó có hôm ra ngoài thì lại phát hiện bầu trời u ám.

Sao đột nhiên thời tiết lại thay đổi? Thấy thời tiết như vậy, Bạch Ngưng có chút không vui. Giống như có một mâm đồ ăn lớn sắc hương vị đủ cả được bùng ra, cô đang xắn ống tay áo hào hứng bùng bùng muốn ăn, lại phát hiện trên đồ ăn có con ruồi.

Âm thầm cầu nguyện xong Bạch Ngưng cúi đầu nhìn lại bản thân một lượt rồi lên xe.

Không ngờ mới đi được nửa đường, đã thấy cần gạt nước trước xe liên tục chuyển động – ghét của nào trời trao của đó, trời mưa thật rồi.

Bạch Ngưng bất giác khẽ thở dài. Ông trời thật không tốt, cô chờ ngày này khổ cực như vậy, thật vất vả mới chờ đến hôm nay thì trời lại mưa.

"Đoạn hồng tể vũ, tịnh thu không, sơn nhiễm tu mi tân lục" (1). Trời mưa thì cứ mưa đi, người ta thường nói mưa xuân quý như dầu, mưa thu cũng không có gì không tốt, có thể nói. Rất có ý thơ. Bạch Ngưng muốn cười phá lên, thật không ngờ cô còn có thể tự an ủi mình.

Đến nghĩa trang, Tiểu Hà dừng xe ở bên ngoài, Bạch Ngưng xuống xe.

Hạt mưa rơi xuống, cô mới nhớ lúc ra cửa chỉ lo cầu nguyện mà lại quên mang ô.

"Phu nhân, ô đây." Lúc này, Tiểu Hà lấy ra một cái ô từ trong xe đưa cho cô.

Bạch Ngưng ngạc nhiên nhận lấy cái ô, cười nói: "Tôi quên mất."

"Phu nhân đừng đi quá lâu, nhiệt độ hôm nay hơi thấp cô lại không mặc đủ ấm." Tiểu Hà nói.

Bạch Ngưng gật đầu một cái, đi một bước lại quay đầu lại nói: "Nếu không, anh trở về trước đi, lát nữa tôi sẽ tự về."

(1) *Mống tan mưa tạnh, Bàu thu quang, Núi tựa mây ngày nhuộm mực.* – Niệm Nô Kiều – Tác giả: Hoàng Đình Kiên

Chương 35: Chờ đợi

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Tiểu Hà lắc đầu nói: "Như vậy sao được, nếu tôi không đưa phu nhân về chắc canh sẽ bị đuổi mất, tiên sinh sẽ không vui, mà Ngôn phu nhân muốn một mình bắt xe cũng không dễ."

Nhớ đến vị "Ngôn lão gia" kia, Bạch Ngưng khẽ mỉm cười, gật đầu một cái rồi đi vào nghĩa trang.

Anh nói anh sẽ không làm chuyện có lỗi với hôn nhân của anh và Hứa Tĩnh Hàm, nhưng không cho phép cô cấm sùng anh. Tiểu Hà là tài xế, đoán chừng chính là tai mắt của anh kiêm chức thôi.

Đứng ở trước mộ mẹ và mình, bất giác cái mũi lại hơi chua xót.

Sao cái tính thích khóc nhè này không thay đổi được? Bạch Ngưng giận mình.

Mưa mùa thu rất nhỏ, từng giọt từng giọt nhỏ xuống ở lá cây kêu "tành tạch".

Trời đất mênh mông, cô nhìn khắp nghĩa trang rộng lớn mà không có một bóng người, mờ ảo lại u ám.

Bạch Ngưng đứng bên cạnh đặt tay lên bia mộ mình, quay đầu lại nhìn phương xa, bóng dáng giữa những phần mộ nhẹ nhàng trôi dạt. Một cơn gió thổi tung khăn lụa màu tím trên cổ cô, tăng thêm vài phần lạnh lẽo.

Không biết là do nhiệt độ bàn tay làm ấm bia mộ hay bia mộ lạnh lẽo làm lạnh bàn tay mà giờ đây lại thấy nhiệt độ hai thứ giống nhau, không có cảm giác. Một tiếng đồng hồ sau, Hạ Ánh Hi vẫn không tới.

Cô nghĩ hẳn là do cô đến sớm. Ngày đó anh cũng không nói cụ thể khi nào thì tới. Hơn nữa anh cũng không giống cô, cả ngày không có việc gì lúc nào cũng thừa thời gian.

Lại một tiếng trôi qua, đứng lâu như vậy hơi mệt nhưng không có chỗ nào để ngồi xuống cả.

Anh có tới không? 49 ngày, cũng không phải cột mốc quan trọng gì. Trời vẫn còn mưa, anh không tới cũng đúng.

Nhìn tên tuổi Bạch Ngưng trên bia mộ, chỉ cảm thấy cực kỳ phiền muộn.

Bạch Ngưng, đã là chuyện của kiếp trước, cô tội gì phải như vậy? Coi như cô muốn trở về cuộc sống của Bạch Ngưng, coi như cô thật sự được như nguyện. Nhưng cô, cuối cùng vẫn không phải là Bạch Ngưng.

Ở thật lâu thật lâu trước bia mộ, điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Mở ra, là Tiểu Hà.

"Phu nhân, gặp phải chuyện gì sao?" Đầu bên kia điện thoại, truyền đến giọng của Tiểu Hà.

Bạch Ngưng ngừng một chút, ngẩng đầu lên nhìn con đường tràn ngập hơi nước, nói: "Không có việc gì, tôi sắp." Đang nói, đột nhiên nhìn thấy một bóng đen đang đi về phía này, đó không phải là Hạ Ánh Hi sao? Trái tim Bạch Ngưng đập thành thịch, lập tức nói: "Tôi không sao, đợi lát nữa mới có thể trở về được."

"Vâng, phu nhân không có việc gì thì tốt." Tiểu Hà nói.

Cúp điện thoại, Bạch Ngưng gấp gáp lại mong đợi nhìn Hạ Ánh Hi phía xa. Anh đi rất chậm, một lúc lâu mới tới được đây. Bạch Ngưng làm bộ như bình thường, nói: "Tới rồi sao."

Hạ Ánh Hi nói: "Thật xin lỗi, tôi tới muộn."

"Không sao, tôi cũng vừa tới." Vừa mới dứt lời, Bạch Ngưng cảm thấy dáng đi của anh hơi kỳ quái, cúi đầu nhìn mới phát hiện trên đùi anh có vết thương.

"Chân anh sao vậy? Sao lại bị thương?" Bạch Ngưng vội hỏi.

Hạ Ánh Hi nói: "Không sao, hôm nay làm anh hùng, đuổi theo một tên trộm. Sau đó lại theo cảnh sát tới Cục Công An một chuyến, được khen ngợi đó."

"Anh." Bạch Ngưng cau mày nói: "Anh hùng cái gì, mấy kẻ đó thường mang theo dao đấy, không để ý một chút sẽ gặp chuyện không may ."

Thấy Hạ Ánh Hi nhìn chăm chăm vào cô, Bạch Ngưng mới cố gắng thả lỏng, cười nói: "Ý tôi là người trẻ tuổi như anh còn có tiền đồ rộng lớn phía trước, không nên mạo hiểm như vậy."

"Không phải không có chuyện gì rồi sao?" Hạ Ánh Hi cười, đem hai bó hoa trên tay đặt ở trước bìa mộ.

Chương 36:

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Bạch Ngưng à, bây giờ anh đã bỏ công việc ở trường, đi làm luật sư ở Sở hành chính. Không bao lâu nữa, nhất định anh sẽ thực hiện được nguyện vọng. Cũng không biết em lên thiên đường, ở cùng với thiên thần hay vào luân hồi đầu thai. Nhưng anh luôn cảm thấy như em vẫn còn ở cùng một thế giới với anh, cũng không biết là thật hay là ảo giác nữa. Anh nghĩ chắc là thật. Có lẽ, con người thật sự có linh hồn, linh hồn bất tử." Hạ Ánh Hi nhẹ nhàng lau giọt mưa trên hai chữ Bạch Ngưng, cười nhạt.

Bạch Ngưng đứng ở sau lưng anh thầm nói trong lòng: Đúng vậy, em vẫn còn ở trên thế gian này, đang nhìn anh, nghe anh nói, cầu nguyện cho anh được vui vẻ, may mắn hạnh phúc. Anh có thể cảm nhận được lời cầu nguyện của em không?

Thấy anh quỳ một chân xuống đất mãi không đứng lên, Bạch Ngưng không nhịn được nói: "Chân anh bị thương đừng quỳ quá lâu."

Hạ Ánh Hi đứng dậy nhìn bia mộ.

Bạch Ngưng muốn đưa cái ô trên tay lên che mưa cho anh, nhưng lại cảm thấy bây giờ hai người cũng chỉ là người lạ, làm như vậy sẽ khiến anh thấy khó hiểu. Thế nên cô đứng yên không nhúc nhích đau lòng nhìn anh dầm mưa.

Nhìn hoa trước bia, cô hỏi: "Lần này, anh cũng mang Bách Hợp tới?"

Hạ Ánh Hi quay đầu lại mỉm cười với cô, nói: "Có lẽ là chịu ảnh hưởng của cô đó. Tôi cảm thấy, có bác gái khi còn sống thật sự là thích bách hợp trắng ." Môi Bạch Ngưng khẽ cong lên.

"Hoa hồng xanh lần này còn đẹp hơn lần trước, Bạch Ngưng nhất định sẽ thích." Cô nói.

"Cám ơn." Hạ Ánh Hi nhìn cô, nói: "Đúng rồi, còn chưa hỏi cô tên gì? Tôi tên là Hạ Ánh Hi."

Bạch Ngưng chần chờ một chút, nói: "Tôi tên là." Nhìn lướt qua bó hoa màu xanh còn ướt nước, cô nói: "Anh cứ gọi tôi là Lam tiểu thư là được rồi."

"Lam tiểu thư, lần nữa cảm ơn cô đã đến thăm họ, cô là một người rất tốt."

Bạch Ngưng cúi thấp đầu, nói: "Tôi không tốt, tôi chỉ làm tôi chuyện nên làm mà thôi."

Hạ Ánh Hi quay đầu lại, nhìn bìa mộ đến thất thần.

Bạch Ngưng nói: "Chân anh bị thương cũng không nhẹ đâu, tại sao không đến bệnh viện băng bó?"

"Lát nữa sẽ đi." Hạ Ánh Hi trả lời.

Đứng thêm một lúc Hạ Ánh Hi mới chậm rãi đi về. Bạch Ngưng lúc này đột nhiên nhớ ra cô luôn mong anh nhanh chóng đến bệnh viện, lại quên rằng ra khỏi nghĩa trang này hai người sẽ phải chia tay.

Hạ Ánh Hi đi trước, Bạch Ngưng đi theo phía sau. Nhìn bóng dáng của anh, cô cố gắng thả chậm bước đi.

Càng ra đến gần cổng càng không muốn đi, càng đến gần thời khắc chia ly càng không muốn thời gian tiếp tục trôi. Trong lòng Bạch Ngưng khó chịu không khỏi có chút thất thần. Lúc đi ngang qua một vũng nước hoàn toàn không nhìn đường thế nên giày cao gót dưới chân Bạch Ngưng trượt một cái.

Hạ Ánh Hi vội quay đầu lại, đỡ cô dậy, nhìn chân cô nói: "Ngã mạnh như vậy xước cả da rồi!"

Bạch Ngưng đau đến cắn răng, cười nói: "Không sao, gót giày này quá nhỏ, tôi không đi quen."

"Cô cũng phải đến bệnh viện băng bó đi, cẩn thận để lại sẹo." Hạ Ánh Hi nói.

Bạch Ngưng cúi đầu nhìn qua đùi đẹp thuộc về Hứa Tĩnh Hàm, cảm thấy Hạ Ánh Hi nói cũng đúng, nếu để lại sẹo trên đôi chân này thì cô thật có lỗi với thân thể này rồi.

"Chúng ta cùng đi bệnh viện thôi." Hạ Ánh Hi nói.

Cô không nghĩ tới chiều này! Nghe thế, Bạch Ngưng đột nhiên vui vẻ. Bây giờ có thể đến bệnh viện cùng anh, với hiệu suất của bệnh viện thì ít nhất cũng phải một tiếng. Hơn nữa tính cả thời gian đi đường thì bọn họ có thể ở bên nhau một hai tiếng. Sớm biết thì đã cố ý ngã một cái rồi. Trong ti vi không phải thường có tình tiết này sao? Cô thật là ngốc mà!

"Lam tiểu thư, có cần tôi đỡ cô không." Hạ Ánh Hi nói.

Bạch Ngưng âm thầm hả hê đang định lắc đầu, lập tức nhớ ra Tiểu Hà đang chờ bên ngoài. Ngộ nhỡ nhìn thấy hai cùng bọn họ đi ra ngoài, còn cùng đến bệnh viện, có thể nghĩ lung tung hay không?

Chương 37: Chia tay

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Bạch Ngưng suy xét một lượt xong, nói: "Chúng ta qua bên kia đi, bên đó gần xe b. . . . Xe taxi đứng gần hơn." Lúc còn ở trường học quen đi xe buýt, thiếu chút nữa đã nói thành xe buýt, may mà kịp thời sửa lại. Nhìn cách ăn mặc của cô lúc này mà chen chúc trên xe buýt sẽ làm Hạ Ánh Hi cảm thấy kỳ lạ.

Hạ Ánh Hi liếc nhìn cửa ra vào lại nhìn cô, gật đầu nói: "Được, qua bên kia."

Hạ Ánh Hi cầm lấy ô trong tay cô, che cho cô, cùng cô quay đầu lại đi về phía trước.

Hai người vừa lên xe mưa liền tạnh, bầu trời dần dần sáng lên. Khi đến bệnh viện, chạy lên chạy xuống vài vòng, còn phải đăng kí số quả nhiên mất tận một tiếng. Lúc ra cửa ánh mặt trời ấm áp đã trải dài trên mặt đất.

"Trời nắng!" Bạch Ngưng ngạc nhiên.

"Đúng vậy, thay đổi thật nhanh." Hạ Ánh Hi vừa dứt lời, liền nghe Bạch Ngưng hoan hô nói: "Nhìn kia, là cầu vồng cầu vồng kia!"

Hạ Ánh Hi nhìn về phía chân trời, quả nhiên thấy bảy sắc cầu vồng.

"Tôi nhưng chưa bao giờ nhìn thấy cầu vồng, đây là lần đầu đấy, thật đẹp!"

"Tôi cũng chỉ mới nhìn thấy một lần, từ lúc còn học tiểu học." Hạ Ánh Hi nói.

"Tôi còn tưởng rằng đời này không không giờ nhìn thấy được cầu vồng cơ, không ngờ thời tiết như hôm nay mà lại thấy được, ông trời thật tốt!"

Hạ Ánh Hi nhìn cô, nhẹ nhàng cười.

Hưng phấn xong Bạch Ngưng quay đầu lại, chậm rãi nói: "Anh. Phải về rồi à?"

Hạ Ánh Hi gật đầu một cái.

Bạch Ngưng cắn cắn môi, nói: "Là bắt xe về sao?"

Hạ Ánh Hi lắc đầu một cái, nói: "Tôi ngồi xe buýt 561, đi đường Tế Lâm."

Không phải nhà anh gần trường bọn họ sao? Sao lại phải đi đường Tế Lâm? Hơn nữa từ lúc còn là sinh viên đã không thấy anh đi xe buýt, sao bây giờ lại đi?

Bạch Ngưng ngạc nhiên, hỏi: "Nhà anh ở đường Tế Lâm sao?"

Hạ Ánh Hi cười cười, nói: "Không phải, ba tôi nói nếu tôi muốn đi theo lý tưởng của tôi, muốn làm theo ý mình, vậy thì một người cố gắng đi, đừng dựa vào gia đình nữa. Cho nên tôi chuyển ra ngoài thuê nhà."

Bạch Ngưng không biết nói gì, chỉ có thể thầm cảm ơn cái kính này đã giúp cô che nửa khuôn mặt, giấu đi ngạc nhiên cùng áy náy của cô.

"Vây."

"Tôi tiễn cô đi bắt xe."

"Không cần." Bạch Ngưng nhìn sang bên kia đường, vội vàng nói: "Còn năm giây nữa là đèn xanh rồi, anh nhanh đi đi."

Hạ Ánh Hi gật đầu một cái, yên lặng xoay người đi. Đi được một bước lại quay đầu lại hỏi: "Cô có tiền không? Tôi quên mang tiền lẻ rồi."

Bạch Ngưng nhớ mình chỉ có 100 nguyên chẵn, nhìn bốn phía chung quanh một lượt chỉ vào một cửa hàng trang sức nói: "Chúng ta đến đó đổi tiền lẻ."

Nói xong liền chạy vào cửa hàng. Bên trong toàn là nữ sinh nên Hạ Ánh Hi không vào chỉ đứng ngoài cửa đợi cô.

"Tôi muốn cái dây buộc tóc này." Bạch Ngưng đưa 100 ra, chỉ vào một cái dây buộc tóc nói.

Nhân viên phục vụ nhận tiền, trong lúc nhân viên còn đang tìm tiền trả lại Bạch Ngưng nhìn một chiếc nhẫn trong ngăn tủ kính.

Chiếc nhẫn đó giống của Ngôn Lạc Quân như đúc!

"Lấy tôi xem chiếc nhẫn này được không?" Bạch Ngưng vội vàng nói.

Nhân viên phục vụ lấy chiếc nhẫn ra, Bạch Ngưng ngắm nhìn một lượt, khẳng định là giống hệt, mừng rỡ nói: "Tôi không muốn lấy cái dây buộc tóc kia nữa, tôi lấy chiếc nhẫn này."

Nhân viên phục vụ mỉm cười nói: "Thật xin lỗi tiểu thư, đây là nhẫn đôi, chúng tôi không bán lẻ."

Bạch Ngưng gật đầu một cái, hỏi: "Vậy một đôi bao nhiêu tiền?"

"22."

"Được, vậy tôi mua một đôi."

Ra khỏi cửa hàng trang sức, Bạch Ngưng vui mừng nói: "Anh xem, tôi vừa làm mất một chiếc nhẫn không ngờ lại thấy một cái giống thế ở đây!"

Hạ Ánh Hi không lên tiếng yên lặng nhìn tấm áp-phích Hứa Tĩnh Hàm treo ngoài cửa hàng lớn phía đối diện.

Chương 38: Ảnh chụp hôn nồng nhiệt

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Anh nhìn gì mà chăm chú thế?" Bạch Ngưng hỏi.

Hạ Ánh Hi quay đầu lại nhìn cô hồi lâu, chậm rãi đưa tay tháo kính của cô xuống.

"Thật ra cô chính là Hứa Tĩnh Hàm có đúng không?"

Bạch Ngưng cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Thật xin lỗi."

Hạ Ánh Hi cười một tiếng, nói: "Không sao, chẳng qua tôi không ngờ Hứa Tĩnh Hàm sẽ có bộ dáng này."

"Tôi." Bạch Ngưng không biết nói gì, lấy tiền lẻ trong tay đưa cho anh.

Hạ Ánh Hi đeo lại kính cho cô, nhận lấy một đồng tiền, nói: "Cám ơn."

Bạch Ngưng cúi đầu, nói: "Không cần, anh. anh mau sang đường đi."

"Vây. Hẹn gặp lại." Hạ Ánh Hi từ từ xoay người đi về phía vạch sang đường, lúc đi đến vỉa hè đột nhiên xoay người lại hỏi: "Có thể nói cho tôi biết làm cách nào để liên lạc với cô được không? Có lẽ."

"Có lẽ về sau tôi phải mời anh giúp tôi ra tòa!" Bạch Ngưng cười nói.

Hạ Ánh Hi cũng cười một tiếng, nói: "Tôi cho cô số của tôi, cô gọi cho tôi đi."

Bạch Ngưng rút điện thoại ra gọi, sau khi nghe được tiếng chuông điện thoại của anh thì cười nhìn theo bóng anh sang đường.

Anh muốn liên lạc với cô, anh muốn số điện thoại của cô, có phải. Anh đối với cô bây giờ, cũng có chút không nở bở phải không?

Bạch Ngưng mừng như điên, thiếu chút nữa đứng tại chỗ nhảy cẫng lên.

Ngôn Lạc Quân đột nhiên đi vào bộ phận lập kế hoạch, nhân viên ngồi ở lối vào ngạc nhiên vội vàng ném điện thoại di động trên tay lên bàn giả vờ nhìn vào nội dung công việc trên máy vi tính, nhưng đôi mắt lại khẩn trương nhìn vào bên trong. Ở đó có bốn năm nữ nhân viên đang vây quanh một quyển tạp chí bất quá xem rất chăm chú.

"Oa, hôn lười đó!"

"Nói nhảm, bây giờ còn ai hôn môi nữa!"

"Dáng người Tổng giám đốc thật tuyệt!"

"Tổng. giám đốc!"

"Tổng giám đốc làm sao? Cô cũng cảm thấy rất đẹp sao? Ha ha, dáng người phu nhân Tổng giám đốc cũng rất đẹp, làm cho người ta ghen tỵ đến chết mất thôi, vừa nhìn lại có ham muốn giảm cân!"

"Tổng. giám đốc!" Lại một nhân viên nữ sau khi quay đầu lại thì giật mình thon thót, sau đó lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai lao về chỗ ngồi, cúi đầu giả vờ chăm chỉ làm việc.

Ba người còn lại cũng phát hiện Ngôn Lạc Quân đang đứng ở bên cạnh bàn, nhỏ giọng nói: "Tổng. giám đốc."

Ngôn Lạc Quân cúi xuống nhìn đối tượng trên trang tạp chí mà mấy người phụ nữ này vừa bàn luận – là ảnh anh và Hứa Tĩnh Hàm ở trong hành lang hôn nồng nhiệt.

Mặt lạnh cầm tạp chí lên, sau đó quay đầu ra khỏi bộ phận lập kế hoạch, lưu lại một câu: "Tạ Tiểu Quang, mười phút sau đến phòng làm việc của tôi."

Khi bóng dáng của Ngôn Lạc Quân đã mất hút, quản lý bộ phận lập kế hoạch hơn ba mươi tuổi lại vẫn như đứa trẻ - Tạ Tiểu Quang liền kêu rên nói: "Xong rồi xong rồi, tôi bị đám phụ nữ các cô chết rồi!"

"Tiểu Quang. Chúng tôi. Nếu như Tổng giám đốc muốn xào anh, chúng tôi sẽ đi xin tha cho anh." cô gái trẻ bị tịch thu tạp chí xấu hổ nói.

"Xong rồi, không khéo Tổng giám đốc tức giận phạt cả bộ phận lập kế hoạch thì sao? Mấy ngày nay tâm tình anh ta vốn đã không tốt, chúng ta lại đụng trúng họng súng." Một nhân viên khác nói.

Bộ phận lập kế hoạch khẩn trương đến độ tranh nhau vào WC mất rồi. Ngôn Lạc Quân đứng ở trước bàn làm việc nhìn hình trên tạp chí, khẽ mỉm cười.

Hình này chụp rất được, rất có giá trị kỷ niệm. Cũng không biết là ai chú ý bọn họ như vậy, ngày đó có rất nhiều danh nhân cơ mà!

Nhìn lại trang sau, là hình lúc Hứa Tĩnh Hàm suýt ngã kéo cánh tay anh, mà tiêu đề bài báo này là: Hôn nhân của Hứa Tĩnh Hàm thật sự đang gặp nguy hiểm sao?

Một đoạn phân tích phía dưới hấp dẫn sự chú ý của Ngôn Lạc Quân:

Lúc ấy Quan Thừa Diễm đứng ở trước mặt Hứa Tĩnh Hàm, cô chỉ cần đưa tay ra là có thể tóm lấy, nhưng cô lại mạo hiểm nguy cơ ngã trước công chúng, kéo chồng cô - Ngôn Lạc Quân đang đứng cách cô mấy bước. Thời gian ngắn như vậy, khả năng cố ý là không lớn, mà là tiềm thức phản xạ có điều kiện. Đây phải chăng chứng minh trong tiềm thức của Hứa Tĩnh Hàm, cảm thấy chồng mình Ngôn Lạc Quân mới là đối tượng có thể dựa

vào? Địa vị của Ngôn Lạc Quân cao hơn Quan Thừa Diễm?

Từ hình có thể thấy được, tay Quan Thừa Diễm hơi hơi vươn về trước, dường như là chuẩn bị đi đỡ Hứa Tĩnh Hàm. Hứa Tĩnh Hàm lại xin sự giúp đỡ của Ngôn Lạc Quân đang đứng cách đó xa hơn. Scandal trước đây của Hứa Tĩnh Hàm và Quan Thừa Diễm có thật hay không? Hôn nhân với công tử nhà giàu Ngôn Lạc Quân thật sự đang khủng hoảng sao?

Lần này Ngôn Lạc Quân cảm thấy rất hứng thú mà đọc hết cả bài báo, sau đó nhìn chăm chăm vào hai tấm hình, tâm tình thật tốt.

Chương 39: Tra hỏi

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Lần này Ngôn Lạc Quân cảm thấy rất hứng thú mà đọc hết cả bài báo, sau đó nhìn chăm chăm vào hai tấm hình, tâm tình thật tốt.

Phản xạ có điều kiện, tiềm thức. Người phụ nữ này, thích anh thì cứ nói thẳng đi, còn giả bộ như rất ghét anh, cô cũng chơi lạt mềm buộc chặt sao?

Đúng lúc đó cửa phòng mở ra, Ngôn Lạc Quân để tạp chí xuống, nói: "Vào đi."

Năm phút sau, Tạ Tiểu Quang trở lại bộ phận lập kế hoạch.

"Sao rồi sao rồi?" Đồng đảo đồng nghiệp hỏi.

Tạ Tiểu Quang cúi thấp đầu, không nói lời nào.

"Tiểu Quang, rốt cuộc thế nào anh mau nói đi, Tổng giám đốc có." Nữ đồng nghiệp sắc mặt trầm trọng không đành lòng nói ra kết quả xấu nhất. Hạng mục lần này nhận được sự phản hồi không tốt, đúng lúc tâm tình Tổng giám đốc không tốt lại đụng phải chuyện như vậy, xem ra tình huống quả thật không ổn.

"Tiểu Quang, không sao chứ, đang nói với anh đó." Một đồng nghiệp nam khác nói.

Tạ Tiểu Quang ngẩng đầu lên, nghi ngờ nói: "Tôi cũng thấy kì lạ là sao tôi vẫn ở đây? Tổng giám đốc sao lại tốt bụng tha cho tôi chứ?"

Lời này vừa nói ra, những đồng nghiệp khác cũng bắt đầu sững sờ, thật lâu sau mới phục hồi lại tinh thần, dấm một quyền vào trên lưng anh nói: "Anh thật quá đáng? Bị anh dọa chết rồi, còn tưởng anh bị đuổi việc !"

Tạ Tiểu Quang xùy nói: "Đâu có dễ bị mang đi xào như vậy? Chẳng qua tôi nghĩ sẽ phải chịu chút trừng phạt nhưng không ngờ Tổng giám đốc rất tinh táo nói lần này thất bại cũng không thể hoàn toàn trách chúng ta. Thời gian vốn không đủ, chúng ta đều phải tăng ca gấp rút hoàn thành, có thành tích như vậy đã rất tốt rồi. Anh ta nói những lời tôi muốn nói, nhưng sao anh ta lại bình tĩnh như vậy, chẳng lẽ lúc tâm tình không tốt sẽ nghĩ ra được những điều này sao?"

"Nói nhảm, nếu không sao người ta lại là Tổng giám đốc chứ?"

"Không đúng, tâm tình Tổng giám đốc dường như cũng không hẳn không tốt, hình như còn hơi vui vẻ?" Tạ Tiểu Quang vẫn cúi đầu tự nói, sau đó lắc lắc đầu, nghiêm túc nói: "Về sau trong giờ làm việc không cho xem tạp chí, không cho chơi điện thoại di động, không cho tụm năm tụm ba nghị luận thành viên công ty, đặc biệt là cấp boss, biết chưa?"

"Đã biết." Các đồng nghiệp mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, bắt đầu chăm chỉ làm việc.

Tạ Tiểu Quang đi tới trước mặt cô gái trẻ tuổi, ném tạp chí lên trên bàn của cô.

"Cất đi, về sau đừng lấy ra nữa."

Cô gái ngẩng đầu lên, vui vẻ nói: "Oa, thì ra tâm tình Tổng giám đốc tốt thật sao, thậm chí còn trả lại cả tạp chí!"

Sau hai ngày về muộn, Ngôn Lạc Quân lại một lần khác thường về sớm, không ngờ lại không thấy Hứa Tĩnh Hàm.

"Phu nhân đâu?" Ngôn Lạc Quân lại hỏi.

"Phu nhân buổi sáng." Bác Thẩm đang định nói, Tiểu Hà đã đánh xe vào vườn hoa, dừng lại, Bạch Ngưng từ trên xe đi xuống.

Nhìn thấy gió xuân trên mặt Bạch Ngưng, Ngôn Lạc Quân hỏi: "Đi đâu vậy?"

Bạch Ngưng cúi đầu đi bộ giờ mới nhìn thấy anh, giật mình nói: "Anh về rồi à?"

Cô chịu nói chuyện với anh khiến trong lòng anh vui mừng lại khó hiểu.

Anh dịu giọng lại hỏi: "Đi đâu vậy, sao muộn như vậy mới về? Chân bị làm sao thế?"

Bạch Ngưng đặc ý nói: "Hừ, anh quản tôi à!" Nói xong liền hất tóc, đi vào trong nhà.

Ngôn Lạc Quân đưa mắt nhìn cô, quay đầu lại nói: "Tiểu Hà, vào thư phòng tôi."

"Hôm nay dường tâm tình như phu nhân không tệ, cô ấy đi đâu làm gì?" Bên trong thư phòng, Ngôn Lạc Quân hỏi Tiểu Hà.

Tiểu Hà đáp: "Hôm nay Phu nhân đến nghĩa trang, hình như đi bái tế bạn."

"Chỉ là đi bái tế bạn thôi sao?"

Tiểu Hà gật đầu một cái, muốn nói lại thôi.

Ngôn Lạc Quân không bỏ qua vẻ mặt của anh, nói: "Có gì cứ nói, thấy cái gì nói hết cho tôi biết."

Tiểu Hà nói: "Lần trước phu nhân cũng đến nghĩa trang, lúc ra đi cùng một người đàn ông. Hôm nay phu nhân vào được hơn hai giờ thì người đàn ông kia cũng vào. Sau đó đến xế chiều phu nhân mới ra ngoài lên xe, không thấy người đàn ông kia. Hơn nữa nghĩa trang cũng có cửa ra vào khác."

Hai mắt Ngôn Lạc Quân trở nên sắc bén, lạnh lùng nói: "Cậu nói là có thể bọn họ hẹn hò, hơn nữa không ở trong nghĩa trang cả ngày?"

Tiểu Hà cúi đầu nói: "Tôi không dám đoán."

"Người đàn ông kia trông như thế nào?" Ngôn Lạc Quân hỏi.

"Rất trẻ, cũng rất non nớt, khoảng 22 - 23 tuổi, giống như vừa mới tốt nghiệp đại học, khuôn mặt. rất khá." Tiểu Hà cúi đầu, lo lắng nói.

Ngôn Lạc Quân biết, Tiểu Hà đặc biệt nhớ được người đàn ông này chứng tỏ người kia nhất định rất khá.

"Được rồi, cậu đi ra ngoài đi." Ngôn Lạc Quân bình tĩnh kì lạ nói.

Chương 40: Lại bị dùng sức mạnh

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Tiểu Hà gật đầu một cái ra khỏi thư phòng, trong lúc đóng cửa lại không khỏi thở phào một cái.

Ngôn Lạc Quân lạnh mặt, đứng lên ra khỏi phòng.

Cửa đột nhiên bị mở ra, Bạch Ngưng vội kéo quần áo lên tức giận nói: "Sao anh không gõ cửa!"

Ngôn Lạc Quân đi tới nhìn cô từ trên xuống dưới nói: "Sao chân lại bị thương?"

"Ngã." Bạch Ngưng vừa đổi giày, vừa nói.

"Bác sĩ nói thế nào?"

"Còn có thể nói thế nào, trầy da thôi, băng bó một tẹo là ổn." Nói xong, chỉ thấy Ngôn Lạc Quân chăm chú nhìn cô. Lúc này cô mới nhận ra dường như mình đã phạm vào một sai lầm ngu xuẩn.

"Đến bệnh viện rồi sao? Không phải cả ngày ở nghĩa trang à? Sao phải đi đường vòng đến bệnh viện không để Tiểu Hà lái xe đưa cô đi?" Ngôn Lạc Quân nhìn cô hỏi.

"Bởi vì. muốn ra ngoài đi dạo." Lý do này cả cô cũng cảm thấy gượng ép.

"Người đàn ông kia, là ‘tiểu bạch kiểm’ cô nuôi bên ngoài sao?" Ngôn Lạc Quân lại hỏi.

"Cái gì mà tiểu bạch kiểm, anh đừng vũ nhục người tốt được không?" Bạch Ngưng lập tức cãi lại, lời vừa ra khỏi miệng mới biết mình lại trúng kế, lập tức nói: "Tiểu bạch kiểm gì, làm gì có tiểu bạch kiểm nào?"

Ngôn Lạc Quân hừ lạnh một tiếng, "Các người lên đi thuê phòng?"

"Ngôn Lạc Quân anh đừng có ghê tởm như vậy được không, chúng tôi chỉ quen biết sơ mà thôi, không bắn thiêu như anh nghĩ đâu!" Nói xong, nhìn nụ cười nguy hiểm lại có chút hả hê của anh, Bạch Ngưng hận không thể cắn đầu lưỡi của mình. Phạm lỗi lần đầu tiên, về tình có thể tha; phạm lỗi lần thứ hai, tội không đáng chết; lần thứ ba, cô chính là con heo ngốc!

"Nói như vậy quả thật cô có tiểu bạch kiểm rồi hả ? Như vậy nói cách khác, buổi sáng hôm nay cô ăn mặc tử mỹ là đi ra ngoài gặp anh, còn trốn Tiểu Hà, sau đó buổi chiều trở về trên mặt nở hoa đào, bộ dáng xuân tâm nhộn nhạo?" Ngôn Lạc Quân chậm rãi nói ra.

Bạch Ngưng tức đỏ mặt, trả lời: "Ai xuân tâm nhộn nhạo hả, anh mới xuân tâm nhộn nhạo ý, anh ngày ngày xuân tâm nhộn nhạo thì có!"

Ngôn Lạc Quân nhẹ nhàng cười, từng bước từng bước tới gần cô, Bạch Ngưng có chút sợ hãi không tự chủ lui về phía sau.

Trước khi cô kịp hành động anh đột nhiên bắt được cô, kéo cô vào trong ngực, ôm chặt lấy cô nói: "Tốt, tôi xuân tâm nhộn nhạo đây, chồng cô đang ở trước mặt cô đúng là ‘xuân tâm nhộn nhạo’ thì sao nào?" Nói xong hôn lên môi cô.

Môi mềm bị anh mút vào khe cắn, Bạch Ngưng có chút bối rối chỉ có thể ngậm chặt môi, sợ bị anh cạy ra.

Không ngờ anh hôn đủ môi cô rồi liền nắm lấy khớp hàm cô, bắt cô mở miệng. Đầu lưỡi mềm mại lại mạnh mẽ lập tức tấn công vào.

"Ừm." Bạch Ngưng muốn trốn, lại bị anh bóp chặt lấy cằm. Chỉ hơi động dậy là anh liền gia tăng sức lực, đau đến mức cô cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Anh bá đạo công chiếm từng góc ngách trong miệng cô, ép lưỡi cô dây dưa cùng anh,

đưa hơi thở mạnh mẽ của mình vào trong miệng cô.

Thần trí Bạch Ngưng đã chẳng còn mấy, chỉ cảm thấy môi lưỡi mình. Đang bị anh cường bạo.

Anh đột nhiên dời tay đang đặt trên eo cô xuống, ấn hông cô dán sát vào mình, để cho dục vọng của anh chạm vào giữa đùi cô.

Bạch Ngưng đột nhiên sợ hãi, cắn mạnh cho anh một cái.

"Cô làm gì đấy hả!" Ngôn Lạc Quân đẩy cô ra, cau mày che miệng lại ngón tay vừa chạm vào đầu lưỡi, quả nhiên chạm đến máu.

Bạch Ngưng khẩn trương nhìn anh, vừa thở vừa lui về phía sau, không ngừng dùng mu bàn tay chùi miệng.

"Anh ghê tởm!" Bạch Ngưng nhìn anh nói.

"Tôi ghê tởm? Ban đầu theo tôi lên giường sao không thấy tôi ghê tởm. Bây giờ nhận một cái hôn thì nói tôi ghê tởm? Sao nào, bây giờ tôi đã cưới cô thì không còn giá trị lợi dụng sao?" Ngôn Lạc Quân lại dựa vào cô.

Chương 41: Hàng nhái

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Bạch Ngưng chạy đến bên cửa sổ, kéo rèm cửa sổ ra nhìn ra bên ngoài nói: "Anh đừng có lại đây, Bác Thắm bọn họ ở bên ngoài nhìn đấy!"

Ngôn Lạc Quân nhin không được cười một tiếng, nói: "Yên tâm, nơi này mà có ‘phong cảnh’ thật thì bọn họ sẽ tự động biến mất."

"Anh. Tôi." Bạch Ngưng nắm bệ cửa sổ không biết nên làm thế nào. Dù sao Ngôn Lạc Quân cùng Hứa Tĩnh Hàm cũng là vợ chồng, nếu anh ta thật. Thôi xong rồi, cô cũng không muốn nhảy lầu lần nữa đâu.

Ngôn Lạc Quân nhìn thấy chiếc nhẫn trong tay cô, trong lòng kinh ngạc, hỏi: "Cô tìm được chiếc nhẫn này sao?"

Bạch Ngưng thấy anh nói sang chủ đề khác, vô cùng vui vẻ giơ tay ra phía trước, nói: "Hôm nay mới mưa đấy."

Ngôn Lạc Quân khẽ mỉm cười, đến gần cô cầm lấy tay cô vừa nhìn vừa nói: "Sao lại bóng lộn thế này, mua ở cửa hàng đá quý nào thế?"

"Không phải cửa hàng đá quý, hình như tên. là ‘Đồ trang sức mỹ kí’ thôi." Bạch Ngưng cố gắng nhớ lại nói.

"Cái gì?" Ánh mắt của Ngôn Lạc Quân lại trở nên sắc bén .

"Đồ trang sức mỹ kí?"

"Đúng vậy, chính là cửa hàng cạnh bệnh viện đó."

Ngôn Lạc Quân cầm lấy chiếc nhẫn của cô, chậm rãi nói: "Bao nhiêu tiền?"

"Hai mươi hai tệ." Bạch Ngưng vui mừng chạy đến túi xách buổi sáng mang theo, lấy ra chiếc nhẫn còn lại, nói: "Một đôi đấy, về sau nếu anh làm mất cái kia thì cũng có cái dự phòng."

Ngôn Lạc Quân hít sâu một hơi, gằn từng chữ một: "Hứa - Tĩnh - Hàm! Chiếc nhẫn năm triệu của tôi bị cô dùng hàng nhái đổi thì chưa nói làm gì, cô lại dám dùng hàng nhái có mấy chục tệ! Coi như tôi được mở mang tầm mắt rồi, nếu không nhờ cô tôi cũng không biết hai hai tệ có thể mua được một đôi nhẫn! Cô cũng quá lợi hại rồi đấy nhỉ!"

"Năm." Bạch Ngưng thiếu chút là hét lên may mà phản ứng kịp vội vàng ngậm miệng lại.

Năm triệu! Là bao nhiêu tiền? Đầu anh ta bị hỏng hay sao mà dùng năm triệu mua một chiếc nhẫn rồi không đeo, ngày ngày đặt trong nhà, còn để Hứa Tĩnh Hàm vứt đi!

Đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, Bạch Ngưng nói: "Tôi cũng muốn tìm thật mà, nhưng tìm rất lâu cũng không thấy, cuối cùng thấy trong cửa hàng trang sức nhỏ đó liền mua thôi. Dù sao dùng tạm về sau may mắn tìm được cái giống thì mua lại."

Cô nói thành khẩn như vậy khiến lửa giận của Ngôn Lạc Quân cũng dịu đi đôi chút, nói: "Cứ tạm dùng đi, chiếc nhẫn này là bản số lượng có hạn, vốn không có mấy cái."

Bạch Ngưng cố làm vẻ nghe lời gật đầu, trong lòng hận nghìn răng nghìn lợi.

Bản số lượng có hạn, trên thế giới không có mấy cái mà bắt cô trong vòng năm ngày tìm được, rõ ràng anh cố tình gây khó khăn cho cô mà!

Ngôn Lạc Quân nhìn cô chăm chú, đột nhiên đè đầu cô lại hôn một cái rồi xoay người ra ngoài.

Bạch Ngưng đứng tại chỗ, đầu óc choáng váng .

Lại bị anh cường hôn rồi, vừa rồi còn bị anh. Đùa bỡn lưu manh, tiếp tục như vậy nữa thì sớm muộn gì anh cũng muốn cô "Thị tẩm" mất thôi!

Không được, cô không thể tiếp tục như thế này được. Dùng thân phận vợ anh thì không có lý do gì để phản kháng, hôm nay chính là ví dụ tốt nhất. Nếu không phải chiếc nhẫn số lượng có hạn trên tay cô hấp dẫn sự chú ý của anh thì không chừng anh đã nhào tới rồi, sau đó.

Ly hôn, mau chóng ly hôn, tránh xa anh ra!

Nhưng. Nghĩ đến nếu thật sự ly hôn không được gặp anh nữa thì trong lòng lại có chút không nỡ, ít nhất. Không cần gấp như vậy. Nhưng mà lại nghĩ đến Hạ Ánh Hi, nghĩ đến phần mộ của mình cùng mẹ, nghĩ đến Trần Chí Dương nhớn nhoe ngoài vòng pháp luật, lại nghĩ đến lời nói tối hôm đó, trái tim Bạch Ngưng lại đau đơn.

Đúng vậy, đây không phải thế giới thuộc về cô, Ngôn Lạc Quân còn là đồng lõa, chỉ cần nghĩ đến điều này cô không thể tiếp tục ở lại đây, không thể làm cô vợ giả của anh cả đời được.

Chương 42: Tôi muốn ly hôn

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxnh.wordpress.com/>)

Đúng vậy, đây không phải thế giới thuộc về cô, Ngôn Lạc Quân còn là đồng lõa, chỉ cần nghĩ đến điều này cô không thể tiếp tục ở lại đây, không thể làm cô vợ giả của anh cả đời được.

Hạ quyết tâm, cô đi dép vào, tới phòng của Ngôn Lạc Quân.

Cửa phòng nửa mở, cô đẩy cửa đi vào nhưng bên trong không có ai chỉ có tiếng động trong toilet.

Ở trong toilet sao? Âm thanh này không giống như đang tắm hoặc đi vệ sinh?

Cô hơi đỏ mặt, đi lên phía trước lại nhìn thấy người giúp việc Tiểu Quyên.

Cô ta quay lưng ra bên ngoài khom người chà bồn tắm lớn, váy ngắn bị co lên lộ ra đôi chân thon thả trắng nõn cùng với. quần lót màu hồng.

Tiểu Quyên này thật không biết chú ý gì cả, ngộ nhỡ Ngôn Lạc Quân đi vào nhìn thấy, thú tính bộc phát muốn xâm phạm cô ấy thì làm thế nào? Người ta có quyền thế, cô ấy muốn kiện cũng không kiện được.

Đang suy nghĩ bỗng giọng nói của Ngôn Lạc Quân truyền đến từ sau lưng: "Thế nào, chẳng lẽ nụ hôn kia gọi lên dục vọng của cô nên tới tìm tôi hả ?"

Bạch Ngưng lúng túng cúi đầu thật sâu. Không ngờ Tiểu Quyên còn hoảng sợ hơn cô, lập tức quay đầu lại, che phần ngực tuột ra một cúc áo còn bị nước thấm ướt một mảng lớn, bị sợ đến mặt mũi trắng bệch, vội vàng nói: "Phu nhân. Tôi. Tôi đi ra ngoài trước." Nói xong để cọ bồn tắm xuống vội chạy ra ngoài.

Bạch Ngưng nhìn theo bóng lưng cô, nghi ngờ một lúc dường như nghĩ tới điều gì.

Quần áo ướt nhẹp như vậy, đối mặt với nam chủ nhân lẽ ra nên thay mới phải.
Chẳng lẽ, cô ta thật sự muốn quyến rũ Ngôn Lạc Quân?

Ngôn Lạc Quân nhìn cô cúi đầu không nói lời nào, đi tới nhẹ giọng nói: "Nếu không, hôm nay cô ngủ ở bên này?"

Bạch Ngưng còn đang suy nghĩ chuyện Tiểu Quyên, ngẩng đầu lên sững sốt một lát mới lập tức nói: "Tôi có điên mới muốn ngủ ở bên này!"

Ngôn Lạc Quân cười nói: "Không thì tôi sang phòng cô cũng được."

Bạch Ngưng liếc anh một cái, nói: "Tôi có việc muốn nói với anh."

"Ừ, cô nói đi." Ngôn Lạc Quân mỉm cười nhìn cô.

Bạch Ngưng rất nghiêm túc nói: "Trước anh đã nói ly hôn có thể tiền không có, tôi đồng ý."

Nụ cười trên mặt Ngôn Lạc Quân từ từ tan biến, trầm giọng nói: "Cô nói cái gì?"

Bạch Ngưng nhắc lại lần nữa: "Tôi nói, tôi nghĩ chúng ta bây giờ nên ly hôn thì hơn, tôi cũng sẽ không đòi anh phí phụng dưỡng."

"Tại sao?" Ngôn Lạc Quân lạnh giọng hỏi.

Bạch Ngưng hít một hơi thật sâu, nói: "Tiền của anh cũng không phải tự nhiên mà có, đi tới bước đường này tất cả đều do tôi tự tạo thành, tôi không có lý do gì đòi tiền của anh cả. Không tiếp tục làm trong giới giải trí thì tôi cũng có cách khác để kiếm sống. Cho nên, vì phí phụng dưỡng mà giằng co là không cần thiết."

"Tôi hỏi cô, tại sao muốn ly hôn?" Ngôn Lạc Quân lấy ánh mắt sắc bén nhìn cô.

Bạch Ngưng ngạc nhiên ngẩng đầu, nói: "Đây không phải là chuyện chúng tôi đều hy vọng sao? Tôi biết nhà giàu các anh không muốn ảnh hưởng đến thanh danh, nhưng không thể vì một chút danh tiếng mà trói chặt chúng ta cả đời được! Có lẽ bây giờ anh cảm thấy người vợ như tôi có hay không cũng thế, nhưng về sau nếu anh gặp được người anh yêu thật lòng, chẳng lẽ anh nhẫn tâm để cô ấy làm tình nhân sao?"

Những lời của Bạch Ngưng quả thật rất triết lý nhưng Ngôn Lạc Quân nghe xong chỉ thấy lửa giận xông lên tận đỉnh đầu.

"Là vì tên tiểu bạch kiểm kia sao?" Ngôn Lạc Quân nói.

Bạch Ngưng nhú mày, buồn bực nói: "Thứ nhất, anh ấy không phải tiểu bạch kiểm, thứ hai, chuyện chúng ta ly hôn không liên quan gì đến anh ấy hết! Tôi không hiểu, hôn nhân tồn tại trên danh nghĩa của chúng ta có ý nghĩa gì. Coi như anh không để tâm thì cũng phải thành toàn cho tôi chứ, tôi muốn ly hôn!"

"Tồn tại trên danh nghĩa?" Ngôn Lạc Quân nhìn cô nói: "Ý cô nói là chuyện chúng ta ở riêng sao? Tốt, dù sao bây giờ Hình Hình cũng đã ra đời, cô ở cũ cũng đủ lâu rồi. Vậy chúng ta ngủ chung, bắt đầu cuộc sống vợ chồng bình thường, tôi không có ý kiến gì."

Chương 43: Sẽ không ly hôn

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Bạch Ngưng sợ hãi lùi về phía sau vài bước, vội vàng nói: "Ý tôi không phải thế, tôi nói dù sao chúng ta cũng không có tình cảm."

"Không sao, lăn lộn trên giường mấy lần sẽ có tình cảm." Ngôn Lạc Quân nói.

Mặt Bạch Ngưng lập tức nóng lên, vội nói: "Tôi không. Không nói cái này, dù sao. Dù sao tôi muốn ly hôn!"

"Tôi không đồng ý." Ngôn Lạc Quân không chút do dự nói.

"Tôi đi xin cưỡng chế ly hôn!"

"Cô không có lý do."

"Có, anh có tình nhân bên ngoài!"

"Chúng có đâu?"

"Anh." Bạch Ngưng tức giận nói: " Vu tiêu thư kia rõ ràng là đối tượng ngoại tình của anh, hơn nữa tôi cũng không tin sau khi kết hôn anh không đi tìm phụ nữ!"

"Vậy cô có bản lĩnh thì đi kiện đi, nói không chừng còn có thể lấy được chút phí tổn thất thanh xuân, tài sản chung sau cưới nữa !"

"Anh!" Đáng ghét, cô mà có bản lĩnh như vậy thì ở đây đôi co với anh làm gì!

Bạch Ngưng bất đắc dĩ nói: " Tổng giám đốc Ngôn, coi như tôi cầu xin anh được

không? Chỉ kí tên thôi mà anh cũng không đồng ý sao!"

"Tôi không đồng ý." Ngôn Lạc Quân bình tĩnh khẳng định, sau đó bổ sung: "Còn nữa, bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ khóa tất cả tài khoản trên danh nghĩa của cô, về sau cô muốn tiền thì tới tìm tôi mà lấy."

"Anh. Anh rồi việc quá hả! Tồn hại người không lợi mình!" Bạch Ngưng cầm gối hung hăng đập cho anh mấy phát, tức giận ra khỏi phòng.

Ngôn Lạc Quân lạnh mặt, dùng sức ném gối trên tay xuống đất.

Đi tới đầu giường, rút điện thoại ra.

"Tiểu Hà, còn nhớ rõ bộ dạng người đàn ông ở nghĩa trang kia không?"

Đầu kia điện thoại truyền đến tiếng Tiểu Hà: "Chỉ nhớ đại khái."

"Tốt, ngày mai sẽ có người đến cho cậu xác nhận ảnh chụp."

"Vâng, tiên sinh."

Sau khi cúp điện thoại Ngôn Lạc Quân đi vào phòng tắm. Vừa mới cầm khăn lông lên đã ngửi thấy mùi nước hoa kém chất lượng nồng nặc. Cơn giận trong lòng lập tức dâng cao, Ngôn Lạc Quân lại tiếp tục gọi.

"Bác Thăm, lập tức cho người phụ nữ kia nghỉ việc đi."

"Chính là cái gì Quyên đó, cho cô ta tiền lương rồi bảo cô ta lập tức cúp đi!"

"Vậy thì sáng sớm ngày mai, dù sao cũng đừng để cô ta xuất hiện trước mặt tôi lần nữa!"

Ngôn Lạc Quân cúp điện thoại, tức giận ném khăn lông xuống đất.

Bạch Ngưng ở trong phòng mở ví tiền, ảo não vì không ly hôn sớm.

Khi đó anh rõ ràng đã đồng ý ly hôn rồi thế mà cô lại không lập tức rời đi! Chỉ chút tiền lẻ trong ví Hứa Tĩnh Hàm cũng đủ để cô sống một thời gian, đến lúc đó nhất định cô có thể tìm được biện pháp kiếm sống!

Bây giờ anh lại trở quẻ, tại sao? Anh có bệnh à! Ai mà không muốn tìm một người vợ người chồng tốt sống hạnh phúc cả đời, sao anh lại cứ thích giữ một người vợ mình không yêu ở bên cạnh? Đầu óc có bệnh! Đầu óc có bệnh! Bạch Ngưng tức giận nghĩ.

Sáng sớm ngày hôm sau, điện thoại Ngôn Lạc Quân đã vang lên.

Nhận lấy điện thoại di động, anh nói: "Sớm như vậy gọi điện thoại làm gì?"

Đầu kia điện thoại nói: "Đi đánh Golf không?"

Ngôn Lạc Quân chần chờ một chút, nói: "Không đi."

"Không phải Chủ nhật cậu không phải đi làm sao? Sao rồi? Bây giờ thành kẻ cuồng công việc rồi hả?"

"Tôi không đi làm không có nghĩa là không có việc để làm?" Ngôn Lạc Quân tức giận nói.

"Sao, tán gái à? Không phải chứ, kỹ thuật của cậu kém như vậy cơ mà, mới lần đầu tiên đã ‘cưa’ thêm một đứa con gái. Đã mất đi cuộc sống tốt đẹp của người đàn ông độc thân tiêu chuẩn* mà còn dám tới nữa à? Ngày nào đó cưa được ‘người tình tới cửa’ hỏi thăm thì cha cậu sẽ lột da cậu ra." Đầu bên kia điện thoại tiếp tục trêu chọc.

"Liên Dịch Trác, cậu có gan thì nói tiếp đi xem nào!"

"Ha ha ha!" Liên Dịch Trác phát ra tiếng cười sung sướng, cười đủ rồi mới lên tiếng: "Đến đây đi, Phương Tuyền cũng tới, nói không chừng các cậu có thể tiêu tan hiềm khích lúc trước đấy, vì một người phụ nữ mà biến thành bộ dáng như vậy có đáng không?"

Ngôn Lạc Quân im lặng một lúc, nói: "Không đi."

() Câu gốc là Kim cương vương lão ngũ () ý chỉ những người đàn ông hội tụ những tiêu chuẩn: Đẹp trai, giàu có, giỏi giang, học thức cao, khiêm tốn*

Chương 44: Chủ nhật ở nhà với vợ

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Ngôn Lạc Quân im lặng một lúc, nói: "Không đi."

"Sao lại không đi? Có việc thật à?"

Ngôn Lạc Quân nhìn cánh cửa đang đóng, nói: "Có việc."

"Cậu bận việc thì thôi vậy, uống công tôi kéo Phương Tuyền đến!" Liên Dịch Trác nói.

"Vậy các cậu cứ chơi đi, về sau có thời gian chúng ta hẹn sau." Ngôn Lạc Quân nói.

Cúp điện thoại, Ngôn Lạc Quân suy nghĩ tại sao mình không đi.

Không nói Phương Tuyền, đám bạn bè bọn anh từ sau khi tiếp nhận sự nghiệp của gia đình vẫn chưa gặp nhau. Cơ hội gặp mặt lần này không phải dễ mà có, vậy mà anh lại không đi.

Thật ra thì anh biết vừa rồi anh do dự là vì Hứa Tĩnh Hàm. Anh bất giác bỏ qua cơ hội gặp mặt bạn bè vì muốn ở nhà cùng Hứa Tĩnh Hàm một ngày, mặc dù cô trăm phương ngàn kế muốn ly hôn với anh.

Từ lúc nào mà Hứa Tĩnh Hàm đã trở nên quan trọng với anh như vậy? Nhưng cảm giác có người trong lòng. Rất hạnh phúc, nhưng dù hạnh phúc vẫn không vui nổi. Anh nghĩ, nếu trong lòng Hứa Tĩnh Hàm cũng có anh, có lẽ anh sẽ rất vui mừng? Chắc canh là vậy, bởi vì chỉ cần nghĩ như vậy thôi anh cũng đã vui vẻ rồi.

Từ trên giường đứng dậy, kéo rèm cửa sổ ra. Ánh mặt trời rực rỡ từ ngoài cửa sổ chiếu vào.

Đứng dưới ánh mặt trời khiến tâm tình anh cũng tốt lên đôi chút. Ngôn Lạc Quân rửa mặt xong, mặc quần áo vào ra khỏi phòng.

Lúc ăn điểm tâm anh hỏi: "Bây giờ cô không đến trung tâm thể dục thẩm mỹ nữa à?"

Bạch Ngưng trả lời: "Bây giờ không có hứng thú." Trong đầu lại nhanh chóng nhớ đến đồng quần áo tập đủ màu sắc trong phòng. Cô ở trong biệt thự đến phát chán luôn muốn đi ra ngoài, mà sao không nghĩ ra mình có thể đến mấy chỗ như thẩm mỹ viện chứ? Cô cả ngày chỉ ăn mà không làm gì, nói không chừng không lâu nữa dáng người nóng bỏng của Hứa Tĩnh Hàm sẽ bị cô nuôi thành eo thùng phi, không khéo Hứa Tĩnh Hàm sẽ tức giận mà quay về tìm cô đòi nợ.

"Vậy bây giờ cô hứng thú với cái gì?" Ngôn Lạc Quân hỏi.

Bạch Ngưng ngẩng đầu nhìn anh, nói: "Anh biết mà." Đương nhiên là ly hôn!

Ngôn Lạc Quân cười cười, nói: "Vợ ngoan mẹ hiền?"

Bạch Ngưng "Xùy" một tiếng.

"Không phải sao? Trước kia thể dục thẩm mỹ, lên bar căn thuốc. Bây giờ ngày ngày ở nhà, ăn cơm cùng tôi còn bế con, không phải muốn trở thành vợ ngoan mẹ hiền sao?" Ngôn Lạc Quân nói.

Bạch Ngưng hừ một tiếng, nói: "Tôi cũng muốn làm vợ ngoan mẹ hiền lắm, nhưng còn phải xem đối tượng là ai đã."

"Vậy không phải tôi là đối tượng tốt nhất sao? Đẹp trai phóng khoáng, trẻ tuổi nhiều tiền, dũng mãnh vô địch, cô có thể tìm được khuyết điểm sao?"

Dũng mãnh vô địch? Bạch Ngưng đang suy nghĩ, tại sao sau đẹp trai phóng khoáng, trẻ tuổi nhiều tiền không phải tài hoa hơn người, thông minh cơ trí mà lại dũng mãnh vô

địch, dù sao xã hội hiện đại bây giờ cũng không cần dũng mãnh vô địch làm gì. Cho đến khi cô vô ý nhìn thấy Bác Thắm đứng bên nghiêng mặt đi mà cười mới đột nhiên hiểu được.

Cái tên háo sắc này!

Bạch Ngưng vừa xấu hổ vừa cảm tức nhìn Ngôn Lạc Quân đang cười nhưng không biết cãi lại thế nào. Không đáp trả là bị anh công khai trêu ghẹo, đáp trả sẽ tiếp tục bị anh trêu ghẹo, còn làm trò cười trước mặt Bác Thắm. Cho nên, chỉ có thể giận mà không dám nói gì.

Đang ăn bỗng điện thoại trong phòng khách vang lên, Bác Thắm đi nghe.

Vừa nghe điện thoại sắc mặt Bác Thắm lập tức biến đổi, vội vàng nói: "Được, ông mang con bé đến bệnh viện, tôi sẽ về ngay."

Cúp điện thoại, Bác Thắm liền đã chạy tới nói: "Tiên sinh, phu nhân, con gái tôi bị Viêm ruột thừa cấp tính phải phẫu thuật, bây giờ đã đưa đến bệnh viện. Tôi có thể xin nghỉ về nhà được không?"

"VẬY bác mau về đi!" Bạch Ngưng vội vàng nói.

"Cám ơn phu nhân! Cám ơn tiên sinh!" Bác Thắm vừa tháo tạp dề, vừa thu dọn đồ đạc chạy ra ngoài.

Chương 45: Thay tã

Editor: mèomỡ
(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Bác đi đường cẩn thận!" Bạch Ngưng ở phía sau gọi với theo, dáng vẻ sốt ruột.

Ngôn Lạc Quân nhìn cô, lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Bác Thâm vừa mới đi, trên tầng đã truyền đến tiếng Hình Hình khóc. Bạch Ngưng vừa nghe, lập tức chạy lên tầng.

Chẳng bao lâu sau trên tầng lại truyền tới tiếng "cộp cộp cộp". Ngôn Lạc Quân ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Bạch Ngưng từ đầu kia hành lang ôm Hình Hình chạy tới, gấp gáp nói: "Ngôn Lạc Quân, anh. Đi lên đây một chút."

Đợi Ngôn Lạc Quân nghi ngờ đứng lên thì cô đã ôm Hình Hình chạy trở về.

Vừa vào phòng trẻ con, Bạch Ngưng liền cầm bịch tã giấy nói: "Cái này. anh biết làm không?"

Ngôn Lạc Quân khinh thường nói: "Cái này thì có gì mà không biết, chẳng lẽ cô chăm con bé lâu vậy rồi mà còn không biết?"

Bạch Ngưng ngượng ngùng cúi đầu, nói: "Vậy anh thay cho Hình Hình đi."

Ngôn Lạc Quân đi tới, bế lấy Hình Hình ôm ở trên đùi, sau đó đi lấy tã giấy.

"Ai –" Bạch Ngưng gấp gáp nói: "Cẩn thận đầu con bé, mau nâng đầu con bé lên, không thể để cho trẻ con ngửa đầu ra sau ."

Ngôn Lạc Quân luống cuống tay chân đỡ đầu Hình Hình .

"Cánh tay cánh tay! Sao anh vịn tay con bé !" Bạch Ngưng lại lập tức kêu lên, nghiêng người qua giúp anh đặt cánh tay Hình Hình vào đúng chỗ.

Hai phút sau, Hình Hình càng khóc to hơn.

Bạch Ngưng lạnh lùng nhìn Ngôn Lạc Quân, nói: "Anh vốn cũng không biết làm phải không?"

Mặt Ngôn Lạc Quân hơi đỏ lên, nói: "Vốn rất đơn giản mà, làm sao tôi biết chỗ nào có thể đựng chỗ nào không thể đựng chứ."

"Thì sao? Con bé mới được mấy tháng? Xương còn chưa cứng, có thể chịu được anh hành hạ như vậy sao!" Bạch Ngưng ôm lấy đứa bé, tức giận nói.

Ngôn Lạc Quân không phục cãi lại: "Vậy cô hôm nào cũng ôm, sao không biết làm? Chỉ giỏi ngày ngày làm bộ."

"Vậy. không phải có Bác Thẩm sao?" Bạch Ngưng chột dạ trả lời. Có phải cô không muốn học đâu cơ chứ? Chẳng biết làm gì, bây giờ không có Bác Thẩm ở đây liên hoàn toàn không biết nên làm thế nào.

"Đúng rồi, Tiểu Quyên đâu rồi, gọi tiểu Quyên tới!" Bạch Ngưng đột nhiên nhớ ra, vội vàng nói.

Ngôn Lạc Quân ném tờ giấy bị anh làm dính dúm lại, lấy cái mới ra, nói: "Đi rồi."

"Cái gì?" Bạch Ngưng giật mình nói: "Không phải hôm qua còn ở đây sao? Sao lại đi rồi?"

"Là đi rồi, tối hôm qua bị tôi đuổi rồi."

"Anh." Bạch Ngưng nói: "Anh thật đúng là biết chọn thời điểm đấy, sớm không đuổi muộn không đuổi, cố tình đợi đến lúc này mới đuổi!"

Ngôn Lạc Quân ngẩng đầu lên nói: "Chẳng lẽ tôi có siêu năng lực sao? Sao tôi biết hôm nay Bác Thâm có chuyện chứ? Được rồi, cô ôm con bé đi để tôi làm."

Hai người vừa tranh cãi, vừa cố gắng mặc tã giấy cho Hình Hình. Tiếng khóc của Hình Hình càng lúc càng lớn càng ngày càng bi thảm.

"Anh nhanh tay lên, đến bây giờ con bé còn chưa được ăn đâu!" Bạch Ngưng thúc giục.

Ngôn Lạc Quân đã mệt chảy cả mồ hôi, nói: "Có giỏi thì cô làm đi, tôi cũng muốn nhanh lắm chứ!"

"Hai đứa." Hoàng Mạn Văn đứng ngoài cửa, vẻ mặt kinh ngạc.

Ngôn Lạc Quân ngẩng đầu lên, nói: "Mẹ? Sao mẹ lại tới đây?"

Bạch Ngưng ngẩng đầu lên, kinh ngạc một chút, nhỏ giọng nói: "Mẹ."

Hoàng Mạn Văn nhìn bọn họ, thử dò xét hỏi: "Hai đứa. Đang giúp Hình Hình thay tã à?"

Ngôn Lạc Quân và Bạch Ngưng liếc mắt nhìn nhau, sau đó chuyển sang nhìn Hoàng Mạn Văn, cùng gật đầu.

Hoàng Mạn Văn vừa giật mình vừa buồn cười, đi tới nói: "Để mẹ, nhìn bộ dạng nhếch nhác của hai đứa này."

Bạch Ngưng ngượng ngùng cúi đầu, giao Hình Hình cho bà.

Chương 46: Mẹ chồng giá lâm

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Hoàng Mạn Văn ôm lấy đứa bé, thuần thực thay tã giấy sau đó hòa sữa bột, cầm thìa nhỏ cùng Bạch Ngưng từng miếng từng miếng cho Hình Hình ăn no. Hình Hình mới bắt đầu cũng khóc lớn về sau chỉ nức nở, cuối cùng cũng cười.

Ngôn Lạc Quân đứng bên nhìn, cảm thấy cô gái bé nhỏ này thật đáng yêu. Nhìn cô, ôm cô sẽ không kìm chế được muốn đem tình yêu cùng dịu dàng cho cô.

Cho ăn xong sữa bột, Hoàng Mạn Văn nói với Ngôn Lạc Quân: "Lúc này mới nghe lời à. Làm ba rồi mà không quan tâm đến con, không có chút ý thức trách nhiệm nào cả, hoàn toàn còn chưa trưởng thành."

Ngôn Lạc Quân không vui hừ một tiếng, nhìn về phía Hình Hình trong lòng bà.

"Tĩnh Hàm cũng học ôm con rồi thì con cũng nên học làm cha đi." Hoàng Mạn Văn nói, đưa Hình Hình đang vui mừng y y nha nha về phía anh.

Ngôn Lạc Quân sửng sốt một chút, rất cẩn thận nhận lấy Hình Hình chỉ sợ lại làm con bé ngủ đầu ra sau hoặc làm trật tay bé.

Khi đã ôm tốt, nhìn con bé nhìn anh cười, Ngôn Lạc Quân cũng không nhịn được cười với con bé. Ai biết Hình Hình đột nhiên "ba" một tiếng.

Ngôn Lạc Quân lập tức hét lớn: "Mau nghe xem, con bé gọi con là ba, con bé gọi con là ba đấy!"

Hoàng Mạn Văn không nhịn được cúi đầu cười một tiếng.

Bạch Ngưng khinh bỉ liếc anh một cái, nói: "Còn nhỏ như vậy sao đã nói được, lúc tôi

ôm con bé cũng sẽ ‘bababa’ không thôi." Cuối cùng, còn lẩm bẩm trong miệng "Ngu ngốc" .

Ngôn Lạc Quân đáp trả: "Có bản lĩnh cô để con bé gọi cô là mẹ đi, tôi thấy ‘ma’ dễ phát âm hơn ‘ba’ mà."

"Con bé dĩ nhiên gọi rồi, ngày hôm vừa gọi xong." Bạch Ngưng nói.

"Vậy bây giờ cô để con bé gọi lại xem nào."

"Con bé sao nghe hiểu được!"

"Nhưng chính con bé đã gọi ba đấy thôi?" Ngôn Lạc Quân đặc ý nói.

"Nhàm chán, ngây thơ." Bạch Ngưng quay đầu sang chỗ khác không để ý tới anh.

"Cô nói ai đấy?"

Hoàng Mạn Văn ngạc nhiên nhìn hai người bọn họ, sững sốt một chút ngay sau đó nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: "Xem ra hai đứa sống rất tốt, mẹ sang Mĩ cũng yên tâm được rồi."

Ngôn Lạc Quân kỳ quái nói: "Đi Mĩ làm gì?"

Hoàng Mạn Văn nói: "Bên kia bận rộn, sắp tới ba con cũng sẽ không trở lại được, mẹ cũng phải sang, có lẽ đến tết âm mới có thể về. Cho nên trước khi đi tới thăm các con một lần. Hành lý mẹ cũng mang theo rồi đang đặt ở tầng dưới, hôm nay ở lại đây một đêm, ngày mai đến sân bay luôn."

"Vâng, tết âm mẹ về cũng được, nếu không về được thì để bọn con sang Mĩ." Nói xong, Ngôn Lạc Quân nhìn Bạch Ngưng, cười nói: "Nói không chừng khi đó chúng con còn có thể mang em trai hoặc em gái của Hình Hình theo."

Nghe lời này Bạch Ngưng mặt đỏ cúi đầu, nhe răng thầm mắng Ngôn Lạc Quân không biết xấu hổ.

Hoàng Mạn Văn cười một tiếng, nói: "Nếu thực sự được như vậy thì tốt quá, sợ ba con sẽ vui đến phát điên mất."

Ngôn Lạc Quân liếc mắt nhìn Bạch Ngưng cười, mang theo vẻ hài lòng khi trêu ghẹo thành công.

Hoàng Mạn Văn lại nói: "Đúng rồi, ngày hôm qua nói chuyện điện thoại với ba con, ông ấy có ý cho con sang tổng bộ ở Mỹ."

Ngôn Lạc Quân đùa với Hình Hình, nói: "Không phải ông ấy nói để con ở đây làm ba đến năm năm sao? Sao nhanh như vậy?"

"Là cảm thấy con làm như vậy là được rồi chứ sao." Hoàng Mạn Văn nói: "Đây cũng là cơ hội ba con cho con khẳng định. Nghe ý ông ấy thì dường như đã quyết định rồi, cho con đến tổng bộ làm mấy năm, kinh nghiệm đủ rồi sẽ giao công ty cho con, ông ấy cũng vui vẻ nhẹ nhàng."

Ngôn Lạc Quân thở dài nói: "Vậy con đây sẽ không nhẹ nhàng, tuổi còn trẻ đã mệt sống mệt chết."

"Ông con, ba con, khi bằng tuổi con bây giờ còn mệt hơn!" Hoàng Mạn Văn cười nói.

Chương 47: Mẹ chồng giá lâm 2

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Hàn huyên cùng Hoàng Mạn Văn một lúc đã đến giờ ăn cơm trưa rồi. Vấn đề tới, Bác Thẩm cùng Tiểu Quyên đều không ở đây, không ai nấu cơm.

Hoàng Mạn Văn nói: "Nếu không thì ra bên ngoài ăn đi."

"Chẳng phải lâu rồi mẹ không ra ngoài ăn rồi sao? Hơn nữa mang theo Hình Hình cũng không tiện." Ngôn Lạc Quân nói xong, liền nhìn về phía Bạch Ngưng.

"Tôi." Bạch Ngưng ngây người.

"Cô không biết làm à?"

"Biết chun chút."

"Vậy còn không mau đi làm?" Ngôn Lạc Quân sai bảo cô rất hợp tình hợp lý.

Bạch Ngưng trừng anh một cái, ở trước mặt mẹ chồng cô cũng không tiện nói gì thêm chỉ đành phải ngoan ngoãn đi làm.

Ngôn Lạc Quân ôm lấy Hình Hình, nói: "Hình Hình à ba đánh cuộc với con, ba cùng bà nội con ăn xong cơm mẹ con nấu nhất định sẽ lưu lại ẩm ảnh."

Bạch Ngưng căm tức nhìn anh, xoay người đi vào bếp.

Sau khi Bạch Ngưng đi, Hoàng Mạn Văn không nhịn được hỏi: "Hai đứa xảy ra chuyện gì sao?"

"Cái gì?" Ngôn Lạc Quân ngẩng đầu lên nói.

Hoàng Mạn Văn cười một tiếng, cũng không hỏi nhiều nữa, nói: "Ở nhà làm chồng làm cha cho tốt, đừng làm mấy chuyện linh tinh như báo chí viết."

"Được rồi được rồi, mẹ đừng lúc nào cũng nói con như thế chứ, con đã làm ba người ta rồi đấy."

"Hôm nay mới có chút dáng vẻ, trước kia nhìn không ra ." Hoàng Mạn Văn nói.

Bạch Ngưng ở bên trong phòng bếp chọn nguyên liệu, nghĩ xem nên làm cái gì. Nghe ý của Ngôn Lạc Quân thì dường như Hứa Tĩnh Hàm ở Ngôn gia chưa làm cơm bao giờ. May mà chưa làm, bằng không mùi vị không giống thì không biết phải nói thế nào.

Dù sao thì lúc trước Hứa Tĩnh Hàm cũng không phải mẫu người vợ ngoan mẹ hiền, thức ăn làm thế nào cũng được, có thể nuốt được là ok. Mà cô tin cơm mình làm chắc canh nuốt được.

Một lát sau Bạch Ngưng bưng ra năm món ăn một món canh. Nhìn thấy mấy món ăn này Ngôn Lạc Quân và Hoàng Mạn Văn đều giật mình sửng sốt.

Hứa Tĩnh Hàm làm đẹp trang điểm là hạng nhất, mánh khoé xã giao là hạng nhất, chiêu trò trước mặt phóng viên cũng là hạng nhất, thật không ngờ cô nấu ăn cũng không tệ. Cô là mẫu người lên được phòng khách, xuống được phòng bếp sao*?

Ngôn Lạc Quân vừa chuẩn bị chế nhạo mùi vị đồ ăn cô làm, nhưng ăn một miếng thì không có gì lý do gì để chế nhạo. Tuy không thể nói là trình độ xuất thần nhập hóa, cũng không ngon bằng Bác Thẩm làm, nhưng hai mươi mấy tuổi có thể làm như vậy cũng coi như không tệ, ít nhất là trên mức trung bình.

Hoàng Mạn Văn nhìn đồ ăn trong lòng tràn đầy vui mừng. Ban đầu Ngôn Lạc Quân muốn kết hôn với Hứa Tĩnh Hàm bà vô cùng không muốn, nhưng Ngôn gia không thể không chịu trách nhiệm về những chuyện mình đã làm. Hứa Tĩnh Hàm có cốt nhục của

Ngôn gia, không thể không cưới.

Sau này nhìn cuộc sống của cô không khác gì trước đây, không đi ra ngoài điên khùng thì cũng lầm lì như u hồn, khiến bà gặp lần nào cũng bực mình. Không ngờ hai lần này cô lại khá hơn, Ngôn Lạc Quân đối với cô cũng thân thiện hơn rất nhiều, giống như đã trải qua cuộc sống vợ chồng ân ái hạnh phúc.

Đến xế chiều, Bạch Ngưng đang chuẩn bị đi làm cơm thì Bác Thấm trở về.

"Bác Thấm, sao đã về rồi, sao không ở lại chăm sóc cho con gái bác đã?" Bạch Ngưng hỏi.

Bác Thấm nói: "Ban đầu bác sĩ nói phải phẫu thuật, sau lại nói có thể dùng cách trị liệu bảo thủ, truyền mấy bình dịch xem sao. Buổi sáng truyền hai chai, đã thấy khá lên nhiều, bụng cũng không đau nữa, nên tôi liền về."

"Vậy có được không?"

"Cám ơn phu nhân đã quan tâm, bác sĩ nói nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì sẽ ổn, chỉ cần truyền mấy ngày là khỏe." Bác Thấm nói.

Bạch Ngưng yên tâm, nói: "Vậy thì tốt."

Buổi tối, Bạch Ngưng đang kéo rèm cửa sổ thì Ngôn Lạc Quân đi vào.

"Anh vào đây làm gì?" Khẩu khí của Bạch Ngưng không tốt.

Chương 48: Cùng giường

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Đi tắm rồi đi ngủ thôi." Ngôn Lạc Quân ném áo ngủ lên trên giường, ngồi xuống.

Bạch Ngưng hoảng sợ, hỏi vội: "Anh có ý gì?"

"Có ý gì à? Chẳng lẽ để mẹ biết chúng ta ở riêng?" Ngôn Lạc Quân lập tức nằm dài ra giường, nhìn cô nói: "Nói đi, là cô tắm trước hay là tôi tắm trước."

"Anh." Bạch Ngưng không chịu nổi cái ánh mắt mập mờ kia, nghiêng đầu sang chỗ khác, cố gắng nghĩ xem nên làm thế nào.

Nếu như ngủ chung, anh nhất định. Nhất định sẽ làm chuyện gì đó. Nhưng cô đâu có lý do gì đuổi anh đi? Làm thế nào bây giờ?

Không nghĩ ra được gì, cô đành phải nói: "Anh tắm trước, tôi. Đợi lát nữa."

Nói Lạc Quân cười cười, cầm áo ngủ đi vào phòng tắm.

Bên trong tiếng nước chảy ào ào, bên ngoài Bạch Ngưng đứng ngồi không yên.

Chỉ lát sau, Ngôn Lạc Quân khoác áo ngủ màu trắng đi ra, nói: "Tôi xong rồi, cô vào đi."

Bạch Ngưng nuốt "ợc" một tiếng, đứng trước tủ treo quần áo sửa sang lại quần áo.

Ngôn Lạc Quân nằm lên giường, nhìn cô một lát, nói: "Cô rảnh quá à? Loay hoay với bộ quần áo đấy làm gì?"

"Anh quản tôi à." Bạch Ngưng trả lời.

"Nếu không, cô không tắm tôi cũng không ngại đâu." Ngôn Lạc Quân nói.

"Ai không tắm, anh mới không tắm ý!" Bạch Ngưng đóng tủ treo quần áo, vào phòng tắm.

Nửa giờ sau, vẫn chưa ra, còn vang tiếng nước chảy.

Một giờ sau, vẫn chưa chịu ra, tiếng nước vẫn vang như thế.

Một giờ 20 phút sau, Ngôn Lạc Quân cầm lấy di động cô để ở trên bàn, tìm số điện của mình trong danh bạ, đổi "Ngôn Lạc Quân" thành "Ông xã", đứng đầu trong danh bạ, số gọi tắt là số 1. Sau đó lại cầm điện thoại di động của mình đổi "Hứa Tĩnh Hàm" thành "Bà xã", đứng đầu trong danh sách, số gọi tắt là nút số "1". Cuối cùng, còn gọi cho "Bà xã" một cuộc điện thoại.

Chuông điện thoại vang, Ngôn Lạc Quân cầm điện thoại di động lên, đi tới bên ngoài cửa phòng tắm nói: "Có người gọi cô này!"

"Ai vậy?" Bạch Ngưng ở bên trong hỏi.

"Không biết, cô tự xem đi!"

"Vậy thì kệ nó." Bạch Ngưng nói. Dù sao người quen biết Hứa Tĩnh Hàm cô cũng không biết, cũng không biết nói thế nào.

"Nhanh lên một chút, mở cửa cầm điện thoại!" Ngôn Lạc Quân không nhịn được nói.

Anh thúc giục rất vội vã, Bạch Ngưng không thể làm gì khác hơn là hơi hé cửa ra vươn tay chuẩn bị cầm lấy di động. Ai biết Ngôn Lạc Quân lại đẩy cửa một cái, chen vào.

"A –"

Ở Bạch Ngưng hét ầm lên, Ngôn Lạc Quân nhìn cô, hỏi: "Cô đã tắm xong từ lâu rồi đúng không?"

Bạch Ngưng nhìn vòi hoa sen vẫn đang chảy nước “rào rào”, sau đó nhìn mình đã mặc quần áo, thật lâu sau mới nói: "Tôi. tắm xong rồi, giờ đang làm mặt nạ dưỡng da."

"Mặt nạ làm xong chưa." Ngôn Lạc Quân không vui nhìn cô chăm chăm nói.

Bạch Ngưng chợt dạ cúi đầu, nói: "Vừa mới làm xong."

"Vậy sao còn không ra ngoài?" Ngôn Lạc Quân nói xong, kéo cửa đi ra khỏi phòng tắm.

Ngôn Lạc Quân lên giường, cô cũng không thể làm gì khác hơn là lên giường theo anh. Vừa mới ngồi xuống đã vội vã muốn tìm chút chuyện để làm. Nhìn thấy điện thoại di động trên tay anh, cô vội nói: "Đưa di động cho tôi."

Ngôn Lạc Quân đưa điện thoại di động cho cô, Bạch Ngưng nhìn: 1 cuộc gọi nhỡ, ông xã.

Cô quay đầu lại, chỉ thấy anh đang nhìn mình cười cực kỳ đáng khinh.

Bạch Ngưng sợ hãi, ngoài mặt lại làm bộ như không có việc gì nói: "Anh rảnh quá nhỉ."

Ngôn Lạc Quân nói: "Để cho cô chờ tôi tắm 1-2 tiếng thì cô có rảnh không ?"

"Ai bắt anh chờ tôi, sao anh không ngủ trước đi." Trong lòng Bạch Ngưng hoang mang rối loạn .

"Không cần làm bài tập sao? Chẳng lẽ để một mình tôi làm à? Tôi là người đã kết hôn rồi đấy." Ngôn Lạc Quân nhìn cô nói.

Bạch Ngưng muốn giả vờ như không nghe thấy, nhưng khuôn mặt đỏ ửng lại bán đứng cô.

Ngôn Lạc Quân đưa tay vào trong áo ngủ của cô.

Bạch Ngưng tránh sang một bên, vội la lên: "Tôi đến ngày rồi!"

"Vậy sao?" Ngôn Lạc Quân đưa tay sờ về phía quần lót của cô.

Chương 49: Ác mộng tái hiện

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Bạch Ngưng tránh sang một bên, vội la lên: "Tôi đến ngày rồi!"

"Vậy sao?" Ngôn Lạc Quân đưa tay sờ về phía quần lót của cô.

Bạch Ngưng trực tiếp lăn qua bên kia giường, la lên: "Tôi muốn ly hôn!"

"Ly hôn?" Ngôn Lạc Quân nheo mắt lại.

Bạch Ngưng hơi sợ, cầm chăn quấn chặt lấy người, run rẩy nói: "Đúng"

"Vậy. Trong lúc còn đang trong thời kì hôn nhân, cô nên tận chức làm tròn nghĩa vụ của một người vợ đi." Ngôn Lạc Quân nói xong, liền xông tới.

"A –"

Bạch Ngưng hét lên, chạy từ đầu giường tới cuối giường.

"Anh đừng, tôi. Chúng ta không có tình cảm, không thể."

"Hừ, sao nào, muốn thủ thân vì tên họ Hạ kia sao? Nhưng tôi mới là chồng hợp pháp của cô." Ngôn Lạc Quân chột tùm lấy chân của cô, đè cô ở dưới người mình.

"Đừng, Ngôn Lạc Quân, tôi không phải, không phải vợ anh, anh buông tôi ra!" Bạch Ngưng gấp đến độ nước mắt cũng chảy ra, dùng sức đẩy anh nhưng chỉ như kiến cào lay cây. Cô bị anh giữ chặt sau đó anh hôn lên mặt cô.

"Cô thật sự không phải vợ tôi, là cô nói hôn nhân của chúng ta chỉ tồn tại trên danh

nghĩa. Bây giờ tôi sẽ biến hôn nhân của chúng ta thành thật, để cô trở thành vợ thực sự của tôi!" Ngôn Lạc Quân nói xong, lập tức kéo áo ngủ của cô.

"Không! Tôi thật sự không phải, xin anh, xin anh đừng làm thế!" Nước mắt trào ra, Bạch Ngưng gần như là cầu xin anh, trong đầu lại đột nhiên hiện ra mặt của khuôn Trần Chí Dương cùng với những chuyện đã xảy ra trước khi cô chết.

Anh ép cô uống rượu bỏ thuốc, tiêm ma túy vào người cô. Những kẻ đó cùng nhau trêu đùa cô, xé quần áo của cô, đánh cô.

Đoạn ký ức kia trở nên rõ ràng, không ngừng xé rách trái tim cô, không ngừng khiến cô bừng tỉnh từ trong mơ, cùng với đó là cảm giác sợ hãi khi rơi từ trên cao xuống và sự đau khổ khi mẹ qua đời.

Nước mắt như suối trào làm ướt cả khuôn mặt cô, tiếng cầu xin của cô làm cho người ta lo lắng, về mặt sợ hãi đau khổ của cô anh chỉ liếc nhìn một cái thôi cũng gây ngấn cả người.

Ngôn Lạc Quân rời khỏi ngực cô, chống tay lên nhìn cô, hỏi: "Tĩnh Hàm, em sao vậy?"

Bạch Ngưng vội vàng đẩy anh ra, ôm chần núp ở đầu giường khóc òa lên, không ngừng nói: "Đừng mà. Đừng mà."

"Ở cùng tôi đau khổ như vậy sao? Chúng ta không phải đã có cả con gái rồi sao?" Ngôn Lạc Quân đau lòng nói.

Bạch Ngưng vẫn vùi đầu khóc, cơ thể cũng run rẩy vì sợ.

Ngôn Lạc Quân thở dài, nói: "Được rồi, tôi không đụng vào em, hôm nay em ngủ ở đây, chờ mẹ đi chúng ta vẫn chia phòng ngủ."

Trần Chí Dương, mẹ, thi thể của cô, phần mộ của mẹ và cô

Tất cả mọi chuyện đột nhiên đồng loạt hiện ra. Trong một đêm, chỉ còn lại mình cô trên thế gian này, cô thật cô đơn thật cô đơn. Không ai biết cô còn sống, không ai thuộc về cô, cô chỉ là một cô hồn không có thân thể, chỉ là một cô hồn.

Ngôn Lạc Quân nghiêng người qua ôm lấy cô nhẹ gọi: "Tĩnh Hàm, Tĩnh Hàm, em làm sao vậy?"

Bạch Ngưng đột nhiên hoảng sợ, sợ hãi nói: "Đừng, Đừng mà! Anh buông ra, buông tôi ra!"

Ngôn Lạc Quân dùng sức ôm chặt lấy cô, lớn tiếng nói: "Tĩnh lại đi, em bình tĩnh một chút, tôi nói tôi sẽ không đụng vào em."

Thấy rõ khuôn mặt anh, Bạch Ngưng tỉnh táo lại, vừa hoài nghi vừa sợ hãi nhìn anh.

"Là tôi, thật xin lỗi, tôi sẽ không bao giờ bắt buộc em nữa, em muốn thế nào thì là thế đó. Đừng sợ, được không?" Ngôn Lạc Quân dịu dàng nói.

Bạch Ngưng chậm rãi lấy lại tinh thần, sau khi an tâm lại cô nằm yên trong ngực anh, không giãy dụa nữa.

"Ngủ đi, tôi bảo đảm sẽ không đụng vào em." Ngôn Lạc Quân nói.

Bạch Ngưng cúi đầu, không lên tiếng.

Ngôn Lạc Quân chỉnh lại áo ngủ cho cô sau đó nhẹ nhàng kéo chăn của cô xuống, đắp lên cho cô.

Chương 50: Xấu hổ

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Bạch Ngưng dùng tay che trước ngực, kéo áo ngủ lại sau đó bọc chặt lấy người.

Hai người nằm xuống, tắt đèn. Bạch Ngưng cuộn mình vào một góc, Ngôn Lạc Quân mở to mắt nhìn ánh sáng mờ nhạt ngoài cửa sổ.

Không thể nào, anh và Hứa Tĩnh Hàm có quan hệ vợ chồng, cô không thể nào sợ anh như vậy. Trừ phi chuyện vừa rồi khiến cô nhớ lại chuyện gì đó. Lúc bắt đầu cô vẫn bình thường, chỉ không muốn quan hệ với anh. Nhưng sau khi anh dùng sức cởi quần áo của cô thì cô đột nhiên thay đổi, khóc rất đau thương. Hành động của anh nhất định đã gợi ra đoạn kí ức không vui trong lòng cô, cho nên cô mới sợ như vậy. Chẳng lẽ đã từng có kẻ bắt buộc cô, xé quần áo của cô?

Nắm tay Ngôn Lạc Quân trong chần siết chặt lại, máu nóng toàn thân cũng sôi lên, bởi vì tức giận, thù hận. Anh nhất định phải tìm ra kẻ kia, để cho anh muốn sống không được muốn chết không xong!

Anh quay đầu lại nhìn cô. Cô nằm bên cạnh anh, trùm chăn kín đầu, cả người co lại giống như con nhím xù lông. Nhưng con nhím còn có gai quanh người, cô lại không có gì cả.

Ngôn Lạc Quân đến gần cô, nói: "Để tôi ôm em, được không?"

Trả lời anh là sự yên lặng.

Ngôn Lạc Quân từ từ đưa tay ôm cô vào trong ngực, nắm tay của cô.

Cô hơi run rẩy sau đó dần bình tĩnh lại, cơ thể cũng không run nữa.

Cô cảm thấy mình đang bay tựa như một linh hồn. Cô nhìn phần mộ hoang vu của mẹ và cô, cứ thế tiếp tục bay trong cô độc và thê lương. Cho đến giây phút cô được Ngôn Lạc Quân ôm vào lòng thì cô đột nhiên cảm thấy an bình, dường như cô tìm lại được cảm giác khi còn sống, cảm giác cô thực sự tồn tại trên thế giới này .

Buổi sáng Bạch Ngưng tỉnh lại, phát hiện mình vẫn đang nằm trong lòng Ngôn Lạc Quân.

Mặc dù anh giống như cái chần vào mùa đông khiến người ta không nở rời đi, nhưng cô vẫn bỏ tay của anh ra, giữ khoảng cách anh. Cái chần vào mùa đông có ấm thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể vì nó mà không đi làm.

Ngôn Lạc Quân mở mắt ra nhìn cô.

Bạch Ngưng quay đầu, ngồi dậy, cầm quần áo vào phòng vệ sinh.

Buổi sáng hôm đó, bọn họ không nói gì cả cho đến khi hai người tự mình mặc quần áo tử tế xong xuống tầng ăn điểm tâm.

Ngôn Lạc Quân lái xe, cùng Bạch Ngưng đưa Hoàng Mạn Văn đến sân bay. Hoàng Mạn Văn ngồi ở ghế sau, Bạch Ngưng ngồi ở ghế phụ, cô chỉ nói vài câu đơn giản còn đa số là Hoàng Mạn Văn nói. Cô không thân thiện cũng chẳng cãi cọ với Ngôn Lạc Quân.

Buổi tối hôm qua là một buổi tối đặc biệt. Anh định ép buộc cô lại không thành công. Cô đau khổ không chịu nổi, cuối cùng lại nằm trong ngực anh ngoan ngoãn ngủ cả đêm.

Cảm giác có anh rất hấp dẫn, nhưng cô biết đó là một cái hố, cô không muốn mình rơi vào đó.

Trước khi lên máy bay Hoàng Mạn Văn nói: "Các con trở về đi, hi vọng khi gặp lại nhà chúng ta có thể từ năm miệng ăn biến thành sáu."

Ngôn Lạc Quân chỉ cười không nói gì.

Sau khi Hoàng Mạn Văn đi, hai người rời khỏi sân bay. Ngôn Lạc Quân đang định mở cửa trước cho Bạch Ngưng đã thấy cô tự mình mở cửa sau, ngồi vào ghế sau.

Ngôn Lạc Quân nhìn chăm chú về phía cô, Bạch Ngưng quay mặt đi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngôn Lạc Quân dùng sức đóng cửa xe "rầm" một tiếng, đi tới bên kia lên xe.

Xe mới đi được một đoạn, lại có người xuất hiện ở lề đường trước mặt, không ai khác là Nhược Sương. Cô xách theo hai cái túi, đang sốt ruột bắt xe. Ngôn Lạc Quân nhìn Bạch Ngưng qua kính chiếu hậu, trong lòng hờn dỗi, dừng xe trước mặt Nhược Sương.

"Nhược Sương, lên xe tôi đi." Ngôn Lạc Quân hạ kính xe xuống.

Chương 51: Gặp trên đường đi

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Vu Nhược Sương chần chờ một chút, gật đầu một cái.

Ngôn Lạc Quân xuống xe, giúp cô mở cửa xe. Vu Nhược Sương đang định lên xe, mới đi đến cạnh cửa xe lại thấy "Hứa Tĩnh Hàm" cũng ở bên trong.

"Ngôn phu nhân."

"Lên xe đi." Ngôn Lạc Quân nói.

Vu Nhược Sương nhìn anh, có chút không tự nhiên ngồi lên xe.

Xe lần nữa khởi động, Ngôn Lạc Quân hỏi: "Tại sao lại đứng đây bắt xe?"

Vu Nhược Sương nói: "Ngày hôm qua đi Hàn Quốc, hôm nay lại về trước một ngày cũng không nói cho người trong nhà mình sắp về, ai biết chờ nửa ngày cũng không bắt được xe." Nói xong, cô quay đầu nhìn Bạch Ngưng hỏi: "Sao hôm nay hai người lại đến sân bay?"

Bạch Ngưng cười một tiếng theo thói quen, nói: "Hôm nay mẹ đi Mỹ, chúng tôi đưa bà đi."

"Bác gái lại sang Mỹ sao? Chạy qua chạy lại hai nơi như vậy thật vất vả."

Bạch Ngưng lại cười một tiếng.

Bây giờ cô hối hận vì đã ngồi ở phía sau rồi. Mặc dù cô cũng không muốn đến gần người ngồi đằng trước kia nhưng cũng không đến nỗi. Bây giờ ngồi cùng Vu tiểu thư này,

không khí rõ ràng lúng túng. Ngôn Lạc Quân rốt cuộc có ý gì, ở trước mặt cô đưa người được coi là tình nhân lên xe, không phải cố tình khiến cô khó chịu sao?

Nhưng len lén nhìn Vu Nhược Sương bên cạnh, cô ấy không giống loại người đi làm tình nhân của người khác. Ngược lại giống một người phụ nữ mạnh mẽ, giỏi giang kiên cường độc lập.

Ngôn Lạc Quân cùng cô ta rốt cuộc có quan hệ gì? Nếu như là quan hệ giống lời đồn thì không giống, nhưng nếu không phải vậy sao không khí giữa ba người bọn họ lại lúng túng như vậy?

Nghĩ đi nghĩ lại, trong đầu Bạch Ngưng đột nhiên hiện lên một ý nghĩ.

Bây giờ Ngôn Lạc Quân không muốn ly hôn, nhưng nếu như anh gặp được một người phụ nữ anh yêu thật lòng, thật lòng muốn kết hôn, anh còn có thể không ly hôn sao? Mặc kệ anh và Nhược Sương có phải loại quan hệ kia hay không, dù sao anh vẫn rất quan tâm bảo vệ cô ta, để cho vợ mình bị paparazzi "hội đồng" mà che chở cho cô ta rời đi, cũng vì cô ta mà mắng "Hứa Tĩnh Hàm", không cho phép người khác có chút xú bất kính nào với cô ta. Có lẽ, bọn họ không phải người tình, mà là quan hệ mập mờ.

Vu Nhược Sương chắc hẳn cũng không muốn làm "tình nhân" để người ta khinh thường. Nếu cô ta và Ngôn Lạc Quân vô tình rơi vào bế tắc thì sao? Phụ nữ là động vật sống vì yêu tình. Vì tình yêu mà có thể làm bất cứ chuyện gì, vứt bỏ tất cả. Cho nên, chỉ cần cô ta và Ngôn Lạc Quân có cơ hội yêu nhau sâu đậm, nhất định không gì cản nổi hai người họ.

Cô không muốn tiếp tục với Ngôn Lạc Quân, một giây cũng không muốn. Đáy lòng có cảm giác sợ hãi mãnh liệt, Ngôn Lạc Quân giống như một bông hoa anh túc, sẽ làm cô không muốn rời xa, sau cùng cô sẽ bị anh ép đến đường cùng.

Len lén tháo nhẫn trên tay xuống, cô nhìn Vu Nhược Sương, cười nói: "Vu tiểu thư, đây là đồ cô mang từ Hàn Quốc về sao?"

Vu Nhược Sương gật đầu nói: "Đúng vậy, là mua trong một cửa hàng thủ công ở Hàn Quốc, em gái tôi thích những thứ đồ này, tôi chọn mấy thứ mang về cho nó."

Bạch Ngưng nói: "Thủ công sao, cho tôi xem được không, tôi cũng rất thích những đồ thủ công!"

Vu Nhược Sương đưa túi cho cô, cười nói: "Em gái tôi thích vô cùng, giống như đứa trẻ con vậy."

Bạch Ngưng búp bê sứ cùng búp bê vải trong túi, vui mừng nói: "Thật đẹp!" Nói xong, dùng một con búp bê để che rồi lén ném chiếc nhẫn vào túi.

"Sở thích này của cô thật giống em gái tôi." Vu Nhược Sương cười nói.

Bạch Ngưng ngắm nghía xong trả túi lại cho cô, nói: "Vu tiểu thư rất thương em gái nhỉ."

Chương 52: Nhân sĩ không rõ

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Vu Nhược Sương cười cười, thần sắc trên mặt hơi nặng nề.

Đến cửa Vu gia, Ngôn Lạc Quân xuống xe mở cửa xe cho Vu Nhược Sương, Bạch Ngưng cũng giúp cô cầm đồ xuống xe.

"Hôm nay thật cảm ơn hai người, có muốn vào nhà ngồi một lát không?" Vu Nhược Sương nói.

Ngôn Lạc Quân lắc đầu, nói: "Không, em vào đi."

"Ừ , vậy hai người đi đường cẩn thận."

"Chị, sao hôm nay đã về rồi?" Một giọng nói êm tai truyền đến. Bạch Ngưng nhìn sang, chỉ thấy một cô gái như hoa sen từ Vu gia đi ra, nhìn rất quen, rất lâu mới nhớ ra cô ấy là người phụ nữ nói chuyện cùng Vu Nhược Sương ở tiệc cưới. Thì ra là em gái, không ngờ phong cách của hai người lại hoàn toàn trái ngược.

Khi thấy Ngôn Lạc Quân đứng ở sau lưng Vu Nhược Sương, Vu Nhược Tình sửng sốt một chút, bất giác nhẹ giọng thì thầm nói: "Lạc Quân."

Về mặt Ngôn Lạc Quân có chút không tự nhiên, mỉm cười nói: "Nhược Tình, hôm nay về nhà sao?"

"Tình nhi, ở bên ngoài làm gì vậy? Sao còn chưa vào?" Giọng nói đàn ông truyền đến, lại có một người từ trong nhà đi ra, là một người đàn ông có bề ngoài khí thế không kém gì Ngôn Lạc Quân.

Người đàn ông kia đi ra, nhìn thấy Ngôn Lạc Quân cùng Bạch Ngưng thì dụi dụi trên

mặt đột nhiên biến mất thay vào đó là vẻ mặt lạnh lẽo, nói: "Anh cũng đến à?"

Vu Nhược Sương nói: "Hôm nay chị bắt xe ở sân bay, gặp Lạc Quân cùng phu nhân của anh ấy, bọn họ đưa chị về."

Ngôn Lạc Quân cũng nói: "Chỉ là ngẫu nhiên thôi, nếu Nhược Sương đã về, vậy tôi cùng Tình Hàm đi trước."

"Ừ, nếu không ngồi một chút vậy về sớm cũng tốt, sắp đến giờ ăn trưa rồi." Vu Nhược Sương nói.

Ngôn Lạc Quân gật đầu một cái, cùng Bạch Ngưng lên xe. Lúc đóng cửa xe Bạch Ngưng nghe thấy người đàn ông kia dịu dàng nói: Tình nhi, đi thôi, mẹ nói em nôn rất nhiều nên nấu canh bao tử lợn hầm củ cải cho em, mau vào ăn đi."

Ngôn Lạc Quân đạp mạnh chân ga lái xe rất nhanh khiến Bạch Ngưng không kịp thích ứng.

Bạch Ngưng ngồi phía sau nhìn vẻ mặt anh qua gương chiếu hậu. Nhìn âm u như vậy thì rõ ràng là tâm tình đại biến rồi.

Trực giác nói cho cô biết, Ngôn Lạc Quân rất khó chịu với người đàn ông vừa rồi.

Từ lễ phép cơ bản nên có khi sống cùng một nhà, Bạch Ngưng mở miệng hỏi: "Anh sao vậy, vì người đàn ông kia sao? Anh ta là em rể Vu tiểu thư phải không?"

"Không liên quan đến cô!" Ngôn Lạc Quân nói.

Cái kiểu nói hậm hực này khiến Bạch Ngưng vô cùng khó chịu, làm cái mặt quý hung ác với anh, nói: "Lái xe chậm một chút thì chết người à!"

Ngôn Lạc Quân nhìn mặt quý của cô qua gương chiếu hậu, không nhịn được cười một

tiếng, nói: "Cái kiểu ăn nói xúi quẩy này em học từ ai vậy, không có giáo dục gì cả."

"Anh mới không có giáo dục, lái xe chậm một chút đi!"

"Em nói xem nếu như tôi chạy quá tốc độ thì cảnh sát giao thông mất bao lâu mới có thể đuổi kịp tôi?" Ngôn Lạc Quân đột nhiên hỏi.

Bạch Ngưng lườm anh một cái, nói: "Cần gì phải đuổi theo? Trực tiếp chặn trước mặt không phải tốt hơn sao. Đồng chí cảnh sát giao thông của chúng ta có mạng Internet liên kết khắp nơi."

"Vậy tôi muốn xem khi nào bọn họ chặn được tôi." Nói xong, anh liền tăng tốc.

Bạch Ngưng còn chưa kịp phản ứng đã dúi về phía trước, sau đó phát hiện xe mình trong nháy mắt đã áp sát vào ba bốn chiếc xe nhỏ phía trước.

"Này, anh làm gì đấy?" Bạch Ngưng kinh hoàng nói.

Ngôn Lạc Quân nhàn nhã nói: "Người bình thường gọi là ‘đua xe’"

"Đừng, đừng á!" Chưa bao giờ cảm nhận tốc độ cao như vậy khiến cô kinh hoàng, vội vỗ vai Ngôn Lạc Quân ngồi đằng trước, la lên: "Đừng làm loạn, sẽ xảy ra tai nạn đấy, anh đi chậm lại đi!"

Chương 53: Hôn tôi một cái

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Ngôn Lạc Quân cười khẽ, lại tăng tốc.

Bạch Ngưng ở phía sau trơ mắt nhìn kim trên kế tốc dần dần cách điểm không ngày càng xa.

Ôi trời ơi, anh ta không nhìn xem đây là chỗ nào à!

Trước mặt có hai ba chiếc xe đang đi, anh cũng dám đổi làn đường lách qua khe hẹp giữa hai xe để vọt lên.

"Ngôn Lạc Quân, anh muốn chết kệ anh nhưng tôi chưa muốn chết, anh đi chậm lại cho tôi!" Bạch Ngưng ngồi phía sau gần như đã quát lên rồi.

"Đây đã là gì, đừng có gào lên như vậy, ảnh hưởng đến tâm tình của tôi." Anh vừa điên cuồng lạng lách trên đường vừa nhàn nhã nói lại cô.

"Ngày trước, có một lần tôi cùng bọn Dịch Trác đưa xe bên bờ biển về, mẹ tôi cũng giống em lúc này vậy."

Bạch Ngưng hoàn toàn không có tâm trạng đâu mà nghe anh nói, nhưng mỗi lần anh lướt qua những cái xe khác thì tim gan cô cũng run lên, sợ đến nỗi sắp hét ầm lên rồi. Cô cảm thấy bọn họ giống như bọn cướp vừa cướp ngân hàng trên TV, vội vàng chạy trốn khỏi đám cảnh sát đang đuổi theo. Vừa nghĩ thế xong quay đầu lại đã thấy cảnh sát giao thông đi motor đuổi theo phía sau.

"Này, dừng lại đi, cảnh sát giao thông tới, cảnh sát giao thông tới, anh mau dừng lại ngay!" Bạch Ngưng vội nói.

Ngôn Lạc Quân cười nói: "Hôn tôi một cái, tôi liền dừng xe."

"Anh, anh đừng đùa có được không, mau dừng lại. Phía trước có người!"

Ngôn Lạc Quân nhanh chóng xoay vô lăng, khiến người qua đường trước mặt bị sợ đến mức hóa đá ở trên đường một hồi lâu, cũng làm cho Bạch Ngưng hét lên một tiếng.

Trước mặt cũng có cảnh sát giao thông, Bạch Ngưng càng lớn tiếng kêu lên: "Ngôn Lạc Quân, tôi xin anh, anh dừng xe có được không!"

"Tôi nói, hôn tôi một cái, tôi bảo đảm sẽ dừng xe."

Bạch Ngưng lập tức nghiêng người qua, chạm lên mặt hân một cái.

"Không được, phải hôn ra tiếng." Ngôn Lạc Quân rất đáng khinh nói.

Bạch Ngưng cũng không kịp suy nghĩ, lập tức dùng sức hôn lại lên mặt anh một cái phát ra tiếng "chụt".

Ngôn Lạc Quân như mở cờ trong bụng, nhanh chóng quay đầu hôn lên môi cô một cái, tốc độ xe cũng chậm dần rồi dừng lại ở ven đường.

Mới dừng lại, cửa kính xe đã bị gõ, Ngôn Lạc Quân chậm rãi hạ kính xuống.

Cảnh sát giao thông nhìn anh một lượt biết đây là loại con cháu nhà giàu thích tìm cảm giác mạnh làm niềm vui, cũng không dấn dò nhiều, chỉ nói câu "Quý trọng sinh mạng", viết giấy phạt, trừ điểm rồi cho đi luôn.

Xe lần nữa khởi động, Bạch Ngưng tức giận lại thêm xem thường nhìn Ngôn Lạc Quân, dùng sức lau miệng mấy cái.

Tiếp đó, Ngôn Lạc Quân bắt đầu bật bài hát, là một bài hát khiến Bạch Ngưng nghe mà

muốn đi đập đầu vào tường.

"Em là người tình của tôi, là người phụ nữ giống như đóa hồng, dùng đôi môi nóng bỏng của em khiến tôi giữa đêm khuya vô tận mất hồn." (1)

Bạch Ngưng hít sâu mấy hơi, nắm chặt quả đấm, cắn môi kìm chế dục vọng muốn bóp chết anh.

Ngôn Lạc Quân cười khẽ, hận không thể hát theo bài này. Trước kia nghe mấy bài hát này không có cảm giác gì, bây giờ nghe lại thấy thật đúng là quá đủ ý vị!

Về đến nhà, buổi tối Bạch Ngưng đang định gọi cho Nhược Sương lại nhớ ra mình không có số điện thoại của cô.

Đáng chết, lại quên mất. Chỉ có thể đi tìm Ngôn Lạc Quân lấy số điện thoại từ anh.

Đi đến phòng anh, chỉ thấy cửa khép hờ bên trong không có tiếng động gì.

Bạch Ngưng khe khẽ đẩy cửa, thò đầu vào. Bên trong không có ai, điện thoại di động đang đặt ở trên bàn.

Thật tốt quá! Ông trời cũng giúp cô rồi!

Bạch Ngưng vui vẻ mà đi thẳng vào.

Cầm điện thoại di động lên, nhanh chóng tìm tới số của Vu Nhược Sương, vừa tìm đã thấy rồi. Ngôn Lạc Quân thật cảm ơn anh, may mà anh không dùng mấy cái biệt hiệu để nguyên thể này tìm thật nhanh gọn!

Đang chép số vào máy mình, liền nghe thấy tiếng Ngôn Lạc Quân hỏi: "Em lén lén lút lút ở đây làm gì?"

Bạch Ngưng hoảng sợ, ngẩng đầu lên, lại thấy anh đứng ở ban công!

(1) Bài Tình Yêu Là Em Và Anh - Đào Lang

Chương 54: Ý loạn tình mê

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Cô bỏ điện thoại của anh xuống, ấn nốt số cuối cùng, Bạch Ngưng nói: "Anh im lặng trốn ở đó làm gì?"

"Tôi đâu có trốn, là tự em có tật giật mình thôi thôi." Ngôn Lạc Quân đi tới nhìn điện thoại di động của mình một cái rồi nói: "Nói, vừa làm cái gì hả?"

Lại ngửi thấy được mùi thơm của cà phê, Bạch Ngưng nói: "Sao anh cứ thích uống cà phê vào buổi tối thế, sợ mình ngủ say quá à?"

"Đừng có đánh trống lảng, nói, em đến đây làm gì?" Ngôn Lạc Quân tiếp tục hỏi.

"Không cần thận xóa mất số của anh nên tới lấy lại." Bạch Ngưng nói dối.

"Hứa Tĩnh Hàm, nếu như em nói thật thì tôi phải thừa nhận em rất lợi hại, chuyện ‘không cần thận’ như vậy mà cũng làm được."

Bạch Ngưng "Hừ" một tiếng, xoay người chuẩn bị đi lại bị anh kéo lại.

"Vội gì, rất bận sao?" Ngôn Lạc Quân nói bên tai cô.

"Không. Không vội." Đứng gần anh như vậy khiến cho cô có chút hoảng hốt.

Ngôn Lạc Quân kéo cô đi về phía ban công, chỉ vào thành phố đang chìm trong ánh đèn nói: "Đẹp không?"

Một tòa nhà cao tầng được bao phủ trong ánh đèn ngũ sắc, ngã tư đường lấp lánh ánh đèn, sao trên trời cũng mất màu biến thành một khoảng màu xanh dương đậm, chỉ còn những đám mây.

Gió đêm khẽ lướt qua gương mặt, làm cho người ta ngẩn ngơ như đang ở trong mộng.

Ngôn Lạc Quân ở sau lưng cô nhẹ nhàng ôm lấy cô, nhẹ giọng nói: "Đẹp không?"

"Đẹp." Bạch Ngưng bất giác nói.

Ngôn Lạc Quân tựa đầu vào cổ cô, ngửi mùi thơm cơ thể không có mùi nước hoa của cô, đưa ly cà phê trên tay tới bên miệng cô dùng giọng nói tựa như thôi miên nói: "Uống thử một ngụm xem, rất tuyệt."

Bạch Ngưng không kháng cự được chạm môi, uống một ngụm nhỏ.

Ấm áp trượt từ cổ xuống bụng, mùi thơm quanh quẩn xung quanh người, thật sự là cảm giác rất say lòng người.

Ngôn Lạc Quân để ly cà phê xuống, nhẹ nhàng từ phía sau áp lên môi cô.

Môi của anh rất nóng rất nhẹ, hơi thở trên người anh rất đàn ông, lại khiến cho người ta lưu luyến. Nụ hôn của anh còn đẹp hơn cảnh đêm này.

Cô biết mình rất tỉnh táo, cũng biết mình không nên đứng ở đây say mê, mà phải đẩy anh ra, rời đi.

Nhưng dù lúc rất tỉnh táo lại lẫn có thể đắm chìm.

Cô tự nhủ rằng mình cũng không tỉnh táo, mình là bị anh mê hoặc, cho nên mất thần trí, bất giác lọt vào cái bẫy dụ dỗ của anh. Nhưng cô không có mất thần trí, vừa chìm đắm lại vừa kháng cự.

Ngôn Lạc Quân xoay người cô lại, ôm cô vào trong ngực. Khoảng cách gần như vậy lại

càng cảm thụ được rõ ràng tình cảm dịu dàng của đối phương. Bạch Ngưng không kìm chế được mà phản ứng lại, đưa đầu lưỡi mình ra, lần đầu tiên chủ động quấn lấy anh.

Cô tự nói với mình, chỉ hôn lần này thôi, là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng. Khi một trận gió nữa thổi qua thì cô sẽ đẩy anh ra.

Vừa quyết định như vậy cô lại sợ gió thổi đến.

Ngôn Lạc Quân lại ôm cô chặt thêm một chút, hôn cũng sâu hơn một chút, cẩn thận từng li từng tí đấu tranh với dục vọng của mình.

Khi gió đêm một lần nữa thổi qua, Bạch Ngưng đẩy anh ra.

"Buổi tối uống cà phê không tốt, nếu như có thể thì anh dần bỏ thói quen này đi." Cô nhẹ nhàng nói sau đó cúi đầu đi ra ngoài.

"Tĩnh Hàm –" Ngôn Lạc Quân ở sau lưng kéo cô lại.

Cô cảm thấy may mắn vì Tĩnh Hàm không phải tên cô. Nếu như, nếu như lúc này. Anh gọi Bạch Ngưng, có lẽ cô thật sự sẽ không đi nổi, thật sẽ ở lại cùng anh say mê hết đêm nay cho đến khi trời sáng.

Đáng tiếc không phải. Hứa Tĩnh Hàm không phải là cô, nói cho cùng thì cô và anh chẳng có chút quan hệ gì, kể cả vợ chồng trên danh nghĩa cũng không.

Bạch Ngưng rút tay về, ra khỏi phòng.

Ngôn Lạc Quân đứng trên ban công thở dài thật sâu.

Trở về phòng, nhìn số của Vu Nhược Sương trên di động cô lại có chút chần chờ.

Đẩy Ngôn Lạc Quân ra ngoài, cô thật sự cam lòng sao?

Cô chần chờ như vậy là do cô đã không nữa rồi sao?

Ngôn Lạc Quân thật sự hơi thích cô rồi sao? Không phải Hứa Tĩnh Hàm, mà là cô – Bạch Ngưng?

Chương 55: Bước đầu tiên trong kế hoạch

Editor: mềomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Chần chờ thật lâu, cô mới đột nhiên bừng tỉnh.

Cô phải nhanh chóng rời xa anh, ly hôn với anh không phải là vì nguyên nhân này sao? Sự bất ngờ mới chỉ là chần chờ về sau sẽ là hoàn toàn đắm chìm.

Thân phận Hứa Tĩnh Hàm, thế giới của Hứa Tĩnh Hàm, còn có chồng của Hứa Tĩnh Hàm Tất cả áp đặt lên người cô chỉ là một sai lầm, cô không thể để cho mình đắm chìm trong sai lầm này.

Bạch Ngưng dứt khoát nhấn nút gọi cho Vu Nhược Sương.

"Alo, Vu tiểu thư sao? Tôi là Hứa Tĩnh Hàm."

"A, Ngôn phu nhân, có chuyện gì không?"

"Thật xin lỗi, trễ thế này rồi còn gọi điện thoại cho cô. Tôi về nhà không tìm được chiếc nhẫn, là nhẫn kết hôn, sợ là rơi vào trong túi của cô rồi, cho nên gọi điện thoại hỏi cô xem cô có thấy có cái nhẫn nào trong túi cô không." Bạch Ngưng nói.

Vu Nhược Sương trả lời: "Ngôn phu nhân cô chờ một chút, tôi gọi điện thoại cho em gái tôi hỏi xem rồi sẽ gọi lại cho cô được không? Túi đã đưa cho con bé mất rồi, nó và chồng cũng đã về nhà rồi."

"Được, Vu tiểu thư, làm phiền cô quá."

"Không sao, Ngôn phu nhân đừng khách khí."

Còn phải tìm em gái sao. Sớm nên nghĩ tới, nếu như em gái cô ấy hôm nay không ở Vu gia có phải tốt hơn không. Trên thực tế, Bạch Ngưng không thích em gái cô lắm, mặc dù em gái cô ấy là dạng phụ nữ dịu dàng động lòng người.

Một lát sau, điện thoại lại vang lên, Bạch Ngưng nghe: "Vu tiểu thư."

Vu Nhược Sương nói: "Chiếc nhẫn đúng là ở trong túi, em gái tôi muốn tự mình đưa cho cô, nếu được chúng ta hẹn gặp nhau ở quán cà phê Ngân Tâm đi."

"Được, cảm ơn cô Vu tiểu thư."

"Vậy mười một giờ trưa được không?"

"Được."

"Tốt, vậy ngày mai gặp."

"Ngày mai gặp."

Cúp điện thoại, Bạch Ngưng thầm nghĩ sao em gái cô ấy lại không đưa nhẫn cho Vu tiểu thư để cô ấy trả lại cho cô? Chẳng lẽ sợ chiếc nhẫn có hư hại gì khó mà giải thích cho nên muốn gặp mặt xác nhận?

Không muốn nghĩ nhiều nữa. Dù sao chuyện cần làm ngày mai chính là đưa Ngôn Lạc Quân tới trước mặt Vu Nhược Sương, sau đó sẽ tìm cơ hội đưa em gái Vu Nhược Sương ra chỗ khác, để hai người bọn họ có cơ hội ở riêng với nhau.

Mặc dù trong lòng có chút co rút, nhưng quyết định của cô cũng sẽ không thay đổi.

Một đêm này, cô mơ thấy Ngôn Lạc Quân, cảnh tượng trong mơ rất đẹp.

Ngày hôm sau Bạch Ngưng tới tìm Ngôn Lạc Quân.

"Vu tiểu thư gọi điện bảo nhân của tôi rơi vào trong túi cô ấy rồi, bảo tôi đến lấy."

"Em cố ý đấy à, tại sao lại mất?" Ngôn Lạc Quân không khỏi tức giận nói.

"Đâu có vút, chỉ rơi vào trong túi cô ấy thôi." Bạch Ngưng có chút chột dạ nói. Nghĩ thầm cùng lắm mất thì lại đến cửa hàng trang sức nhỏ lần trước mua một đôi, dù sao cũng không đắt.

"Vậy tôi đi đây, tôi sẽ bảo Tiểu Hà đưa tôi đi." Bạch Ngưng nói.

"Không cần, tôi đưa em đi." Ngôn Lạc Quân quả nhiên không để cho người ta thất vọng nói.

"VẬY. Được rồi." Bạch Ngưng cố làm ra vẻ chần chờ.

Ngôn Lạc Quân đến gần cô, nói: "Sao vậy? Không muốn đi cùng xe với tôi à?"

Muốn chứ, vô cùng muốn, anh không đi không phải tôi làm chuyện phí công vô ích sao! Bạch Ngưng hét to trong lòng.

"Đâu có."

"Tôi cũng cảm thấy vậy, có tôi làm lái xe đương nhiên hơn đứt Tiểu Hà, ít nhất tôi đẹp trai hơn cậu ta." Ngôn Lạc Quân đắc ý nói.

Bạch Ngưng không nhịn được khinh bỉ trong lòng: Nhưng Tiểu Hà chưa bao giờ lái xe bạt mạng như anh, còn dùng tính mạng uy hiếp cô, giở trò lưu manh với cô!

Hai người tới quán cà phê Ngân Tâm. Vừa thấy Vu Nhược Tình, Ngôn Lạc Quân quay đầu nhìn Bạch Ngưng, giống như trách cô không nói trước cho anh biết còn có người

khác.

Đồng thời, Vu Nhược Sương cũng quay đầu nhìn Vu Nhược Tình.

Chương 56: Đều có tâm sự riêng

Editor: mềomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Nhìn thấy Ngôn Lạc Quân, Vu Nhược Tình khẽ run lên.

"Lạc Quân, anh cũng tới à?" Bọn họ đi tới bên cạnh bàn, Vu Nhược Sương nói. Sau đó chỉ chỉ Vu Nhược Tình nói với Bạch Ngưng: "Ngôn phu nhân, đây là em gái tôi - Vu Nhược Tình, cô cũng đã gặp nó rồi."

"Chào Nhược Tình tiểu thư." Bạch Ngưng nói.

Vu Nhược Tình khẽ mỉm cười với cô.

Ngôn Lạc Quân gật đầu một cái, nói: "Nhược Tình cũng tới, Tĩnh Hàm lại không nói cho tôi biết."

Vu Nhược Tình nhẹ nhàng cười nói: "Nếu biết em ở đây chắc anh sẽ không tới đâu." Tuy rằng cười nhưng có chút thê lương.

Ngôn Lạc Quân cùng Bạch Ngưng ngồi xuống, nói: "Đâu có, em nói linh tinh gì thế." Sau đó chuyển đề tài về phía Vu Nhược Sương nói: "Tĩnh Hàm hay vút đồ bừa bãi, lần này làm phiền em rồi."

"Phiền toái gì đâu, vừa lúc em định hôm nay tới đây uống cà phê cho nên hẹn ở chỗ này, thật ra thì em suy nghĩ cho mình đấy chứ!" Vu Nhược Sương nói xong, lấy ra chiếc nhẫn, nói: "Là chiếc này phải không?"

Bạch Ngưng gật đầu một cái, nói: "Đúng rồi, may mà tìm được!" Nói xong, nhận lấy chiếc nhẫn đeo vào, vui mừng nói: "Lần này làm phiền hai người, nếu không buổi cà phê này để tôi mời đi, dù sao tôi cũng không có việc gì làm ở đây uống cà phê cũng vừa khéo."

"Ngôn phu nhân thật khách khí, chúng tôi và Lạc Quân quen biết nhau từ nhỏ, nếu không phải tôi xuất ngoại sớm, bây giờ không chừng đã là bạn thân rồi. Lại nói, bằng quan hệ hai nhà chúng tôi thì tôi phải gọi cô một tiếng chị dâu đấy." Vu Nhược Sương nói.

"Đừng gọi chị dâu gọi tôi là Tĩnh Hàm là được rồi..., tôi gọi hai người là Nhược Sương, Nhược Tình được không?"

"Dĩ nhiên là được." Vu Nhược Sương nói. Vu Nhược Tình chỉ hơi hơi cười.

Nhân viên phục vụ tới hỏi: "Tiên sinh, tiểu thư, xin hỏi hai người muốn loại cà phê nào?"

Mấy người tự chọn cà phê cho mình, cuối cùng đến phiên Ngôn Lạc Quân, nói: "Một ly Connor."

Vu Nhược Tình nhìn anh, nhẹ nhàng nói: "Sở thích của anh vẫn không thay đổi."

Ngôn Lạc Quân liếc mắt nhìn Bạch Ngưng, không trả lời.

Bạch Ngưng lại dùng sức quan sát Vu Nhược Sương, âm thầm bội phục sự tự nhiên của cô.

Cà phê được bưng lên, Vu Nhược Tình nói: "Lạc Quân, anh chỉ cần một gói đường thôi đúng không, gói còn lại cho em đi."

Ngôn Lạc Quân gật đầu một cái đưa đường cho cô.

"Vẫn thích uống cà phê với anh, không cần gọi nhiều đường." Vu Nhược Tình nói.

Ngôn Lạc Quân nói: "Tôi đi toilet." Nói xong, liền rời đi.

Vu Nhược Sương nhìn bóng lưng anh, khẽ thở dài.

Ngôn Lạc Quân đi khiến Bạch Ngưng cũng không biết làm thế nào cho phải, chẳng hiểu lúc này anh vào toilet làm gì!

Lúc này, Vu Nhược Tình nói: "Ngôn phu nhân, có câu này tôi không biết có nên hỏi hay không."

"Cô cứ hỏi." Bạch Ngưng nói: "Nhược Tình, gọi tôi là Tĩnh Hàm đi, không cần khách khí."

Vu Nhược Tình mỉm cười, nói: "Tôi thấy chiếc nhẫn kia của cô hình như là giả, vật như vậy Lạc Quân không thể nào bị người ta lừa chứ?"

Bạch Ngưng nói: "Nhược Tình thật là tinh mắt, đúng là giả, trước vốn là thật nhưng tôi làm mất. Bây giờ không mua được thật nên chỉ đành làm giả ."

"Vậy có được không? Đây chính là nhẫn cưới, sao lại dùng đồ giả?" Vu Nhược Tình giật mình nói.

Nhìn Vu Nhược Sương, Bạch Ngưng buồn bã nói: "Vậy thì biết làm thế nào, dù sao anh ấy cũng không để ý, dù sao chúng tôi cũng không ở cạnh nhau bao lâu nữa đâu."

Vu Nhược Tình hỏi vợ: "Sao vậy? Tĩnh Hàm, cô và Lạc Quân."

Bạch Ngưng cười khổ một tiếng, nói: "Trên báo không phải cũng đã sớm nói rồi sao? Chúng tôi ở bên nhau chính là sai lầm."

Lúc này, Vu Nhược Sương nói: "Tĩnh Hàm, nếu như là bởi vì tôi vậy tôi có thể nói cho cô biết hai lần đó chúng tôi thật sự chỉ nói chuyện làm ăn thôi."

Bạch Ngưng lắc đầu, nói: "Dĩ nhiên không phải bởi vì cô, mà bởi vì là anh ấy, anh ấy căn bản không yêu tôi. Không, cũng không phải là bởi vì anh ấy, mà bởi vì tự tôi, tôi cứ nghĩ có đứa bé là có thể trói chặt anh ấy. Không sai, anh ấy đã kết hôn với tôi, nhưng chúng tôi nhưng chỉ có danh nghĩa mà thôi, không hơn."

Vu Nhược Sương nhìn Vu Nhược Tình đang thất thần, nói: "Tĩnh Hàm, chắc là cô suy nghĩ nhiều rồi, tôi thấy Lạc Quân dường như rất quan tâm cô."

Bạch Ngưng cười một tiếng, lắc đầu nói: "Có lẽ là vậy, tôi nói cái này làm gì chứ thật đúng là điên rồi. Đang uống cà phê chứ có phải uống rượu đâu. Đúng rồi Nhược Tình, hình như cô có thai phải không? Hôm qua hình như nghe chồng cô nói vậy, hôm nay cô cũng gọi điểm tâm ngọt không gọi cà phê."

Vu Nhược Tình lại thất thần cúi đầu, không trả lời. Bạch Ngưng gọi lại: "Nhược Tình, Nhược Tình?"

Vu Nhược Tình hoảng hốt, điểm tâm ngọt đổ xuống rơi vào quần áo.

"A, thật xin lỗi, tôi. Tôi đi toilet rửa một chút." Vu Nhược Tình nói xong, vội đi về phía toilet.

Chương 57: Chuyện cũ

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Lạc Quân, anh việc gì phải tránh mặt em như vậy."

Trên ban công phía sau toilet, truyền đến tiếng nói u oán của Vu Nhược Tình. Ngôn Lạc Quân đang nhàm chán quay đầu lại, lúc thấy cô vẻ mặt lập tức trở nên mất tự nhiên.

"Tôi. Chỉ ra ngoài hít thở không khí thôi." Anh hơi túng lúng.

Vu Nhược Tình đột nhiên chạy lên ôm lấy anh từ phía sau.

"Lạc Quân, anh đừng lừa em, tôi biết rõ anh vì em nên mới vội vàng kết hôn đúng không? Thật xin lỗi, thật xin lỗi, là em hại anh." Mặt Vu Nhược Tình áp vào lưng anh khóc thút thít nói.

"Nhược Tình, không phải." Ngôn Lạc Quân muốn kéo tay cô ra, cô lại ôm thật chặt không thả.

"Tại sao, tại sao phải như vậy. Em còn tưởng anh đã thật sự buông tay, có người mình yêu, có hạnh phúc của mình."

"Nhược Tình, chuyện trước kia đã là quá khứ rồi, em bây giờ là vợ của Phương Tuyền, tôi cũng có vợ con của tôi, chúng ta chỉ có thể là bạn bè." Ngôn Lạc Quân hạ quyết tâm dùng sức kéo cô ra.

"Anh biết rõ, anh biết rõ là em không muốn gả cho Phương Tuyền mà. Cho tới bây giờ em cũng không yêu anh ấy, cho tới bây giờ cũng không yêu! Tại sao anh lại độc ác như vậy, tại sao dám người các anh đều độc ác như vậy, coi tôi như công cụ." Vu Nhược Tình ghen ngào, vịn vào lan can nói không ra lời.

Ngôn Lạc Quân đau lòng nói: "Nhược Tình, cha mẹ em nhìn người rất đúng, không phải Phương Tuyền đối xử với em rất tốt sao? Cậu ấy có thể cho em hạnh phúc."

"Lạc Quân, anh nói những lời này cũng cảm thấy trái lương tâm đúng không?" Vu Nhược Tình nhìn anh khóc òa lên nói: "Em hy vọng, hy vọng anh có thể bảo vệ em, thương yêu em giống như hơn hai mươi năm trước. Rất hy vọng khi đó anh có thể đứng ra nói một câu, cho dù muốn em bỏ trốn cùng anh, muốn em cùng anh chết vì tình, em cũng cam lòng. Nhưng anh lại kết hôn, kết hôn với một người anh không yêu chỉ để trốn tránh em, chỉ để cho em hết hi vọng, để cho em làm theo ý các người gả cho một người em không yêu."

"Nhược Tình, em đừng như vậy." Ngôn Lạc Quân nâng Vu Nhược Tình khổ sở đến sắp tê liệt ngã xuống, khó chịu nói: "Nhược Tình, thật xin lỗi, tôi biết mình có lỗi với em, nhưng tôi không hối hận. Dù thời gian có quay lại, tôi cũng vẫn sẽ lấy người khác. Cho tới nay, tôi chỉ. . . ." Ngôn Lạc Quân có chút không nhẫn tâm, sửa lời nói: "Những thứ tôi có thể cho em Phương Tuyền cũng có thể cho, những thứ tôi không thể cho Phương Tuyền cũng có thể, chỉ có cậu ấy mới là thích hợp với em nhất. Thử chấp nhận cậu ấy đi, có lẽ em sẽ phát hiện, cái nhân em dán lên lúc đầu chưa chắc đã đúng."

Tựa như Hứa Tĩnh Hàm, anh cũng cho rằng bọn họ chỉ lợi dụng lẫn nhau thôi, cô muốn gả vào nhà giàu còn anh muốn nhanh chóng kết hôn. Nhưng gần một năm sau, anh mới phát hiện ra, có lẽ người vợ trong lúc vô tình mình cưới được chính là người duy nhất cả đời mình tìm kiếm.

"Nhưng em chỉ muốn anh." Vu Nhược Tình nhìn anh nói.

"Nhược Tình." Ngôn Lạc Quân nhìn cô cực kỳ bi thương mà khổ sở nói: "Trước đừng khóc nữa, được không? Nhược Sương sắp đến rồi."

"Đến thì sao nào? Toàn thế giới cũng biết người em yêu chính là là, muốn gả cũng là anh, em không sợ, em không sợ gì hết!" Nói xong, cô đau thương nói: "Có lẽ. em nên học chị em, không cần ngoan ngoãn nghe lời như vậy, tùy hứng muốn ra nước ngoài thì ra, muốn yêu ai thì yêu, không ai quản được em, cũng không ai quyết định được vận mệnh của em."

"Số mạng vốn rất khó nắm lấy, có lẽ chính em quyết định cũng chưa chắc đã tốt?"
Ngôn Lạc Quân nghĩ hết lời khuyên lơn cô.

Chương 58: Cơ hội

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Bên ngoài, Vu Nhược Sương đoán tình thế bên kia có thể không ổn, bèn nói với Bạch Ngưng: "Tĩnh Hàm, không biết Nhược Tình thế nào rồi, tôi đi trước xem một chút. Ai, nha đầu này, mỗi lần ăn cơm luôn luôn làm bẩn quần áo."

Bạch Ngưng gật đầu một cái đưa mắt nhìn cô rời đi, trong lòng kỳ quái tại sao bốn người đến cuối cùng chỉ thừa lại mình cô.

Cà phê. Thật ra thì loại người nghèo như cô không thích uống, đắng ghét còn không bằng uống trà sữa hay nước trái cây gì đấy. Hắc hắc, người nghèo chính là người nghèo, không có thưởng thức chính là không có thưởng thức.

Chỉ chốc lát sau, Vu Nhược Sương đỡ Vu Nhược Tình trở lại. Sau đó, Ngôn Lạc Quân cũng trở về chỗ ngồi.

Rốt cuộc lại nhìn thấy Ngôn Lạc Quân cùng Vu Nhược Sương, trong lòng Bạch Ngưng thả lỏng, quyết định trước khi uống hết cà phê phải lôi được Vu Nhược Tình đi.

"Nhược Tình, nghe nói cô thích hàng thủ công đúng không?" Bạch Ngưng hỏi.

Vu Nhược Tình phục hồi tinh thần lại, khẽ mỉm cười, gật đầu một cái.

Bạch Ngưng nói: "VẬY thì tốt quá, tôi nói cho cô biết, tôi cũng cực kỳ thích, hơn nữa tôi biết một nhà làm thủ công, ông chủ rất sáng tạo. Ông ấy làm búp bê, vòng, các loại hộp rất đẹp!"

"Ở đâu? Không biết tôi có đi qua không." Vu Nhược Tình nhàn nhạt trả lời.

"Cô nhất định không đi qua, ngại ở tầng trên ‘ lưu hành tiền duyên ’, không lớn lắm

nhưng đồ trong đó rất tinh xảo." Bạch Ngưng hưng phấn.

Vu Nhược Tình lắc đầu một cái, nói: "Vậy tôi thật sự không đi qua rồi."

"A, không bằng bây giờ tôi dẫn cô đi nhé, rất rất đẹp đó!"

"Hả?" Vu Nhược Tình có chút ngoài ý muốn.

"Đúng đúng, người bình thường không nói làm gì, nhưng cô với tôi cùng chung chí hướng vậy để tôi dẫn cô đi!" Bạch Ngưng nói xong liền đứng lên. Ôi trời, chưa bao giờ cô nhiệt tình như vậy đâu.

Lúc này Vu Nhược Sương cũng nói: "Đúng vậy đấy, Nhược Tình em hãy đi cùng Tĩnh Hàm đi, không phải em luôn oán hận không tìm được đồ đẹp sao? Khó có được cơ hội tốt thế này đâu." Nếu Nhược Tình ngồi chung cùng Ngôn Lạc Quân như vậy, sợ rằng sẽ xảy ra chuyện.

Bạch Ngưng thịnh tình muốn mời, Vu Nhược Sương lại đồng ý, Vu Nhược Tình không thể làm gì khác hơn là gật đầu một cái, đứng lên theo Bạch Ngưng đi ra ngoài.

Ngôn Lạc Quân nhìn Bạch Ngưng rời đi, chân mày càng nhăn càng sâu.

Vu Nhược Sương nhìn anh, nói: "Chuyện Nhược Tình vừa rồi, thật xin lỗi."

"Cái này thì có gì mà xin lỗi cô nên trách tôi thì hơn." Ngôn Lạc Quân nói.

"Vừa nghe Tĩnh Hàm nói như vậy, chỉ sợ con bé lại khó có thể bình tĩnh được." Vu Nhược Sương lo lắng nói.

"Nói gì?" Ngôn Lạc Quân hỏi.

"Nói đến đây tôi lại cảm thấy kỳ lạ." Vu Nhược Sương nói: "Lẽ ra chúng tôi không quen Tĩnh Hàm, người bình thường ở trước mặt người lạ thường sẽ chỉ biểu hiện mình hạnh phúc đến mức nào, sao có thể."

"Cô nói là vừa rồi khi tôi không có ở đây Tĩnh Hàm nói với hai người cái gì sao?" Ngôn Lạc Quân hỏi.

Vu Nhược Sương gật đầu một cái, "Cô ấy nói anh không yêu cô ấy, nói hai người." Vu Nhược Sương chần chờ một chút, nói: "Nói hôn nhân của hai người sẽ không kéo dài."

"Người phụ nữ này, cô ta muốn làm gì đây?" Ngôn Lạc Quân tức giận nói. Dám ở bên ngoài nói như vậy, người luôn muốn ly hôn là cô cơ mà!

Suy nghĩ cẩn thận lại một lượt những chuyện xảy ra ngày hôm qua, anh đột nhiên hiểu rõ. Cái gì mà làm rơi chiếc nhẫn, là cô cố ý thì có. Trong lòng càng tức giận, rồi lại không nhin được muốn cười.

Nhìn thấy anh ghen cười, Vu Nhược Sương hỏi: "Lạc Quân, sao vậy?"

Ngôn Lạc Quân nhìn cô, nhin không được cười lên một tiếng, lắc đầu nói: "Không có gì." Người phụ nữ Hứa Tĩnh Hàm này, lại muốn tạo cơ hội cho anh cùng Vu Nhược Sương, ngu ngốc đi tin mấy tờ tạp chí bát quái, hoàn toàn nhằm đối tượng.

Chương 59: Phương Tuyền

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Bên ngoài, khi Bạch Ngưng vừa đưa Vu Nhược Tình vừa tới trước cửa tòa nhà "Lưu hành tiền duyên", thì di động của Vu Nhược Tình liên vang lên. Chỉ thấy cô lấy điện thoại di động ra, nhìn hồi lâu mới nghe.

"Alo, Phương Tuyền."

"Em. ở cùng chị."

Không biết đầu kia điện thoại nói gì, chắc là chất vấn, Bạch Ngưng chỉ nghe cô sửa lời nói: "Ở cùng Ngôn phu nhân."

"Trước cửa Lưu hành tiền duyên."

"Ừ."

Vu Nhược Tình cúp điện thoại, nói: "Chồng tôi đến đón tôi bây giờ, hôm nay có thể không đi được rồi."

"À, không sao không sao, lát nữa một mình tôi đi dạo cũng được." Bạch Ngưng cười nói. Nghĩ thầm, vậy càng tốt không cần cô phí sức đi dụ dỗ nữa.

Bạch Ngưng cùng Vu Nhược Tình đứng trên bậc thềm chờ. Khoảng một phút sau, chỉ thấy ánh mắt Vu Nhược Tình phức tạp nhìn một chiếc xe cách đó không xa, Bạch Ngưng đoán có lẽ đó là xe của chồng cô ấy. Nhưng nhìn ông xã tới sao lại có vẻ mặt như vậy?

Đang suy nghĩ bỗng một đứa bé trai từ bên cạnh xông tới, Bạch Ngưng vội nhường lối để không va vào đứa bé đó nhưng lại đâm vào Vu Nhược Tình khiến Vu Nhược Tình đang đứng trên bậc thềm lao đảo mấy cái, ngã xuống.

Bạch Ngưng sợ đến nỗi trắng bệch cả mặt vội chạy tới đỡ cô nói: "Nhược Tình, có sao không?"

Lúc này, một bàn tay mạnh mẽ lập tức đẩy cô ra, kéo Vu Nhược Tình lên.

Bạch Ngưng bị đẩy suýt nữa cũng ngã, cô chống tay đứng lên, vừa ngẩng đầu đã thấy đôi mắt người đối diện phát ra ánh xán lạnh lẽo nhìn cô chăm chăm. Người nọ chính là Phương Tuyền.

"Cô muốn làm gì?" Giọng nói ngập tràn nguy hiểm truyền vào trong tai cô.

Bạch Ngưng có chút sợ hãi lùi về phía sau, lắp bắp nói: "Tôi. Tôi không. Tôi không cố ý."

"Vậy sao?" Phương Tuyền lập tức giữ chặt bả vai cô, nói: "Tình nhi cùng đứa bé mà xảy ra chuyện gì, tôi sẽ bắt cô lấy mạng ra đền!"

"Người phụ nữ của tôi mà xảy ra chuyện gì, tôi cũng sẽ bắt anh lấy mạng ra đền!" Ngôn Lạc Quân một tay ôm Bạch Ngưng vào trong ngực, nhìn chăm chăm Phương Tuyền nói.

Bạch Ngưng đang run rẩy gần như lập tức bình tĩnh lại, không tự chủ túm lấy áo anh.

Phương Tuyền nhìn Ngôn Lạc Quân chăm chăm, sau đó lạnh lùng cười một tiếng.

Ngôn Lạc Quân cũng nhìn anh, không nói câu nào, không khí chung quanh làm cho người ta không rét mà run.

Lúc này, Vu Nhược Sương cũng chạy xuống xe, nói: "Phương Tuyền, cậu đã đến rồi à, Nhược Tình vừa rồi còn nói muốn cậu đến đón nó!"

Phương Tuyền quay đầu lại, gọi một tiếng: "Nhược Sương."

"Đúng rồi, cậu cũng tới thì không bằng chúng ta cùng về nhà để mẹ giới thiệu với bạn bè bà, Nhược Tình cũng nói muốn đi xem một chút." Vu Nhược Sương lại nói.

Phương Tuyền nhìn Vu Nhược Tình, nói: "Bây giờ muốn đi không?" Giọng điệu lúc này với lúc quát Bạch Ngưng như thể hai người khác nhau.

Vu Nhược Tình gật đầu một cái, Phương Tuyền liền đỡ cô đi xuống bậc thang, lên xe.

Vu Nhược Sương cũng vào xe của mình, vẫy tay với Ngôn Lạc Quân cùng Bạch Ngưng, sau đó cùng Phương Tuyền lái xe đi.

"Sao rồi, ngã có bị thương không?" Ngôn Lạc Quân hỏi, vội khom lưng xem chân của cô.

"Không có." Bạch Ngưng nói. Suy nghĩ một chút, lại hơi ngượng ngùng nói: "Xin lỗi, lại tạo thêm phiền toái cho anh rồi."

Ngôn Lạc Quân đứng lên, nhìn cô nói: "Em có ý gì?" Anh là chồng của cô cơ mà!

"Tôi. Không có ý gì cả." Lúc này Bạch Ngưng cảm thấy người đàn ông trước mắt cùng và Phương Tuyền là cùng một loại người, một câu nói cũng có thể khiến người ta sợ gần chết.

"Ừ, em tốt nhất là không nên có ý gì." Ngôn Lạc Quân nói xong, kéo cô lên xe.

Chương 60: Ngày kỷ niệm

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Lần này, Ngôn Lạc Quân mở cửa trước, nhét cô vào chỗ ngồi cạnh ghế lái.

Ngồi lên xe, Ngôn Lạc Quân hài lòng nhìn cô bên cạnh, khẽ mỉm cười, khởi động xe.

"Bây giờ về nhà à?" Bạch Ngưng hỏi, nhìn đường hình như không phải.

Ngôn Lạc Quân nhúu nhúu mày, nói: "Không phải."

Bạch Ngưng hỏi: "Vậy đi đâu?"

"Em đoán xem." Ngôn Lạc Quân nói.

Bạch Ngưng làm ra vẻ không thèm chơi mấy trò nhàm chán này với anh.

Ngôn Lạc Quân lại nói: "Em đoán hôm nay là ngày gì?"

Bạch Ngưng ngần người, cố gắng nghĩ xem là ngày gì. Sinh nhật? Không được, sinh nhật có thể nói không nhớ rõ, nhưng không thể nói sai, vậy quá bất thường. Kỷ niệm ngày cưới? Không đúng, anh và Hứa Tình Hàm kết hôn vẫn chưa được một năm. Còn có ngày gì nữa? Có chúa mới biết là ngày gì!

"Không biết." Bạch Ngưng đáp dứt khoát.

Ngôn Lạc Quân không vui nhìn cô, nói: "Chúng ta đi ăn cơm đã." Đã qua giờ ăn trưa hai tiếng rồi. Trong quán coffee có điểm tâm, nhưng mấy người đều có tâm sự riêng nên không ăn uống gì cả, chỉ bận lo việc khác.

Bạch Ngưng vốn là còn tò mò hôm nay là ngày gì, đã chuẩn bị sẵn tinh thần nghe anh giải thích, ai biết anh lại nói đi ăn cơm.

Ăn thì ăn, dù sao cô cũng đói bụng.

"Muốn ăn ở chỗ nào? Senna hay Kim ba châu?" Ngôn Lạc Quân hỏi.

Bạch Ngưng ngần người, nói: "Nhất định phải ăn đồ tây à?"

"Không ăn sao? Tôi tưởng em thích." Ngôn Lạc Quân ngạc nhiên.

"Vì sao tôi lại thích chứ?" Bạch Ngưng ít khi ăn đồ Tây, nhưng cô cảm thấy chẳng có chỗ nào tốt cả, không ngon tẹo nào.

"Vậy đi ăn đồ ăn Trung Quốc?"

"Ừ."

Hai người ăn cơm giữa giờ ăn trưa và ăn chiều. Sau đó Ngôn Lạc Quân nhìn đồng hồ, đã bốn giờ rồi, anh lại lái xe đến một quán bar sang trọng.

Bạch Ngưng thật bất ngờ, vô cùng bất ngờ, anh mang cô tới quán bar làm gì?

Ngồi ở góc bán bar, gọi hai ly rượu, Ngôn Lạc Quân nói: "Bây giờ biết chưa?"

Biết cái gì! Bạch Ngưng kêu khổ thấu trời. Để biểu hiện trí nhớ cô không tốt, vốn chẳng nhớ gì cả, Bạch Ngưng cúi đầu làm ra vẻ xấu hổ.

Dưới ngọn đèn mờ ảo, Ngôn Lạc Quân tưởng lầm biểu hiện của cô là xấu hổ.

Anh cười lại gần cô nói: "Ngày này một năm trước, em ở đây thành công quyến rũ tôi,

cùng con rùa vàng là tôi lộn cả đêm trên giường, chế tạo ra Hình Hình, thành công lấy được tiền của tôi cùng tôi, em nhớ ra chưa?"

Ôi trời ơi! Sao lại có loại ngày này cơ chứ! Anh ta rảnh quá sao, ngày bị người ta câu có gì tốt mà kỷ niệm, còn đặc biệt chạy tới quán rượu này, mắc bệnh à! Bạch Ngưng chỉ cảm thấy hết nói nổi.

Ngôn Lạc Quân đến gần cô, dùng giọng nói khàn khàn lại từ tính hỏi: "Thật ra ngày đó có phải em bỏ thuốc vào rượu của tôi phải không?"

"Anh mới bỏ thuốc vào rượu của tôi thì có, ai mà thêm! Còn bỏ thuốc, mệt anh nghĩ ra." Bạch Ngưng khinh bỉ nói.

Ngôn Lạc Quân cúi đầu cười, nói: "Bản thiếu gia mà phải dùng tới thuốc sao? Hơn nữa tôi cũng không dám bỏ thuốc em đâu, chưa có thuốc đã như vậy rồi, thiếu chút nữa khiến cho tôi chết ở trên giường, nếu bỏ thuốc khéo tôi thật sự trở thành Tây Môn Khánh(1) ngày nay, tinh tặn mà chết mất."

Anh. Anh đang kể chuyện đời thực đây à? Nụ cười này, giọng điệu này, ánh mắt này, cực kỳ giống mấy tên đàn ông ghê tởm chuyên trêu chọc gái gọi ở hộp đêm cô làm trước kia. Bạch Ngưng liếc anh một cái, trong lòng cũng có chút phát hoảng, đừng nói anh cũng đang có ý đồ đây nhé?

(1) **Tây Môn Khánh** ([tiếng Hoa giản thể](#):) là một nhân vật chính trong tiểu thuyết [Kim Bình Mai](#) của [Tiểu Tiểu Sinh](#), nhưng trước đó đã xuất hiện trong tiểu thuyết [Thủy Hử](#) của [Thi Nại Am](#) trong tình tiết nổi tiếng "[Võ Tòng sát tẩu](#)". Theo mô tả của [Thủy Hử](#) và [Kim Bình Mai](#), Tây Môn Khánh là một nhân vật hoang dâm vô độ, tư thông với [Phan Kim Liên](#), vợ của [Võ Đại Lang](#), anh trai của [Võ Tòng](#). Y cùng Kim Liên đã đầu độc chết Võ Đại Lang khi Võ Tòng đi vắng. Đến khi Võ Tòng trở về, lo tang cho anh mình xong, liền giết chết cả Tây Môn Khánh và Kim Liên lấy đầu tế anh.

Chương 61: Đau khổ

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Anh ghê quá đấy!" Bạch Ngưng dịch sang bên.

Ngôn Lạc Quân lại nhích lại gần cô, nói: "Chẳng phải em thích tôi ghê tởm sao?"

"Ngôn Lạc Quân, người bình thường chút có được không?" Bạch Ngưng không kiên nhẫn nói.

"Tôi có chỗ nào không bình thường sao?"

Bạch Ngưng lại dịch sang bên một chút, giữ khoảng cách với anh, nói: "Anh có chuyện gì thì nói thẳng đi, không có việc gì tôi đi đây."

Ngôn Lạc Quân nhìn cô, sắc mặt từ từ trầm xuống.

Bạch Ngưng quay đầu đi nhìn nơi khác.

Cô sợ, sợ có không khí mập mờ cùng Ngôn Lạc Quân trước, như vậy khiến cho cô rất dễ dao động.

Ngôn Lạc Quân nhìn cô chăm chăm một lát rồi ngồi thẳng lên, cầm ly rượu trong tay uống một ngụm.

Đúng lúc này ánh đèn quán bar lóe lên vừa khéo chiếu vào lưng Ngôn Lạc Quân, Bạch Ngưng vô tình thấy được một sợi tóc lộ ra.

Bạch Ngưng đưa tay đi nhặt sợi tóc kia, Ngôn Lạc Quân vừa lúc đứng lên, đi vào giữa đám người, nhảy cùng một cô gái ăn mặc cực kỳ hấp dẫn kiều diễm.

Bạch Ngưng cầm sợi tóc phụ nữ dài vừa lấy từ trên lưng anh, sững sờ nhìn anh và cô gái kia làm đủ loại động tác mê người, thậm chí bên cạnh còn có cô gái khác ngang nhiên xông vào.

Tóc này là của Vu Nhược Sương, tóc thẳng màu đen. Bọn họ không giống có quan hệ, nhưng khi cô rời đi lại từng có động tác thân mật.

Bây giờ cô khó chịu là sai, là sai . Bạch Ngưng tự nhủ với lòng mình.

Đây đều là ý muốn của cô, khó chịu làm gì? Chắc mọi người đều ích kỷ bá đạo như vậy, ước gì mọi người trên thế giới đều thích mình, dù mình không thích anh cũng muốn anh thích mình. Cô chính là quá ích kỷ, quá bá đạo.

Cô tự nói với mình không được ích kỷ, không được bá đạo, nhưng nhìn anh ở giữa đám người chơi đùa vui vẻ cùng người phụ nữ khác lại vẫn đau khổ.

Anh không biết cô không giống Hứa Tĩnh Hàm. Cô không thích quán bar, cô không chịu nổi ánh đèn này, âm nhạc này, nhưng những này trong mắt anh và Hứa Tĩnh Hàm đều rất bình thường.

Bọn họ có quá nhiều điểm cô không thích ứng nổi, ví dụ như cà phê, ví dụ như bữa ăn tây. Không phải cô không biết những thứ đó biểu đạt cho sự thưởng thức của xã hội thượng lưu, nhưng không thích là không thích.

Thế giới này dù cô muốn vào cũng không vào được.

Trong lòng vô cùng buồn phiền, cái mũi cũng xon xot, Bạch Ngưng không nhịn được cũng rót một ly rượu cho mình, đáng vẻ uống rượu giống như Ngôn Lạc Quân vừa rồi.

Mùi rượu cũng không tồi, nhẹ nhàng còn hơi ngòn ngọt, không phải quá khó uống. Bạch Ngưng bất giác uống tới đáy.

Lúc này, có nhân viên phục vụ tới hỏi cô có muốn thêm rượu hay không, Bạch Ngưng nhìn rượu còn lại trong chén, nói: "Rót đầy hai ly này cái này."

Lại uống xong một ly nữa, khi nhìn Ngôn Lạc Quân đã thấy anh ngồi cùng bàn uống rượu với cô gái vừa nhảy cùng anh rồi. Từ góc độ của Bạch Ngưng nhìn sang, vừa khéo có thể thấy ở dưới gầm bàn cô gái kia dùng giày cao gót cọ vào chân anh.

Trong lòng lại có cảm giác muốn khóc, Bạch Ngưng chỉ có thể tự chuốc rượu cho mình. Lúc này mới phát hiện mình đã hơi mơ màng rồi.

"Tiểu thư, sao lại uống một mình thế này, thất tình sao?" Lúc này có hai kẻ bộ dạng công tử nhà giàu đi đến.

Bạch Ngưng ngẩng đầu lên, một người trong đó giật mình nói: "Ơ, là Hứa đại mỹ nhân à, chồng em đâu?"

Bạch Ngưng nghiêng đầu đi không để ý đến bọn họ.

"Ai, sớm biết như thế này thì tội gì. Muốn chọn chồng thì phải chọn người như tôi này, tôi bảo đảm yêu gia đình yêu bà xã, là một ông chồng tốt tuyệt đỉnh!" Người nọ vỗ ngực nói.

"Vậy sao?" Một giọng nói truyền đến. Bạch Ngưng quay đầu lại, đã thấy Ngôn Lạc Quân vừa rồi còn tán tỉnh với người phụ nữ khác đã quay lại rồi.

Chương 62: Say rượu

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"VẬY sao?" Một giọng nói truyền đến. Bạch Ngưng quay đầu lại, đã thấy Ngôn Lạc Quân vừa rồi còn tán tỉnh với người phụ nữ khác đã quay lại rồi.

"Là Ngôn thiếu à, lâu rồi không thấy anh tới đây." Hai người kia cười nói.

Ngôn Lạc Quân hừ lạnh một tiếng, khom lưng nói với bạch ngưng: "Làm càn, sao lại uống nhiều thế hả?"

"Ngôn thiếu, chúng tôi đi trước đây." Hai người kia nói xong cũng rời đi.

Ngôn Lạc Quân ngồi vào chỗ bên cạnh Bạch Ngưng, giữ lấy ly rượu của cô.

"Bảo em đừng có uống nữa mà, rượu này tác dụng chậm."

"Anh quản tôi à!" Bạch Ngưng cướp lấy ly rượu.

"Tôi không thể quản em sao? Không muốn tôi quản thì khi đó cũng đừng lấy đứa bé uy hiếp tôi!" Ngôn Lạc Quân lạnh mặt, chuyển ly rượu sang nơi khác.

"Ha ha, không phải anh đã nói rồi à, tôi nhắm vào tiền của anh thôi. Nếu không phải thấy anh có tiền tôi đã sớm bỏ đứa bé đi rồi, ai thèm gả cho anh chứ!" Bạch Ngưng tức giận nói.

"Cô!" Ngôn Lạc Quân giận đến siết chặt quả đấm, giận dữ nói: "Tốt, cô uống, cô uống đi, tốt nhất là uống xong lại đi tìm tên nào lăm tiền lên giường, cuồn thêm được một đồng tiền về!" Nói xong, anh rời đi.

Bạch Ngưng dùng tóc che đôi mắt đang dần ướt át, bưng ly lên uống tiếp.

Ngôn Lạc Quân tiếp tục nhảy cùng người phụ nữ khác nhưng ánh mắt vẫn thỉnh thoảng nhìn về phía Bạch Ngưng.

Anh thật không hiểu, đây không phải lần đầu cô tới bar, không biết phụ nữ độc thân uống say trong quán rượu rất nguy hiểm sao? Đúng, anh vẫn còn ở đây, lẽ ra anh phải tức giận bỏ đi rồi chứ? Người phụ nữ này, rốt cuộc cô muốn thế nào!

Ngôn Lạc Quân cũng muốn ra quầy rượu uống một ly..., nhưng lại sợ "Hứa Tĩnh Hàm" nhìn thấy, sợ cô biết anh bị cô làm cho tức giận cũng phải lấy rượu giải sầu.

Thấy cô uống hết ly này đến ly khác, cơ thể đã ngồi không vững nữa, Ngôn Lạc Quân thật sự không chịu nổi nữa chạy tới lôi cô lên.

"Đi, trở về!"

"Tôi không về, tôi muốn uống....uống...ng!" Bạch Ngưng rõ ràng đã say mèm mà vẫn cố nói.

Không để cô giải thích, Ngôn Lạc Quân đã kéo cô ra khỏi quán bar.

"Anh buông tôi ra, tôi không về, tôi muốn uống rượu. Anh đi tìm phụ nữ khác thì đi đi, tìm tình nhân của anh đi, đừng động vào tôi." Bạch Ngưng đỡ tường, không chịu đi.

Ngôn Lạc Quân lại gần cô nói: "Hứa Tĩnh Hàm, không phải là em ghen đấy chứ. Nhìn thấy tôi cùng phụ nữ khác nên đau lòng đến nỗi ‘nâng chén tiêu sầu’ sao?"

Bạch Ngưng vốn đã đỏ mặt giờ lại đỏ thêm một phần, quay đầu nói: "Anh mới ghen, tôi muốn uống rượu, rượu."

Ngôn Lạc Quân đột nhiên ôm ngang lấy cô, đi tới bên cạnh xe, nhân viên phục vụ quán bar vội chạy tới mở cửa xe cho anh. Anh nhét Bạch Ngưng vào rồi "rầm" một tiếng đóng cửa xe lại.

"Tôi không muốn về nhà. Tôi không muốn gặp lại anh. Ô ô, tôi muốn ly hôn, muốn ly hôn." Bạch Ngưng ở trên xe hết ồn ào rồi làm loạn, cuối cùng còn khóc òa lên.

Ngôn Lạc Quân càng nghe càng tức, không tự chủ tăng tốc độ xe.

"Tôi rất sợ. rất sợ Tôi muốn ly hôn. Tôi muốn mẹ. Còn có. Còn có Hạ."

"Hạ cái gì?" Ngôn Lạc Quân quay đầu lại hỏi. Anh cũng không quên, anh đã từng phái người đi điều tra người đàn ông kia, anh ta họ Hạ.

Bạch Ngưng nói không mạch lạc lại còn khóc nữa, trong miệng không ngừng gọi "Mẹ, mẹ ơi."

"không phải em và mẹ em không qua lại lâu rồi sao?" Ngôn Lạc Quân ngạc nhiên nói.

"Hạ Ánh Hi." Ngôn Lạc Quân lần nữa nghe thấy cô gọi người đàn ông này.

"Hứa Tình Hàm, cô nói rõ cho tôi, rốt cuộc cô và anh ta có quan hệ gì?" Ngôn Lạc Quân lần nữa quay đầu lại nhìn cô chăm chăm lớn tiếng hỏi.

Chương 63: Tôi không muốn yêu anh

Editor: mèomỡ
(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Hứa Tĩnh Hàm, cô nói rõ cho tôi, rốt cuộc cô và anh ta có quan hệ gì?" Ngôn Lạc Quân lần nữa quay đầu lại nhìn cô chăm chăm lớn tiếng hỏi.

Lúc trước anh điều tra cô và thằng nhóc họ Hạ kia thực sự chỉ gặp qua hai lần, rõ ràng không thể có quan hệ mờ ám. Chẳng lẽ chỉ hai lần bọn họ đã cấu kết rồi hả ?

"Không cần anh lo. Tôi không cần anh quản, tôi không muốn về nhà với anh, tôi muốn đi tìm anh ấy, muốn đi tìm mẹ." Trên ghế sau, Bạch Ngưng đập cửa sổ xe, dường như muốn từ cửa sổ chui ra ngoài.

"Hứa Tĩnh Hàm!" Ngôn Lạc Quân quay đầu lại nhìn đường, vừa kịp thấy một chiếc xe tải chạy tới trước mặt. Anh của vội tránh để xảy ra tai nạn xe cộ.

Ngôn Lạc Quân dừng xe ở ven đường, xuống xe rồi kéo cô ra ngoài.

"Mau nói, cô và tên họ Hạ kia có quan hệ gì?" Ngôn Lạc Quân ấn cô lên thân cây liễu bên sông, lạnh giọng hỏi.

Gió đêm bên bờ sông thổi qua mặt cô, khiến cô lạnh run lên, thấy rõ khuôn mặt của người đàn ông trước mắt.

"Ngôn Lạc Quân." Trước mắt là Ngôn Lạc Quân, chồng Hứa Tĩnh Hàm Người đàn ông khiến cô càng ngày càng mâu thuẫn, càng ngày càng khổ sở.

"Anh đi đi, tôi không muốn gặp lại anh, tôi không muốn thích anh, anh đi đi." Bạch Ngưng đẩy anh ra, muốn né tránh.

"Tại sao không muốn yêu tôi, tôi có chỗ nào khiến em không thích? Huống chi." Ngôn Lạc Quân nâng mặt cô lên, dịu dàng lại nghiêm túc nói: "Tĩnh Hàm, có lẽ tôi yêu

em mất rồi."

Bạch Ngưng sững sốt, nói: "Thật không?" Đang lúc Ngôn Lạc Quân chuẩn bị gập đầu cam kết "Thật" thì Bạch Ngưng lại đẩy anh ra, khóc lóc nói: "Không, sao anh có thể yêu tôi chứ? Tôi không muốn anh yêu tôi, tôi cũng không muốn yêu anh, tôi muốn ly hôn, tôi cũng không bao giờ muốn gặp lại anh nữa." Nói xong liền đẩy anh ra, thoát khỏi khống chế của anh.

Ngôn Lạc Quân kéo cô lại, tức giận ra lệnh: "Đừng nhắc lại hai chữ ‘ly hôn’ nữa, nói cho em biết trừ phi tôi không muốn em, còn không em đừng mơ bỏ tôi lại!"

"Tôi sẽ không cần anh, không cần anh đâu! Tôi vốn chẳng có quan hệ gì với anh cả, anh là kẻ máu lạnh, tôi hận anh, tôi hận anh." Ngôn Lạc Quân ôm cổ cô, hôn lên môi cô.

Hồi lâu anh mới buông cô ra, nắm cằm của cô bắt cô nhìn mình, nói: "Tôi không cho phép em không cần tôi, em và tôi có quan hệ, có quan hệ! Biết không?"

"Không có quan hệ, không có quan hệ, tôi và anh chẳng có quan hệ gì cả. Anh buông tôi ra, để tôi đi tìm Hạ Ánh Hi, người ta thích là anh ấy, tôi vốn nên thích anh ấy, không thích anh!" Bạch Ngưng kéo tay anh đang nắm cằm cô ra.

Ngôn Lạc Quân mím chặt môi, ánh mắt hung tợn nhìn cô chăm chăm. Sau đó anh đột nhiên ôm lấy cô, đặt cô vào trong xe.

"Để tôi đi, anh thả tôi ra." Bạch Ngưng vẫn không ngưng làm loạn đằng sau, Ngôn Lạc Quân đen mặt, nhanh chóng khởi động tăng tốc.

Mười phút sau, xe ngừng lại, Ngôn Lạc Quân kéo Bạch Ngưng ra khỏi xe.

"Rượu. Lại uống rượu tiếp hả?" Bạch Ngưng chỉ vào một chữ trên tấm biển lấp lánh nói.

Ngôn Lạc Quân không nói câu nào, dìu cô vào trong đại sảnh.

"Phòng VIP ." Ngôn Lạc Quân nói.

Sau khi nhân viên phục vụ dẫn bọn họ tới phòng, ba tiếp tân hơn 20 tuổi lập tức nghị luận.

"Người vừa rồi. Là Hứa Tĩnh Hàm phải không?"

"Đúng đúng đúng, là cô ấy thật."

"Vậy vậy người đàn ông kia là"

"Hình như là chồng cô ấy."

"Bọn họ đến thuê phòng à, có chỗ nào giống như sắp ly hôn chứ?"

"Oa, chồng cô ấy rất. Rất đẹp trai!"

.

Ngôn Lạc Quân ném Bạch Ngưng lên giường rồi cởi áo khoác của mình ra.

"Không phải đi uống rượu à? Sao lại vào nhà." Bạch Ngưng nằm ở trên giường, mơ mơ màng màng nói.

Chương 64: Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn

Editor: mềomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Ngôn Lạc Quân ném áo khoác, tháo cà vạt, lên giường từ trên cao nhìn cô.

Bạch Ngưng nhìn anh một giây, sau đó cười ha ha nói: "Lạc Quân, thật ra thì anh rất đẹp trai, là người đàn ông đẹp nhất tôi từng gặp đấy, còn đẹp trai hơn cả Hạ Ánh Hi."

"Vậy sao? Cảm ơn đã khen, nhưng em nên biết chỗ khác tôi cũng không kém." Ngôn Lạc Quân bắt đầu cời đai lưng của cô.

"Ai nha, anh tránh ra, tránh ra ...á... tôi không muốn nhìn thấy anh. Vừa nhìn thấy anh là tôi lại không kìm chế được muốn nhìn thêm lần nữa." Bạch Ngưng bấu môi đẩy anh.

Ngôn Lạc Quân ngừng lại, thần sắc trên mặt dễ chịu hơn lúc trước, nhẹ nhàng nói ra: "Muốn nhìn thêm thì để tôi cho em nhìn."

"Không cần, không cần, tôi không muốn nhìn anh, anh đi đi, về phòng của anh ý." Bạch Ngưng đẩy anh.

Ngôn Lạc Quân cúi người, nhẹ nhàng hôn cô.

Mùi thơm cơ thể cô bị hương rượu thơm bao quanh chui vào trong mũi anh, khiến cho anh không kìm chế được muốn áp sát vào cổ cô ngửi cho đã.

Thần trí Bạch Ngưng đã mơ hồ chỉ hơi kháng cự bằng cách đẩy anh nhưng cuối cùng cũng không chịu nổi hấp dẫn mà hôn trả lại anh.

Ngôn Lạc Quân không thể không thừa nhận, sau khi cô uống say quả thật quyến rũ hơn.

Cô đỏ mặt nhìn giống như một đóa Hải Đường đang nở rộ, bắt mất linh hồn anh.

Hôn môi cô, cổ cô, xương quai xanh, cuối cùng cởi hết quần áo của cô. Hô hấp của anh hơi dồn dập cởi bỏ nội y màu tím của cô.

"Ừm."

Ngôn Lạc Quân hút đỉnh anh đào trên ngực cô khiến cô nhẹ giọng khẽ rên một tiếng.

Một lát sau cô dường như đã hơi tỉnh táo lại, đẩy anh nói: "Anh làm cái gì đấy hả, buông tôi ra."

Ngôn Lạc Quân ngẩng đầu lên, nhìn cô nói: "Tôi chỉ làm chuyện tôi nên làm." Nói xong, anh đưa tay vào trong quần lót của cô.

"A. Không, anh buông tôi ra, buông tôi ra."

Ngôn Lạc Quân nhẹ nhàng hôn môi cô, nói: "Cho tôi đi Tỉnh Hàm, tôi muốn em, vô cùng muốn, tin tưởng tôi. Em cũng muốn tôi, cũng yêu tôi đúng không? Chúng ta làm vợ chồng thực sự được không?"

Đôi mắt Bạch Ngưng mơ màng nhìn anh, dường như đang suy nghĩ xem lời của anh có đúng hay không.

Ngôn Lạc Quân nhân cơ hội xoa nới mẫn cảm của cô khiến lý trí còn sót lại của cô mất sạch, rơi vào vực sâu tình dục.

"Nóng quá. Lạc Quân." Cô lẩm bẩm, nằm dưới thân anh khẽ cựa quậy.

"Tốt, tôi tới, tôi tới giúp em." Ngôn Lạc Quân nhanh chóng cởi áo sơ mi thắt lưng, sau đó nằm đè lên người cô.

.

Chiều nay, anh một lần lại một lần đoạt lấy cô, cho đến khi cô ngủ thật say cũng không dừng lại. Thậm chí anh còn cố ý để lại vết hôn cùng vết tụ máu trên khắp người cô.

Khi ánh nắng mặt bên ngoài đã trở nên rực rỡ cũng là lúc Bạch Ngưng tỉnh lại. Cô bị ánh sáng mặt trời chói mắt chiếu lên mặt thật lâu cũng không mở mắt ra được.

Có cái gì vòng qua cổ cô. Bạch Ngưng mở mắt ra thì thấy được một. Cánh tay.

Cánh tay?

Từ từ quay đầu, cô nhìn thấy anh gần như đã áp vào mặt cô.

Ngôn Lạc Quân!

Bọn họ sao lại.

Bạch Ngưng đột nhiên tỉnh táo, kêu "A—" một tiếng.

Ngôn Lạc Quân hơi nhíu mày, sau khi bị đánh thức vô cùng không vui từ từ mở mắt ra.

Hai nhìn nhau sửng sốt, Ngôn Lạc Quân ngạc nhiên hỏi: "Sao em lại ở trên giường tôi?"

"Tôi." Bạch Ngưng vội vàng nhìn khắp gian phòng, lại phát hiện đây thật sự không phải là phòng mình, nhưng cũng không giống phòng anh.

"Đây là đâu?"

Ngôn Lạc Quân nhìn một chút, nói: "Hình như là khách sạn."

"Anh. Là anh dẫn tôi tới?" Bạch Ngưng nắm thật chặt chần trên người, nhìn anh hỏi.

Ngôn Lạc Quân làm ra vẻ vô tội, nói: "Tôi làm sao biết được, tôi chẳng nhớ gì cả, có lẽ tối hôm qua uống quá nhiều."

"Nhưng." Bạch Ngưng không tin nói: "Tôi nhớ hình như hôm qua anh không uống rượu mà."

Chương 65: Làm thật rồi sao?

Editor: mèomỡ
(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Ai nói tôi không uống, đến bây giờ tôi vẫn còn nhức đầu đây này!" Ngôn Lạc Quân nhìn cô, nói: "Đợi chút, có phải chúng ta. đã làm rồi phải không?"

Anh vừa hỏi như vậy, Bạch Ngưng lập tức cảm thấy trên người đau nhức kì lạ, hai chân giống như không phải của mình nữa rồi, nơi đó lại càng. Cô từ từ cúi đầu, buông chân để lộ phần trên ngực. Vết hôn dày đặc, thậm chí. phía trên bầu ngực còn có vết tay mờ mờ.

Bạch Ngưng không dám tin nhìn về phía Ngôn Lạc Quân, Ngôn Lạc Quân cúi đầu, xấu hổ nói: "Thật xin lỗi, tôi." Anh dùng sức ấn thái dương, vô cùng đau đớn nói: "Tôi đã nói sẽ không đụng vào em rồi mà lại ... xin lỗi. Tôi không nên uống rượu, tôi."

"Chuyện này không phải lỗi của anh, là do tôi không cẩn thận." Bạch Ngưng nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nói.

Dĩ nhiên chuyện này không liên quan đến tôi rồi, Ngôn Lạc Quân ở trong lòng hả hê nghĩ. Cho em uống, uống cho đã đi... bây giờ thì xảy ra chuyện rồi đấy. Bị đàn ông ‘yêu’ suốt một đêm, lại chỉ có thể trách mình không cẩn thận. Người phụ nữ ngốc, xem lần sau em còn dám không.

Bạch Ngưng yên lặng cầm lấy quần áo bị ném xung quanh giường mặc vào, từ từ nâng đôi chân đau nhức xuống giường đi vào phòng tắm. Mới đi được một bước đã lực bất tòng tâm ngã xuống. Ngôn Lạc Quân vội đỡ lấy cô, nói: "Chúng ta về thôi, bồn tắm ở đây chưa chắc đã sạch." Nói xong lại đỡ cô ngồi lên giường, còn mình thì tự nhặt quần áo tán loạn xung quanh, nhanh chóng mặc vào sau đó ôm cô ra khỏi phòng.

"Tôi tự đi được." Bạch Ngưng nói.

Ngôn Lạc Quân nghe lời buông cô xuống, đỡ cô đi vào thang máy.

Trở lại biệt thự, Ngôn Lạc Quân giúp cô xả đầy nước sau đó ôm cô vào phòng tắm.

"Anh đi ra ngoài đi." Cô nói.

Ngôn Lạc Quân trầm mặc một chút rồi đi ra ngoài, còn giúp cô đóng cửa.

Tại sao cô lại có dáng vẻ đó? Không phải bọn họ đã sớm có quan hệ rồi sao? Cả con cũng đã có, tại sao? Hay là cô thật sự yêu người khác rồi?

Ngôn Lạc Quân ngồi trên giường, phiền não cúi đầu.

Mùi sữa tắm thơm ngát cùng hơi nước nóng lan tỏa khắp phòng, nước ấm bao quanh thân thể, Bạch Ngưng nhìn dấu vết dày đặc trên người có chút không dám tin, cô và Ngôn Lạc Quân thật sự say rượu mất lý trí. Dĩ nhiên, có lẽ Ngôn Lạc Quân cũng không có say. Nhưng, dù sao bọn họ cũng đã có quan hệ như vậy.

Cô biết, đây chẳng là gì. Thân thể này không những là của người khác, mà còn có quan hệ vợ chồng với anh nữa. Dù sao đàn ông và phụ nữ một đêm dùng thân thể an ủi lẫn nhau cũng chẳng có gì to tát. Nhưng cô không cam lòng, giống như khi đi làm ở hộp đêm trước kia cô cứ tưởng rằng dù thất thân cũng sẽ vẫn có thể thản nhiên, nhưng thật không ngờ lúc đó cô lại nhảy lầu tự tử.

Sự thật đã chứng minh, cô thật sự rất xem trọng chuyện này, cảm thấy nó giống như tình yêu, lời thề, vĩnh viễn, nắm tay nhau cả đời, bên nhau đến già không bao giờ rời xa.

Nhưng bây giờ, cô không đau khổ vì thất thân mà chỉ hơi ngỡ ngàng.

Ngôn Lạc Quân, từ giờ cô nên đối mặt với anh thế nào đây?

Chắc cô không đến nỗi vì ngủ với anh một đêm mà sống với anh cả đời chứ, nhưng. . .

. . . Trong lòng cô lại không thực sự muốn rời khỏi anh, không biết là từ sớm đã vậy hay mới gần đây cô mới nghĩ như thế.

Đây là lần thứ hai Ngôn Lạc Quân ở bên ngoài đợi cô từ phòng tắm đi ra.

Chẳng lẽ thời gian cô tắm đều lấy giờ làm đơn vị tính sao? Ngôn Lạc Quân lo lắng nghĩ.

Cô ấy đi vào với tâm trạng như vậy lại hơn một tiếng rồi chưa ra khiến cho anh rất lo lắng.

Thật sự không đợi nổi nữa, anh đi tới trước cửa, gõ gõ lên cánh cửa.

"Tĩnh Hàm, em có sao không?"

Bạch Ngưng kinh ngạc nhìn cửa, đột nhiên không biết nói gì với anh bây giờ.

"Tĩnh Hàm, Tĩnh Hàm –" ngay sau đó, cửa đã bị mở ra, Ngôn Lạc Quân lao vào phòng tắm.

Chương 66: Kết quả điều tra

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Thật lâu sau, Bạch Ngưng mới kịp phản ứng: cửa phòng tắm là do Ngôn Lạc Quân đóng lúc đi ra ngoài nên không khóa.

Thấy cô bình yên vô sự ngồi trong bồn tắm, mở to mắt nhìn anh, Ngôn Lạc Quân mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn không yên lòng mà đi đến trước mặt cô, khom lưng nói: "Em. Có sao không?"

Mặt Bạch Ngưng không tự chủ đỏ lên, không dám nhìn thẳng vào anh, chỉ gật đầu một cái.

Ngôn Lạc Quân nâng vai của cô lên, sờ nước trong bồn tắm, nói: "Nước cũng lạnh rồi, để tôi thêm nước ấm cho em nhé."

Bạch Ngưng lắc đầu một cái, nói: "Không cần, tôi tắm xong rồi."

"Tốt, vậy để tôi ôm em lên giường." Ngôn Lạc Quân lấy áo choàng tắm ra, Bạch Ngưng cúi đầu đứng lên, Ngôn Lạc Quân bọc cô thật kỹ rồi mới ôm cô ra khỏi phòng tắm.

Để cô nằm ở trong chăn xong Ngôn Lạc Quân nói: "Cả đêm qua không ngủ, giờ nằm nghỉ một lát đi."

Quả nhiên! Anh quả nhiên vẫn tỉnh táo, nếu không làm sao biết đêm qua cô không ngủ? Bạch Ngưng nghĩ trong lòng nhưng không cảm thấy ngạc nhiên, cũng không hận nổi. Chỉ cảm thấy lòng dạ anh thật hiểm độc còn có thể diễn đạt như vậy. Ăn cô rồi còn ra vẻ, nói xin lỗi như thế anh thực sự rất hồ thẹn vậy.

"Hôm nay không phải thứ hai sao? Anh. Không phải đi làm à?"

"Lát nữa phải đi, buổi chiều công ty có một buổi ký hợp đồng, tôi phải đi."

Bạch Ngưng gật đầu một cái.

Ngôn Lạc Quân nhìn cô một hồi lâu, cúi người gần sát mặt cô rồi khẽ hôn lên môi cô, nói: "Câu nói kia em còn nhớ rõ không?"

"Câu nào?" Cô hỏi.

Ngôn Lạc Quân trầm mặc một hồi, khi cô tưởng anh sắp nói ra đáp án thì anh lại thờ dãi một cái, đứng dậy nói: "Thôi, để sau này hãy nói, tôi đến công ty đây. Đợi lát nữa Bác Thẩm sẽ đưa đồ ăn lên." Nói xong, mở cửa ra khỏi phòng.

Bạch Ngưng hơi giận.

Có ý gì, cố tình lấp lửng làm cô tò mò sao?

Anh hôm qua nói gì sao? Anh giả say nhưng cô thật say mà, sao nhớ được gì chứ!

Tối hôm qua rất vui vẻ, sáng sớm hôm nay có lo lắng lại hơi buồn bực, nhưng về sau lại vui vẻ, cho nên mặc dù không ngủ nhưng Ngôn Lạc Quân vẫn rất phấn chấn tinh thần vào phòng làm việc, thiếu chút nữa không để ý đến hình tượng Tổng giám đốc mà ngâm nga hát.

Vừa tới phòng làm việc, thư ký liền dẫn một người vào.

Sau khi Thư ký đi, người nọ đưa lên một túi tài liệu, nói: "Tổng giám đốc, tài liệu anh muốn đều ở trong này. Một phần là điều tra chứng cứ, phần còn lại là những lời đồn chưa được chứng thực."

"Ừ, làm tốt lắm, anh đi ra ngoài trước đi."

Cửa phòng làm việc vừa đóng lại, Ngôn Lạc Quân từ từ cầm túi tài liệu lên.

Trong này là tất cả tình sử của Hứa Tĩnh Hàm.

Một xấp thật dày, thực sự rất nặng.

Do dự một chút, Ngôn Lạc Quân rút tờ trên cùng ra. Là một tấm hình một người con trai non nớt tầm mười tám mười chín tuổi, chụp vào sáu năm trước.

Ngôn Lạc Quân phát hiện mình không có dũng khí xem tiếp nữa. Xem anh có phải là bạn trai đầu tiên của cô hay không, cô đã từng có quan hệ với người khác hay chưa.

Thì ra anh cũng là người có ham muốn chiếm hữu mạnh mẽ như vậy. Chỉ nhìn những tấm ảnh này thôi, anh cũng sẽ để ý.

Nhìn xong tất cả những bức ảnh trong tập tài liệu này, anh có thể bảo đảm rằng mình vẫn bình tĩnh như cũ sao? Những người đàn ông này rất có thể anh đều biết, trong một số trường hợp còn có thể gặp được. Nếu tình cờ gặp mặt họ, anh có thể không suy nghĩ linh tinh sao? Có thể chắc chắn không phát tiết những đổ kị của anh lên Tĩnh Hàm sao?

Có lẽ trước kia cô thật sự đã từng có những kí ức đau khổ, nhưng vì là chồng cô nên anh có thể tự tiện đi đào móc những đau thương của cô sao? Có lẽ cô vốn không muốn nhắc tới, không muốn để cho người ta biết.

Ngôn Lạc Quân nhìn túi tài liệu trên tay, dứt tấm ảnh vào, dứt khoát ném túi tài liệu vào hộc tủ dưới bàn công tác, khóa lại.

Chương 67: Yêu hoặc không yêu

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Tất cả đã qua rồi, bây giờ chỉ cần cô có thể yêu anh, có thể chấp nhận anh là tốt rồi.

Anh nhìn điện thoại di động, không tìm chế được ấn nút số “1”, gọi cho “Bà xã”.

Bạch Ngưng ăn xong điểm tâm, mới vừa nằm xuống, điện thoại di động đã vang lên. Cô cầm điện thoại di động lên, thấy mấy chữ “Ông xã đang gọi” lòng cô lại run lên một cái.

“Ông xã” Cô có thể coi anh là ông xã của mình sao?

Vợ Ngôn Lạc Quân là Hứa Tĩnh Hàm, mà cô là Bạch Ngưng.

Rốt cuộc anh yêu Hứa Tĩnh Hàm hay Bạch Ngưng? Là thân thể Hứa Tĩnh Hàm hay linh hồn Bạch Ngưng?

Cô ấn nút trả lời, nhưng không nói gì.

“Tĩnh Hàm.” Anh nói. Giọng anh rất nhẹ, rất dịu dàng, cô vừa nghe đã bất giác rơi nước mắt.

“Tĩnh Hàm?” Không nghe thấy hồi âm, anh gọi tiếp.

“Ừ.” Giọng của cô cũng rất nhẹ, một giọt lệ vừa trượt xuống. Lúc này, cô rất hy vọng anh đang gọi Bạch Ngưng, hoặc cô chính là Hứa Tĩnh Hàm, vẫn luôn là Hứa Tĩnh Hàm. Cô vì muốn gả vào nhà giàu mà quyến rũ anh ở quán bar, cô thành công mang thai đứa con của anh, sau đó dùng đứa bé uy hiếp anh, để mình thành vợ anh. Cô không phải là cô gái Bạch Ngưng đã nhảy lầu tự sát. Không phải.

Cô mím chặt môi cố gắng hô hấp nhịp nhàng, sợ bị anh phát hiện đầu bên kia điện thoại cô đang khóc.

“Đã ngủ chưa?” Anh hỏi.

Lau đi nước mắt, cố gắng bình phục giọng nói bình thường, cô đáp: “Mới vừa nằm xuống.”

“Đã ăn cơm chưa?”

“Rồi.” Cô trả lời.

Anh không nói gì nữa. Dường như cũng không còn gì để nói. Điện thoại vẫn đang thông, hai người lắng nghe tiếng hô hấp của người kia, không ai hỏi “Có chuyện gì” mà cũng không cúp.

Một lúc lâu sau anh mới nói: “Hôm qua, những lời tôi nói với em lúc ở bên bờ sông hình như phụ nữ rất thích nghe, em nhớ ra chưa?”

“Hôm qua tôi say thật mà.” Cô nói. Trong lòng hồi hộp, còn sợ anh nghe được tiếng tim mình đập

Đầu kia điện thoại truyền đến tiếng cười nhẹ của anh.

“Tôi nói –”

Cô bất giác ấn nhẹ lên lồng ngực.

Anh nhẹ nhàng nói: “Tôi nói, hình như tôi đã yêu em rồi. Bây giờ, tôi bỏ ‘hình như’ đi.”

Nhịp tim như ngừng lại, dường như tất cả dấu hiệu của sự sống cũng đã yên lặng.

Anh nói tiếp: “Tôi xóa cả ‘đã’ cùng ‘rồi’ nữa. Sau đó chỉ còn lại ba chữ thôi.”

Cô không nhịn được khẽ mỉm cười, trong mắt lại chảy xuống một hàng lệ.

Yên lặng, tiếp tục yên lặng.

Một cuộc điện thoại chẳng có mấy chữ mà bọn họ gọi mất năm phút đồng hồ.

Cuối cùng, anh nói: “Ngủ đi, tôi cũng phải bắt đầu làm việc rồi.”

“Ừ.” Cô trả lời, sau đó chờ anh cúp điện thoại. Nhưng tiếng “Cụp” mãi vẫn không đến.

“Em.” Ngôn Lạc Quân đang định nói, điện thoại trên bàn làm việc lại vang lên.

Trong không khí yên tĩnh, khi chuông điện thoại vang lên tiếng thứ ba, Bạch Ngưng nói: “Anh nghe điện thoại đi.”

“VẬY em nghỉ đi.” Ngôn Lạc Quân nói.

“Ừ.” Ngừng một lúc lâu, cô nói: “Tan tầm trở về sớm một chút.”

“Này, Tĩnh Hàm –” Ngôn Lạc Quân vừa định cúp điện thoại lại vội áp điện thoại di động gần vào tai, nhưng chỉ nghe được tiếng “Tít tít” bên kia đã cúp máy rồi.

Thở dài, rốt cuộc anh cũng nhắc điện thoại lên.

Bạch Ngưng cầm điện thoại di động, áp sát vào mặt mình.

Anh nói, “Có lẽ tôi yêu em.”

Có lẽ tôi yêu em.

Cô thì sao?

Cô nghĩ, cô thuộc loại người cả đời chỉ yêu một lần, chỉ yêu một người, nhưng anh thì sao?

Cô còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp anh, thấy anh dành tặng cho Vu Nhược Sương ánh mắt tán thưởng và nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ. Anh từng nói Bạch Ngưng là gái gọi ở hộp đêm, từng nói Hứa Tĩnh Hàm là một con hát hạ tiện.

Con người thường có một số quan niệm đã ăn vào xương tủy, một câu “anh yêu em” từ trong miệng anh nói ra có thể đại biểu cái gì chứ?

Ở bên nhau hoặc rời đi, yêu hoặc không yêu, cô đã hoàn toàn mất đi phương hướng rồi.

Chương 68: Một nhà ba người

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Mới hơn năm giờ, Ngôn Lạc Quân đã về nhà, vừa lên tầng là lập tức chạy tới phòng của "Hứa Tĩnh Hàm".

Anh đứng trước cửa không kìm chế được mà hơi kích động cười, gõ hai tiếng.

Không tiếng động, anh đợi nửa giây mới đưa tay mở cửa.

Trên giường không có ai.

Cô ấy đi đâu rồi?

Vườn hoa không có, phòng khách không có, trong phòng cũng không có, vậy nhất định là ở phòng con rồi ! Ngôn Lạc Quân vội chạy tới.

"Hình Hình thật lười nha, chân không chịu nhúc nhích tý nào. Thích không, cười một cái, cười một cái cho mẹ xem nào."

Nghe được tiếng nói bên trong, Ngôn Lạc Quân đứng ở cửa nhìn vào. "Hứa Tĩnh Hàm" đứng ở bên bồn tắm nhỏ chơi với Hình Hình đang bơi trong đó.

"Nhỏ như vậy cũng có thể cho vào nước sao?" Ngôn Lạc Quân đi vào phòng, ngồi xổm bên cạnh cô.

Đột nhiên nhìn thấy anh khiến Bạch Ngưng kinh ngạc, trên mặt khẽ ửng hồng, bất giác kéo cổ áo. Dấu vết trên người đến bây giờ vẫn chưa biến mất.

"Dĩ nhiên có thể, bé con khi còn ở trong bụng mẹ là lớn lên trong nước đấy thôi, kiến

thức thông thường này cũng không hiểu." Bạch Ngưng lại khinh bỉ anh.

"Không hiểu cái gì. Tôi dĩ nhiên hiểu, nước ối chứ gì." Ngôn Lạc Quân lập tức phản bác.

"Sau đó thì sao? Chắc anh cũng chỉ biết đến thế thôi nhỉ."

"Em có làm được không đấy, có cần gọi Bác Thẩm tới không?" Ngôn Lạc Quân nói sang chuyện khác.

"Tôi đương nhiên làm được, tuần trước tôi đã cho con bé bơi một lần rồi." Bạch Ngưng nói xong, bóp con vịt đồ chơi nhỏ nổi trong chậu để nó phát ra tiếng vang bíp bíp khiến Hình Hình lại cười khanh khách.

"Em xem, chân con bé đang quẫy kia, thật giống như đang bơi lội!" Ngôn Lạc Quân nhìn thân thể nho nhỏ của bé dưới nước kêu lên.

Bạch Ngưng nhìn Hình Hình nhẹ nhàng cười, nói: "Hình Hình, con có thấy ba con giống đồ gỗ không? Rất giống nhỉ?"

Hình Hình dường như nghe hiểu nhìn Ngôn Lạc Quân cười khanh khách.

Ngôn Lạc Quân nhìn Hình Hình, vui vẻ nói: "Nói linh tinh, nhìn con gái thông minh thế này là biết chỉ số thông minh của ba nó rất cao rồi! Hình Hình, nếu không phải bị IQ của mẹ con kéo chân, IQ của con nhất định là hai trăm."

"Anh mới kéo ý!" Bạch Ngưng đẩy nhẹ anh.

"Được rồi, ôm con bé dậy thôi, anh qua bên kia trải khăn tắm đi." Bạch Ngưng nói.

Ngôn Lạc Quân nghe lời đi trải khăn tắm. Bạch Ngưng ôm Hình Hình lên đặt vào khăn tắm, quần kỹ khăn tắm quanh người con bé.

"Em nói xem, con bé lớn lên nhất định sẽ rất xinh đẹp đúng không, đáng yêu như công chúa nhỏ vậy?" Ngôn Lạc Quân đứng sát bên Bạch Ngưng, nhìn Hình Hình trong ngực cô nói.

Bạch Ngưng nhìn Hình Hình, mỉm cười nói: "Đương nhiên rồi, đợi con bé lớn lên hàng ngày tôi nhất định sẽ trang điểm cho con bé thật xinh đẹp!"

Ngôn Lạc Quân cười nhẹ một tiếng.

Ý cô là sẽ luôn ở bên cạnh con, ở bên anh đúng không? Tương lai sẽ thế nào đây? Thật mong đợi.

Nhận ra mình vừa nói cái gì, trong lòng Bạch Ngưng đột nhiên lo lắng.

Nếu có một ngày cô rời khỏi Ngôn gia, Hình Hình sẽ thế nào?

Con bé không có mẹ, một người ba như Ngôn Lạc Quân sao có thể chăm sóc tốt cho con bé chứ? Đến lúc đó con bé sẽ thế nào đây?

Nhẹ nhàng vuốt đầu và khuôn mặt nhỏ nhắn của con bé, Bạch Ngưng cầu nguyện trong lòng hi vọng con bé có thể hạnh phúc, bình an lớn lên. Từ một công chúa nhỏ đáng yêu thành công chúa lớn, sau đó sẽ tìm được bạch mã hoàng tử trong định mệnh của con bé.

"Để tôi ôm cho." Ngôn Lạc Quân nói.

"Anh cẩn thận một chút." Bạch Ngưng nhẹ nhàng đưa Hình Hình cho anh, gò má sượt qua vai anh.

"Sao con bé cứ nháy mắt suốt vậy?" Ngôn Lạc Quân hỏi.

Bạch Ngưng nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: "Muốn đi ngủ rồi."

"Cuối tuần chúng ta đưa con bé đến công viên chơi được không?"

Chương 69: Đừng ép tôi

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Cuối tuần chúng ta đưa con bé đến công viên chơi được không?"

"Ừ, hỏi Bác Thẩm xem có được không." Bạch Ngưng vuốt mái tóc mềm mại của bé.

Bế được một lát, Ngôn Lạc Quân hỏi: "Con bé ngủ rồi, giờ phải đặt xuống à?"

"Chờ một chút đã, con bé ngủ chưa sâu, đặt xuống sẽ khóc đó."

Đợi Hình Hình ngủ, hai người mới ăn cơm tối. Ăn xong Bạch Ngưng về phòng, Ngôn Lạc Quân cũng bận rộn trong thư phòng.

Đêm khuya, Bạch Ngưng vừa mới nằm xuống thì Ngôn Lạc đã đi vào.

"Sao anh chẳng bao giờ chịu gõ cửa thế hả?" Bạch Ngưng có vẻ như tùy ý nói nhưng trong lòng lại khẩn trương.

Ngôn Lạc Quân ngồi ở mép giường, hỏi: "Khá hơn chút nào chưa?"

"Cái gì?" Bạch Ngưng không hiểu.

Ngôn Lạc Quân nhìn chăm chăm dấu ấn nhàn nhạt trên cổ cô một lát, ánh mắt bắt đầu có chút nóng bỏng.

Bạch Ngưng quay đầu sang chỗ khác, nói: "Anh. Có chuyện gì không?"

Ngôn Lạc Quân ngừng một lát rồi áp sát lại gần môi cô.

"Tôi muốn ngủ." Bạch Ngưng né tránh.

Ngôn Lạc Quân ôm lấy cô, hơi thở nặng nề phả trên mặt cô, giọng nói khàn khàn: "Hôm qua, em luôn miệng gọi ‘ Lạc Quân ’, ‘ Lạc Quân ’, còn nhớ không?"

"Tôi. Tôi không nhớ rõ, tôi chẳng nhớ được gì hết." Bạch Ngưng muốn tránh nhưng lại không thể nào ép mình dùng toàn lực đẩy anh được.

"Nhưng em có cảm giác với tôi, lúc say em sẽ không nói dối." Ngôn Lạc Quân hô hấp rối loạn, hôn cô.

"Anh đừng như vậy? Đừng ép tôi." Bạch Ngưng đẩy anh ra.

Ngôn Lạc Quân ngừng lại, nhìn cô không nói gì. Cuối cùng anh hít sâu một hơi, nói: "Được, tôi không ép em. Nhưng em cũng đừng nghĩ đến chuyện ly hôn nữa, tôi sẽ không đồng ý."

Anh bá đạo như vậy lại khiến cô hơi vui mừng.

Nếu như cô không thể ly hôn, không thể rời khỏi anh, vậy đó không phải do cô. Không phải cô không muốn, mà do anh không cho, còn cô thì không không đấu lại anh.

Ngôn Lạc Quân nhìn cô, tay ôm cô mãi không muốn rời, từ từ lướt qua eo đi đến bộ ngực, nắm nơi tròn trịa mềm mại kia.

Bạch Ngưng vội vàng giữ tay anh lại.

Cô cúi đầu muốn đẩy tay anh ra, anh không cử động nhưng cũng không rút tay về.

Giằng co thật lâu, anh đột nhiên ôm chặt lấy cô, không nói gì chỉ hôn lên môi cô, một tay nhanh chóng đưa vào trong áo ngủ, dùng sức vuốt ve nơi đầy đặn của cô.

Rất nhanh, anh chột buông cô ra rồi đứng lên.

"Ngủ ngon." Nói xong anh liền ra khỏi phòng.

Bạch Ngưng kéo áo ngủ đã xốc xếch, lấy tay nhẹ nhàng cảm nhận nhiệt độ trên môi.

Cô nên làm gì đây, vẫn quyết tâm phải quay về đúng đường sao? Nhưng, cô thật sự muốn. ở cùng anh.

Trong một căn phòng khác, từ phòng tắm vọng ra tiếng vang.

Một lát sau, một người đàn ông run rẩy đi ra sau đó nhanh chóng chui vào chăn.

Đây là lần đầu tiên anh phải chịu đựng gian khổ như vậy. Cuối cùng cũng hiểu cái gì gọi là "Yêu là trả giá" rồi, thật đúng là "trả giá".

Ban đêm đưa tay không thấy được năm ngón, cô mới từ bên ngoài tan tằm trở về.

Hành lang đen kịt, yên lặng, giống như không có người.

Nghe tiếng hô hấp của mình, cô từ từ bước đi. Cô mơ hồ nhìn thấy cầu thang âm u, âm trầm, cô đi vào thang máy, nhưng trong thang máy cũng rất tối.

Khi cửa thang máy sắp đóng lại thì có một người phụ nữ tóc đen mặc áo trắng đi vào. Cô sợ hãi muốn hét lên nhưng lại không phát ra tiếng. Phụ nữ kia từ từ đến gần cô, càng ngày càng gần, nhưng mặt cô ta vẫn mơ hồ.

Cô muốn chạy, nhưng chân lại không bước được, giống như có sức nặng ngàn cân, giống như cô không có chân mà vẫn không nhúc nhích được!

Người phụ nữ kia vẫn đang đến gần, từ từ duỗi tay về phía cô.

Chương 70: Nửa đêm kinh hồn

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"A –" Cô đột nhiên bừng tỉnh, trước mắt đen kịt, mơ hồ nhìn thấy khung cảnh trong phòng.

Một lúc lâu sau cô mới nhận ra mình đang nằm ở trên giường còn tay đang đặt trên ngực.

Nằm mơ. Còn là ác mộng.

Cô thở hỗn hển, mở mắt thật to nhìn gian phòng.

A, chỗ kia có một bóng đen!

Bạch Ngưng đột nhiên hoảng sợ, nhìn lại mới phát hiện hình như đó là quần áo tiện tay vắt lên ghế.

Cô không chịu được nữa phải bật đèn lên, tim đập thình thịch nhìn khắp căn phòng.

Không có gì cả.

Cô biết không có gì, nhưng trong lúc này thì tất cả những tình tiết trong phim, những việc thần bí cô từng được nghe đều hiện lên ở trong đầu.

Trong tấm băng ghi hình có cái giếng cạn hoang vu, Sadako(1) bò ra từ trong TV, tiếng khóc giống như tiếng mèo kêu Còn có chuyện mẹ kể rằng khi còn bé gặp phải bóng người từ từ biến mất, nửa đêm tiếng chó sủa không ngừng

Sau lưng lạnh toát, Bạch Ngưng sợ hãi đột nhiên quay ngoắt nhìn ra sau lưng, ngoài

tường ra thì không có gì cả.

Tiếng điện thoại di động đột nhiên vang lên, cô rùng mình hoảng sợ nhìn điện thoại di động, giống như nghe thấy tiếng nhạc "One Missed Call" (2).

Đáng chết, tại sao cô lại dùng nhạc chuông không lời chứ, còn là khúc dương cầm!

Nhưng giờ mà nhìn điện thoại di động thật sự hơi sợ.

Cô từ từ đưa tay ra cầm lấy di động. Khi thấy hai chữ "Ông xã", trong lòng đột nhiên bình tĩnh hơn nửa.

"Đã ngủ chưa" chỉ có ba chữ còn không có dấu câu.

Anh hỏi cô đã ngủ chưa. Tại sao anh có thể hỏi cô đã ngủ chưa vào lúc này chứ! Điều này làm cho cô rất muốn tìm anh tới để “ngủ cùng” !

"Tích tắc - Tích tắc - Tích tắc." Trong căn phòng yên tĩnh truyền đến tiếng đồng hồ nhịp nhàng quay, Bạch Ngưng nhìn về phía đồng hồ, ôi trời ơi, là mười hai giờ kém hai phút!

Nửa đêm, nửa đêm rồi ! Trời ạ! Bạch Ngưng kích động, ấn vào nút gọi.

Ngôn Lạc Quân chờ cả nửa ngày, đang chuẩn bị thở dài tiếp tục trần trọc trở mình thì điện thoại di động lại đột nhiên vang lên. Vừa nhìn lại thấy là bà xã, bà xã đó!

Anh kích động, lại run tay ấn nhầm nút cúp máy.

Đáng chết! Sao giờ lại như bà già chưa bao giờ sờ vào di động thế hả trời!

Ngôn Lạc Quân xốc chân lên, không thèm đi dép mở cửa chạy ra ngoài.

Bạch Ngưng đang nhìn tin nhắn kì lạ nửa đêm, buồn bực nửa đêm cúp máy. Đang nhớ đến những hình ảnh chết tiệt trên phim kinh dị kia thì cửa lại đột nhiên bị gõ hai tiếng.

Ôi trời!

"Ting" một tiếng, đồng hồ báo thức vừa khéo chỉ đúng mười hai giờ.

Lúc này.

Bạch Ngưng nắm chặt chăn, muốn hét to Ngôn Lạc Quân, nhưng không tài nào kêu ra tiếng được.

Cửa đột nhiên bị mở ra, mặt người ló vào, Bạch Ngưng sợ hãi hét "A –" một tiếng.

"Sao vậy, Tỉnh Hàm!" Ngôn Lạc Quân vội vàng chạy đến bên giường, đỡ vai của cô hỏi.

Bạch Ngưng suýt khóc, dấm lên ngực anh hét lên: "Anh vào thì cứ vào gõ cửa làm gì!"

Ngôn Lạc Quân vô tội nói: "Không phải em bảo vào phải gõ cửa sao?"

"Anh Dù sao cũng là tại anh, đều tại anh, làm tôi sợ muốn chết." Bạch Ngưng càng không ngừng đánh anh.

"Tôi vào mà khiến em sợ đến vậy sao? Trên trán cũng toát mồ hôi rồi." Ngôn Lạc Quân cầm khăn giấy lau mồ hôi cho cô.

Bạch Ngưng nhìn anh, hơi ngượng ngùng nói.

Trước kia vì cô sợ ma nên bị bạn cùng phòng cười nhạo, còn nói cô ngây thơ.

Ngôn Lạc Quân lại gấp gáp hỏi: "Sao vậy, sao em không nói gì? Đừng bảo là em sợ tôi chạm vào em đến vậy đấy nhé?"

Bạch Ngưng tức giận đẩy anh, chu miệng nói: "Không phải, ai rảnh như vậy chứ."

"Vậy em bị làm sao?"

"Tôi. mơ thấy ác mộng." Bạch Ngưng nói.

Ngôn Lạc Quân nhìn cô một lúc lâu, giật mình nói: "Tôi hôn em một cái em đã gặp ác mộng à? Tại sao? Tôi cũng không phải là ma!"

"Không cho anh nói chữ kia!" Bạch Ngưng lập tức kêu lên.

Ngôn Lạc Quân nhìn cô, nói: "Em sợ ma à?"

"Anh còn nói!" Bạch Ngưng dấm cho anh thêm một phát.

"Được rồi, tôi không nói, tôi là đàn ông dương khí nặng, mấy thứ đó không dám tới gần đâu." Ngôn Lạc Quân bảo đảm nói.

"Như vậy nói cách khác phụ nữ âm khí nặng thì mấy thứ đó rất thích tới gần à?" Bạch Ngưng hỏi.

"Có thể nói là như vậy ." Ngôn Lạc Quân suy nghĩ một lát rồi nói.

*(1),(2) Sadako Yamamura trong bộ phim kinh dị The Ring của Nhật Bản
One Missed Call cũng là một bộ phim kinh dị nổi tiếng*

Chương 71: Hạnh phúc?

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Vậy lúc tôi ở một mình thì phải làm sao?" Bạch Ngưng hơi sợ .

"Cho nên lúc nào em cũng phải mang tôi theo." Ngôn Lạc Quân nói.

Bạch Ngưng bấu môi, lườm anh một cái.

Hai người yên lặng một lát, Bạch Ngưng nghiêng đầu nhìn anh, rồi rảm không biết nên làm gì.

Chẳng lẽ bọn họ cứ ngồi nói chuyện phiếm thế này sao? Cô thì được, nhưng ngày mai anh còn phải đi làm.

Nhưng thật rất cô rất sợ, cảm giác sợ hãi đó thật sự quá khó chịu, rất muốn có anh ở bên. Nhưng. Đây có được tính là dẫn "sói" vào phòng không?

Là ma đáng sợ hay..." sói" đáng sợ?

Cô cảm thấy là ma. Hơn nữa Ngôn Lạc Quân. chắc sẽ lời chứ nhỉ?

Nhìn cô cau mày, đôi mắt đảo quanh, Ngôn Lạc Quân cười nói: "Sao nào, quyết định xong chưa? Có muốn tôi ngủ cùng không?"

Anh lại biết cô đang nghĩ gì! Mặt Bạch Ngưng lập tức đỏ lên, cắn cắn môi, nói: "Anh đã nói là không đụng vào tôi."

"Ừ, tôi sẽ không dùng sức mạnh ép em quan hệ. Nhưng có thể chạm vào em đúng không?" Ngôn Lạc Quân cụ thể hoá cam kết.

Bạch Ngưng đỏ mặt, nói: " Anh cũng không được động tay động chân."

"Tốt, không làm tất cả mọi loại hành động âu yếm, nhưng tay chân có thể động đậy đúng không?" Ngôn Lạc Quân tiếp tục giải thích cụ thể.

"Cũng không được nói những lời khiến tôi buồn nôn." Bạch Ngưng lại nói.

"Được, không trêu đùa, không tán tỉnh, không làm ám hiệu tình dục." Ngôn Lạc Quân nghiêm túc nói.

"Còn nữa."

"Được rồi, mau ngủ đi, tóm lại là muốn tôi làm Liễu Hạ Huệ chứ gì? Yên tâm, đồ của tôi tôi quản được." Ngôn Lạc Quân nói xong liền chui vào chăn.

Bạch Ngưng rất muốn nói anh không tuân thủ cam kết nhưng không thể nói ra miệng, đành ngoan ngoãn nằm xuống.

Cô nằm nghiêng, anh từ sau lưng ôm cô vào lòng. Chỉ hơi nhúc nhích đã cảm thấy chỗ nào đó của anh có biến hóa.

Trong hoàn cảnh tối đen lại yên tĩnh, hai người đều cảm nhận được sự biến hóa trên người anh, hô hấp càng ngày càng nặng.

Cuối cùng, nơi nào đó chạm đến giữa hai chân cô khiến mặt cô nóng lên.

"Sao muộn thế rồi mà anh còn không ngủ?" Trong lúc bình tĩnh, cô hỏi một câu. Nhưng lời ra khỏi miệng, cô mới hối hận.

Anh rời khỏi phòng cô lúc tình dục dâng cao, hai giờ sau lại hỏi cô "Đã ngủ chưa" đến

cái đầu gối còn biết nguyên nhân là gì thế mà cô còn hỏi.

"Hơi mất ngủ." Anh trả lời.

"Là do uống cà phê à, sao anh cứ uống cà phê vào buổi tối thế?" Bạch Ngưng hỏi.

"Dĩ nhiên là không phải, tôi đã quen rồi, không uống cà phê mới không ngủ được."

Bạch Ngưng cười nhẹ một tiếng.

"Thật không phải quen tốt thôi."

"Em cảm thấy không tốt sao?" Ngôn Lạc Quân hỏi.

"Đương nhiên, ảnh hưởng đến sức khỏe."

"Nếu em thấy không tốt, vậy tôi sẽ sửa. Bắt đầu từ hôm nay, tôi cai uống cà phê trước lúc ngủ." Anh cam kết.

Bạch Ngưng sinh ra cảm giác hạnh phúc không lời nào có thể diễn tả được.

"Sao em lại sợ ma? Đã làm gì trái với lương tâm à?" Anh đùa cợt hỏi.

"Không phải, tôi lương thiện thế này, sao có thể làm việc trái với lương tâm chứ."

"Vậy thì vì cái gì?"

"Còn không phải do đồng phim ma kia, mỗi lần sợ hãi sẽ nhớ tới."

"Sợ còn xem? Đáng đời."

Bạch Ngưng dùng cùi chỏ huých nhẹ vào người anh, nói: "Cũng không phải do tôi muốn xem. Lúc học đại học trong tức xá có chị em chết mê chết mệt, hôm nào cô ấy cũng xem, tôi không muốn xem cũng không được?"

"Hơn nữa cảm thấy rất hay, đúng không?" Ngôn Lạc Quân cười nói.

Bạch Ngưng ngượng ngùng nói: "Có. hơi... cũng. hơi hay."

"Đúng là rất hay." Ngôn Lạc Quân học cô nói, "Cái này là tự tìm tai họa, đáng đời."

"Anh mới tự tìm tai họa, không cho nói tôi!" Bạch Ngưng lại huých anh.

"Đừng động dậy." Ngôn Lạc Quân trầm giọng nói.

Bạch Ngưng hiểu ý anh, lập tức nằm im.

"Anh mau ngủ đi, ngày mai còn phải đi làm đấy."

"Ừ, em cũng ngủ đi, không nhớ đến những thứ linh tinh đấy là được."

Một lát sau, dường như anh đã ngủ thiếp đi rồi. Tối hôm qua không ngủ, hôm nay lại bận cả ngày, anh thật sự mệt mỏi.

Cô không nghĩ đến những hình ảnh kinh khủng kia nữa nhưng vẫn không ngủ được.

Có lẽ do ban ngày cô ngủ nhiều quá rồi.

Anh ôm cô, hơi thở đàn ông đặc trưng của anh chui vào mũi cô. Anh nằm sau lưng cô phát ra tiếng hô hấp đều đều. cảm giác này, chính là hạnh phúc trong truyền thuyết

sao?

Chương 72: Ánh mặt trời buổi sớm

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Sáng sớm tỉnh lại, nghe tiếng nước chảy trong phòng vệ sinh. Cô nhìn đồng hồ trên bàn, đã hơn tám rưỡi rồi.

Nhìn chần gối trống không bên cạnh, cô không tìm chế được mà đưa tay ra sờ, vẫn còn ấm, mang theo nhiệt độ của anh.

"Em tỉnh rồi à?" Ngôn Lạc Quân từ trong toilet đi ra hỏi.

Bạch Ngưng nhìn nước chảy dọc theo khuôn mặt anh, nói: "Bên này có đồ dùng của anh sao?"

Ngôn Lạc Quân cúi người nhìn cô cười nói: "Tôi dùng bàn chải đánh răng của em, nước miếng cũng nuốt qua rồi, làm thế cũng chẳng có gì quá đáng."

"Cái gì?" Bạch Ngưng hoảng hốt. "Sao anh lại ghê tởm thế hả, không ngờ vẫn có loại người như anh đấy!"

"Yên tâm đi, tôi có bị Aids đâu mà sợ, tiếp xúc có một chút xú như vậy em sợ cái gì?" Ngôn Lạc Quân nói xong nhanh chóng hôn cô một cái. Trước khi cô kịp kháng nghị anh đã chạy ra xa mất rồi.

Bạch Ngưng ngồi dậy cầm gối ném anh. Ngôn Lạc Quân cười nói: "Đến đây, cho em xem cơ bụng sáu múi hoàn mỹ của tôi còn cả tư cách kiêu ngạo đàn ông siêu cấp Big Mac (1) nữa!" Nói xong, anh liền cởi áo ngủ ra.

"A –" Bạch Ngưng ném gối xuống vùi đầu vào trong chăn.

Ngôn Lạc Quân cười lớn, vừa mặc áo sơ mi quần tây, vừa nói: "Em xem, có phải là cực phẩm trong đàn ông không? Dù là quảng cáo tập thể hình hay là quảng cáo tráng dương,

tôi tuyệt đối là người mẫu tốt nhất. Tôi thấy mình không làm nam diễn viên thì thật phí của trời, chẳng qua cái loại công việc dùng thể lực đó Ngôn Lạc Quân tôi không thêm."

"Anh đi ra ngoài, đi ra ngoài! Anh ra ngoài cho tôi, ghê tởm, đồ háo sắc!" Bạch Ngưng chui vào trong chăn hét lên.

Ngôn Lạc Quân cười cầm lấy cà vạt, đi tới bên giường nói: "Mau dậy đi, dùng cái tay và cái miệng nhỏ nhắn của em hầu hạ tôi."

"A – đừng đến đây, anh tránh ra!" Bạch Ngưng sợ hãi, hận trên giường không có cái lỗ nào cho cô chui vào.

"Nhanh lên, đây chính chuyện người làm vợ như em nên làm." Ngôn Lạc Quân khom lưng kéo chăn của cô.

"Không không! Anh tránh ra, tránh ra!" Bạch Ngưng dùng sức kéo chăn với anh.

"Đứng lên hầu hạ tôi xong tôi sẽ đi, mau dậy đi." Ngôn Lạc Quân ôm lấy vai của cô.

"A – đừng, đừng á!" Bạch Ngưng vung tay muốn đuổi đi anh, cũng bất giác mở mắt ra.

"Anh. anh khốn kiếp!" Nhìn anh mặc tây trang chỉnh tề, Bạch Ngưng tức giận quát.

Ngôn Lạc Quân mang theo nụ cười rục rờ, đưa caravat cho cô, nói: "Nào, dùng cái tay nhỏ bé của em hầu hạ tôi, giúp tôi đeo cà vạt."

Bạch Ngưng không nhúc nhích phần nộ nhìn anh.

"Nhanh lên, đây chính chuyện em nên làm, tôi còn phải đi làm." Ngôn Lạc Quân nghiêm túc thúc giục.

Bạch Ngưng nhìn anh, nhận lấy cà vạt thắt vào cho anh.

Trên người của anh ngoại trừ mùi hương cơ thể còn có mùi nước hoa nhàn nhạt vô cùng tươi mát, khiến người ta ngỡ thấy không tự chủ mà ý loạn tình mê. Cô cố gắng hô hấp bình thường trước mặt anh, Bạch Ngưng nhớ một câu trong tiểu thuyết ngôn tình trước kia đã nói: Tim đập như nai con chạy loạn. Trong lòng cô bây giờ quả thật đang có con nai chạy loạn, "thình thịch", còn e lệ đỏ mặt giống thiếu nữ hoài xuân, gặp mỗi tình đầu.

Nhưng mỗi tình đầu của cô không phải là Ánh Hi sao? Mặc dù chỉ là yêu thầm.

Thắt xong cà vạt, Ngôn Lạc Quân nói: "Nào, lại dùng cái miệng nhỏ nanh hầu hạ tôi, hôn chào buổi sáng đi." Nói xong, liền đưa mặt lại gần cô.

Bạch Ngưng cũng không biết tại sao mình lại nghe lời như vậy, tại sao lại cảm thấy mỹ mãn như vậy. Chưa kịp suy nghĩ đã xấu hổ hôn anh một cái.

(1) Big Mac là tên gọi một thứ thức ăn nhanh phổ biến trên thế giới thông qua hệ thống chuỗi nhà hàng chuyên bán thức ăn nhanh McDonald's, Big Mac đơn thuần là một ổ bánh mì kẹp thịt khá lớn (hamburger), béo ngậy đầy chất đạm, chất bột, chất béo được làm ra theo một tiêu chuẩn công nghiệp để phục vụ nhu cầu ăn nhanh của con người trong thời đại công nghiệp.

Ở đây có thể hiểu anh ám chỉ "cỡ lớn"

Chương 73: Nói chuyện phiếm

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Được rồi mà, tôi đi làm nhé, bà xã. Hôn trả một cái nào." Ngôn Lạc Quân cũng khẽ hôn một cái lên mặt cô, mang theo nụ cười rục rỡ như ánh mặt trời ra khỏi phòng.

Bạch Ngưng sờ sờ chỗ bị anh hôn, nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ, không kìm lòng được bật cười.

Ngôn Lạc Quân quậy phá như vậy khiến cô hết cả buồn ngủ, đành rời giường đi vào toilet.

Trong cốc có thêm một chiếc bàn chải đánh răng.

Thật là, còn lừa cô, giao thoa cảm xúc gì chứ, rõ ràng là anh đem đồ sang đây. Anh đúng là ranh phát khiếp, có thời gian chạy qua bên kia lấy bàn chải đánh răng và quần áo, sao không ở bên đó tắm rửa mặc xong quần áo luôn đi, còn chạy sang phòng cô cố tình làm ồn không cho cô ngủ.

Bạch Ngưng nhìn bàn chải đánh răng màu xanh dương của anh, đột nhiên có loại cảm xúc kích động tà ác không thể hiểu – cô hơi muốn dùng bàn chải của anh.

Đỏ mặt tự mình ngượng ngùng một lát, sau đó nhanh chóng bôi kem lên bàn chải đánh răng của mình.

Rửa mặt xong, mặc quần áo tử tế, cô đang định xuống tầng ăn điểm tâm thì tiếng chuông tin nhắn lại vang lên.

Cô chờ mong cầm điện thoại di động lên, quả thật là tin nhắn của anh.

"Bà xã, dậy chưa? Vẫn đang ngủ à?"

Thật là nhàm chán. Bạch Ngưng nhủ thầm trong lòng, lại không nhìn được cười nham lại cho anh.

"Ai ngủ, đã sớm dậy rồi."

Cầm theo điện thoại di động xuống tầng ăn điểm tâm, vừa đi còn vừa vuốt điện thoại di động, càng để ý đến nó thì lại càng chờ mong.

Quả nhiên một lát sau tiếng chuông lại vang lên, Bạch Ngưng vội vàng ấn mở.

"Bà xã, tôi quả thật rất hối hận tối qua mình thành thật như vậy, làm đàn ông như vậy quá thất bại."

Bạch Ngưng cười "Xì" một tiếng, khiến Bác Thẩm đứng bên bưng bữa sáng phải ngẩn người.

"Đồ háo sắc, nửa dưới là động vật."

"Không phải chứ, tôi cực khổ suốt đêm mà còn bị mang cái tiếng xấu này, sớm biết thế tôi đã làm kẻ háo sắc rồi, đỡ phải chịu tiếng xấu."

"Chịu tiếng xấu gì chứ, anh vốn chính là đồ háo sắc!"

"Sắc lang phối với sắc nữ, vừa khéo. Bữa sáng hôm nay hợp với khẩu vị sắc nữ như em."

Bạch Ngưng buồn bực, cúi đầu nhìn trứng gà sữa tươi trước mặt, sau đó nghĩ đến miếng Lạp xưởng cô đang đưa vào trong miệng.

"Khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp. ! ! ! ! !" Bạch Ngưng vừa xấu hổ

vừa dùng sức ấn dấu chấm than.

"Tôi khốn kiếp thế nào? Không phải em thích uống sữa tươi sao? Hay là. sắc nữ em nghĩ linh tinh?" Phía sau là một khuôn mặt tươi cười tà ác thật to.

"Khốn kiếp!" Bạch Ngưng bất giác hét lên. Ngẩng đầu lên, thấy Bác Thẩm đang đăm chiêu nhìn cô.

Xong rồi, cô vừa ăn bữa sáng vừa như vậy. Dùng lời của Ngôn Lạc Quân là "Xuân tâm nhộn nhạo" gửi tin nhắn, không khéo Bác Thẩm còn tưởng cô ngoại tình. Dù sao, nhìn Ngôn Lạc Quân không giống loại người vừa đi làm vừa gửi tin nhắn, còn là kiểu tin nhắn trên ghẹo phụ nữ, hơn nữa đối tượng còn là vợ anh nữa.

"Ngôn Lạc Quân chết tiệt." Bạch Ngưng nhìn như vô ý lăm bằm. Bất giác tự biện minh cho chính mình.

Một lát sau, tin nhắn lại tới.

"Nói cho em, Tổng giám phòng thiết kế kêu ngạo đó lại đến đây, nhưng mà thành tích tháng này của anh ta không tốt, ở trước mặt tôi không kêu ngạo nổi nữa rồi, ha ha."

"Ừ, làm việc cho giỏi. Đến công ty nhớ ăn bù bữa ăn, đừng có chờ đến trưa mới ăn." Bạch Ngưng trả lời.

"Được, tuân thủ chỉ thị của bà xã."

Bạch Ngưng khép điện thoại di động lại, cúi đầu vừa ăn bữa ăn sáng vừa cười. Nhưng nhìn miếng lap xưởng này lại hơi dè chừng.

Đến lúc ăn cơm trưa, Bạch Ngưng vừa nghe thấy tiếng chuông tin nhắn lập tức lấy điện thoại di động ra.

"Bà xã, không bằng em đến làm thư ký cho tôi đi."

Chương 74: Đêm nay ăn em

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Bà xã, hay em làm thư ký cho tôi đi."

"Không, loại boss không làm việc cả ngày ngồi gửi tin nhắn như anh không có tiền đồ." Không làm gì chỉ thích ngồi nanh tin cho Bạch Ngưng đến phát cuồng rồi.

"Em đến thì tôi sẽ không gửi tin nhắn nữa. Em ấn chữ còn chậm hơn tôi."

Bạch Ngưng cười ha ha, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, cô gửi nanh tin hỏi: trong phòng làm việc của anh có phòng nghỉ không?

"Không có, em muốn hàng ngày tới ngủ nướng à?"

Lúc học trung học, cô có lén xem qua mấy quyển ngôn tình. Không ngờ vai nam chính Tổng giám đốc trong truyện đều có phòng nghỉ nhỏ trong văn phòng, bên trong có giường. Sau đó ngày ngày cùng phụ nữ mây mưa, những người phụ nữ kia đều thuộc mẫu phụ nữ xinh đẹp đầy đặn. Thấy câu trả lời của Ngôn Lạc Quân, trong lòng Bạch Ngưng vui mừng, trả lời: Vậy bàn làm việc của anh có to không? Trong ngôn tình cũng thường xuyên có cảnh làm việc trực tiếp trên bàn làm việc.

Đang chờ anh trả lời tin nhắn, không ngờ anh lại gọi thẳng đến cho cô.

Cô nhận điện thoại, đột nhiên lại không biết nên nói gì.

"Rốt cuộc em muốn nghe cái gì?" Giọng anh truyền cảm. Trong giọng nói còn ẩn chứa sự vui mừng.

"Không nói cho anh." Bạch Ngưng nói xong, thầm nghĩ trong lòng: hỏi thăm xem anh có phải ngựa đực hay không chứ sao.

"Ăn cơm chưa?" Anh hỏi.

"Đã ăn xong lâu rồi." Cô phát hiện bọn họ nói chuyện điện thoại cũng rất nhàm chán.

"Anh thì sao?"

"Đang ăn."

Một lúc lâu sau Bạch Ngưng mới cười nói với anh: "Anh chán thật đấy, không tìm được đề tài gì mới sao? Nói chuyện điện thoại với anh khó chịu chết mất."

"Ừ, tôi thừa nhận, tôi rất chán."

"Rất chán –"

"Tôi biết rõ mà, tôi vẫn luôn rất chán."

"Vô vị."

"Vậy nói những chuyện không vô vị nhé."

Yên lặng một lát, anh nói: "Hôm nay trở về ăn em, được không?"

Bạch Ngưng động nhiên nheo mắt, hô hấp dần dần trở nên dồn dập.

"Ừm – tôi cảm thấy làm thế thì không được chán cho lắm, cho nên tôi quyết định, câu nói vừa rồi không phải thương lượng mà là thông báo cho em."

"Tôi không cho anh vào cửa." Bạch Ngưng nói.

Bên kia truyền đến tiếng cười của anh: "Không sao, tôi sẽ để băng ghi âm phim kinh dị ngoài cửa phòng em, em sẽ mở cửa thôi."

"Anh." Mặt Bạch Ngưng đỏ ửng, cúi đầu lo lắng như thể anh đang đứng đối diện chuẩn bị nhào tới vậy.

"Bà xã, làm sao bây giờ? Vừa nói tới đề tài này tôi liền đặc biệt hưng phấn, nhưng đây là nhà ăn."

Bạch Ngưng ngượng ngùng cười một tiếng, nói: "Háo sắc, đáng đời anh lắm."

"Đừng mắng tôi háo sắc, nếu không tôi sẽ không khống chế được mà trốn việc về nhà áp đảo em đấy."

Bạch Ngưng chỉ cúi đầu cười.

"Ở nhà tắm xong chờ tôi, tốt nhất. Không nói tiếp được rồi, có người quen tới. Tốt nhất đừng làm mấy trò phản kháng vô vị biết chưa?" Nói xong, anh liền cúp điện thoại.

Tim Bạch Ngưng đập thành thịch, cả người cũng nóng ran. Trời ạ, đừng bảo cô cũng giống anh, tán gẫu đề tài này liền...? Quả nhiên là gần mực thì đen mà.

Tối hôm nay.

Anh nói thật sao? Thật sự sẽ.

Cho dù cô đóng cửa, chắc canhanh cũng có chìa khóa. Kể cả không có chìa khóa, anh mà để loại nhạc kinh hồn đó ở bên ngoài thì cô cũng sẽ sợ gần chết. Sau đó, ý chí yếu kém liền.

Cô vừa đỏ mặt vừa ngượng ngùng lại có chút chờ mong đến chiều. Thế nhưng anh lại chưa về.

Chắc là trên đường bị kẹt xe? Bạch Ngưng nghĩ thầm.

Năm rưỡi, sáu giờ, anh vẫn chưa về. Bảy giờ, trước kia vào giờ này anh đã về rồi, nhưng hôm nay lại không thấy bóng người.

Chương 75: Đón người

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Năm rưỡi, sáu giờ, anh vẫn chưa về. Bảy giờ, trước kia vào giờ này anh đã về rồi, nhưng hôm nay lại không thấy bóng người.

Trong phòng khách Bác Thắm đang gọi điện thoại, Bạch Ngưng Trương dựng thẳng tai lên nghe.

Chờ cả nửa ngày, Bác Thắm nói: "Sao lại tắt máy nhỉ?"

Tám giờ, Bạch Ngưng về phòng một mình nhìn di động. Cô nhìn số điện thoại của anh, muốn gọi cho anh.

Do dự thật lâu, khi cô đang định ấn phím thì chuông điện thoại lại vang lên, đúng là anh.

"Alo." Bạch Ngưng nhanh chóng nhấn nghe, khiến Ngôn Lạc Quân đầu bên kia hơi ngạc nhiên rồi lại cười nhẹ một tiếng.

"Tĩnh Hàm, tôi đang ở Nhật Bản."

"Sao. Sao lại đến Nhật Bản?"

"Vừa mới tới, chưa kịp nói cho em biết."

"VẬY. Lúc nào thì anh về?" Bạch Ngưng hỏi.

"Phải hai ba ngày nữa, đang có rất nhiều chuyện cần giải quyết."

"Ừ, đổi địa phương anh nhớ chú ý thân thể." Bạch Ngưng nói.

"Ừ, em nghỉ ngơi đi, chờ tôi về."

"Ừ."

Cúp điện thoại, Bạch Ngưng thần thờ ngồi trên giường.

Không ngờ anh đột nhiên ra nước ngoài hại cô hồi hộp cả nửa ngày.

Ngôn Lạc Quân chết tiệt!

Biết anh sẽ không về, Bạch Ngưng cũng chỉ đành đi tắm rồi lên giường ngủ. Đêm nay cô nghĩ tới anh nhiều hơn nghĩ tới ma cho nên cũng không khó chịu lắm. Nếu nói đến khó chịu, thì cũng chỉ bởi vì một loại tình cảm từ xưa đã bị lấy ra làm văn – tương tư.

Mất ngủ, lại mất ngủ.

Thì ra anh và ma đáng sợ như nhau.

Vừa mười một giờ, điện thoại di động lại vang lên. Bạch Ngưng vội cầm lấy xem, nhưng cũng chỉ là một dãy số lạ.

"Alo?"

"Xin hỏi là Hứa tiểu thư sao?" Là một người đàn ông trung niên, giọng nói mang đậm khẩu âm địa phương.

"Vâng" Bạch Ngưng hơi ngạc nhiên.

"Cô có một người bạn tên Hạ Ánh. Hi đúng không?"

Bạch Ngưng kinh ngạc, nói: "Đúng vậy, anh ấy bị làm sao?"

Người đàn ông trung niên bên kia nói: "Anh ta đang say khướt trong quán của tôi, tôi sắp phải đóng cửa rồi, cô có thể tới đón anh ta đi không?"

"Cái gì? Được được, quán của bác ở đâu?"

Hỏi xong địa chỉ, Bạch Ngưng vội vàng mặc quần áo tử tế, nhưng đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Hơn nửa đêm, Tiểu Hà có thể đưa cô đi được không? Hơn nữa, nếu Ngôn Lạc Quân biết cô đi gặp Hạ Ánh Hi, nhất định anh sẽ hiểu lầm.

Nghĩ tới nghĩ lui, cô cầm chìa khóa, rón ra rón rén mở cửa ra khỏi biệt thự.

Đi một đoạn thật xa cô mới gọi xe. Hơn mười một giờ Bạch Ngưng mới tới được nơi người đàn ông trung niên kia nói. Đó là một nhà hàng nhỏ.

Có một người đang đứng ngoài cửa, vừa thấy cô đi đến người nọ lại hỏi: "Cô là Hứa tiểu thư sao?"

Bạch Ngưng gật đầu một cái.

"Chính là cậu ta, cô xem xem, buổi chiều tới uống rượu, khuyên thế nào cũng không chịu đi."

Bạch Ngưng nhìn theo hướng người đàn ông chỉ, quả nhiên là Hạ Ánh Hi, nhưng trên mặt anh lại có vài chỗ thâm tím.

Cô vội chạy đến lay lay anh nói: "Hạ Ánh Hi, anh sao vậy?"

Hạ Ánh Hi chỉ gục xuống bàn cười, cầm vỏ chai rượu định rót vào chén.

"Hứa tiểu thư, cô mau đưa cậu ta đi đi. Lẽ ra mười giờ tôi phải đóng cửa, đã muộn cho tới tận giờ này rồi đó." Người đàn ông trung niên nói.

"Vâng, thật xin lỗi ông chủ quá, tôi dẫn anh ấy đi liền đây." Bạch Ngưng vội vàng nói.

"Đúng rồi, còn tiền rượu là 150, cậu ta chưa trả."

Bạch Ngưng trả tiền, cùng ông chủ đỡ anh lên taxi.

Cô không biết địa chỉ mới của Hạ Ánh Hi, mà cũng không thể đưa anh đang say khướt thế này về nhà bố mẹ anh được. Bạch Ngưng không thể làm gì khác hơn là nói: "Bác tài, đến khách sạn gần đây đi."

Vì vậy, muốn xảy ra chuyện, thân môn biết.

Chương 76: Ở khách sạn cả đêm

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Chỉ lát sau, xe taxi dừng lại trước cửa một khách sạn nhỏ, Bạch Ngưng đỡ Hạ Ánh Hi xuống xe. May mà anh còn chưa say đến mức không biết gì, chỉ cần dìu là tự đi được.

Thuê phòng xong, Bạch Ngưng đỡ anh nằm lên giường, mệt suýt chút nữa ngồi phịch xuống đất.

"Bạch Ngưng. Bạch Ngưng." Trong miệng Hạ Ánh Hi gọi tên cô, đau khổ khóc.

"Hạ Ánh Hi, anh sao vậy?" Bạch Ngưng cầm khăn lông lau trán cho anh, lo lắng hỏi.

Áo sơ mi của anh đã được cởi hai nút, cô ngoài ý muốn nhìn thấy mấy vết đỏ trên ngực anh. Nhìn cánh tay, vai, hay lưng anh đều có vết thâm tím.

Anh bị sao vậy?

"Đừng –" Hạ Ánh Hi đột nhiên bắt được tay của cô, khóc ròng nói: "Tại sao em lại ngốc vậy, tại sao phải nhảy lầu, tại sao?"

Mũi Bạch Ngưng xon xót, nhẹ giọng nói: "Em cũng hối hận, sao em lại xúc động như vậy, sao lại ngu ngốc như vậy. Xin lỗi, rất xin lỗi. Quên em đi, được không?"

"Giết. tao muốn giết mày. Giết mày."

Nghe anh nói như vậy, Bạch Ngưng bị dọa cho trắng bệch cả mặt, vội vàng nói: "Không, đừng mà Ánh Hi, anh đừng nghĩ như vậy."

"Chúng mày chết đi, tất cả lũ chúng mày cũng chết hết đi." Hạ Ánh Hi vẫn nói mơ, khiến Bạch Ngưng bị dọa đến khóc.

Lời say rất có thể chính là tư tưởng ẩn dưới đáy lòng, rất có thể anh ấy thật sự muốn giết bọn Trần Chí Dương, muốn báo thù cho cô. Nếu quả như thật như vậy thì xong rồi.

"Đừng, Ánh Hi, đừng như vậy, em chưa chết, em vẫn chưa chết." Bạch Ngưng khóc ròng nói.

"Nôn." Hạ Ánh Hi bụm mặt, dường như muốn nôn. Bạch Ngưng vội vàng dùng sức đỡ anh dậy đi vào toilet.

Khi anh đã nôn hết mọi thứ trong dạ dày, Bạch Ngưng lại dìu anh vào phòng, mệt đến nỗi ngã luôn lên giường.

Giữa lúc đó điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Một lúc lâu sau Bạch Ngưng mới từ dưới người anh bò được ra ngoài, vội vàng cầm điện thoại di động lên xem, là Ngôn Lạc Quân.

"Alo?"

"Tĩnh Hàm." Ngôn Lạc Quân gọi.

"Sao lại thờ hống hển vậy, chẳng lẽ nhớ tôi nên làm chuyện xấu à?" Ngôn Lạc Quân lại cười trêu cô.

"Tôi. Tôi ở trên giường tập gập bụng." Bạch Ngưng nói.

"Cũng mười hai giờ, gập bụng làm gì? Em lại muốn giảm cân đấy à?"

"Vẫn hơi sợ, cho nên kiếm chuyện làm thôi." Bạch Ngưng nói dối.

"Vậy tôi gọi điện thoại cho em, đỡ em ngủ được không? Khi nào em ngủ rồi tôi sẽ cúp điện thoại." Ngôn Lạc Quân nói.

"Không, không cần đâu." Bạch Ngưng nhìn Hạ Ánh Hi bên cạnh, vội vàng nói: "Vận động mấy cái, mệt quá rồi, tôi muốn ngủ."

"Vậy thì tốt, em ngủ đi, hai ngày nữa gặp lại."

"Ừ, hẹn gặp lại." Bạch Ngưng nói xong, cúp điện thoại.

Hạ Ánh Hi vẫn còn đang tự lẩm bẩm, lúc thì đau khổ lúc thì hung dữ, nhìn vậy khiến trái tim cô đau đớn.

Rốt cuộc anh bị sao vậy? Sao đột nhiên chạy đi uống rượu, còn thành ra như vậy?

Bạch Ngưng đắp chăn cho anh, nhìn anh dần dần an tĩnh lại nhưng cô vẫn không đành lòng rời đi.

Say rượu nguy hiểm như thế, không có ai bên cạnh sao được?

Nhìn khuôn mặt ngủ say của anh, cô quyết định mặc kệ những chuyện khác, ở đây chăm sóc cho đến khi anh tỉnh rượu.

Nhìn thấy anh, cô lại nhớ tới ánh mặt trời trên sân thể dục ngày đó. Dây cây ngô đồng trong trường, phở quà vặt, tiếng nói tiếng cười. Thật là đẹp, thật sự rất đẹp. Nếu như cô không cố chấp như vậy, có lẽ bọn họ sẽ bắt đầu tình yêu thuần khiết trên sân trường xinh đẹp đó, có lẽ cô cũng sẽ không xảy ra chuyện, có lẽ. Bọn họ có thể đi được rất xa.

Chương 77: Công lý ở đâu

Editor: mèomỡ
(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Nhìn thấy anh, cô lại nhớ tới ánh mặt trời trên sân thể dục ngày đó. Dãy cây ngô đồng trong trường, phở quà vặt, tiếng nói tiếng cười. Thật là đẹp, thật sự rất đẹp. Nếu như cô không cố chấp như vậy, có lẽ bọn họ sẽ bắt đầu tình yêu thuần khiết trên sân trường xinh đẹp đó, có lẽ cô cũng sẽ không xảy ra chuyện, có lẽ. Bọn họ có thể đi được rất xa.

Nhưng số mạng luôn thích trêu người. Nếu như không phải cô đã chết rồi, cô cũng sẽ không biết Hạ Ánh Hi yêu cô sâu đậm như vậy.

Cho tới bây giờ duyên phận của bọn họ cũng chỉ có một nửa mà thôi. Còn cô, số mạng lại an bài cho cô gặp được Ngôn Lạc Quân, tình cảm như dòng lũ xiết xông về phía cô, khiến cho cô không thể nào chống đỡ được.

Tám giờ sáng thì Hạ Ánh Hi mới tỉnh lại.

Nhìn thấy Bạch Ngưng, anh ngẩn người.

"Hôm qua anh uống say ở quán, ông chủ gọi tôi tới đón anh, nên tôi đưa anh đến khách sạn." Bạch Ngưng nói.

Hạ Ánh Hi vô lực nói: "Cám ơn, làm phiền cô rồi."

Bạch Ngưng đem bữa ăn sáng bưng đến trước mặt anh, nói: "Nhân viên phục vụ đưa tới, ăn chút gì lấp dạ dày đi."

Hạ Ánh Hi nhìn đồ ăn, dường như không hề muốn ăn.

Bạch Ngưng nhìn anh một lát, hỏi: "Anh làm sao vậy? Hôm qua anh luôn miệng gọi Bạch Ngưng."

"Chỉ là uống say thôi." Hạ Ánh Hi lạnh nhạt nói.

"Vậy vết thương trên người anh thì sao? Anh đánh nhau với người ta à?" Cô hỏi.

Hạ Ánh Hi không nói gì.

Bạch Ngưng nhìn anh một hồi lâu, buồn rầu nói: "Anh không muốn nói với tôi đúng không? Có lẽ anh cảm thấy tôi chẳng là gì, cũng không có quan hệ gì với ạm, cũng chẳng thân quen. Nhưng trong lòng tôi, anh lại rất rất quan trọng. Ngày hôm qua thấy anh say như vậy, trên người còn có vết thương, lúc thì đau đớn lúc lại hung dữ, còn nói muốn giết người, tôi thật sự rất sợ. Tôi không có ý gì cả, chỉ muốn anh có thể sống tốt, có thể quên Bạch Ngưng đi, an tâm sống cuộc sống của mình, được không?"

Hạ Ánh Hi nhìn cô, hồi lâu mới lên tiếng: "Tôi sẽ không quên cô ấy, dù muốn quên thì tôi cũng không làm được. Còn nữa, tôi không cảm thấy không quen cô, có lẽ... có lẽ bởi vì cô cũng quen Bạch Ngưng, cũng quan tâm cô ấy. Lần đầu tiên gặp cô ta đã có một loại cảm giác quen thuộc, còn tưởng rằng chúng ta đã từng gặp nhau. Còn ngày hôm qua, chẳng qua là lời lúc say thôi, tôi học luật pháp, tôi biết rõ chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm."

"Có thật không?" Bạch Ngưng không biết là nên vui hay nên buồn, đến gần bên giường, ngồi xuống nói: "Vậy. ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì, anh có thể nói cho tôi biết không?"

Hạ Ánh Hi quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, nói: "Cô biết Trần Chí Dương không?"

Trong lòng Bạch Ngưng hoảng hốt, thất thần nói: "Biết, báo chí đã nói, là anh ta hại Bạch Ngưng nhảy lầu."

"Hôm qua tôi nhìn thấy anh." Hạ Ánh Hi nói.

"Cái gì?" Bạch Ngưng cho là mình nghe lầm.

"Anh không phải đã bị tạm giam rồi sao?"

Hạ Ánh Hi cười khỗ một tiếng, nói: "Được thả ra rồi."

"Sao có thể như vậy, còn chưa tới một tháng! Có phải anh nhìn lầm rồi không?" Bạch Ngưng lập tức nói.

Hạ Ánh Hi chậm rãi kể cho cô chuyện chiều hôm qua.

Tan tầm, Hạ Ánh Hi đang định lên xe bus, vô tình thấy hai người ôm hôn ở đầu ngõ ven đường.

Vốn không để ý, nhưng bộ dạng người đàn ông kia khiến cho anh không nhịn được quay đầu lại nhìn.

Sao lại giống như vậy chứ? Anh chưa từng gặp mặt Trần Chí Dương, nhưng hình của anh trên báo gần như đã in trong lòng anh, nhắm mắt là có thể nhớ lại.

Từ từ đến gần, anh nhìn chăm chăm vào người đàn ông kia không chớp mắt, nhìn thế nào cũng giống Trần Chí Dương. Không nhịn được, anh mở miệng gọi: "Trần Chí Dương _"

Người đàn ông kia quay đầu lại nhìn anh.

Chương 78: Chính là kẻ thù

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Từ từ đến gần, anh nhìn chăm chăm vào người đàn ông kia không chớp mắt, nhìn thế nào cũng thấy giống Trần Chí Dương. Không nhận được, anh mở miệng gọi: "Trần Chí Dương –"

Người đàn ông kia quay đầu lại nhìn anh.

"Mày là Trần Chí Dương! Không phải mày nên ở trại tạm giam sao? Tại sao lại ở đây?" Hạ Ánh Hi không thể tin được nói.

Trần Chí Dương nói: "Con mẹ nó mày là thằng nào? Mày quản được tao ở đâu chắc."

"Đồ hung thủ giết người, hại chết một mạng người, sao có thể nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật như vậy!"

Lúc này, có hai người đàn ông từ đằng sau đi tới, một người trong đó đẩy mạnh anh, nói: "Thằng nhóc này mày nói gì đấy? Nói ai là hung thủ giết người hả?"

Hạ Ánh Hi chạy lên trước túm lấy Trần Chí Dương nói: "Là mày bảo người của hộp đêm vũ nhục Bạch Ngưng, là mày mua chuộc người khám nghiệm tử thi đúng không? Tao sẽ không bỏ qua cho mày, tao nhất định sẽ tống mày vào tù!"

"Được thôi, mày đưa đi, tao cho mày đưa đấy!" Trần Chí Dương nói xong, đập anh vào trong ngõ hẻm.

Hạ Ánh Hi lập tức vung tay đấm một phát vào mặt anh, hai người còn lại lập tức chạy tới, nhe răng cắn anh ngã xuống đất, ba người đấm đá một hồi đánh anh suýt chết.

Cuối cùng, Trần Chí Dương dẫm lên gáy anh nói: "Tao đoán, mày là người đàn ông của

cô ta đúng không. Nhìn cô ta liệt nữ như vậy, đã bị mày làm chưa? Không *** được cô ta, tao vẫn cứ tiếc nuối mãi! Đừng nói là cô ta tự nhảy lầu, dù là bị bọn tao cưỡng dâm vút xuống lầu, tao cũng chẳng hề hối gì!"

Lúc này, một kẻ bên cạnh cười nói: "Thằng nhóc, biết tập đoàn Thịnh Thế không? Chủ nhân nơi đó là anh em của Trần thiếu bọn tao, hắc đạo bạch đạo, chẳng có chuyện gì người ta không nhúng tay vào được!"

Tiếp đó mấy kẻ kia cười âm lên, đập lên người anh mấy cái rồi rời khỏi ngõ hẻm.

.....

Bạch Ngưng căn môi, trong đầu đầu tiên là nghĩ đến vẻ mặt Trần Chí Dương, sau đó là Ngôn Lạc Quân.

Là anh làm. Là anh cứu Trần Chí Dương ra, cả ba tháng tạm giam cũng không phải chịu.

Cô vừa mới nghĩ... vừa mới muốn cứ ở bên anh như vậy, không quan tâm đến bất cứ chuyện gì mà ở bên anh.

Tại sao, tại sao anh lại độc ác như vậy, không cho cô một chút tôn nghiêm nào, chết rồi còn bị người ta chà đạp.

Lúc này, điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Bạch Ngưng nhìn hai chữ "ông xã" trên màn hình, nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống.

Hạ Ánh Hi nhìn cô, hỏi: "Cô sao vậy? Sao không nhận điện thoại?"

Bạch Ngưng nhắm mắt lại, cúp điện thoại.

Chỉ lát sau, tiếng chuông lại vang lên.

Bạch Ngưng không để ý đến nó, nói với Hạ Ánh Hi: "Có lẽ, ông trời tự có an bài, anh ăn chút gì lót dạ đi đã."

Hạ Ánh Hi yên lặng một lát rồi nói: "Tôi không sao rồi, cô một đêm không ngủ, nên nhanh về nhà đi."

Cuối cùng chuông điện thoại cũng ngừng, nhưng rồi lại vang lên.

Bạch Ngưng đang định cúp, nhưng thấy số điện thoại đã thay đổi, hình như là trong nhà.

"Alo?"

"Phu nhân, cô sao vậy, sao không ở nhà?" Là Bác Thắm.

"Tôi. ra ngoài từ sớm, lát nữa tôi sẽ về." Bạch Ngưng trả lời.

Bác Thắm nói: "Vậy thì tốt, phu nhân trên đường nhớ chú ý an toàn."

"Ừ, tôi biết rồi."

Cúp điện thoại xong, Hạ Ánh Hi nói: "Cám ơn cô, cô về trước đi."

Bạch Ngưng nhìn Hạ Ánh Hi, mặc dù đau lòng, nhưng không biết nói gì, cũng không muốn để cho anh thấy bộ dạng mình mất khống chế, chỉ đành phải nói: "Được, tôi đi về trước đây, hôm nay anh xin nghỉ một ngày đi, nghỉ ngơi thật tốt vào."

Hạ Ánh Hi gật đầu một cái.

Chương 79: Paparazzi chỗ nào cũng có

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Lên xe, Bạch Ngưng không cầm được nước mắt.

Ông trời nhất định đã an bài quan hệ giữa cô và Ngôn Lạc Quân không phải là người tình, vợ chồng, mà là kẻ thù.

Chỉ cần cô còn là Bạch Ngưng, Trần Chí Dương mãi mãi vẫn là vết thương trong lòng cô. Cô không thể nào quên cái chết của mình, cũng không thể quên hung thủ hại chết mình và mẹ, càng không thể nào quên đồng lõa một tay thao túng, khiến hung thủ nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật – Ngôn Lạc Quân.

Tình yêu, luôn luôn là điều xa xỉ. Đối với cô - người không phải Hứa Tĩnh Hàm thực sự lại càng thêm xa xỉ.

Cô thất thần trở lại biệt thự, Bác Thẩm chào đón hỏi: "Phu nhân, sao sáng sớm đã ra ngoài làm gì?"

Bạch Ngưng không trả lời, trực tiếp đi lên lầu. Bác Thẩm ở phía dưới hỏi có cần bữa sáng không cô cũng như không nghe thấy.

Cô nghĩ rời xa Ngôn Lạc Quân là con đường duy nhất thích hợp với cô.

Ngã xuống giường, nước mắt theo sống mũi trượt xuống drap giường.

Ngôn Lạc Quân nhìn đồng hồ, hơn mười giờ, trước lúc đàm phán hợp tác với đối phương tranh thủ thời gian gửi một tin nhắn cho "Hứa Tĩnh Hàm".

"Dám cúp điện thoại của tôi, em không muốn sống nữa à? Có phải buổi sáng lại ngủ như chết rồi đúng không? Đồ đại lười."

"Chồng em ngày mai sẽ về yêu em, vui không?"

Tiếng chuông báo tin nhắn vang lên trong ví, Bạch Ngưng nhắm mắt mặc cho nước mắt chảy xuống, không muốn quan tâm đến tất cả sự vật xung quanh nữa.

Đợi mấy phút mà không có hồi âm, đối tượng hợp tác cũng đã tới, Ngôn Lạc Quân đành dứt điện thoại di động vào túi.

Đàm phát kết thúc, đã mười hai giờ.

Ngôn Lạc Quân lại gọi cho cô nhưng vẫn không có ai nghe. Sau đó, anh đành gọi về điện thoại nhà.

"Tiên sinh, là ngài à."

"Phu nhân ở nhà không?" Ngôn Lạc Quân hỏi.

Bác Thâm nói về: "Có, phu nhân đang ở nhà."

Bên kia yên lặng một lát, nói: "Ừ, tôi biết rồi." Nói xong liền cúp máy.

Ở nhà, tại sao không nghe điện thoại? Có lúc là không nhận, có lúc là trực tiếp cúp luôn, cô bị sao vậy, tối hôm qua không phải vẫn nói chuyện bình thường sao?

Ngôn Lạc Quân phiền lòng, chỉ muốn nhanh chóng trở về tìm cô hỏi rõ ràng.

Buổi chiều, Vu Nhược Tình đột nhiên gọi điện thoại tới.

Ngôn Lạc Quân chần chờ hồi lâu, nhú nhú mày, nghe điện thoại.

"Lạc Quân."

"Nhược Tình, có chuyện gì vậy?"

"Thật xin lỗi." Vu Nhược Tình nói.

Ngôn Lạc Quân kỳ quái nói: "Sao vậy?"

"Tin tức giải trí hôm nay, em đã thấy rồi. Lạc Quân, anh ly hôn với cô ta đi được không? Tiếp tục như vậy anh sẽ không hạnh phúc, cô ta không xứng có anh làm chồng, anh đừng để mình chịu thiệt như vậy, được không?"

Nghe Vu Nhược Tình nói những lời khó hiểu đó, Ngôn Lạc Quân nhanh chóng mở Laptop ra, tìm tin tức giải trí trong nước.

"Hứa Tĩnh Hàm bất ngờ ngoại tình" – Hàng chữ to đậm lập tức xuất hiện trước mắt anh.

Đã không còn cách nào nghe xem Vu Nhược Tình nói cái gì, sắc mặt Ngôn Lạc Quân đại biến di chuột xuống phía dưới xem hình ảnh dưới bài viết.

Đêm khuya, trong hành lang tràn ngập màu vàng kim ánh đèn điện của một khách sạn ba sao, "Hứa Tĩnh Hàm" đeo kính đen rúc vào lòng người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh đi vào trong.

Phía dưới còn có một bức hình khác, là buổi sáng hôm sau, "Hứa Tĩnh Hàm" từ khách sạn đi ra ngoài.

Ngôn Lạc Quân nắm thật chặt quả đấm.

Người kia paparazzi không biết, nhưng anh biết. Chính là người đàn ông họ Hạ kia.

Ngày ngày hôm qua, anh vừa đi khỏi, cô đã vội đi tìm người đàn ông họ Hạ kia, còn dám ngang nhiên đi thuê phòng với anh ta!

Anh còn nhớ rõ, tối hôm qua lúc mười hai giờ anh gọi điện thoại cho cô thì cô đang thở hỗn hển, thở hỗn hển như vậy không bình thường!

Ngôn Lạc Quân chợt cầm cái ly bên cạnh máy tính ném xuống đất, ly thủy tinh rơi vỡ vụn.

Chương 80: Ép hỏi

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Này, Lạc Quân –"

Cúp điện thoại của Vu Nhược Tình, Ngôn Lạc Quân vừa tắt máy vì tính, vừa rút điện thoại ra.

"Đăng Nguyên tiên sinh sao? Tôi là Ngôn Lạc Quân, tôi có việc phải trở về nước, hạng mục thỏa thuận sợ rằng phải lùi lại."

Bên đầu kia điện thoại dường như muốn giữ anh ở lại thêm một ngày, chỉ nghe Ngôn Lạc Quân nói: "Xin lỗi Đăng Nguyên tiên sinh, ngày mai không được, bây giờ tôi đang ra sân bay rồi."

"Vậy sau này chúng ta hẹn lại."

Ngồi trên máy bay, chính Ngôn Lạc Quân cũng không thể tin được mình lại có thể bỏ lại hạng mục đã đàm phán cả nửa năm, rồi đi ngay trước một ngày kí hợp đồng.

Nhưng lúc này, anh chẳng muốn nghĩ nhiều nữa, trong đầu tất cả đều là tấm hình khiến cho anh vô cùng phần hận.

Khi anh tưởng rằng cô đã thích mình, cô lại hung hăng cho anh một cái tát.

Đêm khuya, Bạch Ngưng mở đèn, mở mắt nằm ở trên giường.

Ngôn Lạc Quân đêm hôm trước cùng Hạ Ánh Hi tối hôm qua đều khó quên như nhau.

Không thể nào tin nổi, khi Hạ Ánh Hi đang đau lòng vì cô chết, cô lại cùng kẻ đồng lõa

giết mình ôm nhau ngủ.

Cô còn muốn chồng của Hứa Tĩnh Hàm, vứt bỏ Bạch Ngưng đã chết. Buồn cười, thật là buồn cười.

Cửa đột nhiên bị đá văng ra, cô giương mắt, chỉ thấy Ngôn Lạc Quân đứng ở cửa.

Gặp lại anh, cô thất thần trong nháy mắt.

Ngôn Lạc Quân từ từ đến gần. Bạch Ngưng nhìn anh, cảm thấy hơi thở đáng sợ xung quanh anh, cô chậm rãi ngồi dậy.

"Không ngờ tôi lại về lúc này sao?" Ngôn Lạc Quân nhìn cô chăm chăm, mang theo giễu cợt, lạnh lùng hỏi.

Bạch Ngưng im lặng, nhìn anh như thể chưa phục hồi lại tinh thần.

"Nói cho tôi biết, giờ này ngày hôm qua, cô ở đâu làm gì." Anh đứng ở bên giường, mắt nhìn xuống cô, hỏi.

Bạch Ngưng quay lại nhìn anh, không nói câu nào.

"Nói cho tôi biết, giờ này ngày hôm qua, cô ở đâu làm gì." Ngôn Lạc Quân đột nhiên nắm lấy cổ cô, lớn tiếng giận dữ hét lên.

"Đi gặp Hạ Ánh Hi." Bạch Ngưng lạnh nhạt nói.

"Bốp" một cái tát đập lên mặt cô.

"Lặp lại lần nữa." Ngôn Lạc Quân gằn từng chữ nói.

Bạch Ngưng ôm bên má nóng ran, lặp lại: "Hạ Ánh Hi uống say, tôi đi đón anh ấy."

"Vậy sao? Sau đó thì sao? Sau đó các người lên giường cầm sừng tôi đúng không!" Ngôn Lạc Quân gặm thét thắt bóp chặt cổ cô áp cô vào tường.

"Tôi không có." Bạch Ngưng khó khăn hô hấp.

"Không có? Vào khách sạn bị người ta chụp lại còn bảo không có? Đừng nói với tôi rằng một nam một nữ các người đến khách sạn hàn huyên cả đêm!" Ngôn Lạc Quân thật vui mừng vì cô nói không có, vui mừng vì cô không thừa nhận, để cho anh một con đường để nghi ngờ, có lẽ bọn họ thật sự đã hàn huyên cả đêm, mặc dù như vậy thật buồn cười.

"Chỉ ông chủ nhà hàng đã gọi điện cho tôi để tôi đến đón anh ấy. Anh ấy uống say tôi đưa anh ấy đến khách sạn chăm sóc cả đêm mà thôi!" Bàn tay Ngôn Lạc Quân đang bóp cổ cô cũng đã thả lỏng để cho cô có thể hô hấp bình thường.

"Uống say?" Ngôn Lạc Quân cười lạnh nói: "Hứa Tĩnh Hàm, cô còn muốn người ta chụp được ảnh cô ở trên giường mới chịu thừa nhận sao?"

Bạch Ngưng nhìn anh, đột nhiên cười một tiếng, nói: "Được, tôi thừa nhận, tôi và anh ấy đi thuê phòng, tôi cầm sừng anh đấy, cho nên, chúng ta ly hôn đi."

Quyển II

Sau vô số lần chia ly rồi lại quay về, cuối cùng anh đã không còn trong thế giới của cô nữa. Dù là chồng, là người tình, hay là người yêu, kẻ thù... tất cả quan hệ đã không còn nữa rồi.

Là cô quyết định rời đi, nhưng sau khi đi rồi cô lại bắt đầu chờ đợi.

Một năm rồi lại một năm, xuân đi xuân tới, người kia vẫn chưa từng quay về.

Cô nghĩ, cô nên bắt đầu theo đuổi giấc mộng cuộc sống bình yên của mình.

Bình yên, tình yêu như có như không, dường như từ lúc bắt đầu nhân duyên của cô đã được định sẵn. Cuối cùng cô quyết định chôn sâu anh ở trong giấc mơ, bắt đầu cuộc sống mới.

Thế nhưng đêm trước hôn lễ của cô anh lại trở về.

Người đàn ông đó đã mất đi sự dịu dàng năm xưa, xa lạ như vậy. Anh lạnh lùng nhìn cô chăm chăm, nói: "Năm đó tôi yêu em điên cuồng bao nhiêu thì hôm nay tôi hận em điên cuồng bấy nhiêu."

Cô tin rằng anh là thuốc độc, anh là ác ma, là người cô phải trốn thật xa.

Cho đến ngày đó, trong đêm tối thê lương lạnh lẽo, cả người anh đầy máu ngả trước mặt cô, cô mới biết rằng cuộc đời này cô đã sai lầm quá nhiều.

Chương 81: Gián đoạn bất giờ

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Bạch Ngưng nhìn anh, đột nhiên cười một tiếng, nói: "Được, tôi thừa nhận, tôi và anh ấy đi thuê phòng, tôi cảm sùng anh đấy, cho nên, chúng ta ly hôn đi."

Ngôn Lạc Quân ngây ngẩn cả người.

Anh cẩn thận giấu đi sự đau lòng cùng tôn nghiêm của mình, lạnh lùng nhìn cô.

Dù anh rất yêu cô, rất nhường nhịn cô, vô cùng hi vọng có thể làm vợ chồng cùng cô cả đời, nhưng cô vẫn luôn như vậy. Sao cô có thể dễ dàng nói ra miệng hai chữ "Ly hôn" như vậy chứ. Trong mắt cô cô coi anh là cái gì? Cao hứng thì cười nói chơi đùa, mất hứng thì một phát đá văng sao? Hừ, sao có thể như vậy, đừng có mơ!

"Ly hôn? Được thôi, mà tôi nói cho cô, trên đời này không ai có thể đụng đến người phụ nữ của tôi. Hạ Ánh Hi, tôi sẽ khiến anh ta hối hận vì đã sống trên đời này!" Nói xong anh hất cô ra, rút điện thoại di động ra.

"Đừng!" Bạch Ngưng vội vàng kéo anh lại nói: "Chúng tôi không có, chúng tôi thật sự không làm gì cả, anh đừng làm hại anh ấy!"

"Lo lắng rồi sao? Đã muộn rồi!" Dáng vẻ lo lắng của cô khiến lửa giận của anh càng tăng. Ngôn Lạc Quân chột đẩy cô ra, bắt đầu ấn số.

"Không, Ngôn Lạc Quân, chúng tôi thật sự không làm gì cả, anh đừng làm hại anh ấy, đừng mà!" Bạch Ngưng chạy tới cướp điện thoại di động của anh.

"Tôi quả thật muốn biết, nếu tên họ Hạ đó gãy chân tay, hoặc bị thiến, cô có còn quan tâm anh như vậy nữa không." Ngôn Lạc Quân đẩy cô ra lần nữa.

"Anh không có tính người, đồ máu lạnh! Tôi hận anh, hận anh! Tôi sẽ không để cho anh làm hại anh ấy!" Lúc Bạch Ngưng cướp lấy điện thoại di động đã cào ra mấy vết đỏ trên mu bàn tay Ngôn Lạc Quân.

Đúng lúc này, ngoài cửa có người gọi: "Tiên sinh, phu nhân."

Ngôn Lạc Quân quay đầu lại, thấy bác Thẩm đứng ở cửa.

"Tiên sinh, phu nhân, hình như tiểu thư sốt rồi." Bác Thẩm nói.

Bạch Ngưng sững sốt, sau đó lập tức chạy tới phòng con.

Ngôn Lạc Quân đứng nguyên tại chỗ một lát rồi cũng đi theo.

"Hình Hinh, Hinh Hinh, sao rồi?" Bạch Ngưng vội tới bên giường nhỏ của Hinh Hinh, sờ lên trán con bé không ngờ lại nóng ran!

"Sao lại nóng như vậy, làm thế nào bây giờ?" Nhìn Hinh Hinh đỏ bừng cả mặt, Bạch Ngưng lập tức suốt ruột đến mức suýt khóc.

Ngôn Lạc Quân vội sờ sờ trán Hinh Hinh, lập tức nói: "Mau ôm con bé xuống tầng, đi bệnh viện!"

Bạch Ngưng hốt hoảng ôm lấy Hinh Hinh. Hinh Hinh tỉnh một cái liền òa khóc.

"Chăn, mang theo chăn đi." Ngôn Lạc Quân đã đi ra cửa vài bước quay đầu lại nhắc nhở.

Bạch Ngưng cầm chăn bọc kỹ Hinh Hinh, chạy ra ngoài.

Ngôn Lạc Quân vừa lúc lái xe đến, Bạch Ngưng chạy tới mở cửa trước ra, ngồi lên lập

tức nói: "Nhanh lên một chút!" Lúc nói chuyện thậm chí lo lắng đến run rẩy.

"Đừng quá lo lắng, lúc nhỏ tôi cũng từng sốt cao, không nhất định sẽ xảy ra vấn đề lớn đâu." Ngôn Lạc Quân vừa lái xe vừa an ủi.

"Hình Hình đừng khóc, đừng khóc, mẹ đưa con đi gặp bác sĩ." Bạch Ngưng ôm thật chặt Hình Hình đang khóc lớn, hận không thể lập tức bay đến bệnh viện.

Không biết từ lúc nào, cô từ một cô gái trẻ tuổi mới ra trường, chưa từng làm mẹ lại coi đứa bé này trở thành con của mình. Có lẽ là tình mẫu tử trong cơ thể phụ nữ, có lẽ là thích, có lẽ là trách nhiệm với Hứa Tĩnh Hàm Đủ loại nguyên nhân, cô cứ như vậy đem tình cảm của mẹ đặt lên trên người con gái của thân xác này.

Hình Hình, sao có thể gặp chuyện không may? Con bé còn chưa gọi được một tiếng "ba", một tiếng "mẹ" , cũng chưa cảm nhận được thế giới này.

Ngôn Lạc Quân cố gắng duy trì tỉnh táo, cẩn thận không ngừng tăng tốc độ xe.

Bạch Ngưng sốt ruột đến mức nước mắt không ngừng chảy ra, anh cũng ngàn vạn suy nghĩ.

Anh không thềm để ý đến đứa bé này, tựa như đã từng không thềm để ý đến mẹ của nó.

Bây giờ anh thật sự muốn làm một người chồng người cha tốt. Nhưng vì sao con bé lại xảy ra chuyện vào lúc này. Con gái của cô, con gái của anh và Hứa Tĩnh Hàm, thậm chí còn chưa từng nhận được tình thương của anh. Hình Hình, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì, ngàn vạn lần không được, từ nay về sau, ba mẹ sẽ yêu thương con, vô cùng yêu thương con, con không được rời đi đâu đấy.

Xe vẫn lao nhanh trên đường, tiếng khóc của Hình Hình từ từ nhỏ lại, hình như đã tỉnh, lại còn đem hai ba đầu ngón tay nhỏ nhỏ bỏ vào trong miệng hút, hả hê nhìn Bạch Ngưng.

Bạch Ngưng cảm thấy hơi kì lạ, bộ dáng của con bé có chỗ nào giống sốt cao đâu. Mặt cũng là màu sắc bình thường rồi, trong trắng lộ hồng, bộ dạng quả thật khác nhau một trời một vực với lúc đỏ mặt ngủ say vừa nãy. Nhưng mới mấy phút thôi mà!

Bạch Ngưng thử đưa tay sờ sờ cái trán của con bé.

Bình thường!

Bạch Ngưng sờ thử trán mình rồi lại sờ trán con bé, quả thật là bình thường!

Bạch Ngưng nhìn về phía Ngôn Lạc Quân, nói: “Anh. nhìn Hình Hình xem, dường như không sốt nữa rồi.”

Ngôn Lạc Quân phanh xe lại, nghi ngờ nhìn cô, sờ trán Hình Hình, giật mình nói: “Không phải vừa rồi còn rất nóng sao?”

Bạch Ngưng cố gắng suy nghĩ một chút, nhớ lại dáng vẻ của bác Thấm, cảm thấy hơi kỳ quái. Dường như. lúc bác Thấm đứng ở cửa nói “Tiểu thư phát sốt” dáng vẻ hơi sốt ruột, nhưng sau đó, khi bọn họ bị dọa sợ gần chết, vội đưa con bé lên xe đến bệnh viện thì lại.

Bạch Ngưng cẩn thận suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc nhớ ra lúc đó bác Thấm dường như chỉ đứng một bên, không có vẻ gì là hoảng hốt cả.

Cúi đầu nhìn Hình Hình sau khi khóc lại chơi vui vẻ, Bạch Ngưng đột nhiên hiểu ra.

"Nếu không, chúng ta về đi." Bạch Ngưng nói.

"Không cần đến bệnh viện kiểm tra sao? Vừa rồi còn sốt cao như vậy." Ngôn Lạc Quân không yên lòng nói.

"Không cần, anh không cảm thấy bác Thấm không lo lắng gì sao? Nếu như Hình Hình

có chuyện, bác ấy sẽ không như vậy."

Cô vừa nói như vậy, Ngôn Lạc Quân chợt hiểu ra.

Khi ấy cửa phòng không đóng, chắc bác Thâm đã nghe được bọn họ cãi nhau to, liền đưa ra chiêu này, nói Hình Hình phát sốt đã ngắt lời bọn họ. Nhưng, có điểm không đúng.

"Nhưng lúc ấy trán Hình Hình quả thật rất nóng, sao lại vậy?"Ngôn Lạc Quân hỏi.

Bạch Ngưng không nhịn được cúi đầu cười, nói: "Lúc học trung học, lớp chúng tôi có một nam sinh muốn xin nghỉ, nhưng sợ giáo viên không cho phép nên dùng phích nước nóng hơ lên trán, sau đó đi tìm chủ nhiệm lớp. Chủ nhiệm vừa sờ lên trán anh, lập tức cho giấy xin phép nghỉ." Khi ấy nam sinh kia ngồi trên cô, hơ nóng như vậy hơn nữa còn làm ra vẻ phờ phạc rã rời cực giống, nói anh không có bệnh cũng không ai tin.

Ngôn Lạc Quân nhìn cô và Hình Hình một lát, quay xe lại, đi về.

Trên đường trở về, tốc độ xe không nhanh như trước nữa. Hai người ngồi trong xe, không khí đột nhiên có vẻ kỳ quái.

Hình Hình vẫn còn ở trong ngực Bạch Ngưng lúc thì hút ngón tay, lúc thì kéo tóc cô tự đùa tự vui, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười "khanh khách".

Trong sự yên lặng của người lớn, tiếng cười đó sáng ngời kì lạ.

Về đến nhà, bác Thâm đã tự đi ngủ trước.

Bạch Ngưng xấu hổ ôm Hình Hình đi vào phòng, muốn dỗ bé ngủ nhưng con bé đang chơi rất cao hứng.

Ngôn Lạc Quân ngồi ở bên cạnh cô, cùng cô nhìn Hình Hình.

Chương 83: Một đêm này, anh không về

Tiệc rượu nhất định đã kết thúc rồi, hộp đêm vui vẻ có lẽ cũng đã kết thúc, nhưng anh vẫn không về. Có lẽ, trong một căn phòng ở khách sạn nào đó. Có lẽ, câu trước đó không phải có lẽ mà là khẳng định.

Bên cạnh chiếc đồng hồ báo thức là chiếc nhẫn cưới hàng nhái cô tiện tay đặt ở trên tủ đầu giường.

Cô chậm rãi cử động đôi chân đã tê cứng đi tới bên giường cầm chiếc nhẫn kia lên.

Nước mắt đột nhiên trào ra như đê vỡ.

Tại sao cô nhất định phải cố chấp giữ lấy thân phận Bạch Ngưng? Tại sao cô nhất định phải nhớ kỹ những thù hận này? Sao cô không thể coi Bạch Ngưng đã chết như người ta, thanh toán làm Hứa Tĩnh Hàm, làm vợ của Ngôn Lạc Quân, ở bên anh cho đến bạc đầu? Tình yêu khó gặp, hạnh phúc không dễ có, tại sao cô cứ kháng cự? Tại sao cô không nghe theo vận mệnh an bài?

Cô điên cuồng cầm điện thoại di động lên, nhanh chóng gọi cho Ngôn Lạc Quân.

Cô muốn nói cho anh biết, cô yêu anh, cô muốn nói cho anh biết, cô muốn làm vợ anh, rất muốn!

"Tiếng ‘tút tut’ vang lên hai lần, cô thực sự muốn nghe giọng anh, thực sự muốn nói cho anh những lời trong lòng, nhưng giọng nói của anh vẫn không xuất hiện. Ba tiếng, bốn thanh, năm tiếng. Cuối cùng, cô nghe thấy câu nói quen thuộc: Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được.

Anh không có ở đó.

Là không nghe thấy hay không muốn nghe? Nếu như không nghe thấy, vậy anh đang làm gì? Đang tắm sao? Nếu như không muốn nhận, là vì ngại cô phiền toái hay vì có

người nào đó đang ở bên cạnh anh?

Điện thoại di động trong tay trượt xuống, "cộp" một tiếng rơi xuống đất.

Cô đứng bên giường rất lâu, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không có ánh đèn xe thoắt qua, cũng không có tiếng động cơ xe. Tối nay, anh không về thật rồi.

Cô ra khỏi phòng, đi qua hành lang, đẩy cửa phòng anh ra.

Trong bóng tối cô vặn chốt mở nhưng không bật đèn.

Đúng vậy, cô không phải vợ anh thế nên ngay cả công tắc đèn trong phòng anh ở đâu cô cũng không biết.

Giường anh rất lớn, rất mềm, nằm trên đó có cảm giác toàn thân thả lỏng sung sướng.

Trên drap giường có một mùi hương nhàn nhạt, không phải nước hoa cũng không phải là sữa tắm dầu gội ..., mà là mùi hương đặc biệt thuộc về anh.

Cô nhắm mắt lại, tham lam áp sát mặt lên drap giường, ngửi mùi hương này phảng phất như có anh ở bên cạnh, cảm nhận nơi anh đã từng nằm qua.

Tay sờ thấy một vật ở trên gối, cô mở mắt ra, là một sợi tóc ngắn đen mà dày.

Nước mắt làm ánh mắt cô trở nên mơ hồ, đôi mắt lại dần ươn ướt át.

Lạc Quân, bây giờ anh đang ở đâu? Anh thật sự không cần em nữa sao?

.....

Ban đêm yên tĩnh, ánh đèn trong phòng ấm áp mà tràn ngập lãng mạn, giường lớn thoải

mái trước mặt, thật sự là nơi tốt để say đắm trong dịu dàng.

Ngôn Lạc Quân ngồi ở trên ghế bên giường, lẳng lặng nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm.

Nếu như anh có thói quen hút thuốc lá, giờ phút này nhất định anh phải hút một điếu.

Lúc rời khỏi hộp đêm, ông chủ Giang đã đẩy người phụ nữ "Tam công chúa Đế Triều" trong truyền thuyết này lên xe anh.

Anh không nói nửa câu, trực tiếp lái xe đến khách sạn này. Nhưng dù cố gắng thế nào tìm anh vẫn không ở đây, chỉ một lòng nhớ đến "người vợ" đang ở nhà, nghĩ tới người đàn ông trong lòng cô, nghĩ tới mình ở đây làm gì.

Thất tình nên tìm gái phát tiết sao? Hay mượn cớ này để làm cô ghen, cô có ghen không?

Nếu sự thật giống những gì anh đang nghĩ, vậy có phải anh quá buồn cười rồi hay không?

Dù anh vì muốn cô mà ra ngoài tìm mười phụ nữ phát tiết, cô cũng sẽ không vì thế mà nhớ anh một phần.

Em thấy đúng không, Hứa Tĩnh Hàm? Buổi tối tôi ra ngoài cùng người phụ nữ khác, em đang làm gì? Ngủ say hay không? Trong mơ em mơ thấy ai?

Ngôn Lạc Quân nhìn cửa phòng tắm, đứng lên rút một xấp tiền mặt từ trong ví ra để lên bàn, sau đó cầm lấy áo khoác ra khỏi phòng.

Ngồi lên xe, anh một lần nữa phi xe như bay, giống như lúc còn thiếu niên lông bông không kìm chế được.

Có lẽ đua xe suốt đêm thích hợp với anh hơn. Ngôn Lạc Quân tiếp tục tăng tốc, lái xe về phía bờ biển – nơi được gọi là địa điểm đua xe tử vong tốt nhất.

Ngày mai, ngày mai anh sẽ buông tay, đồng ý ly hôn, để cô tự do.

Bây giờ anh đã tin trên đời này không có gì có thể tồn tại mãi mãi, không có vết thương nào không thể bị thời gian xóa nhòa, không có ai xa ai thì không thể sống được.

Không có Hứa Tĩnh Hàm, anh vẫn có thể sống tốt.

Đúng lúc này điện thoại di động vang lên tiếng bíp nhắc nhở pin yếu.

Lúc này anh mới phát hiện ra lúc vào khách sạn đã để quên điện thoại di động trên xe.

Ngôn Lạc Quân duy trì tốc độ xe, tùy ý cầm điện thoại di động lên cắm dây sạc pin. Màn hình sáng lên thoáng qua trước mắt "1 cuộc cuộc gọi nhỡ".

Lúc vào khách sạn đã hơn mười hai giờ, là ai lại rạng sáng còn gọi cho anh? Anh thuận tay ấn xem, màn hình đột nhiên hiện lên “Bà xã, 12 giờ 28 phút”.

Ngôn Lạc Quân phanh gấp, yên lặng nhìn điện thoại di động.

“Bà xã, 12 giờ 28 phút”

Lúc đó cô còn chưa ngủ, lúc đó cô gọi cho anh.

Ngôn Lạc Quân gấp gáp lại có phần khẩn trương, gần như là run rẩy gọi lại, lẳng lặng nghe những tiếng ‘tút tut’ kéo dài.

Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng. Cho đến cuối cùng: Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được.

Ngôn Lạc Quân sững sốt nửa giây, đột nhiên quay đầu xe lại, nhanh chóng trở về.

Xe cũng chưa đưa vào gara anh đã vội chạy vào phòng khách, sau đó ba chân bốn cẳng bước lên cầu thang.

Giây phút đó anh lại chần chờ.

Hình như anh đã quá sốt ruột, quá võ đoán rồi.

Nhờ do cô ấn nhằm thì sao?

Bây giờ anh phải làm gì? Chạy vào phòng cô, đánh thức cô đang ngủ, hưng phấn nói: “Bà xã, em gọi tôi về sao? Tôi đã về rồi, vui không?”

Sau đó, cô sẽ nhìn anh quái đản đến mức nào?

Nặng nề chậm rãi bước lên cầu thang, khắc sâu vào tầm mắt trừ ánh đèn mờ nhạt trên hành lang còn có ánh sáng từ trong phòng anh.

Ánh mắt anh phức tạp nhìn cửa phòng yên tĩnh của cô, anh thất thần đi về phòng mình.

Đẩy được một nửa, nhìn thấy cảnh tượng bên trong Ngôn Lạc Quân lập tức hoảng hốt.

Cô. tại sao cô lại ở đây! Sao cô lại ngủ ở trên giường anh!

Chỉ mặc áo ngủ cả chân cũng không đắp, cô co người nằm trên giường, mềm mại khiến người ta thương tiếc.

Đây là thật sao?

Anh đột nhiên đi ra cửa, chạy sang phòng cô.

Bên trong không một bóng người, chần vẫn còn gấp gọn gàng, điện thoại di động cùng nắp điện thoại di động rơi vãi đầy đất.

Anh nhặt điện thoại di động lên, xem nhật kí cuộc gọi, quả nhiên cô có gọi cho anh.

Lần nữa chạy về phòng mình, Ngôn Lạc Quân từ từ đi tới bên giường, rõ ràng nhìn thấy trên hàng lông mi dày của cô còn đọng lại giọt nước mắt trong suốt trên mặt cũng có vết nước mắt.

Trong lòng anh kích động và bất ngờ không nói nên lời. Anh chậm rãi vươn tay ra, chạm lên mặt cô.

Tĩnh Hàm, thật sự là cô, thật sự là cô.

Bạch Ngưng vốn ngủ không say cũng mở mắt ra.

Chương 82: Yêu đau xót

Editor: mèomỡ
(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Bạch Ngưng chần chờ một chút, ngẩng đầu nói: " người ngày mai bên trên còn phải ban, đi ngủ trước, ta tới dụ dỗ cô ngủ là được rồi."

Ngôn Lạc Quân gật đầu một cái, rời đi phòng trẻ.

Nhìn cô, anh không biết nên làm sao làm sao đây. Đề tài vừa mới rồi nếu như nữa thỉnh thoảng, nếu như cô lại nói ly hôn, anh nên làm cái gì? Một người đàn ông, thê tử cho anh đội nón xanh (cho cắm sừng), anh còn dây dưa không ngớt không muốn ly hôn, đó là có nhiều không có chí khí, nhiều làm cho người ta khinh bỉ? Nhưng anh chính là không muốn, chính là buông tay không được.

Bạch Ngưng nhìn bóng lưng của anh, trong lòng hàng loạt quặn đau.

Ngôn Lạc Quân, nghĩ yêu, lại khó khăn như vậy.

.....

Dụ dỗ Hình Hình đến hai giờ mới ngủ, tỉnh dậy lúc ngoài cửa sổ Thần Hi đã theo đây gian phòng.

Tám giờ rưỡi, cô đi xuống giường, vén lên rèm cửa sổ 1 góc.

Ngày mùa thu là bầu trời, cao như vậy, như vậy lam, màu hồng quả quýt mặt trời nhuộm đỏ nó quanh thân đám mây, ôn hòa ánh sáng vung vẩy Ngôn gia biệt thự. Đỏ cùng bạch trà mai ở nơi này Thần Quang hạ lắng lặng mở ra, làm cho người ta cho là còn là Xuân Hoa lạn mạn lúc. Xử lý vườn hoa Trương Bá khom người, lấy làm tác phẩm nghệ thuật tư thái tỉ mỉ cắt một khóa Phượng Vĩ tiêu.

Tất cả đều ấy là chính là tình mật, rồi lại mang theo khích lệ người sức sống.

Ngôn Lạc Quân từ trong nhà ra ngoài, đi về phía nhà để xe. Xe này trên chần.

Hơn tám giờ mặt trời chiếu vào anh khi còn trẻ anh tuần trên mặt, hoảng hốt trong truyền thuyết hoàng tử. Thẳng thân thể bị phóng đến trên đất, liền bóng dáng đều là như vậy làm cho người ta mặt hồng tim đập.

Thủy tinh cùng tường vô tình cản trở cô ánh mắt, để cho cô có chút nóng nảy khiến cho khuyên dán hướng cửa sổ nhìn về phía nhà để xe.

Chỉ chốc lát sau, xe của anh từ nhà để xe ra ngoài, lưu loát khúc quanh, mở hướng phía ngoài đường cái.

Một khắc kia, môi của cô run lên, cơ hồ muốn lập tức kéo ra cửa sổ đối với anh kêu: ta thật là nhớ yêu người, thật là nhớ cùng người ở chung một chỗ!

Nhưng cuối cùng, chạm lên thủy tinh tay, chỉ là nhẹ mà nhu vuốt anh đi xa xe, nước mắt thoát khỏi hốc mắt, trượt xuống khuôn mặt.

Nếu như có thể, cô tình nguyện, không cần trận này gặp nhau, không cần trận này giao tập.

Một ngày này, khi đến ban lúc , anh không có trở lại. Rồi đến ăn cơm tối lúc , anh còn là không có trở lại.

Cô như không có việc gì ăn cơm, nhưng trong đầu đột nhiên thoáng hiện một suy đoán lại làm cho cô lo lắng.

Anh lái xe trở lại, lại thỉnh thoảng thích tốc độ cao hành sử, hôm nay tâm tình cũng không tốt chút nào, có thể hay không.

Mặc dù hết sức đem ý tưởng này ngừng lại, nhưng trong lòng cũng rất cuộc nhẹ nhõm không xuống.

Cho đến cô rất cuộc tại tâm thần không yên trung cơm nước xong, xe thanh âm mới ở trong vườn hoa vang lên.

Dừng xe, Ngôn Lạc Quân đi tới, Bác Thấm hỏi: " tiên sinh ăn cơm tối sao?"

"Ăn rồi." Ngôn Lạc Quân trực tiếp lên lầu.

Ngồi ở bên cạnh bàn Bạch Ngưng hiểu, tất cả đều trở lại lúc ban đầu, anh không còn tin nhắn, không còn buổi tối quấy rầy, cũng không nữa đối với cô từng tiếng " lão bà" , bọn họ vừa lúc ban đầu như vậy hư hữu kỳ danh vợ chồng.

Lý trí nói cho cô biết, ngày đó bị Bác Thấm cắt đứt đề tài, cô phải là cái đó chủ động tiếp tục nửa người của, nhưng lần nữa nói ra" ly hôn" dũng khí, cô lại không có.

Dụ dỗ hết Hình Hình, trở về phòng mè nheo đến mười giờ, đang muốn nằm lên giường, cửa phòng thế nhưng đột nhiên bị gõ.

Dưới bình thường tình huống, Bác Thấm sẽ không trễ như thế tìm cô.

Chẳng lẽ là anh? Anh tới làm cái gì? Đến bức hỏi cô còn là tới ly hôn? Hay là muốn cưỡng chế cùng cô cùng phòng?

Ôm khăn trương, cô mở cửa.

Phía sau cửa đứng, quả nhiên là Ngôn Lạc Quân tấm mặt không vẽ gì mặt.

Cô sừng sốt một lát, cùng anh nhìn nhau ở tại cửa ra vào đứng đây lâu mới lui về sau một bước, nói: " có chuyện gì sao?"

Ngôn Lạc Quân cũng không có đi vào, chỉ là đứng ở cửa miệng nói nói: " tối mai có một trường tiệc rượu, người đi không?"

Tiệc rượu. Lần trước tiệc cưới, cô bị anh cưỡng hôn rồi, trước đây không lâu uống một chút rượu, liền bị anh lấy đi khách sạn. Lần này, mặc dù hai người trước nhiệt độ ở vào dưới, nhưng ai biết sẽ có cái gì ngoài ý muốn?

Đối với Ngôn Lạc Quân, cô không thể xuống chút nữa lọt vào, nữa trầm luân đi xuống, chỉ sợ ngay cả còn sót lại lý trí cũng bị mất.

Làm hảo quyết định, Bạch Ngưng ngẩng đầu lên nhìn anh, chậm rãi nói: " ta không thích, không quá muốn đi."

Anh ngưng mắt nhìn cô, không nói gì.

Bạch Ngưng lại cúi đầu, lẳng lặng nhìn dưới đất, cảm giác yêu chung quanh một mảnh tĩnh mịch.

Trong hành lang ánh đèn có chút mờ mờ, trong không khí tràn ngập chính là trên người cô sữa tắm hơi thở, duy nhất có thể nghe được thanh âm chỉ có trong phòng đồng hồ báo thức một tiếng kia một tiếng " tí tách" .

Anh nói: " tiệc rượu ở mười giờ kết thúc, nếu như mà ta là một người, nhất định sẽ có người mời ta đi hộp đêm."

Bạch Ngưng trái tim bất giác chấn động.

Hộp đêm. Ấy là nhà lớn nhất xa hoa nhất Đế Triều hộp đêm sao? Trước kia đi làm thời điểm có một phong cách tương mạo cũng rất tốt quan hệ xã hội, cũng chính là lần thị nữ, rất được khách hoan nghênh, sau lại mới biết, cô là ở Đế Triều hộp đêm học bổ túc hậu kỳ bị loại bỏ xuống, bởi vì Anh ngữ trao đổi có chút cố hết sức.

Có thể tưởng tượng, Đế Triều hộp đêm, có mấy người nam nhân có thể vượt qua kiểm tra?

Nhưng là, này cùng với cô thì có cái quan hệ gì đâu? Ngôn Lạc Quân không phải là của cô trượng phu, anh không phải!

Tâm ấy là sao đau, cô nghe mình nói nói: " chú ý an toàn, không cần say rượu lái xe."

Nhiệt độ chung quanh giống như lại lạnh chút.

Cô bỏ rơi nội tâm đau khổ, cúi đầu không dám nhìn Ngôn Lạc Quân mặt của.

Rốt cuộc, anh xoay người, hướng hành lang đầu kia đi tới.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh dưới ánh đèn bóng lưng, sáng ngời như cùng anh cách chân trời góc biển.

Anh đột nhiên dừng bước, đưa lưng về phía cô nói: " ngày mai ta nhưng có thể không sẽ trở về rồi." Nói xong, liền dứt khoát đi về phía phương xa.

Lỗ mũi chua phải khó chịu như vậy, tim đau đến giống như là sinh nào đó bệnh, Bạch Ngưng cắn thật chặt môi, trầm trọng đóng cửa lại.

Thì ra là, cô thật yêu anh.

Nếu như cô không thương anh, cô sẽ không khó như vậy chịu, sẽ không như vậy đau lòng. Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng sự thật nói cho cô biết, cô thật không cách nào vì mình cãi lại.

Nhưng cô lại đem lấy chính mình người yêu đưa đến nữ nhân khác trên giường.

Sau ngày mai, bọn họ liền hoàn toàn xong rồi.

Có lẽ Hậu thiên, có lẽ ngày kia, cô là có thể bắt được anh thỏa thuận li hôn, sau đó một mình đi về phía con đường của tương lai, khi cái này có anh thế giới, cô chưa bao giờ từng đã tới.

Tắt đèn nằm lên giường, bên ngoài là gió đêm lay động lá cây " Shasha" một tiếng, trong nhà vẫn là không đổi" tí tách" một tiếng, trên giường rất vắng vẻ. Cô nghĩ, có lẽ là phải thêm chăn rồi.

Ngày thứ hai buổi chiều, anh quả nhiên không có trở lại.

Mặc dù sớm có chuẩn bị, nhưng trong lòng nhưng vẫn là có vẻ mong đợi. Có lẽ, tiệc rượu trước khi lúc hủy bỏ, có lẽ, cái gì được thỉnh mời đến hộp đêm chỉ là của anh phán đoán, sự thật là căn bản không ai xin anh.

Như vậy mong đợi ở lúc đang lúc từng phần từng phần sau khi đi qua, trở nên không còn gì cả. Rồi đến đêm khuya hậu, rốt cuộc cũng không có nữa.

Đứng ở bên cửa sổ, nhìn dưới màn đêm vườn hoa, có một loại bị rút khô huyết dịch đau.

Mười giờ, mười một giờ, mười hai giờ.

Tiệc rượu khẳng định đã sớm kết thúc, hộp đêm vui vẻ có lẽ cũng nên kết thúc, nhưng anh vẫn còn không có trở lại. Có lẽ, đang một khách sạn trong phòng. Có lẽ, một cái đằng trước có lẽ không phải có lẽ, mà là khẳng định.

Chương 83: Một đêm này, anh không có ở đây

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Tiệc rượu khăng định đã sớm kết thúc, hộp đêm vui vẻ có lẽ cũng nên kết thúc, nhưng anh vẫn còn không có trở lại. Có lẽ, đang một khách sạn trong phòng. Có lẽ, một cái giường trước có lẽ không phải có lẽ, mà là khăng định.

Đồng hồ báo thức bên cạnh, là cô tiện tay đặt ở trên tủ đầu giường hàng nhái nhẵn cười.

Từ từ hoạt động cứng chân, đi tới bên giường, cầm lên con kia chiếc nhẵn.

Nước mắt đột nhiên vỡ đê loại mãnh liệt ra.

Tại sao cô nhất định phải kiên trì Bạch Ngưng thân phận của? Tại sao cô nhất định phải nhớ kỹ này nếu nói thù hận? Cô thì không thể cùng người đời một dạng khi Bạch Ngưng chết rồi, thanh thần ổn định làm cô Hứa Tĩnh Hàm thân phận của, hảo hảo làm Ngôn Lạc Quân thê tử, cùng anh một chỗ đến già đầu bạc sao? Tình yêu ấy là dạng khó có thể gặp phải, hạnh phúc ấy là dạng đến từ không dễ, tại sao cô muốn kháng cự? Tại sao cô không nghe chúng vận mạng an bài?

Giống như điện cầm điện thoại di động lên, nhanh chóng rút ra thông Ngôn Lạc Quân số.

Cô muốn nói cho anh biết, cô thương anh, cô muốn nói cho anh biết, cô muốn làm thê tử của anh, vô cùng nghĩ!

"Đô" tiếng vang lên hai tiếng, cô thực sự muốn nghe được thanh âm của anh, thực sự muốn đối với anh hô lên khoe miệng lời nói, nhưng anh thanh âm nhưng không có xuất hiện. Ba tiếng, tứ thanh, Ngũ Thanh. Cuối cùng, rốt cuộc nghe được câu kia: thật xin lỗi, ngài rút ra điện thoại của tạm lúc không người nào nghe.

Anh không có ở đây.

Là không có nghe được còn chưa phải nghĩ nhận? Nếu như là không nghe thấy, anh đi làm cái gì đây? Tắm sao? Nếu như không nghĩ nhận, có phải hay không thấy cô liên phiền, có càng muốn thấy cùng người ở bên người?

Điện thoại di động chảy xuống trong tay, "Phanh" một tiếng quăng xuống đất.

Ở bên giường đứng rất lâu, lần nữa quay đầu lại nhìn phía ngoài cửa sổ, không có đèn xe thoáng qua, cũng không có xe thanh âm, tối nay, anh thật không trở lại.

Ra khỏi phòng, trải qua hành lang, đẩy anh ra cửa phòng.

Trong bóng tối, vượt chốt mở, thật lâu, mới theo như mở đèn.

Đúng vậy, cô không phải là cái gì chính anh thê tử, ngay cả anh đèn trong phòng cũng không biết ở nơi nào mở.

Giường của anh rất lớn, rất mềm, nằm trên đó, có một loại toàn thân buông lỏng vui vẻ.

Trên giường đơn, có một loại nhàn nhạt hơi thở, không phải nào đó nước hoa, cũng không phải là sữa tắm dầu gội ..., mà là thuộc về anh, đặc biệt hơi thở.

Cô nhắm mắt lại, tham lam dán sát mặt ở trên ra giường nghe này giống như có anh đang bên cạnh hơi thở, cảm giác thân thể anh đã từng nằm trôi qua địa phương.

Tay tại bên gối đầu duyên mò tới một cây cái gì, cô mở mắt ra, thấy một cây hắc mà thô tóc ngắn.

Lệ làm ánh mắt của lần nữa mơ hồ, lần nữa ướt át.

Lạc quân, người bây giờ đang ở đâu vậy? Thật không muốn ta sao?

.....

An tĩnh ban đêm, đèn trong phòng ảm áp mà tràn đầy tình điệu, trước mặt giường đại mà thoải mái, thật sự là say đắm ở điệu dàng hương tốt địa phương.

Ngôn Lạc Quân ngồi ở bên giường trên ghế, lắng lắng nghe trong phòng tắm tiếng nước chảy.

Nếu như anh có hút thuốc lá thói quen, giờ phút này anh nhất định đã đốt lên.

Qua đến muốn tay. Từ hộp đêm rời đi lúc, Giang lão bản đem điều này truyền thuyết là "Đế Triều Tam công chúa" nữ nhân đưa đến trên xe anh.

Anh chưa từng nói qua nửa câu, trực tiếp lái xe đến nơi này nhà khách sạn. Nhưng vô luận cố gắng thế nào, tim của anh đều không ở đây, chỉ là muốn trong nhà chính là cái kia "thê tử", nghĩ tới trong lòng cô ở nam nhân, nghĩ tới mình ở nơi này làm cái gì.

Tình cảm bị thương, tìm tiểu thư phát tiết sao? Hay vẫn là dùng lấy làm cho này dạng làm cô là có thể ghen, có thể ghen tỵ?

Nếu như đây thật là anh đang nghĩ, vậy anh có phải hay không quá buồn cười?

Dù là anh bởi vì nghĩ tới cô mà ở bên ngoài tìm mười nữ nhân phát tiết, cô cũng sẽ không bởi vì bản thân anh trực xuất mà nhớ anh một phần.

Người nói đúng không, Hứa Tĩnh Hàm? Cái này ta ở bên ngoài cùng với nữ nhân khác hô mưa gọi gió ban đêm, người ở đây làm cái gì? Ngủ được cạn còn là sâu? Trong mộng vừa thấy người nào?

Ngôn Lạc Quân nhìn một chút cửa phòng tắm, đứng lên, đem tiền trong túi xách nhất

trát tiền mặt để xuống, cầm lấy áo khoác ra khỏi cửa phòng.

Ngồi lên xe, anh lần nữa đem xe bay vượt qua mở ra, sáng ngời như kinh cuồng không kèm chế được thiếu niên lúc.

Có lẽ tối nay thích hợp anh hơn, là biểu suốt đêm xe. Ngôn Lạc Quân lần nữa nói đương gia tốc, lái xe hướng bờ biển -- được xưng tốt nhất tử vong chạy như bay địa điểm.

Ngày mai, ngày mai anh liền thả tay, đồng ý ly hôn, để cô tự do.

Cho tới bây giờ liền tin tưởng, cõi đời này không có không thể không kiên trì chấp nhất, không có lúc đang lúc không cách nào ma diệt bị thương, không có người nào, cách người nào, liền không thể tiếp tục sinh tồn.

Không có Hứa Tĩnh Hàm ngày, anh làm theo có thể quả thật rất tốt.

Điện thoại di động ở nơi này lúc phát ra một tiếng thanh âm nhắc nhở, biểu hiện lượng điện không đủ.

Lúc này mới phát hiện ra điện thoại di động ở vào khách sạn trước rơi xuống ở trên xe rồi.

Ngôn Lạc Quân duy trì tốc độ xe, tùy ý sờ nâng điện thoại di động, chen vào tuyến, sạc điện. Sáng màn ảnh thoáng qua trước mắt, biểu hiện "1 cá cuộc gọi nhớ".

Vào khách sạn lúc cũng đã hơn mười hai điểm, là ai lại đang rạng sáng cho anh điện thoại tới? Thuận tay theo như mở, đột nhiên hiện lên "lão bà, mười hai giờ 28 phân".

Ngôn Lạc Quân đem xe đột nhiên ngưng lại, yên lặng nhìn điện thoại di động.

"Lão bà, mười hai giờ 28."

Cái đó thời điểm, cô còn chưa ngủ, cái đó thời điểm, cô rút điện thoại của anh.

Gấp gáp, lại có chút khẩn trương, Ngôn Lạc Quân cơ hồ là run rẩy nhấn trở về rút ra, lẳng lặng nghe" đô" thanh.

Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng. Cho đến lúc cuối cùng,"Thật xin lỗi, ngài rút ra dụng cụ tạm lúc không người nào nghe."

Ngôn Lạc Quân sửng sốt nửa giây, đột nhiên đem xe quay lại đầu, nhanh chóng trở về.

Xe cũng không có lái vào nhà để xe anh bỏ chạy vào phòng khách, sau đó ba chân bốn cẳng bước lên cầu thang.

Một khắc kia, thế nhưng anh lại chần chờ.

Anh hình như, là quá gấp, quá nhớ dĩ nhiên.

Có thể, là cô rút ra sai lầm rồi đây?

Anh hiện tại muốn đi làm cái gì? Chạy vào gian phòng của cô, đánh thức trong giấc mộng cô, hưng phấn nói: "lão bà, người là gọi ta trở lại sao? Ta đã trở về, vui mừng sao?"

Sau đó, cô nhìn bộ dáng của anh, sẽ là cỡ nào không giải thích được?

Nặng nề chậm rãi bước lên cầu thang, khắc sâu vào tâm mắt, trừ trên hành lang hoang hân ánh đèn, còn có từ trong phòng anh lộ ra đèn chiếu sáng ánh sáng.

Ánh mắt phức tạp nhìn nhìn cô an tĩnh cửa phòng, anh mất hồn đi về phía gian phòng của mình.

Đẩy ra nửa che cửa, nhìn thấy bên trong cảnh tượng, Ngôn Lạc Quân lập tức thất kinh.

Cô. Cô tại sao lại ở chỗ này! Thế nào ngủ ở trên giường anh!

Chỉ mặc áo ngủ, liên chăn cũng không còn cái, mềm mại cuộn tại trên giường, như vậy chọc người thương tiếc.

Đây là thật sao?

Anh đột nhiên ra cửa, chạy hướng gian phòng của cô.

Bên trong thật không có một bóng người, chăn còn là chồng lên , điện thoại di động cùng nắp điện thoại di động cùng nhau rơi vãi đầy đất.

Anh nhặt lên điện thoại di động, theo như ra trò chuyện ghi chép, quả nhiên có cho anh rút ra ghi chép.

Lần nữa chạy về gian phòng của mình, Ngôn Lạc Quân từ từ đi tới bên giường, rõ ràng nhìn đến cô lông mi dày thượng trong suốt giọt nước mắt cùng nước mắt trên mặt lướt qua dấu vết.

Trong lòng một hồi không cách nào nói nên lời kích động cùng không thể tin, anh chậm rãi vươn tay, chạm lên mặt của cô.

Tĩnh Hàm, thật sự là cô, thật sự là cô.

Cũng không ngủ say Bạch Ngưng mở mắt ra.

Chương 84: Tùy hứng một lần

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Bạch Ngưng vốn ngủ không say cũng mở mắt ra.

Là anh! Cô đang nằm mơ hay đây là sự thực?

Hai người nhìn nhau, đồng thời nhìn thấythâm tình, khổ sở cùng giãy giữa trong mắt người.

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh giống như một giấc mơ, nước mắt của Bạch Ngưng lại một lần nữa trào ra.

Ngôn Lạc Quân thâm tình đau xót nhìn cô, nhìn cô rất lâu không hề dời tầm mắt đi. Bàn tay đang vuốt ve khuôn mặt cô đột nhiên nâng đầu cô lên, ôm cô vào trong lòng, hôn lên môi cô.

Bạch Ngưng đặt tay lên vai anh, ôm lấy cổ của anh, lớn mật lại có vẻ trúc trắc đưa lưỡi ra quấy lấy lưỡi anh.

Cảm nhận được sự đáp lại của cô, Ngôn Lạc Quân càng dùng sức ôm chặt cô, tất cả tình cảm và dục vọng không cần phải kìm nén nữa, ào ạt trào về phía cô.

Tình cảm mãnh liệt đã không thể kìm nén nữa, anh nóng vội cởi áo khoác tây trang của mình, đẩy cô lên trên giường.

Một tay nhanh chóng luồn vào trong áo ngủ của cô, đầu óc đã mê muội không khống chế được lực nắm lấy nơi mềm mại trong tay.

"A." Bạch Ngưng bị đau chợt phục hồi tinh thần, bay vào trong mũi không phải mùi hương dễ chịu hoặc mùi nước hoa quen thuộc của anh, mà là mùi rượu và mùi nước hoa của người phụ nữ khác.

Ngôn Lạc Quân sốt ruột khó nén cời dây lưng bỗng cảm thấy người phía dưới kháng cự đang đẩy anh. Mặc dù anh cố làm như không nhận ra, không thèm để ý tiếp tục ôm cô xông về phía tình cảnh hoàn mỹ sắp tới, nhưng cuối cùng anh cũng không nỡ ép cô. Anh mạnh mẽ giữ chặt cô, rời khỏi đôi môi của cô lại lơ lửng và khó hiểu nhìn cô.

"Anh đi tắm đi đã." Mặt Bạch Ngưng đỏ gay, cô cau mày nói với anh.

"Không nhất định phải tắm." Ngôn Lạc Quân lại muốn sát lại gần cô.

Bạch Ngưng lấy tay đẩy anh, nghiêng đầu sang chỗ khác nói: "Phải tắm, anh nhanh đi tắm đi."

"Để cho anh làm trước một lần rồi anh sẽ đi tắm, cam đoan đấy." Ngôn Lạc Quân khổ sở nói.

"Không được, anh mau đi đi. Trên người toàn mùi rượu với mùi của phụ nữ, không tắm sạch thì đừng đụng vào em." Bạch Ngưng nghiêm túc nói.

Ngôn Lạc Quân nhìn cô chăm chăm một lúc lâu, mới lên tiếng: "Không cho phép em đi mất."

"Em không đi." Mặt Bạch Ngưng lại đỏ thêm một phần.

"Là em nói đấy nhé, chờ anh, lúc anh ra em vẫn phải ở trên giường!" Ngôn Lạc Quân từ từ rời khỏi người cô, nhìn cô chăm chăm ra lệnh.

Bạch Ngưng gật đầu một cái.

Ngôn Lạc Quân nhìn kỹ cô một lát, sau đó nhanh chóng chạy vào phòng tắm, vừa chạy vừa cởi áo quần, cả cửa cũng không thèm đóng. Vừa chạy vào phòng tắm đã sốt ruột mở vòi hoa sen.

Nghe bên tiếng lộp bộp của đồ vật rơi trong phòng tắm, Bạch Ngưng không nhin được cười.

Cô muốn làm người phụ nữ của anh một đêm này.

Nếu như, trinh tiết thật sự của cô, lần đầu tiên thực sự của cô vẫn tồn tại, cô muốn đem nó hiến tặng cho anh, hiến tặng cho người đàn ông cô yêu.

Lần này, tính thể nào cũng không phải lần đầu tiên của thân thể, nhưng trong trí nhớ cô quả thật chưa từng có ai khác.

Để cô giữ lại cho mình một kí ức tốt đẹp, để cho cô tùy hứng một lần, được không?

Ba phút, có lẽ là hai phút, Ngôn Lạc Quân tóc ướt, cũng không mặc áo ngủ, trực tiếp để thân thể trần truồng từ phòng tắm chạy ra, như sói hoang nhìn thấy thức ăn lao về phía cô.

"Anh. sao lại để như vậy chạy ra ngoài?" Không hề báo động trước khiến cô nhìn thấy mất rồi.

"Chẳng lẽ muốn anh mặc quần áo tử tế rồi ra ngoài lại cởi à?"

Ngôn Lạc Quân cởi dây lưng trên eo cô, lộ ra thân thể dưới lớp áo ngủ. Anh tình dục dâng cao hôn xuống cần cổ trắng nõn của cô, một tay kích động kéo quần lót của cô.

.

Suốt đêm, cô ở dưới thân anh rên rỉ, gào thét, khóc thút thít, cho đến lúc chân trời dần hừng sáng mới kiệt sức đổ xuống giường, cũng không mở nổi mắt ra nữa.

Tỉnh lại Ngôn Lạc Quân mới biết mình bị mặt trời chiếu tỉnh. Ánh mặt trời buổi trưa xuyên qua rèm cửa sổ thật dày, trực tiếp chiếu lên trên mặt anh.

Nhìn người con gái đang ngủ say trong lòng mình, anh bất giác thỏa mãn cười một tiếng, đưa môi đến gần chóp mũi cô khẽ hôn một cái.

Đúng này lúc, chuông điện thoại di động lại vang lên.

Anh vốn định mặc kệ nhưng sợ đánh thức "Hứa Tĩnh Hàm", Ngôn Lạc Quân vội nhận điện thoại.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Bạch Ngưng nghe thấy một giọng nữ trong điện thoại: "Tổng giám đốc, hội nghị hai giờ chiều hôm nay có tiếp tục không?"

Ngôn Lạc Quân sửng sốt, lúc này mới nhớ ra còn có công ty đáng chết, hội nghị đáng chết kia.

"Hội nghị hủy bỏ, đổi sang tuần sau."

"Vậy chiều ngài có về công ty không? Giám đốc Dương tập đoàn Phong Tường tìm ngài."

"Không về, cô tự giải quyết đi." Nói xong, Ngôn Lạc Quân cúp điện thoại.

"Em quên mất hôm nay anh còn phải đi làm, cả hội nghị mà anh cũng hủy, làm thế có ổn không?" Bạch Ngưng tỉnh lại lo lắng nói.

Ngôn Lạc Quân ném điện thoại đi, ôm chầm lấy cô cười nói: "Có mỹ nhân trong lòng, những thứ đó có là gì!"

Bạch Ngưng nhìn mặt trời ngoài cửa sổ, cúi đầu nhỏ giọng nói: " ‘Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi, tòng thử quân vương bất tảo triêu.’(1) Sao em cảm thấy mình thành yêu nữ

họa quốc ương dân rồi?"

"Ha ha ha!" Ngôn Lạc Quân lật người đè cô xuống, cười nói: "Hồng nhan họa thủy, họa thủy này khiến eo Bốn vương sắp gãy rồi."

Trên mặt Bạch Ngưng đỏ ửng, không dám nhìn vào mặt anh nữa, rũ mắt nói: "Đáng đời."

"Dám nói anh đáng đời, cẩn thận anh cho em chết đi sống lại, không đúng."
Ngôn Lạc Quân nhìn cô trừng mắt nhìn, nói: "Cẩn thận anh dùng mồm móng no chết em."

"Anh ghê tởm!" Bạch Ngưng vùi mặt vào ga giường, đưa tay nện xuống.

Ngôn Lạc Quân càng đắc ý nói: "Sao vậy? Hôm qua không phải em vẫn cầu xin anh nhẹ một chút sao, có phải đã làm đến tận cùng rồi không, cảm giác thế nào?"

"A --"

Đáp lại anh là tiếng hét của Bạch Ngưng.

"Sao vậy?"Ngôn Lạc Quân vội hỏi.

Bạch Ngưng lo lắng nói: "Quên cái đó!"

"Cái nào?"Ngôn Lạc Quân khó hiểu.

"Cái đó, chúng ta quên dùng cái đó!"

Ngôn Lạc Quân cau mày suy nghĩ một lát, hỏi thử: "Em thích dùng đạo cụ?"

"Ai nha!" Bạch Ngưng đẩy anh nói: "Cái đó. Quên mang."

"Ý em là. Áo mưa an toàn?"Ngôn Lạc Quân thật sự không cảm thấy là đáp án này.

Bạch Ngưng gật đầu một cái, lo lắng nói: "Có thuốc ngừa thai khẩn cấp đúng không, bây giờ uống có kịp không?"

Ngôn Lạc Quân nhìn cô chăm chăm, nói: "Người phụ nữ này, đừng bảo em muốn giết chết con anh đấy nhé?"

Bạch Ngưng bị anh nhìn mà phát sợ.

Ngôn Lạc Quân ép cô nhìn thẳng, nghiêm mặt nói: "Chúng ta sinh thêm một đứa, dù là trai hay gái sau này cũng không sinh nữa, không phải em cảm thấy ba người quá ít sao? Hơn nữa, đứa bé tối hôm qua em không cần thật sao?"

Cô vì lời của anh mà hoảng hốt.

Sinh một đứa. Con của cô và anh. Cô thật sự có thể có con với anh sao? Không phải Hứa Tĩnh Hàm và anh, mà là con của Bạch Ngưng cô và anh.

Đứa bé, một nhà ba người, một nhà bốn người. Những thứ này, đều thật hoàn mỹ.

Anh ở trước mắt cô chân thật như vậy, cô đưa tay là có thể chạm được. Bọn họ cùng nhau tranh luận muốn mấy đứa bé, cùng nhau mặc sức tưởng tượng tương lai như thế nào. Cảm giác này thật tốt, thật tốt.

(1) Hai câu thơ trong Trường Hận Ca – Bạch Cư Dị

Dịch nghĩa:

Bực nổi đêm xuân ngán ngủ, mặt trời lên cao rồi mới dậy

Từ đây vua không ra coi châu sớm nữa

Chương 85: Vợ chồng son ngọt ngào

Editor: mèomỡ
(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Bạch Ngưng từ từ vươn tay vuốt anh mặt, ngẩng đầu khẽ hôn lên môi anh.

Mùi thơm lượn lờ lan tỏa. Ngôn Lạc Quân lập tức xoay chuyển tình thế, cướp đi chất mật trong miệng cô, cười nói: "Muốn sao?" Nói xong, chưa kịp để cô trả lời liền tách hai chân cô ra, để lên đầu vai mình.

.....

Bạch Ngưng nắm thật chặt ga giường, nhắm mắt nức nở run rẩy thừa nhận lần chạy nước rút cuối cùng, sau đó, anh đem tất cả mầm móng nóng bỏng đưa vào cơ thể cô.

Ngôn Lạc Quân nằm ở trên người cô, cúi đầu thở.

Đợi khi hô hấp trở lại bình thường, anh ngẩng đầu lên tìm tòi nghiên cứu nhìn cô.

Bạch Ngưng mở mắt ra thấy ánh mắt kia, hơi ngượng ngừng rũ mắt nhìn về nơi khác.

Ngôn Lạc Quân nâng cằm cô lên, chần chờ hồi lâu, rốt cuộc mang tò mò lại có phần bất an hỏi: "Những lời đồn bên ngoài là thật sao? Rốt cuộc một năm trước hay bây giờ mới thật sự là con người em?"

Trong lòng Bạch Ngưng hốt hoảng, vội nói: "Sao. sao vậy?"

"Những người đó nói em là nữ hoàng scandal." Hình như không muốn nói ra từ ngữ khó nghe nên Ngôn Lạc Quân chuyển đề tài, nói: "Một năm trước ở quán bar em rất nhiệt tình, vô cùng. thoáng, nhưng tối hôm qua và bây giờ em lại non nớt giống. như xử nữ, tại sao? Đâu mới thật sự là em?"

Thật lâu sau Bạch Ngưng mới mở miệng nói: "Vậy anh thích em như thế nào?" Vừa hỏi ra khỏi miệng cô liền hối hận. Dù sao cô vẫn lừa anh, hỏi như vậy có ý nghĩa gì đâu? Mặc dù vậy, trong lòng cô vẫn mong chờ đáp án của anh.

"Anh thích con người thật của em. Em như thế nào anh sẽ thích như thế." Ngôn Lạc Quân nói. Anh đang nghĩ, chẳng lẽ để làm vui lòng anh nên cô cố ý giả vờ rụt rè.

"Nếu như. Nếu như đây mới là dáng vẻ thật của em anh có cảm thấy em rất cứng nhắc không, giống như chết cá vậy, chẳng có chút sức hấp dẫn nào cả?" Bạch Ngưng hỏi.

Ngôn Lạc Quân bị cô chọc cho cười một tiếng, nói: "Cá chết có lớn tiếng như em sao? Anh hoài nghi anh thật sự lợi hại như vậy sao? Nhìn dáng vẻ của em giống như là dục tiên dục tử, chết đi sống lại."

"Em. Là vì đau, đau nên mới hét lên! Chứ không phải cái gì. Cái gì!" Bạch Ngưng tức giận dấm anh nói.

"Đau sao?" Ngôn Lạc Quân không nhịn được cười nói: "Anh làm em đau thật à?"

"Anh đừng có đề lên người em nữa, nặng chết mất, đề đến phát đau rồi, đi xuống, đi xuống mau!" Bạch Ngưng vừa nói, vừa đẩy anh sang bên cạnh.

Ngôn Lạc Quân nằm bên cạnh cô, cười ha hả ôm cô, dùng mặt cọ cọ tóc trên đỉnh đầu cô.

"Tĩnh Hàm, chúng ta về sau đừng cãi nhau nữa được không?"

Bạch Ngưng nằm ở trong ngực anh đem mặt áp chặt lên lồng ngực anh, ôm tấm lưng rộng rãi của anh, im lặng không nói gì.

Hồi lâu, anh mới cô nói.

"Em thật sự không làm chuyện có lỗi với anh, đêm đó, em chỉ là dìu anh ấy đến khách sạn, anh ấy ngã xuống giường là lập tức ngủ mất rồi. Em lo lắng mới ở lại chăm sóc anh ấy cả đêm, thật sự không làm gì cả."

Qua một lúc yên lặng, Ngôn Lạc Quân nói: "Anh tin em, nhưng dù em chỉ chăm sóc anh một đêm anh cũng không muốn. Anh muốn em chỉ có thể đỡ anh, chỉ có thể nhìn anh, chỉ có thể chăm sóc anh, ngoại trừ anh ra không được ở cùng phòng với bất kì người đàn ông nào khác, còn ở suốt cả đêm, anh không muốn, rất không muốn."

"Không phải anh còn đến hộp đêm, đi tìm người đàn bà khác à." Bạch Ngưng nhớ nửa đêm anh không về.

Ngôn Lạc Quân lập tức thanh minh: "Anh không có, nếu làm thì có thể về nhanh được thế sao? Anh chỉ ngồi trong phòng một lát liền đi. Mà dù anh làm thật, vậy cũng không thể trách anh, đều là do em chọc giận anh."

"Xin lỗi." Bạch Ngưng ôm anh, nhẹ giọng nói. Bỏ qua thân phận và những chuyện anh không biết, anh quả thực rất yêu cô.

"Vậy. em yêu anh không?" Ngôn Lạc Quân hỏi.

"Yêu, em yêu anh." Nếu đã quyết định tiếp tục, cô nên nói với anh một tiếng ‘em yêu anh’.

Ngôn Lạc Quân ôm chặt lấy cô vào lòng, trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng.

"Lạc Quân."Cô nhẹ nhàng gọi.

"Sao vậy?" Vừa nói ra miệng, ngay cả anh cũng ngạc nhiên sao giọng anh có thể dịu dàng như vậy.

"Em đói."

Ngôn Lạc Quân cúi đầu cười, chống người dậy nói: "Chúng ta rời giường đi ăn cơm"

Bạch Ngưng lo lắng nói: "Bác Thẩm nhất định biết hôm qua em ngủ trong này, cũng có thể đoán được vì sao chúng ta ngủ thẳng đến tận bây giờ."Cô cúi đầu, thật khó có thể tưởng tượng chuyện này mà bị người ta biết thì thế nào.

"Không cần đoán, nghe tối qua em kêu là biết." Ngôn Lạc Quân nói.

"Hả?" Bạch Ngưng sợ hãi hét lên: "Nghe được à?"

Ngôn Lạc Quân cười, nói: "Sáng sớm hôm nay anh dậy mới đi đóng cửa, lúc đó em đang ngủ."

"A."Cô mở cửa. Kêu cả đêm. Trời ạ! Bạch Ngưng hận không thể đập đầu cho chết luôn, thế này bảo cô sau này sống sao đây! Không đóng cửa, trời ạ, sao lại không đóng cửa!

Ngôn Lạc Quân hứng thú nhìn vẻ mặt muốn chết của cô, cười nói: "Có sao đâu, vợ chồng ân ái quá bình thường. Được rồi, đi tắm rồi xuống ăn cơm." Ngôn Lạc Quân xuống giường, ôm lấy cô.

"Sao vậy, hôm nay chân vẫn đau không đi được à?" Cơm nước xong, hai người ôm Hình Hình ngồi dưới ô che nắng trong vườn hoa, Ngôn Lạc Quân hỏi.

Bạch Ngưng ngượng ngùng, cúi đầu nhìn Hình Hình, không trả lời anh. Hồi lâu mới lên tiếng: "Hôm đó anh cố ý lừa em, anh vốn không say đúng không hay không?"

Ngôn Lạc Quân vội ho một tiếng, nói: "Đó không phải lừa em, là chuyện anh nên làm."

"Đồ lừa đảo, không chừng tất cả đều là mưu kế của anh, có phải anh bỏ thuốc vào rượu của em không." Bạch Ngưng nói.

"Cái gì, trí tưởng tượng của em phong phú thật đấy, tự mình uống say rồi đổ cho anh? Dù anh cưỡng bức cũng không bỏ thuốc." Ngôn Lạc Quân lập tức phản bác.

"Đúng vậy, người ta gọi đấy là cưỡng bức, còn cầm thú hơn bỏ thuốc." Bạch Ngưng "xùy" anh một cái.

Ngôn Lạc Quân cúi đầu bịt tai Hình Hình nói: "Tiểu Hình Hình ồ, tâm hồn thuần khiết của con bị bà mẹ xấu xa của con làm bẩn rồi, thật độc ác mà!"

Bạch Ngưng không nhịn được cười một tiếng, đẩy anh nói: “Anh mới xấu xa ý!”

Bác Thẩm cách đó không xa đi tới nhìn thấy hai người ngọt ngào, có chút buồn cười.

Hai ngày trước còn cãi nhau một mất một còn, đáng vẻ Ngôn Lạc Quân như muốn giết người. Kết quả là ngày hôm qua hai người đột nhiên ngủ chung, tới hôm nay lại thân mật như vợ chồng tân hôn, thật đúng là hết như trẻ con vậy. Một phút trước mới nói "Tớ không chơi với cậu nữa", một phút sau lại quấn lấy nhau.

"Tiên sinh, gần đây sức ăn của tiểu thư tăng lên rồi rồi, uống sữa bột cũng nhiều lên." Bác Thẩm đặt một đĩa trái cây đã gọt sẵn vỏ lên trên bàn, cười nói.

-----oOo-----

Chương 86: Vòng tay dịu dàng

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Tiểu thư rất ngoan, cũng không hờn, lớn lên nhất định sẽ là một công chúa nhỏ dịu dàng." Bác Thẩm nhìn Hình Hình nói.

Ngôn Lạc Quân ôm Hình Hình từ trong tay Bạch Ngưng, nói: "Hình Hình của ba đừng quá xinh đẹp khiến người ta yêu thích nhé, nếu không ba lại không nở gả con đi, khiến con thành bà cô cả đời ở bên cạnh ba mẹ."

Ánh mặt trời xuyên qua ô che nắng soi sáng gương mặt non nớt trắng trẻo hồng hào của Hình Hình, cô bé cười "Khanh khách" một tiếng, hai lúm đồng tiền hiện lên trên mặt, đáng yêu đến mức khiến người ta không chịu nổi, muốn ôm vào lòng mà hôn một cái.

"Nếu lúc này phu nhân ở đây, nhất định sẽ rất vui mừng." Bác Thẩm nói.

Hoàng Mạn Văn mặc dù không thích Hứa Tĩnh Hàm có xuất thân từ giới giải trí, nhưng nếu cô đã là con dâu của bà, thì bà vẫn luôn hi vọng con trai và con dâu có thể ân ái hòa thuận, chỉ tiếc luôn phải thất vọng. Bây giờ, không ngờ hai người lại thật sự hạnh phúc.

"Phu nhân, khi nào tiểu thư đòi ăn thì gọi tôi." Bác Thẩm cắt đĩa đựng trái cây, nói.

"Để cô ấy tự làm đi, không có đáng vẽ làm mẹ gì cả." Ngôn Lạc Quân nói.

Bạch Ngưng không phục nói: "Em không có á? Anh mới không có, em và Bác Thẩm còn cùng nhau bón cho Hình Hình ăn, còn anh đã bao giờ chăm sóc con dâu." "

Bác Thẩm cười một tiếng, xoay người rời đi, để lại không gian riêng cho hai người kia.

"Bác Thẩm --" Ngôn Lạc Quân lại gọi bà lạ.

Bác Thắm quay đầu lại, hỏi: "Tiên sinh, chuyện gì sao?"

"Bác chuyển đồ của phu nhân sang bên phòng tôi, từ nay về sau không cần dùng đến căn phòng kia nữa."Ngôn Lạc Quân nói.

Môi Bạch Ngưng giật giật nhưng lại không nói được ra lời.

Trong đêm qua, cô đã tự nhủ cứ tùy hứng một lần thôi.

Bây giờ tùy hứng xong rồi, cô có thể nói ra hai chữ "ly hôn" vào lúc này sao?

Ánh mặt trời hôm nay rực rỡ biết bao, hoa trong vườn tỏa hương thơm ngát. Người đàn ông cô yêu, chồng của cô, ánh mắt anh cưng chiều làm cho người ta hạnh phúc như vậy, trong ngực bọn họ có cô công chúa nhỏ đáng yêu., Có người phụ nữ nào có thể bỏ qua những thứ này?

Có lẽ đến tết âm lịch anh sẽ đưa cô đến Mĩ gặp bố mẹ chồng.Có lẽ lúc đó cô đã có con của bọn họ.Có lẽ bọn họ sẽ nhìn đứa bé lớn lên từng ngày.

Chìm đắm, Bạch Ngưng cứ đắm chìm đi, được không? Cứ đắm chìm trong hạnh phúc nơi đây, vĩnh viễn đừng tỉnh lại, làm vợ Ngôn Lạc Quân cả đời, làm Hứa Tĩnh Hàm cả đời đi.

"Bà xã, em nói xem chúng ta có nên mời bảo mẫu không. Đến khi Hình Hình có em trai hoặc em gái rồi bác Thắm không đỡ được nữa đâu." Lời Ngôn Lạc Quân cắt đứt dòng suy nghĩ phức tạp của cô.

"Còn quá sớm." Bạch Ngưng nhẹ giọng nói. Cô không biết một số việc có nên cố chấp hay không.

"Sớm là sớm thế nào? Nói không chừng bây giờ đã có rồi."Nói xong, anh đưa tay ra sờ bụng cô.

Bạch Ngưng sợ nhột vội né đi, thầm nói: "Không đứng đắn."

"Không phải em thích anh không đứng đắn sao?"

"Ai thích, cuồng tự kỷ."

"Em chứ ai! Đừng không thừa nhận, em thích anh không đứng đắn, thích anh tự kỷ, thích mùi của anh, giọng nói của anh, thích nhìn anh, thích sát lại gần anh nữa. Cái gì của anh cũng hấp dẫn em hết."Ngôn Lạc Quân nhìn cô, mang theo nụ cười nhàn nhạt nói.

Bạch Ngưng hơi đỏ mặt, mạnh miệng nói: "Cuồng tự kỷ, chỉ thích đoán lung tung, không biết xấu hổ."

"Anh biết mà. Bởi vì đây chính là cảm giác khi anh yêu em. Thích tất cả mọi thứ của em, dù là ưu điểm hay khuyết điểm. Dù giờ phút này ngồi đối diện với em vẫn cảm thấy rất nhớ em."Ngôn Lạc Quân khẽ vuốt mặt cô, từ từ tiến lại gần, yêu thương hôn lên môi của cô, mặt của cô, mắt của cô.

Hơi thở như lan của Bạch Ngưng phả lên mặt hắn, cô nhắm mắt lại cảm thụ nhiệt độ trên môi anh, cả trái tim dường như muốn hoà tan trong sự dịu dàng của anh.

Anh dừng lại, cầm tay cô, nhìn cô chăm chú.

Bạch Ngưng mở mắt ra, dựa vào trong ngực anh.

Giờ khắc này thật tuyệt, cô thật sự không muốn tỉnh lại nữa.

Đến tối, sau khi dỗ Hình Hình ngủ, Bạch Ngưng theo thói quen đi về phòng.

"Nhàm rồi."Ngôn Lạc Quân kéo cô, dắt cô đi vào phòng mình đã được sắp xếp lại.

"Đừng có nói chúng ta là vợ chồng hữu danh vô thực, bây giờ chúng ta là vợ chồng thực sự rồi. Về người em có thể gọi anh là ‘ông xã’ hoặc ‘Lạc Quân’, những cách gọi khác không được chấp nhận. Anh cũng chỉ gọi em là ‘bà xã’ hoặc ‘Tĩnh Hàm’."Ngôn Lạc Quân quay đầu, nghiêm túc nói.

Bạch Ngưng cúi đầu cười một tiếng, nói: "Đừng gọi em là ‘Tĩnh Hàm’, được không?"

"Thì ra em thích anh gọi ‘bà xã’, hoặc ‘bảo bối’ hay ‘tình yêu’ à... Được thôi, anh cũng có thể thỏa mãn em."Ngôn Lạc Quân cười xấu xa.

"Được rồi, không thèm nghe anh nói nữa, em đi tắm đây."Bạch Ngưng cúi đầu đi về phía phòng tắm.

"Được, tắm cùng nhau đi."Ngôn Lạc Quân lập tức đuổi theo cô.

"Ai nha, anh đi ra ngoài!" Khi anh chen vào phòng tắm Bạch Ngưng vội nói.

"Làm cũng đã làm rồi, tắm cùng thì có sao đâu!"

"Anh xem, bây giờ đã tẩy máy tay chân rồi. Đi ra ngoài, mau đi ra!"

"Đừng nói với anh, em cho rằng lên giường là đi ngủ luôn đấy nhé."

"Em đúng là đang chuẩn bị đi ngủ đấy!"

"Không được! Em không cảm thấy tình cảm chúng ta đang ở giai đoạn nồng nàn sao?"

"Vậy thì sao? Đi ra ngoài!"

"Yêu anh mà không muốn có anh à?"

"Không muốn không muốn không muốn! Anh đi ra ngoài!"

"Anh không đi, anh phát hiện em có khuynh hướng lãnh cảm, anh phải cứu vớt em, cứu vớt tương lai của chúng ta!"

"A --" bên trong phòng tắm truyền đến âm thanh công kích và phản công.

Sáng hôm sau, Bạch Ngưng bị Ngôn Lạc Quân hôn tỉnh.

Mở mắt ra, anh đang nhìn cô cười. Vốn định trách anh phá vỡ mộng đẹp của cô nhưng nhìn thấy sự dịu dàng trong mắt anh thì trong lòng cô chỉ còn lại vui vẻ tràn đầy.

"Bà xã, hôm nay chúng ta đi đâu chơi?" Ngôn Lạc Quân hỏi.

"Không phải anh nói cuối tuần này dẫn Hình Hình đi chơi sao?"

"Con bé còn nhỏ như vậy thì đưa đi đâu được chứ, hay là hai chúng ta đi thôi."

Bạch Ngưng cau mày nói: "Không có đáng vẻ làm cha gì cả. À, giống như lúc Hình Hình bơi đó, chúng ta đưa con bé đến hồ bơi trẻ con."

"Chỗ đó có gì hay, chúng ta đi du thuyền ra biển." Ngôn Lạc Quân giống như đứa trẻ chờ lì xì vậy.

Bạch Ngưng ôm lấy cổ anh, nói: "Hay là đưa Hình Hình đi chơi trước, ngày mai hai chúng ta đi riêng, được không?"

Ngôn Lạc Quân không chống cự được sự dụ dỗ của cô, ngoan ngoãn gật đầu nói: "Được."

Hai người lần đầu tiên đưa Hình Hình ra ngoài, lần đầu tiên cùng con bé đi chơi, lần đầu tiên người một nhà nhận được ánh mắt hâm mộ của người khác, cảm giác ấy thật tuyệt.

Ngôn Lạc Quân mang vế gượng ép đi vào, nhưng lại mang vế tận hứng đi ra.

"Đi ăn cơm thôi." Ra khỏi hồ bơi, Ngôn Lạc Quân nói.

"Không về sao?"

"Có một nhà hàng đồ Nhật không quá đắt nhưng rất ngon, chúng ta đi ăn rồi về."

"Ừ." Cô lơ đãng quay đầu, lại thấy người trong xe hơi phía đối diện đang chụp hình.

Chương 87: Kiểm tra sức khỏe

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Lên xe đi." Thấy cô không phản ứng, Ngôn Lạc Quân cũng quay đầu lại nhìn. Khi biết hai người đang bị chụp ảnh, anh nói: "Có gì hay mà xem, lên xe đi."

Ngồi lên xe, Bạch Ngưng nhìn anh, nói: "Anh. Không sợ bị người ta nói sao?" Cô vừa mới bị người ta nói là đi thuê phòng với trai mà bây giờ Ngôn Lạc Quân lại đưa cô và con ra ngoài như một gia đình hạnh phúc, người khác sẽ nói anh thế nào đây?

"Sợ cái gì? Về sau ra ngoài ăn mặc trang điểm xinh đẹp chút, chúng ta bây giờ đang rất hot đó." Ngôn Lạc Quân lái xe ra đường cái.

Bạch Ngưng bị anh chọc cười, ép buộc mình không để chuyện bị chụp trộm ở trong lòng nữa.

Ngày mai không biết sẽ có tin tức giật gân nào đây?" Ngôn Lạc Quân không để ý đến cái nón xanh* trên đầu, trình diễn vở kịch người chồng, người cha tốt"?

**Ở Trung Quốc đội nón xanh có nghĩa là bị cấm sừng*

Theo một phương diện nào đó thì anh gặp phải cô thật ra không bằng ở chung với Hứa Tĩnh Hàm thực sự còn hơn.

Trước quán đồ ăn Nhật, Bạch Ngưng vừa mới xuống xe đã thấy ba người khác cũng vừa xuống xe ở đầu kia bãi gửi xe, một trong số đó Hạ Ánh Hi!

Bạch Ngưng phản xạ có điều kiện xoay người, lập tức nói: "Chúng ta không đi ăn nữa được không."

"Sao vậy?" Ngôn Lạc Quân mới từ trên xe xuống ngạc nhiên hỏi.

"Em. em hơi khó chịu, chúng ta về nhà ăn đi." Bạch Ngưng nói qua xong vội đi mở cửa xe.

Ngôn Lạc Quân lên xe, lo lắng hỏi: "Rất khó chịu à? Bị làm sao vậy?"

Bạch Ngưng ngồi trên xe thở phào nhẹ nhõm, nói: "Không sao, chỉ. Muốn về nhà thôi."

Ngôn Lạc Quân cười nói: "Được, tất cả nghe theo bà xã đại nhân."

Vừa mới khởi động xe, anh đột nhiên quay đầu lại, kinh hãi nói: "Chẳng lẽ ‘đèn đỏ’ của em đến à?"

"Ai nói thế, nghĩ linh tinh!"

"Vậy thì tốt, làm anh sợ muốn chết." Ngôn Lạc Quân làm ra vẻ như trút được gánh nặng.

Bạch Ngưng vừa đỏ mặt vừa buồn cười, trừng mắt lườm anh rồi lại ngượng ngùng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hạ Ánh Hi. Cô chưa bao giờ ngờ có một ngày cô lại sợ gặp anh, bài xích anh như vậy.

Nếu như cô không bao giờ gặp lại anh nữa, nghĩa là cô không cần nhớ tới Bạch Ngưng, nhớ tới Trần Chí Dương nữa? Vậy cô có thể an tâm làm Hứa Tĩnh Hàm, Ngôn phu nhân đúng không?

Không ngờ có ngày cô lại ghét bỏ thân phận vốn có của mình, muốn lựa chọn cuộc sống ở thế giới của người khác. Cô quả nhiên trúng độc rồi, trúng độc của Ngôn Lạc Quân. Cô biết thế nhưng giờ độc đã ăn sâu vào cơ thể hết thuốc chữa mất rồi.

Buổi tối, Ngôn Lạc Quân đi tắm, Bạch Ngưng ngồi ở trên giường nhìn điện thoại di động.

Trên điện thoại di động là số điện thoại của Hạ Ánh Hi.

Trong lòng có một xúc động mãnh liệt muốn xóa số của anh đi. Không muốn gặp lại anh, không có bất cứ quan hệ gì với anh, an tâm mà sống tiếp cuộc sống bây giờ.

Từ bỏ anh chính là từ bỏ thân phận trước kia, cô thật sự muốn làm như vậy sao? Cảm giác đó, rất áy náy, trất khó chịu. Giống như một người phụ nữ vứt bỏ người chồng nghèo khổ mà cao chạy xa bay với người tình.

Nhưng tình yêu thường đi cùng với điên cuồng. Mà khi phụ nữ gặp phải tình yêu, sẽ điên cuồng hơn. Cô điên cuồng muốn vứt bỏ tất cả, đây đưa cùng Ngôn Lạc Quân cả đời.

Nhìn số điện thoại của Hạ Ánh Hi, nhìn chữ "xóa", cô rất muốn ấn xuống.

"Bà xã, anh tới đây! Kể từ khi em chuyển qua, tốc độ tắm của anh trực tiếp tăng lên gấp hai!" Ngôn Lạc Quân từ trong phòng tắm đi ra.

Vừa mới hạ quyết định xóa số điện thoại của Hạ Ánh Hi, Bạch Ngưng cuống quýt ném điện thoại di động sang một bên.

"Anh nhất định là tắm không sạch, làm qua loa có mấy phút là ra."

Ngôn Lạc Quân chui vào chần, cười nói: "Yên tâm, tắm sạch rồi, có chỗ nào đó còn tắm đặc biệt sạch sẽ."

"Ghe tởm!" Bạch Ngưng nhin cười xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía anh.

"Còn ghe tởm gì chứ. Có phải trong lòng đã YY anh mấy lần rồi không? Anh lo em

phải nghĩ quá cực khổ mới nhanh chóng ra đó." Hai tay Ngôn Lạc Quân đã bắt đầu hành động.

"Không phải mai anh phải đến công ty sao? Còn như vậy."

"Có sao đâu, anh bảo đi làm chứ có nói phải cấm dục đâu." Anh trực tiếp lật người cô lại.

"Nhột á!" Bạch Ngưng bị anh làm cho cười không ngừng được.

"Còn nữa, lúc ăn tối Bác Thẩm nói mấy ngày nữa Hình Hình phải đi làm kiểm tra sức khoẻ nguyên tố vi lượng, anh có rảnh không?"

"Anh chính là BOSS, có lúc nào không rảnh chứ."

"Vậy anh đi cùng với em, em muốn tự mình đưa con đi. Hi vọng con bé khỏe mạnh mới yên tâm." Nghĩ đến kiểm tra sức khoẻ, Bạch Ngưng hơi bận tâm, chỉ sợ kiểm tra sức khoẻ xảy ra vấn đề gì.

Ngôn Lạc Quân hôn cô, nói: "Đừng nghĩ nữa, chúng ta sinh cho con bé một đứa em trai, con bé biết chắc canh sẽ rất vui vẻ."

"Không... mệt chết đi được."

"Quên mất là em có chứng lãnh đạm."

"Ai nói em có, anh mới có ý!"

"Ý em là em không có sao, ồ vậy ra là trong lòng muốn còn giả vờ, ha ha!"

Tự động che giấu

Ba ngày sau là ngày kiểm tra sức khỏe. Ngôn Lạc Quân chỉ đến công ty nửa buổi rồi về nhà đưa Bạch Ngưng và Hình Hình.

Đến bệnh viện, Ngôn Lạc Quân đến thẳng phòng làm việc của một vị chủ nhiệm.

Vị chủ nhiệm kia vừa thấy hai người bọn họ, rõ ràng hơi kinh hãi nhưng sau đó lập tức khôi phục lại bình thường, hỏi: "Sao vậy? Đi kiểm tra sức khỏe à? Bây giờ càng ngày càng ra dáng làm ba rồi đấy."

"Đúng vậy chú Từ, kiểm tra nguyên tố vi lượng ."Ngôn Lạc Quân cười cười.

"Trước ngời đi đã, chú lập tức gọi điện thoại cho Tiểu Vương."Chủ nhiệm nói xong liền gọi điện thoại, sau đó cầm tập tài liệu nói: "Lạc Quân, chú phải đi kiểm tra các phòng, chú đi trước.Đợi lát nữa Tiểu Vương sẽ tới đây phụ trách kiểm tra sức khỏe cho bé, hai đứa cứ ngồi chờ ở đây."

"Vâng, chú đi nhé."

Sau khi chủ nhiệm đi, lát sau có hai y tá tới, nói: "Ngôn tiên sinh, Ngôn phu nhân, đưa bé đi kiểm tra sức khỏe sao?"

Ngôn Lạc Quân gật đầu một cái.

"Ngôn phu nhân, phải lấy máu xét nghiệm cho bé.Cô nên để Ngôn tiên sinh ôm thì hơn,các bà mẹ đều không nhẫn tâm nhìn."Y tá ân cần nói.

"Hả? Còn phải lấy máu sao?"Bạch Ngưng nhìn ngón nhỏ của Hình Hình, còn chưa lấy đã bắt đầu không đành lòng rồi.

"Cô yên tâm đi Ngôn phu nhân, không sao đâu, thử máu sẽ chính xác hơn."

Bạch Ngưng đưa Hình Hình cho Ngôn Lạc Quân, nhìn y tá cầm kim tiêm đến, trừ độc bông băng, cô lập tức quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Đôi tay nắm chặt, giống như người bị lấy máu là mình vậy.

Chỉ chốc lát sau, cô nghe thấy tiếng Hình Hình khóc.

Bạch Ngưng lập tức quay đầu lại, y tá đang cầm máu ở ngón tay Hình Hình. Máu ngừng, Bạch Ngưng liền ôm con vào lòng dỗ: "Hình Hình không khóc không khóc, mẹ ôm, sẽ không đau nữa đâu."

"Ngôn tiên sinh, Ngôn phu nhân, kết quả sẽ có ngay lập tức. Hai vị ngồi chờ một lát, tôi mang ống đi xét nghiệm." Y tá nói xong liền rời khỏi phòng làm việc.

Bạch Ngưng đau lòng ôm Hình Hình, nói: "Kiểm tra nguyên tố vi lượng nhờ Hình Hình không bình thường thì sao?"

"Lo lắng lung tung, sao có thể thế được. Mà dù thiếu thì cũng có thể bổ sung, không phải chuyện gì to tát. Nhưng nếu lại kiểm tra, lại lấy máu nữa thì thật đúng là khó chịu thay Hình Hình rồi." Nghĩ đến lúc lấy máu vừa rồi, thật ra thì anh cũng không dám nhìn.

Chương 88: Sóng gió

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Không lâu sau, y tá đem kết quả xét nghiệm tới, nói: "Ngôn tiên sinhNgôn phu nhân, đã có kết quả rồi, sức khỏe của bé rất tốt !"

"Em thấy chưa, cái gì cũng bình thường, sức khỏe của Hình Hình rất tốt!" Ngôn Lạc Quân cầm lấy tờ đơn, nói.

Bạch Ngưng đến cạnh anh nhìn bệnh án xong cũng thản lỏng nói: “Không sao rồi thì về thôi, Hình Hình đói bụng rồi!"

"Bây giờ vừa khéo bệnh viện đã qua giờ cao điểm, chưa đông người, đi xuống sẽ không quá ồn ào." Y tá nói.

"Cám ơn." Bạch Ngưng cười nói.

"Ngôn phu nhân khách khí rồi, đây là việc chúng tôi nên làm."

"Được rồi, về thôi." Ngôn Lạc Quân đang định gấp tờ bệnh án lại nhưng khi thấy kết quả xét nghiệm người anh cứng đờ.

Bạch Ngưng đã ôm Hình Hình đứng lên định đi, Ngôn Lạc Quân vẫn còn cầm tờ kết quả xét nghiệm nhìn, sắc mặt dần chuyển sang xanh mét.

"Đi thôi, anh làm sao vậy?" Bạch Ngưng thúc giục.

Ngôn Lạc Quân nhìn cô một cái rồicầm tờ kết quả xét nghiệm đứng lên đi vào thang máy.

"Đi nhanh như vậy làm gì?" Bạch Ngưng ôm Hình Hình vội vàng đuổi theo.

Suốt đường đi, Ngôn Lạc Quân chỉ nhìn đường phía trước, không nói câu nào.

"Sao vậy? Không phải tất cả đều ổn sao?" Bạch Ngưng phát hiện sắc mặt anh không ổn, lo lắng hỏi.

Ngôn Lạc Quân như không nghe thấy, mím chặt môi không thềm trả lời.

"Rốt cuộc là làm sao thế, có cái gì khiến anh không vui sao?" Bạch Ngưng lại hỏi.

"Lạc Quân."

"Câm miệng." Ngôn Lạc Quân hình như là cực kỳ khó khăn mới nói ra được hai chữ này, giọng điệu lạnh lẽo làm cho người ta phát run.

Bạch Ngưng buồn bực quay đầu sang chỗ khác, không vui nói: "Hừ, chẳng hiểu ra làm sao!" Nói xong không thềm để ý đến anh nữa, xốc Hình Hình trong ngực.

"Lại mút ngón tay rồi, không cho con mút nữa!"

"Còn mút à!"

"Đang muốn đổi nghịch với mẹ phải không?"

Ngôn Lạc Quân lạnh lẽo cố gắng áp chế tức giận, Bạch Ngưng đùa với Hình Hình không để ý đến anh.

Vừa đến nhà, Bác Thẩm tới hỏi: "Tiên sinh phu nhân, hôm nay kiểm tra có thuận lợi không?"

"Thuận lợi..., Hình Hình rất khỏe mạnh." Bạch Ngưng cười nói.

Ngôn Lạc Quân đột nhiên kéo cô lại, nhanh chóng đi lên tầng.

"Này!" Bạch Ngưng bị lôi kéo vấp một cái trên bậc thang, suýt chút nữa ngã xuống, sợ đến nỗi đổ mồ hôi lạnh, không khỏi tức giận nói: "Anh làm gì thế, em còn đang ôm con!"

Ngôn Lạc Quân không thèm quay đầu lại, lôi cô đến trước phòng mở cửa ra, sau đó "rầm" một tiếng đóng cửa lại.

"Làm gì vậy, cánh tay cũng bị anh làm đau rồi." Bạch Ngưng ngồi lên trên giường, cau mày nhìn dấu đỏ trên cổ tay trái nói.

"Nói cho tôi biết, tại sao Hình Hình lại là nhóm máu O?" Ngôn Lạc Quân nhìn cô chăm chăm hỏi, toàn thân cũng tản ra cảm xúc phần nộ.

Bạch Ngưng không hiểu nhưng cũng nhận ra là có chuyện, cô khẩn trương hỏi: "Nhóm O thì sao?"

"Nhưng tôi là nhóm AB." Ngôn Lạc Quân gằn từng chữ từng chữ.

Bạch Ngưng sững sờ nhìn anh, lặp lại: "Nhóm AB."

"Đúng, nhóm AB! Tôi hỏi cô ta nhóm máu AB sao lại sinh ra đứa bé mang nhóm máu O?" Ngôn Lạc Quân cũng không khống chế nổi tâm tình nữa lớn tiếng quát.

Nhóm AB. Nhóm O. thật lâu sau, Bạch Ngưng mới phản ứng được, Hình Hình là nhóm máu O, nhưng cha nó -Ngôn Lạc Quân lại là nhóm máu AB. Tại sao. Một ý nghĩ hết như trên phim truyền hình bỗng chốc hiện lên trong đầu cô khiến sắc mặt cô trắng bệch, không dám nhìn Ngôn Lạc Quân đang nhìn cô từ trên cao.

"Nói cho tôi biết, tại sao?" Ngôn Lạc Quân nắm chặt tay đến nỗi vang lên tiếng "răng

rắc", sắc mặt đã từ xanh chuyển sang đỏ như đang cố gắng kìm nén ý muốn giết người!

Bạch Ngưng ôm Hình Hình run rẩy, muốn lùi ra sau nhưng lại phát hiện mình như bị đóng đinh nhúc nhích được.

"Nói đi! Tại sao? Nó không phải con tôi đúng không, có đúng không!" Ngôn Lạc Quân hét lớn một tiếng, lập tức giữ chặt cằm cô.

"Em không biết." Bạch Ngưng hoảng sợ runrẩy nói.

"Cô không biết? Cô nói cô không biết? Là không biết nó là của thằng nào sao? Hả?" Ánh mắt của Ngôn Lạc Quân như đỏ lên, trên trán nổi gân xanh, đẩy Hình Hình sang một bên, ấn cô lên trên giường hung ác bóp cổ cô.

"Không phải vậy, Lạc Quân, em không có." Bạch Ngưng giãy dụa giữ tay anh, muốn anh tỉnh táo chút lại nhưng cô cảm thấy sức trên cổ càng lúc càng lớn. Khác với lần trước anh chỉ tức giận, lần này. hình như là thật sự muốn bóp chết cô .

"Tội nhân, nói, nó là con của ai, nói!" Ngôn Lạc Quân thít chặt cổ cô, găm lên giống như điên rồi.

Dần dần ngay cả tiếng khóc của Hình Hình bên cạnh cũng trở nên mơ hồ, trước mắt là hắc ám vô tận, đôi tay cũng không còn một chút sức lực nào nữa. Ác mộng đáng sợ đó lại xuất hiện, tựa như lúc cô rơi từ trên cao xuống. Đó là cảm giác đáng sợ khi đến gần với tử vong, thân thể và linh hồn tách rời.

.

Sau khi tỉnh táo lại, áp lực trên cổ đã không còn, Bạch Ngưng thoát chết một lần nữa từ từ mở mắt ra. Cô vẫn nằm ở trên giường, Ngôn Lạc Quân đang đứng ở trên giường nhìn cô. Mặc dù vẫn là dáng vẻ lạnh lùng phần nộ, nhưng không còn cảm giác như muốn giết người đáng sợ kia nữa.

Hình Hình vẫn đang khóc thê thảm. Bạch Ngưng vội xoay người ôm lấy con bé. Chỉ thấy trên trán bé bị đập vào đầu giường sưng lên một cục.

"Nói cho tôi biết, đứa bé là của ai." Anh hình như đã bình tĩnh lại, nhìn cô chăm chăm nói.

Bạch Ngưng như ngừng thở, không thể nào tưởng tượng nổi mới vừa rồi cô suýt chút nữa đã bị Ngôn Lạc Quân bóp chết.

Lúc đó, anh thật đáng sợ. Thật khủng khiếp.

Một lúc lâu sau, cô mới nghe được giọng nói của mình: "Em. Thật sự không biết. Có lẽ. Có lẽ là bệnh viện nhầm rồi, có lẽ cha mẹ nhóm máu AB thật sự có thể sinh ra đứa bé nhóm máu O."

Ngôn Lạc Quân đột nhiên phát ra một hồi cười lạnh.

"Tôi nhớ lúc đó đột nhiên có lời đồn nói cô chuẩn bị bán khu nhà cao cấp để lấy tiền. Sau đó không lâu cô liền nói cho tôi biết, cô mang thai con của tôi." Ngôn Lạc Quân như gắp từng chữ từng câu.

Bạch Ngưng trơ mắt nhìn anh, không thể nào tin nổi sự thực này.

Hứa Tĩnh Hàm. Hứa Tĩnh Hàm tại sao lại kết hôn với Ngôn Lạc Quân? Vì tiền. Thật sự là vì tiền. Hình Hình. Thế nhưng không phải con của anh, sao có thể. Tại sao có thể như vậy.

Ngôn Lạc Quân lạnh lùng, hỏi lại lần nữa: "Đứa bé không phải của tôi, đúng không?" Đáy lòng đau đớn tê tâm liệt phế dường như muốn khiến cho anh không thể tiếp tục chịu đựng được nữa.

Bạch Ngưng không thể nào tin nổi ý nghĩ đáng sợ này, chỉ có thể ép buộc mình nghĩ theo chiều hướng tốt, chậm rãi nói: "Nếu không đi xét nghiệm máu lại một lần, đi hỏi một

bác sĩ khác được không? Có lẽ. Có lẽ thật sự là."

"Không cần!" Ngôn Lạc Quân trực tiếp đoạt lấy Hình Hình đi ra ngoài cửa.

"Anh làm cái gì vậy, anh định làm gì Hình Hình?" Bạch Ngưng lập tức đuổi theo kéo anh lại.

"Xét nghiệm ADN." Ngôn Lạc Quân hất cô ra, ôm Hình Hình đi xuống tầng.

Chương 89: Không có kỳ tích

Editor: mềomỡ
(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Anh làm cái gì vậy, anh định làm gì Hình Hình?" Bạch Ngưng lập tức đuổi theo kéo anh lại.

"Xét nghiệm ADN."Ngôn Lạc Quân hất cô ra, ôm Hình Hình đi xuống tầng.

Bạch Ngưng vô lực xụi lơ ngã xuống đất.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc mọi chuyện là sao? Cô đã thật sự muốn yêu anh, làm mẹ của Hình Hình, mong đợi đứa con của bọn họ

Làm xong xét nghiệm, Ngôn Lạc Quân gọi điện thoại cho Tiểu Hà lái xe tới đón Hình Hình đi, còn mình tự về công ty.

Lúc đến công ty trời đã tối rồi. Ngôn Lạc Quân bước nhanh tới phòng làm việc, mở ngăn kéo ra, lấy tập tài liệu đã khóa kỹ ở bên trong.

Bạn trai Hứa Tình Hàmlúc còn học, đối tượng qua lại sau khi tiến vào giới Giải Trí, đối tượng nghi ngờ có tình một đêm. Tất cả bày ra trước mắt anh.

Ngôn Lạc Quân lạnh mặt xem xong tài liệu, cuối cùng sắp xếp lại tài liệu chỉ để lại ảnh của ba người.

Lúc đó, trước khi phát sinh tình một đêm với anh, cô lại có quan hệ mờ ám không rõ với ba người đàn ông khác. Nam diễn viên cùng hợp tác, một công tử nhà giàu theo đuổi cô, còn có người đàn ông cô cùng vào khách sạn sau khi cô đến quán rượu mua vui.

"Dục nữ" , " Phan Kim Liên" , " Cuộc sống đời tư vô cùng phóng đảng" Ngôi sao nữ càng nổi tiếng thì scandal càng nhiều.Anh cũng đã từng nghe qua những scandal đó, bây giờ những từ ngữ khó nghe ấy toàn bộ hiện lên trong đầu anh.

Trong mắt anh, cô thuần khiết, ngượng ngùng non nớt như vậy, anh không muốn tin những thứ này. Nhưng khi sự thật bày ra trước mắt, anh không thể nào không để ý.

Cô coi anh là cái gì? Chỉ là đối tượng tình một đêm, người giàu có tình cờ dính vào thôi sao. Anh trong mắt cô, chỉ là một đồng tiền, một đồng tiền!

Ngôn Lạc Quân đột nhiên đấm một cái lên bàn làm việc.

.....

Đêm khuya mà anh còn chưa về.

Hình Hình nằm trong ngực khóc cô khóc không thôi. Bạch Ngưng ôm con bé, có cảm giác ngày tận thế tới.

Nếu như Hình Hình không phải con của anh, cô nên làm thế nào? Bọn họ nên làm thế nào? Nếu như không phải là con của anh, vậy thì là của ai?

Hứa Tĩnh Hàm -ngôi sao tỏa sáng cả bầu trời, người phụ nữ bị cô chiếm lấy thân thể này rốt cuộc có quá khứ thế nào?

Đêm nay không biết nhiệt độ chợt giảm hay bởi vì không có anh, trong phòng lạnh lẽo khiến người ta phát run, khí lạnh dội thẳng vào trong lòng.

Cô ngồi ở trên giường, ngơ ngác nhìn quần áo anh trong ngăn kéo, đồng hồ đeo tay màu bạc anh để ở trên bàn, cô đơn trong lòng như muốn cắn nuốt cô.

Đúng lúc này lúc, trong phòng vang lên tiếng gõ cửa.

Bạch Ngưng sững sốt, sau đó lập tức chạy ra mở cửa.

Là Bác Thắm.

Đúng rồi, nếu là anh chắc canh sẽ không gõ cửa.

"Phu nhân." Bác Thắm nói: "Nhiệt độ đột nhiên giảm, tôi mới nhớ ra hôm nay là lập đông*, vội tới đổi chăn đệm dày."

* Lập đông : tiết bắt đầu mùa đông vào khoảng tháng mười âm lịch

Bạch Ngưng gật đầu một cái, lui ra.

Bác Thắm đến bên giường thay xong chăn, đi tới nhìn Hình Hình đang khóc trong lòng cô, lẩm bẩm: "Đứa bé này hôm nay sao vậy?" Nhưng cũng không nói gì thêm nữa, tiếp tục đi ra khỏi phòng. Bà quay đầu lại nói một câu: "Phu nhân đi nghỉ ngơi sớm đi." Rồi mở cửa rời đi.

Bạch Ngưng chán nản đi tới bên giường, ngồi xuống.

.....

Màu trắng bạc dần dần xuất hiện trên bầu trời màu xanh dương đậm nói cho anh biết đêm đã kết thúc.

Ánh sáng từ từ dâng lên, nhưng vẫn không át được ánh sáng của đèn điện trong phòng làm việc. Thì ra hôm nay trời nhiều mây.

Không khí âm u tràn ngập khắp trời đất, dường như khiến người ta không thở nổi.

Anh cứ ngồi lẳng lẳng như vậy, giống như đã hoàn toàn cách ly với thế giới bên ngoài. Cho đến buổi trưa, máy fax vang lên, một trang giấy được đưa ra.

Ngôn Lạc Quân ngơ ngác nhìn tờ giấy này một lúc lâu, mới chậm rãi đứng lên, đến bên cạnh máy fax cầm lên kết quả xét nghiệm.

Hàng cuối cùng rõ ràng viết:

Kết luận xét nghiệm

Căn cứ dấu hiệu phân hình di truyền ADN, kết quả xxxxxxxx không phải cha sinh học của xxxxxxxx

Tim anh rớt cuộc chìm đến đáy cốc.

Cảm giác đau đớn nhiều năm trước lại ập tới, anh dùng sức ấn ngực, nhưng không ích gì với nỗi đau như dao xoắn lòng của anh lúc này.

Bác Thẩmôm Hình Hình đi uống sữa, Bạch Ngưng một mìnhngồi si ngốc. Không một không đói bụng, mở to mắt nhìn bầu trời mây đen giăng kín mà thất thần.

Cửa đột nhiên bị mở ra, Ngôn Lạc Quân đi vào.

Bạch Ngưng hoảng hốt, chột quay đầu lại nhìn anh.

Ngôn Lạc Quân đóng cửa lại, đi tới trước mặt cô, đem một trang giấy và ba bức ảnh ném lên trên giường.

Cô từ từ cúi đầu, nhìn về phía dưới, thật sự là kết quả xét nghiệm ADN. Dưới một đồng số liệu phân tích là kết luận, hai chữ "không phải" như sấm sét đánh lên đầu cô.

"Cô không có gì để nói sao?" Ngôn Lạc Quân hỏi.

Bạch Ngưng ngẩng đầu nhìn anh, đau lòng đau đơn không thôi.

Ngôn Lạc Quân cười khổ một tiếng, nói: "Hôm nay tôi mới biết cô không chỉ là kỹ nữ mà còn là một kẻ lừa đảo, quả nhiên là diễn viên biết diễn thế nào cho tốt, giả vờ trong sáng trước mặt tôi rất thú vị đúng không? Xem tôi giúp cô nuôi con hoang rất sung sướng phải không? Hả?"

Nước mắt của cô nói cho cô biết, ở thời khắc mấu chốt, cô chỉ biết khóc, không biết nói thế nào chỉ biết khóc.

"Ba người này, cô hãy nhìn cho rõ. Nói cho tôi biết, đứa con hoang này là của ai?" Ngôn Lạc Quân đem hình bày ra trước mặt cô hỏi.

Nước mắt đã làm tầm mắt Bạch Ngưng trở nên mơ hồ, cô lắc đầu, đau khóc thành tiếng.

Ngôn Lạc Quân đột nhiên nắm lấy tóc cô, rống to: "Cô lên giường cùng ai, ai không dùng biện pháp an toàn, cô không biết sao? Hay bị làm quá nhiều, nên không nhớ rõ hả?"

"Em thật sự không biết, em."

"Đúng, quá nhiều đàn ông nên cô cũng không biết là của ai. Cô chỉ cần biết tìm người nuôi cô, nuôi con hoang của cô là tốt rồi, phải không? Cắm sừng tôi, còn nói yêu tôi, rất có cảm giác tanh lợi đúng không?" Anh nhìn cô chăm chăm, ánh mắt đáng sợ giống như trong nháy mắt tình yêu sẽ hoàn toàn biến thành thù hận.

Bạch Ngưng khóc nói: "Em không có, em thật sự yêu anh."

"Đừng có nói yêu tôi, tôi chỉ muốn cô nói cho tôi biết là của ai!" Ngôn Lạc Quân cắt đứt lời cô.

"Em không biết, Lạc Quân."

Ngôn Lạc Quân cười lạnh nói: "Không biết? Vậy tôi sẽ cho cô biết!" Anh túm tóc cô ép cô nhìn anh, nói: "Kỹ nữ, tôi sẽ khiến cô hiểu, cô lựa chọn để cho tôi làm cha của đứa con hoang này, diễn trò ở trước mặt tôi là một sai lầm lớn đến mức nào!" Nói xong anh ném

xấp hình lên mặt cô, sập cửa bỏ đi.

Cách tầng nước mắt Bạch Ngưng nhìn những người đàn ông không quen biết trong hình, ngã sấp ở trên giường.

Hứa Tĩnh Hâm giúp cô và Ngôn Lạc Quân gặp nhau yêu nhau, nhưng cũng để cho đẩy tình yêu của bọn họ vào vực thẳm.

Có lẽ từ lúc bắt đầu cô không nên vọng tưởng ở bên Ngôn Lạc Quân, từ lúc bắt đầu cũng không nên có ý nghĩ thay thế người khác.

Mọi chuyện hôm nay là muốn nói cho cô biết, cô sai lầm rồi sao?

.....

Trên đường cái, Ngôn Lạc Quân vừa lái xe vừa rút điện thoại ra.

"Giúp tôi lấy AND của ba người, buổi chiều đến phòng làm việc của tôi cầm hình đi." Ngôn Lạc Quân nói xong, đang định cúp điện thoại lại thấy một chiếc xe tải màu trắng phía trước mất khống chế đang lao về phía mình.

(1) Phan Kim Liên nguyên là hầu gái trong nhà một đại gia, do không chịu làm thiệp cho tài chủ già nên bị bức phải lấy Võ Đại Lang, anh Võ Tòng, một người vừa lùn vừa xấu xí. Phan Kim Liên vốn tính lẳng lơ nên rất thất vọng. Về sau, Võ Tòng gặp lại Võ Đại Lang, Phan Kim Liên thấy Võ Tòng là anh hùng cái thế thì ra sức quyến rũ nhưng Võ Tòng không chút động lòng. Nhân lúc Võ Tòng đi Đông Kinh, do người láng giềng là Vương Bà dỗi mối, Phan Kim Liên quen với Tây Môn Khánh, một tên tài chủ. Khi hai người gặp nhau ở nhà Vương Bà thì bị Võ Đại Lang phát hiện. Võ Đại Lang bị Tây Môn Khánh đánh đến ngất đi. Vì muốn gian dối lâu dài với Tây Môn Khánh nên Phan Kim Liên với sự giúp đỡ của Vương Bà bỏ thạch tín vào bát canh của Võ Đại Lang để giết chàng.

Võ Tòng trở về, biết chuyện lập tức mời hàng xóm đến nhà. Chàng lôi Vương Bà đến trước bàn thờ anh rồi gọi Phan Kim Liên ra. Phan Kim Liên xin tha tội nhưng Võ Tòng đã chém chết ả ngay tại chỗ rồi đi giết Tây Môn Khánh. Phan Kim Liên về sau trở thành

mỹ nhân điển hình trong [văn học Trung Hoa](#).

Chương 90: Tai nạn xe cộ

Editor: mèomỡ
(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Trong lúc hoảng sợ, anh nhanh chóng tắt động cơ, ngày sau đó xe tải màu trắng đâm vào xe taxi trước mặt anh, nhanh chóng đập về phía anh. Tiếng hét cùng tiếng ma xát chói tai tràn ngập khắp đường cái.

.

"Phu nhân, dù có chuyện gì cũng phải ăn chút gì đi đã, đừng để dạ dày trống không." Bác Thăm kéo Bạch Ngưng thất hồn lạc phách đi xuống tầng, tận tình khuyên nhủ cô.

Bạch Ngưng ngồi lên bàn, ánh mắt trống rỗng nhìn chăm chăm thức ăn trên bàn, giống như đứa trẻ ngốc không nói được lời nào.

"Phu nhân, từ buổi sáng hôm qua cô đã không ăn gì rồi, tiếp tục như vậy nữa sẽ không chịu nổi đâu." Bác Thăm lo lắng nói, đem cháo ấm để tới trước mặt cô, sau đó lại đặt chiếc đũa vào trong tay cô.

Cô nhận lấy chiếc đũa, giống như vô lực mặc cho chiếc đũa rơi xuống bàn.

"Phu nhân." Bác Thăm vội nhặt đũa lên.

"Bác Thăm!" Đúng này lúc, Tiểu Hà đột nhiên chạy tới.

"Chuyện gì gấp gáp vậy?" Bác Thăm quay đầu lại nói.

"Vừa có người nói Ngôn tiên sinh xảy ra tai nạn xe cộ, tôi lập tức đến đó!" Nói xong anh liền chạy ra cửa.

"Xoảng" một tiếng, chén cơm trên bàn lăn xuống đất, Bạch Ngưng đột nhiên đứng lên,

nhìn thẳng vào mắt Bác Thẩmđang bối rối, sau đó lập tức đi theo Tiểu Hà lao ra ngoài.

Tiểu Hà đang định lái xe đi, Bạch Ngưng lại lao tới cạnh phía trước. Anh vội phanh xe lại, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

"Phu nhân!"

Bạch Ngưng không nói hai lời ngồi lên xe, gần như là run rẩy nói: "Nhanh, anh nhanh đi đi."

"Vâng." Tiểu Hà lập tức khởi động xe, đi tới nơi xảy ra tai nạn.

Bạch Ngưng nắm thật chặt đệm, hít sâu mấy hơi ép mình tỉnh táo lại, ép mình không được run rẩy nữa nhưng không được. Cô biết, biết thế nào anh cũng xảy ra chuyện mà. Anh lái xe ấy à, luôn không chịu chú ý, tâm tình bây giờ lại không tốt.

Lạc Quân, đừng như vậy, đừng bỏ em lại. Người chết vốn dĩ là em, nhưng em lại không chết. Lẽ ra anh có thể sống tốt, là em hại anh, là em.

Bạch Ngưng cắn tay, không kìm nén được khóc òa lên.

Thậm chí cô muốn Tiểu Hà đi nhanh lên, phải mau chóng gặp được anh. Nếu như anh đã chết, cô sẽ lập tức tự vẫn, đuổi theo anh, đầu thai cùng anh, để bọn họ có thể thực sự được gặp nhau.

Phía trước đã chật kín xe, Tiểu Hà còn chưa có dừng hẳn, Bạch Ngưng đã vội lao xuống liều mạng chạy về phía trước.

Hàng xe thật dài trước mắt, nhìn một cái cũng biết là xảy ra tai nạn giao thông. Cô lách qua khoảng cách giữa hai chiếc xe, bị kính chiếu hậu đập phải eo cũng không đau đớn chút lông mày một cái.

Trong hồ bên đường, một phần của chiếc xe tải màu trắng vẫn trôi trên mặt nước. Đi lên trước khoảng hơn 10m, chiếc Rolls-Royce màu đen của Ngôn Lạc Quân lật ở trên đường, bên cạnh đầy mảnh thủy tinh.

Bạch Ngưng đẩy cảnh sát, lập tức xông lên, khóc lớn gọi "Lạc Quân". Cô quỳ xuống, từ cửa sổ xe ngó vào nhưng không thấy ai cả.

"Phu nhân, cô là người thân của nạn nhân sao?" Cảnh sát tới hỏi.

"Lạc Quân! Lạc Quân!" Bạch Ngưng đẩy anh tara, nhìn khắp bốn phía, chỉ thấy cách đó không xa có một đám cảnh sát đứng quây thành vòng. Cô cuống quýt chạy tới.

Là một chiếc xe taxi màu xanh dương hoàn toàn biến hình, kính trước đầy máu. Cảnh sát vừa kéo một người máu me be bét từ chỗ ghế lái ra, không còn nhìn rõ được khuôn mặt của tài xế nữa.

Nhìn thấy nạn nhân thê thảm kia, hai chân Bạch Ngưng run rẩy suýt ngã xuống đất, may được một cảnh sát bên cạnh đỡ lấy.

"Lạc Quân. Lạc Quân." Cô khóc lóc nhìn bốn phía, thấy được Ngôn Lạc Quân đang đứng bên cạnh xe cứu thương nhìn cô.

"Lạc Quân!" Bạch Ngưng lập tức lao tới, nhào vào trong lòng anh khóc lớn, ôm chặt lấy anh.

Ngôn Lạc Quân cúi đầu, nhìn cô giờ đây như kẻ điên, mặt không chút thay đổi.

"Lạc Quân, là anh sao? Anh không sao chứ?" Bạch Ngưng chạm vào người anh, không thể tin được anh thật sự đang đứng trước mặt cô.

"Là Ngôn phu nhân sao? Trong vụ tai nạn này Ngôn tiên sinh là người bị thương nhẹ nhất, nhưng trên người có rất nhiều vết thương. Bây giờ tới bệnh viện kiểm tra vết thương, làm kiểm tra xong có thể đi." Cảnh sát phía sau anh đi tới nói.

Mấy nhân viên y tá nângtài xế bị trọng thương mới được cứu từ trong xe taxi ra lên xe cứu thương, sau đó nói: "Ngôn tiên sinh nhanh lên xe, giờ đang kẹt xe, chỉ sợ xe cứu thương cũng khó mà vào được."

Ngôn Lạc Quân đẩy Bạch Ngưng ra, xoay người lên xe.

"Lạc Quân!" Bạch Ngưng cũng vội đi theo, nhưng y tá đã đóng cửa xe mất rồi.

"Để cho tôi lên xe, chồng tôi ở đó!"

"Ngôn phu nhân, bên trong có người bị trọng thương, không nên cản trở bọn họ." Cảnh sát kéo cô ra, y tá đóng cửa xe, xe đi mất. Cuối cùng đập vào mắt cô là ánh mắt lạnh lùng của Ngôn Lạc Quân trên xe.

"Phu nhân --" Tiểu Hà mới đi tới, trước mắt Bạch Ngưng bỗng tối sầm, ngã gục xuống.

Khi tỉnh lại, trước mắt là một màu trắng trắng, Bác Thấm đứng ở bên giường.

"Phu nhân, rốt cuộc cô cũng tỉnh rồi." Nhìn thấy cô tỉnh, Bác Thấm vui mừng nói.

"Đây là đâu vậy?" Bạch Ngưng phát hiện mình muốn nói cũng khó khăn.

"Bệnh viện." Bác Thấm đáp." Phu nhân, cô tụt huyết áp nên hôn mê, lần sau không được nhìn đôi nữa đâu đấy."

Cuối cùng cô cũng nhớ lại được những chuyện trước khi hôn mê, Bạch Ngưng lập tức hỏi: "Lạc Quân đâu? Anh ấy sao rồi?"

"Tiên sinh không sao, chỉ bị thương ngoài ra và chấn thương sọ não nhẹ. Trưa hôm nay đã sang Nhật Bản rồi, hình như là bận chuyện trước lần chưa xong." Bác Thấm nói.

"Sáng hôm nay?" Bạch Ngưng sửng sốt, hỏi: "Tôi hôn mê bao lâu rồi?"

Bác Thâm nói: "Cũng không lâu lắm, đây là buổi chiều hôm sau."

Đôi mắt Bạch Ngưng lại trở nên trống rỗng.

Cũng đã là xế chiều hôm sau. Anh lại đi Nhật Bản.

Bọn họ sẽ thế nào đây?

.

Lần này anh đi, sẽ đi bao lâu.

Một ngày, hai ngày, ba ngày, cô đếm từng ngày từng đêm, nhưng vẫn không đếm được ngày anh trở về.

Nhiệt độ càng ngày càng giảm, mùa đông đang tới gần tới. Mỗi sáng sớm, cô đều có thể thấy Bác Trương quét dọn hoa rơi lá vàng đầy đất trong vườn.

Nhớ nhung và đau đớn mỗi ngày hành hạ cô đến tiêu tụy, tựa như dây gai quấn quanh đại thụ, hút dần sức sống và dinh dưỡng của cây. Cô muốn kết thúc, nhưng không biết là muốn thoát khỏi đau khổ hay là muốn đau khổ hoàn toàn cắn nuốt mình.

.

Ngày thứ năm, đêm trước khi trở về nước, Ngôn Lạc Quân trở nên mù mịt. Tự cho là sau mấy ngày tỉnh táo, anh sẽ dứt khoát đá cô ra khỏi biệt thự, để cho cô không thể nào hoạt động trong giới giải trí được nữa. Từ phu nhân nhà giàu vinh quang chói mắt biến thành ngôi sao nghèo túng nhất. Nhưng sự thật thì tư tưởng của anh lại không đi theo tính toán lúc trước.

Quá khứ người ta điều tra, đúng là cô có tiếng xấu, con gái cô sinh ra quả thật không phải của anh, nhưng Hứa Tĩnh Hàm anh tận mắt nhìn thấy lại không phải như vậy .

Đôi lúc cô nhìn anh sẽ lặng lẽ đỏ mặt, đầu sẽ bất giác cúi thấp xuống, giống như thiếu nữ lần đầu biết yêu.

Cô không có bất kỳ thủ đoạn quyến rũ người nào cả, tất cả đều rất chân thật. Ngày đó, khi anh nhìn thấy cô sau tai nạn xe, anh không thể nhận ra người phụ nữ giống như người điên đó lại là cô gái bình thường xinh đẹp tuyệt luân. Tóc cô rối bù, đôi mắt sưng đỏ còn có quầng thâm, nước mắt đầy mặt, gấp gáp và đau khổ gọi tên anh. Khiến ai nhìn, cũng không thể nghĩ rằng cô chỉ đang đau lòng vì một đồng tiền bạc.

Chương 91: Ly hôn đi

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Cô nói, cô yêu anh.

Cô chưa từng thanh minh cho mình, chỉ nói là cô thật sự yêu anh.

Nhớ lại bộ dạng lúc ban đầu của cô, lúc ấy quả thật cô không để bất kỳ ai ở trong lòng.

Cô rất biết cách tiêu tiền, anh thường nhận được hóa đơn tiền điện thoại ít nhất phải mấy vạn; cô cũng hay uống rượu, dù là khi mang thai Hình Hình cũng vẫn uống..., cho tới khi anh không chịu nổi vì bị lên báo liên tiếp mà hạn chế tự do của cô; cô sẽ uống một số loại thuốc kích thích, ném đồ vật giống như bị điên, đôi khi anh thật sự muốn nhốt cô vào bệnh viện tâm thần.

Nhưng sau khi Hình Hình ra đời không lâu, cô lại thay đổi.

Ánh mắt trở nên tinh khiết, nụ cười trở nên ấm áp, nhất cử nhất động cũng không làm ngứa mắt anh như trước nữa.

Nếu như, sau khi cô lừa anh lại yêu anh thì anh nên làm thế nào?

Anh yêu cô, đã yêu sâu vào tận xương tủy, yêu đến nỗi dù bị sỉ nhục đến mức này rồi cũng không muốn vì quá khứ mà kết thúc tương lai của bọn họ.

Điện thoại đột nhiên vang lên, sau khi chờ một lát anh mới nhận.

"Ngôn tiên sinh, đã có kết quả rồi." Đầu điện thoại bên kia nói.

Trong lòng chợt căng thẳng, anh hỏi: "Là ai?"

Bên kia nói: "Cả ba người đều không phải."

Một chút dịu dàng trong lòng hoàn toàn bị đánh nát. Thật lâu sau, anh mới hỏi lại lần nữa để xác nhận: "Anh nói là, cả ba người kia đều không có quan hệ cha con với đứa bé?"

"Đúng, cả ba người đều không phải, ngài muốn xem ba tờ báo cáo đó không?"

"Không cần." Ngôn Lạc Quân cúp điện thoại, bờ môi hiện lên một nụ cười châm chọc.

Khó trách cô nói không biết, một kỹ nữ sinh đứa bé, cô làm sao biết là của ai? Đúng vậy, cô quả thật không biết, bởi vì đàn ông của cô nhiều như thế cơ mà!

Hứa Tĩnh Hàm, anh điên rồi mới có thể muốn tiếp tục bị cô chà đạp!

Ngày thứ sáu, cô cầm tờ báo cũ, từng nhát từng nhát cắt mẫu báo về cô gái tên "Bạch Ngưng" gặp chuyện không may.

Cô nghĩ, có lẽ chờ anh trở về, cô sẽ đặt tờ báo này đến trước mặt anh, nói cho anh biết tên cô là Bạch Ngưng.

Chỉ là một người đã chết, chỉ còn lại vài tiêu đề trên các tờ báo.

Không kìm chế được muốn khóc.

Dù là làm Hứa Tĩnh Hàm, hay làm Bạch Ngưng, cô đều không có lý do để anh chấp nhận cô.

Bên ngoài gió thổi từng đợt, phát ra tiếng vang thê lương, hạt mưa đập lên cửa sổ, không lớn nhưng từng hạt từng hạt lại rơi vào lòng cô, khiến cho lòng cô càng thêm lạnh.

lẽo.

Trên hành lang vang lên tiếng bước chân dồn dập, trong lòng Bạch Ngưng hốt hoảng suýt chút nữa cắt vào ngón tay.

Là anh, đây là tiếng bước chân của anh!

Tiếng bước chân kia chậm rãi tới gần, thân thể của cô hồi hộp đến phát run. Sốt ruột nhìn cửa phòng, nghe âm thanh tay nắm cửa chuyển động, sau đó, trong chớp mắt nhìn thấy anh tất cả mọi thứ chợt như yên lặng.

Ngôn Lạc Quân đứng ở cửa rất lâu mới chậm rãi đi vào, bình tĩnh nhìn cô.

Tóc tai toán loạn, thân hình gầy yếu không chịu nổi, khuôn mặt giống như già đi mấy chục tuổi Đột nhiên khiến tim anh nhói đau. Chỉ có chính anh mới biết, khi gặp lại cô, trong lòng anh sục sôi mãnh liệt đến nhường nào. Thì ra mấy ngày nay anh nhớ cô như thế, thì ra dù trong lòng đã hạ quyết tâm một vạn lần nhưng khi gặp lại cô, vẫn có kích động muốn ôm cô vào lòng. Nhưng anh biết, dù anh còn muốn yêu cô, còn muốn ở bên cô, nhưng tôn nghiêm của anh không cho phép anh lưu luyến nữa.

Anh đóng cửa lại, nói: "Ngày mai, cô đến công ty tôi ký thỏa thuận li hôn."

Trái tim đột nhiên lạnh lẽo, trong nháy mắt máu toàn thân như đông lại.

"Ký thỏa thuận li hôn." Lời của anh, không ngừng quanh quẩn bên tai cô.

Hình như muốn rơi lệ, nhưng mắt đã không còn nước mắt để rơi nữa.

Bạch Ngưng dời tầm ánh mắt, không hề phản ứng.

"Sau ngày mai, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, tôi đã an bài cho cô một biệt thự ở Vân Nam, còn có." Ngôn Lạc Quân móc ra một tấm thẻ, ném trước mặt cô nói:

"Năm trăm vạn, không đủ cho cô hoang phí nhưng đủ để cô sống. Chiều mai hai giờ lên máy bay, tối hôm nay cô hãy thu thập đồ đạc đi, ngày mai sau khi ký xong đơn ly hôn tôi sẽ đưa cô ra sân bay."

Bạch Ngưng nắm chặt mẫu tin nữ sinh đại học nhảy lầu trong tay, thật lâu sau mới lên tiếng: "VẬY. Hình Hinh thì sao?" Lúc này rồi mà cô vẫn có thể mở miệng hỏi anh, nhưng lại vì một đứa bé không phải con cô.

"Không cần cô quan tâm." Ngôn Lạc Quân lạnh lùng nói.

Bạch Ngưng bỗng nhiên ngẩng đầu lên. Anh định làm gì.

Hình Hinh không phải con anh, anh muốn giữ lại làm gì?

"Anh không thể." Bạch Ngưng lo lắng lại đau lòng nhìn anh.

Ngôn Lạc Quân nhìn cô chăm chăm nói: "Huyết mạch Ngôn gia xưa nay không để lưu lạc bên ngoài, đây cũng là nguyên nhân ban đầu cha mẹ tôi đồng ý để tôi cưới cô vào cửa. Nếu như chúng ta ly hôn, tôi không nuôi đứa bé, với cuộc sống riêng bē bối của cô thì ai cũng sẽ biết Ngôn Lạc Quân tôi bị một kỹ nữ cầm sừng. Cô nói xem, tôi sẽ giao con bé cho cô sao?"

"Em xin anh, con bé vô tội, anh hãy để em nuôi nó."

"Cô không có tư cách cầu xin tôi, tôi không thương lượng với cô mà là thông báo cho cô." Ngôn Lạc Quân cắt đứt lời cô.

Anh nhìn cô chăm chăm, lấy tư thái vương giả nói: "Yên tâm, tôi sẽ không để cho nó chết non, Bác Thẩm sẽ luôn luôn chăm sóc nó. Chuyện này, tôi có thể bảo đảm. Đồng thời, cô phải cắt đứt tất cả khả năng để tôi phải nhìn thấy cô, ví dụ như trở lại giới giải trí, ví dụ như rời khỏi Vân Nam, hoặc lên ti vi, lên báo. Nếu để cho tôi thấy được, tôi mà tức giận có thể sẽ nghĩ cách xử lý cô, hoặc là đứa con hoang kia đấy." Một khắc kia, cô như thấy được Satan trong truyền thuyết.

"Bây giờ cô đi ra ngoài, tôi muốn ngủ." Ngôn Lạc Quân cởi áo khoác, nói.

Bạch Ngưng nắm tờ báo cũ trong tay, từ từ xuống giường, tập tễnh đi ra cửa.

Sau khi cô đóng cửa, Ngôn Lạc Quân vô lực tựa vào cửa.

Anh rốt cuộc lấy tư thái kiêu ngạo nói chia tay cô, cuối cùng cũng cho mình một lối thoát. Nhưng sao trong lòng anh vẫn không nở.

Cũng may, may mà cô không cầu xin anh đừng ly hôn, không nói cô thật sự yêu anh, cầu xin anh tha thứ cho cô, thật may.

Nhưng tại sao, cô không cầu xin anh? Tại sao, cô lại thoải mái như vậy? Đúng rồi, đây chính là nguyện vọng của cô, cô đã muốn ly hôn từ lâu rồi.

Mười hai giờ rưỡi hôm sau, Tiểu Hà đúng giờ tới đón cô.

Bạch Ngưng nhìn căn phòng, phát hiện không có món đồ nào là của cô cả. Nơi này, từ trước đến nay đều không thuộc về cô, Hứa Tĩnh Hàm, Ngôn phu nhân, tất cả đều không phải là cô.

Tầm mắt rơi trên chiếc nhẫn để trên tủ đầu giường, trong lòng lại co rút đau đớn.

Nếu như có món đồ nào thuộc về cô, thì đó chính là chiếc nhẫn này. Nếu như có thể, cô có thể coi chiếc nhẫn hơn mười tệ này là nhẫn cưới của cô và Ngôn Lạc Quân sao? Nhẫn cưới của Bạch Ngưng và Ngôn Lạc Quân

Cô từ từ vươn tay cầm chiếc nhẫn lên, nắm chặt trong tay.

Tầng trệt tập đoàn Thịnh Thế, Bạch Ngưng ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao lớn, đứng một

hồi lâu mới mang sắc mặt tái nhợt đi lên bậc thang. Vừa mới vào sảnh chính, tiếp tân đã tới nói: "Ngôn phu nhân, tổng giám đốc đã nói, nếu cô tới để tôi dẫn cô lên phòng làm việc của tổng giám đốc, xin mời cô đi bên này --"

Chương 92: Gần nhau trong gang tấc mà biến trời cách mặt

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Bạch Ngưng đi theo tiếp tân vào thang máy.

Bên ngoài phòng làm việc của Ngôn Lạc Quân, tiếp tân đi xuống, thư ký gõ cửa để cho cô đi vào.

Ngôn Lạc Quân ngồi bên bàn làm việc, bên cạnh là một người đàn ông trung niên đeo kính, tây trang chỉnh tề.

Cô đi vào, Ngôn Lạc Quân đẩy một tờ giấy sang cái bàn đối diện, nói: "Cô ký tên vào."

Mắt chỉ lướt qua hai chữ "ly hôn" kia, cô không đành lòng tiếp tục nhìn. Cô cầm bút lên, từ từ viết ba chữ "Hứa Tĩnh Hàm" xa lạ dưới đơn ly hôn, cố gắng tự nói với mình đây là đơn ly hôn của Hứa Tĩnh Hàm không phải của cô, không phải của cô.

Ký xong, Ngôn Lạc Quân cầm lấy đơn ly hôn giao cho người đàn ông trung niên bên cạnh nói: "Luật sư Vương, làm phiền ông."

Luật sư cầm lấy đơn ly hôn, gật đầu nói: "Ngôn tiên sinh không cần khách khí, tôi sẽ nhanh chóng giải quyết cho ngài. Ngài còn bận rộn, tôi cáo từ trước."

Sau khi luật sư rời đi, Ngôn Lạc Quân đứng lên, nói: "Đi thôi."

Xuống dưới tầng, Ngôn Lạc Quân ra khỏi công ty, Bạch Ngưng cũng đi theo xuống bậc thang.

Anh quay đầu lại, hỏi: "Hành lý của cô đâu?"

Bạch Ngưng nhàn nhạt trả lời: "Không có."

Ngôn Lạc Quân đứng nhìn cô một lát rồi mới đi ra xe.

Hình như là theo thói quen nên anh vẫn giúp cô mở cửa trước.

Bạch Ngưng nhìn bóng dáng anh, ruột gan đứt từng khúc, muốn dời tầm mắt đi không nhìn anh nữa nhưng cũng không nỡ bỏ qua giờ phút cuối cùng này.

Ngồi lên xe, khoe mắt nhìn anh hạ kính xuống, khởi động xe. Trong lòng nặng nề khiến cô có kích động muốn há miệng ra để mà thở.

Anh ở bên cạnh gần trong gang tấc, lại xa tận phía chân trời. Người đàn ông này, trong nháy mắt lại không còn quan hệ gì với cô nữa.

Kiểm tra sức khỏe, đẩy bọn họ từ đỉnh cao hạnh phúc vào vực sâu đau khổ. Nhiều ngày sau, cô không có cách nào gượng dậy nổi, thế nhưng anh đã trở lại bình thường như lúc ban đầu.

Lòng dạ đàn ông quả nhiên kiên cường hơn, đàn ông đối với tình yêu quả nhiên không bằng phụ nữ. Đối mặt với sự lạnh lùng của anh, cô không dám đấu tranh vì mình, chỉ có thể mặc cho anh trả thù. Thứ cô muốn, không phải tiền bạc, không phải tự do, thậm chí không phải Hình Hình, chỉ có anh. Nhưng anh đã đuổi cô ra khỏi thế giới của anh.

Nước mắt tràn ngập hốc mắt, trượt xuống khuôn mặt.

Những ngày này, cô đã khóc rất nhiều vì anh. Giờ cô thật sự không muốn khóc nữa, dứt khoát rời khỏi tầm mắt của anh. Nhưng bất đắc dĩ thay, cô lại là một người như vậy, luôn thích khóc. Cô dùng hết sức cũng không thể khống chế được, tựa như không thể khống chế đau đớn trong lòng.

"Cô khóc cái gì?" Ngôn Lạc Quân nhìn đường phía trước hỏi.

Bạch Ngưng nghiêng đầu sang bên cửa sổ, muốn tách ra khỏi tầm mắt của anh, cô muốn ở trước mặt anh kiên cường một chút, nhưng khi cô nghe thấy giọng anh, nước mắt lại càng chảy ra nhiều hơn.

"Rốt cuộc cô khóc cái gì?" Ngôn Lạc Quân lại hỏi, trong giọng nói ẩn chứa tức giận và không kiên nhẫn.

Bạch Ngưng cắn môi, liều mạng lau nước mắt, gần như muốn lập tức biến mất trước mắt anh.

Ngôn Lạc Quân đột nhiên dừng xe, xoay người cô lại, nhìn cô gào to: "Tôi hỏi cô khóc cái gì? Cả ngày làm ra vẻ oan ức, đây không phải điều cô muốn sao? Sợ thiếu tiền thì cứ nói, tôi cho cô!"

Bạch Ngưng cúi đầu không nhìn anh, không ngừng lấy tay lau nước mắt, nhưng làm thế nào cũng không lau khô được.

"Ngẩng đầu lên, nói chuyện!" Ngôn Lạc Quân dùng sức lắc lắc cô, thấy nước mắt của cô, thấy bộ dạng đau lòng của cô liền ghét, ghét cô đến nước này rồi mà vẫn còn có thể làm ảnh hưởng đến suy nghĩ của anh.

Bạch Ngưng bị anh lắc mạnh, chiếc nhẫn vẫn nắm trong tay rơi xuống đui, từ trên đui lăn xuống.

Ngôn Lạc Quân chột sững sốt, tầng lớp võ trang trong lòng anh một lần nữa lại bị thương nặng.

Bạch Ngưng phản xạ có điều kiện, vội vàng nén nước mắt cúi đầu nhặt chiếc nhẫn. Tầm mắt mơ hồ nên không nhìn rõ phía dưới, chỉ thấy ánh bạc lấp lánh là vội nhặt lên nhưng lại bị Ngôn Lạc Quân nhặt trước.

"Nhặt nó làm gì, đáng giá mấy đồng tiền? Hả?" Ngôn Lạc Quân giữ gáy cô hét lớn.

"Đưa cho em." Bạch Ngưng cũng gào lên.

Ngôn Lạc Quân nhìn cô chăm chăm, đột nhiên ném chiếc nhẫn lên trên ghế, nghiêng người hung hăng hôn lên môi cô.

Tôn nghiêm, kiêu ngạo, đến lúc nên quên, tất cả đều mất hút. Anh không nhìn thấy một chút dịu dàng nào của cô, không thấy một chút không nở rời xa nào từ cô. Thế nhưng anh lại để mặc cô làm anh tổn thương chồng chất, xé nát toàn bộ hi vọng của anh mới chịu buông tay. Mà giờ đây, anh vĩnh viễn không thuyết phục được mình đẩy “kỹ nữ” trong miệng anh ra xa.

Tay anh giữ chặt gáy cô, đè ép môi cô thật chặt, hôn sâu thẳng đến trong cổ họng cô, dường như muốn liều mạng hoàn toàn đoạt lấy cô.

Bạch Ngưng không thể chống cự được sự kịch liệt chuyên chế của anh, thậm chí ngay cả cơ hội ngêngh hợp anh cũng không có, chỉ có thể mặc cho anh xâm chiếm, mặc cho anh đoạt lấy.

Anh nâng cổ cô lên thật cao, để cho anh lấy tư thế từ trên cao nhìn xuống càng dễ dàng đưa lưỡi vào nơi sâu nhất trong miệng cô, gần như khiến cô không thở nổi.

"Tiên sinh --" Cửa kính chỗ ngồi tài xế bị gõ vang, người bên trong xe không chút phản ứng, giọng nói kia lớn hơn lặp lại một lần: "Tiên sinh --"

Ngôn Lạc Quân buông Bạch Ngưng ra, quay đầu lại, hạ hơn nửa cửa kính xuống, là một cảnh sát giao thông mặc đồng phục màu xanh dương.

"Tiên sinh, nơi này không thể dừng xe." Nói xong, đưa giấy phạt vào.

Ngôn Lạc Quân không nói câu nào, nhận lấy giấy phạt, nâng kính lên lái xe đi tiếp.

Xe đi rất nhanh sau đó quẹo vào một bên công viên rừng cây um tùm.

Dưới một gốc cây cổ thụ ở nơi ít người qua lại nào đó, Ngôn Lạc Quân dừng xe, xuống xe, mở cửa trước sau đó kéo Bạch Ngưng ra. Sau khi mở cửa sau, một tay anh đẩy cô lên trên ghế.

Ngay sau đó, anh cởi áo khoác, rút dây lưng, ấn cô xuống.

đã che giấu #.

Cô chưa kịp phản ứng đã bị anh hôn. Môi của anh mang theo độ nóng đáng sợ như muốn làm cô bị bỏng, dường như muốn hoàn toàn hòa tan cô.

"A."

Giữa hai chân, kích thích anh gây nên bốn phía khiến cho cô không chịu nổi, không nhịn được khẽ rên rỉ một tiếng. Thế nhưng anh lại hoàn toàn không có ý dịu dàng, càng ngày càng mãnh liệt mà dùng ngón tay đâm chọc vào nơi mềm mại của cô cô.

"Lạc Quân." Lời nói của cô dần biến thành nức nở, sau đó quả nhiên anh tha cho cô. Sau một cái chớp mắt, anh lại kéo quần của cô xuống

đã che giấu #.

.

Bá đạo mạnh liệt như thế khiến cô không chịu nổi khóc lên, nhưng không xin anh dừng lại giống như trước đây. Đầu càng ngày càng mê man, ý thức càng ngày càng mơ hồ, toàn thân từ trên xuống dưới như bị lấp đầy, chỉ cảm thấy kích thích mãnh liệt.

Anh lật người cô lại, ấn cô lên cửa kính, từ phía sau thật sâu đoạt lấy cô.

Thân thể như bị anh xỏ xuyên qua, từng đợt từng đợt sóng triều đánh úp cô khiến cô thở dốc không ngừng. Cô ép mình tiếp tục chịu đựng, tiếp tục cùng anh bùng cháy đến tận cùng.

.....

Mâm móng của anh chôn sâu vào trong cơ thể cô, khiến cô run rẩy không ngừng. Ngoài cửa xe cách đó không xa một bà cụ tiến vào tầm mắt của cô khiến thần kinh cô căng thẳng đến sắp ngất xỉu.

Không ngờ anh lại không buông tha cho cô

đã che giấu #.

đã che giấu

Cảm giác hít thở không thông càng thêm mãnh liệt, trước mắt cô chỉ toàn màu đen, bây giờ cảm giác kích thích cũng dần dần tan biến.

"Tĩnh Hàm!" Ngôn Lạc Quân cuống quýt rút ra khỏi miệng cô, kinh hoàng nhìn Bạch Ngưng đột nhiên ngất xỉu.

Chương 93: Đánh mất một người

Editor: mèomỡ
(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Ngoài cửa bệnh viện bảo vệ sức khỏe bà mẹ và trẻ em gần công viên, một chiếc xe hơi màu đen mới tinh phanh gấp lại. Một người đàn ông trẻ tuổi tuấn tú từ trên xe đi xuống, gấp gáp ôm lấy cô gái xinh đẹp từ ghế sau xe, vội vàng xông vào bệnh viện.

.....

Bên trong phòng bệnh, một bác sĩ khoảng bốn mươi tuổi kiểm tra xong cô gái khuôn mặt đỏ ửng, quần áo xốc xếch, thậm chí khoe miệng còn lưu lại chất dịch màu trắng. Lại nhìn người con trai đầu tóc rối loạn, áo sơ mi trắng cao cấp lại xốc xếch nửa bỏ vào lưng quần, nửa bỏ ra ngoài, bất giác lắc đầu nói: "Thật đúng là tuổi trẻ, muốn kích thích nên cả mạng cũng không cần nữa à."

"Cô ấy sao rồi?" Ngôn Lạc Quân vội vàng hỏi.

Bác sĩ treo bình nước biển lên, nói: "Tụt huyết áp, mệt nhọc quá độ."

"Tụt huyết áp?" Ngôn Lạc Quân kỳ quái nói: "Sao lại tụt huyết áp?"

Mấy y tá bên cạnh đỏ mặt cúi đầu, bả vai run rẩy kịch liệt .

Bác sĩ nhìn anh một cái, nói: "Có thể do buổi sáng không ăn gì." Dĩ nhiên, nếu như không phải do ngòi nổ "mệt nhọc quá độ" thì đường máu cũng không thấp đến mức té xỉu.

Lúc này Ngôn Lạc Quân mới nhớ ra, hôm nay mặc dù cô không tiêu tụy dọa người như tối hôm qua nhưng trạng thái tinh thần vẫn không tốt, sắc mặt cũng tái nhợt, nhìn qua đã thấy là do mấy ngày ăn không ngon ngủ không đủ, anh lại còn. Nghĩ đến hành động có chút "cầm thú" của mình, trong lòng vừa khó chịu vừa áy náy.

Đây là lần thứ hai Bạch Ngưng tụt huyết áp té xỉu. Khi tỉnh lại, đập vào mắt vẫn là căn phòng màu trắng tinh, nhưng người ngồi bên giường lại biến thành một người khác, là Ngôn Lạc Quân.

"Cuối cùng cũng tỉnh à." Ngôn Lạc Quân thở dài, nhìn cô mang theo vẻ trách cứ.

Ý thức của cô vẫn hơi mơ hồ, nằm ở trên giường sững sờ nhìn anh thật lâu mới nhớ tới chuyện trước khi hôn mê. Ban ngày trong công viên, bọn họ.

Trên mặt dần dần ửng hồng, muốn hỏi tại sao mình ngất xỉu rồi lại không hỏi được. Chẳng lẽ làm chuyện đó quá kịch liệt, thật sự có thể làm cho người ta té xỉu sao?

Ngôn Lạc Quân nói: "Dậy ăn chút gì đi, người sống lại có thể để mình đói ngất xỉu, thật sự là phục em."

Thì ra là tụt huyết áp.

Bạch Ngưng cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Không muốn ăn, cũng không có cảm thấy đói."

"Bây giờ em dám không thích cũng phải ăn hết." Ngôn Lạc Quân nói xong, mang một cốc sữa nóng lớn đưa cho cô.

Ăn xong, nằm lại bệnh viện thêm một lát, cô bình yên xuất viện.

Mới xuống giường, cô lại cảm thấy trên người khác thường. Bạch Ngưng sững sốt, sau đó mặt lại dần dần đỏ lên. Nhìn đôi mắt y tá bên cạnh mang theo ý cười, mặt càng nóng như bị thiêu vậy. Cô lặng lẽ giơ tay lên che trước ngực, cúi đầu thật thấp núp ở bên cạnh Ngôn Lạc Quân đi ra khỏi bệnh viện.

Bên ngoài đã tối mịt, không còn một bóng người, cả thành phố chỉ còn lại ánh đèn.

Vừa đến bên cạnh xe, Bạch Ngưng cuống quýt mở cửa xe phía sau ngồi tìm đồ lót, nhưng không tìm được.

Ngôn Lạc Quân cười nhẹ, đến ghế trước lấy đèn pin cầm tay soi cho cô. Chỉ thấy đồ lót màu tím nhạt nghênh ngang nằm ở dưới ghế ngồi, phía trên còn in dấu giày của anh.

Bạch Ngưng khóc không ra nước mắt nhìn anh, Ngôn Lạc Quân mím môi, không nhận được nở nụ cười, đưa tay lôi cô đến ghế trước, đóng cửa lại.

"Không thể làm tại sao không nói?" Ngồi lên xe, Ngôn Lạc Quân hỏi.

"Nói anh sẽ không làm sao?" Bạch Ngưng hỏi ngược lại.

“Không.” Ngôn Lạc Quân trả lời, sau đó quay đầu, nói: “Nhưng có lẽ tôi sẽ chú ý hơn. Ở trong xe không khí không tốt, chẳng thà tìm chỗ vắng ở bên ngoài.”

Chương 94: Đi chơi Vân Nam

Editor: mềomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

“Không.”Ngôn Lạc Quân trả lời, sau đó quay đầu, nói: “Nhưng có lẽ tôi sẽ chú ý hơn. Ở trong xe không khí không tốt, chẳng thà tìm chỗ vắng ở bên ngoài.”

Bạch Ngưng mất tự nhiên ho khan hai tiếng.

Nghe ý anh, thì trong xe vẫn chưa đủ kích thích nên còn đang định ra bên ngoài. Người có tiền, quả nhiên nhàn phát sợ.

Ngôn Lạc Quân càng nhìn dáng vẻ ngượng ngùng của cô càng thấy đẹp mắt, càng nhìn càng hài lòng, không nhịn được nghiêng người hôn cô một cái.

Thấy môi cô, liền nhớ lại lúc ban ngày vì vội đưa cô vào bệnh viện, nên không phát hiện trong miệng cô còn lưu lại tinh dịch của anh. Nếu như để cô biết, có lẽ từ nay về sau cô không dám đến gần bệnh viện này trong vòng bán kính 100km mất.

Lơ đãng nhớ tới chuyện lúc ban ngày, nhớ tới dáng vẻ mê người của cô lúc hoan án, tình dục đột nhiên tăng vọt, anh lại hôn lên môi cô.

Bạch Ngưng sững sốt, sau đó từ từ lớn mật đưa lưỡi ra, cùng anh truy đuổi.

Một tay anh từ vạt áo cô đưa vào, đặt lên nơi mềm mại của cô, dùng lực xoa bóp.

Thật lâu sau, anh đột nhiên buông cô ra, thu tay lại, ngồi thẳng hít một hơi thật sâu nói: "Tôi quên em mới từ bệnh viện ra."

Xe còn dừng ở cửa bệnh viện chưa đi, anh lại dám nổi "sắc tâm" .

Bạch Ngưng cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Em vẫn có thể."

Ngôn Lạc Quân nghiêng đầu nhìn cô một chút rồi lại lập tức hôn cô.

Dây đưa một lát anh lại buông cô ra.

"Tuyệt huyết áp cũng có khả năng dẫn đến hậu quả nghiêm trọng ." Anh nói.

"Em cũng không yếu đuối đến mức đó." Bạch Ngưng nói.

Ngôn Lạc Quân cười nhẹ một tiếng, nói: "Tôi là người, không phải cầm thú, nếu lát nữa chúng ta lại vào bệnh viện lần nữa, người trong bệnh viện sẽ bị chúng ta hù chết."

Nhớ tới bác sĩ y tá trong bệnh viện Bạch Ngưng lại xấu hổ, nhưng bất giác cảm thấy buồn cười. Nếu nói như vậy, bệnh viện sẽ bị oanh động, đến ngày mai, cả bệnh viện sẽ biết có một cặp nam nữ vì muốn hưởng thụ mà liều mạng đến nỗi vào bệnh viện hai lần.

Cười xong hai người lại yên lặng.

Nhìn đồng hồ đã là ba giờ sáng, Ngôn Lạc Quân để tay ở trên tay lái, không biết đi đâu. Thật ra thì anh không muốn đi đâu cả, hận không thể ngồi cùng cô ở đây cho đến khi tóc bạc trắng.

Bạch Ngưng ngơ ngác nhìn thành thị có ánh đèn lửa thừa dưới bầu trời đêm màu đen phía trước, say mê cảnh đêm này.

Một lúc lâu sau, anh nói: "Chúng ta đi Vân Nam."

Bạch Ngưng quay đầu nhìn anh, cả hai từ "Chúng ta" và "Vân Nam" này đều khiến cô xúc động. Tại sao lại là "chúng ta"? Thì ra cuối cùng anh vẫn muốn đưa cô đi "Vân Nam".

Ngay sau đó, anh rút điện thoại di động ra nói chuyện điện thoại.

"Giúp tôi đặt hai vé máy bay đến Côn Minh, cả khách sạn nữa. Bây giờ tôi muốn đi du lịch, chưa biết lịch về, chuyện của công ty giao cho anh giải quyết." Nói xong, anh cúp điện thoại.

Hiểu ý của anh, Bạch Ngưng nhin không được cười lên một tiếng, nói: "Cái gì cũng phải làm theo ý anh, làm thư ký cho anh thật đúng là không dễ dàng gì."

"Tiền lương cao như vậy, cũng không phải dễ lấy." Ngôn Lạc Quân vừa nói, vừa khởi động xe.

Buổi sáng bảy giờ, hai người ngồi máy bay đến Côn Minh.

Xuống máy bay, vừa ra khỏi sân bay, Bạch Ngưng phấn khởi kêu lên: "Oa, Vân Nam thật là đẹp, cả trong không khí cũng tràn ngập mùi hoa! Ngày trước xem “Hoàn Châu cách cách” lúc Tiêu Kiếm nói Vân Nam Đại Lý bốn mùa như mùa xuân, nhà nào cũng trồng hoa, em còn không tin, thì ra là thật!"

Ngôn Lạc Quân kéo cô đang chạy loăng quăng đằng trước, cười nói: "Sao anh thấy em giống bà già nhà quê thế, vui vẻ vậy sao? Chẳng lẽ chưa từng tới sao?"

Bạch Ngưng vừa chạy khắp nơi, vừa trả lời: "Anh quản em à, em đang hưng phấn hưng phấn đấy, sao nào!" Hừ, cô lớn như vậy rồi nhưng chưa bao giờ ra khỏi thành phố, dĩ nhiên chưa đến đây, cùng là lần đầu tiên ngồi máy bay, lần đầu tiên đến Vân Nam, cả du lịch cũng là lần đầu tiên nốt. Anh tưởng ai cũng giàu như anh chắc, Stop!

"Bà già nhà quê, không mặc quần áo lót, lạnh không?" Ngôn Lạc Quân cười nói.

Trong đầu Bạch Ngưng bùm một tiếng, lập tức đứng ngay ngắn, từ "thỏ chạy" đổi thành “thục nữ” .

"Bên kia, bên kia có cửa hàng tạp hóa, em muốn vào." Nói xong liền lôi anh chạy vào

cửa hàng.

Cho đến đi vào phòng khách sạn, Bạch Ngưng mới thở dài một hơi, cuối cùng không cần thả rông bên trong đi dạo lung tung nữa rồi.

"Mệt không?" Ngôn Lạc Quân hỏi.

"Không mệt!" Bạch Ngưng hưng phấn.

Ngôn Lạc Quân vỗ vỗ đầu cô, cười nói: "Ngồi máy bay rất mệt, buổi tối cũng không ngủ."

Bạch Ngưng chẳng thèm quan tâm tới lời nói của anh, sau khi tắm xong liền yên lặng. Khi Ngôn Lạc Quân từ phòng tắm đi ra ngoài cô đã buồn ngủ rồi.

"Bây giờ thì mệt chưa?" Ngôn Lạc Quân nằm bên cạnh cô.

Bạch Ngưng dùng một tay vòng trên vai anh, vô lực nói: "Chúng ta ngủ trước một tẹo đã, được không?"

"Ngủ đi, còn nhiều thời gian để chơi mà." Ngôn Lạc Quân nhẹ nhàng nói, đắp kín chăn cho cô.

Cô tựa vào cổ anh, anh nắm tay cô, rèm cửa sổ bị mặt trời nhuộm thành màu vàng, cô điềm tĩnh ngủ.

.....

"Muốn đi đâu chơi?" Buổi chiều, khi trong phòng bị ánh hoàng hôn bao phủ, Ngôn Lạc Quân hỏi.

"Đâu cũng được, chỉ cần có anh là được." Cô ngượng ngùng nói như thổ lộ với anh vậy.

Lúc này, điện thoại của Ngôn Lạc Quân vang lên. Anh cầm điện thoại di động lên nhìn một cái, sau đó cúp, tắt máy, ném điện thoại di động sang một bên.

"Anh làm gì vậy, ngộ nhỡ có chuyện quan trọng thì sao?" Bạch Ngưng lo lắng nói. Anh chính là Boss lớn một cuộc điện thoại đáng giá hơn ngàn vạn trong truyền thuyết đó.

Ngôn Lạc Quân mỉm cười vuốt ve mặt cô, nói: "Không có gì quan trọng hết, em chính là toàn bộ thế giới của anh."

Bạch Ngưng nhẹ nhàng cười một tiếng, chủ động hôn anh.

Ngôn Lạc Quân lập tức hưởng ứng, lật người đè cô xuống.

Hồi lâu, anh buông cô ra, nói: "Chúng ta gọi người đưa đồ ăn lên đã."

Bạch Ngưng lập tức ngồi dậy cười ha ha, nói: "Em hoài nghi về sau trước khi anh làm việc với phụ nữ đều phải cho anh ăn no trước đã, ‘một ngày bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng. Ha ha ha!" Nói xong liền nằm dài ra giường, nói: "A, em hôn mê rồi !"

"Hôn mê đi xem nào, anh muốn giết chết em, giống như lần trước em uống say đó, cho em không xuống giường được!" Ngôn Lạc Quân gọi món ăn xong, trở lại trên giường liền đưa tay vào trong áo ngủ cô sờ eo của cô.

"A, nhột ..., nhột á!" Bạch Ngưng cũng cù lại anh. Nhưng dù là cù vào hông hay là cổ anh cũng không phản ứng.

"Em không tin anh thật sự không sợ nhột!" Bạch Ngưng ngồi lên đùi anh, cầm tóc cọ cọ vào lòng bàn chân anh.

Ngôn Lạc Quân cũng nhin không được nữa, cười lớn ngời dậy lòi cô về.

"Cho anh chữa tội giả vờ, ngựa chết anh!" Hai người đang đùa, chuông cửa vang lên, là nhân viên phục vụ đưa thức ăn tới.

Cuối cùng cũng chỉ ăn được một nửa, hai người lại lăn lên trên giường.

.....

"Đừng á..., em không chịu được!" Lúc trời dần tối, Bạch Ngưng đẩy anh ra bò về đuôi giường.

"Này, người phụ nữ này, đừng có như vậy, anh đang khó chịu !"Ngôn Lạc Quân lập tức đuổi theo.

"Em bị tụt huyết áp, choáng váng rồi, sắp ngất mất." Bạch Ngưng giả vờ xỉu, Ngôn Lạc Quân cầm một ổ bánh mì nhét vào trong miệng cô nói: "Mau tiếp năng lượng!" Sau đó giữ lấy eo cô, lại bắt đầu một lần tình cảm mãnh liệt.

"A." Bạch Ngưng rên rỉ một tiếng, bánh mì rơi xuống dưới giường.

Chương 95: Đi chơi Vân Nam 2

Editor: mềomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Hôm sau, trạm đầu tiên là Thạch Lâm.

"Anh nhìn tảng đá đó xem, ở giữa có cái hang kia, thật đẹp!" Bạch Ngưng lập tức chạy qua.

Tảng đá ở giữa có cái động này được rất nhiều du khách yêu thích, rồi rít đứng đằng sau động chụp hình, nhìn giống như khung hình thiên nhiên vậy.

"Em cũng muốn chụp một tấm." Bạch Ngưng luôn hưng phấn nhưng giờ ánh mắt cũng xuất hiện một tia chán nản.

"Đi, đi ra ngoài mua máy ảnh." Ngôn Lạc Quân kéo cô nói.

"Bây giờ ra á? Vừa mới vào mà!" Bạch Ngưng kinh hãi nói.

"Lát nữa lại quay lại xem!" Ngôn Lạc Quân kéo cô đi ra ngoài.

Bạch Ngưng lập tức dừng bước nói: "VẬY chẳng phải phải mua vé thêm một lần nữa sao? Thật lãng phí!"

Ngôn Lạc Quân vỗ ngực nói: "Yên tâm, bản đại gia có tiền, lát nữa một người mua hai vé, dùng một cái, một cái cho em ném!"

"Ha ha ha, nhìn anh rất giống địa chủ nhá! Ha ha ha!" Bạch Ngưng ôm bụng cười to.

"Địa chủ thì cũng vẫn có tiền, cô bé, đi, đi theo đại gia, bao em một bước lên trời luôn, chụp hình đã là gì!" Ngôn Lạc Quân kéo cô qua, nghênh ngang đi ra cửa.

Lúc mua máy ảnh, có một đôi nam nữ cũng đứng chọn máy ảnh giống bọn họ. Nam hơn hai mươi tuổi, rất tuấn tú, nữ hình như đã năm mươi, khí chất phú quý. Nhìn tuổi giống như hai mẹ con, nhưng nhìn vẻ mặt, động tác lại giống như người tình.

Tổ hợp như vậy, khiến nhân viên phục vụ cũng lặng lẽ liếc nhìn người đàn ông trẻ tuổi, mang theo chút khinh bỉ.

Bạch Ngưng nhìn Ngôn Lạc Quân, trong lòng bỗng nảy ra một ý nghĩ "độc ác", bất giác lén cười đến run rẩy.

Ngôn Lạc Quân trả tiền xong quay đầu lại, nhìn hai vai cô kịch liệt run rẩy, hỏi: "Em làm sao vậy? Trúng gió độc à?"

Bạch Ngưng trừng mắt lườm anh, nhưng vẫn không nhìn được cười.

Ngôn Lạc Quân quay đầu nói với nhân viên phục vụ: "Làm ơn nhanh lên một chút, tôi phải nhanh chóng đưa vợ tôi đến bệnh viện."

Nhân viên phục vụ cũng không nhìn được nở nụ cười.

Vừa ra khỏi cửa hàng điện tử, Bạch Ngưng nhìn khắp bốn phía, chạy đến một cửa hàng bán đồ trang sức.

Ngôn Lạc Quân cau mày nói: "Em đừng có lạc hậu như vậy được không, sao cứ thích mua mấy thứ đồ này vậy?"

"Không cần anh lo..., em cứ thích đấy!" Bạch Ngưng nói xong, lựa một chiếc nhẫn kim cương ít nhất phải ba gram – đương nhiên là giả.

"Em cứ mua đi, dù sao ưu điểm lớn nhất của bà già quê mùa như em là tiết kiệm tiền." Ngôn Lạc Quân nói xong, lấy từ trong ngăn tủ ra một cái dây chuyền kim cương nhái Bá

tướng hoàng kim vô cùng chói mắt nói: "Cái này, được không?"

"Ừ, được được được, cái này vừa đúng!" Bạch Ngưng vui vô cùng.

Ngôn Lạc Quân sững sờ nói: "Em. muốn thật à?" Đeo đồ giả không nói, còn rêu rao như vậy làm gì, đầu cô bị nước vào à!

"Đương nhiên là muốn, nhìn qua thấy rất giống người có tiền, đúng không?" Bạch Ngưng hả hê đem một đồng nhẫn kim cương, dây chuyền, vòng tai đưa cho nhân viên phục vụ tính tiền.

Mua xong đồ trang sức, Bạch Ngưng nhìn cửa hàng tạp hóa phía đối diện, lại nhìn Ngôn Lạc Quân, nói: "Anh có tiền đúng không?"

Ngôn Lạc Quân sững sốt một chút sau gật đầu: "Bản đại gia có tiền, sao nào?"

"Mua một bộ quần áo hàng hiệu chắc không là gì đúng không."

Ngôn Lạc Quân kéo tay cô, đưa một tấm thẻ vào tay cô, lớn tiếng nói: "Bảo bối, cho em quẹt thoải mái!"

Bạch Ngưng đem túi ny lon đựng mấy đồ trang sức linh tinh nhét vào tay anh, cầm thẻ tín dụng vui vẻ chạy vào cửa hàng.

Ngôn Lạc Quân không ngờ cô cầm thẻ của anh, mua một bộ quần áo xa hoa nhưng chỉ có bà già mới mặc được, hoàn toàn che mất khí chất. Nhìn cô từ phòng thử quần áo đi ra, suýt chút nữa khiến anh ngất xỉu.

Bạch Ngưng đứng trước gương nhìn trước sau một lượt, có vẻ như rất hài lòng với kết quả, mặc luôn bộ này đi tính tiền.

"Em muốn đi làm tóc!" Ra khỏi cửa hàng bán quần áo, Bạch Ngưng nói.

"Đi, có lẽ em làm một quả đầu rậm rạp rồi bù sẽ thích hợp với bộ quần áo này đây." Ngôn Lạc Quân cau mày nói.

Bạch Ngưng mang theo nụ cười ý vị sâu xa, đi tới cửa hàng làm tóc ở góc tầng hai.

Khi Ngôn Lạc Quân ngồi ở trên ghế sa lon xem xong quyển tạp chí thứ ba, bả vai bị người ta vỗ vỗ.

Anh ngẩng đầu lên, thấy một người phụ nữ hơn 40 tuổi, tóc quần màu vàng rồi bù. Hình như không quen. Nhìn kỹ, trên mặt cô ta trát phấn thật dày, có thể dùng từ trắng bệch để hình dung. Trên trán có vài nếp nhăn, mắt màu tím bóng, đôi môi đỏ thẫm Nếu như không thấy bộ quần áo quen mắt thì chắc anh cũng chẳng nhận ra đây là cô gái anh ngồi chờ này giờ.

"Sao? Không nhận ra à?" Bạch Ngưng vui vẻ nói.

"Em làm cái gì đấy hả?" Ngôn Lạc Quân sững sờ nhìn cô.

Bạch Ngưng cười cầm lấy túi đồ trang sức trong tay anh, đem dây chuyền, vòng tai, nhẫn đeo hết lên. Hai tay đeo năm chiếc nhẫn, cái nào cũng huỳnh hoang phát khiếp.

Hài lòng nhìn đôi tay, cô móc ví tiền của anh bỏ vào túi xách của mình, nói: "Bảo bối, đi thôi!"

Vì thế, lúc này Ngôn Lạc Quân mới hiểu ra, anh từ đại gia trực tiếp giáng cấp làm trai bao được phú bà bao nuôi.

Đi ra bên ngoài, Bạch Ngưng đeo kính đen lên, thân mật ôm cánh tay anh, thành công giúp anh đưa đến vô số ánh mắt tò mò, tiếc hận, khinh bỉ. đủ loại.

"Tình yêu à, anh khát." Ngôn Lạc Quân nói, phối hợp với trò chơi trẻ con này của cô.

"Ừ, tự đi mua đi, tiện mua cho em luôn." Màu móng tay đỏ chót của Bạch Ngưng dưới ánh mặt trời vô cùng bắt mắt.

.....

Quay lại Thạch Lâm, đi ngang tấm biển quảng cáo to đùng, Bạch Ngưng lập tức kéo Ngôn Lạc Quân nói: "Bảo bối, chúng ta chụp chung một tấm."

"Tình yêu à, cái gì cũng nghe theo em hết." Ngôn Lạc Quân thâm tình chân thành nói.

Nghe được câu này, người chụp hình rõ ràng hơi run rẩy.

Hai người nhin cười đến nội thương.

Chụp ảnh xong, Ngôn Lạc Quân nói bên tai cô: "Cục cưng, em nói xem, nếu chúng ta hôn nhau ở đây trước mặt mọi người, có thể có người buồn nôn không?"

"Đừng, ban ngày ban mặt, anh không sợ mất mặt nhưng em sợ!"

"Yên tâm, người mất thể diện là anh, không phải em." Ngôn Lạc Quân kéo cô đến bên cạnh một tảng đá lớn.

"Đừng..., người khác sẽ nhìn thấy đấy!" Bạch Ngưng còn chưa dứt lời, đã bị anh che môi lại.

Chỉ chốc lát sau, các du khách khác cũng bắt đầu chỉ chỉ chỏ chỏ về phía họ.

Qua một lúc nữa, nụ hôn sâu mới kết thúc, Ngôn Lạc Quân lấy khăn giấy lau miệng đầy son môi, Bạch Ngưng xấu hổ cúi đầu.

.....

Đến gần tối, Bạch Ngưng đã thay một bộ trang phục của tộc Di(2), nghiêm nhiên trở thành một cô gái tộc Di, đứng ở bên cạnh cô là Ngôn Lạc Quân, anh cũng mặc trang phục nam tộc Di. Hai người tay trong tay đi trên đường.

"Hoàng hôn Vân Nam thật là đẹp." Bạch Ngưng nhìn bầu trời phía xa, nhẹ nhàng thốt ra.

"Mây ngũ sắc lúc ráng chiều bay về phía Nam, ánh chiều ta còn sót lại đường nhiên phải đẹp." Ngôn Lạc Quân quay đầu nhìn cô, hỏi: "Ngày mai muốn đi đâu nào?"

"Ừ. Để em nghĩ đã."

"Cốc Khủng long?" Ngôn Lạc Quân cười nói.

"Còn lâu, không đi! Nghe đã thấy ảnh hưởng đến không khí. Em nghe nói Vân Nam có một ngọn núi tuyết phủ quanh năm trên đó có rất nhiều mai. Dưới chân núi còn có một nơi gọi là ‘thôn tình yêu’, nơi đó có các đôi tình lữ từ khắp nơi trên thế giới đến du lịch. Bọn họ bị phong cảnh nơi đó hấp dẫn, tình nguyện ở lại đó, lấy nghề bán đồ thủ công mỹ nghệ mà sống, trải qua cuộc sống nghèo khó mà vui vẻ. Ngày trước đọc trong văn, em đã cảm thấy rất đẹp, chúng ta đến đó được không?"

(1)**Thạch Lâm** hay **Rừng đá** (tiếng Hoa:) là một khu rừng đá tự nhiên tại huyện tự trị dân tộc Di Thạch Lâm () tỉnh Vân Nam, Trung Quốc, cách Côn Minh 120 km. Diện tích hơn 40 vạn mẫu. Thạch Lâm là điển hình khu địa chất hình thành và biến hóa qua hàng tỷ năm và có địa mạo đặc biệt Carxtơ. Ngày 12 tháng 3 năm 2004, Thạch Lâm được các chuyên gia của tổ chức bình chọn địa chất thế giới thuộc UNESCO công nhận là Vườn địa chất thế giới. Năm 1984, Thạch Lâm được chính phủ Trung Quốc phê chuẩn là Khu tanhg cảnh trọng điểm quốc gia. Theo truyền thuyết của dân tộc Di () thì Thạch Lâm là đất tổ của dân tộc này. Phong cảnh chủ yếu của Thạch Lâm là: Rừng đá lớn nhỏ, Lý Tử Tinh Thạch Lâm (), Động Chi Vân, Trường Hồ, Đại Điệp Thủy (). Mỗi năm vào ngày 24/6 âm lịch là thời gian tham quan Thạch Lâm lý tưởng nhất

(2) Dân tộc Di: Dân tộc thiểu số Trung Quốc, phân bố chủ yếu ở vùng Tứ Xuyên, Vân Nam, Quý Châu và Quảng Tây

Chương 96: He loves nothing except you

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Ngôn Lạc Quân cười một tiếng, nói: “Được, nhưng hồi tiểu học anh học môn thủ công không tốt, nếu như chúng ta ở lại đó đành phải để em nuôi anh rồi.”

"Ha ha, anh học không tốt? Thất bại! Thật là mất mặt, em toàn được điểm cao!" Bạch Ngưng cười kéo anh chạy về phía trước, đuổi theo ánh mặt trời chiều.

Chạy mấy bước, tấm áp-phích bên cạnh hấp dẫn cô.

Dừng bước lại đứng nhìn thật lâu, Bạch Ngưng quay đầu lại nói: "Trường quay Thiên Long Bát Bộ (1), chúng ta đến đó chơi đi!"

Ngôn Lạc Quân nhìn tấm áp-phích lại nhìn cô, nghi ngờ nói: "Người khác đến trường quay chơi thì không nói làm gì, em mà cũng muốn đi à?"

Lúc này Bạch Ngưng mới nhớ ra bây giờ cô siêu sao phim điện ảnh. Làm sao có thể nhìn thấy trường quay mà hưng phấn đến vậy? Nhưng cô vốn là người bình dân mà, thật sự rất muốn đi!

"Em muốn đi, em muốn đi cơ!" Không nghĩ ra lý do, cô đành ăn vạ.

"Không được, nơi đó chán muốn chết, không đi." Thấy cô lạ như vậy, Ngôn Lạc Quân cố ý trả lời.

"Không, em muốn đi, chúng ta đi nhé." Bạch Ngưng vẻ mặt đau khổ lắc lắc cánh tay của anh.

Ngôn Lạc Quân tiếp tục kiên quyết: "Không đi, nói gì cũng không đi." vừa vui mừng thưởng thức phản ứng của cô.

"Em muốn em ta muốn đi em muốn đi!" Bạch Ngưng dậm chân.

Ngôn Lạc Quân rớt cuộc cười nói: "Em ngồi dưới đất vừa đuổi chân vừa khóc ba phút thì anh đồng ý đi."

Bạch Ngưng nhìn anh, đôi mắt dần dần ướt át, quay đầu rời đi.

Ngôn Lạc Quân vội đuổi theo, gấp gáp nói: "Được được được, ngày mai chúng ta ngồi xe đến Đại Lý nhé."

"Không đi!" Bạch Ngưng giả vờ lau nước mắt, tiếp tục đi về phía trước.

Ngôn Lạc Quân kéo cô, dịu dàng nói: "Anh đùa thôi, đừng tức giận, ngày mai, ngày mai đi, được không?"

"Cái gì ngồi dưới đất vừa đuổi chân vừa khóc, anh chê em quê mùa, cố ý muốn em mất mặt!" Bạch Ngưng càng nói càng đau lòng.

"Anh đâu có, là trêu em thôi mà."

"Anh có!" Bạch Ngưng tiếp tục đi về phía trước.

"Anh thật sự không có, nếu không anh ngồi trên đất vừa đuổi chân vừa khóc, xin em đừng tức giận." Ngôn Lạc Quân gần như là khẩn cầu nói.

Bạch Ngưng ngừng lại, khẽ nức nở.

Thật lâu sau, cũng không thấy Ngôn Lạc Quân có hành động gì.

Cô len lén liếc qua, lại thấy anh cũng đang nhìn mình chăm chăm.

"Anh nói này, nhìn vẻ em cũng thấy mong đợi quá nhỉ? Để người đàn ông của em ngồi dưới đất giả ngu hay đến thế cơ à?"Ngôn Lạc Quân lườm cô nói.

Bạch Ngưng nhìn anh chăm chăm thật lâu, rốt cuộc không nhin được "phụ" cười một tiếng, nói: "Thật sự rất vui mà, chỉ cần nghĩ đến cảnh đó đã thấy buồn cười rồi, ha ha ha, buồn cười quá."

Ngôn Lạc Quân véo cái mũi của cô, lắc đầu nói: "Lớn rồi còn ngây thơ như vậy!"Nói xong kéo cô từ từ đi về phía trước.

"Chân em mỏi rồi, anh cõng em đi!"Bạch Ngưng lại yêu cầu.

Ngôn Lạc Quân ngồi xổm xuống, nói: "Anh thấy em sức sống dâng trào như thế, có chỗ nào giống như đang mệt đâu?"

Bạch Ngưng vui mừng leo lên vai anh, nằm trên lưng anh.Khi hă đứng dậy, vừa rung rung chân vừa kéo áo anh nói: "Dù sao anh cũng đang rảnh, dư thừa sức lực như thế rất phí."

"Ai nói sức lực của anh không có chỗ nào dùng, em chỉ biết chơi phần em, còn anh không chỉ phải đi theo em mà đến buổi tối còn phải ra trận, vậy mà chả thấy em giúp anh tiết kiệm sức lực gì cả."Ngôn Lạc Quân cõng cô ai oán nói.

Bạch Ngưng cười "khanh khách", nghịch ngợm luồn tay vào trong áo sơ mi của anh, sờ sờ tìm được điểm nho nhỏ nổi lên, xoa nắn nói: " Ông xã à -- người ta muốn mà --" giọng nói vừa mềm mại lại nũng nịu kéo dài âm cuối, làm cho xương cốt người ta mềm nhũn cả ra.

Ngôn Lạc Quân run lên, ép buộc mình ổn định bước chân, nghiêm túc nói: "Bảo bối, đừng làm liều!"

Bạch Ngưngở sau lưng anhbị chính hành động của mình làm cho đỏ bừng cả mặt, rồi

lại tiếp tục đùa giỡn trên đùa nói: "Ông xã, đến đây --" nói xong, còn liếm liếm vành tai anh.

"Bảo bối, chờ đấy, anh tới ngay!"Ngôn Lạc Quân run lên, nhiệt huyết xông thẳng lên đầu, công cô nhanh chóng chạy tới khách sạn.

"Ha ha ha, đi! Đi!"Bạch Ngưng vỗ vai anh.

Trời chiều ở phía trước, hai người ở phía sau, trên đất là cái bóngthật dài của bọn họ.

Một nhiếp ảnh ở đầu đường Vân Nam, cầm máy chụp hình đi sưu tầm ảnh về các hoạt độngcủa người trẻ tuổi nhanh chóng chụp lạicảnh này.

Trường quay, hồ Nhị Hải, suối Hồ điệp, Lệ Giang, Shangri-La. Trong mười ngày này, ban ngày bọn họ tùy ý đi chơi, buổi tối kích tình triền miên đến nửa đêm, quên hết tất cả, tại đất nước như Thiên đường đó trải qua chuỗi ngày chỉ có vui vẻ, chỉ có tình yêu. Cho đến một ngày, Ngôn Lạc Quân sững sờ mà nhìn chăm chăm vào một tựa đề tin tức tài chính kinh tế thật lâu.

.

Nửa đêm, kích tình đi qua, Bạch Ngưng nằm trong ngực anh, không mệt mỏi không còn sức lực ôm anh ngủ say như mọi ngày mà lại mở to mắt, hồi lâu mới lên tiếng: "Anh về đi."

"Chúng ta. Ngày mai đi Tây Song Bản Nạp."Ngôn Lạc Quân nói.

"Trở về đi."Bạch Ngưng ngửa đầu nhìn anh.

"Em cũng đã thấy tin tức đó, lần này Thịnh Thế tổn thất rất lớn. Anh có cha mẹ của

anh, công ty của anh, nhân viên của anh, anh không thể tắt máy ở đây cả đời được."

Ngôn Lạc Quân yên lặng, trong màn đêm yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng hít thở của hai người.

Ngày hôm sau rời giường, ăn qua điểm tâm, Bạch Ngưng mở máy giúp anh, âm báo cuộc gọi nhỡ và các tin nhắn tới dồn dập.

Cô cầm điện thoại di động đưa cho anh, Ngôn Lạc Quân lẳng lẳng nhìn cô, cầm lấy di động, dắt tay cô đi xuống dưới tầng.

Xuống xe taxi, anh vẫn nắm chặt tay cô, đi đến sân bay.

Trong chớp mắt đó, hai người cùng yên lặng.

Có lẽ, thôn tình yêu trong truyền thuyết là nơi có thể tác thành cho tình yêu của bọn họ. Nhưng không phải tất cả mọi người đều có dũng khí vứt bỏ tất cả, cũng có thể vứt bỏ tất cả mà ở lại thôn tình yêu, ở lại nơi tinh khiết này. Bọn họ nằm trong số những người không làm được.

Chỉ cần rời khỏi Vân Nam, cô vẫn mang theo quá khứ của Hứa Tĩnh Hàm và Bạch Ngưng, vẫn có một đứa bé không phải của anh, giữa bọn họ vẫn tồn tại khoảng cách.

Yêu anh đơn giản, nhưng muốn ở cùng nhau lại khó khăn đến vậy.

Trước mặt, là một tiệm bán hoa tươi nhỏ. Có hoa hồng, có Bách Hợp, cũng có các loại hoa cỏ nuôi ở trong chậu. Ông chủ viết ý nghĩa của các loài hoa lên giấy các-tông cắm phía trước hoa, để khách hàng có thể nhìn thấy.

Ngôn Lạc Quân ngừng lại, chậm rãi đến gần một chậu hoa.

Anh ngồi xổm xuống, nhìn hồi lâu, quay đầu lại nói với cô đang đứng bên cạnh: "Trở

về cùng anh đi, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa, được không?"

Mũi Bạch Ngưng đau xót, nước mắt làm nhòa đôi mắt, khẽ gật đầu một cái.

Ngôn Lạc Quân nhìn cô, trên mặt từ từ hiện ra một nụ cười.

Này lúc, ông chủ đi ra nói: "Tiên sinh, mua một chậu đi, anh thảo nở vào mùa đông hồng hồng đỏ đỏ, rất đẹp!"

Ngôn Lạc Quân ôm lấy chậu hoa, đưa cho Bạch Ngưng.

Bạch Ngưng khẽ cười một tiếng, nước mắt trong mắt chảy xuống, nhận lấy chậu hoa.

Hai người rời đi, ông chủ lại ôm một chậu anh thảo từ trong nhà ra, cắm giấy các-tông phía trước chậu hoa.

Trên giấy các-tông, viết ý nghĩa của hoa anh thảo: "He loves nothing except you".

(1) Phim trường Thiên Long Bát Bộ thuộc phía Tây Bắc thành Hạ Quan, thuộc thành phố Đại Lý. Đó là công trình được xây dựng mô phỏng theo kiến trúc thời nhà Tống, có hoàng cung, vương phủ uy nghi, phố xá, tửu lầu, nhà cửa, mái lợp ngói âm. Tên gọi của khu vực này có tên là Thiên Long Bát Bộ vì đây chính là nơi xây dựng phim trường để quay bộ phim Thiên Long Bát Bộ năm 2003 của đạo diễn Trương Kỷ Trung.

Phim trường rộng 700 mẫu, tương đương 1 triệu 700 USD để xây dựng. Phim trường gồm nhiều hạng mục dùng để quay các cảnh phim, công trình chính là bức tường thành mô phỏng theo khuôn mẫu của thành cổ Đại Lý.

Không chỉ là một phim trường làm nên sự thành công của bộ phim Thiên Long Bát Bộ năm 2006, phim trường còn là điểm tham quan không thể bỏ qua của du khách khi đến với thành phố Đại Lý. Du khách có thể tham quan khu vực phim trường, những cảnh hồi môn của vua quan thời Lý được phim trường tái dựng.

Chương 97: Ở bên nhau quá khó khăn

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Lại một lần nữa được nhìn thấy vườn hoa Ngôn gia, cô tự nhủ với mình, từ hôm nay trở đi, cô muốn ngoan ngoãn làmNgôn phu nhân, làm vợ Ngôn Lạc Quân, cho dù cô là Hứa Tĩnh Hàmhay là Bạch Ngưng.

Trong nhà, đột nhiên truyền đến tiếng Hình Hình khóc. Trong lòng Bạch Ngưng căng thẳng, lập tức chạy lên phía trước. Mới bước được một bước, liền cứng đờ đứng tại chỗ. Quay đầu lại, Ngôn Lạc Quân đang nhìn cô, trong ánh mắt mang theo mê lương vô tận.

Môi Bạch Ngưng run rẩy, nói không ra lời, chỉ đành nhìn thẳng vào anh.

Cuối cùnganh buông lỏng tay cô ra.

Trong lòng ghen ngào, một cảm giác không diễn tả được thành lời đã tan biến khi anh buông tay cô. Rời khỏi Vân Nam, những điều họ trốn tránh cũng ủa về.

"Anh đến công ty trước." Nói xong, anh xoay người đi về phía gara.

Cho đến khi anh lái xe rời đi, cô mới chậm rãi lên lầu, đột nhiên cảm thấy thật xa lạ với căn biệt thự này.

Bác Thẩm ôm Hình Hình xuống tầng, kỳ quái nhìn ra ngoài, hỏi: "Phu nhân, tôi thấy tiên sinh cũng trở về mà, sao lại đi đâu rồi?"

"Anh ấy đến công ty rồi." Bạch Ngưng nói. Một tiếng"phu nhân" kia lọt vào tai khiến cô nhớ tới tờ đơn li hôn, cô đã không phải là Ngôn phu nhân nữa rồi.

Nhìn Hình Hình vẫn còn khóc, Bạch Ngưng nói: "Để tôi ôm."

"Mặt con bé sao thế?" Ôm lấy Hình Hình, Bạch Ngưng mới nhìn thấy trên mặt con bé đầy vết thương đỏ đỏ.

Bác Thấm thở dài nói: "Chính con bé cào đấy, đeo bao tay thì lại chảy mồ hôi."

Bạch Ngưng đau lòng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầm lệ, nhẹ nhàng xoa đầu con bé.

Nếu như có thể, cô rất muốn cố gắng làm mẹ con bé, cố gắng khiến "người cha" như Ngôn Lạc Quân không phải để ý đến con bé nữa.

Buổi tối lúc ăn cơm, Ngôn Lạc Quân cau mày nói: "Bác Thấm, cà tím này sao mặn vậy?"

"À. xin lỗi tiên sinh."Bác Thấm vội vàng nói.

Bạch Ngưng ngồi đối diện căn căn môi, nói: "Cà và đậu phụ là em làm, em sơ ý cho nhiều muối quá."

Ngôn Lạc Quân ngẩng đầu nhìn cô, nói: "Thật ra thì. Vẫn tốt, là do buổi tối anh quen ăn nhạt."

Yên lặng một lúc, Bạch Ngưng cố gắng ăn từng miếng từng miếng cơm, ngay cả thở cũng khó khăn.

Ngôn Lạc Quân lại cố ý ăn nhiều cà và đậu phụ, để chứng tỏ anh cũng không chê đồ ăn cô làm.

Buổi tối, lúc Ngôn Lạc Quân vào phòng Bạch Ngưng đang đổi lại chăn ga giường, bên cạnh bày một bồn anh thảo hoa. Thấy anh đi vào, cô quay đầu lại nói: "Xong việc rồi sao? Em đi pha nước tắm." Nói xong, để chăn xuống, đi vào phòng tắm.

"A --" vừa mới vào phòng tắm, dưới chân Bạch Ngưng trượt một cái, suýt nữa thì ngã. Đỡ tay nắm cửa đứng lên, cônghe được Ngôn Lạc Quân đứng ở cửa nói: "Không cần, anh tắm vòi sen là được."

"À." Bạch Ngưng cúi đầu, nói: "VẬY. VẬY anh tắm đi, em đi thay chăn, để lâu quá rồi." Sau đó ra khỏi phòng tắm. Làm vợ, hình như cô còn quá nhiều điều phải học.

Khi Bạch Ngưng cũng tắm xong từ phòng tắm đi ra, Ngôn Lạc Quân đang ngồi trên giường xem tài liệu.

"Còn chưa xong việc sao?" Bạch Ngưng ngồi lên giường, cố ý gần gũi như vợ chồng cùng anh, rồi lại cẩn thận không đụng vào anh.

"Ừ, vừa về, rất nhiều việc phải làm." Ngôn Lạc Quân nói.

Bạch Ngưng lẳng lặng ngồi bên cạnh anh một lát, anh quay đầu lại, nói: "Em ngủ trước đi, lát nữa anh sẽ ngủ."

"Ừ." Bạch Ngưng cố gắng cười một cái nhưng vẫn hết sức gượng gạo.

Trên gối sạch sẽ có mùi của mặt trời.

Đệm vừa mới đổi ga giường, mềm mại nằm lên thật thoải mái.

Sau lưng, thân nhiệt anh như truyền qua không khí tới người cô, tiếng anh lật trang giấy làm rối loạn lòng cô. Bọn họ yêu nhau sâu đậm nhưng gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt. Một khắc kia, cô dường như đã được trải nghiệm cảm giác ‘cùng nhà khác ngõ’.

Nói bắt đầu lại, nhưng bắt đầu mới biết nó khó đến nhường nào.

Ngày hôm sau, cô dậy sớm tiễn anh đi làm, trước khi anh tan tầm cố gắng chơi với Hình

Hình, dốc lòng học bác Thẩm làm những món ăn anh thích, sau đó sẽ đón anh đi làm về. Còn Ngôn Lạc Quân lúc ở nhà, cố gắng không để ý đến căn phòng dành cho trẻ con kia. Dù phải làm thêm giờ, cũng vẫn về nhà cùng cô cơm tối. Sau đó đến tối, thì phân vân giữa làm hay không làm. Nếu như người phụ nữ bên cạnh không phải người anh yêu, không phải anh từng luôn miệng nói "bắt đầu lại lần nữa" , anh nhất định sẽ chia phòng, hoặc dùng cách cả đêm không về để trốn tránh cuộc sống vợ chồng nên có. Ngay cả anh cũng không hiểu, tại sao cô có thể khiến anh khổ sở như vậy.

Ban đêm, từ phòng tắm đi ra, anh vẫn đang lật tài liệu, hình như vĩnh viễn làm không hết việc.

Cô ngồi ở bên cạnh anh, lo lắng nắm chặt tay, chần chờ hồi lâu mới nói một câu: "Còn đang bận chuyện ở công ty sao?"

"Ừ, lúc trước để dồn quá nhiều." Anh trả lời, mắt nhìn chăm chăm tài liệu trên tay .

Bạch Ngưng gật đầu một cái, ép mình to gan.

Năm ngày rồi, anh không chạm vào cô lấy một lần, ngay cả tiếp xúc tay chân bình thường cũng không. Cô sợ tiếp tục như vậy nữa, bọn họ sẽ bị ép tới thở không nổi, cuối cùng vẫn phải chọn cách chia lìa. Nghĩ tới hậu quả đáng sợ ấy, cô rốt cuộc mở miệng nói: "Không phải anh nói. Muốn có con sao?"

Tay đang lật tài liệu dừng giữa không trung.

"Chờ thêm một thời gian nữa, gần đây tương đối bận, mệt chết mất." Sau khi yên lặng một lát, anh nói.

Bạch Ngưng nhẹ nhàng gật đầu: "Anh. Đi ngủ sớm một chút." Nói xong cũng quay lưng nằm xuống.

Tại sao anh lại lấy lý do giả dối như vậy.

Trước kia lúc ở nhà, sao anh không bao giờ kêu bận? Lúc ở Vân Nam, anh có thể cùng cô điên khùng chơi cả ngày, buổi tối triền miên hơn nửa đêm, lúc đó sao không nói một lời? Cô không biết phải làm sao, cô có thể không nhắc đến Hình Hình ở trước mặt anh, có thể đeo mặt nạ mỉm cười ở trước mặt anh, có thể cố gắng học làm món ăn anh thích, học tất cả những gì một phu nhân nhà giàu nên biết. Nhưng cô có thể cố gắng làm tròn bốn phận của một người vợ, nhưng bốn phận của một người chồng anh định làm sao đây? Anh chưa bao giờ nhắc lại chuyện li hôn, chẳng lẽ anh đã quên bọn họ bây giờ chỉ là ở chung phi pháp sao? Cuộc sống như vậy, thì cô là cái gì?

Nắm chặt gối, muốn khóc mà lại không khóc nổi.

Ngôn Lạc Quân cũng không xem thêm được bất kỳ một tài liệu nào nữa, bất đắc dĩ hai mắt nhắm nghiền.

Ngày mai, ngày mai, ngày mai anh nhất định làm được. Trong lòng thầm suy nghĩ.

Ngày hôm sau, sau khi Bạch Ngưng vào phòng tắm, Ngôn Lạc Quân lại giở một quyển tạp chí kẹp trong đồng tài liệu, là một quyển tạp chí s*x.

Bạch Ngưng ra khỏi phòng tắm, chỉ thấy Ngôn Lạc Quân trên giường vừa lúc đóng tài liệu, đặt lên trên bàn bên giường. Trong lòng dường như có dự cảm, khiến cô hơi lo lắng. Khi cô đang định lên giường, bất giác nhìn thấy bồn tắm anh thảo đã rụng mất mấy cái lá, thậm chí có lá còn chuyển sang màu vàng.

Bạch Ngưng vội vã chạy tới xem là chuyện gì xảy ra. Không cẩn thận đụng vào làm tài liệu trên bàn rơi xuống.

"Xin lỗi!" Bạch Ngưng lập tức ngồi xổm xuống trước mặt Ngôn Lạc Quân nhặt tài liệu, lại thấy bên trong lộ ra một quyển tạp chí.

Chương 98: Em có thai

Editor: mèomỡ
(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Xin lỗi!" Bạch Ngưng lập tức ngồi xổm xuống trước mặt Ngôn Lạc Quân nhặt tài liệu, lại thấy bên trong lộ ra một quyển tạp chí.

Mở ra, là hình khiêu dâm của một ngôi sao nữ hấp dẫn, "dục vọng", "tình ái" kích thích thị giác người xem, khiến người ta liên tưởng đến rất nhiều thứ.

Bạch Ngưng quay đầu nhìn anh, Ngôn Lạc Quân lộ vẻ lúng túng, nói: "Có thể là lúc thư ký thu xếp đồ đạc không cẩn thận kẹp nhầm vào." Nói xong liền cầm lấy tài liệu ném sang chỗ khác.

"Xem lâu như vậy, có tìm được cảm giác không? Có dục vọng muốn chạm vào em chưa?" Bạch Ngưng nhìn anh hỏi.

"Tĩnh Hàm, anh không phải."

"Em cũng đâu có cầu xin anh chạm vào em, anh cần gì phải ép mình như vậy, cùng lắm thì em lại chuyển về phòng cũ, có gì to tát đâu." Trong mắt Bạch Ngưng lấp lánh nước mắt, ôm chậu hoa đi ra cửa.

Ngôn Lạc Quân lập tức kéo cô lại, "Tĩnh Hàm, không phải."

"Không phải cái gì? Dù sao biệt thự của anh cũng có rất nhiều phòng, chúng ta cần gì phải chen chúc trong cùng một phòng?"

"Tĩnh Hàm!" Ngôn Lạc Quân không biết nói sao, chỉ kéo cô lại.

"Cho anh chút thời gian, được không?" Thật lâu sau, anh nói.

Bạch Ngưng đứng bất động, nước mắt dần dần chảy ra.

Ngôn Lạc Quân từ trên giường đứng dậy, chậm rãi hôn cô.

Cô để chậu hoa xuống, anh cởi áo ngủ của cô xuống, cô ôm cánh tay anh, anh ấn cô ngã xuống giường.

"Đợi mấy ngày nữa hết bận, chúng ta đi phục hôn nhé." Trên trán anh lấp lăm lăm mồ hôi, từ trên người cô lật người nằm xuống, nói.

"Không vội, anh cứ giải quyết công việc trước đi đã." Cô trả lời.

Anh hình như rất mệt mỏi, đảo mắt liền ngủ mất, cô mở to mắt nhìn về phía cửa sổ lấp lóe tia sáng.

Mệt chết mất, hai người bọn họ đều mệt mỏi.

Bọn họ bắt đầu cuộc sống vợ chồng bình thường.

Cô giúp anh thắt caravat, tiễn anh đi làm, nấu cơm cho anh, nghênh đón anh về, một tuần hai lần sinh hoạt vợ chồng, thỉnh thoảng, buổi trưa anh sẽ gọi điện thoại cho cô, hỏi cô ăn chưa. Bình thường, bình thản, rồi lại nặng nề. Nhưng cô không gấp gáp như xưa nữa, bởi vì trong lòng cô tự có mong đợi của mình -- kinh nguyệt của cô vẫn chưa tới.

Cô không biết chu kỳ của Hứa Tĩnh Hàm như thế nào, kinh nguyệt có đều hay không, mà dù sao đi nữa đây cũng là một cơ hội.

Nhìn que thử thai lén mua trên tay, cô bất giác phó thác tất cả mong đợi về vào nó. Nếu như cô nói cho anh biết, "em có thai", anh sẽ có phản ứng như thế nào? Anh sẽ vui mừng đến mức nào?

Bọn họ cuối cùng cũng đã có một đứa con thuộc về mình, đứa bé này sẽ là bước ngoặt từ nặng nề đi về phía hạnh phúc của hai người, sẽ xóa sạch ngăn cách giữa họ từ trước đến nay, để cho bọn họ thực sự "bắt đầu lại một lần" .

Mang theo giấc mơ cùng mong đợi, cô cẩn thận đọc hết hướng dẫn, mở gói, vào toilet.

Một phút, hai phút, ba phút, bốn phút, trên que thử thai từ từ xuất hiện hai vạch đỏ.

Giây phút đó, cô không kìm chế được vui mừng muốn hoan hô.

Hai vạch, cô mang thai, thật sự mang thai, có đứa bé của bọn họ!

Bạch Ngưng lập tức đứng lên, cầm điện thoại muốn gọi cho anh.

Nên nói thế nào đây?

Lạc Quân, em mang thai!

Lạc Quân, em có con của anh!

Lạc Quân, anh sắp làm ba rồi!

.....

Nói thế nào, rốt cuộc nên nói như thế nào? Hay là chờ anh về rồi nói cho anh biết? Hay là. cô nên đến bệnh viện kiểm tra xem? Đúng rồi, phải đến bệnh viện kiểm tra lại, đỡ phải mừng hụt. Mà đến bệnh viện, cô dĩ nhiên muốn anh có thể đi cùng cô.

Buổi tối, Bạch Ngưng chờ anh tắm rửa, cô ngồi trên giường cố nén kích động, chờ anh.

Luôn luôn nhanh nhẹn như anh, sao lần này lại tắm lâu vậy. Đợi mãi mà còn chưa ra.

Không nhìn được nhìn đồng hồ mới phát hiện này giờ mới có ba phút. Trời ạ! Bạch Ngưng tự cười mình.

Đợi nào đợi nào, mười phút sau, cuối cùng anh cũng đi ra, ngồi lên giường, theo thường lệ lật tài liệu.

"Sao còn chưa ngủ?" Anh hỏi, dáng vẻ bình thường giống như chỉ muốn biểu hiện bọn họ Tương Kính Như Tân*.

** Tương Kính Như Tân : tôn trọng nhau như khách*

Bạch Ngưng không thèm để ý, bây giờ cô không so đo với anh, qua một lúc cuối cùng cô cũng mở miệng nói: "Ngày mai là thứ bảy?"

"Ừ."

"Anh. Có rảnh không?" Giọng nói đầy mong đợi.

Ngôn Lạc Quân ngừng một chút, nói: “Để xem đã, có lẽ. Còn phải đến công ty. Có chuyện gì sao?”

Anh muốn tìm lý do trốn tránh sao không dùng cái nào mới mẻ hơn đi, có cần thiết lúc nào cũng lôi công ty có chuyện ra làm cớ không. Bạch Ngưng thầm nghĩ, nhưng trong lòng vẫn vui vẻ.

"Cũng không có chuyện gì to tát cả, chẳng qua, có lẽ...có lẽ em mang thai rồi, nên muốn anh đưa em đi làm kiểm tra thôi." Cổ nén kích động, cô giả vờ bình tĩnh nói.

Tiếng lật tài liệu ngừng lại, anh từ từ quay đầu, nhìn cô.

"Em nói. Cái gì?" Anh hỏi.

Bạch Ngưng nhìn anh, lại cúi đầu, nói: " ‘Cái kia’ lâu không tới nên hôm nay em mua

que thử thai. Có hai vạch, trong sách hướng dẫn viết hai vạch tức là mang thai, ta nghĩ nên đến bệnh viện kiểm tra xem."

Anh tựa như hiểu ra gì đó từ từ cúi đầu, yên lặng một lúc lại ngẩng đầu lên hỏi: "Hai vạch tức là mang thai sao?"

Bạch Ngưng gật đầu.

Trên mặt anh dần dần hiện lên nụ cười, sau đó tay chân hơi luống cuống bật cười từng trợn.

Cô cúi đầu cười khẽ, hỏi: "Ngày mai anh có thời gian rồi đưa em đến bệnh viện không?"

"Có!" Anh trả lời ngay lập tức, nói xong lại hơi lúng túng, sau đó hai người nhìn nhau đồng thời bật cười.

Cứ ngồi vui vẻ lại luống cuống như vậy trong chốc lát, anh nhìn đồng hồ, nói: "Em đi ngủ sớm một chút, sáng sớm ngày mai chúng ta phải đến bệnh viện!" Nói xong, đỡ cô nằm xuống.

Ngôn Lạc Quân cũng nằm xuống, sau đó hai người đồng thời nghiêng đầu nhìn đối phương, nhìn nhau cười, Ngôn Lạc Quân đến gần cô, ôm cô vào trong lòng.

Ngày hôm sau, trong bệnh viện, bác sĩ mặc áo blouse trắng nói: "Chúc mừng hai người đã có con."

Trái tim treo lơ lửng của Bạch Ngưng cuối cùng cũng có thể hạ xuống, vui sướng lấp đầy trái tim. Ngôn Lạc Quân cũng vui mừng cười, nắm tay cô thật chặt.

Đột nhiên nhớ tới hai lần trước té xỉu, Bạch Ngưng vội hỏi: "Trước đây không lâu tôi bị tụt huyết áp phải truyền nước biển, vậy có ảnh hưởng gì đến đứa bé không?"

"Tuyệt huyết áp, hạ đường huyết?" Bác sĩ hỏi.

Ngôn Lạc Quân gật đầu: "Đúng vậy."

Bác sĩ trả lời: "Vậy thì không sao, không cần lo lắng."

Hai người vui vẻ thả lỏng.

Bác sĩ lại nói tiếp: "Căn cứ vào kích cỡ của thai nhi, có lẽ mang thai được khoảng sáu tuần rồi, từ nay về sau không dùng thuốc có chất kích thích sẽ không có vấn đề gì."

"Ngoại trừ hai lần tuyệt huyết áp thì chưa từng phải vào bệnh viện." Bạch Ngưng nghĩ. Ngôn Lạc Quân cũng cố gắng nghĩ lại, sau đó hình như đột nhiên nhớ đến cái gì, sắc mặt dần trở nên u ám.

"Tình huống thai nhi rất tốt, khi nào được hai tháng thì quay lại làm kiểm tra." Bác sĩ nói.

"Vâng." Bạch Ngưng gật đầu, vui vẻ nhìn Ngôn Lạc Quân.

Từ phòng khám đi ra ngoài ngoài, lúc đến khúc quanh Ngôn Lạc Quân đột nhiên nói: "Theo như lời bác sĩ nói, là được khoảng gần hai tháng rồi đúng không?"

Chương 99: Cho anh một cơ hội bắt đầu

Editor:mèomỡ
(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Nụ cười trên mặt Bạch Ngưng bỗng biến mất, cô sững sờ nhìn anh.
“Phá thai. . .” Giờ phút này cô không thể nào liên tưởng từ này với đứa bé trong bụng.

Ngôn Lạc Quân hơi ngập ngừng, nói: “Anh nói là, dựa theo thời gian thì đứa bé này rất có thể có vào lúc ở khách sạn, hôm đó em uống rất nhiều rượu, điều đó dường như không tốt cho thai nhi.”

“Vì thế anh muốn em đi phá thai sao?” Bạch Ngưng không dám tin hỏi ngược lại.
“Sau khi phá thai, chúng ta sẽ để ý hơn, rồi sẽ sinh được một bé cưng hoàn toàn khỏe mạnh, như vậy không tốt sao?”Ngôn Lạc Quân nói.

Bạch Ngưng siết lấy ngực, dường như không thể tưởng tượng nổi lời này được nói từ miệng anh. Cô vừa mới được làm mẹ, nhưng cũng cảm nhận được sự bi ai của đứa bé trong bụng. Cô nhìn anh trừng trừng nói: “Sao anh biết đứa bé này có vào đêm hôm đó? Anh dựa vào đâu mà cho rằng cái thai này không khỏe mạnh chứ? Bác sĩ nói sáu tuần, chỉ nói là đại khái, nói không chừng là sau đó thì sao? Tại sao anh, tại sao anh lại có thể nhẫn tâm như vậy, chỉ như vậy mà muốn tước đoạt đi mạng sống của con sao?”

“Vậy nếu quả thật đúng vào lúc đó thì sao hả, nếu như thật sự mang thai vào ngày đó thì sao đây? Anh không muốn lại bị lừa thêm lần nữa!”Ngôn Lạc Quân gào lên.

Bạch Ngưng sững sốt một hồi lâu mới phản ứng được, run run nói: “Anh nói vậy là có ý gì? Anh nghi ngờ em?”

“Anh chỉ đề phòng khả năng này thôi.”

“Anh vẫn không tin em, đúng không? Anh cho rằng em và Hạ Ánh Hi có quan hệ mờ ám đúng không? Anh sợ đứa bé trong bụng em không phải là con anh có đúng không?” Bạch Ngưng bật khóc hỏi.

“Không phải là anh không tin em, chẳng qua anh rất sợ lại phải làm cha hờ một lần nữa.” Sự thực cô từng lừa anh lại hiện lên trong đầu, suy nghĩ đó khiến cho lưng anh chảy mồ hôi lạnh.

Bạch Ngưng không kìm chế được lùi về phía sau, run run tựa vào trên vách tường, giọng nói cũng run rẩy: “Nếu đã không tin em, vậy tại sao còn muốn ở bên cạnh em, tại sao nói muốn bắt đầu lại một lần nữa? Nói gì mà kết hôn lại, tất cả đều là đùa giỡn đúng không? Đã qua lâu như vậy, sao lại không thấy anh nhắc tới? Anh vốn không định kết hôn lại với em có đúng không!” Nước mắt ào ạt tuôn xuống, trong lòng lại như nghẹt thở.

Ngôn Lạc Quân xoay cô lại, vịn lấy bờ vai cô nói: “Anh thực sự đã dự định kết hôn lại với em, ngay bây giờ anh sẽ gọi luật sư đến tổ chức kết hôn lại cho chúng ta, nhưng anh muốn em hãy cho anh một lần bắt đầu thực sự là phải phá bỏ cái thai này, chúng ta

hãy quên hết tất cả những chuyện trong quá khứ đi rồi bắt đầu lại không được sao? Anh thật không ngại sự có mặt của Hình Hình, anh cũng có thể làm cha của nó, nhưng em phải cho anh một đứa con thật sự là của anh, được không?”

“Không được! Em nói cho anh biết, mặc kệ anh có tính toán như thế nào, đứa bé này là của em, em nhất định sẽ sinh nó ra, tuyệt đối sẽ không bỏ nó”, Bạch Ngưng bật khóc chạy xuống cầu thang.

Không ngờ khi tới khúc quanh, có một bác sĩ cũng vừa đúng lúc từ dưới đi lên, bất thành linh đâm sầm vào cô.

“Tĩnh Hàm!” Ngôn Lạc Quân kinh hoàng quát to một tiếng, chạy nhanh xuống lầu, trông thấy vị bác sĩ đó khi cô đang mất đi trọng tâm không ổn định đã kịp thời đỡ lấy cô.

“Chú Từ?” Khi nhìn thấy khuôn mặt của vị bác sĩ đó, Ngôn Lạc Quân ngạc nhiên thốt lên.

“Lạc Quân, là hai đứa à? Hai đứa đang cãi nhau chuyện gì vậy?” Bác sĩ Từ khó hiểu hỏi.

Ngôn Lạc Quân kéo Bạch Ngưng về phía mình, trả lời: “Không có gì.”

Bác sĩ Từ do dự một lúc rồi nói: “Hình như bác nghe hai đứa nói. Muốn phá thai? Tại sao?”

Ngôn Lạc Quân nói: “Là thế này, Tĩnh Hàm mang thai vào sáu tuần trước, trùng hợp ngày hôm đó chúng cháu có đi uống rượu với nhau, cháu sợ đứa bé bị ảnh hưởng không tốt cho nên mới muốn bỏ nó nhưng cô ấy lại không chịu.”

Bác sĩ Từ dò xét nhìn Bạch Ngưng một hồi có vẻ như dăm chiêu, suy nghĩ một lúc sau mới lên tiếng: “Tốt nhất đừng nên làm phẫu thuật phá thai bừa bãi, cơ thể sẽ bị ảnh hưởng rất nghiêm trọng.”

“Dạ, chúng cháu sẽ bàn bạc suy nghĩ kỹ lại rồi mới quyết định.” Ngôn Lạc Quân gật đầu nói.

Sau đó bác sĩ Từ đi lên lầu, Bạch Ngưng đẩy Ngôn Lạc Quân ra bỏ chạy xuống cầu thang.

Chương 100: Gặp nhau lúc 7 giờ tối

Editor:mèomỡ
(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Bác sĩ Từ đi lên lầu, Bạch Ngưng đẩy Ngôn Lạc Quân ra bỏ chạy xuống cầu thang. Ngôn Lạc Quân lập tức đuổi theo.

Bạch Ngưng lao xuống lề đường để đón xe, Ngôn Lạc Quân đuổi tới kéo cô lại. “Làm gì đó, quay về!”

“Anh mặc kệ em!” Bạch Ngưng dùng sức muốn thoát khỏi anh. Ngôn Lạc Quân túm lấy cánh tay cô kéo cô đến trước xe.

“Chuyện đứa bé để nói sau, bây giờ quay về nhà trước!” Ngôn Lạc Quân đẩy cô vào bên trong xe, đóng sầm cửa xe lại.

Bạch Ngưng lau nước mắt, xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngôn Lạc Quân đang định lái xe đi bỗng nhiên điện thoại vang lên, nhận điện thoại anh nhướng mày nói: “Tôi sẽ lập tức quay về công ty.” Nói xong cúp điện thoại, quay đầu nói với cô: “Công ty có chuyện, anh bảo Tiểu Hà lái xe đến cửa công ty chờ, giờ chúng ta tới công ty trước, rồi anh bảo Tiểu Hà đưa em về, được không?”

Bạch Ngưng không lên tiếng, Ngôn Lạc Quân bấm điện thoại gọi cho Tiểu Hà.

Khi Ngôn Lạc Quân ở công ty bận đến lúc trời tối mới về, Bạch Ngưng không ở trong phòng khách như mọi khi, anh đi thẳng lên tầng nhưng trong phòng cũng không có người. Anh cảm thấy như thiếu đi vài thứ đồ của cô và bồn hoa anh thảo.

Quay đầu lại nhìn về đầu kia hành lang, Ngôn Lạc Quân phiền não đập một phát lên cửa.

Lại chia phòng lần nữa, lại tiếp tục lạnh nhạt, cô không đi tìm anh, anh cũng không hỏi han gì đến cô.

Bạch Ngưng nằm ở trên giường, vuốt ve vùng bụng còn bằng phẳng của mình, cảm giác đau lòng vẫn không hề thuyên giảm chút nào.

Chuyện Hình Hình cô không có lời nào để nói, thế nhưng đứa bé này và chuyện của Hạ Ánh Hi, cô không thể hiểu được vì sao anh lại hoài nghi và tuyệt tình như vậy. Nói cái gì mà tin tưởng anh, đều là gạt người, quả nhiên, quả nhiên lời nói của đàn ông lúc ở trên giường là không thể tin, cô lại còn cho rằng anh thật sự rất tin tưởng cô, đúng là ngốc!

Chỉ là hoài nghi, chỉ là một sự hoài nghi không thể xác định mà anh bảo cô bỏ đứa bé, cái này gọi là gì? Thà giết lầm một trăm chứ không thể bỏ sót một người sao? Anh không sợ đây mới thật là con của anh? Cứ như vậy độc ác giết chết đứa con còn chưa được chào đời của mình? Anh luôn tuyệt tình độc ác, xưa nay đều luôn như thế.

Bạch Ngưng không nhịn được hốc mắt lại ươn ướt, rồi lại bởi vì đứa bé trong bụng mà cố ép mình vui vẻ, cố gắng kìm chế không cho nước mắt chảy ra.

Chiến tranh lạnh qua được mấy ngày, vào một buổi sáng, Ngôn Lạc Quân đến gõ cửa

phòng cô.

Bạch Ngưng bước ra mở cửa, thấy là anh thì lập tức xoay người đi vào. Cô đã sớm rời giường, nhưng vì anh đang ở bên ngoài nên không đi ra.

Ngôn Lạc Quân nói: “Tối có tiệc, em chuẩn bị đi.”

“Em chuẩn bị cái gì?” Bạch Ngưng hỏi.

Ngôn Lạc Quân nhìn cô đăm đăm trong chốc lát, xoay đầu sang hướng khác nói: “Buổi tiệc này tương đối quan trọng, có rất nhiều người lớn tham dự, chỉ là hộp mặt chứ không phải bàn về chuyện làm ăn, em ăn mặc nghiêm chỉnh chút là được rồi.”

Bạch Ngưng quay đầu lại, cười lạnh nói: “Nếu đều là người lớn, vậy anh dẫn người phụ nữ sống chung với anh theo làm gì? Chẳng lẽ anh muốn nói với những chú bác đó, đây là ‘Hứa Tĩnh Hàm’ người tình của con sao? Anh thì không sao nhưng tôi vẫn còn chưa đạt tới trình độ không biết xấu hổ như vậy đâu!”

“Sao em cứ phải để chuyện đó ở trong lòng chứ? Không phải chỉ là một tờ giấy chứng nhận thôi sao, có nó thì sao mà không có nó thì sao, trừ phi là em muốn phân chia tài sản, cho nên mới nhất quyết như vậy!” Ngôn Lạc Quân vô cùng tức giận nói.

“Tài sản?” Bạch Ngưng đứng bật dậy thốt lên: “Cho tôi bao nhiêu tiền không phải đều phụ thuộc vào một câu nói của tổng giám đốc Ngôn anh sao? Dù tôi và anh đã kết hôn, có thể lên tòa án yêu cầu đòi tiền anh thì thế nào? Nếu như một phần tiền anh cũng không muốn cho tôi, tôi có thể yêu cầu được sao? Một mạng cũng có thể bị anh một tay che trời lấp liếm, thì tôi có là cái gì? Tôi có bằng chứng thì có thể làm được gì?”

“Đúng, rất đúng! Cho nên tốt nhất em phải biết nghe lời, phải biết làm cho anh vui vẻ, bằng không anh sẽ khiến cho cuộc đời em muốn bao nhiêu thê thảm thì có bấy nhiêu thê thảm!” Ngôn Lạc Quân chột xoay người đá văng cánh cửa sang một bên bước ra khỏi phòng.

Bạch Ngưng bật khóc vô lực ngồi ở trên giường. Trong dạ dày lại buồn nôn vô cùng khó chịu, đầu cũng choáng váng, phản ứng khi mới mang thai càng ngày càng nghiêm trọng, cô thật mong muốn cha của đứa bé có thể ở bên cạnh quan tâm cô, chăm sóc cô, nhưng anh thì sao? Một lòng chỉ muốn cô bỏ nó đi, kể cả một danh phận cũng không chịu cho cô, ‘chỉ là một tờ giấy chứng nhận’ anh nói khinh thường như vậy nhưng anh không biết phụ nữ rất quan tâm đến thân phận làm vợ hay sao?

Ngôn Lạc Quân vừa bước vào phòng làm việc, vứt áo khoác sang một bên, nói lỏng cà vạt phiền não ngồi phịch xuống ghế dựa.

Thư ký gõ cửa đi vào, đi tới bên cạnh bàn làm việc nói: “Tổng giám đốc, vừa rồi có người đến tặng đồ cho anh.”

“Để đó đi.” Ngôn Lạc Quân ngửa đầu tựa vào cánh tay, không tập trung nói.

Thư ký bỏ túi tài liệu trong tay xuống rồi ra khỏi phòng làm việc.

Ngôn Lạc Quân vừa ngồi được một lát, xác nhận mình không thể nào làm vơi đi sự hừng hực trong lòng do tức giận mới ngồi dậy, mở túi tài liệu ra.

Là hình anh mang đi rửa, hình chụp lúc ở Vân Nam. Trông thấy Hứa Tĩnh Hàm ăn mặc theo kiểu phú bà lỗi thời tươi cười rạng rỡ kéo cánh tay anh, trong lòng vô cùng xúc

động. Khi đó anh cũng đang cười, không phải là loại cười tiêu chuẩn khi đứng ở trước ống kính mà là rất vui vẻ, cười rất xán lạn, tuy rằng thật sự rất giống một tên trai bao đi theo bên cạnh được “phú bà” nuôi dưỡng.

Mặc khác, anh cho cô chụp hình đủ loại trang phục, đủ loại địa điểm cũng chỉ vì muốn cho cô được vui vẻ nhiều hơn. Xuất thân từ giới giải trí cô lại không tạo nhiều dáng đứng hấp dẫn người, nụ cười cũng là đủ kiểu đủ loại, nhưng tất cả đều vui vẻ, hạnh phúc. Hình cô chụp cho anh chất lượng rõ ràng kém hơn rất nhiều, chọn cảnh và canh màn hình cũng không đều, nhưng hình cũng không hề xấu xí chút nào, anh tự nhận thấy đó là do nền tảng cơ bản của anh quá tốt, cho nên dù là nhiếp ảnh gia lờm đi nữa, hình chụp vẫn còn có thể bắt mắt như thường.

Nhìn từng tấm hình, anh không khỏi sầu não đầy cõi lòng. Bọn họ rõ ràng là có thể rất tốt rất vui vẻ, tại sao phải biến thành như vậy chứ? Không dám bắt đầu lại lần nữa chẳng lẽ lại muốn quay về những ngày tháng chiến tranh lạnh và hằng ngày gây gổ sao? Anh rất yêu cô, thật sự muốn mãi mãi sống bên cạnh cô.

Suy nghĩ một hồi, anh lấy điện thoại ra gọi đi.

“Giúp tôi đặt một phòng ở quán cà phê vào bảy giờ tối.”

Năm giờ, điện thoại di động của Bạch Ngưng vang lên. Nhìn thoáng qua màn hình, cô đặt Hình Hình xuống, đi ra ngoài cửa nghe điện thoại.

“Tĩnh Hàm, ăn cơm chưa?” Giọng của anh bất ngờ dịu dàng khác thường.

“Ăn rồi.” Cô trả lời.

“Sớm vậy ư? Vậy nếu như đến quán cà phê vẫn có thể uống thêm được chứ?” Anh hỏi.

“Quán cà phê?” Bạch Ngưng kỳ quái nói, “Không phải khách sạn sao?”

Ngôn Lạc Quân chỉ cười nhẹ, rồi nói: “Buổi tiệc tối nay anh hủy bỏ rồi, đã đặt chỗ ở quán cà phê nổi tiếng nhất thành phố, chỉ có hai người chúng ta thôi, được không?”

Nghe giọng nói dịu dàng của anh, trên mặt Bạch Ngưng cũng từ từ hiện lên nụ cười, khẽ nói: “Được.”

“Bảy giờ tối tại quán cà phê Mạn Bộ Vân Đoan.” Hần nói.

“Ừ, sáu rưỡi em bảo Tiểu Hà đưa em đi.”

“Được, còn nữa, ăn cơm không?” Hần cười cười hỏi.

“Không cần.” Bạch Ngưng ngượng ngùng trả lời.

“Lừa đảo, nếu có đói thì hãy ăn trước rồi đi.”

“Ừ, anh cũng thế.” Cô trả lời.

Cúp điện thoại, Bạch Ngưng nâng niu điện thoại di động trong bàn tay, rồi ngây ngô cười rộ lên.

Chương 101: Quán cà phê lãng mạn

Editor:mèomỡ
(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

“Bác Thắm, bác tới trông chừng Hình Hình, tôi có việc trở về phòng một lát.” Bạch Ngưng nói xong liền chạy về phòng.

Còn hơn một tiếng nữa, bằng tốc độ của cô hình như bây giờ nên bắt đầu trang điểm. Làm tóc, trang điểm, thay quần áo. Cô ở trong phòng bận rộn hơn một giờ. Ngắm mình ở trước gương một lúc lâu, xác định không có chỗ nào không vừa ý, sau đó cô mới cầm túi xách đi xuống lầu.

Bây giờ kém hai phút, đúng lúc tới quán cà phê, nhân viên phục vụ đi lên hỏi: “Tiểu thư đang tìm người sao?”

“Hình như là đã đặt phòng trước, Ngôn tiên sinh.” Bạch Ngưng nhìn nhìn vào bên trong.

“Ngôn tiên sinh đã đến rồi, tiểu thư, mời đi lối này.” Nhân viên phục vụ dẫn cô đi tới phòng được đặt sẵn.

Vừa đẩy cửa vào, trước mặt là một gian phòng thiết kế hình trái tim có mùi hoa thơm dịu nhẹ, vách tường màu tím bằng thủy tinh, mùi hoa hồng đỏ nồng đượm và ánh nến chập chờn vô cùng lãng mạn ấm áp, Ngôn Lạc Quân ngồi sau ánh nến, cười nhìn cô, giống như một hoàng tử từ trên trời rơi xuống.

Nhân viên phục vụ đi ra ngoài, Ngôn Lạc Quân đứng lên, dắt cô ngồi vào bàn. “Hôm nay em thật xinh đẹp.” Anh ngồi xuống ghế đối diện, nhẹ nhàng nói với cô.

Bạch Ngưng tháo chiếc kính đen ra, cúi đầu, nở một nụ cười ngượng ngịu. Ngôn Lạc Quân đưa đến trước mặt cô một bó hoa hồng to, nói: “Em nói là em thích hoa nhất.”

Bạch Ngưng cầm lấy bó hoa, cười ngọt ngào. Ngôn Lạc Quân cầm tay của cô, khẽ hôn.

“Anh đã nói chuyện với luật sư, ngày mai tới văn phòng anh cầm hồ sơ đi phục hôn, bây giờ... nếu em nhất định muốn có giấy chứng nhận mới thừa nhận là vợ của anh, vậy thì đợi thêm mấy ngày, làm bạn gái anh vài ngày, được không?”

“Không, em không đồng ý làm bạn gái anh, bây giờ em vẫn còn độc thân.” Bạch Ngưng cười nhẹ.

“Vậy kế hoạch cầu hôn của anh chắc phải đổi thành tỏ tình rồi?” Ngôn Lạc Quân nhíu mày hỏi.

Bạch Ngưng hả hê nói: “Đương nhiên rồi.”

“Hứa tiểu thư, làm bạn gái của anh được không?” Ngôn Lạc Quân hỏi.

“Hử, có hàng tá người theo đuổi em, anh có ưu thế gì mà em phải chọn anh?” Bạch Ngưng hất cằm.

“Tuyển chọn sao?”Ngôn Lạc Quân cười hỏi.

“Thứ nhất, anh có tiền, là người đàn ông tiêu chuẩn 5 tốt*; thứ hai, anh đẹp trai, là Phan An đương đại; thứ ba, anh có năng lực, ai dùng người này biết.”

**Câu gốc là “Kim cương vương lão ngũ” ý chỉ những người đàn ông hội tụ 5 tiêu chuẩn: đẹp trai, giàu có, giỏi giang, học thức cao, khiêm tốn.*

Bạch Ngưng đỏ mặt, che miệng bật cười.

Ngôn Lạc Quân tiếp tục mè khen mè dài đuôi: “Thứ tư, anh dịu dàng, tuyệt đối có thể che chở cho em như ánh mặt trời; thứ năm, anh chung tình, không ăn chơi đàng điếm như những kẻ khác; thứ sáu, cũng là quan trọng nhất, anh có ý định cả đời này chỉ yêu một người phụ nữ, chỉ kết hôn với một người, chỉ thương người đó, đến chết không quên, và quan trọng là, người đó là em. Thế nào, anh chắc chắn là người chiến thắng rồi chứ?”

Bạch Ngưng vừa buồn cười lại cảm động, ngẩng đầu lên nói: “Nhưng anh có bệnh.”

“Bệnh gì?”Ngôn Lạc Quân kinh ngạc.

“Tự kỷ, tự kỷ thành bệnh.”

Ngôn Lạc Quân cười một tiếng, vuốt tóc ra vẻ rất ngầu, nói: “Bởi vì anh là bạn trai em nên anh có tư cách tự kỷ.”

“Bạn trai nào, em đã đồng ý đâu!”

“Nhìn nụ cười ngượng ngùng trên mặt em là anh biết em đã đồng ý. Không cần phải sống chết không thừa nhận như thế”. Ngôn Lạc Quân vẫn nắm chặt tay cô.

Nhân viên phục vụ đi vào đưa cà phê, Bạch Ngưng cuống quýt rút tay lại.

Ngôn Lạc Quân cười nói: “Đã hơn hai mươi tuổi, lấy chồng hai lần rồi còn giả vờ làm thiếu nữ mười tám ngây thơ, không đúng, bây giờ thiếu nữ mười tám còn cởi mở hơn em, tám tuổi có khi vẫn hơn.”

“Anh mới giả vờ thì có!”Bạch Ngưng trừng anh.

“Anh biết em không đóng kịch, bởi vì...” Ngôn Lạc Quân dùng chân cọ cô: “Phụ nữ trước mặt người đàn ông mình yêu thường đỏ mặt xấu hổ, cho nên em không giả bộ, mà là thật.”

Bạch Ngưng cúi đầu nói thầm: ” Không biết xấu hổ.”

Ngôn Lạc Quân đứng lên, nhẹ nhàng hôn lên mặt cô.

“Ánh đèn chiếu lên gương mặt em rất đẹp.”Anh ngồi xuống, đưa cốc cà phê đã pha xong đến trước mặt cô.

“Mau ăn uống no say đi, sau đó chúng ta có thể ‘No ấm thì nghĩ chuyện dâm dục rồi’”. Anh cười nói.

Bạch Ngưng hừ anh: ” Anh muốn nghĩ thì tự nghĩ đi, em là phụ nữ có thai.”

Sắc mặt Ngôn Lạc Quân dần trầm xuống: “Anh có thể đồng ý với em không bỏ đứa bé này, nhưng em có thể đồng ý với anh bốn tháng nữa đi làm xét nghiệm ADN không?...”

“

Bạch Ngưng chậm rãi xiết chặt tay lại, trái tim trở nên lạnh giá.

“Không phải anh nghi ngờ em, chỉ là... chỉ là muốn cho chúng ta không có tí vết nào, không có trở ngại gì trong tương lai, chỉ có điều, bốn tháng sau mà phá thai sẽ tổn thương lớn đến cơ thể, anh sợ ...”

“Em không muốn làm!” Bạch Ngưng đứng dậy, kiên quyết nói.

“Bất kể thế nào em cũng không làm, phá thai em không làm, anh có thể đi xét nghiệm ADN nhưng ly hôn trước rồi làm!” Bạch Ngưng nói xong xông thẳng ra ngoài.

Ngôn Lạc Quân lập tức đứng dậy kéo cô nói: “Anh đã nhượng bộ rồi, em còn muốn thế nào? Người sai là em, anh sẵn sàng tha thứ, anh đồng ý làm một người đàn ông nhưng anh không muốn bị cấm sừng. Anh cần sự an tâm, muốn một đứa con thực sự thuộc về mình, như vậy mà em cũng không đồng ý sao?”

“Ngôn Lạc Quân, em nói lại lần nữa, em chắc chắn muốn đứa bé này, dù không ở với anh, em cũng nhất định muốn đứa bé!” Bạch Ngưng nhìn anh chăm chăm, gằn từng chữ.

Ngôn Lạc Quân cười một tiếng, nhìn cô nói: “Ý em là có thể vì đứa bé không biết là con ai này mà không cần anh, phải không?”

Bạch Ngưng nhìn anh nửa ngày, rồi nói: “Phải, bất luận thế nào, em cũng muốn có đứa bé này.” Nói xong hất tay anh, đi ra khỏi phòng.

Ngôn Lạc Quân lập tức đuổi theo, giữ chặt cô lại nói: “Anh cũng nói cho em biết, cho dù thế nào anh cũng không cần đứa bé này.”

“Đó là chuyện của anh, đứa bé ở trong bụng em, anh có thích hay không em cũng sẽ sinh nó ra”. Bạch Ngưng lớn tiếng nói.

Những người uống café xung quanh ngẩng đầu lên, nhìn thấy một đôi tuấn nam mỹ nữ ở giữa phòng cãi nhau ầm ĩ như vậy có người thầm than thành tiếng. Trong góc phòng, máy ảnh hướng về phía họ lóe sáng.

“Anh nói không cần là không cần, anh không muốn cho em sinh thì em sẽ không thể sinh.” Ngôn Lạc Quân bá đạo giữ chặt cô.

“Anh nói? Anh nói thì có ích gì? Tôi và anh có quan hệ gì à? Đừng quên chúng ta đã ly hôn, là anh đã chủ động đưa đơn đến cho tôi ký, đứa bé này là của tôi, anh có tư cách gì mà quản lý tôi? “Bạch Ngưng ra sức đẩy anh, nhưng không thể cạy ra.

Ngôn Lạc Quân lôi cô ra trước mặt, hung hăng nói: “Ly hôn? Ly hôn thì sao, anh muốn em là người phụ nữ của anh, em nhất định phải, anh bảo em phá thai, em nhất định phải phá.”

Chương 102: Đánh cược một lần

Editor: mềomỡ
(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Ngôn Lạc Quân lôi cô ra trước mặt, hung hăng nói: “Ly hôn? Ly hôn thì sao, anh muốn em là người phụ nữ của anh, em nhất định phải, anh bảo em phá thai, em nhất định phải phá.”

“Vậy thì anh giết chết tôi luôn đi! Dù sao đã giết một người, giết luôn cả tôi lẫn đứa con hoang trong bụng đi, chẳng phải tôi cảm sùng cho anh sao, vậy anh cứ nói cho thiên hạ biết người dám cảm sùng cho sếp tổng như anh, kết quả chỉ có nước chết” Cổ tay Bạch Ngưng gần như muốn trật khớp khiến cô không thể giãy giụa được nữa.

“Cô!” Ngôn Lạc Quân bị sự cương quyết của cô chọc giận, đảo mắt nhìn những người xung quanh đang trố mắt nhìn họ liền kéo cô ra khỏi phòng café.

Xe chạy như bay về biệt thự, Ngôn Lạc Quân kéo Bạch Ngưng lên tầng, đá văng ra cửa, lập tức ném cô lên trên giường.

Bạch Ngưng gấp gáp che chở bụng từ trên giường đứng lên muốn đi ra ngoài, Ngôn Lạc Quân lại đẩy cô về giường, đóng cửa lại, rút dây lưng ra.

“Anh định làm gì”? Bạch Ngưng muốn đứng dậy chạy đi nhưng Ngôn Lạc Quân đè cô lại, kéo cổ tay của cô dùng dây lưng trói lên đỉnh đầu cô.

Trên mặt Bạch Ngưng hiện lên sự sợ hãi, gấp gáp nói: “Anh muốn làm gì? Anh buông tôi ra, buông tôi ra! Nếu anh dám làm đứa bé bị thương tôi sẽ hận anh cả đời!”

“Cùng lắm thì anh lại cho em một đứa bé khác, em muốn bao nhiêu anh cũng sẽ cho em!” Ngôn Lạc Quân nói, lập tức xé quần áo của cô.

“Anh buông tôi ra, buông tôi ra, Lạc Quân, em xin anh, nó thật sự là con của anh mà, thật.” Bạch Ngưng khóc ròng nói.

Ngôn Lạc Quân đã cởi sạch quần áo của cô, tách hai chân cô ra nói: “Nó có phải là con của anh hay không anh không biết, nhưng em là người phụ nữ của anh!” Nói xong cũng đâm vào cơ thể của cô.

Thân thể và tâm lý đau đớn khiến nước mắt cô trào ra như đê vỡ.

.

Mặt trời sáng sớm mùa đông sưởi ấm vạn vật lười biếng trên mặt đất, hận không được vĩnh viễn đắm chìm dưới ánh mặt trời, hưởng thụ ấm áp say lòng người này. Bụng quặn lên từng cơn, Bạch Ngưng nằm trên giường gọi điện thoại xuống phòng khách.

“Bác Thẩm, bảo Tiểu Hà lái xe ra ngoài, đưa tôi đi bệnh viện.”

Một phút đồng hồ sau, Bác Thẩm vội vội vàng vàng chạy vào hỏi: “Phu nhân thế vậy?”

“Tôi sợ bị sảy thai.” Bạch Ngưng nhắm mắt lại, nước mắt trượt xuống khuôn mặt.

“Hà? Tôi sẽ lập tức gọi cho tiên sinh!”

“Không cần.” Bạch Ngưng nói: “Tự tôi đến bệnh viện cũng được.”

Bác Thẩm lập tức giúp cô lấy quần áo từ trong tủ.

“Vấn đề không nghiêm trọng, không có dấu hiệu sanh non nguy hiểm, về sau phải chú ý trước khi thai nhi được ba tháng tốt nhất không nên làm chuyện phòng the.” Nghĩ tới lời của bác sĩ, Bạch Ngưng nằm trên giường bệnh vui mừng sờ sờ bụng. May mà không sao, bằng không.

Nhìn màu xanh của cây cỏ ngoài cửa sổ bệnh viện bừng bừng sức sống, cô thật hi vọng đứa bé trong bụng cũng có thể giống như những cái cây này, dần dần trưởng thành. Nhưng Ngôn Lạc Quân.

Làm thế nào cô mới có thể cho đứa bé này một sinh mạng, để nó có thể vui vẻ lớn lên trong một gia đình có ba, có mẹ? Cô có nên đánh cược một lần, vì đứa bé này mà đánh cược một lần?

Nếu như không phải vì chuyện của Hình Hình, có lẽ cô cũng sẽ không phải chịu đựng tất cả những chuyện này, có lẽ Ngôn Lạc Quân cũng sẽ không nghi ngờ cô, dù có nghi ngờ cũng sẽ không tuyệt tình muốn bỏ đứa bé như vậy.

Cô dùng thân thể Hứa Tĩnh Hàm, nên phải trả nợ cho những chuyện trong quá khứ của cô ấy sao?

Cô rất muốn đứa bé này, muốn ở bên Ngôn Lạc Quân, vứt bỏ quá khứ khiến họ nảy sinh nghi kị, ngăn cách.

Nằm trên giường bệnh của bệnh viện thật lâu, cô mới lấy điện thoại ra, nhấn phím “1”.

Sau khi nhận được điện thoại của Bác Thẩm, Ngôn Lạc Quân lo lắng đi tới đi lui trong phòng làm việc, giùng giăng có nên đến bệnh viện thăm cô hay không. Tối hôm qua anh quá xúc động, ngộ nhỡ cô xảy ra chuyện gì thì làm thế nào? Nghe nói sinh non sẽ khiến cơ thể phụ nữ bị tổn thương nghiêm trọng, liệu về sau có để lại di chứng gì không hoặc là cả đời vô sinh? Nghĩ đến điểm này, anh sợ đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vội cầm lấy áo khoác định ra khỏi phòng làm việc.

Đúng lúc này điện thoại đột nhiên vang lên, nhìn thấy người gọi là “bà xã”!

Cô gọi cho anh làm gì?

Ngoài ý muốn lại thấp thỏm ần nút nghe, nhưng bên kia lại rất yên lặng.

“Tĩnh Hàm.” Anh không nhận được mở miệng nói.

“Buổi chiều, chúng ta gặp nhau được không?” Cô nói.

Ngôn Lạc Quân căng thẳng trong lòng, nói: “Được, anh sẽ về sớm.”

“Không.” Cô nói: “Sáu giờ chiều, em chờ anh ở quán bar Bồng Lai, em có một chuyện muốn nói với anh.”

“Được. Chuyện gì?” Cô quá bình tĩnh, khiến cho anh bất giác khẩn trương. Chẳng lẽ, vì chuyện tối ngày hôm qua, cô thật sự đã hận anh rồi? Quyết tâm chia tay với anh? Ngôn Lạc Quân bất giác khó thở.

“Tôi sẽ biết. Em cúp máy đây.”

“Đợi đã...!” Ngôn Lạc Quân vội ngăn cô lại.

Đợi một lát, bên kia truyền đến giọng nói của cô: “Có chuyện gì?”

“Anh xin lỗi.” Anh nói: “Thân thể em có ổn không?”

Bên kia yên tĩnh một lát, nói: “Em không sao, buổi chiều tới đây.” Nói xong liền cúp điện thoại.

Mặc dù cô nói không sao nhưng trong lòng Ngôn Lạc Quân vẫn vô cùng lo lắng. Nửa đêm hôm qua sau khi anh ra khỏi nhà mới nhớ tới lúc ấy hình như cô chảy máu, kết quả buổi sáng hôm nay Bác Thẩm gọi điện thoại tới nói đưa cô vào bệnh viện. Chẳng lẽ đứa bé thật sự đã không còn nên cô muốn đoạn tuyệt quan hệ với anh?

Bọn họ bây giờ ly hôn thật thì chẳng lẽ anh phải dùng cách trói cô bên mình để giữ cô lại sao? Không, anh không muốn cô hận anh, bọn họ rõ ràng có thể ở bên nhau, rõ ràng là có thể.

Trước khi tan việc, anh luẩn quẩn, tuyệt đối không muốn đến cái quán bar Bồng Lai chết tiệt kia.

Nếu như cô nói: chúng ta chia tay đi. Anh phải nói thế nào? Nói: anh không đồng ý, em sống là người của anh chết là quý của anh sao? Nhưng, nếu cô không trở về thì anh biết làm thế nào? Chẳng lẽ lại tiếp tục cãi nhau suốt sao?

Hối hận vỗ mạnh lên đầu mình, điện thoại lại vang lên.

Không phải cô gọi nhắc nhở anh chứ? Vừa nhìn, anh thở phào nhẹ nhõm, là Liên Dịch Trác.

“Chuyện gì?”

“Sao khẩu khí hung hãn thế, tôi trêu chọc cậu à.” Liên Dịch Trác nói.

“Nói, chuyện gì?” Ngôn Lạc Quân không kiên nhẫn nói.

Liên Dịch Trác nói: “Hôm nay thằng nhóc lão Tam kia cửa đồ mĩ nhân băng giá rồi, vui mừng muốn làm party ở quán rượu PR, tối nay đó..., bảo tôi thông báo cho cậu. Có đi không?”

“Có!” Ngôn Lạc Quân lập tức nói.

“Kỳ quái, vừa mới nói như thế không thèm để ý, sao bây giờ lại hưng phấn thế? Thằng nhóc cậu chưa từng đến quán rượu à?”

“Ai cần cậu lo, nói mau, mấy giờ?”

“Bảy giờ bắt đầu.” Liên Dịch Trác đột nhiên nghiêm túc nói: “Đúng rồi, cậu và bà xã sao rồi? Sao ngày nào cũng lên báo thế hả? Hôm nay Phương Tuyền và Nhược Tình cũng sẽ đi, tin tức ngày hôm qua có lẽ tất cả mọi người đều xem rồi, chú em cố gắng lên, đừng để tối nay Phương Tuyền lên mặt trước mặt cậu. Giải quyết cho xong chuyện với bà xã đi, giả vờ ân ái cũng được, biết không?”

Ngôn Lạc Quân không vui nói: “Cần gì giả vờ, tôi và bà xã vốn vẫn rất ân ái, giả vờ làm gì?”

Chương 103: Mâu thuẫn

Editor: mềomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

“Được được được, tùy cậu vậy..., buổi tối cùng đi nhé, cúp máy đây.” Xong rồi còn nói thêm: “Ngày mai trang đầu các báo lại viết hai vợ chồng quay lại ân ái cho mà xem.”

“Cậu nói cái gì?” Ngôn Lạc Quân đang muốn tra hỏi, bên kia đã cúp điện thoại.

Phương Tuyền? Hừ, còn lâu anh mới thua anh ta! Bảy giờ sao, dù sao anh cũng đã nói là sáu giờ rưỡi, vừa khéo đi đón bà xã đến đây với anh. Máy tiếng ở party anh sẽ cố gắng làm việc tốt chộc cho cô vui vẻ, sau đó hai người cùng nhau về nhà.

Tiếp theo, anh rút điện thoại ra nói chuyện.

“Tĩnh Hàm.” Anh dịu dàng nói: “Xin lỗi, chuyện của em có thể để tối nay nói được không? Buổi chiều có thể anh không đến khách sạn được.”

Bên đầu kia điện thoại yên lặng, anh lại nói: “Xin lỗi, Tĩnh Hàm, bạn anh đột nhiên mở tiệc, đúng sáu giờ rưỡi, vậy chúng ta có thể tham gia party trước rồi sau đó về nhà nói chuyện của chúng ta, nhân tiện anh có thể giới thiệu em với bạn của anh. Sau khi kết hôn em còn chưa gặp bọn họ bao giờ. Bạn bè không phải lúc nào cũng tụ họp được đông đủ như thế này, mà chuyện của chúng ta. Không phải còn một đời để nói sao?” Anh nói.

Yên lặng thật lâu, mới nghe được tiếng cô nói: “Được.”

Ngôn Lạc Quân vui vô cùng, vội vàng nói: “Vậy anh gọi Tiểu Hà đón em hay là anh đến đón em?”

“Tiểu Hà.” Cô nói.

“Em khỏe chưa?” Anh lại hỏi.

Bạch Ngưng trả lời: “Em không sao, ra viện từ buổi sáng rồi.”

Ngôn Lạc Quân thở phào nhẹ nhõm, nói: “Vậy thì tốt, vậy sáu giờ bảo Tiểu Hà đưa em đến quán rượu Purple Rain nhé.”

“Ừ.” Cô trả lời.

Cúp điện thoại, Ngôn Lạc Quân cười vui vẻ.

Buổi tối, khi Tiểu Hà gọi điện thoại tới nói trên đường kẹt xe, đoán chừng bảy giờ mới có thể đến, Ngôn Lạc Quân càng thêm vui vẻ, thật đúng là trời giúp anh! Luôn miệng nói: “Không vội không vội.”

Bảy giờ mười phút, Tiểu Hà dừng xe ở bên ngoài quán rượu.

Ngôn Lạc Quân đã vì Bạch Ngưng đặc biệt chuẩn bị sữa tươi nóng, điểm tâm ..., vừa nghe nói cô đến là lập tức chạy ra dẫn cô vào.

“Thấy tinh thần em tốt như vậy thì anh an tâm.” Ngôn Lạc Quân đỡ cô từ trên xe xuống nói.

Nhìn thấy anh dịu dàng, trong lòng Bạch Ngưng có một chút ấm áp.

“Vào đi, bọn họ đã đến rồi, đều nói muốn gặp lại vị đại mỹ nhân này!” Ngôn Lạc Quân đỡ cô đi vào bên trong.

Bên trong quả nhiên tụ tập khoảng hai ba mươi người, hầu hết là các cặp đôi. Quả nhiên so với bạn bè thì Ngôn Lạc Quân kết hôn sớm nhất.

“Đây là vợ tôi, nhìn xem chúng tôi có phải trời sinh một cặp hay không?” Vừa vào, Ngôn Lạc Quân lớn tiếng nói.

Bạch Ngưng huých anh, ngượng ngùng cúi đầu.

“A, vừa gặp em dâu anh chỉ muốn đọc thơ: Dịu dàng nhất khi nàng cúi đầu, tựa như một đóa hoa sen thẹn thùng không thẳng nổi gió lạnh. [1] Ha ha ha!” Liên Dịch Trác lớn tiếng nói.

“Đúng đúng đúng, không ngờ Hứa mỹ nhân nổi tiếng ở trước mặt Tiểu Ngôn lại giống như chim nhỏ nép vào người như vậy, sớm biết thế tôi đã đuổi theo!” Những người bên cạnh nói đùa.

“Cậu dám tôi liền thiên cậu!” Ngôn Lạc Quân ôm Bạch Ngưng vào trong lòng, thể hiện dự vọng chiếm hữu.

“Nhìn cậu xem!” Người xung quanh cười âm lên.

Đúng lúc này, lại có người nói: “Các cậu biết sáng hôm nay chị dâu đi đâu không? Đi bệnh viện rồi, ha ha ha, bị tôi ép hỏi Lạc Quân không chịu đựng được phải thừa nhận tối hôm qua cậu ta nhịn không được, cùng bà xã đang mang thai “này nọ” rồi, kết quả là bị động thai ..., ha ha ha!” Lời này vừa nói ra, mọi người cười càng lớn tiếng.

Giọng nói này hơi quen tai, Bạch Ngưng nghi ngờ nhìn về phía người vừa nói. Đúng là kẻ đời này cô vĩnh viễn sẽ không quên mặt— Trần Chí Dương!

Hắn! Quả nhiên Hạ Ánh Hi nói thật, hắn thật sự đã được thả ra! Hắn cười lớn giống trong cơn ác mộng của cô, giống cái hôm trong khách sạn, thật đáng sợ!

Bạch Ngưng bất giác quay cuồng, cơ thể cũng lão đảo. Thấy cô khác lạ Ngôn Lạc Quân đỡ cô, cúi đầu hỏi: “Sao thế?”

Bạch Ngưng đẩy anh, chạy ra ngoài.

“Tĩnh Hàm!” Ngôn Lạc Quân lập tức đuổi theo.

“Tĩnh Hàm, em làm sao vậy?” Bên ngoài quán rượu, Ngôn Lạc Quân kéo cô hỏi.

“Anh buông ra!” Bạch Ngưng đẩy anh ra, chạy đến bên đường cái, ngăn một chiếc taxi vừa tới, lập tức ngồi lên.

“Tĩnh Hàm, em đứng lại!” Ngôn Lạc Quân chạy đuổi theo, xe taxi đã sớm mất hút.

Vào lúc này, trong quán rượu một người cũng chạy ra, Trần Chí Dương hỏi: “Sao vậy Lạc Quân?”

Ngôn Lạc Quân nhìn đám người đằng sau ra vẻ am hiểu, giống như đã sớm biết quan hệ của bọn họ không tốt, vừa rồi chỉ là bọn họ cùng nhau diễn trò mà thôi. Anh vừa thẹn vừa tức, lấy điện thoại ra, gọi cho cô nói: “Hứa Tĩnh Hàm, lập tức trở lại cho anh!”

Điện thoại lập tức bị ngắt, truyền đến tiếng “tút tut” liên tục.

Ngôn Lạc Quân trong cơn tức giận ném điện thoại di động xuống đất.

Trần Chí Dương vội nhặt điện thoại di động lên nói: “Được rồi được rồi, phụ nữ đều

như vậy cả, cô ấy tức giận cậu không để ý tới cô ấy, chốc nữa cô ấy sẽ tự trở lại. Đi vào đi vào.”

Liên Dịch Trác nói: “Sao lại thế này? Có cần đuổi theo không?”

“Mặc kệ cô ấy!” Ngôn Lạc Quân đi vào quán rượu.

Đem sữa tươi và một đồng điểm tâm linh tinh ném vào thùng rác, Ngôn Lạc Quân bắt đầu chơi đùa như không có việc gì xảy ra, chỉ có điều uống rất nhiều rượu.

Lúc này những người khác không nói gì, tửu lượng anh cũng tốt, cho nên cũng coi như không có chuyện gì xảy ra.

Đến chín giờ, người khác đã lôi kéo bạn gái kích tình khiêu vũ, có mấy đôi thậm chí còn ôm nhau vào trong góc bắt đầu hôn. Ngôn Lạc Quân ngồi bên bàn buồn bực uống rượu. Đang uống, điện thoại di động lại vang lên, Ngôn Lạc Quân nhận điện thoại.

“Alo, Chú Từ.”

Bên kia Bác sĩ Từ nói: “Lạc quân, chú suy nghĩ đã lâu rồi mới quyết định hỏi cháu một chuyện, trên báo nói cháu và vợ hôm qua cãi nhau trong quán cà phê, còn nói đã ly hôn, rốt cuộc mọi chuyện là thế nào?”

Ngôn Lạc Quân thấy Phương Tuyền và Vu Nhược Tình đang ngồi bên kia, liền đi ra bên ngoài.

“Không sao, chỉ cãi nhau linh tinh thôi ạ.” Ngôn Lạc Quân nói.

“Thật không, không có lừa làm sao có khói, các cháu đúng là có mâu thuẫn rất lớn. Ngày đó chú cũng nghe mấy người ở bệnh viện nói, dường như cháu muốn vợ phá thai à?” Bác sĩ Từ nói.

“Chú Từ, cảm ơn sự quan tâm của chú, chuyện của chúng cháu, cháu sẽ giải quyết.” Ngôn Lạc Quân nói.

“Lạc Quân, ba cháu không hài lòng với hôn sự của cháu là có lý do của ông ấy, mắt nhìn người của người lớn chính xác hơn người trẻ tuổi các cháu, cháu cũng đừng nên quá cố chấp.”

Ngôn Lạc Quân yên lặng, không biết nên trả lời thế nào.

Bác sĩ Từ lại nói: “Cô ấy không chịu phá thai cũng là có nguyên nhân. Có chuyện, chú vẫn chưa nói, bây giờ chú không biết làm thế có phải sai lầm không nữa.”

Ngôn Lạc Quân hỏi: “Chuyện gì ạ?”

Bác sĩ Từ nói: “Lạc Quân, cháu nói thật với chú, bây giờ cháu và Hứa Tĩnh Hàm ra sao rồi? Thật sự đã ly hôn rồi à.”

Ngập ngừng một lát, Ngôn Lạc Quân mới nói: “Ly hôn không lâu, chuẩn bị đi phục hôn .”

[1] Câu thơ trong bài Sa Dương Na Lạp của Từ Chí Ma

Chương 104: Kết thúc

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Ngập ngừng một lát, Ngôn Lạc Quân mới nói: “Ly hôn không lâu, chuẩn bị đi phục hôn.”

Bên kia yên lặng một lát mới nói: "Cô ấy không chịu phẫu thuật có lẽ do thân thể, có lẽ cô ấy không nói nhưng chú nghĩ chú nên nói cho cháu biết, lựa chọn thế nào là do cháu."

Ngôn Lạc Quân căng thẳng, vội hỏi: "Chú Từ, như vậy là sao?"

Bác sỹ Từ nói: "Khi hai cháu chưa kết hôn, có một học sinh biết quan hệ giữa ba cháu và chú, nói việc này cho chú biết, chú đã nghĩ mấy ngày, sợ ảnh hưởng quan hệ của các cháu nên không nói ra."

"Chú Từ, chú nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?" Ngôn Lạc Quân hơi sốt ruột.

"Hứa Tĩnh Hàm đã từng bí mật phá thai hai lần, lại trùng hợp ở bệnh viện của học sinh đó." Bác sỹ Từ nói.

"Chú nói cho cháu nghe không phải muốn ép cháu phải làm thế nào, mà nói cho cháu biết cô ấy không chịu phá thai nữa, có lẽ là sợ thân thể không chịu nổi sau này không thể mang thai được nữa. Dù sao cũng là chuyện quá khứ rồi, nếu cháu để tâm thì phải suy nghĩ nghiêm túc xem có nên phục hôn không, còn nếu cháu không để tâm thì cũng đừng ép cô ấy phá thai nữa."

Ngôn Lạc Quân hoàn toàn không nghe lọt những câu tiếp theo, trong đầu chỉ vang vọng cái tin khiến anh nghiến răng nghiến lợi.

Cúp điện thoại, anh càng nốc rượu điên cuồng hơn.

Liên Dịch Trác thấy dáng vẻ đó, đi tới nói: "Sao lại uống dã man như vậy? Không phải chỉ cãi nhau thôi sao? Đi thì cứ đi, cậu tự chơi một mình không được sao?"

Lúc này Trần Chí Dương cũng tới, đoạt lấy ly rượu của anh nói: "Lạc Quân, cậu định thế nào? Lúc tôi bị bắt đi cũng không đến nỗi giống như cậu lúc này. Đừng uống đừng uống nữa! Vì một người phụ nữ mà thành ra như vậy thật không đáng, cô ta không nể mặt cậu, cậu đương nhiên có thể khiến cô ta hối hận!"

Ngôn Lạc Quân đứng phắt dậy, lấy áo khoác đi ra ngoài.

Hai người vội đuổi theo, nói: "Sao vậy, đi đâu thế?"

"Các cậu chơi đi, tôi về trước đây." Nói xong Ngôn Lạc Quân ra khỏi quán rượu.

Lái xe về đến nhà, Ngôn Lạc Quân lên lầu, đi thẳng vào phòng Bạch Ngưng.

Cô đang định đi tắm, quay đầu liếc nhìn anh nhưng vẫn đi về phía phòng tắm.

"Đứng lại." Ngôn Lạc Quân chậm chậm tiến lên.

Bạch Ngưng quay người lại nhìn anh.

Ngôn Lạc Quân đứng trước mặt cô, nói: "Phá thai chưa?"

"Ý anh là sao?" Cô hỏi ngược lại.

Ngôn Lạc Quân nói: "Tôi hỏi cô đã phá thai chưa, nếu chưa thì ngày mai đi phá ngay!"

"Tôi nói rồi, tôi sẽ không phá thai!"

"Có thể vì người khác phá thai hai lần, vậy sao không thể vì tôi mà phá một lần?" Ngôn Lạc Quân cười lạnh. "Vậy được, bây giờ tôi cho cô hai con đường, một, ngày mai đi làm phẫu thuật, chúng ta phục hôn. Hai, mang đứa con hoang của cô cút ngay!"

Bạch Ngưng nhìn chăm chăm vào anh, một lúc lâu sau mới hỏi: "Anh nói gì? Con hoang?"

"Đúng, con hoang! Bây giờ hãy nói cho tôi biết, cô muốn đứa con hoang này hay là muốn làm Ngôn phu nhân!" Ngôn Lạc Quân hung dữ nhìn chăm chăm vào cô.

Sống mũi cay, trái tim đau đến mức ngừng đập, Bạch Ngưng cắn răng, nói: "Được, tôi cho anh biết, tôi muốn con của tôi."

"Cút!" Ngôn Lạc Quân thét lớn.

Bạch Ngưng cứng đờ hai giây, quyến luyến nhìn gian phòng một lượt rồi đi ra ngoài cửa.

Tiếng bước chân xuống tầng vang lên dồn dập, Ngôn Lạc Quân xác định trong phòng đã không còn một bóng người. Hít thở từng hơi thật sâu, cố gắng trấn định lại tâm trạng

kích động của mình. Một lúc lâu sau, nhìn quần áo treo trong chiếc tủ mở tung của cô, anh giật hết xuống, cầm điện thoại túi xách của cô lên, lại nhìn thấy bồn hoa anh thảo ở bên cạnh. Sững sờ một lúc, anh dứt khoát nhấc chậu hoa đi ra ngoài cửa.

Bạch Ngưng rưng rưng cắn răng đi khỏi biệt thự, nhìn bóng đêm mịt mờ, đột nhiên mất phương hướng.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân của Ngôn Lạc Quân, Bạch Ngưng quay đầu lại, một đồng quần áo đập vào mặt cô.

"Cút ra khỏi tầm mắt của tôi, đừng bao giờ để tôi gặp lại cô nữa!" Ngôn Lạc Quân ném quần áo, điện thoại di động, túi của cô, cuối cùng ném mạnh chậu hoa anh thảo vào trước mặt cô, mảnh sứ vỡ bắn lên chân cô truyền đến cảm giác đau đớn.

Kéo đồng quần áo trên đầu xuống, cánh cổng sắt trước mặt đóng rầm lại, sau đó khuôn mặt làm cho người ta rét lạnh quay đi, nước mắt trào khỏi hốc mắt.

Bóng lưng của anh càng lúc càng rời xa khỏi tầm mắt mơ hồ của cô, cuối cùng biến mất hoàn toàn. Bạch Ngưng mím môi thật chặt, sợ mình bật ra tiếng khóc.

Ánh đèn của biệt thự tắt dần, cô quay đầu lại, nhìn lên bầu trời đêm đen ngịt.

Tối nay không có trăng, cũng không có sao, chứng tỏ thời tiết ngày mai rất xấu.

Từng tiếng rít thê lương vang lên như tiếng kêu của ma quỷ ban đêm, theo tiếng rít là gió lạnh thấu xương thổi qua người, cả người rét lạnh. Đứng một lúc lâu, Bạch Ngưng không còn cảm giác gì cúi đầu xuống, lau những giọt nước mắt ngăn trở tầm nhìn. Trong ánh đèn của vườn hoa, nhìn thấy chiếc điện thoại di động ở dưới đất.

Cô run rẩy nhặt điện thoại di động lên, chậm chậm lê bước.

Kết thúc, cuối cùng đã kết thúc rồi. Trò cười, cuối cùng tất cả chỉ là một trò cười.

Không có phương hướng, nhưng kiên quyết lựa chọn bước tiếp, để lại tất cả sau lưng.

Nhưng cuối cùng cô vẫn quay đầu lại ngồi xổm xuống khóc nhặt chậu cây hoa anh thảo lên.

Ở nơi đẹp như mộng đó, anh nói với cô: chỉ yêu mình em. Ở nơi tràn đầy kỷ niệm đó, anh nói với cô: chúng ta bắt đầu lại lần nữa. Cô còn chưa thấy bắt đầu mà đã kết thúc rồi.

Cầm cây hoa anh thảo dính đất lên, lão đảo trong đêm đông rét lạnh không có phương

hướng, lần đầu tiên cô có cảm giác cô độc, phiêu đảng giữa trời đất mịt mù không có một ai.

Tiếng rít thê lương vẫn còn vang vọng bên tai, gió lạnh thấu xương vẫn xuyên thấu thân thể, sự khó chịu từ bụng khiến cô đột nhiên nhớ tới sinh mệnh bé nhỏ ở đó.

Cô còn có con, con cần được cô bảo vệ. Nhưng đêm nay, cô có thể đi đâu? Có thể dùng cái gì để cứu lấy tính mạng đứa con bé bỏng của cô? Cô vấp chân, lập tức ngã xuống đất.

Vội vàng dùng tay che bụng, để cho bả vai đập mạnh xuống đất.

Nước mắt trào ra, cô bất lực ngồi dưới đất.

Phải làm gì đây? Cô phải làm gì mới có thể bảo vệ được con?

Cơn rùng mình vây quanh cơ thể, lúc này mới cảm thấy vật cô cầm trên tay.

Điện thoại di động.

Ấn nút mở điện thoại, trong lòng nghĩ tới người quen duy nhất trên danh bạ -- Hạ Ánh Hi.

Không còn lựa chọn nào khác, cô gọi điện thoại cho Hạ Ánh Hi, mười một giờ đêm gọi điện thoại cho anh.

"Hứa tiểu thư?" Giọng nói của anh mang vẻ bất ngờ và không chắc chắn.

"Tôi." Bạch Ngưng mở miệng một cách khó khăn: "Anh có thể giúp tôi một chút không?"

Trên kính vang lên tiếng "bộp", sau đó tiếng thứ hai, tiếng thứ ba."bộp bộp bộp", tiếng mưa rơi trên tấm kính.

Trời mưa rồi!

Lòng Ngôn Lạc Quân đột nhiên chấn động.

Mưa lớn dần dần, anh không nhận được đứng lên đi tới ban công.

Ngoài cổng tối đen như mực, không thấy gì cả.

Gió thổi từng đợt, mưa rơi nặng hạt, cô có thể đi đâu? Có thể bị xảy thai không? Quần

áo trên người ít như vậy, có thể bị lạnh không? Trong lòng đau đớn từng cơn, anh chạy vội xuống tầng.

Chương 105: Nhờ giúp đỡ

Editor:mèomỡ

(<http://bjchjpxinh.wordpress.com/>)

Gió thổi từng đợt, mưa rơi nặng hạt, cô có thể đi đâu? Có thể bị xảy thai không? Quần áo trên người ít như vậy, có thể bị lạnh không? Trong lòng đau đớn từng cơn, anh chạy vội xuống tầng.

Dưới ánh đèn yếu ớt, chỉ thấy một đồng quần áo ngoài cổng, mảnh sứ vỡ và bùn đất đầy đất, không thấy cô đâu.

"Tĩnh Hàm!" Nhìn màn đêm tối đen như mực, anh gọi.

"Tĩnh Hàm!" Không có ai, không có chút ánh sáng nào, cô đi đâu rồi? Ngôn Lạc Quân lập tức trở về nhà lấy đèn pin cầm tay chiếu khắp vùng xung quanh biệt thự nhưng mãi không tìm thấy cô.

Mưa lớn dần, dưới ánh đèn pin chỉ có những hạt mưa đan chéo, Ngôn Lạc Quân vội vã chạy vào vườn hoa, lái xe đi.

Lối đi bộ quanh biệt thự chẳng bao giờ có xe chạy qua, lúc này lại càng không có, ít nhất anh không thấy chiếc xe nào trên lối đi bộ, nên cô không thể bắt xe taxi đi được. Nhưng nếu không phải như vậy thì cô đi đâu rồi?

Nửa đêm, xe chạy dọc trên con đường tìm kiếm, khi hạt mưa tiếng mưa trên cửa sổ xe biến mất anh mới dừng lại.

Không biết, không biết mình muốn tìm cô làm gì. Tìm được thì sao, lại đón cô về ư? Tại sao anh lại hèn nhát như vậy, tại sao lại dồng dãi như vậy? Không có cô anh vẫn có thể sống tốt, tại sao lại phải khăng khăng cố chấp như vậy?

Uể oải gục xuống tay lái, khóe mắt đã ươn ướt, vậy mà anh lại đau lòng đến độ rơi lệ.

Một chiếc giường, một chiếc bàn máy vi tính, một đồng sách, sau đó là quần áo khắp phòng.

Hạ Ánh Hi cuống quýt nhặt tất cả quần áo xung quanh lên, nhét vào góc giường, lúng túng nói: "Nhà hơi bừa bộn."

Bạch Ngưng hơi buồn cười, thì ra căn nhà của người đàn ông tinh khôi tựa ánh mặt trời như anh cũng chỉ vậy. Đúng là đàn ông!

Mặc dù buồn cười, nhưng nỗi đau trong lòng quá sâu, cô lại không thể bật cười.

"Cô. Ngồi xuống trước đã." Hạ Ánh Hi dọn đồng quần áo trên chiếc ghế trước máy vi tính qua một bên, đặt ghế cạnh cô, nói.

Nhưng Bạch Ngưng vẫn đứng.

Hạ Ánh Hi lại nói: "Cô. Trong nhà không còn chiếc ghế mềm nào khác."

"Không cần, quần áo tôi ướt rồi, không tiện lắm." Bạch Ngưng cúi đầu nói.

Lúc này Hạ Ánh Hi mới chú ý tới. Nhìn khắp phòng, không biết làm thế nào cho phải. Muốn bảo cô mặc đồ của mình nhưng không mở lời được.

Bạch Ngưng ngẩng đầu lên, đỏ mặt nói: "Có thể. Có thể. Cho tôi mượn đồ của anh mặc tạm không. Tôi mang thai, tôi. sợ đứa bé lạnh." Nói xong, sống mũi cay xè, nước mắt lại tràn mi.

Hạ Ánh Hi giật mình, lập tức nhìn về phía bụng cô, nói lắp bắp: "Cô. cô mang thai?"

Bạch Ngưng gật đầu.

Hạ Ánh Hi lập tức lấy một cái áo sơ mi từ trong rương ra, chạy tới định đưa cho cô. Suy nghĩ một lát, lại chạy về bởi một lúc lâu mới lấy ra được cái quần đùi, đứng trước mặt cô, cúi đầu nói: "Cái này. Mới. Tôi."

"Cám ơn." Bạch Ngưng nhìn tay anh, đặt cây hoa anh thảo xuống, lau tay lên người, nhận lấy quần áo, cười gượng gạo.

Hạ Ánh Hi lập tức lôi một cái phích dưới gầm giường ra, đặt bên cạnh ổ điện ở góc tường. Xách ấm đun nước từ dưới đất lên, vào phòng tắm đổ nước vào trong phích, cắm điện vào đun nước.

Anh đứng dậy nói: "Xin lỗi, ở đây không có bình nóng lạnh, chỉ có thể tạm vậy."

Bạch Ngưng nhìn thấy tất cả, không thể tin được đây là cuộc sống của anh.

Anh xuất thân từ gia đình ưu việt, ngay cả kí túc xá trang bị đầy đủ ở trường học anh cũng ở không quen mà phải quay về nhà, bây giờ lại có thể sống ở đây. Bởi vì cô, tất cả đều bởi vì cô. Hạ Ánh Hi, anh khờ quá.

Lúc này Hạ Ánh Hi đang bối rối dọn dẹp quần áo, thay ga giường vỏ chăn.

Bạch Ngưng hỏi: "Anh thay ga giường làm gì thế?"

Hạ Ánh Hi quay đầu lại nói: "Thay cho sạch, cô ngủ thoải mái hơn."

"Anh nhường giường cho tôi ngủ sao?" Bạch Ngưng hỏi.

"Tôi sẽ ngồi trên ghế dựa một lúc, dù sao cũng mới nửa đêm." Hạ Ánh Hi nói.

Bạch Ngưng nhìn anh, một lúc sau mới lên tiếng: "Anh có ngại. chia giường cùng với tôi. Tôi, không muốn đứa bé trong bụng bị lạnh, nhưng anh phải ngồi cả đêm tôi cũng không đành lòng. Xin lỗi, tôi. Ngày mai tôi sẽ nghĩ cách."

"Được." Hạ Ánh Hi nói: "Tôi nghĩ mặc dù mình là đàn ông, nhưng không cảm thú đến mức có tâm tư không đứng đắn với phụ nữ có thai."

Bạch Ngưng cười một tiếng, gật đầu.

Tiếng nước sôi réo chói tai, Hạ Ánh Hi lập tức chạy tới rút phích cắm, đập nắp phích xách vào phòng tắm, nói: "Cô vào tắm đi, dù thế nào cũng phải mau thay quần áo ướt ra."

Bạch Ngưng gật đầu, cầm quần áo vào phòng tắm.

"Cái chậu kia đựng quần áo đem đi giặt, tôi chưa dùng, cô cứ dùng đi." Hạ Ánh Hi nói.

"Vâng, cảm ơn." Bạch Ngưng vào phòng tắm, Hạ Ánh Hi ra ngoài, khép cửa lại.

Sau những dầy vò liên tiếp, Bạch Ngưng sợ đứa bé sẽ xảy ra chuyện thật. Nhưng e rằng ngày mai cô lại không đến bệnh viện được. Trong tay không có đồng xu nào, Hạ Ánh Hi lại sống trong hoàn cảnh này, chẳng lẽ lại mượn tiền anh sao? Đêm nay anh chứa chấp cô đã là quá tốt rồi, cô và anh lại không thân quen, sao có thể mở miệng được? Không thể kiểm tra, chỉ hy vọng thân thể không làm sao, em bé khỏe mạnh.

Đổ nước vào chậu nhựa, vội vã tắm qua nước nóng, ngẩng đầu lên nhìn ba chiếc khăn lông, cô đành phải vắt khô quần áo của mình lau người, mặc áo sơ mi và quần đùi của anh.

Cẩn thận rời khỏi phòng tắm, sợ áo sơ mi để lộ ngực mà hơi khom người, Bạch Ngưng ôm quần áo ướt sũng hỏi: "Quần áo. để đâu đây?"

"Đế vào trong chậu. Cũng chẳng còn chỗ nào nữa." Hạ Ánh Hi buông sách trên tay xuống, nói. Hình như còn ngượng hơn cô.

Bạch Ngưng cầm quần áo bỏ vào trong chậu, sửa sang lại, cố ý đặt đồ lót xuống dưới cùng, đặt áo lên trên.

"Mau lên giường nằm đi, trời lạnh lắm." Hạ Ánh Hi nói.

Bạch Ngưng gật đầu, đi tới bên giường, chầm chậm ngồi xuống, kéo chăn che ngực, nói: "Anh cũng ngủ sớm đi, ngày mai còn phải đi làm."

Hạ Ánh Hi cười gượng, đặt sách xuống, đi tới bên kia giường, đưa đôi chân mặc quần dài vào trong chăn.

Chần chừ hồi lâu anh mới hỏi: "Cô nói cô không còn chỗ để đi, tại sao vậy? Tại sao nửa đêm cô lại ở nơi vắng vẻ như vậy, còn mang thai? Chồng. cô đâu?"

Bạch Ngưng cúi đầu, nói: "Đó là biệt thự của anh ta, chúng tôi ly hôn rồi, tôi vừa bị anh ta đuổi ra khỏi nhà."

"Cái gì? Cô mang thai, anh ta lại đuổi cô đi giữa đêm? Chuyện này. Làm sao anh ta có thể làm vậy được?" Hạ Ánh Hi chấn động.

Bạch Ngưng cắn cắn môi, nói: "Anh ta nghi ngờ đứa bé không phải của anh ta."

"Vậy thì chờ đến khi sinh con ra rồi hẵng nói! Anh ta làm thế rất có thể làm vợ con bị thương, làm sao có thể có loại người nhẫn tâm như vậy!"

"Thôi, dù sao tôi đã không còn quan hệ gì với anh ta nữa rồi, anh ta cũng không quan tâm tới sống chết của tôi đâu." Vừa nhắc tới anh, trái tim lại đau đến khó chịu.

Chương 106: Chứa chấp

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Thôi, dù sao tôi đã không còn quan hệ gì với anh ta nữa rồi, anh ta cũng không quan tâm tới sống chết của tôi đâu." Vừa nhắc tới anh, trái tim lại đau đến khó chịu.

"Vậy về sau cô định làm thế nào? Một mình nuôi đứa bé sao?" Hạ Ánh Hi hỏi.

Bạch Ngưng gật đầu, ngẩng đầu nhìn anh nói: "Tôi hiểu tôi và anh không thân, nhưng. Tôi thật sự không biết có thể tìm ai, cũng không có tiền, tôi sợ đứa bé không chịu nổi."

"Có phải do hoàn cảnh biến đổi, không muốn gặp lại bạn bè ngày trước không?" Hạ Ánh Hi chỉ có thể nghĩ ra được mỗi lý do này. Anh thật không ngờ cô sẽ tìm đến anh.

Bạch Ngưng không biết trả lời thế nào, chỉ nói: "Cũng có một phần nguyên nhân này."

"Tôi không hỏi nữa, cô đi ngủ đi, ngồi như vậy cũng sẽ cảm lạnh ." Hạ Ánh Hi nhìn cô ôm chần, không đành lòng nói.

Bạch Ngưng gật đầu một cái, nằm xuống.

Tắt đèn, tối om mà yên tĩnh.

Bạch Ngưng dùng sức dịch sang bên tường, Hạ Ánh Hi ngủ ở bên cạnh, còn dịch nữa sẽ lăn xuống giường mất. Giường đơn nhỏ xíu, giữa hai người chỉ cách khoảng nửa người.

Cô không biết, tối nay có ngủ được không, còn ngày mai thì sao? Ngày kia nữa?

Cô cần phải nuôi sống mình và đứa bé, nhưng cô có thể làm cái gì đây?

Nộp lý lịch sơ lược, đi làm? Có công ty nào cần không? Có thể khiến đám phóng viên vây lấy cô mà chụp ảnh không?

Biết làm thế nào? Cô không chịu nổi cuộc sống dưới ánh đèn flash, không chịu nổi ánh mắt soi mói của người khác. Nhưng không đi làm thì cô biết làm sao?

Nghĩ tới tương lai hết chuyện này đến chuyện khác, nửa đêm chưa chợp mắt, cho đến bình minh mới ngủ .

Hạ Ánh Hi cũng là lúng túng nửa đêm không ngủ, vừa mới ngủ, đồng hồ báo thức lại vang lên.

Lập tức đứng dậy tắt đồng hồ báo thức, nhìn sang phía bên kia thấy cô còn đang ngủ. Chỉ tiếp đãi một người bạn không có nhà như anh còn không ngủ được huống chi là cô? Ôm đứa bé bị chồng đuổi ra khỏi nhà, làm sao có thể hơi dính gối liền ngủ mất?

Anh không mở đèn, lặng lẽ lục lọi mặc quần áo tử tế liền đi xuống tầng, mua sữa chua, bánh bao đặt ở bên gối cô, suy nghĩ một chút, lại móc ra cái chìa khóa để xuống, mới rón rén đi ra cửa.

Lúc Bạch Ngưng tỉnh lại trời đã sáng rồi, không thấy đèn thủy tinh treo trên nóc nhà, không thấy rèm cửa sồi màu tím cao quý, chỉ có vách tường bốn bề màu trắng đơn giản, rèm cửa sồi làm từ ga trải giường cũ.

Nhà giàu, biệt thự, phu nhân giàu có, Ngôn Lạc Quân, tất cả đều như từ kiếp trước.

Hạ Ánh Hi đâu? Còn chưa ngồi dậy đã nhìn thấy bữa sáng bên cạnh.

Đi làm rồi sao, tối hôm qua anh không ngủ được, không biết hôm nay có thể bị phê bình vì tinh thần không tốt không. Thấy ngoài bữa sáng còn có cái chìa khóa, trong lòng cô đột nhiên dậy lên chua xót. Anh để chìa khóa lại cho cô, ý là cô có thể ra ngoài một lát nhưng không muốn cô phải dọn đi hửn? Hay là anh quên.

Dọn đi. Cô có thể đi đâu được chứ?

Ăn hết bữa sáng anh để lại, giặt sạch quần áo hôm qua, vì không có việc gì cô tùy ý lật mấy quyển sách của anh. Đầu là về luật pháp, cô cũng không đọc nổi, cuối cùng tìm được một quyển nói về các trường hợp kiện tụng bằng tiếng Anh.

Nhìn quyển tiếng anh này, cô đột nhiên nhớ tới lúc còn đang học đại học, thầy giáo dạy tiếng Anh cho cô là người hành nghề nửa tự do. Vừa dạy tiếng Anh ở đại học, vừa làm phiên dịch.

Tiếng Anh của cô cũng không tệ, có thể đi làm phiên dịch cho người ta không? Nếu như có thể trả được phí sinh hoạt, lại không cần ra ngoài đi làm, chẳng phải là quá tốt sao!

Nghĩ tới những thứ này, cô lập tức nhìn toàn bộ quyển tiếng Anh này, còn có rất nhiều thuật ngữ chuyên nghiệp, phát hiện quả thật mình vẫn đọc hiểu được.

Trong lòng hưng phấn, lập tức mở máy vi tính, tìm được tư liệu về những người phiên dịch tự do.

Trong tập đoàn Thịnh Thế, Ngôn Lạc Quân gọi tới cho cấp dưới.

"Tổng giám đốc, có chuyện gì sao?"

"Giúp tôi đi tìm một người." Ngôn Lạc Quân đi tới cửa sổ lớn sát đất sau bàn làm việc, nhìn xuống phía dưới, chậm rãi nói.

.

Hạ Ánh Hi gõ cửa, lập tức nghe được tiếng bước chân, sau đó cửa được mở ra, lộ ra khuôn mặt có chút ngượng ngùng phía sau cửa của cô.

"Tan tầm rồi à?" Cô lùi về phía sau, cố ý ra vẻ thoải mái.

"Ừ." Hạ Ánh Hì gật đầu đi vào.

Đặt cái túi trong tay vào bên cạnh bàn máy tính, quay đầu lại chỉ thấy cô với mái tóc xoăn dài, mặc mình áo khoác của anh giống như chiếc túi to trùm từ cổ xuống tận mắt cá chân, mặc như vậy nhìn không hợp người nhưng lại tản ra vẻ xinh đẹp đặc biệt.

Cảm thấy được ánh mắt của anh, Bạch Ngưng ngượng ngùng cúi đầu nói: "Mặc áo sơ mi rất lạnh, tôi không có quần áo, cho nên."

"Không sao!" Hạ Ánh Hì vội nói, chạy đến rương quần áo bên cạnh lấy ra một cái áo lông nói: "Trời lạnh, áo khoác cũng rất mỏng, cô mặc cả chiếc áo lông này vào."

"Tôi." Bạch Ngưng thật sự ngượng ngùng.

"Mặc vào, đừng để đứa bé bị lạnh." Hạ Ánh Hì hét áo lông vào tay cô.

"Ừ." Bạch Ngưng nhận lấy áo lông, đi vào toilet.

Mặc xong áo lông, mới ra ngoài liền ngửi thấy mùi thơm.

"Tôi đến quán ăn mua đồ ăn, người khác nói phụ nữ có thai uống canh gà đất rất tốt, tôi liền mua một bát, cũng không biết có phải không." Hạ Ánh Hì mở túi ra, lấy ra canh gà và cơm đóng gói.

"Canh gà đất. Vây. Rất đắt?" Bạch Ngưng đau lòng nói.

Hạ Ánh Hì gạc nhiên ngẩng đầu lên, sau đó cười một tiếng, nói: "Không đắt, tôi cũng không mua ở cửa hàng lớn mà mua ở hàng nhỏ tầng dưới, không tốn bao nhiêu tiền."

"Tôi" Bạch Ngưng cúi đầu kéo tay, không biết nói gì.

"Cô mau ăn đi, nhìn chỗ ở của tôi kém như vậy nhưng thật ra thì tôi cũng không nghèo như cô tưởng đâu." Hạ Ánh Hi nói.

Bạch Ngưng nhin không được cười lên một tiếng, nói: "Anh vừa mới tốt nghiệp, một mình dốc sức làm việc, có thể có tiền được sao?"

Hạ Ánh Hi đặt cái ghế dựa cho cô, nói: "Nhưng cũng không đến nỗi một chén canh gà cũng không mua nổi."

Bạch Ngưng cười cười, ngồi vào bên cạnh bàn.

Hạ Ánh Hi ngồi xuống giường, lơ đãng thấy gót chân của cô, mượt mà lại trắng nõn nhẵn nhụi, da thịt mềm mại giống như trẻ con, làm cho người ta vừa nhìn liền không dời mắt được.

Nhận ra mình lơ đãng mê say, cuống quít quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, âm thầm mắng mình tư tưởng không thuần khiết.

Bạch Ngưng uống xong canh, quay đầu lại nói: "Tôi có thể hỏi anh một chuyện không?"

"Chuyện gì?"

Bạch Ngưng nói: "Tôi không tiện đi làm, muốn làm phiên dịch tự do, anh cảm thấy ý tưởng này thế nào?"

Hạ Ánh Hingạc nhiên nói: "Cô không trở về công ty giải trí sao? Dù sao đó cũng là thế mạnh của cô, ít nhất có thể duy trì cuộc sống?"

Bạch Ngưng cúi đầu, nhớ tới lời Ngôn Lạc Quân lúc trước, liền nói ra: "Tôi. Tôi

không thể đi, chồng trước của tôi đã nói tôi không được xuất hiện trước mặt anh ta nữa, bằng không sẽ không bỏ qua cho tôi.Nếu như tôi trở về giới giải trí, lên ti vi, anh nhất định sẽ đối phó với tôi và đứa bé."

Hạ Ánh Híchấn động, không dám tin hỏi: " Sao anh ta có thể làm như vậy? Cô."
Anh nhìn cô một hồi lâu, cẩn thận hỏi: "Vậy. Đứa bé là của anh ta à?"

Chương 107: Ở chung

Editor: mèomỡ
(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Hạ Ánh Hi chấn động, không dám tin hỏi: ” Sao anh ta có thể làm như vậy? Cô.”
Anh nhìn cô một hồi lâu, cẩn thận hỏi: “VẬY. Đứa bé là của anh ta à?”

"Đúng vậy." Bạch Ngưng gật đầu một cái, nói: "Lúc trước ta bị người ta chụp được buổi tối đi cùng một người bạn là nam, anh ta nghi ngờ tôi làm chuyện có lỗi với anh ta. Sau này tôi mang thai, số ngày lại trùng với ngày tin tức kia truyền ra, anh ta bắt tôi bỏ đứa bé, tôi không chịu nên ly hôn."

Ánh mắt Hạ Ánh Hi đột nhiên biến đổi, hỏi: "Cô mang thai đã bao lâu?"

Bạch Ngưng cảm thấy được sự nghi ngờ của anh, vội cúi đầu, nói: "Hai. Hai tháng."

Cô tránh né ánh mắt anh càng khiến lòng anh nghi ngờ, nói: "Thực ra là một tháng rưỡi đúng không. Hôm nay tôi cố tình đi xem những tin tức về cô, kết quả thấy được ảnh chụp ngày đó cô đỡ tôi đến khách sạn. Hơn nữa hai tháng này báo đưa tin cô ngoại tình chỉ có một. Người bạn nam cô nói chính là tôi đúng không? Chồng cô tin bài báo này, sợ đứa bé là của tôi phải không?"

"Chuyện này không liên quan đến anh." Bạch Ngưng lập tức nói." Anh ta luôn luôn hoài nghi tôi, scandal của tôi cũng rất nhiều, thật sự không liên quan đến anh."

Hạ Ánh Hi yên lặng một lát, nói: "Có cần tôi đi giải thích với anh ta không?"

"Không cần!" Bạch Ngưng lắc đầu nói: "Chúng tôi đã ly hôn rồi, tôi không muốn mình hèn mọn đi cầu xin anh ta, nếu anh ta có một chút xúu tin tưởng tôi thì sẽ không tuyệt tình như vậy, tôi tội gì phải khổ sở đi tìm anh ta?"

Hạ Ánh Hi thở dài, hiểu gật đầu, hỏi: " Cô thật sự quyết định đổi nghề sao?"

Bạch Ngưng kiên định gật đầu.

"Tôi quen một người làm công tác phiên dịch, ông ấy là giáo viên dạy tiếng Anh của tôi ở đại học, có quan hệ rất tốt với cha tôi, tôi có thể hỏi hộ cô, để ông ấy dẫn dắt cô." Hạ

Ánh Hi nói.

"Ông ấy và ba anh quan hệ rất tốt?" Bạch Ngưng kích động nói, một lát sau lập tức tìm chế sự khác thường của mình, nói: "Vậy thì thật tốt quá, tôi thật sự không tìm ra được việc khác để làm."

Hạ Ánh Hi nhìn đồng hồ đeo tay một cái, nói: "Bây giờ chắc ông ấy đang ăn cơm tối, đợi lát nữa sau bữa cơm tôi sẽ gọi điện thoại cho ông ấy, ông ấy rất tốt chắc anh có thể giúp cô."

"Hạ. Tiên sinh, tôi."

"Gọi tôi Ánh Hi đi, chúng ta cũng đâu có xa lạ đến vậy?" Hạ Ánh Hi có vẻ tự nhiên hơn tối hôm qua.

Bạch Ngưng gật đầu một cái, nói: "Vậy anh gọi tôi là Tĩnh Hàm."

"Ừ, có gì cứ nói." Hạ Ánh Hi nói.

"Tôi muốn anh phòng này một tháng thuê hết bao nhiêu." Bạch Ngưng nói.

"300." Hạ ánh nói.

Bạch Ngưng gật đầu, đi tới đầu giường lấy điện thoại di động, ra nói: "Cái điện thoại di động này dường như vẫn có chút giá trị, anh có thể nghĩ cách bán nó đi thuê một căn phòng ở gần đây được không?"

"Chuyện này." Hạ Ánh Hi lộ vẻ khó xử, Bạch Ngưng hỏi: "Nếu như anh không tiện, tôi sẽ thử tự đi một mình."

Hạ Ánh Hi vội vàng lắc đầu, nói: "Không phải vậy, mà là khu này một tháng sau sẽ phá bỏ và chuyển đi nơi khác, bây giờ thuê sẽ không có lời."

Bạch Ngưng cúi đầu, nắm điện thoại di động không biết làm thế nào cho phải.

"Hơn nữa, một mình cô là phụ nữ còn mang đứa bé, ở nơi này quá không an toàn rồi. Cửa phòng tôi cũng từng bị cạy, nhưng thấy bên trong không có gì chúng liền cuốn mất mấy bộ tây trang của tôi." Hạ Ánh Hi lo lắng nói.

"Nhưng." Bạch Ngưng khổ sở nói: "Cái điện thoại di động cũ này cũng không bán được bao nhiêu tiền, tôi không ở nơi này chẳng lẽ đi thuê chung cư sao? Đến lúc đứa bé ra đời lại càng thiếu tiền."

Yên lặng hồi lâu, Hạ Ánh Hi nói: "Cô tin tưởng tôi không?"

"Hả?" Bạch Ngưng ngẩng đầu lên.

"Nếu không, cô cứ ở tạm chỗ này đi thử việc, dù sao nơi này cũng sắp dỡ bỏ, đến lúc đó tôi cũng phải tìm phòng mới, khi ấy hai chúng ta cùng tìm, được không?" Hạ Ánh Hi hỏi.

"Nhưng." Bạch Ngưng nhìn chiếc giường hẹp phía góc tường. Coi như cô tin tưởng anh, cũng không thể cứ ngủ cùng giường với anh như vậy, thế sao chịu nổi!

Thấy ánh mắt cô, Hạ Ánh Hi vội vàng nói: "Dĩ nhiên không phải như vậy, gian phòng này cũng không quá nhỏ, chúng ta có thể đi mua một cái giường đơn nữa, ở giữa dùng rèm tách ra."

Mặc dù không muốn sống chung một phòng với một người đàn ông, nhưng lời Hạ Ánh Hi quả thật nhắc nhở cô. Chỗ này bị cạy cửa cướp bóc là lại chuyện bình thường, cô thật sự không chịu nổi chuyện đáng sợ như vậy. Trước hết cứ sống qua một tháng rồi tính tiếp. Nghĩ như vậy, Bạch Ngưng gật đầu một cái.

Hạ Ánh Hi cười nhẹ một tiếng, lập tức đứng dậy nói: "Quanh đây có một cửa hàng đồ cũ, bây giờ tôi sẽ xuống đó mua một chiếc cá nhân đơn giản."

"Này." Bạch Ngưng thật ngại quá, Hạ Ánh Hi đã chạy xuống mất rồi.

Một lát sau, anh và một người khác mang một chiếc giường vào.

Mang giường xong, anh lại đi xuống, qua một lát, lại ôm theo hai cái chăn bông cũ, một tay còn cầm một cái chậu hoa.

Để chăn bông xuống, anh nói: "Cái này cũ thì để tôi, bên kia là cái mới mua, dù thế nào cũng tốt hơn cái này. Đúng rồi, tôi thấy hình như cô cầm theo một gốc hoa nên mua cả cái này, chúng ta trồng hoa vào nếu không nó chết mất đất."

Nhìn hoa anh thả trên đất, Bạch Ngưng cảm động, vội vàng gật đầu.

"Cây hoa này rất quan trọng sao." Anh nói.

Nghĩ đến rằng mây phía nam ngày cô, cô cười nhẹ một tiếng, nói: "Cũng không quá quan trọng, nhưng nó lưu lại rất nhiều ký ức đẹp, tôi không nỡ quên. Mặc dù, thật sự không có bất cứ ý nghĩa gì."

"Có ý nghĩa, ký ức chính là ý nghĩa." Hạ Ánh Hi kiên định nói.

Buổi tối loay hoay hơi trễ, Bạch Ngưng ngủ trước, Hạ Ánh Hi đọc sách một lát mới nằm xuống.

Tầng dưới tựa như còn có tiếng bước chân người đi lại, ánh đèn xuyên qua từ cửa sổ, khiến từng món đồ trong gian phòng in bóng đen rõ ràng.

Nhìn bóng anh bên kia rèm, Bạch Ngưng hỏi: "Tại sao lại giúp tôi? Tôi đi không phải anh sẽ thoải mái hơn sao?"

"Cô còn chưa ngủ à?" Anh hỏi.

"Ta luôn luôn ngủ muộn, giờ có thai nên mới lên giường sớm." Bạch Ngưng nói.

"Bởi vì áy náy. Nếu như một mình cô ở bên ngoài, gặp phải chuyện như vác giường vác chăn thì cô làm thế nào? Hơn nữa nếu cô thật sự làm phiên dịch tự do, muốn trao đổi cùng khách hàng cũng phải dùng máy vi tính, vậy không phải cô phải đi mua sao? Không có máy tính là không được. Chỗ tôi vừa khéo có, mà tôi cũng không dùng, không phải tiết kiệm được một số tiền lớn sao? Lại nói tiếp, vì có một số việc, có một số người ta vẫn không thể quên, cho nên tôi vẫn có lòng tin với chính mình."

Cô biết ý của anh. Bởi vì anh vẫn không thể quên một cô gái tên Bạch Ngưng, cho nên sẽ không sinh ra ý nghĩ nào đó với những người con gái khác, dù người đó ở cùng anh, được anh chăm sóc.

"Ngày mai, tôi có thể giúp anh giặt quần áo không?" Bạch Ngưng hỏi. Hôm nay tắm xong cô giặt quần áo của mình định tiện thể giặt cho anh, nhưng sợ lúng túng nên không làm.

"Không phải cô cần nghỉ ngơi sao, sao có thể để cô làm việc?" Hạ Ánh Hi trả lời.

"Không sao đâu, anh yên tâm đi, việc nặng tôi không biết làm, nhưng giặt quần áo chẳng có gì, ngày mai tôi sẽ giặt hộ anh."

Chương 108: Giống nhau đến vậy

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Vậy." Chần chờ hồi lâu, Hạ Ánh Hi mới lên tiếng: "Quần áo lót để tôi tự giặt."

"Ừ." Bạch Ngưng cười nhẹ một tiếng.

Cô và anh cùng tốt nghiệp, giờ anh vẫn còn trẻ con như vậy mà cô lại sắp làm mẹ người ta rồi.

Người kia, cha của đứa bé, bây giờ đang làm gì? Có nghĩ tới người mà anh luôn miệt mài nói yêu bây giờ đang ở nơi nào, có an toàn, đang làm cái gì hay không?

.

Trời vừa rạng sáng, Ngôn Lạc Quân mới lái xe về.

Phòng khách trống không, hành lang trống không, quay đầu nhìn về phía gian phòng kia, cũng trống không.

Anh đã từng có thói quen vừa tan tầm là lập tức về nhà, trên đường gặp phải tắc đường sẽ phiền não lo lắng, xe trước mặt hơi chậm một chút cũng sẽ vội vàng ấn còi. Anh đã từng cảm thấy nơi này không chỉ là một tòa nhà, không chỉ là chỗ ngủ, mà là nhà. Bây giờ thì chẳng còn gì nữa rồi, con gái không phải của anh, vợ cũng không phải của anh, trong phút chốc, sự cô độc và lạnh lẽo đánh úp anh.

Không có cô, anh đương nhiên vẫn có thể sống, nhưng sống rất đau khổ.

Nằm ngả lên giường, yên lặng nhìn điện thoại trên tay. Nhìn được chừng năm phút, rốt cuộc anh vẫn phải để điện thoại di động xuống.

Nếu người của anh tìm được cô, nhất định sẽ báo cáo cho anh đầu tiên. Nếu không có hồi âm thì nhất định là chưa tìm được người, anh gọi thì có ích lợi gì.

Nhưng cô đi đâu rồi? Sẽ đi tìm công ty trước kia kí lại hợp đồng sao? Vậy không phải sẽ gặp lại những người đàn ông từng có scandal với cô sao, rồi sau đó.

Khi những kia ý nghĩ ghen tỵ xuất hiện trong đầu Ngôn Lạc Quân vội dừng suy nghĩ của mình lại.

Anh quả thật không còn lời nào để nói với mình nữa, tại sao đến bây giờ anh vẫn còn nghĩ đến những thứ đó? Anh thật sự muốn làm một trong vô số những người đàn ông của cô sao?

Rút nhãn cưới còn đeo trên tay ném lên trên bàn, anh mệt mỏi nhắm nghiền hai mắt.

Ngày hôm sau, lúc Hạ Ánh Hivề nhà, lại đứng sững ngoài cửa mất một lúc

Mạng nhện trên tường không còn, hình như trắng lên rất nhiều. Đồ không nhiều lắm nhưng không còn cảm giác bừa bộn, căn phòng dường như to ra một ít. Cái bàn, cái ghế, bình đun nước, thậm chí cả cửa sổ cũng được lau sạch bóng, dường như đang lấp lánh dưới ánh sáng.

"Này. Là cô dọn sao?" Hồi lâu, anh mới hỏi.

Bạch Ngưng đã mặc quần áo của mình, cười nói: "Đồ đạc đã dùng lâu rồi, mà cũng không nhiều, nên tôi dọn qua một chút."

Hạ Ánh Hi đi vào, thả túi thức ăn đem về lên trên bàn để máy vi tính, vô tình nhìn thấy một cái cây bên máy vi tính, đột nhiên kinh ngạc.

Trong bình thủy tinh trang trí hình trái cây, nước đổ đầy nửa bình, bên trong cắm một cây rong bình thường nhưng nhìn còn đẹp hơn hoa, rong được rửa sạch bóng để trong quả

thật cũng rất đẹp mắt. Cây thủy sinh không tốn tiền nhưng lại khiến người ta cảm thấy sáng ngời.

"Này. cái này là cô làm?" Hạ Ánh Higần như run rẩy nói.

"Đúng vậy." Bạch Ngưng đi tới nói: "Hôm nay quần áo bị gió thổi bay xuống, tôi xuống nhặt thì vừa khéo thấy cây rong này trong một vũng nước nhỏ, nhớ bên máy tính của anh chẳng có lấy nổi bồn Tiên Nhân Chương nào, nên tôi hái về. Anh xem nhìn rất thoải mái đúng không?"

* Tiên Nhân Chương: cây xương rồng bà

Hạ Ánh Hi kinh ngạc nhìn cô, đột nhiên cảm thấy nụ cười này thật quen thuộc.

Lúc học đại học năm 3, có một nữ sinh cùng hệ quản lý nhờ anh sửa hộ cô cái máy vi tính. Anh và nữ sinh kia cũng không thân, vốn định từ chối, nhưng bởi vì nhớ mang máng cô cùng túc xá với Bạch Ngưng, nên anh vẫn đi. Kết quả, Bạch Ngưng đúng lúc không có ở túc xá. Sau đó, anh bị một cái cây trong chai rất đẹp đặt trên bàn hấp dẫn, mặc dù có lá hình trái tim xanh biếc, hoa nhỏ màu trắng xinh xắn, nhưng vẫn có thể nhận ra đó chỉ là một cây rong mọc dại trong nước. Anh thật không ngờ loại cây này lại có cả tác dụng này. Sức sống của cây dại rất mạnh, dễ nuôi hơn hoa nhiều, người ‘trồng’ cỏ này thật sáng tạo.

Xuất phát tò mò và ấn tượng tốt, anh thuận miệng hỏi: "Đây là ai trồng thế? Còn biết tái chế đồ cũ để dùng ."

Nữ sinh trong ký túc xá đáp: "Là Bạch Ngưng, nếu không phải là cô ấy đem cây này về túc xá, em cũng không biết một bụi cỏ nhỏ này một ngày lại cần nhiều nước như vậy!"

Nghe được tên của cô, trong lòng Hạ Ánh Hi lập tức có cảm giác như gió xuân phất qua, bất giác khẽ mỉm cười.

Chuyện gần hai năm trước lại ùa về trong lòng, nghĩ đến cây rong nở hoa trắng trong ký túc xá ngày đó, anh bất giác đắm chìm trong ký ức. Không ngờ bây giờ, sau hai tháng từ

khi Bạch Ngưng qua đời, anh lại thấy được cảnh tượng tương tự.

Hứa Tĩnh Hàm. Tại sao, tại sao cô có thể có hành động giống Bạch Ngưng như vậy, tại sao người xuất thân từ giới diễn viên như cô lại có nụ cười ngượng ngùng tinh khiết như vậy, tại sao ngay cả lần đầu bọn họ gặp nhau cũng là ở trước mộ Bạch Ngưng ?

"Ánh Hi, anh làm sao vậy? Sao sắc mặt anh lại trắng bệnh ra vậy?" Bạch Ngưng hỏi.

Hạ Ánh Hi phục hồi tinh thần, che giấu cười cười, nói: "Không sao, trước ăn cơm đã, đồ ăn đã lạnh mất rồi."

"Ngày nào anh cũng ăn cái này sao? Tôi cảm thấy hôm nào cũng mua cơm như vậy thật tốn kém." Bạch Ngưng đau lòng nói, hướng chỉ cô còn đang ăn chực.

Hạ Ánh Hi lại cảm thấy kỳ lạ, tại sao cô có loại tư tưởng bình dân này. Cho dù là chính anh, lúc mới từ trong nhà ra ngoài cũng có một đoạn thời gian tiêu xài quá tay còn tự cho rằng thế đã rất tiết kiệm tiền rồi. Cho tới bây giờ cuộc sống thật sự khó khăn thì tư tưởng mới có chút chuyển biến.

Nhưng cô thì sao? Một gia đình giàu có, ngôi sao hot trong nhiều năm, sau lại được gả vào nhà giàu, vì sao cô lại cảm thấy canh gà đất đắt, vì sao lại thấy hàng ngày mua cơm ở bên ngoài là tốn kém? Chẳng lẽ ngày trước do anh tự tưởng tượng ra cuộc sống của ngôi sao là rất xa hoa, nhưng thật ra thì bọn họ sống còn khổ hơn anh sao?

"Ánh Hi, hay chúng ta nghĩ cách nấu cơm ăn ở nhà đi? Chút đồ ăn này ít nhất cũng phải mười tệ đúng không?" Bạch Ngưng lại nói.

Hạ Ánh Hi suy nghĩ một lát, nói: "Tôi cũng thấy vậy, đặc biệt là cô lại đang mang thai, thật ra thì tôi vẫn luôn lo đồ ăn ở ngoài không sạch sẽ. Thế nhưng ở đây không có phòng bếp, cũng không có công cụ nấu cơm Đúng rồi!" Hạ Ánh Hi đột nhiên nói: "Tôi nhớ tầng dưới có dán số điện thoại của nơi cho thuê bếp gas trên tường, chúng ta đi thuê!"

"Nhờ đắt thì sao?" Bạch Ngưng hỏi.

"Yên tâm, dù sao cũng tiện hơn ra ngoài ăn, tôi xuống gọi điện thoại hỏi xem."

"Ai --" Bạch Ngưng còn định gọi anh lại nhưng chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng anh xuống tầng.

Trong lòng cảm giác áy náy ủa tới từng cơn, cô thật sự không biết nên làm gì.

Có lẽ anh cảm thấy có lỗi với cô vì nghĩ rằng là anh hại cô ly hôn mới đối xử tốt với cô như vậy. Nhưng cô biết sự thật không phải như vậy. Hôm nay cô đã hàn huyên cùng thầy giáo dạy tiếng anh trước kia rất lâu, ông ấy đã đồng ý giúp cô. Chỉ hy vọng cô có thể đi làm, mau chóng kiếm được tiền bằng chính sức mình, như vậy không cần phiền Hạ Ánh Hinh nữa rồi.

Không bao lâu Hạ Ánh Hinh lên, vui mừng nói: "Đã hỏi rồi, 50 tệ một tháng, thật tiện! Hôm nay muộn quá rồi, ngày mai tôi đi lấy."

Bạch Ngưng mất tự nhiên cười cười, cúi đầu nói: "Cám ơn."

"Không cần khách khí như vậy, cô coi như là tôi thuê cô làm bảo mẫu, giặt quần áo, dọn dẹp phòng ốc, nói chuyện phiếm với tôi, không được trả lương nhưng được bao ăn cơm không ngon, ngủ giường đơn mà vẫn phải chen chúc cùng một phòng với tôi. Cô không cảm thấy mình rất thiệt thòi sao?" Hạ Ánh Hinh nghiêm túc nói.

Bạch Ngưng cười một tiếng, nói: "Quả nhiên là học luật, thật khéo nói."

Chương 109: Đi xem phim

Editor: mềomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Tập đoàn Thịnh Thế, thuộc hạ đứng ở trước mặt Ngôn Lạc Quân nói: "Tổng giám đốc, đã tìm được rồi."

"Ở đâu?" Nghe được tin tức, Ngôn Lạc Quân cố gắng che giấu sự khẩn trương và kích động.

Thuộc hạ lấy ra một tấm hình.

Là một tòa nhà vừa rách vừa cũ, một cô gái xinh đẹp không hề tương xứng với chung cư rách này từ bên trong một cửa sổ nhô người ra, thanh sắt bên ngoài cửa sổ treo một—chiếc áo sơ mi nam.

Người con gái kia, chính là Hứa Tĩnh Hàm.

Anh này không biết hình là có ý gì.

Cô ở tại một nơi như vậy? Ở cùng một người đàn ông, còn giặt quần áo cho anh ta?

Ngôn Lạc Quân nhìn về phía người đối diện.

Thuộc hạ nói: "Đây là một chung cư gần đường Tế Lâm."

"Ai ở chung với cô ấy?" Ngôn Lạc Quân hỏi.

Thuộc hạ nói: "Tạm thời chưa biết, nếu điều tra ra sẽ lập tức thông báo cho ngài, lúc chúng tôi tìm ra thì trong nhà không có ai khác."

"Tiếp tục điều tra, nhất cử nhất động của cô ấy phải báo lại với tôi."

"Vâng."

Nhìn cảnh tượng trong hình, trong lòng lần nữa dâng lên lửa giận và ghen tỵ mãnh liệt. Người đàn ông kia là ai, rốt cuộc cô ở cùng ai! Mới hai ngày, chỉ mới rời đi hai ngày cô đã có chỗ mới để đi, còn là một nơi như vậy, thật đúng là giao tiếp rộng!

.....

Nhìn Bạch Ngưng lên giường, Hạ Ánh Hi biết nếu không nói sẽ không kịp, cuối cùng cố gắng khiến mình tỏ ra tự nhiên nói: "Đúng rồi, tôi đang có hai vé xem phim, cô có đi xem không?"

"Hai vé xem phim? Từ đâu mà có?" Bạch Ngưng hỏi.

"Công ty phát mỗi người một vé, nhưng ngày mai có một chị đưa chồng và con gái đi thăm ông bà, cho nên cho tôi cái vé xem phim kia." Hạ Ánh Hi đưa vé xem phim cho cô nói. Anh nghĩ nhất định chị Chu cho rằng anh có bạn gái, cho nên muốn giúp anh.

"Rule Number One?" Bạch Ngưng nhìn vé xem phim hỏi: "Là phim gì?"

"Không biết, hình như là phim hành động, nghe nói Dư Văn Nhạc diễn vai cảnh sát." Hạ Ánh Hi nói.

"Tôi không thích xem phim hành động lắm, chẳng qua tôi cũng đang muốn đi ra ngoài đi, ở trong phòng hai ngày rồi." Bạch Ngưng nói.

"Vậy ngày mai đi đi, từ sau khi tốt nghiệp tôi đã chưa đi xem phim rồi, trước kia ở trường học sẽ bị bạn học kéo đi xem." Hạ Ánh Hi cũng bất giác nhớ lại quãng thời gian đó. Mỗi Chủ nhật trường học chiếu phim bạn học cũng sẽ kéo anh đi, nhưng bọn họ không biết rằng thật ra thì nếu bọn họ không rảnh cũng sẽ đi. Bởi vì anh ngoài ý muốn biết Bạch Ngưng cũng sẽ đi xem với bạn cùng phòng.

Bạch Ngưng bất giác nói: "Tôi cũng vậy, vẫn là phim ở trường chiếu tiện hơn, một đồng một người, đã rất lâu không đi xem rồi."

"Cô. Tốt nghiệp khi nào?"Hạ Ánh Hi ngạc nhiên hỏi.

Bạch Ngưng phản ứng kịp, biết mình đã nói lỡ miệng rồi, hơi lắp bắp trả lời: "Tôi. mấy năm trước rồi, dù sao sau khi tốt nghiệp đều phải quay phim, rất bận, nên không xem nữa. Năm giờ chiếu, vậy mấy giờ chúng ta đi?" Kịp thời nói sang chuyện khác, tránh để phát sinh thêm chuyện ngoài ý muốn.

Hạ Ánh Hi nói: "Buổi sáng chúng ta đi thuê bếp, sau đó ra chợ mua chút đồ ăn, buổi chiều đến bốn giờ đi, sợ lúc đó kẹt xe."

"Ừ, tốt. Anh nhanh đi tắm đi."Bạch Ngưng nói.

"Ừ. Cô ngủ đi, tôi kéo rèm lên cho."Hạ Ánh Hi đứng lên, kéo màn vải giữa hai giường lên.

Ngày hôm sau, lúc ra ngoài Hạ Ánh Hi nhìn quần áo từ ngày hôm qua trên người cô, nói: "Chúng ta đi mua hai bộ quần áo đã nhé."

"Nhưng." Không phải lại tốn tiền sao.

"Đi thôi."Hạ Ánh Hi nói xong liền đi về lối dành cho người đi bộ phía trước.

"Đừng vào đó, chúng ta đến phố Dư Lâm đi."Bạch Ngưng nói.

"Phố Dư Lâm?"Đó không phải là phố đồ nhái nữ sinh đại học thích nhất sao? Hạ Ánh Hi thấy ngạc nhiên vì sao cô biết chỗ đó.

Hai người cùng nhau đến phố Dư Lâm, cùng nhau dạo qua con phố nhỏ hẹp này, đi hết

gian hàng này đến gian hàng khác. Cuối cùng Bạch Ngưng dùng một trăm đồng tiền mua một bộ quần áo, lại thêm một cái kính đen lớn.

Hạ Ánh Hi lẳng lặng nhìn cô, trong đôi mắt đong đầy ngạc nhiên cùng nghi ngờ.

Anh không nói, anh căn bản chưa từng tới nơi này, cũng không biết đường đi lối lại ở đây. Hơn nữa anh biết, những chị em họ, bạn bè anh, phàm là người có cuộc sống cùng tầng lớp với gia đình anh, cũng không bao giờ tới những nơi như thế này. Ngay cả họ cũng không tới, huống chi là Hứa Tĩnh Hàm?

Bạch Ngưng mặc luôn bộ quần áo mới mua lên người, quần áo cũ nhét vào trong túi. Sau đó len lén nói với anh: "Thật ra tôi cảm thấy ở nơi này tôi không đeo kính cũng chẳng sao, ai mà đoán được Hứa Tĩnh Hàm sẽ đến nơi như thế này cơ chứ. Hơn nữa cảm giác lúc bình thường và cảm giác lúc trên ti vi quá khác nhau.

"Đúng vậy, chỉ cần không đụng phải đám săn tin, sẽ không sao. Sao cô lại thay đồ lúc này?"Hạ Ánh Hi nói.

Bạch Ngưng cúi đầu cười cười, trả lời: "Bộ quần áo kia, không thuộc về tôi."

Lúc vào rạp chiếu phim là vừa kịp giờ. Tìm được ghế 52, 53, hai người ngồi xuống, chăm chú xem phim.

Phim bắt đầu, cảnh tượng hơi âm u, không khí cũng có chút mơ hồ khấn trương.

Dư Văn Nhạc diễn vai cảnh sát ngăn một chiếc xe nhỏ để kiểm tra, ban đầu chủ xe còn biểu hiện rất tự nhiên, sau vẻ mặt dần trở nên kỳ lạ. Cảm thấy bộ phim này hình như cũng không tệ lắm Bạch Ngưng mở to hai mắt xem. Chỉ thấy Dư Văn Nhạc mở cốp sau xe. Mặc dù đã sớm dự đoán bên trong có dấu thi thể hoặc mấy loại đồ vật rùng rợn gì đó, nhưng lúc nhìn thấy cô gái trợn mắt kia, Bạch Ngưng vẫn hơi sợ. Ai, phim hành động mà sao làm giống phim kinh dị vậy.

Nội dung tiếp tục, Dư Văn Nhạc bị chủ xe đánh ngã, lúc sắp bị giết chết thì ống kính

dời đi, lại thấy cô gái đã chết kia đứng ở trước mặt bọn họ, xé cổ họng máu thịt lẫn lộn của mình!

"A --"

Bạch Ngưng hét lên, ôm lấy cánh tay Hạ Ánh Hi .

"Tại sao lại có cái này, anh lừa tôi, đây rõ ràng là phim kinh dị." Bạch Ngưng sợ hãi, ngay cả giọng nói cũng nức nở.

Hạ Ánh Hi cũng ngoài ý muốn nói: "Tôi không. Tôi thật sự không biết."

"Xong chưa xong chưa?" Bạch Ngưng còn ôm cánh tay anh, quay đầu đưa gáy về phía màn hình, gấp gáp hỏi.

"Xong rồi, không còn nữa đâu." Hạ Ánh Hi trả lời.

Lúc này Bạch Ngưng mới thử nghiêng đầu nhìn màn hình, xác định trước ống kính không còn là cô gái kia nữa mới quay đầu lại, sau đó đáng thương nhìn Hạ Ánh Hi.

Hạ Ánh Hi vội vàng giải thích: " Tôi thật sự không biết, nếu không chúng ta ra ngoài, không phải nói phụ nữ có thai không thể bị giết mình sợ hãi sao?" Nói xong đứng lên.

Bạch Ngưng nhìn cảnh tượng rất bình thường trên màn hình, suy nghĩ một chút, nói: "Thôi, hiếm khi có dịp, cứ xem đi, chờ đến cảnh kinh khủng tôi không nhìn là được. Hơn nữa phim kinh dị Hongkong thì có gì ghê gớm, nếu như là Nhật Bản tôi mới không xem nổi."

"Vây. Tốt, nếu như không chịu nổi chúng ta ra nhé." Hạ Ánh Hi lại ngồi xuống.

Suốt cả phim, Bạch Ngưng gần như luôn túm chặt cánh tay anh, mặc dù nói xuất hiện cảnh tượng kinh khủng thì không nhìn, nhưng thật ra đến lúc có cảnh đó lại vì lòng hiếu

kỳ mà vẫn xem, sau đó sẽ cùng các nữ sinh khác trong rạp hét ầm ỹ, nhưng giọng cô là to nhất.

Chương 110: Cô gái đó tên Bạch Ngưng

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Suốt cả phim, Bạch Ngưng gần như luôn túm chặt cánh tay anh, mặc dù nói xuất hiện cảnh tượng kinh khủng thì không nhìn, nhưng thật ra đến lúc có cảnh đó lại vì lòng hiếu kỳ mà vẫn xem, sau đó sẽ cùng các nữ sinh khác trong rạp hét ầm ĩ, nhưng giọng cô là to nhất.

Hạ Ánh Hi lại không xem vào được gì cả, thỉnh thoảng thất thần nhìn cô.

Anh nhớ hồi còn đại học đi xem phim, anh sẽ cố gắng ngồi ở phía sau Bạch Ngưng, sau đó xem phim đồng thời cũng không nhin được nhìn cô.

Có một lần xem phim kinh dị. Lúc đó cô cũng ôm cánh tay bạn cùng phòng ngồi cạnh, vẫn hét ầm ĩ, tiếng hét cũng to nhất trong phòng, khiến anh luôn không nhin được cười. Anh nghĩ, nữ sinh như cô, cứ đưa cô đi xem phim ma thật sự là quá tốt rồi, giống như trên sách nói..., sẽ sợ hãi mà ôm lấy nam sinh. Bạch Ngưng sợ xem phim ma, cũng rất thích khóc, vài lần xem phim anh đều nhìn thấy cô khóc, khóc không thành tiếng, len lén dùng khăn giấy lau nước mắt, có một lần còn khiến bạn học bên cạnh chê cười, nói “có thể thôi mà cũng khóc!”

Sau này khi chiếu phim ma anh không thấy cô đến xem nữa, hình như là sợ quá rồi, nên không dám đến. Cho nên nếu chiếu phim ma anh cũng không đi xem.

Mà lúc này, anh như cảm thấy, mình trở thành nam sinh đưa Bạch Ngưng đi xem phim ma. Hành động của Hứa Tĩnh Hàm giống hệt Bạch Ngưng khi đó .

Cuối phim, bạn gái Dư Văn Nhạc biến thành một cái xác, trở thành công cụ cho bọn quỷ, khi cô ấy bị quỷ lãng nhục chảy một giọt nước mắt, thì nước mắt Bạch Ngưng cũng không kìm chế được tràn ra hốc mắt.

Hạ Ánh Hi nhìn cô, quên an ủi, cũng quên đưa khăn giấy, chỉ lẳng lẳng nhìn cô cúi đầu,

yên lặng lau nước mắt.

Cái ngày cực kỳ đau đớn đó, anh quỳ gối trước mộ Bạch Ngưng, nghe được tiếng giày cao gót phía sau. Sau đó quay đầu lại, thấy một cô gái tóc quăn quần trắng, khí chất cao nhã, đeo một cái kính đen lớn.

Nhìn thấy anh, dường như cô rất ngạc nhiên, cơ thể run rẩy, môi mấp máy muốn nói cái gì nhưng không nói thành lời. Sau đó cô nhìn bia mộ của Bạch Ngưng và mẹ Bạch Ngưng, lặng lẽ rơi lệ. Nhìn anh đắm vào bia mộ, cô lập tức tiến lên cản tay anh, sau đó lại cố ý che giấu sự quan tâm đối với anh.

Cô nói: có lẽ trên đời này thật sự có hồn phách. Cô nói: Anh tin cô ấy làm gái bao sao?

.....

Bộ phim kết thúc, mọi người rời rít ra về, Bạch Ngưng cũng lau nước mắt đứng lên.

“Tại sao có thể như vậy? Tại sao không phải quý bị giết chết? Tại sao người tốt đều chết hết vậy?” Bạch Ngưng buồn bã nói.

“Có lẽ, đạo diễn muốn biểu đạt tư tưởng nào đó.” Hạ Ánh Hi trả lời.

“Bạn gái Dư Văn Nhạc và bạn gái Trịnh Y Kiện thật đáng thương.” Bạch Ngưng vẫn buồn bực không vui .

Hạ Ánh Hi nhìn cô, thở dài nói: “Sớm biết thế đã không dẫn cô đến xem, để cho cô xem bộ phim này thật đúng là chịu hành hạ.”

“Nhưng tôi cảm thấy hay mà, mỗi tội kết cục quá khó chịu.”

Hạ Ánh Hi cười nói: “Về sau cũng đừng hiếu kỳ quá, không dám xem thì đừng xem. Cảnh nào quá buồn cũng đừng xem, tôi thấy cô còn khóc nhiều hơn cả diễn viên. Hay tôi

kể chuyện cười để xua tan mây đen trong lòng cô nhé.”

“Mau nói mau nói, tôi đang cảm thấy sợ đây!” Bạch Ngưng vội vàng nói.

“Ừm.” Hạ Ánh Hi suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc nói: “Có người đuổi theo xe buýt, vừa đuổi theo vừa kêu: Sư phụ! Sư phụ chờ con một chút! Lúc này cửa sổ xe có hành khách nhô đầu ra, thông thả ung dung nói với anh: Bát Giới, con đừng đuổi theo nữa.”

Hạ Ánh Hi vừa nói vừa không nhìn được mà cười, nhìn Bạch Ngưng lại thấy cô chẳng có phản ứng gì cả.

“Không buồn cười sao?” Anh ngạc nhiên hỏi.

“Buồn cười.” Bạch Ngưng trả lời.

“Vậy tại sao cô không cười?”

Bạch Ngưng nhìn anh một hồi lâu, nói: “Anh không thấy chuyện cười này hơi cũ rồi sao?”

Hạ Ánh Hi lắp bắp nói: ” Tôi không thấy.”

Bạch Ngưng nhìn dáng vẻ của anh, bật cười một tiếng.

Hạ Ánh Hi nhìn cô, vẻ mặt đau khổ nói: “Thì ra là tôi còn buồn cười hơn chuyện cười.”

Bạch Ngưng vẫn không nhìn được cười, vừa đi qua đường cái, vừa nói: “Thật không có tình thú, chuyện cười cũ như vậy mà vẫn kể được, còn nghĩ rõ lâu.”

“Cẩn thận!” Đèn xanh vừa lúc chuyển thành đèn đỏ, Hạ Ánh Hi vội vàng kéo cô.

Một hồi kinh hồn, Bạch Ngưng lo lắng sờ sờ bụng, thở dài nói: “Tôi thật sự không xứng làm mẹ, luôn bị giật mình, không biết có ảnh hưởng đến đứa bé hay không.”

“Không sao đâu, đó nhất định là một đứa bé khỏe mạnh xinh đẹp.” Hạ Ánh Hi an ủi.

Đèn xanh sáng lên, Hạ Ánh Hi dắt cô đi qua đường cái.

Qua hết đường cái, mới nhớ ra dưới sự hoảng loạn mình đã dắt cô, anh vội buông lỏng tay ra.

Bạch Ngưng cũng hơi ngượng ngùng, muốn nói chút chuyện chuyển đề lại, lại đột nhiên thấy một quán bán cháo nhỏ trước mặt, vui vẻ nói: “Oa, anh xem, bánh cháo kia, giống như trường học trước kia.” Bạch Ngưng im bật, bình tĩnh cười nói: “Rất giống quán bánh gần trường tôi ngày trước.”

Hạ Ánh Hi đi mua một phần, đưa cho cô nói: “Ngon lắm sao? Trước kia gần trường tôi cũng có một quán, các bạn học cũng rất thích ăn, mẹ tôi không cho tôi ăn hàng ven đường nên lớn lên cũng không quen ăn.”

“Rất ngon..., bánh cháo xem như rất có dinh dưỡng, mà có phải hôm nào cũng ăn đâu.” Bạch Ngưng lập tức cắn một miếng, kích động nói: “Rất giống quán ngày trước, không tin anh ăn thử!” Nói xong liền gắp một miếng đưa tới bên miệng anh.

Mặt Hạ Ánh Hi hơi đỏ lên, ngượng ngùng ăn miếng bánh trên đĩa.

Nhìn thấy anh mất tự nhiên đỏ mặt, Bạch Ngưng nhận ra mình quá kích động làm ra hành động quá đáng như vậy, nên cũng hơi lúng túng.

“Mùi vị quả thật không tệ.” Hạ Ánh Hi nói.

Bạch Ngưng cầm chiếc đĩa, cười một tiếng, cúi đầu xuống.

Hạ Ánh Hi cũng cúi đầu, rồi lại không nhìn được thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn cô.

Từ nhỏ đến lớn, anh đều làm theo từng bước từng bước cha mẹ yêu cầu, làm học sinh giỏi, làm ánh mặt trời rực rỡ, làm hoàng tử y, thế nên anh luôn khinh thường những lời khen tặng, nhìn ánh mắt hâm mộ của nữ sinh trong trường, tim anh cũng chưa bao giờ mấy may rung động.

Cho đến giữa trưa ngày hè đó, trong ánh mặt trời rực rỡ, dưới tán cây ngô đồng, một cô gái có mái tóc đen thẳng ngời nhật đồng sách vở rơi xung quanh cô.

Anh buông máy ảnh, ngơ ngác nhìn cô ngời xồm xuống, nhật từng quyển sách trên mặt đất.

Lúc cô đứng lên chuẩn bị đi, anh đứng ở trên bậc thang thư viện không nhìn được mà nói: “Còn có thể thư viện.”

Cô cúi đầu, nhật tấm thẻ thư viện lên, ngẩng đầu lên nói: “Cám ơn.” Sau đó cười một tiếng, xoay người rời đi.

Cho đến khi bóng lưng của cô biến mất, anh mới phát hiện anh đã thuận tay lạng lẽ chụp lại một bức ảnh của cô.

Từ đó, trong lòng anh bắt đầu gợn sóng.

Chương 111: Ra tay

Editor: mèomỡ
(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Cho đến khi bóng lưng của cô biến mất, anh mới phát hiện anh đã thuận tay lạng lẽ chụp lại một bức ảnh của cô.

Từ đó, trong lòng anh bắt đầu gợn sóng.

Anh sẽ bắt giắc liếc nhìn gốc cây ngô đồng cạnh thư viện, sẽ tìm bóng dáng của cô khắp các góc trên sân trường, khi học tiết ghép lớp sẽ cố ý ngồi đằng sau. Nghe nói cô vào làm trong một tòa soạn anh sẽ đi tìm khắp các tiệm sách để mua bằng được quyển tạp chí kia, sau đó đoán xem bài thơ nào là do cô viết, bút danh của cô là gì.

Trước khi tốt nghiệp, sau mấy ngày khổ cực suy nghĩ , rốt cuộc anh quyết định giả vờ lạnh lùng nói với cô: “Bạch Ngưng, anh thích em, làm bạn gái của anh đi.”

Cô nhìn anh một lát rồi trả lời: “Không.”

Sau hôm ấy anh cảm thấy bị sỉ nhục, khuôn mặt vẫn tươi cười như ánh mặt trời nhưng không giấu được sự khó chịu. Sau khi tốt nghiệp hơn một tháng bạn cùng lớp có bạn gái mới, mời bạn bè cũ đi ăn cơm.

Anh không ngờ, nữ sinh kia lại là bạn cùng phòng có quan hệ tốt nhất với Bạch Ngưng.

Nữ sinh kia nói: “Hot boy Hạ à, nhớ ngày đó em còn thầm mến anh!”

Bạn học mất hứng, nói với bạn gái: “E hèm, đừng bôi xấu mặt anh như thế chứ, anh mới là bạn trai em cơ mà. Thật không hiểu nữ sinh các em nghĩ như thế nào, cậu ta có gì tốt, anh cảm thấy cái danh hot boy này nên thuộc về anh mới đúng.”

Nữ sinh vừa nói anh da mặt dày vừa cười, nói: “Biết Bạch Ngưng không, là mỹ nữ xinh đẹp nhất đó, là cô gái truyền thống nhất nước ta, từ nhỏ đến lớn chưa từng yêu ai, cũng không để mắt đến ai. Kết quả lại giống em thâm mến Hạ Ánh Hi rồi. Em thì chẳng sao, đồng thời cũng thâm mến ba bốn nam sinh khác, dĩ nhiên cũng bao gồm anh.” Mặc kệ sự xấu hổ của bạn trai và sự giật mình của Hạ Ánh Hi, cô gái nói tiếp: “Nhưng cô ấy thì khác, hình như là thật lòng đấy. Ngay cả cô ấy cũng phải rung động, đủ để chứng minh đồng chí Hạ Ánh Hi thật sự có sức hấp dẫn, trời sinh đã là đối tượng để phụ nữ theo đuổi.”

Người vừa tốt nghiệp đi vào xã hội, dường như đã cách thế giới trước kia cả một thời đại. Chuyện em yêu anh, anh thích em hồi còn đại học đều có thể lôi ra cười đùa trêu chọc. Đoạn nhạc đệm này cũng nhanh chóng bị những câu chuyện khác của mọi người thay thế, nhưng trong lòng anh vẫn luôn dừng lại ở câu nói của nữ sinh kia.

Sau đó, anh hỏi nữ sinh kia những chuyện có liên quan đến Bạch Ngưng. Cô nói cho anh biết, Bạch Ngưng mồ côi cha, trong nhà rất khó khăn, bề ngoài mặc dù xinh đẹp, nhưng trong xương lại rất bảo thủ cố chấp. Không muốn tùy tiện bắt đầu tình cảm, cũng không muốn tình yêu vui đùa chóng vánh.

Khi anh nói mình từng thổ lộ với Bạch Ngưng nhưng bị cự tuyệt, nữ sinh kia kinh hãi, nhưng sau lại đoán được. Nếu Bạch Ngưng muốn tìm bạn trai thì chắc chắn là nghiêm túc, lấy kết hôn làm điều kiện số một. Nhưng gia đình cô và Hạ Ánh Hi là hai tầng lớp hoàn toàn khác biệt, cô đương nhiên không muốn bị lún vào.

Sau này anh hỏi thăm tin tức của cô nhưng không được. Tất cả bạn học đều không biết địa chỉ cụ thể, công việc của cô. Cho đến sau đó không lâu anh qua báo chí thấy tin tức cô nhảy lầu tự sát ở khách sạn.

Những chuyện này dường như mới hôm qua thôi, rồi lại như đã qua mấy đời. Nhưng điều khiến anh nghi ngờ, là cảm giác trái tim bị một ai đó tác động giống như ở trường học năm đó bây giờ lại bất chợt nổi lên.

Lúc này, thấy Hứa Tĩnh Hàm trước mắt, anh giống như lại trở về giữa trưa mùa hè năm đó, đứng ở trên bậc thang thư viện, nhìn cô gái tinh khiết xinh đẹp xoay người lại nhặt sách trên đất.

Buổi chiều, một người đàn ông mặc tây trang nam đem một sấp hình đặt lên trên bàn Ngôn Lạc Quân.

“Hôm nay bọn họ ra ngoài, đây là hoạt động cả ngày nay của hai người họ.” Thuộc hạ nói.

Ngôn Lạc Quân nhìn hình, đột nhiên biến sắc.

Hạ Ánh Hi! Quả nhiên là Hạ Ánh Hi! Cô nói không có bất cứ quan hệ gì với anh ta, tại sao nhiều chỗ để đi, nhiều bạn bè như vậy lại không tìm, mà lại ở cùng anh ta! Hứa Tĩnh Hàm, em coi tôi là cái gì, thật sự chỉ là một đồng tiền thôi sao!

Thuộc hạ đi rồi anh vẫn không nhúc nhích mím chặt môi nhìn hai người trong hình, sắc mặt càng ngày càng khó coi, lửa ghen dường như sắp đốt cháy anh.

Trong hình cô buộc mái tóc xoắn dài gọn sóng thành đuôi ngựa, mặc một cái áo khoác giả hàng hiệu đầu đầu cũng có, một cái áo T-shirt màu trắng bình thường, một cái quần jeans, cùng Hạ Ánh Hi đi trên con đường dơ dáy bẩn thỉu, lúm đồng tiền như hoa.

Bức thứ hai, Hạ Ánh Hi xách túi mua hàng, hai người cùng nhau đi chợ mua đồ ăn, giống như một đôi nông tình mật ý. Bước sau còn ở trên xe công cộng nói đùa, vai kề vai đứng trước cửa rạp chiếu phim, dặt tay, thậm chí còn có “Hứa Tĩnh Hàm” bón cho anh ăn cái gì đấy! Nhìn từng tấm hình, Ngôn Lạc Quân giận dữ nắm chặt tay kêu “răng rắc”.

Cô sống rất tốt, sau khi ly hôn còn vui vẻ hơn trước, ở với tên họ Hạ kia cũng vui vẻ hơn lúc ở bên anh. Vậy mà còn dám nói chỉ quen sơ sơ thôi, còn nói ngày đó không làm gì cả, bản lĩnh nói dối của cô dường như quá tốt rồi?

Thì ra là anh đang ở đây hối hận, ở đây một ngày như một năm, còn cô lại hạnh phúc sống cuộc sống một nhà ba người nghèo khó vui vẻ!

Ngôn Lạc Quân giận đến muốn giết người, bất chợt nghĩ đến một vấn đề.

Một nhà ba người. Cái từ này khiến anh không khỏi nghĩ tới đứa bé trong bụng của cô.

Tầm sáu tuần, quả thật là trùng với đêm cô và Hạ Ánh Hi ở khách sạn cả đêm. Nhưng trước sau cái đêm đó, không phải bọn họ cũng ở cùng nhau sao? Bao gồm cả trong khách sạn lúc trước và trong nhà sau này, coi như cô thật sự cùng Hạ Ánh Hi triền miên cả đêm, vậy so ra cũng kém cùng anh làm nhiều. Đứa bé kia không nhất định là của anh, nhưng cũng không nhất định là của Hạ Ánh Hi. Đứa bé rốt cuộc là của ai, chỉ sợ ngay cả chính “Hứa Tĩnh Hàm” cũng không biết. Nếu như. Nếu như đêm hôm đó cô thật sự làm chuyện có lỗi với anh.

Bây giờ dù cô có làm hay không, đứa bé kia cũng có thể là của anh, con của anh sao có thể nhận người khác là ba? Huống chi, nếu như cô thật sự muốn ở bên Hạ Ánh Hi, nếu như Hạ Ánh Hi cũng không muốn đứa con không thuộc về anh ta, bọn họ muốn bỏ đứa bé thì sao? Ngộ nhờ đứa con là của anh thì sao?

Thần kinh căng thẳng, anh tự nói với mình, anh có thể không cần Hứa Tĩnh Hàm, nhưng anh sẽ không để đứa bé lưu lạc bên ngoài. Cho nên, anh không thể để cho bọn họ hạnh phúc ở bên nhau như vậy!

Buổi tối hôm đó, nhà giáo sư Hạ nhận được một cuộc gọi lạ.

“Xin chào, ai vậy.”

“Xin hỏi đây là nhà giáo sư Hạ sao?” Bên kia là giọng đàn ông trung niên.

“Tôi là vợ ông ấy, có chuyện gì không?” Giáo sư Nguyễn nói.

“Con trai của bà – Hạ Ánh Hi ở tại đường Tế Lâm bà có biết không?” Người đàn ông trung niên nói.

Giáo sư Nguyễn gấp gáp, vội vàng nói: “Con tôi làm sao?”

Bên kia nói: “Con trai của bà bây giờ đang ở cùng một phụ nữ ly hôn bà biết không?”

“Cái gì? Sao có thể!”

Người đàn ông trung niên cười một tiếng, tiếp tục nói: “Người phụ nữ kia là một ngôi sao đã rời ngành, còn mang thai bị chồng của cô ta hoài nghi đứa bé là con hoang. Con trai bà chắc sắp được làm ba rồi, còn là đồ vô hộ.”

Chương 112: Cha mẹ tới cửa

Editor: mèomỡ
(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Người đàn ông trung niên cười một tiếng, tiếp tục nói: “Người phụ nữ kia là một ngôi sao đã rời ngành, còn mang thai bị chồng của cô ta nghi đứa bé là con hoang. Con trai bà chắc sắp được làm ba rồi, còn là đồ vô hộ.”

“Anh đừng có nói bừa! Anh là ai, có âm mưu gì?” Giáo sư Nguyễn vừa nóng vừa giận.

Người đàn ông trung niên nói: “Tôi không nói bừa đâu, bà cứ đến chỗ con trai thì biết.”

“Anh là ai, rốt cuộc anh là ai!” Giáo sư Nguyễn sốt ruột hỏi, bên kia lại không đáp, “Này, alo –” sau đó điện thoại đã cúp.

Giáo sư Nguyễn để điện thoại xuống, lập tức chạy vào thư phòng của chồng.

“Sùng Vân, vừa rồi có người gọi điện thoại tới nói Ánh Hi và một phụ nữ đã ly hôn ở chung!” Giáo sư Nguyễn gấp gáp nói.

Hạ Sùng Vân ngẩn người, hỏi: “Cái gì? Ai gọi tới?”

“Không biết, là một người đàn ông lạ, hỏi anh cũng không nói là ai.”

“Là nói lung tung thôi, sao Ánh Hi có thể làm ra chuyện đồi phong bại tục như vậy.” Hạ Sùng Vân suy đoán nói.

“Nhưng người đó nói rất rành mạch, bảo rằng người phụ nữ kia là một ngôi sao, còn đang mang thai nữa!” Giáo sư Nguyễn càng nghĩ càng cảm thấy là thật, vô cùng nóng ruột.

Hạ Sùng Vân cũng cảm thấy nghi ngờ, nói: “Vậy chúng ta gọi điện thoại hỏi nó xem.”

“Không! Chúng ta trực tiếp tới xem.” Giáo sư Nguyễn khẳng định.

“Trực tiếp sao?” Hạ Sùng Vân có vẻ hơi khó nói: “Không phải chúng ta đã nói để cho nó tự mình nghĩ thông suốt rồi trở về sao?”

“Giờ này còn so đo nhiều chuyện như thế làm gì, nếu nó thật sự hồ đồ mà ở cùng với loại phụ nữ như vậy sẽ không tốt!” Giáo sư Nguyễn nói xong vội vào thư phòng khoác thêm áo cầm túi chuẩn bị ra cửa.

Vợ chồng Hạ Sùng Vân đi tới đường Tế Lâm, đi qua cái hẻm nhỏ rêu xanh khói dầu bám đầy tường, leo lên cầu thang hẹp tối, đứng ở trước cửa gỗ sơn vàng, nhìn nhau một cái rồi gõ cửa.

Hạ Ánh Hi đang bưng nồi canh vừa nấu đặt lên ghế, nghe thấy tiếng gõ cửa, ngạc nhiên nói: “Trễ thế này rồi còn ai đến vậy?”

“Chủ nhà sao?” Bạch Ngưng hỏi.

“Không phải, tiền thuê phòng tiền điện nước chẳng phải đã nộp hết rồi sao?” Hạ Ánh Hi vừa nói vừa ra mở cửa.

Thấy người ngoài cửa, Hạ Ánh Hi ngạc nhiên: “Ba mẹ?”

Giáo sư Nguyễn không nói lời nào, trực tiếp đi vào trong nhà.

“Thì ra là thật!”

Bạch Ngưng đang bới cơm thấy mẹ Hạ Ánh Hi cô đã từng gặp một lần khi còn ở trường, cả người lập tức cứng lại.

Hạ Sùng Vân cũng đi vào, liếc mắt nhìn Bạch Ngưng, quay đầu lại trầm mặt hỏi: “Thế này là thế nào?” Vẻ mặt và giọng nói của một người cha nghiêm khắc, trong mắt không chứa nổi một hạt cát.

Hạ Ánh Hi quay mặt sang nói: “Không phải ba mẹ đã nói là mặc kệ con ra ngoài sống tự lập sao?”

“Đây chính là cuộc sống bên ngoài của con à? Học người ta sống chung?” Hạ Sùng Vân tức giận.

“Bọn con không có.” Hạ Ánh Hi nói.

“Không có sao? Đây không phải là nói dối không chớp mắt sao?” Giáo sư Nguyễn vừa tức giận chỉ trích Hạ Ánh Hi, vừa lấy ánh mắt khinh thường nhìn Bạch Ngưng.

Bạch Ngưng từ từ đi tới, lo lắng kéo quần áo cúi đầu mà nói: “Xin lỗi bác trai bác gái, Ánh Hi nói là sự thật, chúng cháu thật sự không ở chung. Nhưng cháu vừa mới ly hôn, không có chỗ nào để đi nên đành ở nhờ chỗ của anh ấy, chờ một thời gian nữa cháu sẽ lập tức chuyển đi.”

Giáo sư Nguyễn nhìn hai chiếc giường trong phòng, cố gắng để cho mình bình tĩnh hòa ái nói: “Nhìn thế này quả thật hai đứa không có quan hệ, nhưng dù sao cũng là nam nữ độc thân. Con bác thì không sao, cùng lắm là bị người ta nói vài lời, nhưng cháu thì sao? Một người phụ nữ sao có thể ở chung mờ ám với đàn ông như vậy? Biết cháu ở nhờ thì không sao, nhưng người ta không biết thì sẽ nói thế nào! Nghe nói cháu là ngôi sao, bác nhìn cháu cũng khá quen, sự nghiệp cháu tốt như vậy mà không có bạn bè nào khác sao? Bác cảm thấy cháu nên suy nghĩ cho danh dự, đến ở cùng bạn nữ thì hơn.”

Bạch Ngưng cúi đầu không nói lời nào, Hạ Ánh Hi đứng ở trước mặt cô nói với giáo sư Nguyễn: “Mẹ, cô ấy không có chỗ nào để đi, là con đồng ý giúp cô ấy, để cô ấy ở lại đây, không được sao?”

“Con! Trước kia mẹ và cha con đã dạy con thế nào? Chúng ta khác nhà người ta, con phải có giáo dục, biết liêm sỉ, không nên giống như bọn trẻ khác, suốt ngày quan hệ nam nữ bừa bãi, con xem lại mình bây giờ đi? Nhìn có giống con nhà thư hương nữa không?” Giáo sư Nguyễn tức giận nói.

Hạ Ánh Hi phiền não lại không kiên nhẫn nói: “Mẹ, con biết như vậy là không tốt, nhưng chúng con chỉ ở một tháng, tháng sau sẽ đi.”

Cái gì phải có giáo dục, biết liêm sỉ, cái gì mà dòng dõi hương, tất cả anh đã phải nghe mấy chục năm rồi. Nói cho cùng, bọn họ cảm thấy mình cao thượng, mình thanh liêm, cao hơn người bình thường một bậc. Thật ra thì có cái gì khác nhau chứ, chẳng phải cùng là con người sao. Chẳng qua là công việc không giống, trình độ văn hóa khác nhau mà thôi. Chẳng lẽ giống như gia đình Bạch Ngưng là sẽ thấp hèn sao? Năm đó nếu mẹ Bạch Ngưng có điều kiện chẳng phải cũng sẽ được ăn học tử tế, cũng sẽ làm giáo sư như bọn họ sao?

“Tháng sau? Vậy tháng này thì sao? Thời gian dài hay ngắn có khác gì chó chē mèo lăm lờng? Mới ở bên ngoài hai tháng mà con đã như vậy rồi, sao ba mẹ có thể tin được con ở bên ngoài vẫn có thể tập trung học hành? Hôm nay con dứt khoát chuyển hẳn về nhà đi, đừng ở cái nơi như thế này nữa!” Biểu hiện chỉ tiếc rên rỉ không thành thép viết rõ trên nét mặt của giáo sư Nguyễn.

Hạ Ánh Hi nghiêng đầu sang chỗ khác, kéo Bạch Ngưng ra sau mình, nói: “Dù ba mẹ nói thế nào con cũng sẽ không để cho Tĩnh Hàm đi. Con không muốn cãi nhau với ba mẹ, hai người đi đi.”

Trong lúc vô ý anh làm động tác bảo vệ Bạch Ngưng khiến Giáo sư Nguyễn càng thêm tức giận, dường như thấy được tương lai sắp sửa xảy ra chuyện không tốt, vội vàng kéo anh nói: “Về ngay! Hôm nay con phải về cho mẹ!”

“Mẹ, mẹ buông ra! Con nói con sẽ không về.” Hạ Ánh Hi giẫy khỏi bà.

“Có phải con bị ma quỷ mê hoặc rồi không hả, cố tình không nghe lời ba mẹ phải không? Mẹ cũng nói cho con biết, mẹ sẽ không để con tiếp tục hồ đồ như vậy nữa! Hôm nay dù thế nào hai đứa cũng không thể ở chung nữa!” Giáo sư Nguyễn vừa nói vừa định kéo anh.

Này lúc Hạ Sùng Vân lại ngăn bà lại nói: “Thôi, mặc kệ nó, chúng ta đi thôi!”

“Ông điên rồi à! Sao chúng ta có thể mặc kệ?” Giáo sư Nguyễn khó tin nói.

“Coi như chúng ta không có đứa con trai này! Hạ Ánh Hi tự giải quyết cho tốt!” Hạ Sùng Vân kéo vợ về.

Bên đường cái, trong một chiếc limousine màu đen, người đàn ông trung niên mặc tây trang nhìn vợ chồng Hạ Sùng Vân từ trong ngõ hẻm đi ra, ngạc nhiên nói: “Sao bọn họ đã về rồi?”

Ngôn Lạc Quân lạnh nhạt nói: “Đương nhiên không phải, vị phu nhân kia vừa rồi còn kích động nghe tiên sinh nói mấy câu đã bình tĩnh. Bọn họ chỉ không muốn xung đột chính diện với con trai thôi. Tôi nghĩ, bọn họ sẽ không dễ dàng bỏ cuộc đâu.”

Chương 113: Lênh đênh lần nữa

Editor: mèomỡ
(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Hứa Tĩnh Hàm, bị người khác khinh thường như vậy, bị người ta đuổi đi rất xấu hổ, rất đau khổ đúng không? Tại sao, tại sao tình nguyện sống những ngày như vậy mà không chịu bỏ đứa bé quay về phục hôn cùng anh? Anh thật sự không đáng một đồng? Cộng thêm biệt thự kia, cộng thêm thân phận cao quý, cuộc sống xa hoa, cũng không bằng một Hạ Ánh Hi sao?

Anh không thiếu đàn bà, thật sự không thiếu. Người phụ nữ như vậy anh cũng không cần, bây giờ anh chỉ muốn lấy lại đứa con của mình, chỉ làm chuyện con cháu Ngôn gia nên làm. Ngôn Lạc Quân ở trong lòng không ngừng lặp đi lặp lại.

Bạch Ngưng cúi đầu, cắn môi môi sắp rỉ ra máu.

Nhìn cô, Hạ Ánh Hi suýt chút nữa kích động ôm cô vào lòng, kiên quyết nói cho cô biết: Anh vĩnh viễn sẽ không bỏ em, vĩnh viễn sẽ không để em cô đơn!

Nhưng anh biết làm vậy rất có lỗi với cô. Nếu như anh coi cô như Bạch Ngưng, nếu như anh chỉ muốn tìm kiếm bóng dáng Bạch Ngưng trên người cô, anh nghĩ cô không cần loại tình cảm thể thân đó.

“Xin lỗi.” Cô nói.

“Không sao đâu, ăn cơm đi.” Hạ Ánh Hi kéo cô ngồi xuống.

Cô ngồi xuống, chiếc đĩa cầm trong bát nhưng dường như không gấp nổi cơm.

Hạ Ánh Hi nói: “Đừng để ba mẹ tôi ảnh hưởng đến cô, được không?”

Bạch Ngưng ngẩng đầu lên nhìn anh một cái rồi lại cúi đầu.

Muốn có tôn nghiêm của mình trước mặt Ngôn Lạc Quân, cái giá là cô không thể mở miệng nói với Hạ Ánh Hi, nói với cha mẹ Hạ Ánh Hi là: Tôi không cần làm phiền các người.

Bước ra khỏi căn phòng này, cô không biết nên làm thế nào, không biết vận mệnh của đứa bé trong bụng sẽ ra sao.

Nó còn chưa được hai tháng.

Mới rời khỏi căn biệt thự kia có mấy ngày cô đã không chịu nổi, ngay cả nuôi sống bản thân còn không được, cô lấy cái gì mà nói: Tôi muốn giữ đứa con của tôi?

Bạch Ngưng không trả lời, Hạ Ánh Hi cũng không biết nói gì. Nhưng anh hiểu rõ anh không muốn cô đi.

Buổi chiều hôm sau, sếp của anh gọi tới, bảo Hạ Ánh Hi về sở một chuyến.

Nhìn thấy Hạ Ánh Hi từ trong ngõ hẻm đi ra ngoài, người đàn ông trung niên mặc tây trang rút điện thoại ra.

“Tổng giám đốc, thằng nhóc kia đi rồi.”

Hạ Ánh Hi từ trong ngõ hẻm đi về phía trạm xe buýt, đứng chờ mười lăm phút rồi lên xe, vợ chồng Hạ Sùng Vân cũng từ trên xe đậu bên đường đi xuống.

Vợ chồng Hạ Sùng Vân đi lên tầng cũng là lúc chiếc xe màu đen bóng loáng sạch sẽ của Ngôn Lạc Quân chậm chậm lái tới. Ở cái nơi dơ dáy bẩn thỉu nhỏ hẹp ngay cả trạm xe buýt cũng chỉ có hai tuyến này, chiếc xe của anh vô cùng bắt mắt.

Cửa bị gõ vang, Bạch Ngưng đứng sau cửa cẩn thận nhìn qua khe cửa, nhìn thấy chiếc

khăn quàng cổ màu xanh lá cây.

Cô biết đó là khăn quàng cổ của giáo sư Nguyễn.

Bên ngoài là cha mẹ của Hạ Ánh Hi, cô biết mở cửa sẽ có kết quả gì, nhưng cô có thể không mở cửa sao?

“Bác trai, bác gái.” Bạch Ngưng mở cửa, lễ phép gọi một tiếng.

Hai người đi vào trong nhà, Giáo sư Nguyễn nói: “Chúng tôi đã tìm hiểu, cô tên Hứa Tĩnh Hàm phải không? Mặc dù không tin, nhưng rất giống.”

Bạch Ngưng gật đầu một cái.

“Vậy tại sao cô lại chạy tới chỗ con tôi? Báo chí cũng không đưa tin chính thức rằng cô đã ly hôn, cô ly hôn thật sao? Chồng trước của cô không cho cô tiền à? Cô có nhiều bạn bè giàu có như vậy, tại sao lại chạy đến đây?”

Giáo sư Nguyễn hỏi liên tiếp mà cô thì không trả lời nổi một câu nào.

Lúc này, Hạ Sùng Vân thở dài, nói: “Cô nói cô không có tiền chúng tôi tin. Cho dù cô không có tiền, chúng tôi có thể đưa tiền, hoặc là cho cô vay tiền để cô vượt qua cửa ải khó, nhưng chúng tôi không đồng ý cô và con trai chúng tôi tiếp tục dây dưa không rõ như vậy. Có lẽ diễn viên như cô cảm thấy chuyện này bình thường, nhưng con tôi không phải diễn viên, con tôi không thuộc về thế giới đó. Hơn nữa, nó còn nhỏ, chúng tôi không muốn nó bị ảnh hưởng bởi một số chuyện, một số người không tốt.”

“Hơn nữa hai người nói là không có quan hệ gì, dù có quan hệ chúng tôi sẽ càng không đồng ý. Đứng ở góc độ của cô, tôi cảm thấy việc cô cần làm bây giờ là đi tìm cha của đứa bé, mà không phải ở đây.” Giáo sư Nguyễn nói tiếp.

“Thật xin lỗi, bác trai, bác gái, bây giờ cháu sẽ đi ngay.” Là giáo sư nên lời nói của bọn họ rất khách khí, nhưng dù khách khí hơn nữa, cô cũng có thể nhìn ra bọn họ khinh

thường và chán ghét cô. Trong tình huống như thế này cô còn có thể nghe lời Hạ Ánh Hi không để cha mẹ anh ảnh hưởng thì cô đã không phải là cô rồi.

Cất quyển từ điển Anh – Hán trên bàn, xé một tờ giấy trong vở, viết lời cảm ơn và tạm biệt, nói quyết định đi tìm chồng trước.

Giáo sư Nguyễn móc ví ra, rút năm trăm đồng tiền, để lên bàn.

Bạch Ngưng giống như không thấy tiền, đứng lên nhìn cả căn phòng một lượt, cầm túi nhỏ nhét hai bộ quần áo vào, sau đó ôm chậu hoa anh thảo trên bệ cửa sổ, gật đầu một cái với vợ chồng Hạ Sùng Vân rồi đi. Một chiếc lá nửa vàng nửa xanh từ cây anh thảo rụng xuống, rơi trên mặt đất.

Cuối cùng bóng dáng của cô cũng xuất hiện, Ngôn Lạc Quân kích động hạ kính xe xuống.

Được nhìn thấy cô một lần nữa, cảm xúc trong lòng lập tức dâng trào mãnh liệt. Thế anh mới biết, nhiều ngày qua anh muốn gặp lại cô đến nhường nào.

Bóng dáng của cô yếu đuối như vậy, lênh đênh như vậy, một mình từ hẻm nhỏ đi ra ngoài. Đột nhiên trong lòng anh bỗng tức giận với đôi vợ chồng giáo sư làm bộ làm tịch kia.

Cô chậm chậm đến gần, bóng dáng cũng dần rõ ràng, khiến anh thấy rõ cô tiêu tụy mỏng manh đến mức nào, còn có bồn hoa anh thảo trong tay cô.

Trong lòng anh chấn động mạnh.

Hoa anh thảo, là thứ cô không muốn bỏ lại sao?

Trong lòng cô, có phải cũng có một góc nhỏ dành cho anh không?

Mùa đông đã đến gần, chỉ cần mặt trời vừa xuống núi trời lập tức tối nhanh chóng. Bóng dáng Bạch Ngưng hơi dừng ở đầu đường, sau đó đi sang bên phải — không phải cô đã xác định được phương hướng, mà chỉ theo quán tính mà thôi.

Xe Ngôn Lạc Quân cũng chậm chậm đi theo.

Trời mù mịt, quang cảnh thành phố mơ hồ, Bạch Ngưng không mục đích đi trên đường xi-măng, đón gió lạnh cô đi càng chậm.

Ngôn Lạc Quân lái xe đi theo phía sau cô, cách cô một đoạn dài. Anh muốn lập tức lái xe đến bên cô hoặc chặn trước mặt cô, nhưng không biết sau đó phải làm gì.

Sẽ nói gì với cô đây?

Sao nào, bị đuổi ra ngoài à?

Muốn tiền ư, tôi cho cô?

Tôi muốn xem đứa bé trong bụng cô có phải của tôi hay không?

Tôi quyết định chưa chấp cô?

.....

Anh hiểu anh muốn giữ cô lại bên mình nhưng không biết nên làm thế nào để không mất tôn nghiêm lại khiến cho cô cam tâm tình nguyện.

Bóng dáng Bạch Ngưng cô đơn trong làn bụi mịt mờ giữa trời tối đen chậm chậm đi về phía trước. Thân thể lão đảo giống như gió vừa thổi sẽ bay mất.

Nhìn theo bóng dáng cô, Ngôn Lạc Quân mới hiểu ra thứ anh muốn không phải là đứa

bé có thể là của anh.

Anh lái xe lại gần, cách cô chỉ khoảng mười mét, nhưng vẫn không biết nên mở miệng nói câu đầu tiên với cô là gì.

Anh thậm chí mong đợi cô có thể đột nhiên quay đầu lại nhìn thấy xe anh, sau đó. . . .
. có lẽ bọn họ sẽ bắt đầu nói chuyện, sau đó anh sẽ hòa nhã với cô một chút, sẽ lại thỏa hiệp một chút. . . .

Chương 114: Anh tình nguyện

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Anh thậm chí mong đợi cô có thể đột nhiên quay đầu lại nhìn thấy xe anh, sau đó.
. có lẽ bọn họ sẽ bắt đầu nói chuyện, sau đó anh sẽ hòa nhã với cô một chút, sẽ lại thỏa hiệp một chút.

Này lúc đột nhiên một chiếc xe đạp lao đến ven đường đụng vào Bạch Ngưng.

Bạch Ngưng một tay còn ôm chậu hoa bị đụng phải ngã xuống đất.

Cậu con trai đi xe nhìn cô, đỏ mặt nói "xin lỗi" rồi leo lên xe chạy mất, giống như tài xế gây tai nạn rồi bỏ chạy.

Ngôn Lạc Quân vội vàng mở cửa xe, còn chưa xuống xe đã thấy Hạ Ánh Hi từ phía sau sốt ruột chạy tới.

"Tĩnh Hàm!" Hạ Ánh Hi lập tức đỡ cô dậy.

Lúc này nhìn thấy anh, là ngạc nhiên, là vui mừng, là cay đắng, đôi mắt cô lập tức trở nên ướt át.

"Tĩnh Hàm!" Hạ Ánh Hi đột nhiên ôm chặt lấy cô.

"Nói cho tôi biết, có phải ba mẹ tôi tìm cô đúng không? Cô không định đi thật đúng không? Tôi nói rồi đừng để ba mẹ tôi làm ảnh hưởng, tại sao không đợi tôi về?" Lúc nhìn thấy tờ giấy nhắn trên bàn, anh hoảng hốt có cảm giác mất mát. Trái tim đã nguội lạnh dường như lại chết thêm một lần, giây phút đó, anh không muốn lại buông tay một lần nữa, không muốn lại phải hối hận thêm một lần nữa.

Bạch Ngưng ôm cánh tay anh, nước mắt không ngừng trào ra.

Chỉ khi nhìn thấy anh, cô mới phát hiện mình không cô đơn, không đáng thương, ít nhất trên thế giới này còn có nơi thuộc về cô.

"Tĩnh Hàm, đừng đi, trở về cùng tôi, được không?" Hạ Ánh Hi buông cô ra, nhìn vào mắt cô nói như khẩn cầu.

Bạch Ngưng cúi đầu đau khổ khóc, lắc lắc đầu.

"Tôi không muốn liên lụy đến anh, không muốn khiến anh và ba mẹ bất hòa. không phải anh nợ tôi, không cần hy sinh vì tôi như vậy."

Môi đột nhiên bị chặn lại, đầu lưỡi ướt mềm ấm áp kích động rồi lại êm ái liếm láp đôi môi khô khốc vì lạnh của cô, truyền cho cô nhiệt độ ấm áp. Quanh người anh là hơi thở tinh khiết như ánh mặt trời, lồng ngực mang tới cảm giác an ổn khiến cô cảm thấy như tìm thấy một nơi trú chân trong cơn cuồng phong bão táp, làm cô không nỡ rời đi.

Nhìn thấy cảnh trước mắt, trái tim Ngôn Lạc Quân như bị xé nát, đau đớn vô cùng.

Thì ra tất cả mọi chuyện chỉ là do anh vô đoán, tình yêu của họ vốn chỉ từ một phía.

Khi anh càng lúc càng hèn mọn chỉ cầu xin một chút tình cảm, cô nói cho anh biết trong sinh mệnh của cô anh chỉ là một người khách qua đường mà thôi.

"Anh không phải muốn trả em cái gì, anh có tính toán riêng, là anh không muốn em đi, là anh muốn ở cùng em." Hạ Ánh Hi đỡ bả vai cô nói.

Nhìn khuôn mặt anh, cô lại nhớ tới người con trai mặc áo sơ mi trắng hệt như hoàng tử đứng trên bậc thang thư viện ngày đó. Từ đó, cảm giác rung động đã theo cô suốt quãng thời gian đại học.

"Nhưng tôi."

"Không có nhưng nhị gì hết, anh không cần em hồi báo, anh chỉ muốn nói cho em biết, khi em cần giúp đỡ anh rất tự nguyện cũng rất vui lòng mà giúp em. Cho nên, nếu như em không có nơi nào để đi em theo anh về được không?"

Bạch Ngưng không biết nói gì, cô thật sự không muốn khiến cho anh vì cô mà đau lòng lần nữa.

Hạ Ánh Hi không để cô giải thích, cầm chậu hoa trên đất, kéo cô đi.

Chiếc xe bên cạnh chưa từng hấp dẫn ánh mắt của cô, nhưng khi đi qua cửa kính xe khước mắt cô nhìn thấy một bóng dáng khiến cô hoảng hốt. Trong xe rất tối nhưng cô thực sự đã nhìn thấy anh. Mặc dù chỉ là gò má, nhưng cô khẳng định đó là anh, Ngôn Lạc Quân.

Hạ Ánh Hi vẫn kéo cô đi, người trong xe dần dần biến mất khỏi tầm mắt cô, mà anh chưa từng nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Tại sao, tại sao anh lại ở đây? Anh không thể nào không nhìn thấy cô, tại sao lại không nói câu nào.

Đặt hoa anh thả lên bệ cửa sổ, một chiếc lá lại rụng xuống.

Bạch Ngưng ngơ ngác nhìn hoa, đưa tay muốn sờ một cái, vừa mới đụng vào lá lại rụng xuống.

Toàn bộ đã rụng hết, là cô chăm sóc không tốt hay khí hậu nơi này không thích hợp với nó?

Chờ hoa anh thả này chết đi, có phải cô cũng sẽ không bao giờ tức cảnh sinh tình, không bao giờ dễ dàng nhớ tới anh như vậy nữa phải không?

"Em nói. Đi tìm chồng trước là thật sao?" Hạ Ánh Hi hỏi.

Bạch Ngưng xoay người, lắc lắc đầu.

"Trở về làm gì? Để bị anh ta đuổi đi lần nữa sao?"

"Nếu như. Nếu như em muốn đi, nếu như anh ta vì nghi ngờ em mới ly hôn, anh có thể làm chứng cho em." Hạ Ánh Hi nói.

Bạch Ngưng nhìn anh chăm chăm, cười khổ một tiếng, nói: "Tôi vĩnh viễn sẽ không đi."

Ngôn Lạc Quân lại một lần vào phòng của cô. Trong phòng trống tuếch, trong lòng anh cũng trống tuếch.

Nụ hôn vừa rồi đã đánh nát hy vọng mong manh cuối cùng của anh.

Cô sẽ không bao giờ đến tìm anh, không bao giờ nói xin lỗi với anh.

Cho nên, anh vĩnh viễn cũng chỉ là chồng trước của cô sao?

Không muốn, không cam lòng, rõ ràng cô từng nói cô yêu anh, rõ ràng từng có quá khứ sâu sắc như vậy với anh.

Tầm mắt dần chuyển qua mặt bàn, thấy chiếc nhẫn cưới giả kia.

Lúc ly hôn cô không mang theo gì cả chỉ cầm chiếc nhẫn cưới này; lúc chia tay cô cầm chiếc nhẫn này khóc mãi, khóc mãi; khi chiếc nhẫn này rơi xuống cô vội vàng nhặt lên.

Anh không tin, trong lòng cô chưa bao giờ có anh.

Ngôn Lạc Quân cầm chiếc nhẫn lên. Chiếc nhẫn này nên ở trên tay cô, chứ không phải nằm ở đây.

Từ trước đến nay cô là của anh, dựa vào cái gì mà phải nhường cho người khác? Nếu cô gả cho anh, nằm trong lòng anh, vậy cả đời cả kiếp này là của anh. Quá khứ có thể nào đi nữa, anh cũng sẽ khiến cô quên hết; cô có bao nhiêu đàn ông khác, anh sẽ diệt trừ từng người một!

Nắm chiếc nhẫn, Ngôn Lạc Quân tự nói với mình, chiếc nhẫn này anh sẽ đeo lên tay cô một lần nữa, nhất định!

Vào đêm, bên kia màn vải anh để sách xuống chuẩn bị ngủ.

Cuối cùng Bạch Ngưng cũng mở miệng nói: "Tôi có yêu chồng trước của mình, hơn nữa. Bây giờ vẫn chưa quên."

"Anh hiểu." Hạ Ánh Hi nói.

"Bồn hoa này, là anh ta đưa cho em sao?" Anh hỏi rất bình thường.

"Ừ, nhưng lại không sống được." Trong giọng nói mang theo buồn phiền.

"Có cần tìm người làm vườn chăm sóc không? Không cần để ý đến anh, mặc dù anh nói muốn chăm sóc em, nhưng trong lòng anh Bạch Ngưng vẫn quan trọng hơn một chút." Hạ Ánh Hi thản nhiên nói. Muốn hoàn toàn tháo gỡ áy náy trong lòng cô.

Nhưng anh không biết, cô chính là Bạch Ngưng.

Bạch Ngưng đau lòng cúi đầu.

Cô nợ anh, nợ anh thật nhiều.

"Không cần, có lẽ, nó vốn không nên tồn tại." Cô nghe thấy mình nói.

Không dây dưa vấn đề này nữa, Hạ Ánh Hi hỏi: "Hôm nay anh thấy quảng cáo của bệnh viện trên xe bus, em có cần tới bệnh viện khám thai không?"

Bạch Ngưng chần chờ một chút, nói: "Không cần, trước đây không lâu đã kiểm tra rồi."

"Nhưng sau khi em tới đây không có chế độ dinh dưỡng và chăm sóc tốt. Hay là cứ đi kiểm tra một chút thì tốt hơn, thuận tiện bác sĩ những chuyện cần chú ý."

Chương 115: Gặp nạn

Editor: mèomỡ
(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

“Nhưng sau khi em tới đây không có chế độ dinh dưỡng và chăm sóc tốt. Hay là cứ đi kiểm tra một chút thì tốt hơn, thuận tiện hỏi bác sĩ những chuyện cần chú ý.”

Bạch Ngưng không nói gì.

Hạ Ánh Hi tắt đèn nằm xuống, nói “ Cuối tuần chúng ta đi kiểm tra xem, cũng chẳng tốn bao nhiêu tiền.”

“Không cần đâu....”

“Ngủ đi.” Hạ Ánh Hi ngắt lời cô, không cho cô từ chối.

Trong lòng Bạch Ngưng nghĩ bây giờ cô rất muốn kiếm tiền, rất rất muốn kiếm được tiền.

Ngày hôm sau, khi Hạ Ánh Hi vừa đến công ty đã bị ông chủ gọi vào văn phòng.

“Tất cả biểu hiện của cậu đều rất tốt, rất đáng khích lệ...” sau đó ông ta bắt đầu nói những câu kiểu như “nhưng công ty không chịu nổi gánh nặng, quyết định giảm biên chế”, cuối cùng nói một câu “đi qua phòng tài vụ lãnh tiền lương đi rồi kết thúc công việc”.

Thế là Hạ Ánh Hi hiểu mình bị đuổi việc mà không rõ nguyên nhân.

Tiền lương nhận được tuy không nhiều nhưng cũng được mấy trăm tệ.

Giấc mộng trở thành luật sư của Sở hành chính biến mất, trong lòng anh cảm thấy rất trống rỗng.

Anh không ngừng tìm nguyên nhân trong quá trình làm việc, còn nghĩ cả đến những nhân tố không liên quan đến công tác.

Chẳng lẽ.....là do cha mẹ, muốn buộc anh phải quay lại trường.

Mặc dù cha mẹ anh có động cơ để làm như vậy, nhưng anh biết, cha mẹ mình sẽ

không đến mức dùng thủ đoạn như vậy. Có chăng bọn họ sẽ thừa dịp anh không có ở nhà mà đuổi Bạch Ngưng ra ngoài, chứ không vô tình đến mức đuổi anh ra khỏi công ty.

Mặt trời chậm rãi lên tới đỉnh, ánh nắng nhẹ nhàng chiếu lên người anh.

Ngồi ở bồn hoa gần hai giờ, cuối cùng Hạ Ánh Hi cũng khiến ông lão bán báo bên cạnh liếc nhìn.

Liên tục ngồi ở đây ba tiếng đồng hồ, xác định bản thân không thể nào ngồi ở đây cả ngày. Hạ Ánh Hi liền mở điện thoại ra gọi cho “Hứa Tình Hàm”.

“Tình Hàm, có thể đi ra ngoài không? Nếu được hôm nay chúng ta đi làm kiểm tra luôn.”

“Sao vậy? Không phải anh đang làm việc sao?” Bạch Ngưng ngạc nhiên hỏi.

Hạ Ánh Hi giả vờ bình thường, nói dối “Công ty đột nhiên mất điện, bắt buộc phải nghỉ.”

“Không phải chứ? Công ty của anh cũng tốt quá nhỉ?” Bạch Ngưng càng thêm ngạc nhiên.

Hạ Ánh Hi cười nói: “Không phải đâu, chủ nhật lại phải đi làm bù.”

“Uhm... vậy à, được rồi, tôi sẽ đi ra ngoài ngay.”

“Ừ, anh đang ở công ty, anh sẽ đứng ở cổng bệnh viện bảo vệ sức khỏe bà mẹ và trẻ em ở gần đây chờ em.”

“Được.” Bạch Ngưng cầm điện thoại, khóa cửa rồi đi ra ngoài.

Vốn chỉ cần một chuyến xe là có thể đi thẳng đến nơi, ai ngờ cách bệnh viện một trạm, tài xế liền nói “Ai đến bệnh viện bà mẹ và trẻ em, xuống xe, đến bệnh viện bà mẹ trẻ em rồi, xuống xe”.

Bạch Ngưng đành phải xuống xe, đi bộ một trạm.

Vừa xuống xe, Hạ Ánh Hi đã gọi tới.

“Tới đâu rồi?”

“Lái xe đổi tuyến đường, tôi đang cách bệnh viện một trạm, giờ đi ngay đây.” Bạch

Ngưng vừa đi vừa đáp.

“Được, cẩn thận một chút.”

“Ừ, yên tâm, chỉ là một trạm thôi mà.” Bạch Ngưng cười nói.

Vừa cúp điện thoại, khóe mắt Bạch Ngưng liếc đến một người khiến cô toàn thân cứng đờ – Trần Chí Dương.

Chính là hắn, hắn vừa vác một cái túi xách vừa quan sát xung quanh, nháy mắt đã thấy hắn từ đường cái rẽ vào một cái hẻm nhỏ.

Gần như là phản xạ có điều kiện, cô lập tức chạy tới đó.

Đứng ở đầu hẻm nhìn vào bên trong, cô vừa khéo thấy hắn rẽ phải.

Trong hẻm nhỏ không có người, bên trong hình như là một công trường, đoán rằng bên trong ắt hẳn có công nhân đang thi công nên Bạch Ngưng liền đi theo. Vì quá vội vàng, nên nút thắt trên quần áo rơi xuống đất mà cô cũng không hề hay biết.

Đứng ở ngõ nhỏ nhìn vào, bên trong đúng là một công trường bỏ hoang, không có bóng dáng công nhân nào cũng không có tiếng thi công, chỉ thấy Trần Chí Dương đang đứng ở cạnh tường gọi điện thoại.

Nghe loáng thoáng, cô biết hình như hắn đang tức giận vì người hẹn gặp đến muộn.

Trần Chí Dương cúp điện thoại, mắng một tiếng, sau đó xách túi xách đi vào tòa cao ốc đang thi công phía trước.

Nơi này không một bóng người nên Bạch Ngưng cũng không vội đuổi theo, mà trốn ở phía sau một đồng gạch.

Một lát sau, Trần Chí Dương bước ra, nhìn bốn phía một chút rồi quẹo ra hẻm nhỏ.

Nhìn hắn rời đi, Bạch Ngưng đứng tại chỗ một lúc lâu sau đó cũng đi tới tòa cao ốc đang thi công phía trước.

Bằng trực giác của mình, cô khẳng định chắc chắn trong túi kia có cái gì đó không bình thường. Hơn nữa nhìn dáng vẻ của hắn, tựa như là giao dịch với ai đó.

Bên trong cao ốc trống trơn không một tiếng động, dường như không có người.

Tầng một trống không, chỉ có vài tấm ván gỗ... không thể giấu được túi xách. Cô lên tầng hai, lượn vài vòng cũng không tìm được cái túi kia. Cô lại đi tiếp lên tầng ba.

Bên trong không có gì, ngoại trừ một vài món đồ thi công bỏ đi còn có một đồng cát vàng.

Trần Chí Dương vào đây không lâu, không thể đi lên cao được, có lẽ túi xách kia ở tại tầng ba này?

Nhìn đồng cát kia, Bạch Ngưng đi tới dùng tay bốc bốc.

Hạ Ánh Hi đứng trước bệnh viện đợi vài phút, không chờ được đi ngược về phía Bạch Ngưng đến, định đón cô trên đường luôn. Không biết vì sao, tuy chỉ đứng một lát nhưng trong lòng lại cảm thấy lo lắng cho cô.

Đào bốc đồng cát không lâu, quả nhiên lộ ra một góc túi xách màu nâu.

Quả thật là ở đây! Bạch Ngưng lập tức phúi phúi đồng cát, kéo túi xách ra.

Kéo phéc-mơ-tua ra, bên trong mấy túi bột phấn màu trắng nhỏ mà chỉ cần xem qua TV người ta cũng đoán được là cái gì!

Phía sau truyền tới tiếng bước chân, Bạch Ngưng quay đầu lại đã thấy Trần Chí Dương đang lên tầng.

Trong nháy mắt, toàn thân Bạch Ngưng cứng đờ vội nhảy sang một bên, lập tức lùi về phía sau.

“Thì ra là cô, Hứa đại mỹ nhân, bị Lạc Quân đuổi ra khỏi biệt thự, xem ra thật nghèo túng!” Trần Chí Dương chậm rãi tới gần.

“Không liên quan đến anh!” Bạch Ngưng tiếp tục lùi về phía sau, ánh mắt khẽ liếc đằng sau một cái, cô cách cái cửa không xa.

“Cô theo dõi tôi mà không liên quan đến tôi sao.” Trần Chí Dương lộ vẻ tức giận.

“Tôi không có, tôi chỉ tình cờ.....đi ngang qua.” Bạch Ngưng cảm thấy chân mềm nhũn, hần thì bước tới càng gần, cô nhanh chóng chạy ra ngoài cửa. Trần Chí Dương lập tức đuổi theo, mới vài bước đã rút ngắn khoảng cách.

Bạch Ngưng hoảng loạn, lập tức bị trượt chân vấp ngã, đầu gối khụy xuống đất, áo bị vén lên, phía dưới vạt áo lộ ra một đoạn lưng.

Nhìn thấy da thịt trắng nõn, tinh tế mềm mại. Máu nóng trong cơ thể Trần Chí Dương dâng trào, lập tức nhào tới.

Bạch Ngưng nhặt nửa cục gạch dưới đất lên đập vào đầu hắn. Trần Chí Dương hét lên một tiếng, bởi vì đau mà bụng kín vết thương đang chảy máu trên đầu.

Bạch Ngưng lập tức lùi ra xa, chạy sang phòng kế bên, lấy điện thoại ra, run run ấn phím “1”.

“Xin lỗi.” Ngôn Lạc Quân đang gặp mặt khách hàng, rút di động ra. Nhìn tên người gọi trên màn hình điện thoại, cả người anh cứng đờ, chậm rãi nghe điện thoại.

“Lạc Quân, cứu em.....”

Trong lòng Ngôn Lạc Quân ‘bùm’ một tiếng, lập tức hỏi: “Tĩnh Hàm, em sao vậy?”

“Cứu em, em đang ở công trường bên cạnh bệnh viện bà mẹ và trẻ em, tầng trên.....” Di động bỗng chốc trượt khỏi tay rơi vào đồng rác chất đầy mảnh xi măng. Thấy Trần Chí Dương đuổi theo, Bạch Ngưng cố gắng lấy lại điện thoại nhưng không kịp, đành tiếp tục chạy về phía trước.

Chương 116: Tội giết người

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Cứu em, em đang ở công trường bên cạnh bệnh viện bà mẹ và trẻ em, tầng trên....." Di động bỗng chốc trượt khỏi tay rơi vào đồng rác chất đầy mảnh xi măng. Thấy Trần Chí Dương đuổi theo, Bạch Ngưng cố gắng lấy lại điện thoại nhưng không kịp, đành tiếp tục chạy về phía trước.

"Alo, alo, Tỉnh Hàm --" đầu bên kia không có ai đáp, Ngôn Lạc Quân lập tức đứng lên nói: "Dương tiên sinh tôi có việc gấp phải đi trước." Nói xong vừa đi ra khỏi khách sạn vừa rút điện thoại ra nói: "Giúp tôi tra rõ bên cạnh bệnh viện bảo vệ sức khỏe bà mẹ và trẻ em nào có công trình đang thi công!"

Bụng lại hơi khó chịu, Bạch Ngưng ấn bụng liều mạng chạy về phía trước, nhìn thấy cầu thang, cô nhanh chóng chạy xuống tầng dưới.

Trần Chí Dương đuổi theo, dựa vào tay vịn tung người nhảy từ trên cầu thang xuống chắn trước mặt Bạch Ngưng.

Bạch Ngưng lập tức chạy ngược lại, vừa chạy đến hành lang đã bị Trần Chí Dương bắt được, dùng cánh tay ghì chặt cổ cô đè xuống đất.

"A --"

"Tỉnh Hàm!" Một tiếng kêu truyền đến, Hạ Ánh Hi từ đầu kia chạy tới.

"Ánh Hi!" Bạch Ngưng lập tức đẩy Trần Chí Dương ra, bò đến chỗ anh.

Trần Chí Dương quay đầu, cười nói: "Ồ, nhanh như vậy đã tìm được một tên mặt trắng, quả nhiên là lẳng lơ, hôm nay tao nhất định phải chơi bằng được!"

Hạ Ánh Hi lập tức chạy tới, Trần Chí Dương nhặt một cục gạch dưới đất ném về phía

anh.

Hạ Ánh Hi tránh thoát, hai người lập tức xông vào đánh nhau ở cửa cầu thang.

"Tĩnh Hàm, chạy mau!" Hạ Ánh Hi bị trúng vài phát, hô lớn.

Bạch Ngưng lo lắng cho anh, nhưng cũng biết lúc này phương pháp tốt nhất là chạy ra ngoài cầu cứu, cô vội bỏ dậy định chạy xuống cầu thang.

Trần Chí Dương là kẻ thường xuyên đánh lộn, thư sinh như Hạ Ánh Hi căn bản không phải đối thủ của hắn, lập tức rơi vào thế yếu.

"Tao biết mày, mày là người đàn ông của con đàn bà lần trước, đã bị tao đánh một lần rồi giờ lại tới tìm chết à!" Trần Chí Dương ôm đầu anh, dùng đầu gối dùng sức thụi vào lồng ngực anh.

"Ánh Hi --" Bạch Ngưng không giúp được gì, cẩn thận vòng qua hai người định chạy xuống tầng lại bị Trần Chí Dương kéo lại.

"Muốn đi sao?" Trần Chí Dương buông Hạ Ánh Hi ra, đi tới ngăn cản cô.

Hạ Ánh Hi lại đánh một phát vào sau lưng hắn, Trần Chí Dương quay đầu lại hai người lại vật lộn .

Bạch Ngưng nhân cơ hội lập tức chạy xuống tầng.

"Chết đi!" Trần Chí Dương mắt đỏ lên, đẩy Hạ Ánh Hi xuống dưới tầng.

Nghe thấy âm thanh, Bạch Ngưng quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy Hạ Ánh Hi bị đẩy ngã xuống cầu thang, phản xạ có điều kiện chạy lên muốn đỡ lấy anh.

Bị lực mạnh đập vào Bạch Ngưng đứng không vững ngã lặn xuống cầu thang.

Đứa bé.

Đau đớn trong bụng khiến cô cắn chặt môi, đáy lòng lập tức dâng lên cảm giác đau đớn hơn cả vết thương ngoài da.

"Tĩnh Hàm!" Hạ Ánh Hi được Bạch Ngưng ở phía sau đỡ nên anh có thể đứng vững. Anh túm lấy lan can trên cầu thang, xông lên hành lang.

Bạch Ngưng gượng đứng dậy nhưng toàn thân lại đau đớn khiến cô không nhúc nhích được.

Trần Chí Dương nhìn quanh thấy không có người, nghĩ đến bọc lớn ma túy kia lập tức quyết định giết người diệt khẩu. Hắn túm lấy vai Hạ Ánh Hi đẩy từ hành lang xuống.

Nơi này mặc dù là tầng ba, nhưng tầng trệt cao hơn tầng trệt của các tòa nhà bình thường nhiều, phải tầm 4-5m, lại thêm dưới tầng chất đầy mảnh kim loại và đất đá, cho dù không chết cũng sẽ bị thương nặng.

Hạ Ánh Hi bị ghì xuống, lan can chỉ đến eo, hai mắt Trần Chí Dương vẫn đỏ như máu nhìn anh chăm chăm, dùng sức ấn anh xuống. Hạ Ánh Hi kéo quần áo trên người hắn, gần như sắp bị đẩy xuống.

Ngôn Lạc Quân từ một đầu cầu thang khác chạy đến, vừa lúc nhìn thấy Hạ Ánh Hi sắp bị đẩy xuống, lập tức rút một con dao nhỏ trong chùm chìa khóa đâm vào cổ họng Trần Chí Dương.

Máu tươi từ trong cổ họng hắn phun ra, hắn ấn vào cổ Hạ Ánh Hi, Hạ Ánh Hi dùng sức lật người đẩy hắn ngã xuống tầng.

.

Lúc Bạch Ngưng tỉnh lại ở bệnh viện, giáo sư Nguyễn lập tức nắm lấy vai cô.

"Đều tại cô, cô nhất định phải cứu Ánh Hi ra, nhất định phải cứu nó!" Giáo sư Nguyễn khóc lóc gào lên.

Bác sĩ đứng bên cạnh lập tức nói: "Vị phu nhân này, bà không nên như vậy, bệnh nhân giờ rất yếu." Nói xong liền kéo Giáo sư Nguyễn sang một bên.

Hạ Sùng Vân đỡ lấy giáo sư Nguyễn, nói: " Hứa tiểu thư, chuyện xảy ra lúc trước cô còn nhớ rõ không?"

Lúc này Bạch Ngưng mới nhớ lại chuyện trước khi ngất xỉu, mặt lập tức tái nhợt, tóm lấy bác sĩ hỏi: "Bác sĩ, con tôi đâu?"

Bác sĩ thở dài, nói: "Tiểu thư, cô sảy thai, may mắn là cô không sao."

Trái tim đau đớn chưa xót như vị xé rách, tay không tự chủ đặt lên bụng mình.

Thật sự không còn. Là cô bị ngã từ trên cầu thang xuống

Nhớ tới tình cảnh lúc đó, Hạ Ánh Hi bị ấn trên lan can, Bạch Ngưng nhin đau lòng, hỏi giáo sư Nguyễn: " Ánh Hi đâu?"

"Ánh Hi bị đưa đến đồn cảnh sát, giờ cái tên họ Trần kia muốn kiện nó tội cố ý giết người, đều tại cô, đều tại cô!"Giáo sư Nguyễn kích động khóc lóc nói.

Bạch Ngưng căng thẳng, hoảng hốt lại muốn ngất xỉu lần nữa.

"Không đúng. Anh ấy muốn cứu tôi, Trần Chí Dương muốn giết anh ấy, anh là phòng vệ chính đáng, tại sao lại có tội?" Bạch Ngưng suy yếu nói.

Đang nói, hai cảnh sát một nam một nữ đi vào phòng bệnh hỏi bác sĩ: "Bây giờ bệnh nhân có thể làm báo cáo được không?"

Bác sĩ nhìn Bạch Ngưng, hỏi: "Tiểu thư, có cảm thấy không thoải mái ở đâu không?"

Bạch Ngưng lắc đầu, nói: "Tôi có thể làm."

Sau khi những người khác rời khỏi đây, cảnh sát hỏi: " Hứa tiểu thư, có thể tường thuật lại những chuyện đã xảy ra không?"

Bạch Ngưng gật đầu một cái, nói lại từ lúc cô thấy Trần Chí Dương vào cái hẻm nhỏ.

Khi cô nói đã nhìn thấy một túi ma túy, cảnh sát hỏi: " Cô thật sự nhìn thấy cái túi đó sao?"

"Đúng, đang ở tầng ba bên trong đồng cát."

Hai cảnh sát nhìn nhau, cảnh sát nam kia nói: "Hiện trường là một công trường tạm dừng thi công vì tranh chấp hợp đồng, từ sau khi xảy ra chuyện đã được niêm phong. Chúng tôi đã điều tra, nhưng không thấy chiếc túi cô đã nói."

"Không thể nào! Tôi vì phát hiện cái túi đó mới bị hắn ta đuổi theo, bên trong nhất định là ma túy, bằng không hắn ta sẽ không để ý như vậy!" Bạch Ngưng lập tức nói.

"Hứa tiểu thư xin hãy bình tĩnh, chúng tôi sẽ điều tra lại nơi cô đã nói." Nữ cảnh sát kia nói.

"Sau đó thì sao?" Cảnh sát lại hỏi.

Bạch Ngưng nói ra tất cả mọi chuyện, sau cùng còn bổ sung: "Thật sự là Trần Chí Dương muốn đẩy Ánh Hi xuống trước, Ánh Hi thật sự chỉ tự vệ."

Cảnh sát gật đầu một cái, hỏi: “Cô và nghi phạm Hạ Ánh Hi có quan hệ gì?”

Bạch Ngưng dừng một chút, nói: “Bạn bè.”

"Bạn bè? Bạn bè gì?"

"Bạn bè bình thường." Bạch Ngưng đáp.

Cảnh sát nói: "Theo tôi được biết, hai người ở chung."

"Là phân giường!" Bạch Ngưng lập tức nói. "Tôi không có chỗ nào để đi, mới ở tạm chỗ anh ấy."

Chương 117: Em là của tôi

Editor:mèomỡ
(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Cảnh sát nói: “Theo tôi được biết, hai người ở chung.”

“Là phân giường!” Bạch Ngưng lập tức nói.” Tôi không có chỗ nào để đi, mới ở tạm chỗ anh ấy.”

“Tại sao không ở cùng với bạn nữ?”

“Tôi.” Bạch Ngưng không biết trả lời thế nào.

Cảnh sát lại hỏi: “Trên tin giải trí đã từng có scandal của hai người, có đúng không?”

“Đó là hiểu lầm!” Bạch Ngưng hết sức giải thích, nhưng ngay cả cô cũng cảm thấy yếu ớt.

Cuối cùng, cảnh sát nói: “Được rồi, Hứa tiểu thư hãy nghỉ ngơi cho tốt, chúng tôi đi trước, về sau nếu có việc xin Hứa tiểu thư hết sức phối hợp.”

“Lời khai của tôi có tác dụng sao?” Bạch Ngưng không nhịn được hỏi. Cô biết nếu như cô và Hạ Ánh Hi bị cho rằng là ở chung hoặc là bạn trai bạn gái vậy lời làm chứng của cô sẽ không được thừa nhận.

“Trước mắt chỉ là giai đoạn điều tra, luật pháp sẽ cho mọi người sự công bằng.” Cảnh sát nói xong cũng rời khỏi phòng bệnh.

Đứa bé không còn, Hạ Ánh Hi bị bắt. bầu trời dường như đã sụp đổ.

Cô thật sự muốn ngủ mãi, cứ ngủ như vậy đến vĩnh viễn.

Trong tập đoàn Thịnh Thế, điện thoại của Ngôn Lạc Quân lại vang lên.

“Lạc Quân, cậu biết chuyện của Chí Dương chưa?” Liên Dịch Trác nói.

Ngôn Lạc Quân nhướng mày, nói: “Biết rồi.”

“Hôm nay cha cậu ta tới tìm tôi.”

“Cái gì?” Ngôn Lạc Quân hỏi.

Liên Dịch Trác nói: “Đương nhiên là cầu xin tôi giúp Chí Dương, chuyện lần này còn dễ giải quyết hơn lần trước, tôi muốn hỏi xem ý cậu thế nào, cậu muốn tên Hạ Ánh Hi kia chết không?”

“Nói cho bọn họ biết, không ai được nhúng tay vào chuyện này, tự tôi có sắp xếp.” Ngôn Lạc Quân trầm giọng nói.

“Tốt, vậy để tôi từ chối ông ta.” Liên Dịch Trác nói.

Cúp điện thoại, Ngôn Lạc Quân nắm thật chặt điện thoại di động.

Lúc “Hứa Tĩnh Hàm” cầu cứu anh, nhất định là đang bị Trần Chí Dương đuổi theo.”Tĩnh Hàm” không có quan hệ gì với hắn nhưng lại bị hắn đuổi theo, vậy chỉ có một nguyên nhân, đó chính là hắn ta thấy sắc nảy sinh ý đồ xấu, muốn nhúng chàm” Tĩnh Hàm” .

Trần Chí Dương, mày thật to gan!

Vốn tưởng hắn chỉ hơi háo sắc, có chút phách lối, không ngờ hắn ta lại không biết

phải trái như vậy, ngay cả người phụ nữ của anh mà cũng dám đụng vào! Dù Hạ Ánh Hi không giết hẳn, Ngôn Lạc Quân anh cũng sẽ kết liễu hẳn!

Nghe tin cô sanh non, trong lòng anh vô cùng đau đớn. Anh nghĩ, có lẽ anh đã sớm tin đứa bé đó là của anh rồi.

Khi thấy mặt cô tái nhợt nằm trong vũng máu, anh đã quyết định, anh muốn cô về bên anh, không để người khác chạm vào cô dù chỉ một ly!

Có người gọi điện thoại tới, là giọng của một phụ nữ.

“Ngôn tiên sinh, Hứa tiểu thư đã tỉnh, thân thể đã ổn nhưng lúc này rất yếu.”

“Ừ, chăm sóc cô ấy cho tốt, để cô ấy phục hồi bằng tốc độ nhanh nhất.” Ngôn Lạc Quân thở phào nhẹ nhõm.

Bên kia lại nói: “Vừa rồi có một cặp vợ chồng trung niên đi vào cãi lộn, nói cái gì mà Hứa tiểu thư phải cứu con trai của bọn họ, đã bị chúng tôi khuyên đi rồi.”

“Về sau đừng để bọn họ vào phòng của cô ấy nữa, để cô ấy an tâm dưỡng bệnh.”

“Vâng, Ngôn tiên sinh yên tâm, chúng tôi sẽ chăm sóc Hứa tiểu thư thật tốt.”

Cúp điện thoại, anh đứng từ trên tầng ba mươi hai nhìn xuống, thu hết cảnh tượng thành phố phồn hoa vào mắt.

Anh đứng ở nơi cao như vậy, muốn gió có gió muốn mưa có mưa, tại sao anh phải để mình đau khổ? Một hoàng đế như anh chỉ nên phiền não suy nghĩ làm cách nào để mở rộng lãnh thổ, sao lại đau đầu vì một người phụ nữ?

Nếu anh thích cô, yêu cô, tại sao không đoạt cô về bên mình? Nếu như trái tim cô thuộc về anh, anh sẽ giữ lấy cả cơ thể lẫn trái tim cô. Nếu trái tim cô không thuộc về anh, anh sẽ giữ cô lại sao đó chiếm lấy trái tim cô!

Y tá lại đưa canh tới, lần này canh được đổi thành canh Nhũ cẩu cầu kỷ.

Cô không có một xu dính túi, tại sao bệnh viện lại phục vụ cô tốt như vậy? Cô đã hỏi, tuy y tá không trả lời nhưng cô lại mơ hồ đoán được là ai. Người cô quen biết chẳng có mấy. Ngoài Ngôn Lạc Quân ra thì còn ai có bản lĩnh như vậy?

Ngôn Lạc Quân? Ngày đó trước khi hôn mê cô đã nhìn thấy anh. Có lẽ anh cũng nhìn thấy quá trình Hạ Ánh Hi giết Trần Chí Dương, có lẽ anh có thể trở thành nhân chứng!

Bạch Ngưng vui vẻ trong lòng, mừng rỡ nhận ra tình huống của Hạ Ánh Hi cũng không phải quá tệ.

Khi y tá đưa canh nóng tới, ngoài cửa lại truyền đến tiếng ồn ào. Bạch Ngưng mơ hồ nghe được giọng giáo sư Nguyễn.

“Nơi này là phòng bệnh, mời bà ra ngoài? Không nên quấy rầy bệnh nhân nghỉ ngơi.” Ngoài cửa, hai y tá ngăn giáo sư Nguyễn đang cố đi vào.

“Hứa Tĩnh Hàm, cô có nghe thấy không? Cô định mặc kệ chuyện của Ánh Hi sao? Nó vì cô mới phải vào đồn cảnh sát.”

Bạch Ngưng ở bên trong nghe được tiếng la hét của giáo sư Nguyễn liền nói với y tá bên giường : ” Làm phiền cô ra ngoài nói cho bọn họ vào được không?”

“Hứa tiểu thư, cô. cô cần nghỉ ngơi.” Y tá khỗ sở nói. Không để cho hai người kia vào là lệnh từ cấp trên.

Bạch Ngưng nói: “Tôi đã tốt hơn nhiều rồi, bọn họ cũng không phải là người không hiểu chuyện, họ sẽ không làm gì tôi đâu.”

“Nhưng.”

“Xin cô đẩy, nếu bọn họ không thể vào vậy để tôi ra ngoài.” Bạch Ngưng nói xong định xuống giường.

“Được rồi được rồi, cô nằm xuống đi, tôi cho bọn họ vào.” Y tá đỡ cô nằm xuống, đi ra mở cửa.

“Thân thể Hứa tiểu thư vừa mới khá lên, hai người chú ý một chút.” Y tá nói.

Giáo sư Nguyễn lập tức lao vào, đứng ở bên giường hít sâu vài hơi, bình ổn cảm xúc: “Hứa tiểu thư, thân thể của cô đỡ hơn chưa?”

Bạch Ngưng gật đầu một cái.

Giáo sư Nguyễn không khống chế được cảm xúc lập tức kích động, lớn tiếng nói: “Nhưng Ánh Hi vì cứu cô mà rất có thể sẽ bị tử hình, cô có thể yên tâm thoải mái sao?”

Bạch Ngưng giật mình nói: “Sao lại vậy. sao anh ấy lại bị tử hình.”

“Bởi vì Trần gia một mực chắc chắn là nó cố ý giết người, cảnh sát cũng không tìm được bất kỳ chứng cứ nào chứng tỏ là nó tự vệ. Trần gia lại có quan hệ với đám xã hội đen kia. Giờ đám người xã hội đen đó đã tung tin, ai dám làm chứng cho Ánh Hi, ai dám làm luật sư biện hộ cho Ánh Hi thì đi mua quan tài trước rồi nói! Bây giờ ngay cả luật sư chúng tôi cũng không mời được!” Giáo sư Nguyễn nói, nước mắt lập tức trào ra.

Bạch Ngưng đã từng mang thai, cũng biết nỗi đau của người làm mẹ. Nhìn thấy bộ dáng của bà cô lại thấy áy náy.

“Bác gái, xin lỗi, đến lúc đó cháu nhất định sẽ đứng ra làm chứng cho Ánh Hi, dù để cháu chịu tội cũng sẽ không để anh ấy gặp nguy hiểm.”

“Cô chịu tội? Cô chịu thế nào? Giờ người ta kiện nó chứ đâu kiện cô!” Giáo sư Nguyễn vừa nói vừa hận không thể nhào lên. Y tá và Hạ Sùng Vân vội ngăn bà lại.

Hạ Sùng Vân nói: “Là như vậy Hứa tiểu thư, người có mặt ở hiện trường ngoài cô còn có chồng cũ của cô. Có lẽ lời khai của cô chỉ có thể làm bằng chứng, nhưng chồng trước của cô có thể trở thành nhân chứng. Nhưng mấy ngày nay anh ta lấy đủ loại lý do từ chối làm báo cáo với cảnh sát, chúng tôi sợ đến lúc ra tòa anh ta cũng sẽ không đi. Chúng tôi không quen biết anh ta, nhưng cô và anh ta có quan hệ. Cô có thể cố gắng thuyết phục chồng trước, để anh ta ra tòa làm chứng cho Ánh Hi không?”

Chương 118: Cô chịu làm tình nhân không?

Editor: mềomỡ
(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Hoá ra là như vậy Ngôn Lạc Quân, tại sao anh lại làm như vậy? Chẳng lẽ, anh còn muốn cứu Trần Chí Dương một lần nữa sao? Con của cô, con của bọn họ là do hấn ta hại chết, anh vẫn muốn giúp hấn sao?

Cắn cắn môi, cô nói: “Bác trai bác gái, hai người yên tâm, cháu nhất định sẽ đi cầu xin anh ấy làm chứng cho Ánh Hi, cháu sẽ không để Ánh Hi xảy ra chuyện.”

“Cô nói nhẹ nhàng làm sao, cô ở nơi này ăn tốt ngủ tốt, không chừng Ánh Hi còn bị hành hạ kia kìa? Đều tại cô.. . . .”

“Được rồi, được rồi, đi về thôi.” Giáo sư Nguyễn vẫn còn khóc lóc kể lể, Hạ Sùng Vân kéo bà đi ra ngoài. Lúc tới cửa, Hạ Sùng Vân quay đầu lại nói: ”Hứa tiểu thư, hi vọng cô nói được là làm được.”

Sau khi cha mẹ Hạ Ánh Hi rời đi, Bạch Ngưng quay đầu nói với y tá: “Lát nữa tôi đi ra ngoài được không?”

“Chuyện này.” Y tá suy nghĩ một chút, nói: “Cô chờ một chút, để tôi đi hỏi đã.” Nói xong y tá cũng ra khỏi phòng bệnh.

Một lát sau, y tá trở lại, nói: “Có thể, cô ăn no trước rồi đi.” Chỉ chốc lát sau, Bạch Ngưng được y tá đỡ đến tầng trệt bệnh viện đón taxi.

Lên xe, Bạch Ngưng nói: “Tập đoàn Thịnh Thế.” Lại một lần tới tòa nhà này, Bạch Ngưng vứt bỏ tôn nghiêm của mình ở bậc thềm.

Kẻ yếu như cô mấy ngày trước ngẩng đầu ra khỏi cửa nhà anh nhưng chỉ sau mấy ngày ngẩn ngủ lại cúi đầu đi vào công ty anh.

Có lẽ, anh đợi giờ phút này đã lâu, có lẽ anh đã nghĩ xong cách nhục nhã cô. Tiếp tân không cần thông báo mà đưa cô thẳng lên trên tầng, sau đó thư ký mở cửa để cô đi vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

Cô chậm rãi đi tới trước bàn làm việc, Ngôn Lạc Quân ngẩng đầu lên, nói: “Ngồi đi.” Bạch Ngưng vẫn đứng, nhìn anh nói: “Phải thế nào anh mới bằng lòng cứu anh ấy?”

Sự lạnh nhạt trên mặt Ngôn Lạc Quân dần biến mất, lại nói: “Cô thật sự muốn đứng sao? Có lẽ cuộc nói chuyện của chúng ta sẽ rất dài.”

“Anh có thể nói thẳng yêu cầu của anh được không?” Bạch Ngưng vẫn đứng, bình tĩnh nói.

Cuối cùng vẻ mặt của Ngôn Lạc Quân cũng trầm xuống, cười nhẹ một tiếng, nói: “Vội vã muốn cứu người tình nhỏ của cô như vậy sao? Phụ nữ chạm vào tình yêu quả đúng là toàn tâm toàn ý.” Khi biết cảnh sát đến phòng Hạ Ánh Hi thấy hai người họ phân giường ngủ anh đã vui vẻ mất một lúc. Mặc dù cái này cũng không thể chứng minh bọn họ không có bất cứ quan hệ gì, hoặc có lẽ là vì cô mang thai, nhưng trong lòng anh vẫn lại một lần nữa nảy sinh mấy phần hi vọng.

Lúc này, anh hi vọng cô có thể giải thích, có thể nói cho anh biết,”Em và Hạ Ánh Hi không có gì cả”, nhưng mặc cho phòng làm việc rộng lớn yên lặng, cô vẫn không mở miệng.

Tay Ngôn Lạc Quân để ở trên bàn dần nắm chặt, cười nhạt, nói: “Thật ra thì cũng không có yêu cầu gì, cô ở đây quỳ xuống trước mặt tôi cầu xin tôi là được.”

Anh thừa nhận, anh chỉ đang tức giận.

Cô lại thật sự quỳ xuống, nói: “Cầu xin anh cứu anh ấy.”

“Hứa Tĩnh Hàm, cô quả thật vì anh ta cái gì cũng chịu làm!” Ngôn Lạc Quân đứng lên, lửa ghen trong nháy mắt trào ra.

“Không phải anh muốn dùng anh ấy để nhục nhã tôi sao, tôi nghe theo sắp đặt của anh, cho anh nhục nhã, thế còn không được sao?” Bạch Ngưng ngửa đầu nhìn anh.

Ngôn Lạc Quân từ sau bàn làm việc đi ra, đứng trước mặt cô khom lưng nâng cằm cô lên nói: “Được, cho tôi nhục nhã, cô có thể vì người đàn ông mình thích mà lên giường với người cô không thích, chịu không?”

Mặt Bạch Ngưng lập tức trắng bệch.

“Lên giường cùng tôi một đêm, tôi giúp anh hoãn tử hình; ngủ cùng tôi một tháng, tôi giúp anh miễn tử hình; ngủ cùng tôi nửa năm, tôi giúp anh ta ở tù dưới mười năm; làm tình nhân của tôi, tôi giúp anh ta vô tội được thả ra.” Ngôn Lạc Quân chậm rãi nói.

Bạch Ngưng run rẩy nhìn anh, một lúc lâu mới đau lòng nói: “Anh ấy vốn vô tội, anh ấy đáng lẽ không đáng bị thế, chính mắt anh cũng thấy, anh có thể đứng ra làm chứng được mà!”

“Vì sao tôi phải làm chứng, chẳng lẽ tôi không sợ bị người của hắc đạo giết sao?” Ngôn Lạc Quân làm như không có việc gì nói.

Bạch Ngưng ngẩng đầu nhìn anh, không thể tin được anh lại lạnh lùng tàn nhẫn như vậy.

Ngôn Lạc Quân hả hê nói: “Tôi có thể khiến đám người hắc đạo kia không nghe lời Trần gia, tôi có thể tìm ra ma túy ngày đó bị ai cầm đi, tôi có thể giao ra chứng cứ Trần Chí Dương giao dịch ma túy. Chỉ cần tôi muốn thì Trần Chí Dương chính là buôn lậu thuốc phiện bị phát hiện sau định giết người diệt khẩu bị Hạ Ánh Hi tự vệ ngộ sát! Nếu tôi không ra tay, các người sẽ chẳng có chứng cứ gì, anh ta không chết cũng bị trọng hình, nếu tôi muốn dồn anh ta vào chỗ chết, anh ta đừng mong sống sót!”

Nước mắt Bạch Ngưng trào ra như vỡ đê.

Cô biết, cái gì cô cũng biết.

Ngày trước, trong tình huống bằng chứng vững như núi mà cô vẫn còn bị gán cho cái danh gái gọi “chết cũng đáng”, huống chi là bây giờ. Không tìm thấy ma túy, cô từng gọi cầu cứu anh cũng không thể chứng minh. Trần gia nhất định sẽ dồn Hạ Ánh Hi vào chỗ chết.

Ngôn Lạc Quân nâng cằm của cô lên, cười lạnh nói: “Khóc sao, cho cô khóc vì anh một lần. Là tình nhân của tôi, chỉ có thể khóc vì tôi!”

Bạch Ngưng hất tay anh ra, nghiêng đầu sang một bên mặc cho nước mắt mãnh liệt

trào ra.

Khi anh đưa cho cô một tờ đơn li hôn, cô đau lòng, không muốn, chỉ hy vọng có thể cùng anh đi tiếp; khi anh tức giận đuổi cô ra khỏi biệt thự tuy cô có oán hận, nhưng vẫn chôn chặt tình yêu với anh phía dưới tôn nghiêm. Vậy mà hôm nay, khi con cô chết, khi cô quỳ trước mặt anh để mặc anh chà đạp giày xéo tôn nghiêm, tình yêu trong lòng cô cuối cùng cũng tan biến, cuối cùng. . . . ngay cả trái tim cô cũng không cảm thấy gì nữa.

“Sao nào? Giao dịch này cô làm không? Tôi còn có thể cho cô tiền lương, một tháng mười vạn, thế nào? Tình dục và tiền bạc, đàn bà có hai thứ này không phải cuộc đời này không còn gì hối tiếc nữa sao?”Ngôn Lạc Quân lại nói.

Bạch Ngưng lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn anh nói: “Đúng, quả thật cuộc đời này tôi không còn gì hối tiếc nữa, không phải là vì tình dục và tiền bạc, mà vì người đàn ông tôi yêu được bình yên vô sự!”

Ngôn Lạc Quân bị phần đàn xen, cuối cùng nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, lại chỉ có thể đáp lại một câu: “Yên tâm, tình dục và tiền bạc của tôi không chỉ cần nuốt thân thể của cô, mà còn cần nuốt linh hồn của cô. Không lâu nữa đâu cô sẽ quên người đàn ông kia trông như thế nào.” Anh cố nhặt lại tự ái của mình.

Hai người bọn họ đều cố gắng bảo vệ tôn nghiêm của mình, cuối cùng lại bị tôn nghiêm của người mình yêu xé nát trái tim.

Không bao lâu, vụ án được mở phiên tòa thẩm tra. Đủ chứng cứ chứng minh Trần Chí Dương là một kẻ buôn bán ma túy, ngày đó mang theo một bọc lớn ma túy đi giao dịch, lại bị “Hứa Tĩnh Hàm” phát hiện, sau đó hăn nổi sắc tâm, cuối cùng quyết định giết người diệt khẩu. Túi ma túy kia, khi Trần Chí Dương đuổi theo “Hứa Tĩnh Hàm” đã bị kẻ nhận hàng cầm đi. Hạ Ánh Hi tự vệ mới giết Trần Chí Dương, cuối cùng được phán vô tội thả ra.

Chương 119: Người tình vợ trước

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Lúc được thả ra, Hạ Ánh Hi không gặp "Hứa Tĩnh Hàm". Khi anh đang ngạc nhiên bị cha mẹ lôi về, bất giác liếc thấy chiếc xe hơi màu đen bên cạnh chậm rãi chuyển động, bóng dáng "Hứa Tĩnh Hàm" đột nhiên xuất hiện ở ghế phụ.

"Tĩnh Hàm!" Hạ Ánh Hi gọi to một tiếng, xe hơi màu đen lại rẽ ngoặt qua, đi mất.

"Chúc mừng em, vợ trước, chính thức vinh dự trở thành người tình của tôi." Trong xe, Ngôn Lạc Quân mỉm cười nói.

Bạch Ngưng ngồi ở ghế phụ, trên khuôn mặt tái nhợt u tối không xuất hiện bất cứ biểu cảm nào.

"Biết chức trách của người tình không?" Ngôn Lạc Quân hỏi.

Bạch Ngưng vẫn không đáp, ngồi bên cạnh như một cái xác.

Ngôn Lạc Quân dừng xe, nghiêng người nhìn cô nói: "Phục vụ tình dục và tình cảm cho ông chủ, giúp ông chủ vui vẻ. Mà thái độ này của cô là gì? Giả chết sao? Cô như thế này không bằng tôi đi mua một con búp bê còn hơn."

Bạch Ngưng vẫn không đáp lại.

Ngôn Lạc Quân cười lạnh một tiếng, nói: "Cô nói xem, cô phạm sai lầm thì tôi nên trừng phạt cô thế nào đây? Nếu trừ tiền lương chắc cô cũng chẳng để ý, đúng không? Vậy tôi đành phải ra tay với người trong lòng cô vậy, ví dụ như người vừa ra khỏi đồn cảnh sát kia chẳng hạn."

"Anh thật đê tiện!" Bạch Ngưng đau lòng nói.

Ngôn Lạc Quân cười một tiếng.

"Sao vậy? Tôi tìm đúng chỗ rồi à? Vừa nhắc tới hân ta là cô không giả chết nữa sao? Thật đúng là tình chàng ý thiếp, nhưng bây giờ cô là người tình của tôi!" Ngôn Lạc Quân đột nhiên nắm cằm của cô, nói: "Tôi đê tiện thì sao nào? Ai bảo tôi có tư cách để đê tiện chứ. Tôi không đê tiện sao có thể khiến người phụ nữ cầm sừng tôi chấp nhận quay về cho tôi chơi đùa? Họ Hạ kianếu tôi muốn giết hân cũng chẳng khác nào giết một con kiến, tốt nhất đừng khiến tôi có ý muốn giết hân ta!"

Anh luồn một tay vào trong quần áo cô, nắm lấy nơi tròn trịa của cô.

"Dường như rất lâu rồi chúng ta không làm? Muốn sao?" Anh lập tức siết tay lại khiến cô đau đến nhăn mày rồi lại vì nhạy cảm mà cả người run lên.

"Sao nào? Tôi lợi hại hơn tên họ Hạ kia phải không? Có phải rất kích thích muốn rên rỉ đúng không?" Anh nâng cằm cô lên ép cô nhìn thẳng vào mắt anh, tươi cười chờ đợi vẻ mặt cô bị tình dục dày vò.

"Anh ấy luôn yêu tôi, chăm sóc tôi, chưa bao giờ đối xử với tôi như vậy." Trong mắt Bạch Ngưng lộ ra sự quật cường.

"Yêu cô? Yêu cô thế nào? Có phải yêu cô như vậy không?" Ngôn Lạc Quân bỗng nhiên xé quần áo của cô.

Bạch Ngưng khóc òa lên, giãy giụa nói: " Anh buông tôi ra. Buông tôi ra. " Trước mặt vẫn còn có người đi tới, cô cố gắng kéo quần áo lên che ngực.

"Nói, nói tôi yêu cô hơn hân! Không nói chúng ta làm, ngay tại chỗ này! Nói mau!" Ngôn Lạc Quân vẫn kéo quần áo cô ra, hét lên với cô.

Đã có người nhìn về phía họ, Bạch Ngưng dùng sức nghiêng đầu không để người ta nhìn thấy mặt, vừa khóc vừa cắn tay anh.

"Thế này đã là gì? Dù sao cũng là diễn viên, diễn viên phim cấp ba không phải cũng là diễn viên sao? Đám đàn ông của cô cũng không phải chỉ có một hai người, bị người ta nhìn thấy thì sao? Tiện nhân!" Ngôn Lạc Quân buông cầm cô ra, dùng cả hai tay kéo quần áo cô.

"Anh yêu tôi hơn anh ấy!" Bạch Ngưng khóc nức nở trả lời.

Ngôn Lạc Quân buông cô ra, ngồi xuống tiếp tục lái xe.

Bạch Ngưng cắn môi, vừa lau nước mắt vừa chỉnh lại quần áo.

Dù bị cô chọc giận đến không thể nhịn được, bị cô hành hạ đến thương tích đầy mình nhưng chỉ cần thấy cô rơi lệ anh vẫn đau lòng, vẫn muốn ôm cô vào lòng.

Đáng tiếc, cô không cần anh đau lòng, không cần anh thương yêu.

Ngôn Lạc Quân không tự chủ lại lái xe ở tốc độ cao, cả đường không giảm.

Xe lái vào một chung cư hạng sang, anh dừng xe xong, đi lên tầng.

Đến tầng hai mươi tám, Ngôn Lạc Quân mở cửa phòng số 2802.

"Đi vào."

Bạch Ngưng nhìn anh, đẩy cửa đi vào.

Là một căn phòng xa hoa bài trí theo kiểu cổ, ở tầng cao nên ánh mặt trời rất rực rỡ, ánh nắng chiếu vào khiến căn phòng ấm áp ngời sáng.

"Nơi này sẽ là nhà mới của cô." Ngôn Lạc Quân đi vào phòng khách đứng trước cửa sổ

thủy tinh sát đất, vươn hai tay ra giần gân cốt một chút, quay người lại nói.

"Tại sao. Là nơi này?" Cô cho rằng sẽ ở biệt thự trước kia, sẽ được gặp Hình Hình.

"Tại sao không thể ở chỗ này?" Ngôn Lạc Quân ngạc nhiên nói: "Không phải cô cho rằng sẽ ở biệt thự Ngôn gia chứ, sao có thể làm vậy được! Đó là ‘nhà’ thật sự của tôi, là nơi vợ tương lai của tôi ở, sao có thể để tình nhân như cô ở đó? Nói tới đây tôi cũng nhớ ra, mỗi tháng tôi sẽ cho cô tiền, tiền kia tốt nhất cô đừng tiêu xài hoang phí kéo đến lúc tôi vì vợ tương lai mà sa thải tình nhân như cô, không có tiền cô định sống thế nào?"

Đau lòng sao? Không đau lòng. Trái tim của cô đã không còn. Bạch Ngưng thầm nói cho mình.

Tiếng chuông điện thoại di động quen thuộc đột nhiên vang lên, Ngôn Lạc Quân cười nhẹ một tiếng, rút điện thoại di động ra, đưa màn hình tới trước mắt cô.

Hạ Ánh Hi!

Bạch Ngưng chấn động, cuống quýt định cầm lấy điện thoại di động, Ngôn Lạc Quân lại rút điện thoại về, mỉm cười nhìn cô.

"Để tôi nói với anh ấy một câu cuối cùng, được không?" Bạch Ngưng cầu xin nói.

"Nói gì? Nói cô vẫn nhớ thương hần, bảo hần chờ cô sao? Nói cô và hần không thể ở bên nhau, bảo hần hãy đi theo đuổi hạnh phúc của mình sao?" Ngôn Lạc Quân hỏi.

Đúng vậy, nói cái gì đây? Cô chỉ nghĩ phải cho anh một câu trả lời thỏa đáng cuối cùng, lại không nghĩ tới việc nói như thế nào.

"Không bằng nói cho hần biết, bây giờ cô đang cùng chủ nhân làm việc, bảo hần ta lát nữa gọi lại." Ngôn Lạc Quân đưa điện thoại di động về phía cô.

Bạch Ngưng cúp điện thoại.

Ngôn Lạc Quân hả hê cười một tiếng, rút ra một cái điện thoại di động nói: "Đây là máy mới, trong này chỉ có số của một mình tôi. Mỗi ngày, người ta sẽ đưa cho tôi một bản danh sách liên lạc, về căn bản trong danh sách này chỉ nên xuất hiện số của một mình tôi, nếu như xuất hiện người thứ hai, thân phận đặc biệt giống như Hạ Ánh Hi kia. vậy gặp xui xẻo là người đó thôi." Nói xong, đưa điện thoại di động vào tay cô, cầm lại chiếc điện thoại di động kia đi.

"Cái này, để tôi giữ." Ngôn Lạc Quân tung điện thoại lên, điện thoại xoay mấy vòng trên không trung rồi bị anh bắt lấy.

Bạch Ngưng quay đầu đi không nhìn anh.

Ngôn Lạc Quân tiếp tục nói: "Nơi này không có bảo mẫu, cô phải tự chăm sóc mình, cửa phòng tôi sẽ khóa lại, muốn cái gì thì gọi điện thoại cho tôi. Giờ tôi phải về công ty rồi." Nói xong, đi tới nắm lấy cằm cô dùng sức hôn lên môi cô.

"Tự giải quyết cho tốt." Đẩy cô ra, anh rời khỏi phòng. Tiếng khóa trái từ cửa truyền đến.

Bạch Ngưng ngồi bệt xuống đất, nước mắt lại một lần nữa trào ra.

.

Buổi tối, một mình cô nằm trên chiếc giường xa lạ không dám nhắm mắt.

Hi vọng có người có thể tới làm bạn với cô, rồi lại hy vọng không anh không về.

Anh về rồi sẽ hành hạ cô thế nào? Mà cô vừa mới sinh non sao có thể chịu được sự hành hạ của anh?

Chương 120: Người cô độc

Editor: Xù xấu xa

Betor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Anh về rồi sẽ hành hạ cô thế nào? Mà cô vừa mới sinh non sao có thể chịu được sự hành hạ của anh?

Bác sĩ nói cho cô biết, cô đã từng phá thai, hơn nữa lần này lại sảy thai ngoài ý muốn. Cho nên cô không thể tùy ý làm thân thể mình bị tổn hại nữa. Thân thể là của mình, bản thân cô phải tự biết chăm sóc.

Khó trách đêm hôm đó, Ngôn Lạc Quân nói cô vì người khác phá thai hai lần, thì ra là thật.

Là ai? Hứa Tĩnh Hàm tại sao lại vô ý như vậy chứ?

.....

Ngôn Lạc Quân lái xe quanh quần ở bên ngoài, mãi cho đến tận mười một giờ tối mới về chung cư.

Mở cửa phòng, quả nhiên cô vẫn để đèn ở đầu giường nhưng đã ngủ thiếp đi. Sợ ma sao? Người phụ nữ này, cô không biết rằng con người mới thực sự đáng sợ sao, ma quỷ thì có gì phải sợ chứ?

Anh nhẹ nhàng nằm xuống giường, cẩn thận vuốt ve gương mặt của cô.

Dù có như thế nào thì cuối cùng cô đã trở về bên cạnh anh.

.....

Đồng hồ báo thức vang lên, Bạch Ngưng mở mắt, quay đầu muốn tắt đồng hồ đi, ai ngờ lại thấy được một người đàn ông cao lớn đang vươn tay tắt đồng hồ.

Ngôn Lạc Quân? Tại sao anh lại ở trên giường cô?

Ngôn Lạc Quân ngồi dậy, gọi điện thoại mua thức ăn, sau đó đi xuống giường, mặc áo ngủ đi vào toilet. Bạch Ngưng ở trên giường sững sờ nhìn anh.

Hôm qua anh trở về? Nhưng....tại sao không đánh thức cô dậy? Nếu như không phải vì muốn.....cô “phục vụ” anh, vậy thì anh trở về làm cái gì?

Khi Ngôn Lạc Quân rửa mặt xong, mặc quần áo tử tế thì chuông cửa vang lên.

Sau khi mở cửa, anh quay lại phòng ngủ nói: “Bữa sáng đặt ở trên bàn, đã thức dậy rồi thì ăn liền đi, đến trưa sẽ có người mang cơm tới.” Nói xong anh cầm lấy chìa khóa đi ra cửa.

Bạch Ngưng vẫn cứ sững sờ.

Tại sao anh không quát cô, không mắng cô, không vừa phát tiết dục vọng trên người cô vừa dùng những lời khó nghe vũ nhục cô? Không phải chính miệng anh nói đem cô trở về để chơi đùa sao?

Anh cứ như vậy, thật sự làm cho cô không biết phải cư xử thế nào.

Rời giường, ăn điểm tâm, sau đó thì rảnh rỗi. Nhà cửa trống không, khung cảnh phẳng lặng, cô thực sự không biết phải làm gì?

Cô đi về phía ánh sáng mặt trời ở ban công cửa sổ sát đất trong phòng khách, cúi đầu

nhìn xuống thấy hồ bơi, đài phun nước, bãi cỏ... Cảnh tượng y hệt như công viên.

Mấy đứa trẻ chơi đùa bên cạnh đài phun nước, thỉnh thoảng lại chạy đến bên cạnh mẹ sau đó lại chạy sang bên kia. Trong đình nghỉ mát có hai ông lão đang đánh cờ, đám đông vây xung quanh nhìn, đánh xong một ván lại tranh cãi kịch liệt. Bên kia lại có hai đứa bé chơi thả diều nhưng không biết làm thế nào để thả, cô nghe được cả tiếng bọn họ cười đùa mặc dù cách xa mười mấy tầng lầu.....

Tất cả đều rất an bình, rất đẹp, làm cho cô không khỏi mỉm cười theo.

Những người phụ nữ kia có lẽ đang đợi chồng tan tầm, sau đó cả nhà cùng nhau ăn cơm tối; các cụ già kia chắc hẳn phải có con rể con dâu hiếu thuận; còn những đứa bé thả diều kia, tại sao lại không đi học? Chắc hẳn là do ham chơi mà cúp học rồi?

Bọn họ đều có một gia đình hạnh phúc. Mà cô lại không hạnh phúc, cô có cái gì để mà hạnh phúc cơ chứ?

Một linh hồn rách nát, một thể xác thuộc về người khác.

Nhắm mắt lại, ngẩng đầu đón ánh mặt trời, cảm nhận sự ấm áp duy nhất trong trời đông. Nếu như có thể, cô thực sự hy vọng làm một linh hồn bình thường bị hòa tan trong ánh mặt trời.

.....

Trong tập đoàn Thịnh Thế, điện thoại Ngôn Lạc Quân vang lên.

“Tổng giám đốc, ngoài kia có vị Hạ tiên sinh muốn gặp anh.”

“Cho anh ta vào.” Ngôn Lạc Quân nói, khóe miệng khẽ cong lên.

Hạ Ánh Hi đến phòng làm việc, đứng trước mặt anh.

Một người mặc tây trang thẳng tắp, tựa như ánh mặt trời, khuôn mặt trẻ tuổi anh tuấn nở nụ cười như gió xuân.

Một người mặc áo khoác nhung bình thường, tinh thần sa sút, khuôn mặt mệt mỏi, nhìn qua như già hơn cả mười tuổi.

Anh hỏi: “Là anh giúp tôi vô tội được thả ra, phải không?”

Ngôn Lạc Quân gật đầu, thoải mái dựa vào ghế, cười nói: “Thế nào? Còn đặc biệt đến cảm ơn tôi sao?”

Hạ Ánh Hi nói: “Tình Hàm đang ở chỗ anh?”

“Ừ, đúng vậy, sáng sớm hôm này còn tiễn tôi đi làm” Ngôn Lạc Quân nhìn anh đáp.

“Anh ép cô ấy làm giao dịch với anh sao?” Hạ Ánh Hi có chút kích động, cơ thể không tự chủ mà nghiêng nghiêng về phía trước.

“Tôi không ép cô ấy, là tự cô ấy muốn trao đổi. Khi đó nhìn qua quả thật có hơi mất hứng, nhưng tối qua làm rất hưởng thụ, nhu cầu của cô ấy dường như rất mãnh liệt, sao vậy? Anh ‘không được’ à?” Ngôn Lạc Quân cười nói.

“Vô sỉ!” Hạ Ánh Hi kích động hét lên: “Cô ấy chỉ là một cô gái yếu đuối, anh tội gì mà phải chà đạp cô ấy hết lần này đến lần khác? Là tôi nợ anh, muốn trả cũng phải là tôi trả, tại sao lại hành hạ cô ấy?”

“Tôi thích, sao nào? Có bản lĩnh, đem cô ấy về mà hành hạ” Ngôn Lạc Quân hời hợt lãnh đạm nói.

“Thả cô ấy tự do, được không? Coi như tôi cầu xin anh, tôi ngồi tù, tôi bị tử hình, anh thả cô ấy ra!” Hạ Ánh Hi đau khổ la lên.

“Tôi đâu có nói là sẽ không thả.” Ngôn Lạc Quân nhíu mày nói: “Nhưng lúc này chưa muốn thả, tôi cũng chưa xác định được lúc nào mới chơi chán cô ấy, có thể là ba năm năm nữa, nói không chừng lúc ấy cô ấy còn ôm tiền của tôi trở về bên cạnh anh, cùng anh sống cuộc sống hạnh phúc vui vẻ nửa đời còn lại ấy chứ?”

“Anh...Ngôn Lạc Quân anh không phải con người! Sao lại đối xử với cô ấy như vậy.....”

Ngôn Lạc Quân nhắc điện thoại, nói: “Cho người vào phòng của tôi, tổng cái kẻ đáng thương này ra ngoài ngay.”

“Tôi nhất định sẽ đoạt lại Tĩnh Hàm, chỉ cần tôi còn sống, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh.....” Hạ Ánh Hi lớn tiếng quát, bị nhân viên an ninh kéo ra ngoài.

Cửa phòng bị đóng lại, phòng làm việc yên tĩnh như cũ, nụ cười hả hê trên mặt Ngôn Lạc Quân dần dần biến mất, chầm rãi nói: “Chỉ cần tôi muốn thì không ai có thể cướp đi!”

Ngồi trên sân thượng cả ngày, đến khi mặt trời xuống núi Bạch Ngưng mới tùy ý làm cơm tối, cố ý thong thả ăn cho đầy bụng, sau đó không có việc gì bật TV lên xem.

Nhấn tới nhấn lui, rốt cuộc dừng lại ở một bộ phim hoạt hình.

Lúc nhỏ khi ba cô chưa mất, gia đình bọn họ có mua cái TV đầu tiên, lúc đó còn là hình ảnh trắng đen, bộ phim đầu tiên cô xem là một bộ Anime.

Giờ ba mẹ không biết thế nào, không biết ở thế giới bên kia họ có được gặp nhau hay không.

Ngồi ở ghế sofa thật lâu, bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng mở khóa.

Ngôn Lạc Quân đi vào, nhìn cô một cái rồi để áo khoác xuống, ngồi bên cạnh cô.

Chương trình thiếu nhi sớm kết thúc, lúc này trên TV đang chiếu phim điện ảnh, vốn là một đôi nam nữ hôn nồng nhiệt sau đó lại chuyển đến cảnh trên giường khá nóng bỏng.

Bởi vì anh đi vào khiến thần trí Bạch Ngưng lúng túng, không tự chủ quay đầu sang chỗ khác. Tiếng thở dốc trên TV ngày một nặng nề.

Ngôn Lạc Quân nhìn cô, khóe môi từ từ biến thành một đường cong.

“Tôi cảm thấy bọn họ sẽ làm luôn trên ghế sô-pha, em thì sao? Đoán xem bọn họ có lên giường không?”

Chương 121: Yêu hay không yêu

Editor: Xù xấu xa

Betor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Ngôn Lạc Quân nhìn cô, khoe môi từ từ biến thành một đường cong.

“Tôi cảm thấy bọn họ sẽ làm luôn trên ghế sofa, em thì sao? Đoán xem bọn họ có lên giường không?”

“Tôi không biết.” Bạch Ngưng nghiêng đầu nói.

“Nếu là em thì sao?” Ngôn Lạc Quân vươn tay nâng nửa bên mặt của cô lên. Hô hấp của Bạch Ngưng lập tức rối loạn.

“Em có ngại ghế sofa quá chật chội không?” Anh hỏi.

Bạch Ngưng cuộn tròn người lại, vừa căng thẳng vừa sợ.

Ngôn Lạc Quân nghiêng người hôn cô, bàn tay từ từ luồn vào bên trong áo cô.

TV đã sớm đổi cảnh, áo ngoài Bạch Ngưng cũng đã nằm trên ghế sofa, áo lót rơi xuống đất. Anh bóp nắn nơi tròn trịa phồng hồng của cô, hung hãn mút lấy đầu lưỡi cô.

.....

Bàn tay không kìm chế được cởi quần cô xuống, khi vừa chạm được nơi mềm mại kia thì vội thu tay về, nâng cầm cô lên để cho cô hé miệng ra, sau đó cởi quần lót của mình xuống, đem toàn bộ ham muốn của mình đưa vào trong miệng cô.

.....

Khi anh rút ra khỏi miệng cô thì cô không nhìn được ho khan một tiếng, chạy vào toilet.

Cô cầm áo choàng tắm mặc vào, khi đi ra khỏi toilet thì đã thấy anh mặc quần miễn cưỡng ngồi trên ghế so-pha chuyển kênh.

Cô đi tới nhặt áo lót trên sàn lên, lơ đãng nhìn thấy hai vết bẩn trên ghế sô-pha, khuôn mặt trở nên nóng bừng, liền cầm khăn giấy ngồi xuống lau lau ghế sô-pha.

Cô lau được một phút thì thấy anh nói: “Lau không sạch đâu, hôm nào đem đi giặt đi.”

Bạch Ngưng dừng tay, ném khăn giấy vào thùng rác, cúi đầu ngồi xuống.

“Ban ngày ở nhà làm gì?” Anh hỏi.

“Hử?” Thấy cô yên lặng, anh lại hỏi.

“Không làm gì cả.” Cô cực kỳ không muốn mở miệng. Đây là nhà sao? Cô còn tưởng là cái lồng sắt.

“Cho em nuôi một con thú cưng, thế nào?”

“Không cần”

“Vậy em muốn cái gì?”

Cô lại yên lặng không đáp.

Ngôn Lạc Quân nhìn cô chăm chăm một hồi, hừ lạnh một tiếng rồi đi vào thư phòng.

Bạch Ngưng cũng muốn hừ lạnh một tiếng. Mất hứng sao? Được thôi, tôi vốn không muốn làm tình nhân của anh. Nếu như anh muốn tìm một người làm cho anh vui vẻ thì đổi người khác đi. Dù sao anh cũng có rất nhiều tiền mà!

.....

Không có việc gì làm, cô tắm rửa sớm một chút, nằm trên giường rồi ----ngăn người.

Mơ màng ngủ một lát, khi cô tỉnh lại đã là mười một giờ rồi. Ngôn Lạc Quân lại đang uống cà phê.

Bạch Ngưng nhìn về phía ban công, bất giác lại cau mày.

Uống cà phê trước khi ngủ, sao anh lại cứ có thói quen này? Nghĩ được một lúc cô mới chợt phản ứng, anh uống thì có liên quan gì đến cô? Anh có uống thuốc độc cũng chẳng liên quan đến cô?

Thuốc độc? Từ này xuất hiện trong đầu khiến cô không khỏi rùng mình. Nếu anh thực sự uống thuốc độc, thật sự xảy ra chuyện, cô sẽ thế nào?

Vui vẻ thoát khỏi sự khống chế của anh?

Nhưng tại sao trong lòng lại không nở, không muốn nghĩ tới cảnh tượng đó?

Nếu như người xảy ra chuyện là cô? Nếu như cô chết đi?

Anh sẽ thế nào?

Sẽ tìm thêm người tình mới? Hay là đau lòng, khổ sở?

.....

Trong lòng đang ngổn ngang suy nghĩ một đồng chuyện có thể hoặc không thể xảy ra, anh đã uống xong cà phê, bước tới bên giường.

Khi cô bắt đầu nghĩ xem anh sẽ chạm vào cô hay là cởi quần áo cô xuống thì đèn đầu giường lại bị tắt, xung quanh tối đen.

Rất yên tĩnh, trong phòng chỉ có tiếng hít thở của hai người.

Có anh ngủ bên cạnh, cô cảm thấy yên tâm rất nhiều, những thứ đáng sợ trong phim kinh dị cũng không xuất hiện nữa.

Buổi sáng, khi tiếng bước chân của anh xa dần, sau tiếng khóa cửa, căn nhà lại trở nên yên tĩnh, một loại yên tĩnh đáng sợ.

Mặc dù cô không muốn nhìn thấy anh, nhưng so ra cô vẫn thấy anh ở lại thì tốt hơn một chút.

Nếu như cả đời cứ thế này, cô có phát điên không?

Có lẽ sẽ...có một ngày, cô thấy người ta ở dưới tầng vui vẻ, hạnh phúc thì không kìm chế được mà leo lên lan can, hớn hỏ nhảy xuống.

Đến tối khi anh về, tận mắt thấy cô nằm giữa vũng máu não văng tung tóe, hoặc là xem tin tức thấy tin ngôi sao điện ảnh hot nhất một thời - Hứa Tĩnh Hàm nhảy lầu tự sát, anh sẽ cảm thấy thế nào? Sẽ thấy hối hận khi đã đối xử với cô như vậy sao?

Khi cô đứng trên ban công nhìn xuống phía dưới, nghĩ tới những cảnh tượng như vậy, bất chợt chuông điện thoại vang lên.

Bạch Ngưng giật mình, bối rối một lúc mới đi vào phòng khách, lấy điện thoại di động ra.

Người gọi tới đương nhiên là Ngôn Lạc Quân, trừ anh ra không còn ai khác.

Cô tiếp tục nhìn cảnh dưới ban công, nghe điện thoại nhưng không lên tiếng.

“Hôm nay tôi sẽ về ăn cơm tối.” Anh nói.

“Đã biết.” Cô trả lời, sau đó điện thoại vang lên tiếng ‘bíp’.

Hơn bốn giờ, cô vào bếp, so với bình thường sớm hơn một giờ. Cô lấy cà chua ra, chờ một lúc lại bỏ vào tủ lạnh.

Tại sao cô phải làm nhiều món ăn như vậy? Tại sao phải làm món anh thích ăn? Cô không phải vợ anh, cũng không cần phải dỗ anh vui vẻ, lại càng không cần tiền của anh.

Vì vậy cô cố ý làm ba món ăn, nhưng chỉ có một món là anh thích.

Hơn năm giờ, anh trở về, cô cũng kịp làm xong món cuối cùng. Cái gì cũng cố ý làm trái với ý anh. Nhưng lúc này lại không tự giác mà làm theo ý anh thích.

Bưng đồ ăn ra bàn, vừa khéo nhìn thấy anh ném thuốc đau họng lên bàn.

Anh bị đau họng? Bạch Ngưng suy đoán. Thấy trên bàn chỉ có duy nhất một món anh thích ăn...cà chua cá, chân mày cô khẽ nhíu lại.

Không nói một câu, hai người ngồi xuống bắt đầu ăn cơm. Nhìn anh gấp miếng cá, môi cô run lên, nhưng không nói ra. Mặc cho anh gấp cá lên bỏ vào trong miệng.

Tinh thần có chút không tập trung, cô thỉnh thoảng liếc về phía anh. Thấy cơ bản là anh chỉ ăn có hai món, hơn nữa ăn cá nhiều hơn.

Không muốn nói nhiều, không muốn cho anh biết cô quan tâm anh, nhưngTrong lòng không thể giữ nổi bình tĩnh.

Rốt cuộc, khi anh tiếp tục gặp cá, cô mới nói: “Cổ họng đau không thể ăn cá.”

Anh ngần đầu nhìn cô, cô cúi đầu nói: “Ăn cá không tốt, ăn rau đi.”

Khóe miệng Ngôn Lạc Quân hơi nhếch lên, nói: “Ừ, được”

Gương mặt Bạch Ngưng bất giác đỏ lên.

Đêm khuya, ban công vẫn như cũ, gió vẫn thổi, anh lại bùng tách cà phê lên.

“Cà phê cũng có chất kích thích, tốt nhất.....đừng nên uống.” Cô nghĩ, cá cũng ngăn không cho anh ăn, bây giờ lại ngăn không cho anh uống cà phê, chắc cũng không thể hiện ý gì đâu.

Ngôn Lạc Quân quay đầu lại, dưới ánh đèn thấy cô xõa tóc, tuy rằng mặc áo tắm màu trắng dài nhưng vẫn có thể nhận ra được thân hình mảnh mai yếu điệu. Dưới cổ lộ ra một phần da thịt trắng như tuyết, ánh đèn khiến làn da trắng nõn kia làm người ta hoa mắt. Anh không khỏi nghĩ đến cảm giác khi bàn tay chạm vào khối da thịt mềm mại kia.

“Ừ, không uống là được.” Anh trả lời, giọng nói có chút khàn khàn.

Cô muốn nói “đi ngủ sớm một chút” nhưng không nói ra được. Bạch Ngưng đứng ở bên cạnh rèm cửa sổ, sau đó từ từ xoay người đi vào phòng.

Đột nhiên có một cánh tay mạnh mẽ từ phía sau ôm chặt lấy cô, bên mũi người được mùi hương sữa tắm nhẹ nhàng của anh, bên tai lại nghe tiếng hơi thở có hơi rối loạn của anh.

Bàn tay to lớn di chuyển lên trên, vuốt ve cái cổ trắng ngần của cô, mang theo cảm giác nóng rực.

Chương 122: Được anh yêu thương

Editor: Xù xấu xa

Betor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Bạch Ngưng nhắm mắt lại cố gắng nín thở, nhưng lại không kìm chế được mà hô hấp trở nên nặng nề.

Anh vuốt ve cổ cô, xương quai xanh, sau đó đưa tay vào bên trong áo tắm, mân mê đôi nhũ hoa mềm mại.

Tim cô đập thành thịch, tiếng hít thở ngày càng dồn dập, lại bị tiếng hô hấp mạnh mẽ của anh che lấp. Một tay anh vuốt ve bộ ngực mềm mại của cô, một tay từng chút từng chút kéo áo choàng tắm xuống, từ phía dưới đưa tay vào giữa hai bắp đùi thẳng tắp của cô.

Nhiệt độ cơ thể từ từ dâng cao, cả người nóng ran, dù là đứng trước ban công lộng gió cũng ước gì được cởi áo choàng tắm trên người ra.

Anh tới gần, liếm liếm vành tai cô.

Cô run lên bần bật không tự chủ mà ngã vào ngực anh.

Anh vuốt ve cơ thể cô, dường như anh đi tới đâu là lại nhóm lên một ngọn lửa thiêu đốt thân thể cô. Anh mút thật mạnh lên cổ cô khiến da thịt trơn nhẵn hiện lên vết máu tụ màu đỏ.

Đỡ cô vào phòng, lập tức ngã xuống giường.

Anh nồng nhiệt hôn môi cô, dùng sức tiến vào trong miệng cô, quấn lấy lưỡi cô tận tình khiêu khích, khiến cô không tự giác cũng đưa lưỡi ra hôn lại anh.

Nắm lấy cơ hội, anh lại dùng sức liếm láp lưỡi cô không cho cô cơ hội chạy thoát.

Máu trong cơ thể sôi trào hùng hực, cả người cô xụi lơ vô lực, chất dịch từ giữa hai chân chảy ra, thấm ướt cả quần lót mới thay.

Những cảnh tượng hai người từng cùng nhau quay cuồng trên giường hiện lên trong đầu, khiến cô càng lúc càng khát vọng được anh an ủi. Đường như họ đã quay về khoảng thời gian tình cảm mãnh liệt khi đó khiến cô không kìm chế được mà đưa tay vào trong áo tắm của anh, vuốt ve lồng ngực rắn chắc.

đã che giấu

Sau một hồi dây dưa, anh đột nhiên đẩy cô ra, hít sâu một hơi, chạy vào toilet.

Một cảm giác trống rỗng và cô đơn ập tới, Bạch Ngưng ngây ra nửa giây, đến khi nghe tiếng nước chảy từ toilet truyền tới mới từ trong ý loạn tình mê mà tỉnh táo lại, nhặt áo choàng tắm mặc vào.

Mười phút sau, Ngôn Lạc Quân từ trong nhà tắm bình tĩnh bước ra, tóc trước trán còn vương mấy giọt nước.

Bạch Ngưng đã thay cái áo ngủ tơ tằm mỏng manh ngồi dựa vào đầu giường, cúi đầu nhìn vào nơi khác.

Anh không nói một tiếng, đi tới giường, cởi áo choàng tắm, nằm xuống, nói: “Tắt đèn đi.”

Bạch Ngưng nằm xuống, không lên tiếng.

Trong bóng tối, anh dường như đã chuẩn bị tiến vào giấc ngủ.

Cô quay lưng về phía anh, mở to mắt nhìn về phía cửa sổ, trong lòng dâng lên một cảm giác không nói nên lời.

Thật ra cô muốn nói cho anh biết, con người ai cũng có nhu cầu tình dục, không chỉ nam giới, nữ giới cũng có, cô đương nhiên cũng vậy. Cho nên mới vừa rồi cô bị anh trêu chọc mà bản năng tình dục trỗi dậy chứ không phải vì khát khao muốn anh mà như vậy. Cho nên anh tốt nhất không nên hiểu lầm, không nên hả hê.

Nhưng anh không hỏi thì cô biết nói gì?

Ở bệnh viện được chăm sóc hơn nửa tháng, đêm đầu tiên chính thức làm người tình của anh thì anh không trở về. Buổi tối hôm sau ở trên sofa, anh đã như vậy. Đến đêm thứ ba, khi đạn đã lên nòng, tên đã lắp vào cung, nhưng anh lại thu về.

Bác sĩ nói, tốt nhất không đụng đến chuyện phòng the trong một tháng, nếu không sẽ phát sinh một số vấn đề nguy hiểm. Cô có thể cho rằng, anh vì nguyên nhân này cho nên mới không đụng vào cô? Có phải vậy không? Mới vừa rồi chính cô cũng quên phải chú ý điều này, chính cô cũng muốn trong kích tình mà trầm luân cùng anh. Cô biết cho dù là chồng hay bạn trai cũng khó có thể vì lo lắng cho thân thể của người con gái mà cố nén dục vọng, vậy mà anh.....

Tình nhân.....Anh xem cô là tình nhân sao? Tình nhân sẽ đối tốt với tình nhân như vậy sao? Anh thật sự sẽ ngủ cùng cô trên một chiếc giường nửa tháng mà không đụng đến cô sao?

Ngôn Lạc Quân. Ngôn Lạc Quân. Hai ta, rốt cuộc là quan hệ gì?

Ngày hôm sau, hơn năm giờ anh lại về nhà ăn cơm.

Lần này, Bạch Ngưng không cố ý làm món anh không thích ăn nữa mà làm vài món nhẹ dễ tiêu.

" Thức ăn trong tủ lạnh gần hết rồi." Rửa chén xong, Bạch Ngưng nói.

Anh nói: "Em muốn mua gì cứ ghi ra, ngày mai tôi bảo người mang tới."

Bạch Ngưng lấy giấy bút ra, đặt trên khay trà viết.

Ngôn Lạc Quân ở bên cạnh nhìn cô suy nghĩ hồi lâu rồi mới viết, sau đó lại xóa xóa rồi lại viết, nói: " Nếu không thì sáng sớm ngày mai tôi và em đi mua."

Bạch Ngưng ngẩng đầu lên nhìn anh một lúc lâu, lại nghiêng đầu đi, dọn giấy bút trên bàn. Suy nghĩ một lúc, cô mới biết ngày mai là thứ bảy. Thì ra chỉ mới mấy ngày trôi qua thôi, cô còn tưởng rằng đã nửa tháng.

"Toàn chiều lại, đã nhiều năm không xem TV mà vẫn chẳng khác gì trước kia." Ngôn Lạc Quân bỏ điều khiển TV xuống, cầm lấy tờ báo bên cạnh mở ra đọc, sau đó gối lên trên đùi cô.

Bạch Ngưng chấn động, thân thể cũng hơi cứng ngắc.

Tại sao anh lại như vậy, anh làm như vậy khiến cho cô có ảo giác như thể bọn họ luôn rất thân mật.

Không lâu sau, chuông điện thoại di động vang lên. Ngôn Lạc Quân chỉ chỉ khay trà, ý muốn cô đưa điện thoại cho anh.

Bạch Ngưng đưa tay cầm điện thoại di động, đưa cho anh, lơ đãng thấy được trên màn hình "Bà ngoại gọi tới".

"Bà à, làm sao vậy?" Giọng Ngôn Lạc Quân hình như có hơi bất đắc dĩ.

" Vừa rồi bà có gọi điện thoại cho một người bạn, bà ấy nói cô cháu gái vừa từ Italy về, nếu được thì ngày nào đó hai đứa gặp mặt đi!"

Ở khoảng cách rất gần, đầu dây bên kia bà ngoại rất kích động nên giọng cũng rất lớn, khiến cho Bạch Ngưng ở bên này nghe được toàn bộ nội dung câu chuyện.

" Bà thật đúng là mới mẻ, còn đặc biệt chạy đi dạm hỏi, bà cứ chăm sóc mình cho tốt đi, mặc kệ cháu." Ngôn Lạc Quân để tờ báo xuống trả lời.

" Bà có thể không quan tâm sao? Cháu dám lén lút ly hôn, nếu không phải bị bà phát hiện thì cháu còn định giấu giếm đến khi nào? Đáng thương nhất là Hình Hình của bà, nhỏ như vậy mà ba mẹ đã ly hôn, mấy người trẻ tuổi này thật là không có trách nhiệm."

Ngôn Lạc Quân đưa điện thoại ra xa lỗ tai một chút, cầm tờ báo lên tiếp tục đọc. Năm phút trôi qua, đờn bên kia nói xong một tràng anh mới mở miệng ra nói: "Không được không được, cháu rất bận, mỗi ngày tăng ca đến mười giờ. Dạo gần đây còn hai ba chuyến công tác phải đi, cháu làm gì có thời gian gặp mặt phụ nữ chứ!"

"Công việc công việc, lúc nào cũng đem công việc ra làm cái cớ, làm gì có nhiều việc như vậy, chỉ là gặp mặt thôi mà. Nói cho cháu biết, cô bé kia rất xinh đẹp lại khéo léo hiểu chuyện, còn biết khiêu vũ nữa. Bà đã gặp qua, đúng là một mỹ nhân" Bên kia tiếp tục càu nhàu, Ngôn Lạc Quân lại đưa điện thoại ra xa cầm báo lên đọc. Đọc xong hai tin tức mới nhất rồi mới mở miệng nói: "Bà ngoại à, là thế này, cô ấy là một công chúa nhỏ, còn cháu đã một lần ly hôn rồi, còn có con riêng nữa. Cô ấy từ nhỏ ăn sung mặc sướng, cho dù có đồng ý thì lấy về cũng phải cung phụng như thần, làm sao có thể chăm sóc cháu trai và chặt gái Hình Hình của bà chứ, cháu thấy vẫn nên thôi đi."

Chương 123: Đừng yêu tôi

Editor: Xù xấu xa

Betor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Nói như vậy. Cũng đúng Cô bé đúng là còn quá nhỏ." Đầu dây bên kia bà ngoại có hơi do dự.

"Đúng vậy, đúng vậy, cho nên vẫn là không nên, bà ngoại, có người đem tài liệu tới, nói chuyện với bà sau nhé." Ngôn Lạc Quân nói xong liền cúp điện thoại, đem điện thoại đặt lên bàn trà.

Không ngờ vừa mới để xuống, điện thoại di động lại vang lên.

Ngôn Lạc Quân nhú nhú mày, hỏi: "Là ai vậy?"

Bạch Ngưng trả lời: "Bà ngoại."

"Em nhận đi, nói là tôi đi tắm." Anh nói.

Bạch Ngưng theo lời nhận lấy điện thoại, bên kia tuôn ra một tràng như sét đánh, đợi có chút kẽ hở, Bạch Ngưng nói chen vào: "Anh ấy đi tắm rồi."

"Cái gì? Mới đó không phải còn nghe điện thoại ư, nhanh như vậy đã đi tắm rồi? Nó định lừa ta sao?" Bà ngoại quả nhiên nhìn rõ mọi việc, hoài nghi nói.

"Cháu. Bà ngoại, không phải đâu." Bạch Ngưng nhẹ giọng nói.

Bên kia dừng lại một chút, lập tức mập mờ hỏi: "Cô là ai vậy? Có phải có quan hệ rất tốt với Lạc Quân không?"

"À." Bạch Ngưng bất ngờ, nghe bà ngoại hỏi giọng kỳ quái như vậy mới nhận ra câu "anh ấy đang tắm" có ý gì. Cô cố ý giả chết, cố ý không nhìn anh, không nghe anh nói, vì thế nên phản ứng hơi chậm sao?

"Bà ngoại, cháu." Ngập ngừng một chút, cô thật sự không biết nên nói cái gì.

Bà ngoại lại cười nói: "Tốt tốt tốt, thấy cháu hiểu chuyện như vậy, cũng không giống như phụ nữ không đàng hoàng, vậy bà an tâm, các cháu cứ chơi đi, bà cúp trước. Đúng rồi, nó có dùng đồ bảo hộ không?"

"Hả?" Bạch Ngưng lại một lần nữa sửng sờ.

"Không được dùng biện pháp tránh thai nha? Nghe không, được rồi, bà cúp đây, ha ha." Sau đó bà ngoại vui vẻ cúp điện thoại.

"Hừ, không sợ cháu mình đi tìm phụ nữ, lại còn không muốn dùng biện pháp tránh thai, đúng là muốn có chặt đến điên rồi." Ngôn Lạc Quân thầm nói, tiếp tục lật lật tờ báo trong tay.

Bạch Ngưng không nói được gì.

Gia đình anh biết anh ly hôn, sốt ruột thay anh.

Bọn họ sẽ tìm cho anh một người vợ, chắc cũng là một thiên kim đại tiểu thư, là người thuộc xã hội thượng lưu giống bọn họ.

Nghĩ đến lúc đó, anh lại có vợ, có con, cô không phải từ người tình trở thành kẻ thứ ba rồi sao? Sau đó số lần anh đến sẽ ít đi, ở bên cạnh cô dùng điện thoại nói dối vợ mình, rồi. Có lẽ, một ngày nào đó, sẽ có một người phụ nữ khí chất cao nhã chạy đến mừng cô là tiện nhân. Không chừng còn cho cô một bạt tai....

Nghĩ như vậy trong lòng cô lại đau đớn, đau đến muốn khóc òa lên.

Nhưng tại sao lại đau? Không phải cô đã sớm chôn chặt linh hồn mình, rút sạch máu, biến thành cái xác không hồn rồi sao? Tại sao lại cảm thấy đau, hay là vì tương lai thấy anh có vợ mà đau lòng?

"Ha ha!" Ngôn Lạc Quân cười lớn, chỉ vào một mẫu tin tức nói với cô: "Em xem, chồng đi công tác, vợ ở nhà cô đơn không chịu nổi, trong nhà lại nuôi chó. Cùng nó làm chuyện...., kết quả không rút ra được, bị đưa vào bệnh viện, ha ha ha!"

Bạch Ngưng không muốn cười ở trước mặt anh, xoay đầu sang nơi khác. Thế nhưng anh lại đụng vào hông cô, nói: "Thật sự không thể nhịn được sao? Em có vậy không?" Sau đó, anh trực tiếp ngồi dậy, tiến gần cô hơn hả hê cười hỏi: "Nếu như mà tôi đi công tác một tháng không về, trong nhà lại nuôi chó, em sẽ làm gì?"

Bạch Ngưng lại nghiêng đầu sang chỗ khác, lạnh lùng nói: "Sẽ không."

"Dưa chuột thì sao? Sẽ dùng dưa chuột sao? Đúng rồi, hôm trước tôi nhìn thấy trong tủ lạnh có dưa chuột, sao không thấy em nấu ăn? Bị em lấy dùng à?" Anh rất hứng thú hỏi.

Cô nhìn anh chăm chăm thật lâu, tức giận nói: "Tôi ăn!"

" Lúc nào?"

" Lúc anh không có ở đây!" Bạch Ngưng lớn tiếng nói.

"Ăn bằng cái gì?" Anh xích lại gần một chút, dáng vẻ mập mờ.

Bạch Ngưng giận đến đỏ mặt lại nghiêng đầu đi, không để ý tới anh.

"Chờ khi cơ thể em khỏe lại chúng ta sẽ làm. Tôi bảo đảm sẽ không để cho em nghĩ đến việc dùng cái khác."

Cô không thể nhìn được nữa, vì vậy nhắm mắt lại, tiếp tục nhẫn nại.

Nhìn mặt cô phấp hờng như hoa đào, anh không nhìn được đến gần hôn lên môi cô. Cô né tránh, anh lại đuổi theo.

Hôn cô vài cái sau đó anh lại ngồi về chỗ cũ, nói: "Đưa chuột thì có thể được, chó không được"

Bạch Ngưng tức giận lườm anh.

Anh gác chân lên, ngồi khoanh chân trên ghế sa lon rộng rãi, tiếp tục đọc báo.

Bạch Ngưng nghiêng đầu nhìn anh một hồi, hỏi: "Tại sao lại làm như vậy? Thân thể tôi không khỏe mặc mớ gì tới anh?"

Anh nghiêng đầu, cười hỏi: "Không nhìn được muốn à?"

Cô vẫn nghiêm túc nhìn anh, nói: "Không anh phải nói muốn hành hạ tôi sao? Tôi cho rằng làm thế cũng là hành hạ. Đánh tôi, mắng tôi, làm thế nào mà anh thấy vui đó, như vậy không tốt sao?"

"Tại sao muốn tôi ngày ngày đánh em mắng em? Tôi không phải kẻ cuồng hành hạ người khác, em cũng không phải người thích bị hành hạ. Đánh em mắng chửi em rất mệt mỏi, công việc cả ngày của tôi đã rất mệt rồi." Anh nói, vẻ mặt cũng rất nghiêm túc.

"Nhưng tôi chỉ là người tình!"

Anh nhìn cô "Người tình thì sao? Chẳng lẽ có người nói nuôi người tình trong nhà để đánh chửi sao? Không phải là hôm nay mua quần áo ngày mai mua đồ trang sức sao? Nếu em thích những thứ đó, tôi cũng có thể mua cho em."

Bạch Ngưng cắn môi, nghiêng đầu sang bên kia nói: "Nhưng tôi tình nguyện cho anh

lãng nhục, mắng tôi là hạ tiện, kỹ nữ, chúng ta vốn nên như vậy."

"Tại sao?" Anh hỏi.

Cô không nhìn anh, cũng không trả lời.

Anh nắm cằm của cô, buộc cô quay mặt sang.

"Tại sao lại tình nguyện muốn tôi đối xử em như vậy? Bởi vì như vậy em sẽ càng ghét tôi hơn, hận tôi sao? Hay làm vậy sẽ khiến em nhớ trước đây đã từng nói yêu tôi, nhớ chúng ta đã từng muốn không bao giờ chia lìa? Sau đó. Tiếp tục yêu tôi?"

"Không có. Trước kia không yêu anh, về sau cũng sẽ không yêu anh." Ngay cả cô cũng thấy khâm phục vì sự tuyệt tình của mình.

Sắc mặt Ngôn Lạc Quân từ từ tối lại, khi cô tưởng anh muốn cho cô một cái tát anh lại cười nhẹ.

"Tùy em, dù sao, em cũng không thoát khỏi tôi, cả đời này cũng không thoát được. Em không xem qua TV, tiểu thuyết sao? Đầu tiên là khiến cho người đó yêu em, sau đó không ngừng tổn thương hẳn, đó cũng là một dạng hành hạ. Có lẽ, tôi đang làm như vậy đấy?"

Sắc mặt Bạch Ngưng dần dần trắng bệch.

Nhìn cô, anh nói: "Cho nên đó là lý do, trước khi yêu tôi em nên cân nhắc một chút."

Cô không thể tin được mà nhìn anh, nhìn anh từ từ lại gần, sau đó chiếm lấy môi của cô.

Không kìm chế được rơi vào vòng tay anh, không kìm lòng được muốn rơi vào lốc xoáy tình cảm của anh, muốn cùng anh cùng nhau hòa hợp cả về thể xác và tinh thần.. . .

. . .

Khu vực nhạy cảm bị anh ấn xuống, tùy ý trêu chọc rút ra đưa vào khiến cô run rẩy rên rỉ.

Rất lâu sau đó, khi tâm trí dần hồi phục, anh ôm cô thật chặt vào lòng, ngậm vành tai của cô hỏi: "Muốn dùng miệng hay dùng tay?"

Cô tỉnh táo lại, trên mặt nóng ran, nghiêng đầu đi không dám đối mặt với anh. Anh hôn lên môi của cô, sau đó cởi quần lót xuống.

Chương 124: Tin tức bất ngờ

Editor: Xù xấu xa

Betor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Sáng sớm ngày hôm sau, Ngôn Lạc Quân dẫn cô xuống tầng, ra ngoài.

Nhìn ánh mặt trời, bước trên mặt đất, nhìn chung quanh ai cũng giống ai, nhưng cô lại cảm thấy xa lạ.

Ngôn Lạc Quân không lái xe, mà đi thẳng ra khỏi chung cư, đi được mười mấy mét thì thấy trạm xe buýt, sau đó đứng tại trạm mà đợi.

Bạch Ngưng vô hồn theo sát sau lưng anh, chẳng quan tâm đến bất cứ thứ gì.

Xe bus tới, Ngôn Lạc Quân kéo cô lên xe, hai người ngồi xuống ghế đôi gần cuối.

Anh mỉm cười, cô yên lặng đưa mắt nhìn cảnh vật ven đường bên ngoài cửa sổ.

Ngồi xe bus đến chợ, mua thức ăn, sau đó gọi người tới lấy thức ăn, còn anh đưa cô tới rạp chiếu phim.

Lại là phim kinh dị.

Cô cúi đầu, ở trong bóng tối cô người lại thành một cục, nghe tiếng hét âm ỉ trong rạp, không liếc nhìn một cái.

Ra khỏi rạp chiếu phim, anh cười nhẹ hỏi: "Thế nào, xem phim kinh dị cùng đàn ông cảm giác ra sao?"

Cô không nói mà đi về phía trước.

"Có muốn ăn hai phần bánh chao không?" Anh lại hỏi.

Bạch Ngưng quay đầu lại, hỏi: "Có ý gì?"

"Có ý gì ư, để cho em hiểu, tôi có thể cho em những thứ mà những người đàn ông khác không thể, những gì đàn ông khác có thể cho em tôi cũng có thể."

"Nhưng quan trọng là người nào cho, chứ không phải là cho cái gì." Cô quật cường lấy thái độ ngang ngạnh nhìn vào mắt anh.

Ngôn Lạc Quân cười một tiếng, nhẹ nhàng nắm lấy cằm cô, hỏi: "Vậy em nói cho tôi biết, em muốn ai cho?"

Bạch Ngưng muốn đẩy tay anh ra, nhưng anh lại tăng thêm sức lực.

"Ngôn Lạc Quân, tôi muốn ai cho rất quan trọng sao? Dù sao chỉ có một mình anh mới có thể cho, không phải sao?" Nhìn người đàn ông trước mắt, phát hiện rằng đó chính là người mình đã từng yêu, nhưng đã từ rất lâu rồi, lâu đến mức gương mặt của anh cũng đã mờ hồ.

Ngôn Lạc Quân chăm chú nhìn cô, dường như muốn nhìn thấu lòng cô, nhìn đến linh hồn cô: "Quan trọng, dĩ nhiên quan trọng, bởi vì tôi phải biết, trong lòng em có phải chỉ có một mình tôi không."

Bạch Ngưng từ từ nở ra nụ cười xán lạn: " Tổng giám đốc Ngôn, anh đặc ý đi, là anh đang giam giữ tôi, chiếm đoạt thân thể của tôi, mà tôi thì rất vui vì linh hồn là của tôi, vĩnh viễn thuộc về tôi."

"Tôi tin, người mà phụ nữ khó quên nhất là người chiếm đoạt thân thể cô ta, hưởng chi, có thể chiếm đoạt cả đời." Anh buông cằm cô ra, kéo khăn lụa trên cổ cô xuống, nhìn dấu hôn lộ ra nở nụ cười đắc thắng.

Bạch Ngưng quay đầu, cười mỉa mai.

Điện thoại di động đột nhiên vang lên, Ngôn Lạc Quân nhìn cô, nhận điện thoại.

"Được, chờ một chút tôi đến công ty ngay." Nói xong, anh cúp điện thoại, đón taxi.

Hai người trở lại chung cư, cô vào phòng, anh đóng cửa, khóa lại, rời đi. Bạch Ngưng ngay cả cười lạnh cũng không cười, chỉ ngơ ngác ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn chăm chăm vào ánh sáng phát ra từ màn hình TV.

Buổi chiều, tiếng chuông điện thoại di động xa lạ vang lên, khiến cô ở trên ghế sofa bưng bình.

Đầu choáng váng mờ mịt giống như bị tảng đá lớn đè nặng lên, cảm giác lạnh lẽo khiến

cô không tìm chế được rùng mình một cái. Cô nhận điện thoại, nghe được giọng nói của anh: "Tôi phải sang Mỹ họp, nửa tháng mới về, có chuyện gì cứ gọi điện thoại."

Cô để điện thoại di động xuống, đưa tay ra, mặc cho nó rơi xuống bàn trà.

Quay đầu nhìn ngoài cửa sổ mờ mờ ảo ảo dường như đã tối rồi, nhưng nhìn đồng hồ hóa ra mới có ba giờ chiều.

Trời sắp mưa, cô nghĩ vậy.

Buổi tối đứng ở trước gương rửa mặt, đột nhiên nhớ lại vài tình tiết trong phim.

Truyền thuyết, gương là cầu nối giữa trần gian mà âm giới, truyền thuyết, quý sẽ hiện thân khi đứng trước gương, truyền thuyết.

Cô vội vội vàng vàng ngay cả tuýp kem rửa mặt cũng không kịp nắp đã tắt đèn chạy ra khỏi toilet, vào phòng ngủ "rầm" một tiếng đóng cửa lại.

Mở đèn nằm ở trên giường, nghe bên ngoài là tiếng mưa rơi lộp độp, trong đầu tự động phát lại những hình ảnh kinh khủng không thể quên được, đồng thời lại muốn biết tại sao mình lại sợ như vậy.

Đơn giản, đúng là cô rất sợ chết rồi.

Nhưng cô đã thế này rồi mà vẫn sợ sao? Cô đã từng chết một lần, cũng không lưu luyến gì công việc này, cô còn sợ cái gì?

Nghĩ đi nghĩ lại, cho đến rạng sáng, đến khi quá mệt mỏi mới đi vào giấc ngủ.

Một ngày rồi lại một ngày, chỉ vì tính mạng mà ăn cơm, ban đêm lại sợ hãi đi vào giấc ngủ. Tình hình cứ kéo dài cuối cùng cũng có cải thiện, bầu không khí kinh khủng quanh quẩn trong đầu rốt cuộc cũng tan biến, cô lại có thể ngủ bình thường.

Ngày cứ như vậy mà chậm chậm trôi qua, cô chưa bao giờ quan tâm tới thời gian, chỉ nhìn trời sáng rồi lại tối luân phiên, ngày ngày lặp đi lặp lại hai chuyện: ăn cơm, ngủ. Rồi lại đứng trước gương nhìn mình càng ngày càng gầy yếu, tái nhợt.

Cho đến một ngày, cô cúi đầu, đột nhiên phát hiện trong khu chung cư dường như rực rỡ hẳn lên.

Cây thông Noel, ông già Noel. Mỗi góc của chung cư đều trang trí những thứ này, có đứa bé trên đầu đội mũ ông già Noel. Thì ra, Giáng Sinh đến rồi.

Ở dưới lầu, một đứa bé trai cầm một cây súng dài nhìn rất thật, cười cười nghe người mẹ bên cạnh nói gì đó. Bạch Ngưng xoay người, quay về ngồi trên ghế sa lon.

Sau khi nhìn màn hình đen kịt vài phút, cô vô lực nhấn nút nguồn.

Tiếng TV vang lên, khi cô đang định lấy điều khiển chuyển kênh, lại vô tình thấy một tòa kiến trúc.

Nơi đó. Không phải là trường đại học của cô sao?

Máy quay chuyển hướng, cô nhìn ra đó đúng là trường đại học của cô.

"Theo tin tức, cả nhà giáo sư Hạ ở trường luôn luôn bình dị gần gũi, từng được bầu là ‘Giáo sư được học sinh kính yêu nhất’." Nghe phát thanh viên đọc tin tức, cô nhìn dòng chữ nhỏ bên dưới: Scandal của giáo sư đại học bị đưa ra ánh sáng, thầy giáo nổi tiếng vì tình nhân mà nợ một khoản cực lớn!

Trong lòng Bạch Ngưng lộp bộp một tiếng, không tự giác siết chặt tay, cầu nguyện không phải là người mà mình nghĩ đến, cho đến khi trên ti vi xuất hiện ảnh Hạ Sùng Vân.

Thật sự là ông ấy, giáo sư Hạ danh tiếng, ba của Hạ Ánh Hi!

TV chuyển sang tin tức khác, Bạch Ngưng lập tức đổi kênh, nhưng kênh khác không đưa tin tức này.

Làm sao bây giờ? Không có máy vi tính, không có báo chí, ngay cả điện thoại cũng không có bất cứ chức năng gì, cô làm sao biết đã xảy ra chuyện gì?

Bạch Ngưng chạy đến cửa dùng sức đập đập lên cửa, nhưng cửa bị khóa rất chặt, không hề nhúc nhích.

Cô ngồi khóc trên mặt đất khóc òa lên, từ nóng lòng biến thành bất đắc dĩ, lại biến thành bi thương.

Hạ gia ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì, mong rằng Hạ Ánh Hi bình yên vô sự. Cô không ngừng thầm cầu nguyện trong lòng.

Buổi tối cô chuyển kênh kiểm tra tin tức vài lần, nhưng không thấy một tin tức nào khác. Ngày hôm sau cũng thế, cô mở to hai mắt chờ, cuối cùng cũng có một tin, trên tựa đề xuất hiện vài chữ to: Giáo sư đại học vì scandal bị phanh phui mà nhảy lầu tự sát!

Điều khiển TV lập tức rơi khỏi tay, Bạch Ngưng run rẩy sững sờ nhìn tin tức. Sau đó cô đột nhiên đứng dậy, liều mạng đập cửa, lật tìm chìa khóa khắp nơi. Không có cách nào, cho đến khi cô nhìn thấy điện thoại rơi xuống đất.

Cô chân chờ một chút rồi dứt khoát cầm điện thoại di động lên bấm "110".

Chương 125: Xin anh

Editor: Xù xấu xa

Betor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Cô chần chờ một chút rồi dứt khoát cầm điện thoại di động lên bấm "110".

" Xin lỗi, tôi bị nhốt ở nhà, các anh có thể giúp tôi không?"

.....

Hai mươi phút sau, cảnh sát dẫn người tới mở cửa.

Lập xong biên bản, cảnh sát vừa mới đi, Bạch Ngưng vội chạy ra ngoài.

Trong phòng quan sát, đội trưởng an ninh nhìn thấy Bạch Ngưng chạy đi, ngăn người, vội vàng gọi điện thoại.

"Ngôn tiên sinh, phu nhân của ngài vừa mới chạy ra khỏi chung cư rồi."

.....

Nhìn đường cái xe cộ như nước, lúc này Bạch Ngưng mới nhớ mình không một xu dính túi.

Cô đến Hạ gia bằng cách nào bây giờ, dù cô muốn đi, bằng chân thì không biết khi nào mới tới nơi?

Cô luống cuống nhìn bốn phía, bất chấp đi về phía một người đàn ông trung niên mặc tây trang vừa từ trên xe bước xuống.

"Xin chào tiên sinh, có thể cho tôi mượn năm mươi tệ không? Tôi. Tôi muốn về nhà, tôi không mang tiền." Lời nói là giả, nhưng dáng vẻ nóng nảy của cô là thật.

"Gạt người." một người phụ nữ trung niên ăn mặc thời thượng từ trên xe bước xuống.

"Không phải không phải, tôi thật sự không có tiền, tôi nhất định sẽ trả." Bạch Ngưng gấp gáp nói.

Người đàn ông trung niên đưa tay lên ngực định lấy tiền, người phụ nữ lại chặn cánh tay ông lại, quay đầu nói: "Đi tìm người khác đi, chúng tôi không có."

"Tĩnh Hàm?"

Nghe thấy có người gọi, Bạch Ngưng sửng sốt một chút rồi mới quay đầu lại. Đó là một người đàn ông chừng ba mươi tuổi, mặc cái áo lông màu đen, quàng một cái khăn ca rô đen, gương mặt tuấn lãng lộ ra vẻ thành thực của đàn ông. Anh ta đang ngạc nhiên nhìn cô, cô cảm thấy có một cảm giác quen thuộc.

"Em không mang tiền à?" Người đàn ông đi tới hỏi.

Bạch Ngưng hơi ngạc nhiên sau đó mới gật đầu một cái.

"Đủ chưa?" Người đàn ông kia lấy ra một trăm tệ đưa cho cô, hỏi.

"Đủ đủ đủ, cảm ơn anh, tiên sinh, tôi làm thế nào trả tiền lại cho anh đây?"

Người nọ chỉ nhìn cô, không nói gì.

Lòng Bạch Ngưng nóng như lửa đốt, vội lục từ ví ra giấy bút đưa tới: "Anh có thể cho tôi số điện thoại được không? Có cơ hội tôi sẽ đem tiền trả lại cho anh."

Người đàn ông nhìn cô chăm chăm, đọc số điện thoại: "xxxxxxxxxx"

"Đây là số điện thoại của tôi, tôi nhất định sẽ trả tiền cho anh." Một chiếc taxi lái tới, Bạch Ngưng lập tức ngăn lại, đưa tờ giấy cho người đàn ông kia rồi chui vào xe.

Nhìn chiếc taxi đi xa, Quan Thừa Diễm cúi đầu nhìn chữ viết xa lạ trên tờ giấy, từ từ thì thầm: "Hứa - Tĩnh - Hàm?"

Ngồi lên xe, Bạch Ngưng chợt nhớ ra người đàn ông kia lúc nãy gọi "Tĩnh Hàm" .

Là người quen của Tĩnh Hàm? Nhìn rất quen, không biết có phải đã gặp ở đâu rồi không. Nhưng anh ta có nói gì đâu, có lẽ là cô nhớ nhầm. Dòng suy nghĩ lập tức lại chuyển về chuyện của giáo sư Hạ, Bạch Ngưng vứt chuyện này sang một bên.

Vừa mới vào chung cư Hạ gia, thấy hai bảo vệ vừa gấp gáp chạy về phía trước vừa nói qua bộ đàm: "Lại là nhà vị giáo sư kia, nhà giáo sư họ Hạ vừa mới tự sát ấy"

Trong lòng Bạch Ngưng căng thẳng, lập tức đi theo hai người đó.

Vừa mới đến tầng trệt, đã nghe thấy âm thanh đập phá. Hai gia đình đối diện mở cửa thò cổ ra ngoài nhìn thấy. Hai bảo vệ nhìn nhau, đứng ở cửa thang máy không dám lại gần.

Bạch Ngưng không nhịn được chạy tới, đúng lúc đó một bình hoa bị ném ra cửa, mảnh vỡ văng khắp nơi, cô vội vàng lùi về phía sau.

"Nói cho các người biết, hoặc là trả tiền, hoặc là các người cũng giống như cái bình kia!" Thanh âm cao vút làm cho người ta không khỏi co người rúm cổ. Bạch Ngưng đi lên trước một bước, nhìn vào trong nhà, bốn năm người đứng ở trong phòng, nói chuyện là một người đàn ông hơn hai mươi tuổi, đầu trọc, trên mặt có vết sẹo, trên cổ có một hình xăm.

"Các người giết chết tôi đi, tôi cũng chỉ còn lại cái mạng này, giết chết tôi rồi thôi!" Đứng đối diện Hạ Ánh Hi là Giáo sư Nguyễn đang ngồi phịch trên đất khóc lớn, anh khom lưng đỡ lấy bà.

"Được, vậy bọn ông chặt một tay của bà trước!" Người đàn ông hơn hai mươi tuổi "phập" một tiếng chém một thanh đao lớn lên trên bàn.

"Chúng tôi sẽ trả, tôi sẽ nghĩ cách bán căn nhà này, phần còn lại các người đợi thêm mấy ngày nữa được không?" Hạ Ánh Hi nói.

"Hừ, là mày nói đó! Năm ngày sau tui tao quay lại, không trả được thì khoét thận!" Người đàn ông cầm dao lên, đáng vẻ ngạo mạn bước thẳng đi ra ngoài.

Bạch Ngưng từ từ đi vào trong nhà, Hạ Ánh Hi ngẩng đầu lên thấy cô đến đôi môi anh run lên, gọi: "Tĩnh Hàm."

Lúc này giáo sư Nguyễn cũng ngất đi.

"Mẹ anh. Mau, mau đưa bác đến bệnh viện." Bạch Ngưng chạy lên sốt ruột nói.

Hạ Ánh Hi lắc đầu một cái, "Không cần, cho bà nằm xuống một lát là được, đây đã là lần thứ ba."

"Nhưng."

"Ba tôi mượn quá nhiều tiền, ông vừa xảy ra chuyện, người khác liền đến ép nợ. Bây giờ cả tiền tiêu vặt trong nhà cũng bị lấy đi rồi." Hạ Ánh Hi nói xong, đỡ Giáo sư Nguyễn vào trong phòng.

"Ánh Hi, sao lại. Tại sao lại như vậy." Tình hình như vậy khiến cô không chịu nổi.

"Hứa tiểu thư, mời cô theo tôi về." Giọng nói xa lạ truyền đến, Bạch Ngưng quay đầu lại, thấy một người đàn ông trung niên mặc tây trang.

"Ông là." Mặc dù đã biết ông ta là người của ai, nhưng cô vẫn hỏi một câu.

"Hứa tiểu thư cũng biết mà." Người đàn ông trung niên nói.

Bạch Ngưng nhìn Hạ Ánh Hi, cắn môi, nước mắt lưng tròng, đi theo người đàn ông ra

khỏi phòng.

Hạ Ánh Hi nhìn cô, đau khổ đến run rẩy.

Mười giờ tối, Ngôn Lạc Quân mở cửa. Anh đứng ở cửa không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào Bạch Ngưng ngồi yên trên ghế sofa.

Tiếng giày da chậm rãi tới gần, anh đứng ở trước mặt cô, nhìn cô, nhẹ nhàng nói: "Khóc ư? Cô muốn tôi xử lý hấn ta sao?"

Cô kinh ngạc nhìn anh, lấy lại tinh thần, vội vàng lắc đầu nói: " Tôi không phải. Tôi chỉ thấy Nhà anh ấy đã đủ thảm rồi, anh bỏ qua cho anh ấy được không? Tôi cầu xin anh"

"Thay vì cầu xin tôi như vậy lẽ ra cô nên suy nghĩ kỹ trước khi hành động, cầu xin tôi, không bằng dỗ cho tôi vui vẻ." Anh nhẹ nhàng gạt mấy sợi tóc trên trán cô.

" Tôi. Tất cả tôi đều nghe anh, chỉ cần anh bỏ qua cho anh ấy." Cô gấp gáp cầu xin anh, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Ngôn Lạc Quân chậm rãi vươn tay, dịu dàng lau nước mắt của cô, đột nhiên kéo cô từ ghế sa lon đứng lên, vào phòng, ném cô lên trên giường.

Cô còn chưa kịp phản ứng đã bị anh lột quần xuống, như mãnh thú chiếm lấy thân thể của cô.

"Tiện nhân, cô cho rằng cô là cái gì, có tư cách cầu xin tôi sao? Tôi muốn hấn sống thì hấn phải sống, muốn hấn chết thì phải chết!" Anh ấn vào eo cô, điên cuồng như binh sĩ đói khát gặp phụ nữ nước địch.

Bạch Ngưng nằm ga giường, cắn chặt môi, mặc cho nước mắt chảy đầy mặt.

"Khóc à, cứ khóc đi, trong lòng nghĩ đến người đàn ông khác, cơ thể lại bị người khác

cường bức, rất đau khổ đúng không, hả?" Anh khom lưng nắm cằm của cô quát: "Mở miệng, rên lên cho tôi, kêu lớn tiếng lên!"

Trong miệng xuất hiện vị mặn nồng nặc, cô vẫn liều mạng cắn môi.

"Nói, nói với tôi, cô chọn rên rỉ hay chờ tên họ Hạ kia bị chém chết, hử?"

Chương 126: Ác mộng

Editor: Xù xấu xa

Betor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Ngôn Lạc Quân, anh chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao? Thật ra thì anh vẫn yêu tôi đúng không? Bị người phụ nữ mình yêu cầm sừng, nhìn thấy người phụ nữ mình yêu yêu người khác, thật ra thì anh còn đau khổ hơn tôi, đúng không?"

Cô bất chấp tất cả phản kích khiến anh đột nhiên ngừng lại, con người trở nên sắc lạnh giống như chim ưng, biến thành màu đỏ đáng sợ như máu, hiện lên nụ cười nhạt.

"Cầm sừng? Hứa Tĩnh Hàm, tôi đúng là đã quên, cô cầm sừng tôi lâu rồi, tôi đối với cô có phải quá nhân từ hay không?"

Bạch Ngưng nhìn anh đột nhiên thay đổi, cảm giác sợ hãi mãnh liệt ập tới. Cô run rẩy lùi về phía sau, lại bị anh bắt lại, bóp chặt cổ họng cô.

"Lạc Quân. Không."

Tay anh cứng như sắt càng ngày càng bóp chặt, khiến hô hấp của cô dần khó khăn. Cô muốn đẩy tay anh ra, nhưng chỉ khiến cơ thể càng ngày càng xụi lơ vô lực.

Nhìn sắc mặt cô dần dần mất đi huyết sắc, hé miệng hoảng sợ nhìn anh, anh đột nhiên cười to hai tiếng, lần nữa đi vào thân thể của cô.

"Cô nói xem, làm tình khi cận kề cái chết có thể hưng phấn tới tột cùng không? Ha ha ha!" Anh bóp cổ họng của cô theo luật động của cơ thể mà tăng hoặc giảm lực tay. Nhìn vẻ mặt đau đớn của cô, càng lúc càng điên cuồng mà cười to mấy tiếng.

.....

Trong giây phút cuối cùng kia, cô há to miệng muốn hô hấp, nhưng không có một chút không khí nào, cũng không phát ra được bất cứ âm thanh nào, thân thể kịch liệt run rẩy, trước mắt dần dần biến thành một màn đen. Cô cho là anh cứ như vậy bóp chết cô, không ngờ sức lực nơi cổ họng biến mất, "bốp" một tiếng phía, trên ngực truyền đến cảm giác đau rát.

"Tiện nhân, không bằng cho tôi xem cô có phải loại phụ nữ ở trên giường càng bị đánh càng thấy hưng phấn không!" Nói xong, anh cầm dây lưng lên, một lần nữa quất mạnh vào người cô.

"A --" cô kêu thảm một tiếng, bởi vì đau đớn mà giãy. Hai mắt anh đỏ tươi như máu, xé quần áo còn lại trên người cô, thân thể trắng nõn của cô lộ ra. Nhìn trên người cô in nhiều vết đỏ, anh hưng phấn kéo chân cô, dùng sức khiến những vết đỏ này đậm hơn, sâu hơn, cho đến khi tứa máu mới đắc ý cười ha hả.

"Đừng. A. Van anh." Bạch Ngưng giãy dụa, dùng giầy khỏi tay anh, bò tới góc giường, lại bị anh ở phía sau túm lấy tóc, thoải mái cười nói: "Tôi đột nhiên nhớ ra, khi tôi lấy cô, cô cũng chỉ là hàng đã qua tay, tôi muốn xem xem chỗ cô chưa bị người khác chạm vào!" Nói xong cũng đưa bàn tay vào phía sau cô.

"Không, Lạc Quân, đừng." Bạch Ngưng khóc òa lên muốn chạy lại anh túm tóc, dùng dây lưng quất vào người cô.

"Xin anh, Lạc Quân, đừng. Đừng đối xử với tôi như vậy."

"A." Thân thể truyền đến cảm giác đau đớn bị xé rách, cô chột vùng lên, lao vào toilet khóa cửa lại.

"Đi ra cho tôi! Ra ngoài!" Cửa bị đá rung lên, cô run rẩy khóa trái cửa, co người lại trong góc gào khóc.

"Tốt nhất ngoan ngoãn đi ra cho tôi, bằng không tôi khiến cho cô muốn sống không

được, muốn chết không xong!"

Tiếng rống giận dữ cùng tiếng đập cửa khiến cô bịt tai lại, cố gắng lúi sâu vào trong góc, hoảng sợ đến nỗi muốn biến mất khỏi thế giới này luôn.

Ngoài cửa đột nhiên im lặng, một lát sau, truyền đến tiếng mở khóa.

Bạch Ngưng run rẩy kịch liệt, tay túm chặt tường lát gạch nem sứ giống như người chết đuối muốn nắm chắc lấy gốc rơm rạ, dán chặt người vào tường.

"Muốn trốn, tôi xem cô trốn đi đâu được!" Cửa được mở ra, một người xa lạ mà quen thuộc đi vào, một tay nắm lấy tóc cô

.....

Ánh nắng sớm từ ban công chiếu vào, Ngôn Lạc Quân đi ra phòng ngủ, ôm lấy Bạch Ngưng đang trần truồng núp trong góc tường phòng khách, hôn mê vì sốt cao.

Da đầu đau, cổ họng đau, thân thể đau, toàn thân cũng đau, cơ thể hình như rất nóng, lại hình như rất lạnh, có cảm giác mỗi một giây phút đều bị giày vò. Nhưng cảm giác đau đớn này lại hình như cũng không khó chịu lắm, bởi vì có một sức mạnh, một chút ấm áp từ lòng bàn tay truyền đến, cho cô chút an ổn. Cuối cùng cô không còn hoảng sợ nữa, yên lặng thiếp đi.

Lần thứ hai khôi phục ý thức, thân thể không còn vừa nóng vừa lạnh khó chịu nữa. Cô khẽ mở mắt ra, cảm thấy chói mắt nên nhắm nghiền hai mắt, rồi lại mở mắt lần nữa.

Ánh mặt trời mùa đông từ ngoài cửa sổ chiếu vào, khiến gương mặt người ngồi bên giường hiện lên chút ấm áp.

Cô run rẩy một hồi, khi phát hiện tay mình đang bị anh cầm vội vàng rút tay về, nhưng làm thế nào cũng không rút ra được.

"Em tỉnh rồi?"

Giọng anh rất nhẹ rất mềm mại, như thể mang theo ngàn vạn tấn tình yêu.

Cô vẫn còn kháng cự, trong ánh mắt mang theo hoảng sợ lẫn hoài nghi.

"Còn sốt sao?" Anh vươn tay sờ lên trán cô.

Cô run lên, dùng sức rút tay về vùi đầu vào trong chăn.

"Tĩnh Hàm? Tĩnh Hàm?"

Anh khom lưng phía trên cô dịu dàng mà gấp gáp gọi.

"Đừng. Đừng mà." Cô run rẩy nắm chặt chăn che kín đầu.

"Tĩnh Hàm, đừng sợ, Tĩnh Hàm, mở chăn ra được không? Tĩnh Hàm." Ngôn Lạc Quân đưa tay vào trong chăn cầm tay của cô, nhẹ nhàng vạch chăn ra.

"Đừng tới đây. Đừng tới đây." Cô khóc òa lên, dùng sức chui vào trong chăn.

"Tĩnh Hàm, là anh, ngoan, cho anh xem được không?"

"Tôi xin anh, tha cho tôi, tôi xin anh." Cô lại run lẩy bẩy, tiếng khóc còn mang theo nỗi sợ hãi.

"Tiên sinh, đừng như vậy, bệnh nhân đang kháng cự ngài." Y tá bưng thuốc đi tới nói.

Ngôn Lạc Quân quay đầu lại, gấp gáp nói: "Cô ấy sao lại như vậy?"

Y tá đi tới bên giường, vỗ nhẹ nhẹ lên vai cô, dịu dàng nói: "Tiểu thư, cô đừng sợ, yên tâm, nơi này rất an toàn, chúng tôi sẽ bảo vệ cô, sẽ không ai làm hại cô."

Tiếng khóc trong chăn nhỏ đi một chút.

"Tiểu thư, đói bụng không? Ngồi dậy ăn chút gì đi" Y tá lại nói.

Ngôn Lạc Quân lập tức bưng bát cháo bên bàn lại.

"Lại đây, ăn chút gì đi, ngửi thấy mùi thơm phải không, ăn rất ngon đó."

Cô từ từ buông lỏng chăn trong tay, y tá nhẹ nhàng vạch chăn ra, bưng cháo lên cười nói: "Nhìn nè, cháo trứng thịt nạc!"

Bạch Ngưng sợ hãi nhìn y tá một cái, lại nhìn chén cháo trong tay cô, từ từ chống người lên. Y tá đỡ cô ngồi dậy, múc một muỗng cháo đưa về phía cô.

Cô chần chờ một chút, há miệng ra.

Ăn cháo xong, một lát sau, Bạch Ngưng ngủ tiếp, Ngôn Lạc Quân lập kéo y tá ra ngoài cửa.

"Tại sao, tại sao biểu hiện của cô ấy lại khác thường như vậy?" Trong lòng anh dâng lên một dự cảm xấu.

Về mặt ý tá cũng lo lắng, nói: "Ngôn tiên sinh, ngài đừng sốt ruột, tôi cũng không rõ lắm, tôi sẽ lập tức gọi bác sĩ."

"Cô cảm thấy. Cô ấy có vấn đề gì?" Ngôn Lạc Quân hỏi.

Y tá chần chờ một chút, nói: "Có thể. Có thể là bị kích động quá độ, đợi bác sĩ chẩn đoán sẽ biết ngay."

Chương 127: Hai người cùng đau khổ

Editor: Xù xấu xa

Betor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Ngôn Lạc Quân gật đầu một cái, nhìn bóng lưng y tá rời đi không khỏi nhúu mày.

"Lạc Quân, đã xảy ra chuyện gì? Nghe nói sáng sớm con đã ôm một cô gái tới đây, là thật sao?" Hoàng Mạn Văn từ hành lang bên kia đi tới, không hiểu hỏi.

"Mẹ" Ngôn Lạc Quân ngẩng đầu, nói: "Không có việc gì."

"Sắp đến ngày giỗ của anh con, về rồi sao không xuất hiện?" Hoàng Mạn Văn nhìn phòng bệnh, hỏi: "Bên trong là ai?"

"Không có ai, ngày giỗ của anh con đương nhiên nhớ." Ngôn Lạc Quân cực kỳ lo lắng.

Hoàng Mạn Văn nhìn con mình một chút, đẩy cửa phòng bệnh, đi vào.

"Mẹ, đừng xem vào chuyện của con không được sao?" Ngôn Lạc Quân theo vào, muốn ngăn bà lại.

"Hứa Tĩnh Hàm? Hai đứa không phải đã ly hôn rồi sao? Cô ấy sao vậy?" Hoàng Mạn Văn ngạc nhiên nói, lơ đãng đến gần bên giường, liếc mắt thấy trên cổ cô có vết thương.

Bà không khỏi chấn động, lập tức lại gần kéo xuống cổ áo cô nhìn, thật sự là dấu vết bị bóp chặt tới qua, trên xương quai xanh còn có vết máu mờ mờ, kéo vấy ra, trên ngực là vết thương bị roi quất.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Hoàng Mạn Văn thận trọng quay đầu lại hỏi.

"Không có gì, mẹ đừng xen vào chuyện của con." Ngôn Lạc Quân đi tới bên giường đẩy bà ra.

Hoàng Mạn Văn nhí dánh vè của anh, từ từ hoảng sợ, sửng sốt thật lâu mới hỏi: "Là con?"

"Con nói đừng xen vào chuyện của con." Ngôn Lạc Quân xoay mặt đi không muốn trả lời.

Hoàng Mạn Văn giữ tay anh lại, nhìn anh hỏi: "Là con đúng không? Là tối qua con đánh?"

"Mẹ đừng làm kinh động đến cô ấy." Ngôn Lạc Quân đỡ Bạch Ngưng kéo chặn đắp cho cô.

Hoàng Mạn Văn lôi Ngôn Lạc Quân ra khỏi phòng bệnh, kéo ra bên ngoài, vừa sốt ruột vừa sợ hãi hỏi: " Là con đánh cô ấy? Tại sao có thể như vậy? Chính con cũng biết có đúng hay không?"

"Con nói không có việc gì!" Ngôn Lạc Quân không kiên nhẫn xoay người sang chỗ khác, trên mặt hiện lên mâu thuẫn lẫn thống khổ.

"Không có việc gì, còn dám nói không có việc gì!" Nước mắt Hoàng Mạn Văn gần như trào ra, kích động nói: " Con quên anh con chết như thế nào sao? Mẹ không muốn về sau phải cùng cha con qua hết một ngày giỗ lại đến một ngày giỗ! Lạc Quân, người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh khổ sở lắm con vĩnh viễn sẽ không hiểu đâu, ba mẹ chỉ hy vọng con bình an!"

"Mẹ, đã nói là không có việc gì, con như thế nào con tự biết, con thật sự sẽ không sao đâu." Ngôn Lạc Quân đỡ vai mẹ mình, cam đoan.

Hoàng Mạn Văn hất anh ra, nhìn anh hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hai đứa vì sao mà ly hôn, đã ly hôn tại sao vẫn ở chung? Sao con có thể vì cô ấy mà trở nên như vậy"

Ngôn Lạc Quân quay đầu đi, không nói lời nào.

"Con yêu cô ấy sao? Rất rất yêu? Rất quan tâm cô ấy?" Hoàng Mạn Văn kéo anh lại hỏi.

Ngôn Lạc Quân cũng tiếp tục im lặng.

"Mẹ đang nói với con đấy! Tại sao hai đứa đột nhiên ly hôn, tại sao con lại tức giận đến mức đấy?"

"Mẹ, không vì cái gì cả, con sẽ chăm sóc bản thân thật tốt, con thề với mẹ được không? Xin mẹ đó"

"Lạc Quân." Hoàng Mạn Văn sốt ruột đến phát khóc.

"Mẹ, thật sự không sao đâu, con đi trước." Ngôn Lạc Quân vỗ vai mẹ mình, đi về phía phòng bệnh.

Hoàng Mạn Văn lau nước mắt, lập tức chạy tới thang máy.

Bạch Ngưng tỉnh lại lần nữa, vẫn là ánh mắt ngơ ngẩn, vẻ mặt hoảng hốt, núp ở góc giường cảnh giác nhìn người đi tới.

Bác sĩ kiểm tra một lượt rồi cùng Ngôn Lạc Quân đi vào phòng làm việc.

"Ngôn tiên sinh, tình trạng sinh hoạt lúc trước của bệnh nhân như thế nào? Vết thương trên người từ đâu mà có?" Bác sĩ hỏi.

Ngôn Lạc Quân yên lặng một lát rồi nói: "Trạng thái sinh hoạt. ở nhà một mình."

"Cái gì? Bệnh nhân không muốn ra ngoài sao?"

" Không phải. Cửa bị khóa." Ngôn Lạc Quân cúi đầu.

Bác sĩ nhìn anh một cái liền hiểu ra, không hỏi nữa mà cúi xuống, vừa ghi chép, vừa hỏi: "Bệnh nhân ở trong phòng làm gì? Có hứng thú đặc biệt với chuyện gì không?"

Ngôn Lạc Quân trả lời: " Xem ti vi, dường như thường xuyên ngắm người." Mỗi lần vào cửa, cô ấy cũng không nói gì, cũng không quay lại, luôn ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn thẳng vào TV."

Bác sĩ nhìn anh một cái, lại hỏi: " Còn vết thương trên người?"

Ngôn Lạc Quân day day trán, không lên tiếng.

Bác sĩ đã hiểu tại sao, tiếp tục hỏi: "Ngôn tiên sinh còn cảm thấy có chuyện gì ảnh hưởng đến tinh thần bệnh nhân nữa không? Ví dụ như người thân mất đi, gặp phải áp lực lớn hay gì đó...?"

Ngôn Lạc Quân suy nghĩ một lát mới trả lời: "Hơn một tháng trước cô ấy ly hôn, sau đó không lâu thì sinh non, hơn nữa. Sau khi sinh non cô ấy bị tách ra khỏi người mình yên, mấy ngày trước gia đình người này xảy ra chuyện."

Bác sĩ gật đầu một cái, nói: "Bệnh nhân nhất thời gặp phải kích động lớn nên mới như vậy. Mặt khác, vì bị kích động quá lớn, đặc biệt là phụ nữ sau khi sinh non phần lớn sẽ có cảm giác tự trách, áy náy, sau đó lại rơi vào hoàn cảnh cô độc một thời gian dài, buồn khổ, đè nén, bệnh nhân có thể đã mắc chứng trầm cảm lâm sàng hoặc bắt đầu có xu thế, tình hình cụ thể ra sao cần phải quan sát thêm một thời gian nữa."

"Trầm cảm?" Ngôn Lạc Quân kinh hãi nói: "Nghiêm trọng không?"

"Là bệnh có tỷ lệ dẫn đến tự sát cao nhất trong khoa tâm thần." Bác sĩ nói tiếp: "Nhưng nếu kiên trì điều trị bằng thuốc cùng với tâm lý trị liệu, là có thể chữa khỏi"

"Sao. Tại sao có thể như vậy?" Ngôn Lạc Quân gục đầu, không ngừng lấy tay xoa mặt.

Bác sĩ lại nói: " Ngôn tiên sinh cũng không cần quá lo lắng, bệnh trầm cảm hoàn toàn có thể chữa khỏi. Giờ vấn đề lớn nhất là không nên đả kích tinh thần bệnh nhân, đã từng có bệnh nhân vì bệnh này mà tinh thần thất thường suốt đời, cho nên nhất định phải chăm sóc thật tốt."

Trở lại phòng bệnh, nhìn "Hứa Tĩnh Hàm" co rúc ở góc giường, vừa thấy anh tới đã run rẩy muốn chạy, Ngôn Lạc Quân cực kỳ đau khổ, lập tức ôm cô vào lòng.

"Tĩnh Hàm, chúng ta kết hôn được không? Để cho anh chăm sóc em, để cho anh chăm sóc em cả đời!" Anh ôm cô , kiên định nói.

Trong tập đoàn Thịnh Thế, Hoàng Mạn Văn ngồi bên cạnh bàn làm việc của Ngôn Lạc Quân, trước mặt là một người đàn ông trung niên tây trang thẳng tắp.

"Nói như vậy, Lạc Quân rất yêu cô ấy, nhưng cô ấy lại yêu người khác, Lạc Quân không muốn buông tay, nhốt cô ấy ở trong nhà?" Hoàng Mạn Văn hỏi.

Người đàn ông trung niên gật đầu.

Hoàng Mạn Văn bất lực lắc đầu, đau lòng nói: "Lạc Quân, sao con lại ngu ngốc như vậy, biết rõ tình trạng của mình, cần gì vì cô ấy mà khiến bản thân như vậy."

Tối hôm đó, Hoàng Mạn Văn lại đến bệnh viện.

Ngôn Lạc Quân vẫn ở trong phòng bệnh trông chừng Bạch Ngưng. Nhìn thấy bà, anh đỡ Bạch Ngưng nằm xuống, đi ra khỏi phòng bệnh.

"Mẹ, có chuyện gì nữa sao?"

Hoàng Mạn Văn nhìn anh, quả quyết nói: "Rời khỏi cô ấy, theo mẹ quay về Mỹ."

"Đi Mỹ thì có thể, nhưng phải mang cô ấy đi theo." Ngôn Lạc Quân cũng trả lời rất chắc chắn.

"Lạc Quân, trước đây ba mẹ đều để con làm theo ý mình, nhưng lần này, ba mẹ nhất định không để con và người phụ nữ kia ở cùng nhau!"

"Tại sao, vì con quá yêu cô ấy sao?"

"Bởi vì cô ấy không yêu con!" Hoàng Mạn Văngắn từng chữ như đánh thẳng vào lòng anh.

Chương 128: Chúng ta kết hôn đi

Editor: Xù xấu xa

Betor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Ngôn Lạc Quân nghiêng đầu, hít một hơi thật sâu, nói: "Con sẽ khiến cô ấy yêu con."

"Cho nên con vì lý do đó mới trối buộc cô ấy bên cạnh con, không muốn cô ấy tiếp xúc với bất kì người đàn ông nào khác sao? Kết quả thì sao? Đây là kết quả mà con muốn sao?" Hoàng Mạn Văn lại không khống chế được cảm xúc.

"Con sẽ cố gắng, con sẽ cố gắng có tất cả những thứ con muốn. Mẹ, cho tới nay con vẫn luôn làm tốt mọi chuyện, lần này, nhất định cũng sẽ như vậy." Ngôn Lạc Quân thuyết phục mẹ mình lại càng giống như thuyết phục chính mình.

Hoàng Mạn Văn lắc đầu, khổ sở nói: "Nhưng chuyện tình cảm không phải nói cố gắng là có thể như ý, lòng dạ phụ nữ chỉ cần nhất quyết thì dù thế nào cũng không thể thay đổi được, con buông cô ấy ra cũng coi như buông tha cho chính mình, được không? Rời khỏi nơi này, rời khỏi thế giới của cô ấy, con sẽ phát hiện thực ra bên ngoài cũng rất tốt."

"Mẹ, con đã từng buông tay, cũng đã từng cố gắng, cho nên con mới ly hôn với cô ấy, nhưng con không chịu nổi, thật sự không chịu nổi. Mẹ, đừng ép con được không? Dù có khuyên thế nào con cũng sẽ không thay đổi, con sẽ kết hôn với cô ấy, lập tức sẽ kết hôn." Ánh mắt của anh khổ sở mà kiên định, kiên định cũng là hy vọng.

"Nhưng có bao giờ con nghĩ cho ông bà già này không? Không phải mẹ không muốn tác thành cho hai đứa, không cho con theo đuổi hạnh phúc của mình. Nhưng mỗi đêm mẹ đều nằm mơ thấy bộ dạng chết thảm của anh con, nếu như hạnh phúc phải dùng mạng sống của con để đánh đổi, mẹ thà không muốn con được hạnh phúc!" Nghĩ đến đứa con đã khuất, dù luôn kiên cường như Hoàng Mạn Văn cũng nức nở khóc, phải dựa vào tường để đỡ thân thể không đứng vững của mình.

"Mẹ, con hứa sẽ sống tốt, chắc chắn sẽ không ra đi trước cha mẹ, được không?" Ngôn Lạc Quân đỡ lấy bà.

"Con hứa thì có ích lợi gì, chính con cũng không biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì!"

"Mẹ. Dù sao, con nhất định sẽ kết hôn cùng cô ấy." Ngôn Lạc Quân không cách nào giải thích, nhưng dù thế nào cũng không thay đổi quyết tâm.

Hoàng Mạn Văn lo lắng nhìn con mình hồi lâu, rốt cuộc nói: "Vậy con hứa với mẹ, nếu như chuyện này xảy ra lần nữa, con phải buông tay."

Ngôn Lạc Quân muốn nói bất luận thế nào anh cũng sẽ không buông tay, nhưng vì không muốn tranh cãi nữa đành gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Mấy ngày sau, Bạch Ngưng xuất viện, Ngôn Lạc Quân dẫn cô về biệt thự.

Nhìn thấy cô, bác Thâm chạy đến vườn hoa, ngạc nhiên gọi: "Phu nhân --"

Bạch Ngưng chỉ nhàn nhạt nhìn bà một cái, không hề có phản ứng.

Ngôn Lạc Quân ôm cô, khẽ cười nói: "Nhìn xem, lại về nhà rồi, em có vui không?" Một người lạnh nhạt như băng, một người dịu dàng như nước.

"Bác Thâm, mấy ngày nay sửa soạn nhà cửa một chút, ít ngày nữa tôi và Tĩnh Hàm sẽ cử hành hôn lễ lần nữa. Còn nữa, đi tìm mấy bảo mẫu tới, về sau bác đừng động vào mấy chuyện khác, chỉ cần chăm sóc Tĩnh Hàm cho tốt, đặc biệt khi tôi không có ở nhà." Ngôn Lạc Quân nói xong, đỡ Bạch Ngưng đi vào trong nhà.

Bác Thâm đứng tại chỗ, sững sờ nhìn cảnh tượng này.

.

Buổi tối, Ngôn Lạc Quân tắm xong, nhìn "Hứa Tĩnh Hàm" ngồi trên giường, suy nghĩ

một chút, nói: "Đúng rồi, có quà cho em." Nói xong cũng xoay người lấy ra một cái hộp từ trong ngăn kéo, ngồi bên cạnh Bạch Ngưng, ôm cô vào lòng nói: "Đoán xem đây là cái gì?"

"Nhìn xem, là nhẫn."

Bạch Ngưng đưa tầm mắt chậm rãi chuyển sang chiếc nhẫn, ngơ ngác nhìn.

Ngôn Lạc Quân nói: "Em biết em mua chiếc nhẫn này chất lượng kém đến mức nào không, màu đen bên trong cũng lộ cả ra rồi, anh đưa cho người ta mạ thêm một lớp bạc, bọn họ nhìn suýt nữa rơi cả tròng mắt ra ngoài."

Anh đeo một chiếc nhẫn lên tay cô, say mê nói: " Nhìn xem, em lại là bà xã của anh rồi, bà xã--"

Anh nắm tay cô, hỏi: "Con có đồng ý cưới người phụ nữ này không? Yêu cô ấy, chung thủy với cô ấy, dù nghèo túng khốn khó, dù bệnh hoạn hay tàn tật, cho đến lúc chết. Con đồng ý không?"

“Con đồng ý." Ngôn Lạc Quân nhìn cô, nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn. Sau đó cúi đầu nhìn cô, hỏi: "Con đồng ý gả cho người đàn ông này? Yêu anh, chung thủy với anh, dù nghèo nàn khốn khó, dù bệnh hoạn hay tàn tật, cho đến chết. Con đồng ý không?"

Bạch Ngưng hững hờ nhìn chăm chăm chiếc nhẫn trên tay.

"Em không nói anh cũng biết em đồng ý." Ngôn Lạc Quân lấy một chiếc nhẫn khác thả vào tay cô, sau đó nắm tay cô, đeo nhẫn vào tay mình.

Anh đan chéo mười ngón tay vào nhau, giữ chặt tay cô, cười nói: "Tĩnh Hàm, nói thật cho em biết, lần trước kết hôn, anh không thèm quan tâm, tất cả đều sai thuộc hạ làm, cho nên lần này, anh muốn chuẩn bị từng thứ một, để cho em trở thành cô dâu hạnh phúc nhất thế giới này. Sau đó, chúng ta còn phải đi hưởng tuần trăng mật, sau đó, chúng ta sẽ

sinh con, sinh một đứa con gái giống em, hoặc một đứa con trai giống anh, được không?"

Anh nhẹ nhàng hôn lên môi cô, giống như đang hôn trên châu bảo bối, vừa rất muốn đụng vào nó, nhưng lại sợ làm hư.

Trong đêm khuya, một người đàn ông nằm ở trên người cô khẽ hôn lấy cổ cô, chôn thật sâu vào cơ thể cô. Cô nghiêng mặt nhìn về phía cửa sổ, nước mắt chậm rãi chảy ra, dọc theo sống mũi chảy xuống ga giường.

"Tĩnh Hàm, em xem, muốn đi đâu?" Ngày hôm sau, Ngôn Lạc Quân vẫn không đi làm cầm một cuốn tạp chí du lịch, ngồi bên cạnh cô hỏi.

Bạch Ngưng ngồi trên ghế sa lon nghiêng đầu, không nhúc nhích nhìn tờ báo bị anh tiện tay ném sang một bên.

"Giáo sư không chịu nổi gièm pha nhảy lầu tự sát, vợ ông tinh thần thất thường thường xuyên leo lên mái nhà." Tất cả các báo đều đặt đề tài này lên trang đầu.

Ngôn Lạc Quân cầm lấy tờ báo, vẻ mặt nặng nề nhìn chăm chăm tờ báo một lát, sau đó quay đầu nhìn cô nói: "Tĩnh Hàm, anh cho Hạ Ánh Hi một tương lai, em cũng cho chúng ta một tương lai, được không?"

Bạch Ngưng chậm rãi ngẩng đầu, nhìn anh.

Hôm sau trong khách sạn, Ngôn Lạc Quân ôm Bạch Ngưng, Hạ Ánh Hi tiều tụy ngồi trước mặt họ.

Hạ Ánh Hi nhìn thấy vẻ mặt khác thường của Bạch Ngưng, lập tức hỏi: "Cô ấy sao vậy? Anh đã làm gì cô ấy?"

Ngôn Lạc Quân đưa một phong bì tới trước mặt anh.

"Đây là tờ chi phiếu năm trăm vạn, vé máy bay đi Anh quốc vào ngày mai, còn có giấy chứng nhận và một vài văn kiện nhập học của đại học Cambridge, chỉ cần anh không có vấn đề về đầu óc, chăm chỉ một chút, vài năm sau nhất định sẽ có chỗ đứng trong giới luật pháp."

"Anh muốn gì?" Hạ Ánh Hi hỏi.

Ngôn Lạc Quân chậm rãi nói: " Anh có thể lựa chọn rời đi để học tập, hoặc là ở lại đây trả tiền ba anh vay nặng lãi, chăm sóc người mẹ bị tâm thần. Nhưng dù thế nào, mười ngày nữa Tĩnh Hàm sẽ kết hôn với tôi."

Hạ Ánh Hi nhìn Bạch Ngưng, cô vẫn hững hờ nhìn mặt bàn như cũ.

"Tĩnh Hàm, Tĩnh Hàm?" Hạ Ánh Hi gọi cô hai tiếng, cô ngẩng đầu lên nhìn anh một cái rồi lại cúi đầu. Hạ Ánh Hi nhìn Ngôn Lạc Quân, lạnh lùng cười một tiếng, nói: "Anh không sợ tôi cầm tiền của anh, đủ lông đủ cánh rồi sẽ quay lại cướp Tĩnh Hàm sao?"

"Chờ đến lúc anh thực sự đủ lông đủ cánh, Tĩnh Hàm đồng ý đi theo anh thì chúng ta quay lại bàn về vấn đề này sẽ thích hợp hơn thì phải? Anh nói xem có đúng không?" Ngôn Lạc Quân nhìn anh cười.

Chương 129: Cha của đứa bé

Editor: Xù xấu xa

Betor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Hạ Ánh Hi yên lặng thật lâu, nhìn Bạch Ngưng, sau đó chuyển tầm mắt sang Ngôn Lạc Quân, vô cùng nghiêm túc nói: "Được, tôi tiếp nhận lòng tốt của anh, nhưng tôi cho anh biết, tôi nhất định sẽ quay lại."

"Được, tôi chờ, nhưng nếu anh muốn quay về trả nợ, đương nhiên là phải trả cả vốn lẫn lãi." Ngôn Lạc Quân cười, lạnh nhạt nói.

Hạ Ánh Hi nhìn Bạch Ngưng, đau lòng nhắm mắt lại, rất lâu mới chậm rãi nói: "Tình Hàm, quá khứ anh có yêu một cô gái, bọn anh còn chưa kịp bắt đầu cô ấy đã bỏ anh đi. Nhưng thật không ngờ, sau đó anh lại tìm được cô ấy, anh từng thề nhất định sẽ bảo vệ cô ấy, nhất định không để cô ấy bị tổn thương. Nhưng, thực tế nói cho anh biết, anh đã quá hồn nhiên, quá ngây thơ, anh vốn không có bản lĩnh như vậy. Tình Hàm, chờ anh, được không? Chờ anh rồi sẽ có một ngày, anh sẽ đứng trước mặt em,nói cho em biết anh đã thực hiện được lời thề của mình, được không?"

Bạch Ngưng bỗng nhiên ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn anh, đôi mắt dần dần ngấn nước.

Hạ Ánh Hi nhìn cô, hơi ngạc nhiên sau đó thở phào nhẹ nhõm, cười nhẹ một tiếng. Sau đó anh cầm bì thư lên, đi ra khỏi phòng.

Áo cưới, ảnh cưới, hôn lễ được thiết kế tỉ mỉ, trình tự kết hôn, an bài tuần trăng mật. . . .
. . Ngôn Lạc Quân mang theo nụ cười dịu dàng, cùng Bạch Ngưng tất bật cả ngày.

Lúc ăn cơm tối, Ngôn Lạc Quân còn cầm hình ảnh, ôm Bạch Ngưng thảo luận.

"Nhà hàng này thế nào? Có rất nhiều phong cách, đều do những kiến trúc sư giỏi nhất thiết kế. Còn có cái này nữa, nghe nói phục vụ cũng được tuyển chọn như tiếp viên hàng không, bước vào còn tưởng là cuộc thi tuyển sắc đẹp! Nhưng chắc em không thích nơi này rồi, ngộ nhỡ chồng em ăn vụng thì biết làm thế nào? Ha ha!" Ngôn Lạc Quân cười sáng khoái.

"Nếu không chúng ta chọn khách sạn nào nhân viên phục vụ đều đẹp trai được không? Cho em biết rằng bọn họ còn không đẹp bằng một nửa chồng em?" Ngôn Lạc Quân nói xong, khẽ hôn vào gò má của cô.

Bạch Ngưng chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn anh thật gần.

Anh kề sát mặt cô, nói: "Thật ra, chúng ta đi Tây Song Bản Nạp trước được không? Lần trước còn chưa chơi đã."

Bạch Ngưng nhìn anh hồi lâu, khẽ gật đầu một cái.

Ngôn Lạc Quân vui mừng khôn siết, một tay ôm lấy cô vào ngực.

Lúc này, Bác Thẩm ở trên lầu nói: "Tiên sinh, di động trong phòng ngủ đang kêu."

"Ngồi ở đây, anh đi nghe điện thoại." Ngôn Lạc Quân vỗ vỗ cô, đi lên lầu, lúc này mới phát hiện tiếng chuông đó không phải là điện thoại của mình, mà là điện thoại trước đây của "Hứa Tĩnh Hàm", trên điện thoại hiện lên một dãy số.

Nhìn số điện thoại xa lạ, Ngôn Lạc Quân cầm điện thoại, vừa đi xuống tầng, vừa nhấn nút trả lời, nhưng không lên tiếng.

Đầu dây bên kia cũng im lặng.

Rất lâu, khi Ngôn Lạc Quân đã đi xuống tầng, điện thoại bên kia rốt cuộc cũng mở

miệng nói: " Tỉnh Hàm, anh đã ly hôn rồi."

Ngôn Lạc Quân ngồi xuống bên cạnh Bạch Ngưng, nắm vai của cô, nghe điện thoại tiếp tục im lặng.

" Em."

Đối phương lại im lặng, sau đó cố làm ra vẻ thoải mái nói: "Không phải em bảo anh gọi cho em sao? Đã quên rồi à?"

Ngôn Lạc Quân tiếp tục không lên tiếng, bên kia thở dài, nói: "Vây thôi. Hẹn gặp lại." Nói xong, lại đợi một lúc lâu mới cúp điện thoại.

Ngôn Lạc Quân để điện thoại xuống, nhìn “Hứa Tỉnh Hàm” bên cạnh, cô vẫn ngồi hờ hững như cũ, tầm mắt hướng về phía quyển tạp chí.

Anh siết tay lại, ôm chặt cô ở trong lòng.

Đêm đó, động tác của anh kịch liệt hơn trước kia rất nhiều.

"Tỉnh Hàm, anh muốn nói cho em biết, anh tuy không phải người đàn ông đầu tiên của em, nhưng sẽ là người cuối cùng." Anh ôm cô, tần suất đóng đưa thắt lưng càng lúc càng nhanh, từng chút từng chút va chạm vào nơi sâu nhất của cô.

Ăn xong bữa sáng, Ngôn Lạc Quân tùy ý mở tờ báo ra, vừa khéo lật đến tin giải trí.

Vô tình bị tấm hình lớn thu hút.

Quan Thừa Diễm!

Anh đã cho điều tra cú điện thoại hôm qua, chính là của Quan Thừa Diễm.

Mở tờ báo ra, nhìn thấy tiêu đề bên cạnh: Đạo diễn Quan Thừa Diễm nổi danh đã công bố ly hôn, con trai bảy tuổi do mẹ nuôi dưỡng.

Phía dưới tình huống từ lúc gặp nhau cho đến khi kết hôn của hắn và người vợ trước, sau đó còn có scandal trong giới giải trí của Quan Thừa Diễm, trong này, đương nhiên cũng liên quan tới Hứa Tĩnh Hàm.

Lửa ghen trong lòng bất chợt nổi lên, dù anh hết sức ngăn lại, nhưng cũng không tự chủ một lần rồi lại một lần nhìn tin tức có liên quan đến Hứa Tĩnh Hàm cùng Quan Thừa Diễm.

Nhìn một chút, lại cảm thấy gương mặt này có hơi quen thuộc.

Mặc dù anh đã gặp Quan Thừa Diễm rất nhiều lần, cũng coi như có quen biết, nhưng bây giờ chăm chú nhìn lâu mới có cảm giác đặc biệt. Dường như. Anh đã từng gặp một người có gương mặt rất giống Quan Thừa Diễm. Người kia là ai? Ai mà càng lớn càng thấy giống.

Bỗng dưng, Ngôn Lạc Quân cầm tờ báo chạy lên trên tầng.

Bước nhanh chạy đến phòng trẻ con, đẩy bảo mẫu đang mặc quần áo cho Hình Hình ra, Ngôn Lạc Quân nhìn thẳng vào mặt Hình Hình một lúc lâu, sau đó nhìn hình Quan Thừa Diễm, rốt cuộc anh cũng biết được người nào càng lớn càng giống Quan Thừa Diễm, đứa bé, chính là đứa bé này!

Siết chặt tờ báo, anh đi ra khỏi phòng trẻ con, máu nóng xông thẳng lên đầu, giống như đốt cháy anh.

Anh cố gắng hít thở thật sâu, muốn bản thân bình tĩnh lại, nhưng làm thế nào cũng không thể bình tĩnh nổi. Giờ anh giống như con thú hoang, lập tức muốn nhào tới.

Ánh mắt chạm đến cửa phòng " Hứa Tĩnh Hàm", anh gần như không khống chế nổi muốn xông vào, đi được nửa bước thì ngừng lại, xoay người đi vào thư phòng, "Rầm"

một tiếng đóng cửa lại.

Ngồi vào ghế, tự rót một ly trà, anh không ngừng nắm chặt tờ báo.

Hình Hình là con gái Quan Thừa Diễm, cô mang đứa bé của Quan Thừa Diễm gả cho anh, sau đó, đến giờ bọn họ vẫn còn liên lạc, Quan Thừa Diễm còn nói cho cô biết anh ta đã ly hôn, cô còn bảo hăn gọi cho cô.

Quan Thừa Diễm, Quan Thừa Diễm, cô nhất định biết đứa bé là của Quan Thừa Diễm, người khác có thể sẽ không biết, nhưng cô là mẹ sao có thể không biết? Coi như cô không biết chắc đứa bé là của ai, nhưng đứa bé sinh ra cô nhìn thấy cũng sẽ biết đứa bé lớn lên giống Quan Thừa Diễm. Nhưng cô lại lừa anh lâu như vậy, thậm chí khi anh phát hiện cũng không nói cho anh biết, dù bị anh ép hỏi cũng nhất quyết không nói.

Thậm chí, bọn họ vẫn còn liên lạc, bọn họ muốn làm gì?

Quan Thừa Diễm chưa từng quên cô, cô cũng chưa từng quên Quan Thừa Diễm, hai người bọn họ không quên được quá khứ.

Vậy anh là gì?

Cô có thể vì Hạ Ánh Hi đồng ý làm tình nhân của anh, có thể vì Quan Thừa Diễm mà sinh con. Chỉ có anh, chỉ có anh là bị cô khinh thường!

Đột nhiên nhớ lại một chuyện, Ngôn Lạc Quân kích động mà run rẩy mở máy vi tính ra, tìm tư liệu về Quan Thừa Diễm.

Chương 130: Diên cuồng

Editor: Xù xấu xa

Betor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Đột nhiên nhớ lại một chuyện, Ngôn Lạc Quân kích động mà run rẩy mở máy vi tính ra, tìm tư liệu về Quan Thừa Diễm.

"Hơn một năm trước đầu tư thất bại, gần như phá sản, xoay sở khắp nơi cuối cùng cũng vượt qua cửa ải khó khăn." Nhìn ngày tháng khi đó đúng là lúc anh và cô kết hôn.

Dường như anh đã hiểu tất cả, nhưng lại khiến anh không muốn tin.

Hứa Tĩnh Hàm bán nhà ở, xe cộ của mình, lấy toàn bộ tài sản của mình giúp đỡ Quan Thừa Diễm, nhưng vẫn không đủ, cho nên cô mới quay lại tìm phú thương từng có tình một đêm với cô, rồi nói cho anh biết, cô mang thai con của anh, muốn anh chịu trách nhiệm. Sau đó cô nói mình thiếu nợ, muốn dùng tiền của anh, thực ra là giúp đỡ người đàn ông kia trả hết nợ. Sau đó, mang theo đứa bé họ Quan chính thức trở thành phu nhân của phú thương ngu ngốc kia, cô còn nói cho anh biết, cô yêu anh, cô yêu anh!

Ngôn Lạc Quân xé tan tờ báo, lao khỏi thư phòng đi tới phòng ngủ.

Nửa đêm mới ngủ, Bạch Ngưng đột nhiên tỉnh lại, trước mặt là đôi tròng mắt đỏ tươi như máu, gương mặt xanh mét!

Theo phản xạ có điều kiện cô tránh né anh, lại bị anh tóm lấy tóc.

"Chơi đùa tôi rất vui, lừa gạt tôi rất vui có đúng hay không? Tôi không chỉ là một kẻ bị cầm sừng, còn là kẻ bị cầm sừng ngu ngốc nhất trên đời đúng không?" Anh lôi tóc cô, gào lên khàn cả tiếng.

"Tôi." Bạch Ngưng chưa kịp nói gì đã bị anh kéo tóc đập vào đầu giường. Đầu

đau buốt một nửa, trước mắt cô là một màn tối đen.

"Nói, lừa gạt tôi rất vui đúng không, có đúng hay không, có đúng hay không."
Ngôn Lạc Quân kéo cô từng phát từng phát càng lúc càng mạnh đập vào đầu giường, cho đến khi xuất hiện vết máu cũng chưa hề nường tay.

"Lạc Quân!" Hoàng Mạn Văn lập tức chạy vào, kéo anh lại.

"Lạc Quân con làm cái gì vậy, buông tay ra!"

Ngôn Lạc Quân buông tay ra, Bạch Ngưng như lá rụng chầm chậm ngã xuống giường.

.

"Tĩnh Hàm --" trong bệnh viện, Ngôn Lạc Quân nhẹ nhàng gọi.

Bạch Ngưng chầm rãi mở mắt ra, nhìn thấy người ở bên giường gương mặt cô trở nên trắng bệch, con người trợn tròn giống như thấy quỷ. "A --" Cô hét một tiếng lùi về phía sau, bình nước biển bên giường bị cô kéo chao đảo, kim tiêm nơi cánh tay cũng rỉ máu.

"Tĩnh Hàm, Tĩnh Hàm --" Ngôn Lạc Quân vội vàng kéo cô, cô càng hoảng loạn từ trên giường nhảy xuống, đẩy Hoàng Mạn Văn ra, giống như điên chạy ra ngoài, bình nước biển bị kéo gã xuống đất, nước thuốc chảy đầy sàn.

"Đừng lại đây, đừng lại đây --" Bạch Ngưng hoảng sợ la lên, giầy giữa thoát khỏi ống tiêm, chạy một mạch ra hành lang.

"Tĩnh Hàm --" Ngôn Lạc Quân và Hoàng Mạn Văn lập tức đuổi theo.

Bạch Ngưng chạy đến cầu thang, vừa lúc đụng vào người đang đi lên, cô quay người lại, chạy lên tầng trên.

Ngôn Lạc Quân vội vàng chạy theo, một lát sau, mấy y tá trong bệnh viện cũng chạy tới.

Tầng của bệnh viện không cao, chỉ một lát cô đã chạy tới tầng cao nhất. Bạch Ngưng cuống cuống không thấy lối đi nữa, như con bướm bị nhốt trong cửa sổ hoảng loạn đập khắp nơi.

"Tĩnh Hàm --" Ngôn Lạc Quân cuống quýt đuổi theo, muốn lập tức xông tới kéo cô về.

Đột nhiên nhìn thấy anh, Bạch Ngưng hét lên một tiếng, gấp gáp chạy đến mé tường.

"Đừng! Nguy hiểm, Tĩnh Hàm!" Ngôn Lạc Quân lập tức kêu to chạy tới.

Bạch Ngưng sợ tới mức trắng bệch cả mặt, chỉ cần dẫm lên lan can là sẽ nhào xuống.

"Đừng!"

"Quay lại!" Hoàng Mạn Văn lập tức kéo Ngôn Lạc Quân nói: "Không được đi, quay lại ngay, con sẽ hại cô ấy nhảy xuống đó!"

Lúc này, mấy vị bác sĩ và y tá cũng chạy tới, vội vàng nói: "Tiên sinh không được qua đó, bệnh nhân đang hoảng sợ quá độ, không thể để sơ xuất được."

Bạch Ngưng nhìn chăm chăm Ngôn Lạc Quân, giống như đang giằng co với kẻ thù, đôi tay vịn thật chặt lan can, bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy xuống.

Bác sĩ nhìn vẻ mặt của cô, giơ tay ý bảo Ngôn Lạc Quân lùi về phía sau.

Ngôn Lạc Quân nhìn bộ dạng của cô lúc này, hoàn toàn mất hết suy nghĩ, chỉ sợ cô không cẩn thận sẽ nhảy xuống, chỉ sợ cô bất cẩn buông lỏng tay cũng có thể ngã xuống.

"Lạc Quân, quay lại, mau!" Hoàng Mạn Văn lao thẳng đến phía sau anh.

"Tiểu thư, đừng sợ, cô nhìn xem, chúng tôi đều là bác sĩ, là người tốt, sẽ không tổn thương cô."

Bác sĩ nhẹ nhàng khuyên nhủ, nhưng ánh mắt Bạch Ngưng vẫn hoảng sợ nhìn về phía Ngôn Lạc Quân.

Y tá vội chạy đến trước mặt Ngôn Lạc Quân, nói: "Tiên sinh, bệnh nhân hình như rất sợ ngài, ngài ra khỏi tầm mắt của cô ấy một lát được không?"

"Tĩnh Hàm." Ngôn Lạc Quân không còn cách nào để bình tĩnh, không thể suy nghĩ, chỉ nhìn thân thể mỏng manh của "Hứa Tĩnh hàm" thật lâu, hận không thể lập tức xông tới kéo cô về.

"Lạc Quân, chúng ta đi xuống, chúng ta đi xuống được không?" Hoàng Mạn Văn kéo con trai đi tới cửa cầu thang, nhưng anh lại vẫn nhìn về phía Bạch Ngưng, không chịu rời bước.

"Lạc Quân, yên tâm, bác sĩ sẽ khuyên cô ấy trở về, chúng ta ở đây cũng không giúp được gì, đi xuống trước đi." Hoàng Mạn Văn vừa khuyên, vừa dùng sức kéo con trai xuống tầng.

Ngôn Lạc Quân chán nản ngồi trên giường bệnh, day day trán đau khổ khóc thành tiếng: "Tại sao lại như vậy, Tĩnh Hàm tại sao lại trở nên như vậy."

Nhìn dáng vẻ đau khổ của con trai, Hoàng Mạn Văn không đành lòng nói gì, chỉ ôm con trai vào trong ngực, cùng anh rơi lệ.

Hai mươi phút sau, cửa phòng bệnh truyền đến tiếng động, Ngôn Lạc Quân ngẩng đầu lên thấy y tá đỡ "Hứa Tĩnh Hàm" đi về phía phòng bệnh.

"Tĩnh Hàm!" Ngôn Lạc Quân lập tức đứng lên, kích động hô.

"A --" vừa thấy anh, Bạch Ngưng lập tức điên lên thoát khỏi y tá đang không hề phòng, liều mạng chạy ra ngoài.

"Tĩnh Hàm!"

Bạch Ngưng một lần nữa cùng y tá rượt đuổi như điên, chạy đến vườn hoa nhỏ sau bệnh viện.

"Tiểu thư, quay lại --" y tá ở phía sau đuổi theo, Bạch Ngưng chạy rất nhanh, suýt chút nữa đụng ngã xe lăn của một bà cụ.

"Cứu mạng, cứu mạng! Đừng qua đây, Đừng qua đây." Bạch Ngưng kêu to, liều mạng chạy về phía trước, không biết do mơ màng hay không thấy rõ, cô bỗng nhảy vào hồ nước trước mặt.

"Tĩnh Hàm --" Ngôn Lạc Quân đứng ở trên tầng không dám đi xuống đau đớn kêu lên một tiếng.

Trong phòng nghỉ của bệnh viện, Ngôn Lạc Quân ngồi ở trên ghế sa lon, hai tay ôm đầu, không ngừng run rẩy.

Hoàng Mạn Văn kéo vai con mình, nhẹ nhàng tựa vào vai con.

Ngôn Lạc Quân nghẹn ngào đến run rẩy, nhớ đến lúc bác sĩ vớt cô từ trong nước lên. Lúc đó, nhìn cô nhỏ bé, mong manh, khuôn mặt trắng bệch đến đáng sợ, hô hấp yếu ớt, gần như không có.

Anh không muốn, không hề muốn cô xảy ra chuyện, không muốn cô rời khỏi anh. Thật là đáng sợ, cảm giác giống như cái đêm mưa thê lương lạnh lẽo đó, từng nhát dao bổ về phía anh trai anh, máu màu đỏ thẫm cứ thế trào ra, chảy xuống mặt đường nhựa, nhuộm đỏ nước mưa trên đất.

Anh đã rất tôn sùng anh trai mình, không muốn xa rời anh trai anh, đêm hôm đó, tìm anh như bị cắt từng khúc.

Hôm nay, cái cảm giác tê liệt đó lần nữa ập tới, một lần nữa khiến anh rơi vào địa ngục của sự sợ hãi, vực sâu đau khổ.

Tĩnh Hàm. Tại sao, tại sao bọn họ lại trở nên như vậy.

Chương 131: Ra đi

Editor: mèomỡ
(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Anh rất yêu cô, thật sự rất yêu cô.

Tại sao.

Rất lâu sau đó, đến khi trời đã tối, Hoàng Mạn Văn nói: "Lạc Quân, theo mẹ về Mỹ đi."

Ngôn Lạc Quân đã ngừng nức nở, vẫn duy trì tư thế cũ, ngây người nhìn mặt đất.

"Bác sĩ nói tinh thần cô ấy thất thường nghiêm trọng, muốn bình phục phải mất một thời gian "

Ngôn Lạc Quân vẫn không trả lời.

"Theo mẹ về Mỹ đi, cho bản thân con tỉnh táo một chút, cũng để Tĩnh Hàm bình phục, được không? Mẹ hứa với con, ngày nào đó khi con muốn quay về, mẹ tuyệt đối sẽ không ngăn cản con."

"Tổng bộ xảy ra chút vấn đề, ba con cũng đang cần con. Con kết hôn quá sớm, cũng sớm dẫn thân vào đau khổ.Có lẽ, chờ mấy năm, chờ con chính chắn hơn một chút, chờ Tĩnh Hàm hoàn toàn bình phục như cũ, hai đứa bắt đầu lại một lần nữa mới là cách tốt nhất."

.

Sáng hôm sau, Hoàng Mạn Văn ngủ trên ghế sa lon mở mắt ra, Ngôn Lạc Quân bên cạnh vẫn ngồi như cũ, trong mắt đầy tia máu, râu cũng dài ra, trên mặt tiêu tụy hốc hác.Chỉ một đêm thôi mà trên đầu mọc ra rất nhiều tóc bạc.

"Lạc Quân." Hoàng Mạn Văn che miệng lại, không tin nổi gọi.

"Mẹ, con nghe lời mẹ. Hôm nay chúng ta lên máy bay ngay, được không?" Ngôn Lạc Quân nói.

.

Buổi sáng, Bạch Ngưng vẫn đang ngủ, Bác Thấm ngồi ở bên giường bệnh sờ sờ cái trán cô, kinh hãi nói: "Tại sao lại sốt?" Vội vàng chạy ra khỏi phòng bệnh. ...

Nghe tiếng bước chân từ từ nhỏ dần, Bạch Ngưng bỗng dưng mở mắt.

"Phu nhân, phu nhân --"

Khi giọng của Bác Thấm càng lúc càng tới gần, Bạch Ngưng hốt hoảng định chạy ra cửa chính, một bàn tay đột nhiên bắt được cô, kéo cô tới hành lang, tránh né đám người, vòng tới hoa viên.

Khi đã không còn nghe được giọng Bác Thấm nữa, Bạch Ngưng nghiêng đầu, giật mình nói: "Là anh?"

Quan Thừa Diễm gật đầu một cái, hỏi: "Hôm qua, em giả vờ phải không?"

Bạch Ngưng sững sốt, nhỏ giọng nói: "Sao anh biết?"

"Ngày hôm qua anh tới thăm một người bạn, đúng lúc bắt gặp." Quan Thừa Diễm nhìn cô, vẻ mặt tìm tòi nghiên cứu.

"Phu nhân --" tiếng kêu sốt ruột của Bác Thấm loáng thoáng truyền tới, Bạch Ngưng vội vàng nói: "Anh có thể giúp tôi ra ngoài không? Tôi không muốn bọn họ tìm được tôi!"

"Em muốn đi khỏi đây sao?" Quan Thừa Diễm ngạc nhiên nói. "Em. Không phải sẽ lập tức phục hôn sao?"

"Tôi sẽ không phục hôn." Bạch Ngưng khẳng định.

"Không phải anh rất quen thuộc nơi này sao? Làm thế nào mới trốn ra ngoài được?"

Quan Thừa Diễm nhìn cô, gật đầu.

Trong sân bay, Hoàng Mạn Văn nói: "Mẹ nghĩ con muốn gặp cô ấy lần cuối."

Ngôn Lạc Quân muốn cười khỗ, nhưng cười không nổi, khó khăn nói ra mấy chữ: "Gặp thì đã sao?"

Hoàng Mạn Văn kéo tay của con mình, nói: "Vài ngày nữa, cô ấy sẽ được đưa tới viện điều dưỡng, Bác Thẩm, còn có các y tá khác sẽ chăm sóc cô ấy, nếu có bất kì tình huống gì xảy ra bọn họ sẽ nói cho chúng ta biết."

Ngôn Lạc Quân đê trán, giống như chỉ cần nghe được chuyện liên quan đến Bạch Ngưng thì tim cũng sẽ vô cùng đau đớn.

Đúng lúc này, điện thoại Hoàng Mạn Văn reo lên.

"Xin chào, có chuyện gì vậy." Hoàng Mạn Văn nhận điện thoại.

"Con đi lấy vé máy bay." Ngôn Lạc Quân nói xong, đi về phía quầy phục vụ.

"Dạ, không thấy phu nhân đâu cả!" Bác Thẩm gấp gáp nói.

"Cái gì, tại sao lại không thấy?" Hoàng Mạn Văn lập tức hỏi.

"Bệnh viện có camrea quan sát, phu nhân thừa lúc tôi đi gọi bác sĩ chạy ra khỏi phòng bệnh.Sau đó bị một người đàn ông lôi đi, giờ không biết đã đi đâu." Bác Thẩm nói.

Hoàng Mạn Văn sửng sốt một chút, hỏi: "Một người đàn ông? Là người đàn ông nào?"

Bác Thẩm nói: "Hình như có quen biết với phu nhân, phu nhân và người đàn ông đó ở trong vườn hoa nói chuyện một hồi."

"Nói chuyện ư? Không phải tinh thần cô ấy không bình thường sao?" Hoàng Mạn Văn càng ngày càng ngạc nhiên.

Bác Thẩm chần chờ một chút, nói: "Tôi cũng không biết, nhìn trên camera, hình như hình như rất bình thường."

Thấy Ngôn Lạc Quân cầm vé máy bay đi tới, Hoàng Mạn Văn lập tức nói: "Chuyện này coi như xong, không cần nói lại cho Lạc Quân, nếu con trai tôi có hỏi thì nói Tĩnh Hàm ở trong viện điều dưỡng dưỡng bệnh, biết chưa?"

Bác Thẩm ngập ngừng một chút, đồng ý nói: "Được thừa phu nhân."

Hoàng Mạn Văn cúp điện thoại, nhìn Ngôn Lạc Quân tiều tụy từ xa đi tới, trong lòng chua xót suýt nữa khóc.

"Cám ơn anh." Chạy ra khỏi bệnh viện Bạch Ngưng thở phào nhẹ nhõm.

Quan Thừa Diễm nhìn cô thật lâu, hỏi: "Hai người rốt cuộc làm sao vậy?"

Bạch Ngưng cúi đầu không nói lời nào. Đau lòng, cái mũi cũng xon xot.

"Tĩnh Hàm."

Bạch Ngưng lắc đầu, cắn môi, một chữ cũng không muốn nói.

Quan Thừa Diễm không hỏi nữa, cầm tay lái, nói: "VẬY. Bây giờ chúng ta đi đâu đây?"

Bạch Ngưng ngẩng đầu lên, nhìn khoảng trống trước cửa xe lại bắt đầu cảm thấy mờ mịt.

Cô quên mất là cô không muốn ở Ngôn gia, không ở cạnh Ngôn Lạc Quân thì cô cũng không có nơi nào để đi. Từ trước tới giờ cô vẫn luôn cô đơn...

"Nhìn em giống như không còn chỗ nào để đi, có muốn anh đưa em tới khách sạn không?"

Anh thấu hiểu nói ra ý nghĩ trong lòng cô.

Khách sạn?

Lúc này Bạch Ngưng mới đột nhiên nhớ ra, người trước mắt, hình như quen biết Hứa Tĩnh Hàm, hơn nữa, không chỉ là biết sơ sơ.

Nhưng cô hoàn toàn không nhớ người đàn ông này là ai, mặc dù, nhìn có hơi quen. . . .
. .

Nhìn quen mắt, cô đã gặp anh ta rồi sao?

Đường cong khuôn mặt rõ ràng, thuần thực, chừng chạc, trang phục lịch sự, là một người đàn ông đích thực, tuổi tác lại không quá ba mươi.

Là đạo diễn Quan!

Cô đột nhiên nghĩ ra hôm ở tiệc cưới, người này chính là vị đạo diễn đó!

Thì ra là anh ta. Phát hiện bất ngờ này làm cô nhớ lúc trước cũng từng xem qua tạp chí, vị đạo diễn này, Quan cái gì gì đó, dường như có rất nhiều scandal tình ái với Hứa Tĩnh Hàm. Hơn nữa, hình như anh ta chính là người nâng đỡ Hứa Tĩnh Hàm.

Với quan hệ như vậy, người có thể giúp đỡ cô, dường như cũng chỉ có anh ta. Ban đầu Hạ Ánh Hi là người duy nhất cô quen biết, hiện giờ, chính là vị đạo diễn này.

"Giúp em một chút, được không?" Cô khẩn cầu.

"Tĩnh Hàm." Quan Thừa Diễm nhìn cô tiều tụy, hít sâu một hơi, nói: "Xin lỗi."

Bạch Ngưng cúi đầu, không biết trả lời thế nào.

Anh nhìn về phía trước, nói: "Anh sẽ đưa em tới khách sạn trước, sau đó tìm cho em một chỗ ở. Yên tâm, anh nhất định sẽ giúp em nhanh chóng trở lại làm việc."

Khởi động xe, Bạch Ngưng mới hiểu được ý của anh ta.

Trở lại làm việc? Cô không phải Hứa Tĩnh Hàm, không có khả năng diễn xuất của cô ấy, lấy cái gì mà làm việc lại?

Thật không ngờ, mới đi về phía trước chừng hơn mười phút thì tắc đường.

May mà cũng gần tới khách sạn, mất thêm mười phút nữa, Quan Thừa Diễm rẽ tay lái đi vào bãi đậu xe của khách sạn, kéo Bạch Ngưng đi vào bên trong.

Mặc dù quần áo đơn giản, đầu tóc rối bù, vẻ mặt xanh xao, khiến người khác rất khó hình dung đây chính là đại mỹ nhân Hứa Tĩnh Hàm, nhưng Bạch Ngưng vẫn cúi đầu thật thấp, chỉ sợ hôm sau qua báo chí lại đưa tin Hứa Tĩnh Hàm cùng một người đàn ông đi vào khách sạn.

Vừa mới vào đại sảnh, Quan Thừa Diễm đang định làm thủ tục, nhìn thấy tin tức bên cạnh: Họa báo hằng năm của ca sĩ mới nổi Mãn Ngọc diễn ra tại tầng năm của khách sạn.

Chương 132: Trở thành kẻ thứ ba?

Editor: Xù xấu xa

Betor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Chúng ta không ở đây nữa." Quan Thừa Diễm kéo Bạch Ngưng đi ra ngoài.

"Sao vậy?" Bạch Ngưng ngạc nhiên nói.

Quan Thừa Diễm còn chưa kịp trả lời, cửa thang máy mở ra, tiếp đó là tiếng xôn xao.

Bạch Ngưng quay đầu nhìn lại, đột nhiên thấy nhiều người cầm micro, phía trên ghi tên một Đài Truyền Hình hoặc một chuyên mục nào đó.

Ôi trời! Sao nơi nào cũng thấy phóng viên vậy!

Quan Thừa Diễm cũng nhìn thấy, lập tức lôi Bạch Ngưng đi ra ngoài.

"Quan Thừa Diễm!" Một phóng viên hô to, những người khác cũng nhìn về phía bên ngoài khách sạn thấy hai bóng người vội vã rời đi, không cần quan tâm tới việc ca sĩ diễn viên mới nổi gì hết, lập tức xông tới chụp lấy scandal.

Ngô Hàm, còn có hai nữ nghệ sĩ khác vừa lúc từ thang máy bên cạnh đi xuống, nhìn theo đám phóng viên, cũng thấy được hai bóng người vội vã chạy đi.

Bãi đậu xe của khách sạn, sợ rằng chưa kịp vào đã bị đám phóng viên ngăn cản. Quan Thừa Diễm đành phải kéo Bạch Ngưng chạy về phía trước.

Đám phóng viên cũng đuổi theo, cấp bách quá Quan Thừa Diễm nhìn phía trước một chút, nói: "Chúng ta vào cửa hàng ra, cửa sau đón xe!" Nói xong vội kéo cô vào cửa

hàng.

Bạch Ngưng chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, trước mắt cũng mơ hồ, mặc cho anh kéo chạy, thể lực ngày càng giảm không thể chống đỡ được nữa.

"3,2,1!" Đúng lúc thang máy đi xuống, Quan Thừa Diễm lôi cô vào thang máy, cửa thang máy lập tức đóng lại.

Nhấn lên tầng tám, rồi tiếp tục nhấn lên tầng mười lăm, anh nói: "Từ tầng mười trở lên là nhà ở, đi tới chỗ nào ít người một chút."

Thang máy lên đến lầu 8, cửa mở ra, rồi đóng lại. Hai người biết, đã thành công dẫn dụ đám phóng viên kia đến tầng tám rồi.

Thang máy tiếp tục đi lên, đến tầng mười bốn, đèn nhấp nháy mấy cái, rồi lập tức tắt hẳn, tiếp đó là cảm giác lơ lửng.

Rơi thang máy!

Bạch Ngưng quên cả hét lên, quên mất rằng nhiều năm trước đây cô cũng đã từng được học kỹ thuật ứng phó khi bị rơi thang máy, mệt mỏi dựa vào thành thang máng, mặc cho cơ thể trượt xuống.

Thang máy đột ngột dừng lại, Bạch Ngưng lập tức ngã xuống đất, trước mắt tối om khiến cô có cảm giác như đang rơi xuống vực sâu.

"Tĩnh Hàm!" Một bàn tay dò tới, sờ lên đầu cô, sau đó đỡ vai cô dậy, ôm cô vào trong lòng.

"Tĩnh Hàm, em sao vậy?" Quan Thừa Diễm gấp gáp hỏi.

"Chân. Chân bị đau." Tối om, nhức đầu, căng thẳng, sợ hãi khiến cô run rẩy.

"Trật chân sao?" Quan Thừa Diễm sờ dọc theo chân cô tới mắt cá, khiến cô bị đau mà kêu lên một tiếng.

"Không sao không có gì đâu, nếu chỉ là trật chân, đi bệnh viện là khỏi ngay.Đừng sợ, sẽ có người lập tức đến sửa thang máy." Quan Thừa Diễm ôm cô vào ngực an ủi.

"Chúng ta sẽ không ngạt thở chứ?" Vòng tay anh có chút xa lạ, nhưng lại ấm áp vững vàng, trong bóng tối dày đặc này, là nơi duy nhất cô có thể tựa vào.

"Yên tâm, không sao đâu, thang máy có cửa thông gió, cái gì mà nghẹt thở, đều là phim ảnh bầy bạ gạt người." Quan Thừa Diễm cố ý chọc cười cô.

"Người em nóng quá, vẫn còn sốt sao?"

"Hình như. vậy" Cả người không còn hơi sức, cô nặng nề hít thở từng hơi.

"Đừng sợ, đừng sợ, không có gì đâu, trước đây anh cũng đã từng bị một lần, lần đó thang máy còn rơi nhiều hơn. Lần này có lẽ chỉ rơi hai ba tầng, lần đó rơi tới bảy tầng. Chẳng phải giờ anh vẫn bình an sao? Yên tâm, có thể thợ sửa thang máy đang tới rồi đấy!" Giọng anh rất dịu dàng, rất trầm ổn, có cảm giác giống như anh trai hay ba ba. Bạch Ngưng vươn tay, ôm lấy cánh tay anh.

Trong bóng tối và sợ hãi, dường như thời gian trôi qua cũng rất chậm. Bạch Ngưng dựa vào người anh, dùng lồng ngực vững chắc của anh để xua đi sợ hãi.

"Tĩnh Hàm, không sao không sao đâu" Từng giây từng phút trôi qua, Quan Thừa Diễm cũng bắt đầu lo lắng, cố gắng dùng hết khả năng của mình an ủi cô.

Giống như cả thế kỷ trôi qua, cửa thang máy mới được mở ra, không quan tâm tới nhân viên cứu hộ, Quan Thừa Diễm ôm Bạch Ngưng đang hôn mê, xông thẳng ra ngoài.

Đến tần trệt cửa hàng, anh chặn một chiếc xe taxi lại, ôm cô lên xe, Quan Thừa Diễm cuống quýt nói: "Bệnh viện!"

Bạch Ngưng kéo kéo anh, mở miệng một cách khó khăn nói: "Em. Không sao, không. Không cần đi bệnh viện."

"Tĩnh Hàm."

"Đừng đi, đừng đi, cầu xin anh."

Biết rõ cô sợ đến bệnh viện sẽ gây kinh động, lúc đó Ngôn gia nhất định sẽ nhanh chóng tìm tới. Quan Thừa Diễm hỏi: "Vậy đi chúng ta đi đâu đây? Đến nhà mới của anh nhé."

Bạch Ngưng gật đầu.

Dường như cuối cùng mọi chuyện cũng đã ổn, hình như cô đã ngủ rất lâu, cũng mơ một giấc mơ thật dài, hình như, hình như. cô đã nhiều lần mơ thấy Ngôn Lạc Quân.

Sau đó. Bên tai truyền tới tiếng cãi vã.

Tiếng cãi vã càng lúc càng lớn, càng ngày càng kịch liệt, Bạch Ngưng cuối cùng cũng từ trong mơ tỉnh lại.

.

"Rốt cuộc anh muốn gì? Cái gì mà nói yêu tôi, chỉ yêu một mình tôi, tất cả đều là lừa tôi đúng không?"

"Tôi nói, em đi ra ngoài, hôm khác tôi sẽ nói chuyện cùng em!"

"Tôi không đi! Anh đừng tưởng rằng tôi không biết, cô ta, Hứa Tình Hàm đang ở trong đó! Các người tình cũ không rủ cũng tới phải không? Giờ tôi từ người mới trở thành tình cũ rồi đúng không!"

"Em đừng có náo loạn được không, tôi bảo em ra ngoài!"

"Quan Thừa Diễm, anh coi tôi là gì, là cái gì của anh? Là tình nhân hay vật cưng? Anh thích thì dỗ dành, không thích liền phất tay đuổi tôi đi. Hôm nay là ảnh hậu này, ngày mai lại là người mới khác. Cái anh gọi là yêu chỉ có vậy thôi sao?"

"Em muốn nghĩ sao thì nghĩ, nếu cứ cố tình gây sự, tôi cũng không còn cách nào khác!"

"Tôi cố tình gây sự? Vậy thế nào mới không phải cố tình gây sự? Hay phải giống như anh vậy, hôm qua mới nói yêu tôi, hôm nay liền cùng người phụ nữ khác ở chung một chỗ?"

"Ngô Hàm, đủ rồi! Tôi làm thế nào là việc của tôi, em nghĩ thế nào tùy em, bây giờ, đi ra ngoài, được không?"

"Vậy tôi hỏi anh. Nếu như tôi nói, một khi tôi đã bước ra sẽ không trở lại nữa, anh sẽ nói gì? Để cho cô ta ra ngoài, hay là để cho tôi ra ngoài?"

.

"Tôi nói, không được làm loạn nữa, cô ấy đang nghỉ ngơi."

.

Yên lặng một lúc, sau đó là một câu dứt khoát: "Quan Thừa Diễm, anh chính là người thầy đầu tiên của tôi, là bài học đầu tiên khi tôi tiến vào làng giải trí, tôi sẽ vĩnh viễn ghi nhớ!"

Yên tĩnh một lúc lâu, cửa bị đóng lại, Quan Thừa Diễm nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ.

Bạch Ngưng lập tức nhắm nghiền hai mắt.

Anh đi tới bên giường, ngồi xuống, nhẹ nhàng sờ trán của cô.

"Tĩnh Hàm. Em gầy quá, cũng tiêu tụy đi rất nhiều."

"Thật xin lỗi."

Yên lặng một lúc lâu, anh giúp cô kéo chăn, đứng lên, rón rén đi ra cửa.

Khi cửa phòng ngủ lần nữa bị đóng lại, Bạch Ngưng mở mắt.

Ngô Hàm? Vừa rồi hình như cô nghe được cô gái kia tên là Ngô Hàm. Chính là cô gái có dáng vẻ ngọt ngào, xinh đẹp lại thuần khiết trong tiệc cưới hôm đó sao?

Lần trước hình như cô ấy và vị đạo diễn Quan này không có quan hệ gì đặc biệt, giờ đã là người yêu rồi sao?

Chương 133: Lấy anh nhé

Editor: Xù xấu xa

Betor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Dường như cô đã gây rắc rối cho người khác, nhưng Quan Thừa Diễm đối với Hứa Tĩnh Hàm hình như có cái gì đó, có chút giống như. tình cảm chưa dứt.

Mặc dù chiếm lấy thân thể Hứa Tĩnh Hàm, nhưng ngay tại thời điểm này cô lại ích kỷ oán trách cô ấy.

Tại sao tình cảm Hứa Tĩnh Hàm lại phức tạp như vậy, tại sao. Không thể đơn thuần một chút, đơn giản một chút sao. Cô có sinh mệnh mới, tuy nhiên nó khiến cô mệt quá, rất mệt. Cho tới bây giờ cũng không biết tương lai sẽ đi về đâu.

Lát sau, Quan Thừa Diễm lại đi vào nhìn cô, lần này, cô không thể giả ngủ nữa rồi.

"Đo nhiệt độ một chút xem sao." Anh lấy nhiệt kế ra, đưa cho cô ngậm.

"Còn sốt, đi bệnh viện nhé?" Anh có chút sốt ruột.

Bạch Ngưng vẫn lắc đầu, "Tôi không sao, ngày mai, ngày mai rồi tính tiếp, được không? Có thể ngày mai sẽ hạ sốt."

"Em Tĩnh Hàm, rốt cuộc em ở Ngôn gia đã phải chịu đựng những gì? Tại sao phải giả điên? Bọn họ ép buộc em trở về sao?"

Bạch Ngưng không nói lời nào.

"Tĩnh Hàm. Em nói cho anh biết, để anh giúp em, được không?"

Bạch Ngưng bất andịch người, không khéo đụng đến cái chân bị đau "au" một tiếng.

"Sao rồi? Động đến cái chân đau sao?" Quan Thừa Diễm chạy đến cuối giường, nhìn một chút, cho thêm ít đá vào túi chườm.

Đá đụng vào chân, Bạch Ngưng đau đến khóc ra tiếng.

Quan Thừa Diễm nhìn cái chân sưng đỏ của cô, cực kỳ nhẹ nhàng giúp cô xoa xoa, trong lòng đau đốn từng trận, đột nhiên ngẩng đầu lên, nói: "Tĩnh Hàm, chúng ta kết hôn, được không?"

Bạch Ngưng bất ngờ ngẩn người. Cúi đầu, không dám nhìn anh.

Cô chỉ cho rằng, quan hệ của bọn họ không đơn giản, nhưng không ngờ rằng đã đến bước này.

"Thật ra thì em là vì anh mới gả cho Ngôn Lạc Quân, đúng không? Nhìn thấy dáng vẻ em ở bệnh viện, anh thật sự rất rất đau lòng, nếu như không có anh, cuộc đời của em chắc chắn sẽ không như vậy, đều là anh hại em. Tĩnh Hàm, lấy anh nhé, được không?" Anh nhìn cô, nói.

Bạch Ngưng nắm chặt hai tay, lắc đầu.

"Chúng ta, không thể trở lại được." Nghe nói, những lời này là của Trương Ái Linh trong Mười tám xuân, là câu nói của Cố Man Trinh "Thế Quân, chúng ta không thể quay trở lại được." Không thể không nói, những lời này thật sự rất cảm động, cô nghĩ nó thích hợp với những người đã từng yêu nhau.

"Tĩnh Hàm. Tại sao. " Nghe cô nói vậy, Quan Thừa Diễm hết sức bi thương.

"Anh nói thật, chúng ta kết hôn, bắt đầu lại từ đầu, được không? Để anh bù đắp lại cho em, để anh bảo vệ em, che chở em, được không? Tĩnh Hàm." Anh lập tức bắt lấy tay cô.

Bắt đầu lại từ đầu.

Những chữ này, khiến mũi cô chua xót, đau đớn trong lòng.

Tại địa phương xinh đẹp kia, người đó đã từng cầm chậu hoa anh thảo, nói với cô "chúng ta bắt đầu lại từ đầu.".

Kết quả thì sao? Bọn họ chỉ hành hạ lẫn nhau, đau sâu vào tận tim phổi.

Những chữ này, cô không tin nữa, không thể tin nữa. Không thể trở lại, nhất định không thể trở lại.

Nhìn cây khô lá úa ngoài cửa sổ như tình yêu đã chết của họ, nước mắt cuối cùng cũng trào ra khỏi hốc mắt.

"Không thể nào, ngay từ đầu đã là sai lầm, cần gì phải sai lầm lần nữa." Cô nói một cách thê lương, nhưng rất dứt khoát.

Nghe đáp án đó của cô, Quan Thừa Diễm hết sức ngạc nhiên, nghi ngờ, rồi lại đau lòng. Anh nắm vai của cô, nhìn cô nói: "Nhưng em vẫn yêu anh đúng không? Anh không tin, không tin em sẽ quên anh, quên tất cả những gì của chúng ta."

Bạch Ngưng quay đầu lại nhìn anh, nói: "Không, tôi không yêu anh nữa rồi."

"Không thể nào!" Quan Thừa Diễm kích động tăng thêm sức lực trong tay. "Em biết rõ anh sẽ không tin mà, làm sao có thể mới một năm ngắn ngủi mà em đã quên anh? Anh nhớ em từng nói, chuyện em luôn cố gắng làm chính là quên anh, cố từ lúc chúng ta gặp nhau, nhưng càng cố gắng càng đau khổ, càng muốn quên thì yêu càng sâu. Bây giờ, em

nói quên anh, anh tuyệt đối không tin."

"Không thể quên một người, chính là vì chưa gặp được người khác. Khi gặp được người anh có thể yêu thương, tất cả sẽ không còn khó khăn như vậy nữa."

"Ai?" Quan Thừa Diễm lập tức hỏi. "Ngôn Lạc Quân? Em nói là em yêu Ngôn Lạc Quân sao?"

Nhắc tới anh, không cần giả vờ nước mắt cũng có thể chảy xuống, cô gật đầu.

"Không thể nào. Làm sao em có thể yêu hắn, làm sao có thể." Quan Thừa Diễm lắc đầu, không thể nào tin nổi.

"Có thể." Bạch Ngưng khẳng định nói: "Tôi yêu anh ấy, đã quên anh rồi."

"Vậy tại sao em muốn trốn khỏi bệnh viện mà không cùng hắn phục hôn?" Quan Thừa Diễm hoài nghi hỏi.

Bạch Ngưng ghen ngào một lát, nói: "Bởi vì giữa chúng tôi có quá nhiều cách trở, lại bị số phận trêu đùa.Ở bên nhau chỉ khiến cả hai thêm đau khổ, khiến cả hai không thể thờ được, cho nên, tôi mới rời đi."

Quan Thừa Diễm vẫn không muốn tin, nhưng nhìn nước mắt của cô, đau khổ của cô, khiến anh không thể nào không tin.

Anh từng thấy rất nhiều diễn viên, biết bọn họ có thể diễn tình cảm y như thật.Nhưng cho đến nay, vẫn không thấy diễn viên nào có thể diễn được như người trước mặt, bởi vì. Đây không phải là diễn, mà là....

Một năm qua, Hứa Tình Hàm vẫn là người phụ nữ vì yêu mà sống, vẫn luôn chìm đắm trong lốc xoáy tình yêu, nhưng lại từ vòng xoáy này chuyển sang vòng xoáy khác.

Anh chỉ còn là quá khứ của cô, thực sự đã là quá khứ.

Quá khứ, vĩnh viễn sẽ không trở lại.

"Thật xin lỗi." Cô nói.

Quan Thừa Diễm luống cuống lắc lắc đầu, nói: "Không sao."

"Em Em đói bụng không, anh đi nấu canh, bưng tới cho em." Nói xong anh liền đi ra ngoài.

Bạch Ngưng cắn môi, khẽ thở dài một hơi.

Chuyện tình cảm thật đúng là đày đọa con người.

Cả cô, cả Ngôn Lạc Quân, cả Quan Thừa Diễm, và có lẽ cả Hứa Tĩnh Hàm cũng thế.

.

Uống xong canh, anh lần nữa đỡ cô đi ngủ.

Nhìn giường, cô đột nhiên kinh ngạc, ngượng ngùng nói: "Đây. Là giường của anh? à"

"Ừ." Quan Thừa Diễm gật đầu.

"Vậy anh ngủ ở đâu?" Trên mặt có chút ửng hồng, cô hỏi.

Quan Thừa Diễm giúp cô đắp chăn, nói: "Bên ngoài không phải có ghế sa lon ư, anh ngủ trên sofa là được, rất rộng."

"Này."

"Không sao, em chăm sóc thân thể cho tốt, ngày mai ngàn vạn lần cũng không thể để phát sốt lại." Anh dịu dàng nói.

.

Ánh sáng vàng nhạt từ bên ngoài rèm cửa sổ xuyên qua, khiến bày trí trong phòng thấp thoáng mơ hồ. Ngủ trên chiếc giường xa lạ, nhìn căn phòng xa lạ, nghĩ tới việc ban nãy rồi lại nghĩ tới người kia, trong lòng tràn đầy lo lắng và mệt mỏi.

Chỉ mong. Lần này, thật sự đã rời xa.

Tin tức giải trí ngày hôm sau, trang đầu không phải là Quan Thừa Diễm, cũng không phải là Hứa Tĩnh Hàm, càng không phải buổi họp báo phóng viên của ca sĩ trẻ, mà là ảnh nóng của diễn viên trẻ Ngô Hàm.

Mấy hình ảnh bị đưa ra ánh sáng đó, hầu hết là những hình ảnh thân mật của cô với đạo diễn Quan Thừa Diễm.

Nghe nói, Ngô Hàm sơ ý mất điện thoại, nghe nói, mấy tấm hình này là từ người nhặt được điện thoại đó truyền lên mạng.

Tin tức này vừa ra, vấn đề mọi người quan tâm không chỉ có Ngô Hàm là dục nữ hay ngọc nữ, vóc người cô đẹp hay không, đó có phải chiêu trò lăng xê hay không, mà chỉ quan tâm đến mối quan hệ giữa Ngô Hàm và vị đạo diễn kia.

Chương 134: Chuyện trong làng giải trí

Editor: Xù xấu xa

Betor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Quan Thừa Diễm thật ra là một đạo diễn nổi tiếng trắng hoa, có người nói anh là đạo diễn háo sắc, có người nói anh lăng tữ đa tình, cũng có người nói anh mị lực vô song. . . . Tóm lại, anh có rất nhiều scandal, đều là liên quan đến mấy ngôi sao nữ. Nhưng quan hệ với Ngô Hàm lần này, nhiều người tin rằng: Ngô Hàm chính là của người tình mới của anh, hoặc có thể là bạn gái mới.

Tin tức vô cùng sôi nổi, đến tận hai ngày sau Ngô Hàm mới ra mặt giải thích.

Nghe nói, cô khóc như hoa lê ướm mưa, ghen ngào không thành tiếng.

Cô nói, tất cả đều là lỗi của cô. Cô vừa mới vào giới diễn viên, ôm ấp tâm hồn ngây thơ của thiếu nữ, là mối tình đầu, nên đã yêu trúng Quan đạo diễn thành thực đẹp trai, lại hết lòng nâng đỡ cô kia.

Sau khi khổ sở mâu thuẫn, cuối cùng phát hiện Quan Thừa Diễm cũng có tình cảm với cô. Hai người khổ sở dây dưa, cuối cùng, Quan Thừa Diễm nói cho cô biết, anh và vợ tình cảm đã sớm rạn nứt, chỉ vì đứa con và danh tiếng mới ở bên nhau. Bây giờ đã gặp được tình yêu chân chính, anh sẽ ly hôn, ở bên cô.

Phá hỏng gia đình của người ta Ngô Hàm vừa đau lòng vừa vui mừng, chỉ chờ anh ly hôn thật. Ai ngờ sau khi ly hôn, cô lại phát hiện anh và người tình có scandal mấy năm trước - Hứa Tĩnh Hàm giờ lại dây dưa.

Điện thoại di động bị nhặt được, hình ảnh bị đưa ra ánh sáng, cô không còn gì để nói, khổ sở muốn tự sát, cuối cùng nhờ bạn tốt khuyên ngăn.

Như người sống lại cô dứt khoát chia tay với Quan Thừa Diễm đa tình, toàn tâm toàn ý tập trung cho sự nghiệp diễn xuất, báo đáp người hâm mộ.

"Ngô Hàm, tôi đã coi thường cô rồi, cô đúng là học được chút bản lĩnh, biết làm cách nào để một bước thành danh rồi à!"

.....

"Cô không biết loại mảnh khoe này rất đáng khinh thường sao?"

.....

Bạch Ngưng chân đi cà nhắc ra ngoài rót nước, nghe được trong thư phòng tiếng Quan Thừa Diễm giận đến không kìm chế được.

Anh và Ngô Hàm sao vậy? Sao lại giận dữ như vậy, có phải là tại cô không?

.....

"Cô làm gì là chuyện của cô, cô lợi dụng tôi để đi lên cũng là chuyện của cô, nhưng tại sao cô lại muốn kéo Tĩnh Hàm vào? Cô ấy gây trở ngại gì cho cô sao?"

.....

Nghe được hai chữ "Tĩnh Hàm", trong lòng cô giật thót.

Làm Hứa Tĩnh Hàm lâu quá rồi nên giờ nghe đến cái tên đó là đã có phản xạ biết chắc là đang nói cô rồi.

Thì ra cô đã đoán đúng, bọn họ quả nhiên vì cô mà cãi nhau.

Trong lòng dâng lên một chút áy náy, Bạch Ngưng quyết định vào xem một chút.

"Bốp" một tiếng điện thoại bị đập mạnh xuống, trong phòng truyền đến tiếng đập bàn.

Bạch Ngưng ngừng một chút rồi mới đẩy cửa đi vào, đi cà nhắc tới trước bàn đọc sách, đặt cái chén ở trước mặt anh.

"Uống ngụm nước đi." Cô nhẹ nhàng nói.

"Mau ngồi đi, chân em không thể đi lung tung." Quan Thừa Diễm vội vàng nói.

Bạch Ngưng ngồi xuống một bên, hỏi: "Sao vậy? Anh và Ngô Hàm xảy ra chuyện gì sao? Có phải vì tôi không?"

"Không phải." Anh nói.

"Là anh có lỗi mới phải." Quan Thừa Diễm thở dài, chuyển màn hình máy vi tính về phía cô.

Tiêu đề là: "Những sự kiện trước giờ của Ngô Hàm Quan [1]."

Sự kiện cuối cùng là diễn viên mới Ngô Hàm lại được thêm vào danh sách phong lưu của Quan Thừa Diễm, nữ hoàng scandal Hứa Tĩnh Hàm sau khi kết hôn, ly hôn, tác phong "phóng dăng" vẫn không thay đổi.

Chuyện của giới nghệ sĩ, cô không hiểu nhiều, cô cũng biết danh tiếng của Hứa Tĩnh Hàm trước nay không tốt, cái này cũng giống như đại đa số nữ diễn viên xinh đẹp nổi tiếng mà thôi, luôn bị chỉ trích nhưng lúc nào cũng hot.

Cho nên dù khiến danh tiếng của Hứa Tĩnh Hàm xấu thêm cô có hơi phiền muộn, nhưng cũng không đến nỗi quá khổ sở.

Nhìn xuống phía dưới, có mấy dòng chữ hấp dẫn cô.

"Phóng viên đã chứng thực, tổng giám đốc Ngôn Lạc Quân của tập đoàn Thịnh Thế ở Trung Quốc đã trở về tổng bộ tại Mỹ, kế hoạch phục hôn cùng Hứa Tĩnh Hàm trước đó đã không thành. Có vài người thấy Quan Thừa Diễm và Hứa Tĩnh Hàm ở trước khách sạn, cho Ngô Hàm nói Quan Thừa Diễm và Hứa Tĩnh Hàm ở bên nhau, rất có thể là thật".

Ánh mắt Bạch Ngưng dừng lại thật lâu ở câu "Ngôn Lạc Quân đã trở về tổng bộ bên Mỹ."

Anh đi về tổng bộ ở Mỹ? Anh mặc kệ cô rồi sao?

Khó trách. Khó trách liên tiếp mấy ngày qua anh chưa từng tìm đến, thì ra là. Anh đã đi rồi, dù cô mất tích ở bệnh viện, anh cũng không quan tâm.

Trong lòng trào dâng sự chua xót.

Bọn họ, cuối cùng đã hết thật rồi sao?

"Tĩnh Hàm, Tĩnh Hàm?"

"Hả?" Bạch Ngưng vội nén nước mắt.

"Em có nghĩ tới việc sẽ ra mặt giải thích không, sau đó nhân cơ hội tuyên bố chính thức trở lại?" Quan Thừa Diễm nghiêm túc hỏi.

Bạch Ngưng khẳng định nói: "Em sẽ không ra mặt."

"Tại sao? Đây không phải là một cơ hội rất tốt sao?"

"Bởi vì. Em không định trở lại giới giải trí."

Quan Thừa Diễm nhìn cô, có chút không tin, hỏi: "Em nói thật sao?"

Bạch Ngưng gật đầu.

"Vậy em có tính toán gì khác không?"

"Em." Cô vốn nghĩ, cứ ở nhà anh mãi cũng không ổn, muốn mở miệng nhờ anh giúp cô, nhưng cô là ngôi sao nổi tiếng sao không tự đi phát triển, mà lại không biết xấu hổ cả ngày không làm gì còn phải vay tiền người khác?

"Giới giải trí quá phức tạp, quá đáng sợ, em không có hứng thú nữa. Còn dự định khác. Trước em có nghĩ qua sẽ làm phiên dịch, giờ cũng muốn thử một lần." Phiên dịch. Cô tự nhận là mình không có năng lực đó, chỉ sợ rằng làm cả đời cũng chỉ có thể duy trì được cuộc sống mà thôi.

"Quyết định này của em thật sự khiến anh giật mình, cũng thấy rất kỳ lạ." Quan Thừa Diễm cười một tiếng, "Mặc dù ngoại ngữ của em không tệ, nhưng muốn nổi trội hơn người trong lĩnh vực này cũng không phải là chuyện một sớm một chiều. Tất cả đều phải làm lại từ đầu, em nhất định muốn đổi nghề sao?"

Bạch Ngưng gật đầu khẳng định. Không phải cô không muốn làm việc kiếm nhiều tiền mà mấu chốt là cô không làm được! Nghĩ như vậy, cô phát hiện mình thật tệ.

"Tĩnh Hàm, em sao vậy hả ? Rốt cuộc em định làm gì, thế này không giống em chút nào?" Quan Thừa Diễm ngạc nhiên hỏi.

Bạch Ngưng hốt hoảng, bưng cái cốc trước mặt lên, tay bỗng mất thăng bằng khiến cái cốc rơi xuống bàn.

"Xin lỗi, xin lỗi." Bạch Ngưng luôn miệng nói xin lỗi, vội vàng đứng dậy dọn dẹp, xé một miếng khăn giấy nhanh chóng lau bàn.

Một xấp giấy trên bàn bị nước thấm ướt, Bạch Ngưng cầm giấy, xấu hổ vô cùng cúi đầu.

"Đạo diễn Quan. tôi. Thật xin lỗi, cái này, cái này làm sao bây giờ."

"Không sao, trong máy vi tính còn lưu, in lại là được." Quan Thừa Diễm nói xong, không nhúc nhích nhìn cô.

"Thật xin lỗi, thật thật xin lỗi." Cô cúi đầu, hận không cho chính mình mấy bạt tai được. Ăn của người ta, ở nhà người ta, còn làm hỏng tài liệu của người ta, cô thật đúng là.

Quan Thừa Diễm nhìn ánh mắt cự tuyệt của cô, từ khó hiểu chuyển thành không chắc chắn.

Hứa Tĩnh Hàm mười sáu tuổi ra mắt, mười tám tuổi được anh chọn làm nữ diễn viên phụ trong một bộ phim của anh. Kết quả bộ phim truyền hình đó vô cùng thành công, nữ chính trở nên nổi tiếng, mà nữ phụ còn nổi tiếng hơn. Từ đó về sau, bọn họ từ quan hệ hợp tác, thành bạn bè, rồi thành người yêu, ở bên nhau ròn rã năm năm. Chuyện của cô, tính tình của cô, thói quen của cô, tất cả anh đều biết. Thế nhưng lần này ở chung chỉ hai ngàyngắn ngủn, anh nhiều lần cảm thấy kỳ lạ. Cô ở trước mắt anh đã thay đổi quá nhiều, dường như không phải là cô nữa rồi.

[1] Tác giả dùng cách chơi chữ, bề ngoài là chỉ Ngô Hàm nhưng thực chất là nhắc đến cả 3 người Ngô Hàm, Hứa Tĩnh Hàm và Quan Thừa Diễm.

Chương 135: Em không giống cô ấy

Editor: Xù xấu xa

Betor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Thật lâu sau đó, anh mới nói: "Từ lúc nào em lại trở nên dễ xấu hổ như vậy, từ lúc nào em lại đối xử với anh xa lạ như thế, rốt cuộc là từ lúc nào mà em lại từ bỏ thói quen từ trước đến nay không cho phép người khác dùng khăn giấy lau bàn, sao giờ em lại dùng khăn giấy lau?"

Biết bản thân làm không đúng. Bạch Ngưng sững sốt.

Cô không biết Hứa Tĩnh Hàm có nhiều thói quen như vậy. Bác Thẩm không biết, Ngôn Lạc Quân không biết, nhưng Quan Thừa Diễm biết.

Cô chỉ có thể nói: "Con người rồi sẽ thay đổi "

Những lời này rất đúng, mặc dù không đủ để xóa tan nghi ngờ trong lòng Quan Thừa Diễm.

"Tôi. tôi ra ngoài trước." Cô vội vã đi ra cửa, giống như đang trốn tránh cái gì.

Quan Thừa Diễm cảm thấy tình huống này giống như đã từng xảy ra.

Vừa nãy khi anh đọc kịch bản.

Là kịch bản của một bộ phim với đề tài xuyên không rất hot hiện nay.

Trong đó vừa khéo có một cảnh tương tự. Vai nam chính cảm thấy nữ chính kỳ lạ, hỏi cô, sau đó nữ chính tâm ý hoảng loạn rời đi.

Nhưng tình thế hiện giờ, là kịch bản sao? .

Nhưng cô quả thật không giống cô nữa rồi.

Buổi tối lúc Quan Thừa Diễm đến phòng khách pha trà, Bạch Ngưng mới từ phòng tắm ra ngoài.

"Còn phải làm việc sao?" Cô hỏi.

"Ừ, tối nay phải xem hết kịch bản mới." Anh trả lời.

"À." Bạch Ngưng nhìn anh, rất muốn nói chuyện nhà ở.

Cô không muốn ở chung nhà với anh, muốn vay anh ít tiền, nhưng lại không biết mở miệng làm sao.

Chuyện này cần da mặt phải dày cơ.

Mà da mặt của cô luôn luôn không dày.

"Thừa Diễm, tôi."

Buổi chiều cô đã suy nghĩ rất lâu, cảm thấy nếu như Hứa Tĩnh Hàm có quan hệ với anh, thì phải gọi tên anh.

"Tôi."

Quan Thừa Diễm ngẩng đầu lên, chỉ thấy cô xoa tóc, khiến chiếc cổ trắng nõn trông càng dài nhỏ, nước da mịn màng và khuôn mặt phiem hồng của cô dưới chiếc áo choàng tắm trắng càng thêm nổi bật khiến người ta mê muội. Mà cô hơi cúi đầu, cắn môi, dáng vẻ

giai nhân thuần khiến, thật sự vô cùng mê người.

Trước kia cô quyến rũ diễm lệ, bây giờ cô ngượng ngùng ngây thờ như thiếu nữ lần đầu biết yêu. Hình như, loại khí chất này hợp với gương mặt cô hơn.

Anh say mê, rồi lại một lần nữa nghi ngờ.

Tính cách của một người sao lại thay đổi nhanh như vậy?

Bất giác anh từ từ đi về phía cô.

Khi anh đi được vài bước rồi cô mới phát hiện anh đang ở rất gần. Cô hơi ngạc nhiên ngẩng đầu lên, sau đó thấy ánh mắt của anh.

Thẳng tắp, nhìn chăm chăm vào cô.

Cô lo lắng, không kìm chế được lùi về phía sau một bước.

Thế nhưng anh lại tiếp tục đến gần, bên trong con ngươi phản chiếu ra hình ảnh của cô.

Hô hấp của Bạch Ngưng dần trở nên dồn dập, liên tưởng đến một kết quả đáng sợ.

Anh tới gần thêm nữa khiến cô bối rối suýt nữa kêu lên, nhanh chóng lùi về phía sau, bỗng dưng phải giá sách sau lưng.

Một con búp bê sứ tinh xảo rơi xuống, trang sức hình nơ bướm trên đầu văng ra.

"Thật xin lỗi, xin lỗi."

Lại tiếp tục gây họa, cô nhặt con búp bê lên, cầm cái nơ bướm vừa long ra, xấu hổ không chịu nổi, ngượng ngùng hỏi: "Cái này. Cái này, rất đắt đúng không?"

Quan Thừa Diễm đột nhiên chấn động.

Ánh mắt từ không xác định trở nên sắc bén và hoài nghi.

Anh đột nhiên tiến đến, vạch cổ áo choàng tắm của cô ra.

"A --" Bạch Ngưng hét lên một tiếng, lùi về phía sau, dựa sát vào tường, cầm búp bê chỉ về phía anh.

"Anh đừng tới đây!"

Anh thấy được nốt ruồi kia vẫn ở đó.

Có lẽ cô thật sự là cô.

Có lẽ là do anh nhìn kịch bản đến thất thần rồi.

"Em đi nghỉ sớm đi." Anh xoay người đi về phía thư phòng.

Trong lòng Bạch Ngưng vẫn còn sợ hãi, đợi anh đóng cửa thư phòng, lập tức cất con búp bê, chạy vào phòng.

Cô ôm chần nằm trên chiếc giường phẳng phiu. Nhìn cửa cô định khóa trái lại.

Nhưng. làm thế được không? Nhỡ bị anh phát hiện thì không hay lắm thì phải? Mình ăn nhờ ở đậu tại nhà người ta, còn coi phòng người ta như phòng của mình sao?

Nhưng, ngộ nhỡ, anh thật sự.

Đột nhiên nhớ ra đây là nhà anh, dù cô có khóa cửa đi nữa thì anh cũng có chìa khóa.

Cô chán nản nằm bẹp lên trên giường.

Cô nghĩ, cô phải nhanh chóng nghĩ cách rời khỏi đây thôi, bằng không quá nguy hiểm, bây giờ cô không muốn có bất cứ quan hệ gì với người đàn ông khác. Trong đầu bỗng nhiên nghĩ tới Ngôn Lạc Quân .

Ngôn Lạc Quân, cô là đang "thủ tiết" vì anh sao? Nhưng anh đã không còn ở đây nữa rồi.

Lúc nào anh sẽ trở về, lúc nào thì anh sẽ đột nhiên tới đây bắt cô về? Có lẽ anh sẽ không bao giờ để ý đến cô nữa?

Trong lòng đột nhiên dậy sóng, mà cơn sóng này lại mang một cái tên, hình như gọi là nhớ nhung.

Nửa đêm, Quan Thừa Diễm vẫn ngồi trong thư phòng.

Trước mặt anh là bàn đọc sách, trên bàn sách là con búp bê xinh đẹp bị rơi chiều nay.

Một con búp bê mặc váy ngắn màu hồng phấn, ngây thơ, lộng lẫy.

Đây là lần thứ hai anh nhìn con búp bê này. Lần đầu tiên là hơn hai tháng trước.

Ngày đó, có một chàng trai trẻ tuổi mặc áo T-shirt trắng, đội mũ lưỡi trai màu đen nhấn chuông cửa nhà anh, nói cho anh biết có chuyển phát.

Trên hộp chuyển phát viết hai chữ "hồ ly" .

Trong lòng anh thấy rất phản cảm. Hồ ly.....chính là Hứa Tĩnh Hàm. Mà dù cô không

viết, anh cũng biết đây là do cô đưa tới, bởi vì chỉ có mình cô mới tặng quà cho anh.

Trước kia khi bọn họ còn ở bên nhau, cô thường xuyên cho người mang đồ tới nhà khiến anh và vợ liên tục cãi nhau.

Cũng đã lâu như vậy rồi, cô kết hôn rồi mà vẫn tiếp tục làm vậy.

Mặc dù cô giúp anh khiến anh nhớ lại những điểm đáng yêu của cô, khiến anh lần đầu tiên có cảm giác thật sự áy náy, nhưng dù vậy anh vẫn cực kỳ chán ghét tình cảm điên loạn của cô.

Mở hộp giấy chuyển phát ra, bên trong là con búp bê sứ.

Lại là cái này, trước kia cô từng đưa đến búp bê vải, còn là búp bê nguyên rửa, khi đó bọn họ cãi nhau, cô chờ anh nói lời xin lỗi trước. Nhưng cô không biết, anh đã sớm ngán rồi.

"Ba, cơm chín rồi!" Con gái từ phòng bếp chạy ra.

Anh cuống quýt đặt con búp bê lên kệ trang trí, sau đó bẻ gãy hộp giấy, ném vào thùng rác.

Ngày đó, chính là lần đầu tiên anh nhìn con búp bê này, vội vàng nhìn qua loa một cái. Sau lần đó, nó luôn ở cái chỗ bụi bặm ấy.

Hôm nay, anh lại nhìn nó.

Bởi vì mới vừa nãy, ngay tại đây, chủ nhân của con búp bê này, nhìn nó lại không hề có ấn tượng, còn hỏi có phải rất đắt không.

Anh thấy ngạc nhiên, hơn nữa chuyện này cùng với mọi chuyện khác đều có liên hệ, càng lúc càng kỳ lạ.

Tại sao?

Tiện tay cầm con búp bê lên, tùy ý lắc lắc.

Sau đó, anh vô ý nhìn thấy mặt dưới có một cái nút.

Con búp bê này bên dưới có lỗ rỗng, bên ngoài lỗ rỗng lại dùng nút nhựa bịt kín.

Anh chậm rãi rút cái nút nhựa ra, bên trong lộ ra một góc toa thuốc được gấp lại.

Đêm khuya Bạch Ngưng bất ngờ tỉnh lại, híp híp mắt, đang chuẩn bị ngủ lại thì mơ hồ cảm thấy ánh sáng đèn ngủ.

Đợi chút, đèn ngủ thật sự đang bật.

Cô mở mắt ra, thấy ánh sáng chiếu từ đèn ngủ, cũng nhìn thấy người đứng ở đầu giường.

Một người, một người đàn ông, một người đáng lẽ đang ngủ ở ngoài sa lon -- Quan Thừa Diễm.

Cô định kêu to nhưng rồi lại thôi, lập tức co chân núp ở trên giường, đôi mắt kính hãi lại phòng bị nhìn anh.

Anh cũng nhìn cô.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy thật lâu, anh đột nhiên hỏi: "Tĩnh Hàm, còn nhớ khi chúng ta ở biển Aegean, em đã nói gì với anh không?"

Chương 136: Thân phận

Editor: Xù xấu xa

Betor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Hai người cứ nhìn nhau như vậy thật lâu, anh đột nhiên hỏi: "Tĩnh Hàm, còn nhớ khi chúng ta ở biển Aegean, em đã nói gì với anh không?"

Bạch Ngưng hồi hộp nắm chặt chần, cố hết sức lấy lại tinh thần, trả lời: "Tôi nói, chuyện quá khứ đều đã qua rồi."

"Em nói, em vĩnh viễn sẽ không lừa anh, chúng ta còn cùng nhau ở du thuyền kêu to ‘ em/anh yêu anh/em ’, cùng nhau ước hẹn trăm năm, còn cùng nhau."

"Tôi nói, quá khứ đều đã qua, tôi không còn yêu anh nữa, người tôi yêu là Ngôn Lạc Quân!" Bạch Ngưng khẳng định nói.

"Chúng ta chưa từng đi biển Aegean." Quan Thừa Diễm nhìn cô, chậm rãi nói.

Bạch Ngưng cứng đờ, nhìn thẳng về phía anh.

"Em. Không phải Tĩnh Hàm, đúng không?" Anh hỏi. Vẻ mặt rất bình tĩnh, nhưng chỉ có anh mới biết trong lòng mình căng thẳng đến mức nào.

Chuyện lạ lùng như thế thực sự không thể tin nổi, anh nghĩ chẳng lẽ mình sẽ gặp chuyện chỉ có như trên ti vi kiasao, phải chăng có nguy hiểm đang chờ anh sao. Nhưng anh không kìm chế được, không kìm chế được mà nửa đêm nửa hôm tìm hiểu đến cùng.

Cô quả nhiên ngây ra, khuôn mặt trắng bệch.

"Anh. Tôi không hiểu anh vừa nói gì?" Cô khó có thể tưởng tượng có người lại đoán ra.

Quan Thừa Diễm nói: "Em và cô ấy có rất nhiều bất đồng, thật sự là hai người khác nhau. Dĩ nhiên, việc này cũng không đủ để anh khẳng định, trong lòng anh chỉ thấy vô cùng kỳ lạ. Cho đến khi anh nhìn thấy tờ giấy này." Anh lấy ra một tờ giấy viết thư, đưa cho cô.

Bạch Ngưng gần như run rẩy nhận lấy tờ giấy.

Là một phong thư, hoặc nên nói là một đoạn tự sự:

Thật xin lỗi, em lại cho người tặng quà anh rồi. Em nhớ anh đã nói anh rất ghét điều đó, vậy mà em vẫn không kìm chế được không ngừng tặng anh, nhưng em thật sự không muốn anh ghét em...

Cũng may, có lẽ đây là lần cuối cùng.

Lần cuối cùng, anh vui không?

Em nghĩ chắc anh rất vui.

Em là người rất phiền phức, rất đáng ghét, luôn khiến người khác phát điên.

Ha ha, anh nhất định cũng nghĩ như vậy, nhất định hi vọng đồ điên như em sẽ không say đắm anh nữa, không cần yêu anh đến chết đi sống lại nữa.

Thật ra thì em cũng muốn vậy, em và anh đều có suy nghĩ giống nhau. Nhưng mà em không có bản lĩnh đó, em không kìm chế được mình.

Em cho là em rời khỏi anh, rời khỏi làng giải trí, có một người chồng cùng với một đứa

con, biết đâu sẽ từng chút từng chút quên anh, hoặc có thể sẽ không yêu anh điên cuồng như thế nữa.

Nhưng em phát hiện, em đã hết thuốc chữa rồi, em không thoát khỏi anh được, dù làm cách nào em cũng không thoát khỏi dục vọng muốn dây dưa cùng anh.

Em đã yêu đến mức quên đi chính mình, đã yêu đến phát điên.

Anh lại dùng sự đa tình của mình xé nát chút tình cảm của em còn sót lại trên người anh.

Em không muốn như vậy, không muốn tiếp tục chịu đựng đau khổ như địa ngục này nữa.

Em rốt cuộc cũng nghĩ ra, em đã có biện pháp khiến anh vui vẻ một lần!

Ha ha, có phải anh đang cười nhạt đúng không, có phải thấy khinh thường rồi đúng không?

Mà nói thật, nếu như em không làm phiền anh nữa, không xuất hiện trước mặt anh nữa, chẳng lẽ anh lại không vui sao?

Nghe nói uống một trăm viên thuốc ngủ có thể khiến linh hồn và thân thể tách lìa, có thể khiến em không khổ sở nữa.

Nửa đêm, linh hồn em sẽ phiêu diêu nơi nào?

Diễm, thật ra thì em còn muốn hỏi, anh có đến ngăn cản không?

Ha ha, thật ra thì em biết rõ anh sẽ không đến ngăn cản, bởi vì anh vốn sẽ không thấy tờ giấy này. Anh nhất định sẽ để con búp bê này trong một góc phòng nào đó quanh năm suốt tháng cho mà xem.

Em tin rằng sau đêm nay, em sẽ được giải thoát, sẽ vui vẻ lần nữa.

Anh cũng thế.

Giấy viết thư từ tay Bạch Ngưng rơi xuống giường.

Quan Thừa Diễm thở dài, nói: "Cô ấy nói rất đúng, tôi thật sự không thấy, thật sự tiếc tay ném con búp bê này vào một góc."

"Ngày đó, cô ấy đưa con búp bê này tới, theo lý thuyết, ngày hôm sau sẽ có tin cô ấy tự sát, nhưng không có. Ngược lại mấy ngày sau, tôi gặp lại cô ấy trong tiệc cưới một người bạn. Lần đó là lần đầu tiên tôi cảm thấy kỳ lạ. Nhất cử nhất động của cô ấy đều thay đổi, nụ cười hút hồn cũng thay đổi, ngay cả ánh mắt nhìn tôi cũng thay đổi. Lần thứ hai, cô ấy gặp tôi ở trên đường, gọi tôi là tiên sinh, nét chữ cũng khác hoàn toàn trước kia. Sau này, cô ấy ở cùng tôi, tôi mới biết rằng tất cả mọi thứ đã thay đổi, cô ấy thật sự không còn là cô ấy nữa. Em có thể nói cho tôi biết tại sao không?"

"Bởi vì." Bạch Ngưng chậm rãi nói, "Cũng vào buổi tối hôm đó, tại một nơi khác, có một cô gái cũng tự sát. Khi cô gái đó tỉnh lại, phát hiện mình có thân phận mới."

Hai người cùng yên lặng.

Quan Thừa Diễm không thể tin được, cô gái có gương mặt quen thuộc trước mắt thật ra đã chết rồi, giờ chẳng biết đã ở nơi đâu. Mà trước mặt anh nay lại là một người khác, một người vốn đã chết.

Những chuyện đó nghe thật rợn người.

Trong đêm yên tĩnh, đủ loại thanh âm phát ra.

Tiếng nhánh cây lay động, tiếng côn trùng kêu, thỉnh thoảng lại có tiếng mèo kêu.

. Tất cả những âm thanh này, khiến đêm càng thêm yên tĩnh.

"Rất xin lỗi." Cô mở miệng trước.

"Chuyện đến nước này tôi cũng không biết nên làm cái gì mới phải, tôi không thể đi tìm người quen, cũng không quen biết những người khác, cho nên chỉ có thể nhờ anh giúp đỡ, chỉ có thể giả mạo cô ấy."

"Em. Vậy em biết cô ấy đi đâu không?" Lời nói của anh có chút lộn xộn.

Bạch Ngưng lắc đầu, "Tôi không biết, không biết gì cả."

"Em. Tôi. Em ngủ trước đi" Quan Thừa Diễm đột nhiên xoay người, đi ra khỏi phòng.

Cô biết, anh khó có thể chấp nhận chuyện này, dù chính cô, cho đến tận bây giờ, cũng khó mà tiếp nhận.

Hôm nay, cuối cùng cô cũng biết, thì ra Hứa Tĩnh Hàm đã chết rồi, cũng tự sát giống cô.

.

Sau khi biết rõ sự thực, hai người cũng không biết sẽ đối mặt với nhau như thế nào.

Từ người yêu đột nhiên biến thành người xa lạ, thật không biết đối mặt như thế nào.

Bạch Ngưng càng không biết bây giờ cô nên gì.

Ánh mặt trời ấm áp rực rỡ ngoài cửa sổ, dường như muốn nói cho cô tương lai tươi sáng phía trước, nhưng cô không biết ngày mai có tốt như vậy không.

Cô đứng ngẩn người cạnh cửa sổ hồi lâu, đang định quay đầu lại vô tình nhìn sang cửa

số tầng lầu đối diện, thấy một cái máy ảnh đặt trên giá đang chĩa thẳng về phía mình.

Ngây người nửa giây, cô đột nhiên tỉnh táo, lập tức chạy tới thư phòng.

"Này. Hình như có người ở đối diện chụp hình chúng ta!"

Quan Thừa Diễm đứng lên, theo cô đi về phòng ngủ, lập tức kéo rèm cửa lại.

"Thật là! Chỗ nào cũng có!" Anh tức giận nói.

Bạch Ngưng biết mình lại hại anh gặp scandal rồi.

"Rất xin lỗi." Dù không thích, nhưng cô chỉ có thể nói ra ba chữ này. Cô không biết, ngôi sao luôn phải kéo rèm cửa lại.

"Không có gì, không cần nói xin lỗi." Quan Thừa Diễm trả lời.

"Nếu không, tôi tìm cho em một chỗ ở khác được không?" Anh hỏi tiếp.

Bạch Ngưng ngẩng đầu lên nhìn anh.

Nếu như là Hứa Tĩnh Hàm, cô còn có thể nói được, là Bạch Ngưng, cô nói thế nào mới phải?

Chương 137: Công việc mới

Editor: Xù xấu xa

Betor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Bạch Ngưng ngẩng đầu lên nhìn anh.

Nếu như là Hứa Tĩnh Hàm, cô còn có thể nói được, là Bạch Ngưng, cô nói thế nào mới phải?

"Tôi. Anh giúp tôi trước, sau này tôi trả tiền lại cho anh được không?" Cô vừa xấu hổ vừa ngại ngừng nói khẽ.

Quan Thừa Diễm vội vàng nói: "Thì ra là chuyện này à, chuyện này cũng đâu có gì, dù em em không phải là Tĩnh Hàm, nhưng chúng ta cũng có quen biết, không phải sao?"

Bạch Ngưng cắn cắn môi, nói: "Tóm lại, cảm ơn anh."

"Em. Tên gì?" Quan Thừa Diễm hỏi.

"Bạch Ngưng." Rất lâu rồi, cô không nghe được cái tên này.

"Cái tên rất giống khí chất của em." Anh hơi mỉm cười nói.

Bạch Ngưng cúi đầu, cũng cười nhẹ.

Hôm sau, anh sắp xếp một căn nhà khác, giúp Bạch Ngưng dọn đến.

Đối với tình trạng hiện giờ của cô còn có thể ở một nơi tốt như vậy, cô cảm thấy không thích hợp lắm, nhưng cũng không biết nói gì hơn.

"Đồ dùng hàng ngày không có, chúng ta đi siêu thị một chuyến."

Bạch Ngưng chỉ có thể xấu hổ gật đầu.

Hai người đến siêu thị, mua được một đồng đồ lớn, bận rộn ở quầy thu ngân cả buổi.

"Ba trăm chín mươi tám tệ." Nhân viên thu ngân nói.

Quan Thừa Diễm lấy bốn trăm tệ tiền mặt, đứng trước mặt Bạch Ngưng nói: "Lấy hộp kẹo cao su đi."

"Ừ." Bạch Ngưng xoay người, nhanh chóng liếc toàn bộ kệ hàng, phát hiện có rất nhiều loại, hỏi: "Lấy loại nào đây?"

"Trừ Doublemint ra thì loại nào cũng được."

Bạch Ngưng cười nhẹ một tiếng, tùy ý cầm một hộp nhãn hiệu mới, vị chanh.

Giúp nhân viên thu ngân bỏ đồ vào túi mua hàng, hai người ra khỏi siêu thị.

Ngồi lên xe, Quan Thừa Diễm nói: "Kẹo cao su đâu?"

Bạch Ngưng lấy từ trong túi ra một cái hộp, đưa anh.

Quan Thừa Diễm cầm cái hộp nhìn thật lâu, sững sờ nhìn cô.

"Em."

Bạch Ngưng quay đầu, "Sao vậy?"

" Jissbon."

"Anh không thích sao? Tôi chưa ăn bao giờ, tùy tiện cầm lấy thôi." Bạch Ngưng nói.

Quan Thừa Diễm vẫn giữ nét mặt không tin nổi sững sờ nhìn cô, không nhin được "phụt" cười một tiếng.

Bạch Ngưng có dự cảm xấu, nhìn cái hộp.Lúc này mới phát hiện ra, trên chữ vị chanh kia còn có một hàng chữ nhỏ: bao cao su tránh thai làm từ cao su thiên nhiên.

.

Bao cao su. Bao cao su.

Mặt đỏ như bị đốt, chỉ muốn biến mất trong không khí cho rồi.

Quan Thừa Diễm ho khan hai cái, nói: "Thật bất ngờ, thật rất bất ngờ, em bao nhiêu tuổi rồi?"

Bạch Ngưng ngượng ngùng cúi đầu, rất muốn nói mình mười tuổi.

"Hai mươi hai." Tiếng như muỗi kêu.

Hai vai Quan Thừa Diễm hơi run run, nghe đáp án này xong thì run rẩy càng mạnh.

"Thời buổi này, con gái giống như em không còn nhiều đâu." Anh nói, xoay đầu lại nhìn cô.

"Thật ra thì tôicó biết mà, chẳng qua không nhìn rõ chữ." Bao cao su á, cô biết mà, chỉ là. chưa từng mua thôi.

Quan Thừa Diễm mỉm cười nhìn cô, cảm thấy gương mặt cô rực rỡ như hoa đào, nhìn cô có cảm giác như gió xuân lướt qua tim.

Trở về nhà trọ, Bạch Ngưng ngượng ngùng đứng trước mặt Quan Thừa Diễm, giống như thiếu nữ mới biết yêu đối mặt với bạch mã hoàng tử trong lòng, ngượng ngùng cúi đầu nhỏ giọng nói: "Buổi chiều. Anh ở lại đây ăn cơm được không? Tôi làm."

Quan Thừa Diễm gật đầu một cái.

Bạch Ngưng đỏ mặt, tươi cười rạng rỡ, nói: "Vậy anh ngồi ở đây một lát nhé!" Nói xong chạy vào phòng bếp.

Quan Thừa Diễm bất giác cười nhẹ một cái.

Không thể không thừa nhận, cô gái hai mươi hai tuổi này khiến người ta có cảm giác như mối tình đầu.

Vừa khẩn trương vừa cẩn thận, một lúc sau Bạch Ngưng bưng mấy món ăn làm xong ra.

"Xin lỗi, em không giỏi nấu nướng cho lắm, muốn nấu mấy món tinh xảo một chút, nhưng làm không được tốt." Bạch Ngưng đối mặt với anh luôn có cảm giác áy náy, ngượng ngùng.

"Em cảm thấy anh nấu ăn thế nào?" Quan Thừa Diễm hỏi.

"Cũng. được." Theo cô thấy, thật ra thì không có gì đặc sắc.

Quan Thừa Diễm cười nói: "Anh muốn nói anh thấy mình làm cũng không tồi. Em xem đồ ăn anh làm anh đã thấy ngon rồi, vậy đồ ăn em nấu anh nhất định sẽ trầm trồ khen

ngợi."

Bạch Ngưng bị anh chọc cười, cũng thả lỏng không ít.

Trên ti vi chuyển sang phim truyền hình, âm thanh đột nhiên lớn hơn. Quan Thừa Diễm cầm điều khiển điều chỉnh âm lượng nhỏ xuống.

Bạch Ngưng ngẩng đầu, vừa lúc thấy được phía dưới ghi đạo diễn: Quan Thừa Diễm. Không nhận được trầm trồ: "Òa, không ngờ đạo diễn phim này là anh!"

Quan Thừa Diễm cười một tiếng: "Hai năm trước."

"Em rất thích xem phim này, bây giờ những bộ phim đáng xem như thế này không còn nhiều đâu." Bạch Ngưng cảm thán.

"Đáng tiếc, không thành công lắm.Ban đầu anh kỳ vọng rất nhiều vào nó." Quan Thừa Diễm để điều khiển ti vi xuống.

Bạch Ngưng suy nghĩ một chút, nói: "Phần đầu rất hay, phần sau có hơi."

"Có hơi thế nào?" Quan Thừa Diễm hỏi.

Bạch Ngưng ngượng ngùng nói: "Không có gì, em chỉ nói lung tung thôi..., anh là đạo diễn lớn, em chỉ là người xem bình thường, biết cái gì đâu."

"Không nhất định, em là đại biểu cho khán giả, cái nhìn của em cũng chính là cái nhìn của khán giả, bọn anh nên xem trọng mới phải."

Bạch Ngưng suy nghĩ một chút, nói: "Em cảm thấy, nữ chính ở phần sau nếu lột xác một chút thì tốt hơn..., hơn nữa em cảm thấy nhân vật nam phụ kia kìa, anh ta rất có tố chất làm nam chính!" Nói xong, cô vừa cười: "Em cũng không có hiểu biết..., chỉ dựa vào sở thích nói lung tung thôi."

Ánh mắt Quan Thừa Diễm sáng lên, rất hứng thú hỏi: "Em còn có cái nhìn gì nữa không, nếu như chỉ xem phần mở đầu còn phần sau cho em tùy ý phát triển, em sẽ xây dựng tình tiết ra sao?"

"Ừ. Cái này có hơi khó, anh đừng hỏi em nữa!" Bạch Ngưng sờ sờ tóc.

"Đã bảo là nói chơi thôi mà, bởi vì trong lúc quay phim anh cũng đột nhiên cảm thấy nếu cốt truyện xoay quanh nam phụ và nữ chính sẽ hấp dẫn hơn!" Quan Thừa Diễm nói.

"A, bị em đoán đúng rồi? Xem ra trắc nghiệm nói em là một thiên tài nghệ thuật đúng là có điểm đáng tin!" Bạch Ngưng làm ra vẻ đắc ý.

Sau đó cô bị Quan Thừa Diễm dẫn dắt tám chuyện khoảng hơn một tiếng. Đến khi Bạch Ngưng nhớ ra hai người hình như đang định ăn cơm thì đồ ăn đã nguội ngắt cả rồi.

"Không nói nữa không nói nữa, em đi hâm đồ ăn, cơm nước xong rồi bàn tiếp." Nói xong cô bưng đồ ăn vào phòng bếp.

Đợi cô đi ra, hai người cầm đũa lên bắt đầu ăn cơm, Quan Thừa Diễm đột nhiên ngừng đầu lên, nói: "Nếu không, em thử làm biên kịch đi, có lẽ chỉ cần ba bốn năm là có thể gây dựng sự nghiệp"

Bạch Ngưng sững sờ, sau đó ngượng ngùng cười một tiếng, nói: "Em Không được, mặc dù rất có hứng thú với tiếng Trung, nhưng khi thi sợ khó xin việc nên không học chuyên sâu. Em học tài chính, không làm được đâu"

"Dù sao, cứ thử đi, không được thì đổi sang cái khác." Quan Thừa Diễm nói nghe rất nhẹ nhàng.

Mặc dù Bạch Ngưng cảm thấy mình không có khả năng đó, nhưng không thể không thừa nhận trong lòng cô thật sự rất tò mò. Sau đó lại mơ ước trở thành nhà văn!

"Được rồi, cứ quyết định vậy đi, thử một hai tháng, anh sẽ dẫn dắt em, không được thì thôi." Quan Thừa Diễm quyết định.

Bạch Ngưng cười, gật đầu một cái.

Một tháng sau bên trong khách sạn xa hoa, Quan Thừa Diễm và Bạch Ngưng ngồi đối diện nhau.

"Chúc mừng em, được đạo diễn nổi tiếng để ý, chính thức bước vào con đường biên kịch." Anh cười mở sâm banh, ánh mắt chưa từng rời khỏi người cô.

Bạch Ngưng ngạc nhiên ngẩng đầu lên, hỏi: "Đạo diễn nổi tiếng nào, hình như trước giờ đâu có ai khen em?"

"Anh chứ ai, anh cảm thấy em rất có thiên phú, rất có năng lực." Quan Thừa Diễm đặc ý nói.

Bạch Ngưng che miệng cười.

"Anh thật là. chỉ có anh mới thấy hài lòng thôi."

Quan Thừa Diễm cầm chai rượu giúp cô rót rượu.

"Không, em không uống." Bạch Ngưng vội ngăn cản.

"Sao thế? Không phải nói là ăn mừng sao? Sao lại không uống rượu?"

Bạch Ngưng cúi đầu, có chút khó nói.

"Sao vậy?" Quan Thừa Diễm cảm thấy có chuyện, không nhịn được hỏi. Mấy ngày nay, anh có thể cảm thấy mình đối với cô gái không biết mặt trước mắt này không chỉ có sự

đồng tình, không chỉ là quan tâm, càng không phải là thương thức. Cô cười một tiếng, anh cũng sẽ vui mừng theo, cô nhíu mày, anh không nhin cũng sốt ruột lo lắng.

"Mới vừa rồi nghe em ho hai tiếng, cổ họng không thoải mái sao?"

Bạch Ngưng nhẹ nhàng gật đầu.

Quan Thừa Diễm để rượu xuống, nói: "Vậy thì không nên uống, tổn thương thân thể sẽ không tốt."

"Tĩnh Hàm." Quan Thừa Diễm ngẩng đầu nhìn cô, nghiêm túc nói: "Phải nói là Bạch Ngưng mới đúng, anh có một quyết định."

Dáng vẻ quá mức nghiêm túc của anh khiến cô cảm thấy khẩn trương.

"Anh nghĩ, để em làm Hứa Tĩnh Hàm thực sự, bồi dưỡng em trở thành biên kịch tài ba!"

"Cái Có ý gì?" Bạch Ngưng nghe có chút không hiểu.

Quan Thừa Diễm nhìn cô nói: "Em có thiên phú, có tiềm chất thành công, mà thân phận Hứa Tĩnh Hàm có thể giúp em. Cho nên anh muốn nói cho em biết tất cả những gì anh biết về cô ấy, điều này sẽ giúp em tránh bớt những phiền toái mai sau."

"Chuyện. của cô ấy?" Bạch Ngưng quả thật rất xa lạ với tất cả những chuyện của Hứa Tĩnh Hàm.

"Có nhiều chuyện do anh nhìn thấy, có chuyện tự cô ấy nói cho anh biết. Anh nghĩ, em nên biết những chuyện này. Tránh như buổi sáng nay em không nhận ra người đại diện trước kia, như vậy mới đỡ rắc rối."

Bạch Ngưng vội vàng gật đầu. Hiện giờ cô nghe tên một ca sĩ, một ngôi sao điện ảnh liền sợ đến nỗi phải lẩn trốn, chỉ sợ họ quen “mình”.

"Cô ấy chính thức đóng phim là vào năm mười sáu tuổi." Quan Thừa Diễm kể cặn kẽ tất cả những gì anh biết, bao gồm việc ở nơi nào, Hứa Tĩnh Hàm gặp ai, bộ phim gì, đạo diễn là ai, biên kịch là ai, cùng hợp tác với diễn viên nào. Nhưng đã lược bớt những dây dưa của anh và Hứa Tĩnh Hàm.

Bạch Ngưng nghiêm túc ghi nhớ, cuối cùng mới hỏi: "Còn có một chuyện. Trước đây cô ấy phá thai hai lần, anh biết. Cha của đứa bé là ai không?"

Quan Thừa Diễm hơi cúi đầu, nói: "Anh. Không rõ lắm."

Bạch Ngưng gật đầu, không hỏi nữa. Những chuyện kiểu như vậy của ngôi sao rất bí mật, anh không biết cũng là bình thường.

"Còn có cái này, đây là chìa khóa tủ sắt ở ngân hàng." Quan Thừa Diễm đưa một cái chìa khóa nhỏ màu vàng cho cô.

"Trong đó có những thứ cô ấy rất quý trọng, hoặc là những thứ cô ấy không muốn thấy cũng không nở vứt. Phần lớn những thứ đó khiến cô ấy nhớ lại hồi ức lúc nhỏ. Cha mẹ Tĩnh Hàm ly hôn từ sớm, ngoài mặt cô ấy không có biểu hiện gì, nhưng thật ra tận đáy lòng vẫn không dứt ra được, chỉ là không muốn nhớ tới mà thôi. Cho nên cô ấy cất tất cả đồ có liên quan đến ba mẹ ở trong đó."

Bạch Ngưng nhận lấy cái chìa khóa, tuy nó nhỏ nhưng sao giờ lại nặng như vậy.

Chương 138: Thế giới của cô ấy

Editor: Xù xấu xa

Betor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Từ hôm nay trở đi, cô phải tiếp nhận tất cả của Hứa Tĩnh Hàm sao?

Thân phận của cô ấy, đồ vật, tình cảm cùng những kỷ niệm?

Cất chìa khóa xong, cô ngẩng đầu lên, lòng đầy cảm động nói: "Cám ơn anh đã giúp em nhiều như vậy. Đạo diễn Quan, anh đối với em thật sự quá tốt, em."

"Gọi tên của anh. Thật ra thì Tĩnh Hàm. là anh vui vẻ tự nguyện chăm sóc, em... có đồng ý để anh chăm sóc em không?" Dưới ánh đèn mờ nhạt ấm áp, anh nhìn cô đắm đuối say mê.

Trái tim Bạch Ngưng đập thành thịch, vùng vẫy không biết phải làm sao.

Cô không phải đồ ngốc, dĩ nhiên sớm biết Quan Thừa Diễm đặc biệt quan tâm cô, dù biết cô không phải Hứa Tĩnh Hàm.

Nhưng cô chẳng có tâm tư suy nghĩ xem anh là thật lòng, hay giả dối, hay dóchỉ là thói quen dây dưa với phụ nữ. Cô chỉ biết, bản thân không thể tiếp nhận một người đàn ông nào nữa, ít nhất là bây giờ.

Mà hôm nay anh nói ra như vậy, thực ra lại là một cơ hội tốt để cô tỏ rõ lập trường.

Cô cũng từng nghĩ, có nên lợi dụng anh như những người phụ nữ khác, khiến anh toàn tâm toàn ý giúp mình, giúp cô bay cao, nhưng cô không làm được.

Cô nghĩ, cô quả nhiên không phải người khôn ngoan, lợi hại.

"Đạo diễn Quan, thật ra thì. Em không thể uống rượu, không phải vì đau họng." Cô cúi đầu, lấy dũng khí nói.

"Vậy vì cái gì?" Quan Thừa Diễm vội hỏi, không biết vì sao cô quay lại đề tài này.

Bạch Ngưng im lặng, lấy một tay xoa bụng, chậm rãi nói ra mấy chữ: "Em mang thai."

Quan Thừa Diễm sửng sốt.

Rất lâu, anh mới lấy lại tinh thần, hỏi: "Của Ngôn Lạc Quân sao?" Anh nghĩ, cô gái như Bạch Ngưng, trừ chồng hợp pháp, không thể có quan hệ thân mật cùng người đàn ông khác.

Quả nhiên Bạch Ngưng không hề bất ngờ mà gật đầu.

"Em. Em muốn sinh nó sao?" Quan Thừa Diễm không nhịn được hỏi.

Bạch Ngưng lại gật đầu.

"Nhưng, bọn em đã ly hôn, anh ta cũng đã ra nước ngoài, sợ rằng về sau sẽ không trở lại nữa." Quan Thừa Diễm khẩn trương nói.

"Đó là chuyện của anh ta." Nét mặt Bạch Ngưng, vẫn bình tĩnh lạnh nhạt, không hề lộ ra phiền muộn.

"Nói cách khác, em định làm bà mẹ đơn thân à?"

Bạch Ngưng lại gật đầu.

"Nhưng trước đó không phải em bị sốt, phải vào bệnh viện sao? Nếu vậy đứa bé rất có thể sẽ không khỏe mạnh, hơn nữa một mình em nuôi đứa bé sẽ có rất nhiều gánh nặng!" Quan Thừa Diễm cố gắng thuyết phục.

Bạch Ngưng không dao động, nhất quyết nói: "Dù thế nào em cũng sẽ không bỏ nó, nhất định không bỏ." Đã sảy thai một lần, cô không muốn mất đứa bé này nữa, dù đứa bé có tối dạ, tàn tật, cô cũng không muốn vứt bỏ, nhất định không vứt bỏ.

Quan Thừa Diễm không còn lời nào để nói, im lặng cúi đầu.

Bạch Ngưng cũng yên lặng, không biết nói gì hơn.

Lần ăn mừng này thật không giống ăn mừng.

Mấy ngày sau, Bạch Ngưng cầm chìa khóa đi vào ngân hàng.

Kiểm tra vân tay, mở rương bảo quản, bên trong rương phần lớn là đồ bình thường.

Ảnh, đồ chơi, bưu thiếp, nơ con bướm bé gái. Tất cả đều bình thường, nhưng lại cất giữ những hồi ức cũ của Hứa Tĩnh Hàm.

Bạch Ngưng khẽ vuốt ve những món đồ này, như cảm nhận được sự đau lòng và cảm xúc của Hứa Tĩnh Hàm.

Ngoài những món đồ này, còn có một quyển sổ màu đỏ.

Bạch Ngưng từ từ mở ra, đây rõ ràng là nhật ký của cô ấy!

.

Mùa đông ánh mặt trời vẫn thật ấm áp, từ ngoài cửa sổ chiếu vào thư phòng trong nhà

trợ.

Bạch Ngưng ngồi bên bàn học sách, chăm chú lật từng trang nhật ký trên tay.

<<Rốt cuộc mình cũng được chọn làm diễn viên phụ rồi, nghe nói do đạo diễn nhìn hình mà quyết định.

Vui quá, mình biết mình nhất định làm được mà!

Vị đạo diễn đó hình như rất trẻ, tên là Quan Thừa Diễm.

Không biết anh ta trông như thế nào nhỉ?

Hừ, Quan Thừa Diễm, anh cho rằng em không biết anh thích em sao?

Người phụ nữ mà ngay cả đàn ông có ý hay không có ý với mình mà cũng không nhìn ra thì cô ta thật quá thất bại.

Nhưng bản tiêu thư phải xem xét kỹ một chút, ít nhất chờ mình làm nữ chính rồi hãy nói.

.....

Không biết, chuyện hôm nay được coi là quy tắc ngầm hay là nam nữ hoan ái đây.

Mặc kệ, vui vẻ là được rồi, không phải sao?

Dù là quy tắc ngầm, nhưng được vị đạo diễn trẻ tuổi đẹp trai lại có phong cách như vậy 'quy tắc ngầm' thì cũng không phải chuyện gì xấu, huống chi, còn có thể giúp tiền đồ của mình tỏa sáng.

Quan Thừa Diễm, chờ đó, tiểu hồ ly của anh nhất định sẽ khiến anh vui vẻ mà quên đường về, say đắm trong dịu dàng.

Không ngờ lại mang thai, thật xui xẻo, sau này có lẽ nên dùng bao, phiền phức quá! Quan Thừa Diễm anh là tên khốn, đều do anh hại, thật muốn hung ác đá anh một trăm tám mươi cái, không, là một ngàn tám trăm cái!

Nhưng nhìn thái độ quan tâm của anh, tạm tha cho anh. Lần sau anh còn dám, em sẽ lột da anh!

Không biết uống thuốc phá thai có đau không, có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không, nhưng ngàn vạn đừng để mấy tên paparazzi đáng chết kia biết được.

Quan Thừa Diễm tên khốn này, dám đưa người phụ nữ khốn kiếp đó về nhà! Bạn bè bình thường, chị đây tin anh mới là lạ! Không dỗi em tám đến mười ngày, không nói xin lỗi đền bù cho em thì đừng mong em để ý đến anh nữa!

Phiền quá, đàn ông đều như vậy, chỉ biết lời ngon tiếng ngọt, quay lưng đã ôm người khác!

Quan Thừa Diễm, anh làm em tức chết rồi !

Lại cãi nhau, thật ra mình không muốn làm ầm ỹ, nhưng vì sao không thể không chế chính mình vậy.

Có lẽ, vết son này là của bà xã anh.

Nhưng, vợ anh sao lại tô màu son như ma cà rồng thế này, bình thường rõ ràng không phải màu này.

Có lẽ, cô ta đột nhiên thay đổi sao?

Quan Thừa Diễm, em tin anh lần này, nếu anh tái phạm em sẽ.

Mình có thể làm gì?

Trò chơi giữa đàn ông và phụ nữ này, mình thua rồi sao?

Anh chỉ đang chơi đùa với em thôi sao?

Không phải, nhất định không phải, rõ ràng anh ấy thật lòng yêu mình.

Hứa Tĩnh Hàm, không nên suy nghĩ nhiều, anh ấy đã nói, mình vĩnh viễn là tiểu hồ ly của anh, quên rồi sao?

Phá bỏ đứa con của mình? Sao anh lại dứt khoát như vậy? Sao anh lại độc ác như vậy? Sao lại không do dự chút nào?

Anh không nghĩ rằng đứa bé là con anh, là con chúng ta sao?

Nghĩ hay quá nhỉ, em muốn sinh đứa bé, muốn anh ly hôn, xem anh muốn người đàn bà xấu xí đó hay là muốn em!

Mới vừa làm phẫu thuật, máu vẫn đang tí tách chảy từng giọt.

Đã bốn tháng, đứa bé cũng đã rất lớn rồi.

Diễm, em không ép anh ly hôn nữa, không dùng đứa bé uy hiếp anh, không chọc giận anh nữa, anh cũng đừng chia tay với em, được không?

Em thật sự yêu anh, thật đó.

Dù cả đời làm tình nhân bí mật, em cũng cam nguyện.

Diễm, hy vọng anh có thể tới thăm em một lần, em rất đau, thật sự rất đau.

Anh đang ở đâu đây? Cùng với vợ anh? Con anh? Hay cùng người phụ nữ Tạ Thanh trẻ trungkia?

Em sẽ thay đổi, sẽ dịu dàng mê người hơn người khác. Diễm, đừng giận em được không?

Quan Thừa Diễm, anh nghĩ anh là ai, cho rằng không có anh thì em không sống nổi sao?

Từ hôm nay trở đi, em sẽ cho anh biết, không có anh, em vẫn có thể sống tốt!

Anh cho rằng chỉ mình anh mới có thể thay hết người phụ nữ này đến người phụ nữ khác, em không thể tìm người đàn ông khác sao?

Hừ, người có tiền, đẹp trai hơn anh, còn rất nhiều mà!

.....

Chương 139: Nhật ký của Hứa Tĩnh Hàm

Editor: Xù xấu xa

Betor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Lại bị chụp hình đi khách sạn rồi, không biết bao lâu nữa mới lắng xuống đây.

Diễm, thấy mấy tấm hình đó, anh không nghĩ gì sao?

Em không tin, không tin anh không ghen, không tin anh không tức giận.

Nhưng sao anh không gọi điện thoại cho em nữa, đã hai ngày rồi.

Bận rộn sao? Hay vì quá tức giận, không để ý em nữa?

Mình nên gọi cho anh sao?

Chủ động gọi cho anh không phải cách hay, nhưng em không chịu được.

Gọi không đây?

Gọi, có lẽ. Chúng ta sẽ vui vẻ như lúc đầu.

Quan Thừa Diễm, tại sao, tại sao em lại yêu anh như vậy? Sao em lại yêu anh đến nỗi không cần cả danh dự của mình như vậy?

Anh vĩnh viễn không cưới em, vĩnh viễn không chung tình.

Em biết rõ kết quả, nhưng sao lại ngu như vậy, ngốc như vậy?

Làm sao mới dứt bỏ được anh, làm thế nào mới không đau khổ nữa đây?

Quan Thừa Diễm, nếu em chết, anh có hối hận không? Có vì em mà rơi lệ không?

Em mắc lỗi lầm gì, mà tất cả mọi người đều không quan tâm đến em.

Ba, mẹ, bọn họ đều có gia đình của riêng mình, hạnh phúc của riêng mình. Họ chưa bao giờ quan tâm đến sống chết của em.

Cả người đàn ông này nữa, Quan Thừa Diễm, ban đầu anh nói yêu em, nói yêu em mãi mãi.

Nhưng anh lại lừa em.

Em hận, hận bản thân không đủ mạnh mẽ, hận bản thân không thể quên được anh.

Em lên giường cùng người đàn ông khác. Làm cả đêm, chỉ có khi đó, em mới thật sự quên anh.

Nhưng khi vui sướng qua đi, khi đàn ông rời khỏi người em, người đầu tiên em nghĩ tới chính là anh.

Anh chưa từng nhớ tới em.

Hứa Tĩnh Hàm, đau đớn làm sao.

Trời còn chưa sáng, anh đã đi rồi.

Em vẫn nghĩ anh yêu em, nhưng sự thật nói cho em biết, anh chẳng qua chỉ nhớ thân

thể em mà thôi.

Nếu như có thể, em tình nguyện dùng thân thể để giữ chân anh.

Đáng tiếc, cơ thể em không có sức hấp dẫn lớn đến vậy.

Ở cái thế giới này, ngoại trừ đau khổ này, mất đi người mình yêu thương, em còn lại gì đây?

Ai có thể nói cho tôi biết, nơi nào mới là đường về?

Lại mang thai, ngay cả mình cũng không biết đứa bé là con ai.

Căn cứ theo ngày, hẳn là của tổng giám đốc tập đoàn Thịnh Thế, ngày đó không dùng bao, cũng không uống thuốc.

Mặc kệ, không phải cuối cùng chỉ là một vũng máu thôi sao?

Ha ha, nghe nói Quan Thừa Diễm cùng xxx có quan hệ thân mật rồi, nhìn nụ cười đắc ý của người phụ nữ kia, hình như rất hạnh phúc, chẳng phải cũng chỉ là một trong số ba ngàn phụ nữ của anh ta thôi sao!

Sinh nhật lần này, mình ngồi trên sàn nhà, ăn hết bánh kem, nửa đêm lại nôn ra hết.

Không ai nhớ sinh nhật mình, không ai nhớ đến cô gái tên Hứa Tĩnh Hàm.

Nửa đêm ngồi trên giường, nước mắt từ từ chảy xuống.

Đột nhiên muốn sinh đứa bé ra. Không ai nhớ mình, ai cũng xem mình như kẻ dư thừa, cả anh cũng thế.

Tại sao? Sao con lại đến cái thế giới này, những đứa bé khác có thể vui vẻ mà từ từ trưởng thành, nhưng cha con lặng lẽ đến, rồi cũng lặng lẽ đi?

Bởi vì con là con của mẹ sao?

Mẹ mình bỏ rơi mình, mình lại bỏ rơi con mình.

Mình đau khổ, rồi lại truyền sự đau khổ này cho đứa bé. Mình không đáng làm mẹ, mình là loại phụ nữ gì vậy hả.

Con à, mẹ muốn con, được không? Con cũng sẽ hạnh phúc mà lớn lên như những đứa trẻ khác, được không?

Anh gặp chuyện, sắp phá sản, văn phòng vừa mới mở cũng không thể chống đỡ được rồi, nghe nói có rất nhiều người đến nhà anh ép trả nợ, làm sao bây giờ? Anh sẽ ngồi tù sao? Sẽ không thể xoay mình được sao?

Dù trách anh, hận anh, em lại không đành lòng nhìn anh như vậy, rất sợ, sợ anh sẽ không chịu đựng nổi. Có cách gì giúp anh đây? Tiền tiết kiệm của mình, xe, căn hộ, cộng lại cũng không đủ giúp anh.

Hôm nay trong ti vi thấy tổng giám đốc tập đoàn Thịnh Thế, rốt cuộc cũng nhớ, anh ta tên Ngôn Lạc Quân, một người đàn ông rất tuấn tú.

Anh ta chính là cha của đứa bé?

Đột nhiên nghĩ ra, hình như Diễm được cứu rồi.

Gia thế Ngôn gia như vậy, Ngôn Lạc Quân lại có tiền. Nếu để bọn họ biết, bọn họ có một đứa bé lưu lạc bên ngoài, nhất định bọn họ sẽ không bỏ mặc

Ngôn Lạc Quân không giống những công tử nhà giàu ham chơi, háo sắc.

Nếu kết hôn với anh ta?

Rời khỏi giới giải trí, rời khỏi cái nơi đau lòng này, có thể mình sẽ không đau khổ nữa?

Hôm nay Hình Hình cứ khóc mãi, mình cũng không có ôm con.

Không phải mình không muốn ôm, mà vì mình không muốn thấy con.

Sao lại là con của anh, sao có thể như vậy?

Thấy con gái mình sẽ nghĩ đến anh, sẽ nghĩ giờ anh đang làm gì, ở cùng ai. Chỉ nghĩ thôi mà mình cũng thấy đau, mình sợ sẽ phát điên mất, sẽ không chịu nổi.

Hình Hình, xin lỗi, mẹ sinh con ra nhưng lại không cho con tình yêu thương.

Nếu ngày nào đó, Ngôn Lạc Quân phát hiện đây không phải con anh ta, chuyện rồi sẽ ra sao.

Sợ rằng không chỉ Hình Hình, cả Quan Thừa Diễm cũng bị liên lụy.

Mỗi ngày ngủ trên giường, mình chỉ muốn ngủ một giấc mãi mãi, từng giây từng phút, mình đều muốn thoát khỏi cái thế giới này, rất đau khổ, thật sự rất đau khổ.

Hôm định gửi nhật ký vào két ở ngân hàng mới nhớ chìa khóa vẫn ở chỗ anh.

Thôi, tất cả đều đã kết thúc.

Ngày mai sẽ đem quyển sổ này gửi đến ngân hàng, từ nay về sau, tất cả sẽ vĩnh viễn được chôn giấu.

Cuối cùng mình cũng giống mẹ mình, bỏ rơi con gái mình.

Nếu như có kiếp sau, mình nhất định sẽ không sống như vậy.

Ba, mẹ, đã sớm quên mình.

Chồng, chỉ là người xa lạ.

Con gái, có lẽ cũng không muốn người mẹ này.

Cả đời chỉ yêu một người đàn ông, nhưng lại là một người đa tình có vô số phụ nữ. . . .
. .

Cả cuộc đời sống như thế này, còn có gì đáng lưu luyến?

Cuối cùng cũng kiệt sức, cuối cùng cũng không còn sức mà đau khổ nữa.

Ngày mai, mình sẽ được giải thoát

Sẽ vui vẻ. Thật sự vui vẻ.>>

Tất cả những dòng chữ này, đều xoay quanh một người đàn ông -- Quan Thừa Diễm.

Hiển nhiên, anh cũng không biết Hứa Tĩnh Hàm lại bỏ quyển sổ nhật ký này vào tủ sắt.

Hứa Tĩnh Hàm và Quan Thừa Diễm, bọn họ bắt đầu trò chơi tình ái, cuối cùng một phụ nữ si tình gặp phải một người đàn ông đa tình.

Thì ra, Hứa Tĩnh Hàm thật sự vì tiền mà gả cho Ngôn Lạc Quân, thì ra tất cả chỉ vì Quan Thừa Diễm.

Đóng nhật ký, Bạch Ngưng thở dài một cái.

Cô, Bạch Ngưng, không biết nên sống nửa đời sau của Hứa Tĩnh Hàm thế nào đây?

Hứa Tĩnh Hàm dường như đã thất bại, mà cô không biết có thành công không đây?

Trong lòng cô, không phải không nhớ tới một người đàn ông? Nếu như cô cũng có thói quen viết nhật ký thì thế nào cũng là câu chuyện xung quanh Ngôn Lạc Quân?

Người kia, có phải cũng không cần cô?

Chờ anh trở về, có phải chỉ là người còn cảnh mất, sẽ. không còn tình yêu như trước kia nữa?

Đứa bé. Ít nhất, cô cũng còn một chút hy vọng cuối cùng.

Bạch Ngưng ngẩng đầu, nhìn ánh mắt trời ngoài cửa sổ, hoảng hốt nhận ra chỉ mới mấy tháng mà bên ngoài đã là cảnh xuân tươi đẹp.

Không lâu nữa mùa đông sẽ đi qua, chẳng mấy mà mùa xuân sẽ đến.....

Không lâu sau đó con của cô sẽ ở trong ngực cô lộ ra khuôn mặt tươi cười đáng yêu.

Sau đó thì sao?

Anh, sẽ quay về sao?

Chương 140: Hạnh phúc của cô

Editor: Xù xấu xa

Betor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Năm năm sau, tại Mỹ.

Lúc ăn bữa tối , Hoàng Mạn Văn nói: "Lạc Quân, ít ngày nữa là sinh nhật của con, chúng ta sẽ tổ chức party."

Ngôn Lạc Quân không ngẩng đầu, lạnh nhạt nói: "Ba mươi tuổi, không trẻ cũng không già, làm party cái gì?"

Bà ngoại cười nói: "Dĩ nhiên không đơn thuần là làm party rồi, mẹ cháu ấy à, nhất định là muốn tìm vợ cho cháu rồi!"

Ngôn Lạc Quân không nói thêm gì nữa.

Hoàng Mạn Văn nhìn bà ngoại nhú mày một cái, nói: "Dù gì cũng là thêm một tuổi, mẹ giúp con chuẩn bị."

Bà ngoại đặc ý nhìn Hoàng Mạn Văn, xem thường.

"Hôm đó con bận đi công tác, không rảnh." Ngôn Lạc Quân buông bát xuống, đi lên tầng.

"Lạc Quân, Lạc Quân?"

"Thật sự con không rảnh." Ngôn Lạc Quân trả lời một tiếng, rồi rẽ khúc quanh đi về phía hành lang.

Hoàng Mạn Văn quay đầu lại, thở dài một hơi.

Bà ngoại cười nói: "Cháu ngoại đích tôn của ta, càng ngày càng lạnh lùng rồi."

"Lạnh lùng gì, sắp thành cái máy chỉ biết làm việc rồi. Cả ngày lạnh mặt, không biết làm thế nào với nó nữa." Hoàng Mạn Văn cau mày.

"Mất nhiều công sức như vậy làm gì? Con cho rằng bắt nó kết hôn nó sẽ không xụ mặt nữa sao?" Bà ngoại thờ ơ, uống canh.

Có lẽ, ở cái tuổi này bà có thể nhàn nhã ăn uống cũng bởi vì ít lao tâm khổ trí.

Ngôn Lạc Quân vào phòng, mở máy vi tính. Vì hạng mục yêu cầu nên anh phải tìm hiểu về một số nhà trẻ trong nước.

Nhanh chóng tìm được một nhà trẻ nổi tiếng, mở tấm hình của nhà trẻ ra.

Từng tấm ảnh lướt qua trước mắt, cuối cùng một tấm ảnh không có gì đặc biệt lại khiến anh ngừng tay.

Đó là ảnh chụp trong tiết thủ công ở nhà trẻ, trong đó có một bé trai đang lấy đất sét nghịch với một bé trai khác.

Nhìn chăm chăm vào tấm hình hai giây, anh đứng dậy, lấy từ phòng Hoàng Mạn Văn ra quyển album gia đình.

Rút một tấm ảnh đặt trước máy vi tính, phát hiện hai bé trai rất giống nhau.

Đó là hình của anh lúc nhỏ. Bé trai chơi đất nặn ở nhà trẻ này lại giống anh lúc nhỏ như đúc.

Rất kỳ lạ, không ngờ có thể thấy một đứa bé giống hệt anh lúc nhỏ.

Có một bưu kiện chuyển tới, anh không để ý tới những thứ đó nữa, tắt cửa sổ, vội vàng chuyển sang việc khác.

Sáng sớm ngày hôm sau, giám đốc phòng thiết kế vội đến phòng làm việc của tổng giám đốc.

"Tổng giám đốc, đây là sơ lược kế hoạch mới, ngài xem một chút." Giám đốc đem laptop đặt trên bàn, liên mồm thích.

"Về cơ bản thì được rồi, nhưng chi phí nên dự toán thấp một chút."

Giám đốc lộ ra vẻ mặt khó xử, chỉ có thể khẳng định: "Vâng" Không còn cách nào, anh biết tổng giám đốc sẽ không thay đổi ý định.

"Hai ngày sau tôi sẽ tới báo cáo lại cho ngài." Giám đốc đứng lên.

"Ừ."

"Tổng giám đốc, vậy tôi đi trước." Giám đốc chưa kịp đi đã bị Ngôn Lạc Quân gọi lại.

"Tôi nhớ, trong máy tính anh có một phần mềm, có thể nhanh chóng tìm kiếm khuôn mặt tương tự." Anh hỏi.

Giám đốc gật đầu, lộ vẻ mặt vui mừng. Thiết bị như trình thám này, cả công ty chỉ có mấy người.

"Giúp tôi tìm một người." Ngôn Lạc Quân nói.

Có thể khiến tổng giám đốc mở miệng nhờ giuó, giám đốc vui vô cùng, lập tức hỏi: "Tổng giám đốc muốn tìm ai?"

"Trước tìm." Ngôn Lạc Quân cố gắng suy nghĩ một chút, nói: "Nhà trẻ Tỉnh Tinh."

Trong chốc lát, giám đốc đã tìm được nhà trẻ Ngôn Lạc Quân nói, cũng tìm được tấm hình của bé trai kia.

"Tìm cái này." Ngôn Lạc Quân nói, chỉ vào tấm hình bé trai bướng bỉnh.

Giám đốc lập tức tập trung tìm kiếm khuôn mặt bé trai, lát sau đã tìm được mấy tấm ảnh tương tự.

Một người đàn ông và một phụ nữ, dắt bé trai này, đúng là đáng vẽ một nhà ba người

Tấm hình dường như là bị chụp trộm.

Vẻ mặt Ngôn Lạc Quân đột nhiên biến sắc

Thật ra, anh chỉ tiện thể, có hơi tò mò, chỉ là. . . . nhàm chán mà thôi.

Nhưng, không ngờ lại khiến anh thấy được khuôn mặt cô.

Hứa Tĩnh Hàm.

Lại là cô, lại là Hứa Tĩnh Hàm đáng lẽ phải ở viện điều dưỡng, tinh thần thất thường.

Người đàn ông là Quan Thừa Diễm, người phụ nữ là Hứa Tĩnh Hàm, đứa bé gần như có thể khẳng định, là con anh.

Có lẽ, hình này chưa đủ chân thật, có lẽ, anh chỉ ngạc nhiên, nhưng tấm hình này lại trên một trang tin tức giải trí , mà chỉ là tin mới cách đây hai ngày.

"Tốt lắm, không có việc gì nữa rồi." Giọng nói vẫn bình thản như cũ, lại vô ý lộ ra chút kìm chế.

Giám đốc ngạc nhiên nhưng không nhiều lời, ra khỏi phòng làm việc.

Ngôn Lạc Quân lập tức mở trình duyệt tìm kiếm đánh ra ba chữ tiếng Trung: Hứa Tĩnh Hàm.

Mười tin tức đầu tiên, đều là tiêu đề: thân phận của biên kịch Đông Anh bại lộ, lễ trao giải đồng thời cũng là lễ đính hôn của "Cặp đôi Hoàng kim".

Mở một trang tin tức ra, mới biết gần hai năm nay, trong nước xuất hiện một nhà biên kịch tên Đông Anh. Biên kịch Đông Anh và đạo diễn Quan Thừa Diễm được gọi là tổ hợp "Cặp đôi hoàng kim". Bộ phim nào hai người hợp tác cũng rất nổi tiếng. Trong một lễ trao giải, Quan Thừa Diễm mở miệng cầu hôn biên kịch Đông Anh, Đông Anh cũng ngượng ngùng đồng ý, mọi người lúc này mới ngạc nhiên phát hiện biên kịch Đông Anh nổi tiếng là nữ ngôi sao Hứa Tĩnh Hàm năm nào!

Bên dưới tin tức, viết một tựa đề khác: chuyện tình Hứa Quan mười năm gian khổ.

Khi gặp đạo diễn Quan Thừa Diễm, Hứa Tĩnh Hàm mới mười chín tuổi.

Thiếu nữ mười chín tuổi đã sớm rung động với người đàn ông quyến rũ vừa là thầy cũng vừa là bạn này, mà người đàn ông cũng vừa gặp đã yêu thiếu nữ xinh đẹp này.

Đáng tiếc, hận không thể gặp nhau lúc chưa lập gia đình, chỉ có thể đa tình tự cổ không dư hận. (chỉ có thể hận bản thân suốt đời đa tình)

Đáng tiếc, một người mê muội vì yêu, một người trời sinh đa tình.

Trải qua mưa gió, đau khổ, qua một lần biến cố lớn, hai người gặp lại nhau.

Lúc này, cô đã kết hôn rồi lại ly hôn, anh cũng đã ly hôn với người vợ sau bảy năm chung sống.

Bọn họ quay lại không ồn ào, chỉ lặng lẽ gần bó với nhau.

Năm năm sau, Hứa Tĩnh Hàm đã gần hai mươi chín tuổi, đã không còn điên cuồng như xưa

Năm năm sau, cô khiến Quan Thừa Diễm từ một người đàn ông đa tình như Đoàn Chính Thuần gạt bỏ danh đào hoa, trong lễ trao giải thốt ra lời thề yêu.

Lúc này, bọn họ đều đã trưởng thành, đều hiểu được thế nào là yêu.

Chỉ mong hai người trải qua bao đau khổ, có thể đi cùng nhau qua mưa gió, cùng đi hết đoạn đường còn lại, làm một đôi vợ chồng đến đầu bạc răng long hiếm có trong Làng Giải Trí.

Không thể không thừa nhận, bài viết này rất động lòng người, một chuyện tình đẹp dễ.

Cảm động đến nỗi, khiến ai nấy đọc xong cũng muốn nói một câu chúc phúc.

Đáng tiếc, anh không thuộc số đó.

Anh chỉ biết, người phụ nữ kia từng nói yêu anh, bọn họ từng ước hẹn vĩnh viễn.

Một năm rồi lại một năm, anh không dám quay về nhìn cô một cái, chỉ sợ nhìn thấy rồi mình sẽ khó lòng quay đầu lại.

Anh nghĩ, có lẽ đợi bệnh tình cô khá lên một chút, có lẽ chờ anh trưởng thành thêm

một chút, bọn họ có thể gặp lại. Nhưng giờ cô lại đột nhiên nói cho anh biết, cô và một người đàn ông khác đã tu thành chính quả, đã ước định trăm năm.

Chương 141: Lửa giận

Editor: Xù xấu xa

Betor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Vậy anh là cái gì?

Công cụ để cô bước lên, ván cầu để cô cùng người yêu thương đi tìm hạnh phúc sao?

Ngôn Lạc Quân đứng lên, ra khỏi phòng làm việc.

Mới mười giờ sáng, anh vừa đi làm đã vội về nhà.

"Mẹ, nói cho con biết, Tĩnh Hàm đang ở đâu?" Ánh mắt lạnh lùng, gương mặt lạnh lùng, giọng nói lại mang theo lửa giận.

Hoàng Văn Mạn từ trên ghế salon đứng lên, sửng sốt một chút, nói: "Tháng trước không phải đã nói rồi sao? Cô ấy vẫn còn trong viện điều dưỡng, tình trạng đã tốt lên được một chút."

"Nhưng con đã gọi cho nhân viên trong viện điều dưỡng, bọn họ nói không có người nào tên Hứa Tĩnh Hàm cả." Anh nói xong, chờ câu trả lời của bà.

"Lạc Quân."

"Nói cho con biết, cô ấy đi khi nào?"

"Lạc Quân, con đừng xen vào chuyện của cô ấy nữa, cô ấy và con không còn bất cứ quan hệ gì nữa, cô ấy tái hôn, con cũng tái hôn, đây không phải chuyện tốt sao?" Giọng Hoàng Văn Mạn gần như cầu xin.

"Không tốt!" Ngôn Lạc Quân đột nhiên lớn tiếng. "Được, các người được lắm, thành công lừa gạt con, các người đều sống rất tốt, nhưng con thì sao?"

"Không phải con cũng có thể sống tốt sao? Chỉ cần con không so đo những thứ này, an tâm bắt đầu cuộc sống mới của mình!"

Ngôn Lạc Quân xoay người, rút điện thoại ra.

"Bác Thăm, tại sao không nói cho tôi về chuyện của Tĩnh Hàm?"

Bên kia điện thoại Bác Thăm kinh hoàng một hồi, vội vàng nói: "Tiên sinh, chuyện này. do phu nhân phân phó, sau này ngài cũng không gọi điện thoại sang đây, nên tôi. Tiên sinh, phu nhân chỉ muốn tốt cho ngài, khi đó ngài vừa sang Mỹ, phu nhân cũng sợ ngài quá lo lắng."

Ngôn Lạc Quân siết chặt nắm tay.

Anh chỉ nghĩ rằng mọi người lừa anh, nhưng không ngờ là ngay từ khi bắt đầu. Khi anh vừa tới Mỹ, khi anh vừa rời đi đã bị lừa. Năm năm, lừa anh ròng rã năm năm, cả bác sĩ viện điều dưỡng cũng là giả.

"Tại sao để cô ấy ra đi?" Anh khó khăn khống chế cảm xúc của mình, vừa đụng đến chuyện có liên quan đến cô đã khiến anh kích động.

"Thật xin lỗi tiên sinh, tôi không biết cô ấy giả bệnh, cô ấy thừa dịp tôi ra khỏi phòng bệnh liền chạy ra ngoài, tôi."

Ngôn Lạc Quân chậm rãi cúp điện thoại, cười khổ.

"Mẹ, tại sao lại lừa con?" Anh quay đầu, nhìn Hoàng Văn Mạn.

"Bởi vì mẹ không muốn con bị Hứa Tĩnh Hàm lừa gạt, không muốn con bị cô ấy tổn thương!" Hoàng Văn Mạn đau lòng nói: "Con yêu cô ấy quá sâu đậm, sâu đến nỗi tự làm đau bản thân, nhưng trong lòng cô ấy chỉ có người khác. Con vì cô ấy một đêm đầu bạc, cô ấy lại giả bệnh, giả điên, sau đó cùng Quan Thừa Diễm chạy ra khỏi bệnh viện. Mẹ sợ con biết chuyện này sẽ phát điên mất. Lạc Quân, mẹ không muốn con theo đuổi tình yêu oanh liệt gì, chỉ muốn con tìm được một vợ tốt, có những đứa con ngoan ngoãn, một nhà vui vẻ hòa thuận, bình an sống cả đời, như vậy không tốt sao?"

"Mẹ nói, cô ấy và Quan Thừa Diễm chạy ra khỏi bệnh viện? Từ đó vẫn ở bên Quan Thừa Diễm?" Ngôn Lạc Quân dường như chỉ quan tâm tới câu này.

"Đúng, Bác Thăm nói nhìn camera thấy một người đàn ông dẫn cô ấy đi, sau đó nói cho mẹ biết, người đàn ông kia chính là Quan Thừa Diễm, hơn nữa mấy ngày sau cũng có tin tức bọn họ ở chung, bây giờ bọn họ lại muốn kết hôn." Hoàng Văn Mạn đến gần một bước, nhìn anh kỳ vọng, khổ tâm cầu xin: "Lạc Quân, từ trước tới giờ cô ấy vẫn luôn lừa gạt con, trong lòng chưa từng có con, không đáng để con vì cô ấy mà như vậy, buông tay

đi được không? Mặc kệ cô ấy không được sao?"

"Không được." Ngôn Lạc Quân khẳng định nói: "Mẹ, không phải mẹ và ba định phát triển chi nhánh trong nước sao? Con cũng đồng ý, bây giờ con sẽ về nước, toàn tâm triển khai kế hoạch mới."

"Không được, Lạc Quân!"

Ngôn Lạc Quân bước nhanh lên lầu, Hoàng Văn Mạn lập tức đuổi theo.

Ngôn Lạc Quân đóng cửa lại, rút điện thoại lần nữa.

"Giúp tôi điều tra hai người, Hứa Tĩnh Hàm và Quan Thừa Diễm, điều tra tất cả về bọn họ, thật tỉ mỉ vào. Còn nữa, Hứa Tĩnh Hàm từng phá thai hai lần, điều tra xem đứa bé là con ai, tra không được thì đừng tới gặp tôi."

Cho dù quan hệ bọn họ có bí mật đến mức nào đi chăng nữa, chỉ cần là thật, anh nhất định có thể điều tra được!

Ở nhà trẻ Tinh Tinh, Bạch Ngưng thuần thục rẽ vào khúc quanh, dừng lại ở bãi đậu xe.

Tóc phía trên búi lại, phía dưới để tóc đen dài tùy ý xoa trên vai, nụ cười ôn hòa, phong cách trang điểm rất chuyên nghiệp, mang cả phong thái của người phụ nữ trưởng thành và khí chất mê người của thiếu nữ.

"Mẹ, hôm nay mẹ tới muộn, có phải vì mãi viết lách mà quên mất con trai mẹ rồi không?" Bé trai tựa vào cánh cửa nhà trẻ bĩu môi hỏi.

Bạch Ngưng ngồi xổm trước mặt con, ngượng ngùng nói: "Được rồi, là lỗi của mẹ, sau này mẹ sẽ để đồng hồ báo thức được không? Đồng hồ vừa reo lên là mẹ sẽ tới đón con liền."

"Hừ! Nhưng mẹ sẽ quên để đồng hồ báo thức." Hình như bé trai rất nghi ngờ trình độ yêu con của mẹ nó.

"Không đâu không đâu, mẹ sẽ để một cái đồng hồ khác nhắc nhở mình nhớ để báo thức." Bạch Ngưng sờ sờ đầu con trai, đứng lên nói với một cô giáo hơn hai mươi tuổi: "Cô giáo Nhậm, Tiểu Hân hôm nay có búng bình không?"

Cô giáo Nhậm cười nói: "Không đâu, Tiểu Hân hôm nay rất ngoan, còn giúp bạn học nữ nhặt quyển sách."

Bạch Ngưng đen mặt, cười cười, nói: "Vậy cảm ơn cô giáo, về sau thằng bé có không nghe lời cô cứ nói cho tôi biết."

"Không có đâu, Tiểu Hân rất nghe lời, lại thông minh, còn là một cậu bé xinh xắn, có phải không Tiểu Hân?"

Tiểu Hân ngửa đầu nhìn Bạch Ngưng hả hê cười.

"Đừng có vênh váo, cảm ơn cô giáo đã khích lệ, tạm biệt cô đi con." Bạch Ngưng cúi đầu nói.

"Cảm ơn cô giáo, hẹn gặp lại cô. Cô giáo cũng rất xinh đẹp." Tiểu Hân cười, lộ ra hàm răng nho nhỏ, trắng bóng.

Cô giáo Nhậm cười ha ha, vuốt Tiểu Hân đầu nói: "Tiểu Hân thật dẻo miệng!"

"Cô giáo, chúng tôi đi trước nhé." Bạch Ngưng buồn cười kéo Tiểu Hân lên xe.

"Nói cho mẹ biết, cô bé làm rơi sách rất xinh đúng không?" Ngồi trên xe, Bạch Ngưng vừa xoay tay lái, vừa hỏi.

"Tàm tạm, cũng bình thường." Tiểu Hân lấy một con ếch từ trong cặp ra chơi đùa.

"Còn bình thường, con nghĩ rằng mẹ không biết con chính là thằng nhóc háo sắc sao? Không biết học từ ai nữa." Bạch Ngưng lắc đầu. Cô luôn cố gắng dạy dỗ thằng nhóc này thành người lương thiện, không biết sao lại dạy ra thế này. Tuy xuất thân bản hàn, nhưng lại không hề thành thật lương thiện giống người Bạch gia cô. Ôi, thời thế thay đổi.

"Mẹ, điện thoại reo." Chuyên tâm lái xe nên cô không để ý, Tiểu Hân la lên mới biết, cô nói: "Giúp mẹ lấy điện thoại."

Tiểu Hân lấy di động, liếc mắt một cái, nói: "Chú Quan."

"Mặc kệ." Trên mặt Bạch Ngưng lộ ra vẻ bực mình.

Tay đang đưa điện thoại ra, Tiểu Hân ngẩng đầu, ngạc nhiên nói: "Sao lại mặc kệ?"

"Mặc kệ là mặc kệ, cứ để nó reo."

Tiểu Hân lại tiếp điện thoại.

"Chú Quan, mẹ không tiếp điện thoại của chú nhá!"

"Tiểu Hân!" Bạch Ngưng nhú mày.

"Sao lại có tiếng xe, hai mẹ con đang ở đâu?" Quan Thừa Diễm hỏi.

Tiểu Hân nói: "Ở trên đường"

"Còn chưa tới nhà sao?" Quan Thừa Diễm ngạc nhiên nói.

"Vâng ạ, mẹ lại quên đón cháu đó."

"Ừ, vậy để mẹ cháu lái xe, đợi lát nữa chú sẽ phạt mẹ cháu cho."

"Dạ."

Cúp điện thoại, Tiểu Hân hỏi: "Sao mẹ không tiếp điện thoại của Chú Quan?"

"Con nít đừng quan tâm."

"Hừ, con cũng không muốn quan tâm đâu!" Tiểu Hân tiếp tục nghịch món đồ chơi.

Không ngờ về tới nhà đã thấy Quan Thừa Diễm đứng chờ ngoài cửa.

"Chú Quan, Chú Quan, chú xem cháu lắp con ếch này vào nè!" Vừa nhìn thấy anh, Tiểu Hân liền giơ con ếch đồ chơi trên tay lên nhào vào lòng anh.

"Đến đây, để chú nhìn xem, xem có đúng vậy không." Quan Thừa Diễm cẩn thận nhìn, cao hứng nói: "Đúng rồi, Tiểu Hân thật thông minh!"

"Hừ, đương nhiên rồi!" Tiểu Hân một tay cầm con ếch đồ chơi, một tay cầm di động của Bạch Ngưng chụp mấy tấm ảnh.

Bạch Ngưng mở cửa vào nhà, hỏi: "Anh tới đây làm gì?"

"Xin lỗi Tĩnh Hàm, anh nhận sai với em được không? Chuyện kia coi như đùa một chút không được sao?" Quan Thừa Diễm sốt ruột nói.

Bạch Ngưng nhìn Tiểu Hân một cái, rồi đi vào thư phòng.

Quan Thừa Diễm cũng đi vào thư phòng, Bạch Ngưng đóng cửa lại, nói: "Nhưng chuyện đã như thế rồi, phải giải quyết thế nào đây?"

Quan Thừa Diễm thở dài một hơi, nhìn cô nói: "Tĩnh Hàm, tuy rằng lúc đó anh nhất thời xúc động, ầm đầu, nhưng anh đối với em là thật. Ngày đó, chẳng lẽ em không có chút cảm giác nào với anh sao?"

"Thừa Diễm." Trong lòng Bạch Ngưng có chút phiền muộn, không biết mở miệng thế nào.

"Anh có biết Em luôn luôn, luôn luôn xem anh như anh trai, thậm chí có thể nói là ân nhân, em thật sự."

"Nhưng, anh cho rằng. anh cho rằng ít nhất là lâu ngày sẽ có tình cảm, ít nhất. Em không bài xích anh. Tĩnh Hàm, anh luôn luôn nghĩ, chỉ cần anh chờ một thời gian thôi. Nhưng vừa chờ là chờ liền năm năm. Anh không biết còn có thể đợi bao nhiêu năm nữa, có lẽ vì thế đã khiến anh quá xúc động rồi. Xúc động làm em khó xử trước nhiều người như vậy, khiến em bất đắc dĩ đồng ý. Tuy rằng anh luôn luôn sợ nếu anh nói thẳng sẽ đánh vỡ sự hòa hợp trước giờ giữa chúng ta, sợ anh sẽ hối hận."

"Thừa Diễm, nếu trong lòng không có anh mà đồng ý với anh, thật sự kết hôn cùng anh, vậy không phải rất có lỗi với anh sao? Em luôn luôn cảm kích anh, tôn kính anh, em không muốn làm chuyện có lỗi với anh."

"Không sao, anh không cần em yêu anh, không cần biết trong lòng em anh có quan trọng không, em cứ coi như. Là vì tìm một người ba cho Tiểu Hân cũng không được sao?" Quan Thừa Diễm chưa bao giờ nghĩ có một ngày, chính anh sẽ nói ra mấy lời hèn mọn như vậy.

Bạch Ngưng cúi đầu, nhẹ nhàng nói: "Em biết, em đã từng này tuổi, với điều kiện như em đã sớm không còn ngây thơ được nữa. Em cũng từng muốn kết hôn giống như một phụ nữ bình thường, có một gia đình hạnh phúc, có lẽ anh là lựa chọn tốt nhất với em. Em cũng từng trộm nghĩ có một ngày cùng anh tiến vào lễ đường kết hôn, cùng anh trở thành vợ chồng, nhưng với tình hình này, em không có cách nào chấp nhận. Em từng nghĩ muốn anh trở thành bến đỗ cuối cùng của em nhưng rốt cuộc lại không làm được."

Quan Thừa Diễm nhìn cô hồi lâu, thống khổ, bất đắc dĩ, cuối cùng nhẹ nhàng cười.

Chương 142: Ba ba người sao Hỏa

Editor: Xù xấu xa

Betor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

“Mẹ, buổi chiều mẹ và chú Quan trốn ở trong phòng làm gì vậy?” Lúc ăn cơm tối, Tiểu Hân hỏi.

“Không làm gì cả.”

Tiểu Hân cười quái dị, nói: “Có phải chơi trò chơi gặp bác sĩ không?” .

“Gặp bác sĩ gì?” Bạch Ngưng hỏi.

“Chính là bác sĩ nam bảo bệnh nhân nữ cởi quần áo ra để khám bệnh đó mà.”

“Tiểu Hân!” Bạch Ngưng trừng mắt nhìn con, nghiêm túc nói: “Con nói xem, ở trường học con làm gì hả, cái gì mà gặp bác sĩ, là ai dạy con?”

“Ha ha, mấy ngày trước con bé mít ứt Tiểu Văn và tên nhóc Tiểu An còn chưa biết viết một hai ba kia trốn vào một góc trường mãi mà không ra, Đại An nói hai đứa đó đi chơi trò gặp bác sĩ. Mẹ và Chú Quan ở trong phòng lâu như vậy mà không ra, không phải chơi trò gặp bác sĩ sao?” Tiểu Hân làm bộ ra vẻ trình thám.

“Thằng nhóc Đại An kia còn dạy con cái gì nữa hả?” Bạch Ngưng không nhịn được hỏi, mới có bốn tuổi mà đã như vậy, nếu mười bốn tuổi thì còn đến mức nào?

Tiểu Hân làm vẻ như không nghe xuôi tai: “Cái gì mà dạy con, đều là con dạy nó đấy chứ, nó đâu có biết nhiều bằng con.”

“Vậy con dạy nó cái gì? Không đúng, con nói xem, con biết những gì?” Bạch Ngưng lo lắng, quyết định tìm hiểu xem thằng nhóc này lớn tới mức nào.

“Con đương nhiên biết rất nhiều rồi! Nhưng vì sao phải nói cho mẹ biết?”

“Bởi vì mẹ là mẹ con!”

“Con biết rồi, cho nên mẹ mới nấu cơm cho con ăn, cho con tiền.”

Bạch Ngưng chán nản, nhìn con, nghiêng răng nói: “Cho nên ai nấu cơm cho con ăn, cho con tiền thì chính là mẹ con à?”

Tiểu Hân nghĩ nghĩ, nói: “Tất nhiên không phải, còn kể chuyện cổ tích cho con nghe, mua đồ chơi cho con, đưa con đến trường, đón con về nhà, rất nhiều rất nhiều chuyện, nhưng quan trọng nhất là con chui ra từ bụng mẹ mà.

Bạch Ngưng rất muốn khóc.

“Là ai nói cho con biết con từ bụng mẹ chui ra?”

“Không phải sao? A! Xem ra, con là từ sao Hỏa xuống đây đúng không?” Tiểu Hân lập tức hưng phấn, vô cùng chờ mong câu trả lời của cô.

“Đúng, con chính là từ sao Hỏa xuống!” Bạch Ngưng chỉ muốn uống thuốc chuột tự tử.

“Vậy con có ba ba người sao Hỏa đúng không? Ba sẽ đi phi thuyền đến đón con về sao Hỏa đúng không! Huraaaa Huraaa!” Tiểu Hân giơ một tay lên, dường như muốn nhận tín hiệu, bay lên sao Hỏa.

Bạch Ngưng quyết định không lãng nhăng cùng con nữa, lườm con một cái, nói: “Đúng, mẹ hy vọng ba sẽ trở lại đây đón con về sao Hỏa, trừ hại cho Trái Đất!”

“Ha ha ha, thật tốt quá, mẹ, ba biết chúng ta ở đây sao?” Tiểu Hân ra vẻ lo lắng.

“Ăn cơm đi.” Bạch Ngưng cúi đầu ăn, không muốn đáp nữa.

“Nói đi mẹ, ba có biết không? Mẹ có nói cho ba chưa?” Tiểu Hân sốt ruột làm loạn trên bàn.

Bạch Ngưng ngẩng đầu, khinh bỉ nói: “Con không biết là người ba sao Hỏa của con có thể cảm ứng được tọa độ của con sao? Ba con đương nhiên sẽ đưa phi thuyền đến đón con đi, ‘vuu’ một tiếng bay lên Sao Hỏa.”

“Đúng! Tự nhiên con lại quên mất! Mẹ, thì ra nào mẹ cũng có lúc không ngăn à nha!”

Bạch Ngưng hít sâu một hơi, rất nghi ngờ thằng nhóc này có lẽ là do cô ôm nhầm ở bệnh viện về.

Buổi tối, Bạch Ngưng ngồi bên giường Tiểu Hân, như thường lệ sẽ đọc truyện cổ tích.

“Mẹ, hôm nay đừng kể chuyện cổ tích nữa, mẹ kể cho con chuyện trên Sao Hỏa đi.” Tiểu Hân mở to mắt, mong chờ nói.

Bạch Ngưng buông sách, nhìn con: “Mẹ là người Trái Đất, không phải người Sao Hỏa.”

“Vậy mẹ chưa tới Sao Hỏa sao? Vậy làm sao mẹ gặp được ba?” Tiểu Hân lập tức hô to: “A, con biết rồi, là ba đến Trái Đất! Phi thuyền của ba có ngẫu không?”

Bạch Ngưng kéo mặt con, dí sát vào con nói: “Đồ tinh quái, con thật sự nghĩ con không phải người Trái Đất à?”

Tiểu Hân sững sờ nhìn cô: “Con vẫn nghĩ con cao cấp hơn loài người.”

Bạch Ngưng thở dài: “Được, con thông minh hơn người bình thường, thông minh hơn rất nhiều, nhưng con vẫn là người, người Trái Đất.” Cứ như vậy, cô sợ đứa nhỏ này lắm đường lối bước, ngày nào đó cho rằng bản thân là người ngoài hành tinh có siêu năng lực chơi mấy trò nguy hiểm thì hỏng.

Khuôn mặt Tiểu Hân từ từ ảm đạm, ôm hi vọng cuối cùng hỏi: “Ba con thật sự không phải người Sao Hỏa sao?”

“Không phải.” Bạch Ngưng khẳng định nói.

“Vậy ba là người Trái Đất?”

“Đúng vậy.”

“Ba ở đâu? Vì sao không đến tìm con, cho dù không có phi thuyền vũ trụ, cũng có thể đi xe tới mà.”

Bạch Ngưng không còn lời nào để nói, cuối cùng đành nói: “Được rồi, ba con là người Sao Hỏa.”

“Vậy sao vừa rồi mẹ nói là người Trái Đất.” Tiểu Hân hoài nghi hỏi, trên mặt không che dấu được hưng phấn.

“Mẹ nói sai, ba con là người Sao Hỏa, phi thuyền vũ trụ của ba hỏng rồi, phải quay về sửa.”

“Phi thuyền vũ trụ dễ hỏng vậy sao? Sửa mất bao lâu?”

“Một ngày trên Sao Hỏa bằng một năm ở Trái Đất, muốn sửa phải mất mười ngày trên đó.”

“Lâu vậy, vậy sao ba không mua một cái mới?”

“Ba con.” Bạch Ngưng khóc không ra nước mắt vùi đầu trên giường.

“Trên Sao Hỏa mua sắm có giới hạn, mỗi người chỉ được phép mua một phi thuyền vũ trụ, dùng hỏng mới được mua tiếp.”

“Vậy sao ba không đâm cho hỏng phi thuyền vũ trụ rồi sau đó đi mua mới!”

“Bởi vì. cố ý làm hỏng sẽ bị bắt ngồi tù.”

“Nhưng. Sao Hỏa không muốn đón một đứa trẻ Sao Hỏa như con trở về sao? Con không muốn ở Trái Đất nữa đâu.”

Nó lại còn nói nó không muốn ở Trái Đất nữa, thế muốn đi đâu! Bạch Ngưng tiếp tục chán nản.

“Bởi vì, bọn họ nghĩ con rất thích nơi này, bởi vì người Sao Hỏa đều muốn đến Trái Đất.”

“Làm sao có thể, ở Sao Hỏa tốt vậy cơ mà!”

“Ai nói cho con biết ở Sao Hỏa tốt hả?”

.

Một giờ sau, Tiểu Hân vẫn hưng phấn: “Mẹ, mẹ dậy đi, đừng nằm sắp ngủ, Sao Hỏa rất gần Sao Mộc, con có thể bay tới đó chơi không?”

“Mẹ, mẹ nói đi, nói đi mà.”

Bạch Ngưng tiếp tục nằm chết dí trên giường giả chết.

Thật muốn nói với con rằng ba con đã chết.

Nhưng cô sợ con đau lòng, sợ con khổ sở, sợ con tự ti, tâm hồn trẻ thơ sẽ bị bao phủ trong bóng tối.

Nhưng ngày nào cũng rồi rằm cái vấn đề Sao Hỏa Trái Đất này, cô sẽ điên mất.

Cô không phải người viết phim khoa học viễn tưởng, cũng không phải người viết truyện thiếu nhi!

Ông trời ơi, đúng là hành xác mà!

Hôm sau tan học, Tiểu Hân lờ mờ một lúc mới đi từ phòng học ra, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Bạch Ngưng.

Vừa tựa vào cổng chính nhà trẻ trao đổi món đồ chơi mới với bạn cùng lớp, vừa chờ mẹ. Một lát sau cậu ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy chiếc xe hơi màu đen dừng trước nhà trẻ.

Oa, cái kia xe thực ngẫu, so với xe mẹ còn ngẫu hơn!

Tiểu Hân nhìn chăm chăm vào chiếc xe, hai con mắt phát sáng.

Lát sau, một người từ trên xe bước xuống, đi đến cửa sau, mở cửa.

Một người đàn ông tây trang thẳng tắp từ trên xe bước xuống

Oa, so với xe chú ấy còn phong cách hơn.

Ánh mắt Tiểu Hân lại sáng lên một chút.

Ba ai mà lại ngầu như vậy? Không phải ba tên Trác Trác ngông cuồng tự kỷ tự cho rằng nó đẹp trai hơn cậu đó chứ, nghe nói nhà nó rất giàu. Hừ, đúng thì sao, ba ba Sao Hỏa của cậu nhất định còn ngầu hơn người này!

Tiểu Hân cúi đầu, tiếp tục chơi đồ chơi.

Người đàn ông từ trên xe bước xuống nhìn một lượt đám con nít, ánh mắt tập trung trên người Tiểu Hân.

Anh chậm rãi đến gần Tiểu Hân, ngồi xổm trước mặt thằng bé.

“Tiểu Hân –”

Tiểu Hân ngẩng đầu, nghi ngờ nhìn anh.

Dường như, có chút cảm giác kỳ lạ.

Người đàn ông cười, nói: “Ba tới đón con.”

Tiểu Hân sững sờ nhìn anh.

Dù nhìn gần như vậy, phát hiện rằng chú này rất giống mình, nhưng sao ba không đi phi thuyền vũ trụ tới?

“Tiểu Hân, đến đây, cùng ba về nào.” Ngôn Lạc Quân đứng lên dắt Tiểu Hân.

“Anh. Là ba của Tiểu Hân à? Hình như là lần đầu tiên đến đây!” Không nghe nói Tiểu Hân có ba, cô giáo Nhậm có hơi ngạc nhiên.

“Tôi mới từ Mỹ trở về.” Ngôn Lạc Quân nói.

Cô giáo Nhậm nhìn kỹ hai cha con, lại nhìn quần áo trên người Ngôn Lạc Quân, còn có chiếc xe kia, người tài xế kia, dáng vẻ này thật sự khiến người ta không thể nghi ngờ. Hơn nữa Tiểu Hân cũng không nói gì ngoan ngoãn để anh ta nắm tay. Không ngờ ba của Tiểu Hân lại là một nhân vật ưu tú như vậy.

“Ba của Tiểu Hân thực sự quan tâm con cái, về nước liền tới đón con.” Nói xong, cô cúi đầu nói: “Tiểu Hân, về sau có ba con tới đón, không sợ mẹ con quên thời gian tới đón muộn nữa rồi!”

“Cô giáo, ngày mai có thể con sẽ không tới trường được, con phải về sao Hỏa với ba ba!”

Cô giáo cười ha ha, nhìn Ngôn Lạc Quân nói: “Anh xem, Tiểu Hân thật thú vị.”

Ngôn Lạc Quân nhìn Tiểu Hân, mỉm cười, nói: “Cô giáo, tôi vừa trở về, muốn ở cùng với con, ngày mai hẳn là Tiểu Hân không thể tới trường, có thể xin phép nghỉ không?”

“Đương nhiên có thể, ba trở về, còn có thể không đi học, Tiểu Hân nhất định rất vui mừng.” Cô giáo cười nói.

“Cám ơn cô giáo, chúng tôi đi trước.”

“Tiểu Hân chơi vui nha!” Cô giáo Nhậm vẫy tay nói.

Ngồi trên xe, Tiểu Hân nói: “Ba, mẹ bảo ba tới sao? Quả nhiên là phải dùng biện pháp mạnh mẹ mới nghe lời.”

Ngôn Lạc Quân có chút kinh ngạc, hỏi: “Mẹ con nói, mẹ sẽ bảo ba tới đón con à?”

“Đương nhiên, hôm qua con phiền mẹ đến nửa đêm, mẹ muốn con ngủ, con không ngủ. Mẹ nói nếu con nghe lời mẹ ngủ đi thì ngày mai mẹ sẽ bảo ba đến đón con. Con cho rằng mẹ lừa con, không ngờ là thật .” Tiểu Hân vừa nói, vừa vuốt vuốt sờ sờ khắp xe, sờ soạng cả buổi mới quay đầu lại nói: “Ba, đây thật sự không phải phi thuyền vũ trụ sao,

phi thuyền vũ trụ của ba vẫn chưa sửa được sao?”

Ngôn Lạc Quân sửng sốt một chút, lập tức cười nói: “Nhưng sao con biết ba chính là ba của con?”

“Bởi vì con và ba rất giống nhau, hơn nữa con cảm ứng được ba là ba của con. Ba à, hệ thống cảm ứng của con đã khởi động rồi đúng không, về sau nếu gặp các bạn nhỏ Sao Hỏa khác con cũng có thể cảm ứng được đúng không?”

Ngôn Lạc Quân nhìn con, nhẹ nhàng vuốt đầu con, đột nhiên ôm lấy con.

“Tiểu Hân, cảm ơn con đã cảm ứng được ba, về sau con ở cùng ba được không?” Con anh, đã năm nay thế nhưng anh lại hoàn toàn không biết, để cho con làm đứa trẻ không cha suốt bốn năm.

“Được, ba, có phải sau này chúng ta sẽ ở Sao Hỏa không, không thể tới Trái Đất nữa sao?” Tiểu Hân ngồi ở trên đùi anh hỏi.

“Sao Hỏa?” Ngôn Lạc Quân rất hứng thú hỏi: “Người ta nói cho con biết chúng ta sẽ ở Sao Hỏa sao?”

“Không phải người ta nói, là tự con biết , hơn nữa mẹ cũng thừa nhận rồi, mẹ nói vì phi thuyền vũ trụ của ba bị hỏng nên mới không thể đến đón con. Ba, phi thuyền vũ trụ ba cũng có thể xuống đây đúng không?”

Chương 143: Anh đã trở về

Editor: Xù xấu xa

Betor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

“Không phải người ta nói, là tự con biết , hơn nữa mẹ cũng thừa nhận rồi, mẹ nói vì phi thuyền vũ trụ của ba bị hỏng nên mới không thể đến đón con. Ba, phi thuyền vũ trụ ba cũng có thể xuống đây đúng không?”

“Ừ, đúng vậy.” Ngôn Lạc Quân vuốt đầu con, cười trả lời.

“Vậy sao ba không bay tới sớm một chút? Ba không biết con rất nhớ ba sao?” Tiểu Hân mở to hai mắt hỏi.

“Bởi vì.” Ngôn Lạc Quân ghen ngào, nói: “Bởi vì không thể tùy tiện bay xuống đây, cho nên lần này ba tới đây rồi sẽ không quay về nữa, sẽ ở lại đây với con mãi mãi, được không?”

“Được ạ!”

Trước cửa nhà trẻ, xe chưa kịp dừng Bạch Ngưng đã vội vàng xuống xe.

Mấy đứa bé cuối cùng cũng đã được đón về, Cô giáo Nhậm vừa định xoay người.

“Tiểu Hân! Cô giáo Nhậm, Tiểu Hân đâu?”

“Hứa tiểu thư?” Cô giáo Nhậm ngạc nhiên.

Bạch Ngưng vội chạy tới nói: “Trên đường tôi tới đây thì bị tai nạn xe cộ chặn lại, Tiểu Hân đâu?”

Cô giáo Nhậm cảm thấy không ổn, khẩn trương nói: “Bị. Ba Tiểu Hân đón đi rồi?”

“Ba?” Bạch Ngưng ngờ ngàng.

“Là một người rất giống Tiểu Hân, Tiểu Hân cũng nói đó là ba mình, sao vậy. Không phải sao?” Gặp chuyện như vậy, cô giáo cũng sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

“Sao có thể như vậy được, Tiểu Hân đâu có ba!”

“Nhưng. đáng vẻ người kia hình như có rất nhiều tiền, còn nói xin nghỉ cho Tiểu Hân hai ngày, anh ta mới từ nước ngoài về nên muốn cùng Tiểu Hân đi chơi vài ngày.” Cô giáo Nhậm thật sự không thể tin được người kia là kẻ lừa đảo.

Có tiền. Nước ngoài? Rất giống Tiểu Hân?

Trong lòng Bạch Ngưng run lên.

Chẳng lẽ. Nhưng sao có thể như vậy được?

“Đúng rồi, công trường có camera, chúng ta đi xem băng theo dõi!” Cô giáo Nhậm vội nói.

“Nhanh đi!” Bạch Ngưng nói xong, vội theo cô giáo vào bên trong.

Trong phòng giám sát, mọi chuyện xảy ra suốt một tiếng qua đều được ghi lại.

Tiểu Hân dựa vào cổng chính nhà trẻ, một chiếc xe hơi màu đen dừng lại đối diện cậu, lái xe mở cửa, một người đàn ông mặc tây trang thẳng tắp đi xuống.

Chỉ cần liếc mắt một cái Bạch Ngưng đã nhận ra, đúng là anh.

Anh đã trở về.

Anh trở về, chuyện đầu tiên là lảng lảng đi đón Tiểu Hân.

“Hứa tiểu thư, cô biết người này không?”

“Hứa tiểu thư?”

Bạch Ngưng lấy lại tinh thần, ngớ ngàng thật lâu mới gật gật đầu.

Sao anh lại đột nhiên về nước ? Sao nhanh như vậy anh đã phát hiện ra Tiểu Hân? Nên làm gì bây giờ?

“Hứa tiểu thư, bây giờ chúng ta báo cảnh sát sao?” Cô giáo Nhậm sốt ruột hỏi.

“Không. Không cần. Đúng, anh ta là ba Tiểu Hân.” Bạch Ngưng luống cuống không thôi, ngần ngại đi ra ngoài.

Lạc Quân, anh đã trở lại.

Nghĩ tới điều này, tay nắm vô lăng không ngừng run rẩy.

Năm năm, cô luôn buộc bản thân không được nghĩ tới anh, nhưng lại luôn chú ý xem những tin tức liên quan đến anh. Nhìn anh từng bước củng cố địa vị của mình ở công ty, nhìn Thịnh Thế từng bước lớn mạnh.

Dù sao cũng không phải giới giải trí, nên tin tức tại Mỹ có rất ít tin liên quan đến đời tư của anh. Cũng từng một lần nghe đồn, Ngôn gia và một công ty khác có kế hoạch liên hôn chính trị.

Lúc đó, cô mất ngủ mấy đêm liền. Vất vả lắm mới ngủ lại được thì lại nằm mơ ngày anh kết hôn, cô dâu là một phụ nữ cô không biết. Vào lúc đó, cô không kìm chế được tưởng tượng anh sẽ mang theo vị Ngôn phu nhân mới, mang theo đứa con của Ngôn phu nhân và anh, một nhà hạnh phúc tới trước mặt cô.

Lúc đó, cô rất đau lòng, rất buồn rầu chạy đến phòng Tiểu Hân ngồi ở phòng con cả đêm.

Sau này, không còn tin tức đó nữa. Cô nghĩ tin đồn này chắc là giả, cho nên mặc kệ.

Cô tin mình phải rời khỏi anh, vĩnh viễn vạch rõ ranh giới cùng anh, nhưng lại sợ chuyện này.

Chương 144: Kinh ngạc

Editor: Xù xấu xa

Betor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Cô tin mình phải rời khỏi anh, vĩnh viễn vạch rõ ranh giới cùng anh, nhưng lại sợ chuyện này.

Giờ anh đã quay lại, cô đột nhiên thấy lo lắng, sợ sệt, dường như thoáng một cái thời tiết đã thay đổi.

Bạch Ngưng lập tức phanh xe lại, dừng xe ở sát vạch kẻ đường dành cho người đi bộ.

“Lái xe kiểu gì vậy !” Một người đàn ông đi qua đường thẳng, nhìn thấy Bạch Ngưng xinh đẹp động lòng người, cau mày, quay đầu đi.

Bạch Ngưng giờ mới nhận ra đèn xanh đã chuyển sang đỏ. Không ngờ cô lại suýt chút nữa vượt đèn đỏ đâm vào người đi đường.

Còn chưa hoàn hồn, cảnh sát giao thông đã gõ cửa sổ xe.

Ngôn Lạc Quân dừng xe ở khách sạn.

“Ba, chúng ta không về nhà sao?” Tiểu Hân xuống xe, nhìn cửa khách sạn hoa lệ, ngửa đầu hỏi.

Ngôn Lạc Quân một tay ôm lấy con, nói: “Trước tiên ngủ ở đây, hai ngày sau chúng ta về nhà được không?”

“Được, mẹ cũng tới đây sao?”

“Không tới.” Ngôn Lạc Quân nhìn Tiểu Hân nở nụ cười ôn hòa, nhưng lại bởi vì cậu bé nhắc tới “mẹ” mà trong mắt lướt qua một tia lạnh lẽo.

“Sao lại không đến? Mẹ còn nói hôm nay sẽ làm sườn cơm cho con ăn mà!”

“Muốn ăn cơm sườn sao? Được, đợi vào khách sạn hai ba con mình cùng ăn.” Ngôn Lạc Quân vẫn ôm con đi vào khách sạn.

“Vậy mẹ.” Tiểu Hân có hơi ngạc nhiên nói: “Mẹ ăn một mình sao? Nói cho ba biết, mẹ làm cơm sườn ngon lắm!”

Bước vào phòng, Ngôn Lạc Quân để con trên giường, ngồi xổm xuống nhìn con nói: “Tiểu Hân, hai ngày này mẹ bận việc, không thể chơi với con được. Qua hai ngày nữa chúng ta sẽ tới một ngôi nhà mới rất đẹp, có ba, mẹ cũng sẽ đến, về sau con lại có ba có mẹ, được không?”

“Được, ha ha, ba, về sau ba đón con được không, xe của ba rất đẹp! Con muốn bọn Đại An được mở rộng tầm mắt!” Hai mắt Tiểu Hân sáng ngời, một lòng nghĩ sau này sẽ khoe khoang thế nào trước mặt bạn bè.

Ngôn Lạc Quân cười nói: “Được, đương nhiên được. Cho nên mấy ngày nay, con tạm xa mẹ hai ngày được không?”

“Được, nhưng ba phải kể chuyện cho con nghe!”

“Được.”

“Tắm rửa cho con nữa!”

“Được.”

“Còn cho con ngồi chiếc xe siêu ngầu!”

Ngôn Lạc Quân cười: “Tiểu quý, được!”

“A, ba là tốt nhất !”Tiểu Hân vỗ tay hoan hô.

Ngôn Lạc Quân cười nói: “So với mẹ thì sao?”

“Dạ” Tiểu Hân nghiêng đầu một chút, nói: “So mẹ tốt hơn, mẹ dong dài lại lạc hậu. Ba là tốt nhất rồi!”

Ngôn Lạc Quân cười, nâng mặt con nói: “Tiểu Hân, từ hôm nay trở đi, con không phải họ Hứa, mà là họ Ngôn, tên con là Ngôn Kỳ Hân, là con của ba, ba sẽ cho con mọi thứ tốt nhất!”

Bạch Ngưng tim đập dữ dội, hít một hơi thật sâu dừng xe trước cửa Thịnh Thế.

Rất lâu rồi cô chưa tới nơi này.

Rất nhiều lần nhìn tòa nhà này từ xa, lòng cô sẽ không kìm chế được mà gợn sóng

Chậm rãi đi lên bậc thềm, bước vào cửa chính, vừa nhìn thấy đại sảnh, lòng bàn tay đã không tự giác mà đổ mồ hôi.

Đi đến quầy tiếp tân, còn chưa chờ cô hỏi chuyện, cô gái trước quầy tiếp tân hỏi: “Là Hứa tiểu thư sao, cô tìm tổng giám đốc?”

Bạch Ngưng gật đầu.

Hóa ra anh đã sớm chuẩn bị, anh sẽ làm gì, chẳng lẽ Tiểu Hân cũng bị đưa đến đây rồi

sao?

“Hứa tiểu thư, mời cô đi theo tôi.” Cô gái bước ra khỏi quầy tiếp tân.

Mang theo hồi hộp, lo lắng, nghi ngờ, sợ hãi, Bạch Ngưng đi theo tiếp tân lên tầng.

“Hứa tiểu thư, cô ngồi ở đây một lát.” Trước cửa văn phòng, thư ký mời cô ngồi ở phòng nghỉ.

“Ngôn Lạc Quân đâu?” Bạch Ngưng không nhận được hỏi.

Thư ký mang vẻ mặt tươi cười tiêu chuẩn nói: “Tổng giám đốc đang rất bận, cô ngồi đợi một lát, uống cốc nước.” Nói xong, đem một ly nước đến trước mặt cô.

Thư ký rời đi, Bạch Ngưng sốt ruột lo lắng cầm cốc nước nhanh chóng uống vài ngụm.

Chỉ mới ba phút, thư ký đã đi tới, nói: “Hứa tiểu thư, tổng giám đốc mời cô vào.”

Trong lúc bối rối, Bạch Ngưng nghiêng tay làm đổ trước trong cốc.

“Rất xin lỗi.”

“Không sao, cô tới phòng tổng giám đốc trước, để tôi dọn cho.” Thư ký cười lấy ra khăn lau.

“Thực xin lỗi, phiền cô rồi.” Bạch Ngưng vội vàng giải thích, nắm hai bàn tay đổ mồ hôi lạnh, hít sâu một hơi ra khỏi phòng chờ.

Không được khẩn trương, không được thất thố, phải bình tĩnh bình tĩnh.

Không ngừng tự nhủ, an ủi bản thân, Bạch Ngưng chậm rãi nâng tay, đẩy cửa phòng ra.

Ánh chiều tà từ cửa sổ sát đất phía sau chiếu vào khiến văn phòng làm việc phát ra ánh sáng chói mắt. Một bóng người ngồi trên ghế da lớn gần cửa sổ sát đất, dáng người thẳng đứng, tây trang chỉnh tề. Ánh mặt trời chiếu từ phía sau lưng khiến người đối diện không thấy rõ vẻ mặt anh. Nhưng chỉ liếc mắt một cái cô có thể khẳng định, chính là anh.

Mỗi một bước đến gần, dáng vẻ của anh càng rõ ràng.

Lúc cô đứng trước bàn làm việc, cuối cùng cũng thấy rõ mặt anh.

Tóc cắt gọn gàng, đường nét như được chạm khắc cẩn thận, đôi mắt như nước hồ sâu không đáy, khóe miệng hơi hơi nhếch lên. Anh trong ấn tượng của cô thật sự đã thay đổi rồi.

Dường như ngần người quá lâu, cô dốc toàn lực hỏi một câu: “Tiểu Hân đâu?”

Độ cong khóe miệng anh dần tăng lên, ý cười càng đậm, nụ cười lại giống satan khiến người ta khiếp sợ.

“Anh” Trước mặt bỗng tối sầm, ngay sau đó, Bạch Ngưng ngã gục xuống sàn.

Ngôn Lạc Quân nhẹ nhàng cười, đứng lên, đi đến trước bàn, bế cô lên.

.

Đầu có chút mê man, Bạch Ngưng nhắm mắt thêm một lát mới chậm rãi mở mắt ra.

Đây là đâu?

Quay đầu lại, sau tấm thủy tinh rất to là chút ánh sáng mờ của ngày tàn.

Hình như đã chiều tối rồi.

Không đúng, cửa sổ trong phòng sao lại lớn như vậy? Hơn nữa sao cô không kéo rèm cửa?

Bạch Ngưng bỗng chốc tỉnh táo lại, nhìn xuống nhưng lại thấy bộ ngực trần trụi của mình.

Kinh hoàng suýt chút hét âm lên!

Cô đột nhiên ngồi dậy, thấy rõ không phải cô đang ngủ trên giường mà là ngủ trên bàn, hai chân còn tách ra hai cạnh bàn!

Là mơ! Là mơ! Nhất định là đang nằm mơ!

Nhưng cảm giác tỉnh táo này không thể khiến cô tin đây chỉ là một giấc mơ.

Thần kinh bỗng thắt chặt, cô đột nhiên nhớ ra đây là văn phòng của Ngôn Lạc Quân.

Phòng làm việc của anh, vậy anh đâu? Sao cô có thể trần truồng nằm ở đây?

Ngoài cửa sổ vẫn còn sáng, Bạch Ngưng chẳng quan tâm, vội vã tụt xuống khỏi bàn, nhặt quần áo dưới đất lên mặc vào.

Hoàn cảnh mơ hồ này khiến cô suy sụp ngồi trên ghế dựa phía sau bàn làm việc, dùng sức cấu vào đùi mình.

Tỉnh, cô quả nhiên là đang tỉnh.

Nhưng rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Cô nhìn thấy anh, nói với anh một câu, sau đó... sau đó ngất đi.

Sau đó lại xảy ra chuyện gì?

Bạch Ngưng luống cuống nắm lấy áo trước ngực, có cảm giác vừa sợ vừa muốn khóc. Chẳng lẽ...chẳng lẽ cô bị.

Nhưng người đó là Ngôn Lạc Quân, tuy rằng vẻ mặt trở nên xa lạ, nhưng đó quả thật là anh, sao anh có thể làm vậy?

Chương 145: Cuộc sống của cô là do tôi quyết định.

Editor: Xù xấu xa

Betor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Nhưng người đó là Ngôn Lạc Quân, tuy rằng vẻ mặt trở nên xa lạ, nhưng đó quả thật là anh, sao anh có thể làm vậy?

Đúng rồi, vì sao cô lại ngắt xiu?

Ly nước? Trước khi vào văn phòng cô chỉ uống ly nước đó! Chẳng lẽ trong ly nước có thuốc mê nên cô mới ngắt đi?

Ly nước kia là do thư ký đưa cho. Cô không quen thư ký đó, sao cô ấy lại bỏ thuốc mê cô? Chắc là. ông chủ của cô ấy, Ngôn Lạc Quân sai cô ấy làm.

Ngôn Lạc Quân bỏ thuốc mê cô, sau đó cởi quần áo của cô, sau đó thì sao?

Rốt cuộc anh đã làm gì cô?

Bạch Ngưng nhìn kỹ quần áo của mình một lần, cố gắng trấn tĩnh, chậm rãi đi tới cửa, kéo cửa ra khỏi phòng.

Bên ngoài rất yên tĩnh, dường như đã tắt đèn đóng cửa, thư ký vừa khéo ôm một đồng tài liệu cần sửa đi qua.

"Ngôn. tổng giám đốc của cô đâu?" Bạch Ngưng hỏi.

"Hứa tiểu thư, tổng giám đốc đã rời công ty từ sớm, Hứa tiểu thư còn có việc gì sao?"

Thư ký trả lời.

Bạch Ngưng lại hỏi: "Anh ta, ngày mai khi nào anh ta đến?"

"Không rõ lắm, tổng giám đốc mới từ tổng bộ trở về, vẫn chưa bắt đầu đi làm."

Bạch Ngưng gật đầu, không muốn ở lại đây thêm một giây phút nào nữa, ruột gan rồi bời đi xuống thang máy.

Trong lòng càng khẩn trương mãnh liệt, sợ hãi ngày càng lớn. Cô thật sự không biết anh muốn làm gì, nhưng cô biết rõ bây giờ anh nguy hiểm hơn trước rất nhiều.

Ngồi trên xe, cô không biết đi đâu.

Tiểu Hân vẫn còn ở chỗ anh, anh cũng biết Tiểu Hân là con anh, chắc sẽ không làm hại con, vậy anh mang Tiểu Hân đi chính là. Muốn cướp Tiểu Hân!

Trong lòng đột nhiên sợ hãi mất Tiểu Hân.

Đúng, anh nhất định muốn cướp Tiểu Hân, hiện giờ cô nên làm gì đây? Anh ở đâu? Tiểu Hân ở đâu?

Trong lúc này đầu óc choáng váng, cô dùng sức vỗ vỗ đầu, cố gắng để bản thân bình tĩnh lại.

Có phải đang ở nhà? Biệt thự?

Cô sợ phải đối mặt, đối mặt với tất cả những gì liên quan tới anh trước đây, nhưng vì Tiểu Hân, cô không thể không đối mặt.

Xe đi về phía biệt thự

Năm năm rồi cô vẫn không dám nhìn nơi mình từng là Ngôn phu nhân.

Trong ngôi nhà xa hoa kia, từng có vui vẻ, cũng có đau khổ. Ở đây cô yêu anh, chủ động cho anh, mong được làm vợ của anh, cùng anh sống cuộc sống hạnh phúc cả đời. Cô cũng vì anh mà đau khổ chồng chất, hận không thể thoát khỏi anh, không còn bất cứ ràng buộc nào với anh.

Hình ảnh ngày xưa lần lượt hiện lên trong đầu, khiến cô lại không tập trung lái xe, suýt nữa lái xe lên bồn hoa may mà phanh kịp.

Thở dài nhẹ nhõm một hơi, Bạch Ngưng hoảng sợ cả người toát mồ hôi lạnh.

Đúng lúc này, di động vang lên.

Hoảng sợ qua đi, cô lấy di động ra, là nhà sản xuất gọi.

Lại thở nhẹ một hơi, Bạch Ngưng nhận điện thoại.

"Thầy Trần."

"Đông Anh à, cái kia."

Bạch Ngưng có chút bức mình, thầy Trần luôn nói chuyện như đinh đóng cột, rất ít khi ấp a ấp úng như vậy.

"Thầy Trần ư sao vậy? Kịch bản có vấn đề gì sao?"

Bên kia điện thoại nói: "Kịch bản tạm thời không cần viết tiếp nữa."

Bạch Ngưng ngạc nhiên. Từ ba năm trước, sau khi thành danh cô rất ít khi gặp trường hợp bị ngừng kịch bản, giờ sao lại.

"Nhưng, không phải đã viết được hơn hai mươi tập rồi sao?"

"Đông Anh thực xin lỗi, đây là quyết định của công ty sau khi đã cân nhắc mọi mặt, phim có khả năng sẽ không được quay nữa, cho nên không cần viết tiếp nữa."

"Nhưng Thầy Trần, có thể nói tôi biết tại sao không?" Đột nhiên gặp tình huống này cô đột nhiên không hiểu tại sao.

"Thực ra tôi cũng không rõ lắm. Chẳng qua tôi có thể tiết lộ cho cô một chút, cái này do Lão Từ nói, cho nên trừ khi lão Từ thay đổi quyết định, bằng không sẽ không có cơ hội đâu. Cô ngẫm lại xem chuyện này có liên quan tới ai. Tôi cúp trước đây."

Bạch Ngưng ngẩn người.

Viết lâu như vậy, nói một câu không cần là không cần sao. Còn do lão Từ chính miệng nói.

Lão Từ là tổng giám đốc công ty điện ảnh và truyền hình, trước giờ một ngày kiếm cả bạc tỷ, kịch bản đều do thầy Trần quyết định, mà hiện giờ.

Vì sao? Cô đặc tội tổng giám đốc Từ chỗ nào sao?

Di động lại vang lên, Bạch Ngưng cúi đầu nhìn thấy một dãy số lạ.

Tim đập thình thịch, trong lòng dâng lên một cảm giác đặc biệt

Là ai?

Cô run run nghe điện thoại di động, mở miệng nói: "Alo, ai vậy"

Điện thoại bên kia truyền đến một tiếng cười khẽ.

Tiếng cười khẽ hấp dẫn lại rất lạnh lùng.

Cô gần như có thể xác định, tiếng cười này là của ai.

"Ngôn Lạc Quân."

“Hứa tiểu thư, không biết bây giờ có thể đến khách sạn Quỳnh Hoa một chuyến không?”

"Tiểu Hân ở đâu? Anh nói cho tôi biết, anh đem Tiểu Hân đi đâu rồi hả?" Bạch Ngưng vội hỏi.

Ngôn Lạc Quân lại cười khẽ một tiếng, nói: "Khách sạn Quỳnh Hoa, phòng họp 201, không nên đến trễ."

Không đợi cô nói tiếp, bên kia truyền đến tiếng “bíp”.

Anh muốn gặp cô, sao vừa nãy ở công ty không nói, hiện tại lại gọi cô tới khách sạn, rốt cuộc anh muốn làm gì?

Dù anh muốn làm gì đi nữa thì cô không thể không đi, dù sao, Tiểu Hân cũng đang ở trong tay anh.

Nhanh chóng khởi động xe, rẽ ngoặt đi về phía khách sạn Quỳnh Hoa

Nhân viên phục vụ khách sạn dẫn cô đến phòng họp 201, đóng cửa lại. Phòng hội nghị to như vậy chỉ còn hai người bọn họ.

Ngôn Lạc Quân ngồi ở đầu bàn hội nghị, mỉm cười nhìn cô.

"Tiểu Hân đâu?" Thật racô cũng muốn hỏi anh ở văn phòng đã làm gì cô.

"Đừng vội, chúng ta xem một đoạn PPT trước đã." Ngôn Lạc Quân nói xong, ấn nút điều khiển.

Bạch Ngưng khó hiểu nhìn về phía màn hình. Trên màn hình hiện lên nửa thân trên của một người phụ nữ, mặc một cái áo vest tây trang màu hồng đậm, hơn nữa, áo vest đó giống hệt cái áo cô mặc trên người lúc này. Hình tiếp theo, vest tây trang màu hồng bị cởi một nút, lộ ra cái áo chiffon trắng bên trong.

Hồi lâu, cô mới kịp phản ứng, đó là cô!

Hình tiếp theo, là nửa dưới mặc quần màu đen của cô.

Đầu óc đột nhiên hỗn loạn, hoàn toàn mất hết khả năng suy nghĩ.

Hình ảnh tiếp tục thay đổi, quần áo trên người cô cứ ít dần đi, cuối cùng toàn thân cô phơi bày trước màn ảnh.

Ống kính chậm rãi tới gần, đặc tả từ mặt đi xuống, phô bày từng tấc da thịt cô lên màn hình. Xuống chút nữa, xuống chút nữa. Hình ảnh bộ ngực của cô được phóng to chiếu lên màn ảnh.

Bạch Ngưng đột nhiên bừng tỉnh, hét "a" một tiếng chạy đến, ấn nút điều khiển trên bàn, nhưng vì bối rối ấn nhầm nút, khiến hình ảnh trên màn hình chuyển đến một bức ảnh nơi bí ẩn của cô lỏa lồ như diễn viên A.V.

Bạch Ngưng ấn loạn, cuối cùng cũng tắt được máy chiếu.

"Vô sỉ!" Bạch Ngưng giờ tay tát Ngôn Lạc Quân.

Ngôn Lạc Quân bắt lấy cổ tay cô, vung mạnh, khiến cô lùi về sau mấy bước, ngã vào ghế dựa sau lưng, khiến lưng của cô đung mạnh về phía sau.

"Phía sau còn có ảnh nơi xinh đẹp của cô cầm vật phẩm tình thú*, không muốn xem sao?" Ngôn Lạc Quân nhincô, nhàn nhạt cười.

[*] S*x toy đó *khụ*

"Anh là đồ vô liêm sỉ!" Bạch Ngưng vừa thẹn vừa tức, không dám tin người trước mắt là Ngôn Lạc Quân dịu dàng của năm năm trước.

Ngôn Lạc Quân ngoảnh mặt làm ngơ với sự tức giận của cô, tiếp tục nói: "Thuộc hạ của tôi đang ra giá với một trang web người lớn. Cô cảm thấy, Hứa Tĩnh Hàm, Đông Anh, vị hôn thê của đạo diễn Quan Thừa Diễm nổi tiếng, những tấm hình nude của người phụ nữ xinh đẹp có ba thân phận này đáng giá bao nhiêu tiền?"

"A --" Bạch Ngưng bịt tai hét lên một tiếng, đôi mắt khô cạn lâu rồi lại đầm lệ

"Anh thật vô liêm sỉ, vô liêm sỉ!"

Ngôn Lạc Quân mỉm cười.

"Tôi chỉ muốn nói cho cô biết, dù cô kiên cường thế nào, nỗ lực đến mức nào, chỉ cần tôi muốn thì trong một đêm có thể hủy diệt tất cả của cô: sự nghiệp, danh vọng, vị hôn phu. Còn có, Ngôn Kỳ Hân, từ hôm nay trở đi, thằng bé là con tôi."

Bạch Ngưng vô sức lực xụi lơ trên mặt đất, rưng rưng nhìn anh.

Ngôn Lạc Quân lấy vẻ mặt sung sướng nhìn biểu tình đau khổ, không thể tin được trên mặt cô, tiếp tục nói: "Ngắm lại mấy ngày nữa, trên Internet, phố lớn ngõ nhỏ, sẽ điên cuồng mà truyền nhau mấy tấm hình nude và clip của cô. Người đàn ông cô yêu mười năm sẽ bỏ cô mà đi, phố lớn ngõ nhỏ tất cả đều sẽ chế giễu châm biếm cô. Không có một công ty điện ảnh truyền hình nào cần kịch bản của cô, cô sẽ không còn được gặp đứa con trai đáng yêu của cô.Nhìn thấy tương lai không xa của mình, cô có thấy đau đớn

tuyệt vọng đến muốn chết không?"

Bạch Ngưng nhìn người đàn ông trước mặt, khuôn mặt tươi cười, lời nói tàn khốc, cuối cùng cũng xác định, cô không quen anh, thật sự không quen.

Cô rơi lệ nhìn anh, anh cười nhìn cô.

Rất lâu sau, cô lau nước mắt, hỏi: "Ý anh là muốn ép tôi phải tự sát sao?"

"À, Không." Ngôn Lạc Quân lắc đầu nói: "Trước kia có lẽ là thế nhưng bây giờ thì không. Bởi vì tôi có một đứa con đáng yêu, mà con tôi mới vừa rồi còn đang âm ỹ đòi ăn cơm sườn mẹ nó làm, cơm khách sạn không ăn. Tôi rất yêu con tôi, chỉ cần con tôi muốn, tôi đều sẽ cho con. Con tôi muốn mẹ, người đã sinh ra nó, tôi đương nhiên sẽ đem cô cho nó. Cho nên, con đường duy nhất của cô không phải là chết, mà là hủy hôn ước với vị hôn phu hiện tại, cùng tôi đi làm giấy -- hôn thú, sau đó làm mẹ của con tôi."

Bạch Ngưng nhìn anh, quên mất phải suy nghĩ thế nào, nói thế nào.

Anh từ trên ghế đứng lên, đi đến bên cạnh máy vi tính rút USB ra, rồi đến trước mặt cô

"Ngày mai trước khi trời tối hãy cho tôi câu trả lời, qua thời điểm đó, cô có thể lên mạng nhìn ảnh nude của mình nhé." Nói xong anh đi ra cửa.

"Vì sao?" Bạch Ngưng ở phía sau nhìn bóng lưng anh hỏi: "Vì sao lại đối xử với tôi như vậy?"

Ngôn Lạc Quân dừng lại, lạnh lùng cười, đi ra khỏi phòng họp.

Vì sao?

Cô còn dám hỏi anh vì sao?

Bởi vì cô lừa anh, lợi dụng anh, bởi vì cô dùng anh để trang trí cho tình sử của cô, bởi vì cô coi anh như thăng gối sau khi đùa giỡn chán chê rồi thì vứt bỏ anh, vui vẻ quay về vòng tay của người đàn ông kia!

Buồn cười! Ngôn Lạc Quân anh xưa nay không phải người để cô đùa giỡn! Chỉ cần anh muốn, anh có thể không chế cuộc sống của cô, khiến cô chết không có chỗ chôn! .

Bạch Ngưng ngồi trên sàn nhà lạnh như băng trong phòng họp khách sạn, nước mắt thi nhau rơi xuống làm ướt đầm khuôn mặt cô.

Cô cho rằng, cô trưởng thành, chín chắn, kiên cường, sẽ không bao giờ động một chút là khóc nữa.

Nhưng đối mặt với anh, cô thật sự không thể kiên cường được.

Anh thay đổi rồi, nhưng có một điều không đổi, đó là anh có khả năng khống chế mạng sống của người khác, đặc biệt là của cô.

Chỉ cần anh muốn, cô không thể bỏ chạy, vĩnh viễn không thể trốn thoát.

Chương 146: Em lợi dụng anh

Editor: Xù xấu xa

Betor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Cho đến khi tối hẳn, trên bầu trời dầy đặc ánh sao, Bạch Ngưng mới ngừng xe, lão đảo đi lên nhà.

Mới ra thang máy, cô đã thấy Quan Thừa Diễm đứng trước cửa nhà mình. Rất nhiều lần, anh đến tìm cô nhưng không gặp, đoán là cô đưa Tiểu Hân đi chơi, cũng không gọi điện thoại thúc giục cô về, mà đứng ngoài cửa chờ cô.

Quan Thừa Diễm thấy cô, lại nhìn phía sau, ngạc nhiên nói: "Tiểu Hân đâu?"

Bạch Ngưng không hề phản ứng giống như không nghe thấy anh hỏi, thất hồn lạc phách đi tới trước cửa, móc chìa khóa mở cửa.

"Tĩnh Hàm, sao vậy? Bởi vì chuyện kịch bản sao?" Quan Thừa Diễm nhìn dáng vẻ của cô, lo lắng không thôi.

Bạch Ngưng đi vào nhà, chán nản ngồi trên ghế sofa.

"Nói cho anh biết, có phải vì chuyện kịch bản không? Lão Trần nói gì với em? Còn Tiểu Hân đâu? Không phải em dẫn Tiểu Hân ra ngoài ăn cơm sao?" Quan Thừa Diễm ngồi xổm trước mặt cô sốt ruột hỏi.

Bạch Ngưng không nói gì.

Quan Thừa Diễm nói: "Không cần lo lắng, chuyện này anh sẽ tra rõ, ngày mai anh sẽ đi gặp tổng giám đốc Từ, hỏi xem chuyện gì xảy ra, em đừng như vậy được không?"

Bạch Ngưng ngẩng đầu nhìn anh, lắc đầu một cái, nói: "Không cần đâu."

"Tại sao? Kịch bản rất tốt, em đừng từ bỏ nhanh như vậy!"

"Thừa Diễm." Bạch Ngưng chậm chậm mở miệng nói: "Cám ơn anh chuyện kịch bản anh không cần phải lo hợm, còn có."

Quan Thừa Diễm bất ngờ không kịp chuẩn bị, chỉ nghe cô nói từng chữ từng chữ: "Em muốn kết hôn cùng Ngôn Lạc Quân."

"Cái Cái gì?" Quan Thừa Diễm không dám tin.

Bạch Ngưng lại nói: "Ngôn Lạc Quân đã trở về, có lẽ ngày mai, cũng có thể là ngày kia. Em sẽ cùng anh ấy phục hôn"

Quan Thừa Diễm kinh ngạc mà nhìn cô: "Em nói em cùng Ngôn Lạc Quân phục hôn?"

Bạch Ngưng gật đầu. Ngôn Lạc Quân nói rất đúng, cô chỉ có một con đường có thể đi, không phải chết, mà là theo sự sắp xếp của anh, cùng anh phục hôn. .

"Tại sao?" Quan Thừa Diễm vẫn mơ màng.

Bạch Ngưng cúi đầu, "Không vì sao cả."

"Tại sao anh ta đột nhiên trở lại? Tại sao đột nhiên em phải kết hôn cùng anh ta? Anh không hiểu, ban đầu không phải em nói không muốn kết hôn cùng anh ta sao? Tại sao bây giờ lại thay đổi?" Quan Thừa Diễm kích động nắm vai cô hỏi.

Bạch Ngưng cúi đầu, nói nhỏ: "Rất xin lỗi."

Quan Thừa Diễm nhìn cô, không thể tin nói: "Đừng nói với anh, mấy năm nay em vẫn một mực chờ anh ta."

Bạch Ngưng muốn nói không phải, nhưng tuy không phải ngay từ đầu cô đã muốn chờ anh, nhưng cô biết, cô đúng là đang chờ anh. Không biết vì sao chờ đợi anh, không biết chờ đợi anh làm gì. Chỉ là, nghĩ tới trăm ngàn trường hợp, không ngờ lại là trường hợp này. Anh chụp ảnh nude của cô, nói muốn đưa lên web người lớn. Người kia, thật sự là anh sao? Anh đối với cô sẽ vô tình như vậy sao?

Thấy cô không nói lời nào, Quan Thừa Diễm cho là cô thừa nhận, bờ môi anh run rẩy, nắm vai cô kích động hỏi "Thật sự là vậy sao? Anh hiểu rồi, em muốn anh ta tìm đến em, nhưng anh ta lại không về. Cho nên em mới gần gũi anh, mới đồng ý lời cầu hôn của anh trước mặt giới truyền thông. Sau đó, Ngôn Lạc Quân trở về, nói muốn kết hôn cùng em, có đúng không? Em cố ý lợi dụng anh kích anh ta?"

"Em không phải." Bạch Ngưng vội vàng nói.

"Nhưng chuyện này rất hợp lý, không phải sao?"

"Thừa Diễm, không phải như vậy, đây chỉ là trùng hợp. Anh ta muốn kết hôn cùng em chỉ vì Tiểu Hân, mà em sẽ đồng ý cũng vì Dù sao, không phải em cố ý."

"Em cố ý!" Quan Thừa Diễm nhìn cô chăm chăm, khẳng định nói. "Em đồng ý lời cầu hôn của anh, chỉ vì muốn Ngôn Lạc Quân ghen, khiến anh ta sốt ruột, từ Mỹ vội vàng chạy về ngăn cản em đúng không? Trước kia Hứa Tĩnh Hàm cũng dùng chuyện này để chọc tức anh, ngày ngày đi hộp đêm tìm đàn ông. Không ngờ bây giờ em cũng học theo, cũng biết làm đàn ông cảm thấy không chiếm được mới là đáng quý, làm cho đàn ông điên cuồng quay đầu lại theo đuổi em rồi!"

"Em không có! Thừa Diễm, anh đã hiểu lầm!" Bạch Ngưng vội vàng giải thích.

"Vậy em nói cho anh biết, tại sao năm đó cố ý muốn sinh Tiểu Hân? Tại sao năm năm qua em cũng chưa từng chấp nhận anh, cũng không chấp nhận người khác?" Anh nói tiếp: "Không phải em không gặp đúng người, mà là trong lòng em vốn chỉ có một người"

đúng không? Em lẳng lặng tự viết kịch bản, làm bà mẹ đơn thân nuôi con một mình, chưa bao giờ nghĩ đến người đàn ông bên cạnh có hợp với bản thân mình hay không, cũng chưa từng nóng lòng tranh thủ lúc còn trẻ tuổi mà lập gia đình Tất cả tất cả, đủ để chứng minh, trong lòng em chỉ có một người, em yêu anh ta, chờ anh ta, chờ anh ta cùng em nối lại tình xưa. Mà người đó, chính là Ngôn Lạc Quân."

"Em. Thừa Diễm." Bạch Ngưng không còn lời nào để nói. Mặc dù, cô không muốn thừa nhận, nhưng chuyện này đúng là sự thật.

Quan Thừa Diễm cười một tiếng.

"Bây giờ, em đã thành công rồi. Ngày hôm qua còn có người hỏi anh, khi nào thì kết hôn! Em đã thành công, thành công lợi dụng anh để đạt được chuyện mình muốn. Mà anh thì sao? Chờ tin tức em và Ngôn Lạc Quân phục hôn, anh cũng sẽ lên báo, người khác sẽ chỉ vào anh mà cười anh bị cầm sừng. Mà anh ngay cả người bị cầm sừng cũng không bằng, cho tới bây giờ em không phải người phụ nữ của anh, trước nay đều không phải !"

"Thừa Diễm." Bạch Ngưng không biết nói thế nào, cô không biết mình sống thế nào mà lại thất bại như vậy. Tất cả đàn ông đều nói họ bị cô cầm sừng, nhưng cô thật sự không làm gì cả.

Không ngờ Quan Thừa Diễm không khống chế được cảm xúc đột nhiên hôn cô.

Bạch Ngưng vội nghiêng đầu trốn tránh, dùng sức muốn đẩy anh ra, nhưng không đấu lại sức của anh.

"Thừa Diễm, anh làm gì vậy?"

"Anh không làm gì cả, chúng ta bây giờ không phải hôn phu hôn thê sao? Ngôn Lạc Quân khiến anh bị người ta nhạo báng, anh cũng có thể khiến cho hân hạnh lấy phụ nữ anh đã dùng qua!" Nói xong anh liền xé áo khoác của cô

"A -- Anh điên rồi, Thừa Diễm, anh buông em ra!" Bạch Ngưng lập tức bị dọa đến trắng bệhcả mặt, vội vàng dùng chân đá anh, nhưng lập tức bị anh đè xuống ghế sa lon.

"Anh chỉ lấy cái anh nên có! Đây có là gì, hơn nữa đối với thân thể này, sợ rằng anh còn hiểu rõ ràng hơn em!" Anh ấn vai cô, "xoẹt" một tiếng xé rách cổ áo chiffon màu trắng của cô .

"Đừng, Thừa Diễm, đừng như vậy, anh buông em ra!" Bạch Ngưng vội vàng đưa sò soạng trên bàn trà, lại bị Quan Thừa Diễm tinh mắt ngăn lại, dùng một tay tóm lấy hai cổ tay cô, một tay khác dùng sức xé quần áo của cô.

"Thừa Diễm, em không có, anh buông em ra, buông em ra." Bạch Ngưng cố gắng giãy giụa, nhưng cơ thể bị anh đè xuốngkhông thể động đậy nổi. CÔ ra sức giãy giụa ngược lại chỉ khiến anh thêm hứng thú.

Lại "xoẹt" một tiếng, Quan Thừa Diễm men theo vết xe khi nãy vạch mở quần áo trên người cô, bên trong lộ ra cái áo ngực màu hồng khiến người ta huyết mạch sôi trào.

"A --" Bạch Ngưng sợ phát khóc, hét lên một tiếng, la lớn: "Đừng, xin anh buông em ra."

Chương 147: Lòng ba mẹ

Editor: Xù xấu xa

Betor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Khi Quan Thừa Diễm đưa tay nắm lấy áo ngực cô kéo xuống, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Anh sững sờ, Bạch Ngưng nhân cơ hội tránh ra, lập tức chạy đến mở một cánh cửa bên trong. Nắm quần áo rách nát mở một nửa cánh cửa chống trộm lộ đầu ra.

"Xin chào, cô quên khóa cửa gara." Bên ngoài người an ninh trẻ tuổi nói.

"Được, anh chờ một chút, tôi và anh cùng đi khóa." Bạch Ngưng xoay người cầm cái áo len rộng thùng thình trên móc mặc vào cuống quít đi ra cửa.

Cùng an ninh xuống lầu, khóa kỹ cửa gara, Bạch Ngưng ngồi luôn trên ghế dài trong chung cư.

Cô cúi đầu là khoảng không yên tĩnh, ngẩng đầu là nhà nhà đều đã lên đèn.

Trái tim quặn đau, cô ôm mặt khóc nức nở.

Ai cũng hận cô, ai cũng cảm thấy cô nợ nọ, rốt cuộc cô phải làm sao?

Tiểu Hân không ở bên cạnh, cô lẻ loi bàng hoàng, không biết dựa vào đâu.

Chỉ muốn sống yên bình, chỉ muốn không phải khổ sở mệt mỏi như vậy. Hứa Tĩnh Hàm ơi Hứa Tĩnh Hàm, rốt cuộc nên làm gì với cô đây?

Bên cạnh truyền đến tiếng bước chân, Bạch Ngưng hoảng hốt, vội nghiêng đầu qua, thấy Quan Thừa Diễm từ cửa chính đi ra.

Cô cảnh giác nhìn phòng bảo vệ sau chung cư, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Quan Thừa Diễm nhìn cô, cười khố một tiếng rồi xoay người đi về phía cửa chung cư.

Nhìn bóng lưng của anh, cô nghĩ, từ đây tình nghĩa của bọn đã hết rồi.

Ngồi bên ngoài một lúc, sau hai lần an ninh tới hỏi thăm cô có chuyện gì, Bạch Ngưng mới bất đắc dĩ đứng lên, đi vào nhà.

Cái nhà này, cô và Tiểu Hân mới trải qua hai năm bình thản, giờ lại phải lập tức rời đi.

Ngôn Lạc Quân trở về, Ngôn Lạc Quân hoàn toàn xa lạ, anh và cô, bọn họ, sẽ khổ sở dây dưa thế nào nữa đây?

Có lẽ, anh sẽ không tiếp tục vì cô mà đau khổ nữa, mà cô thì sao? Bị người đàn ông mình từng yêu, bây giờ vẫn còn yêu chụp ảnh nude uy hiếp, cô có thể mong đợi cái gì?

Từ điển, thời khóa biểu nghỉ ngơi cô làm cho Tiểu Hân, bản vẽ mỹ thuật, bảng số học. Ngồi trong phòng, Bạch Ngưng đem mấy thứ đồ này lần lượt xếp vào thùng. Cả đêm nay, cô không ngủ, lấy tốc độ cực kỳ chậm, thu dọn suốt đêm.

Trong khách sạn, Ngôn Lạc Quân ôm Tiểu Hân trong ngực, khẽ vuốt tóc con.

"Ba, chúng ta có nên gọi điện thoại cho mẹ không?" Tiểu Hân hỏi.

"Không cần, buổi chiều ba đã gọi cho mẹ rồi." Ngôn Lạc Quân cười, dịu dàng trả lời.

"À." Tiểu Hân gật đầu một cái, đột nhiên hoảng hốt, hỏi "Ba, có cần để đồng hồ báo

thức không, đi học muộn sẽ bị phê bình đó."

Ngôn Lạc Quân cười một tiếng: "Quên là ba đã xin nghỉ phép cho con rồisao."

"A, đúng rồi, thật tốt quá, ngày mai không cần đến trường học!" Tiểu Hân hoan hô.

Ngôn Lạc Quân cười nhìn của con, "Đúng, không đi học, ngày mai muốn ngủ thế nào cũng được, ngủ xong thì chuẩn bị về nhà mới."

"Ngày mai sẽ về nhà sao? Vậy ngày mai con có thể gặp mẹ sao?"

Ngôn Lạc Quân gật đầu. "Về nhà mới xong ba sẽ dẫn con đi chơi.Con nói xem con muốn chơi ở đâu, ăn cái gì?"

"Cái gì cũng được sao?" Tiểu Hân dùng ánh mắt lóe sáng nhìn anh.

"Đúng, cái gì cũng được." Ngôn Lạc Quân khẳng định.

"Vậy con muốn đi công viên trò chơi, còn muốn chơi điện tử mỗi ngày, được không ạ?"

"Được."

Tiểu Hân nhảy nhót: "Vậy còn nữa, có hôm con thấy một cái xe tăng đồ chơi còn lớn hơn xe tăng của Đại An, ba có thể mua cho con không?"

"Dĩ nhiên có thể, bao nhiêu ba cũng có thể mua." Ngôn Lạc Quân đồng ý vô điều kiện.

Tiểu Hân vui vẻ nói: "Ba thật tốt, không giống mẹ, hẹp hòi chết đi được!"

Ngôn Lạc Quân khẽ hôn trán cậu một cái nói: "Chỉ cần con muốn, tất cả đều ba cho

con."

Tiểu Hân "ha ha" cười nói: "Vậy con muốn ăn Pizza Hut, MacDonald được không?"

"Dĩ nhiên là được, con muốn ăn cái gì ba sẽ dẫn con đi."

Tiểu Hân vui vô cùng, sau đó lo âu một chút nói: "Ba này, đi ăn không được nói cho mẹ biết nhé, mẹ biết nhất định không cho con ăn."

Ngôn Lạc Quân hừ một tiếng, nói: "Không sợ, về sau do ba quyết định, con muốn cái gì cứ nói cho ba nói là được."

"Vâng! Ba thật ngầu!"

Sáng sớm hôm sau, điện thoại của Ngôn Lạc Quân vang lên.

Ngôn Lạc Quân cuống quýt nhận điện thoại, liếc nhìn Tiểu Hân ngủ bên cạnh, đi ra phía ngoài ban công.

"Mẹ."

"Nghe nói hôm qua Hứa Tĩnh Hàm đến công ty tìm con rồi, có phải hai đứa lại có liên lạc rồi không. Lạc Quân, muốn làm mẹ tức chết à?" Hoàng Văn Mạn lo lắng.

"Mẹ, không sao đâu, mẹ đừng xen vào chuyện của con."

Hoàng Văn Mạn tức giận nói: "Cái gì mà không cần xen vào chuyện của con? Bây giờ con đang ở đâu?"

"Mẹ."

"Con nói mai, đang ở đâu?"

"Khách sạn Quỳnh Hoa."

"Bây giờ mẹ sẽ qua đó, con kể rõ ràng mọi chuyện cho mẹ, bất cứ giá nào mẹ cũng không thể để con làm càn."

Cúp điện thoại, Ngôn Lạc Quân khẽ thở dài một tiếng

Không ngờ mẹ lại về nước cùng anh. Anh đâu muốn mẹ lo lắng. Nhưng.....

Chỉ nửa tiếng sau, chuông cửa phòng khách sạn vang lên.

Ngôn Lạc Quân đã mặc xong quần áo, ra mở cửa. Hoàng Văn Mạn lập tức xông vào.

"Lạc Quân, rốt cuộc con muốn làm gì? Mẹ nói, hai đứa đã ly hôn, cô ấy muốn làm gì là chuyện của cô ấy, con đừng có dây dưa với cô ấy nữa, được không?"

"Mẹ, nhỏ giọng một chút." Ngôn Lạc Quân nhìn cửa phòng, nhỏ giọng nói.

Hoàng Văn Mạn sững sờ, tâm tình càng thêm kích động, lập tức hỏi "Ai ở trong phòng? Hứa Tĩnh Hàm sao? Nhanh như vậy mà con đã ở chung với cô ấy rồi hả?"

"Mẹ, mẹ đừng kích động như vậy, con đã không còn nhỏ, biết mình đang làm gì."

"Con nói cho mẹ biết, có phải cô ấy đang ở trong phòng không?"

"Không phải."

Hoàng Văn Mạn nhìn vẻ mặt của con, đi tới cửa phòng.

"Mẹ, đừng xúc động như vậy." Ngôn Lạc Quân cản bà lại, bị bà lập tức đẩy ra, vọt tới trước cửa phòng, dùng tay đẩy cửa ra.

Tiểu Hân nheo nheo đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, ngồi ở trên giường, hỏi "Ba, ba cãi nhau với ai sao?"

Hoàng Văn Mạn ngẩn người, nhìn đứa bé có bảy phần giống con trai lúc nhỏ của mình, còn nghe nó gọi ba, ngạc nhiên quay đầu lại, mờ mịt hỏi: "Đứa bé này. Là ai ?"

Khóe miệng Ngôn Lạc Quân khẽ nâng lên, nói: "Con trai con, cháu trai của mẹ."

"Cái gì? Nó." Hoàng Văn Mạn nhìn Tiểu Hân, lại nhìn Ngôn Lạc Quân, ngoài ý muốn nói: "Nó thật sự là. Chuyện này rốt cuộc là sao?"

"Không có chuyện gì hết, chính là con có một đứa con trai thông minh, mẹ có một đứa cháu thông minh." Ngôn Lạc Quân thản nhiên nói.

"Nhưng sao trước kia không nghe con nói? Đứa bé từ đâu tới?" Đột nhiên đổi mặt tình huống như thế, Hoàng Văn Mạn vẫn chưa hoàn hồn.

Ngôn Lạc Quân đi ra cửa, nói: "Ra ngoài nói."

Hoàng Văn Mạn quay đầu nhìn Tiểu Hân một cái, lại quay đầu đi ra cửa.

"Ngủ tiếp đi, ngủ xong rồi chúng ta đi ăn cơm." Ngôn Lạc Quân nhẹ nhàng nói với con rồi khép cửa lại.

Chương 148: Phục hôn.

Editor: Xù xấu xa

Betor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Chuyện này rốt cuộc là sao?" Hoàng Văn Mạn hỏi.

Ngôn Lạc Quân bình tĩnh nói: "Hứa Tĩnh Hàm sinh đứa bé, năm nay bốn tuổi."

"Là là con của con?" Hoàng Văn Mạn thấy không ngờ

"Mẹ nói xem?" Ngôn Lạc Quân nhú mày hỏi ngược lại.

Hoàng Văn Mạn liên tiếp nhìn về cửa phòng, dường như muốn vào nhìn thêm đứa bé trong phòng.

"Nó bốn tuổi rồi hả? Thật là do Hứa Tĩnh Hàm sinh sao?"

"Đúng."

Hoàng Văn Mạn nhất thời vui sướng vô cùng, sau đó lại buồn bực nói: "Đứa bé cùng con ở đây, vậy Hứa Tĩnh Hàm đâu? Cô ấy để con mang đứa nhỏ đi sao?"

"Cho nên, con và cô ấy phải có quan hệ." Ngôn Lạc Quân nhìn Hoàng Văn Mạn nói: "Mẹ, con làm tất cả chỉ vì muốn Ngôn gia có được đứa bé này, cho nó cuộc sống tốt nhất. Bởi vì nguyên nhân này mà có dính dáng tới Hứa Tĩnh Hàm, mẹ có đồng ý không?"

Hoàng Văn Mạn ngồi xuống, khe khẽ thở dài.

"Đứa bé đương nhiên phải lấy, nhưng cũng không thể để cho nó không gặp mẹ ruột, như vậy sẽ khiến đứa bé lớn lên không tốt, chỉ sợ sẽ khiến thằng bé hận chúng ta. Nhưng, có phương pháp nào vẹn toàn đây?"

"Mẹ, mẹ không cần quan tâm, con sẽ sắp xếp ổn thỏa. Mẹ có thể báo cho bà ngoại tin tốt này, cho bà ngoại đến nhìn chặt trai một chút. Nếu như bà ngoại không có sức qua đây, vậy ít ngày nữa con sẽ dẫn Tiểu Hân sang Mỹ chơi vài ngày cũng được."

Lời của Ngôn Lạc Quân khiến Hoàng Văn Mạn lập tức yên tâm. Dù thế nào, ngoài ý muốn biết được sự tồn tại của đứa bé này đúng là khiến người ta cực kỳ cao hứng.

"Mẹ, đợi lát nữa chúng ta cùng nhau ăn điểm tâm. Buổi chiều con có việc, mẹ đưa Tiểu Hân đi chơi một chút được không?"

"Được, con bận việc thì cứ đi đi." Về mặt Hoàng Văn Mạn lập tức từ tức giận chuyển sang vui mừng khôn cùng, nghĩ tới hình ảnh chơi đùa cùng cháu trai, bà lập tức nở nụ cười. Ngôn gia rốt cuộc cũng có cháu, bà sao có thể mất hứng được?

Chuyện của cháu gái trước đó, bà không nói, nhưng cũng không phải không biết.

Trình độ vô tình của Ngôn Lạc Quân đối với Hình Hình thực sự đã vượt qua sự tưởng tượng của bà, lại nghĩ đến quan hệ của con và Hứa Tĩnh Hàm đột nhiên biến đổi, nên trong một lần về nước bà đã thử hỏi Bác Thắm.

Bác Thắm và hai đứa nó ở chung, đối với mâu thuẫn của hai đứa có thể biết được sơ sơ một hai điều. Dưới sự ép hỏi của bà, rốt cuộc Bác Thắm đã nói ra Hình Hình không phải con gái ruột của Ngôn Lạc Quân.

Lúc đó, bà vừa đau vừa giận, đau là Ngôn Lạc Quân bị người phụ nữ kia lừa gạt tổn thương như vậy, giận là giận Ngôn gia tự nhiên lòi ra. một đứa "con hoang" .

Từ đó về sau, bà rất ít khi trở về nước, cũng không đề cập tới chuyện đón Hình Hình sang Mỹ, chỉ một lòng muốn nhanh chóng tìm cho Ngôn Lạc Quân một người vợ tốt,

chăm sóc con mình, yêu thương con mình, sinh cho Ngôn gia một hai đứa bé.

Không ngờ, bây giờ lại ngoài ý muốn có một đứa cháu trai bốn tuổi, còn có chuyện gì đáng được ăn mừng hơn chuyện này đây?

Buổi chiều, bên trong phòng họp khách sạn, Bạch Ngưng nhận lấy tờ giấy màu đỏ Ngôn Lạc Quân đưa tới -- giấy hôn thú.

"Hình đâu?" Cô không nhìn giấy, nhìn anh hỏi.

Ngôn Lạc Quân cười khẽ, đưa cái USB trong tay ra.

"Muốn kiểm tra không?" Anh hỏi. .

Bạch Ngưng cầm lấy USB, lại hỏi: "Tiểu Hân đâu?"

Ngôn Lạc Quân từ trên ghế đứng lên, kéo cô đi ra phòng họp.

Cạnh bể bơi tầng dưới của khách sạn, Tiểu Hân đeo một cái kính nhỏ, bày các loại tư thế Pose cậu cho là rất ngẫu, bắt Hoàng Văn Mạn chụp ảnh cho cậu.

"Tiểu Hân!" Bạch Ngưng vừa nhìn thấy con vui mừng gọi một tiếng, vội chạy về phía con.

Tiểu Hân gỡ mắt kính, nhìn bên cạnh, giang hai cánh tay hưng phấn nói: "Mẹ!"

"Tiểu Hân!" Bạch ngồi xổm người xuống, ôm cổ con.

"Mẹ, sao mẹ không nói cho con biết con còn có một bà nội, bà nội rất tốt với con, hơn nữa bà nội nói con còn có ông nội nữa !"

Bạch Ngưng buông con ra, nhìn ra phía sau con, người đã từng và bây giờ là mẹ chồng - Hoàng Văn Mạn.

"Đúng rồi, mẹ, mẹ tới chụp cho con và bà nội một tấm!" Tiểu Hân lập tức chạy đến trước mặt Hoàng Văn Mạn, cầm lấy máy ảnh đưa cho Bạch Ngưng.

"Chụp đẹp một chút, không được chụp xấu con đâu đấy." Tiểu Hân chạy tới bên cạnh Hoàng Văn Mạn.

Bạch Ngưng cầm máy chụp hình, nhìn Hoàng Văn Mạn một cái, ngồi xổm người xuống, ấn nút chụp hình.

"Con muốn xem ảnh con!" Tiểu Hân lại chạy tới, cầm lấy máy ảnh.

Ngôn Lạc Quân đi lên trước, ôm lấy con nói: "Đợi lát nữa rồi chụp, bây giờ chúng ta về nhà mới."

"Được!" Tiểu Hân đưa máy ảnh cho Hoàng Văn Mạn.

Hoàng Văn Mạn cầm lấy máy chụp hình, nhìn "Hứa Tĩnh Hàm", rồi lại nhìn Ngôn Lạc Quân, hỏi "Sao lại thế này?"

Ngôn Lạc Quân ôm Tiểu Hân đi về khách sạn, nói: "Không sao, con chỉ muốn dẫn Tiểu Hân về nhà"

"Vậy Tĩnh Hàm thì sao?" Hoàng Văn Mạn hạ thấp giọng hỏi.

"Cũng cùng trở về"

"Cái gì? Con Con có ý gì?"

Ngôn Lạc Quân vừa chơi đùa cùng Tiểu Hân, vừa nói: "Chúng con vừa mới làm giấy tờ xong rồi."

"Làm giấy tờ?" Hoàng Văn Mạn chấn động, không thể tin được nói: "Giấy hôn thú?"

"Vâng." Ngôn Lạc Quân tiếp tục chơi trò cấn ngón tay với Tiểu Hân.

"Con" Có Tiểu Hân bên cạnh, Hoàng Văn Mạn nhịn kích động, không nói gì nữa, bước nhanh tới khách sạn.

Bạch Ngưng từ từ đi sau lưng bọn họ, nhìn bóng lưng họ, đột nhiên cảm thấy trước giờ cô nợ Tiểu Hân rất nhiều.

Giấy hôn thú này, là vì cho Tiểu Hân một người ba, một gia đình chân chính, hình như cũng không khó chấp nhận.

Vừa vào phòng khách sạn, Hoàng Văn Mạn liền lôi Ngôn Lạc Quân vào trong phòng.

"Nói cho mẹ biết, tại sao?"

Đối mặt với sự kích động của Hoàng Văn Mạn, Ngôn Lạc Quân bình tĩnh nói: "Cho Tiểu Hân có một gia đình bình thường không tốt sao?"

"Cho nên con mới kết hôn cùng Hứa Tĩnh Hàm? Tại sao con lại cố chấp như vậy hả, con không biết hối cải sao? Tình yêu có khó khống chế đến vậy sao? Cho đến bây giờ con vẫn muốn ở bên cô ấy sao!"

"Con không nói con muốn ở bên cô ấy." Giọng Ngôn Lạc Quân vẫn bình tĩnh như cũ.

"Kết hôn không phải ở cùng nhau sao? Con còn muốn thế nào?"

"Con nói, con muốn cho Tiểu Hân những thứ tốt nhất, mà Hứa Tĩnh Hàm là mẹ ruột của nó."

"Con định dùng cái lý do này để lừa chính mình sao? Tự nói với bản thân là chỉ vì cho Tiểu hân một người mẹ? Lý do như vậy cũng có thể lừa gạt bản thân con sao? Khiến con không nhìn ra là con muốn cô ấy ở cạnh mình?" Hoàng Văn Mạn muốn cười khổ, nhưng cười không nổi.

"Con không có." Nét mặt Ngôn Lạc Quân vẫn lạnh nhạt không có chút thay đổi, trả lời dứt khoát.

"Con có."Hoàng Văn Mạn chăm chú nhìn anh nói.

"Con không có."

"Con có!" Hoàng Văn Mạn lớn tiếng nói. Ngay sau đó khổ tâm khuyên nhủ: "Lạc Quân, con đừng để bản thân mình đau khổ tổn thương nữa, những gì Hứa Tĩnh Hàm cho con cũng chỉ là những điều đó thôi! Tự bảo vệ mình, kìm chế mình, kìm chế tình cảm không phải sẽ tốt hơn sao? Bằng không sẽ có một ngày, con vì cô ấy mà muôn đời muôn kiếp không thể quay lại được! Coi như mẹ cầu xin con được không? Buông tay để bản thân sống bình thản cả đời được không?"

"Mẹ, con đã trưởng thành, con biết mình đang làm gì, biết chuyện gì nên làm chuyện gì không nên làm.Con tự nhận mình có khả năng không để cô ấy ảnh hưởng đến con nữa. Mẹ yên tâm, con sẽ sống thật tốt." Ngôn Lạc Quân trịnh trọng cam kết.

Chương 149: Về nhà

Editor: Xù xấu xa

Betor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Mẹ, con đã trưởng thành, con biết mình đang làm gì, biết chuyện gì nên làm chuyện gì không nên làm. Con tự nhận mình có khả năng không để cô ấy ảnh hưởng đến con nữa. Mẹ yên tâm, con sẽ sống thật tốt." Ngôn Lạc Quân trịnh trọng cam kết.

.

"Con không biết mình đang làm gì! Con đang tự sát đấy!" Hoàng Văn Mạn kích động lớn tiếng nói.

Ngoài cửa, Tiểu Hân nghe loáng thoáng từ bên trong truyền tới âm thanh ầm ỹ, nhìn cửa phòng một chút, quay đầu nói: "Mẹ, có phải bà nội đang gây gổ với ba?"

Bạch Ngưng ngồi xổm xuống, nhỏ giọng nói ra: "Dĩ nhiên không phải, bọn họ đang bàn chuyện."

"A, mẹ, ba bảo ngày mai dẫn con đi công viên trò chơi chơi, mẹ đi không?"

"Mẹ. ngày mai mẹ có chuyện, không đi được." Cô nghĩ, cô với Ngôn Lạc Quân, tốt nhất không nên tiếp xúc nhiều.

"Dạ, vậy con sẽ đi với ba." Tiểu Hân vẻ mặt ủ rũ, ánh mắt vô tình thấp thoáng vẻ vui sướng.

Bạch Ngưng đang muốn hỏi thằng nhóc này có ý đồ gì, điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Nhận điện thoại, là Nhà Sản Xuất Trần lão sư.

"Đông Anh, tin tức tốt, công ty thay đổi quyết định, chuẩn bị dùng kịch bản của cô rồi, cô tiếp tục viết đi, mấy ngày nữa đem tới cho diễn viên của cô xem." Trần lão sư vui mừng nói.

Hiếu ra tất cả Bạch Ngưng chỉ có thể cảm thán Ngôn Lạc Quân "bản lĩnh" to lớn, bình tĩnh nói: "Ừ, vậy tôi tiếp tục viết."

"Phải nhanh đó, tốt nhất hai ngày nay phải ra được hai tập đấy."

"Ừ, tôi sẽ cố gắng."

Cúp điện thoại, Bạch Ngưng khẽ thở dài một hơi. .

Tốt lắm, bây giờ thật sự có việc bận rồi.

"Con thích làm gì tùy con, mẹ và ba không có đứa con trai như con!" Âm thanh Hoàng Văn Mạn tràn đầy lửa giận truyền đến, Bạch Ngưng nghiêng đầu, vừa lúc nhìn thấy bà nhìn cô bằng nửa con mắt mắt, lại nhìn Tiểu Hân một chút, rồi đi ra cửa.

Tiểu Hân thấy có gì đó không bình thường, ngửa đầu hỏi "Ba, bà nội sao vậy?"

"Không có gì, chúng ta dọn đồ trước đã" Ngôn Lạc Quân dắt con, không thềm liếc Bạch Ngưng một cái.

Một lần nữa đi vào nơi năm năm về trước cô từng ở, trong lòng Bạch Ngưng ngổn ngang bao nhiêu là cảm xúc. Nhìn người đàn ông “xa lạ” trước mặt đang dắt Tiểu Hân, cảm giác xúc động mãnh liệt lập tức biến mất.

Bác Thẩm từ trong nhà chạy xuống, mừng rỡ kêu lên: "Tiên sinh, phu nhân!"

"Bác Thấm." Lại nghe được tiếng gọi "phu nhân", trong lòng Bạch Ngưng không biết là cái cảm giác gì.

"Ôi! Chuyện này. Đây là tiểu thiếu gia sao, nhìn thật đáng yêu!" Thấy Ngôn Lạc Quân dắt Tiểu Hân, Bác Thấm vui vẻ nói.

"Cháu chào bà." Tiểu Hân cúi đầu gọi.

Bác Thấm vừa vui mừng vừa ngại, vội vàng nói: "Thiếu gia thật ngoan, bà gì chứ, gọi bác là bác Thấm được rồi!" Nói xong, giúp Bạch Ngưng kéo túi hành lý, xoay người đi vào phòng khách hướng lên trên tầng gọi: "Cảnh Di tiểu thư, mau xuống đây, xem ai đến nè!"

Bạch Ngưng đang tò mò Cảnh Di tiểu thư là ai, lại thấy một cô gái nhỏ mặc váy công chúa màu trắng có nơ con bướm đi ra, nhìn thấy bọn họ, đứng trên hành lang một chút, lại chạy về.

"Tiểu thư, tiểu thư --" Bác Thấm nhìn phía trên tầng gọi hai tiếng, quay đầu lại nói: "Tiểu thư sống hướng nội, chắc là sợ gặp người lạ rồi."

Nhìn dáng vẻ, tuổi tác của cô bé, thật lâu sau đó, Bạch Ngưng mới nhớ đây là Hình Hình. Là Tiểu Hình Hình, đã lớn như vậy rồi sao! Năm năm qua, người của Ngôn gia dường như đều ở Mỹ, Hình Hình chẳng lẽ đều do Bác Thấm chăm sóc sao?

Không có ba. Cũng không có mẹ.

Trong lòng Bạch Ngưng không kiềm nén được chua xót. Không có đứa bé nào sinh ra trên đời là sai lầm, cũng không có đứa bé nào đáng lẽ không nên tới thế giới này, cả Hình Hình cũng vậy. Cô bé không có bất kỳ sai lầm nào hết, nhưng từ trước tới nay vẫn là cô nhi sống cuộc sống sung sướng của công chúa.

"Tiểu Hân, ba dẫn con lên tầng xem phòng được không? Xem con chọn phòng nào."

Ngôn Lạc Quân hoàn toàn không để ý đến chuyện Cảnh Di, ôm Tiểu Hân đi lên tầng.

"Có rất nhiều phòng sao? Tùy ý con chọn?"

"Đương nhiên, con muốn trang trí cái gì, sơn màu gì ba sẽ làm cho con."

"Aaa, ba thật tốt!"

Bạch Ngưng theo họ đi lên tầng, vừa quay đầu lại thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn phía sau cửa rụt trở về.

Cô đi tới, ở ngoài cửa gọi: "Hình Hình?"

Cô gái nhỏ ở phía sau muốn đẩy cửa, bị Bạch Ngưng khẽ chặn lại, không đẩy được, vội chạy tới núp sau cái giường công chúa màu hồng.

Bạch Ngưng đẩy cửa đi vào, nhẹ giọng nói: "Hình Hình, Hình Hình? Cảnh Di? Là mẹ, còn nhớ mẹ không?"

Một đôi tay nhỏ bé đặt giường, phía sau giường từ từ lộ ra một cái nơ bướm nhỏ, sau đó là tóc mái đen óng.

"Cảnh Di, đừng trốn nữa..., mẹ thấy con rồi."

Một đôi mắt hạnh đen nhánh lộ ra, nhìn cô chăm chăm, vừa cảnh giác vừa sợ sệt.

Bạch Ngưng nằm sấp lên giường, từ trên giường nhìn cô bé, nói: "Cảnh Di, mẹ tới nè, không hoan nghênh mẹ sao? Không nhớ mẹ sao? Mẹ rất đau lòng đấy."

Cảnh Di nhìn cô, sợ hãi hỏi "Cô thật là mẹ của con sao?"

"Đương nhiên rồi..., cho tới bây giờ mẹ chưa từng lừa con." Bạch Ngưng nói.

Cảnh Di quay đầu đi, rút từ trên bàn bên giường một tấm hình trong sách giáo khoa tiếng Anh ra.

Bạch Ngưng ngẩng đầu lên thì thấy đó là tấm hình Hứa Tĩnh Hàm ôm Tiểu Hình Hình vừa sinh. Cô không có ấn tượng với tấm hình này, chắc là Hứa Tĩnh Hàm ôm cô bé rồi .

"Thế nào, giống không, có đúng là mẹ không?"

Cảnh Di ngẩng đầu nhìn cô, mím mím môi, nhưng không nói lời nào.

"Cảnh Di, sao lại không nhìn mẹ? Gọi một tiếng mẹ đi con." Bạch Ngưng đưa tay vuốt tóc cô bé.

"Mẹ, mẹ, mẹ ở đây làm gì, đi xem phòng của con đi!" Tiểu Hân lập tức xông tới, la lớn.

Cảnh Di hoảng sợ, lập tức ngồi xổm xuống, núp ở góc giường.

"Mẹ, mẹ ở đây nói chuyện với ai vậy?" Tiểu Hân chạy đến góc giường bên này, thấy cô gái nhỏ trong góc giường, bất chợt dừng bước. Nhìn về phía Bạch Ngưng nói: "Mẹ, ai đây?"

"Tiểu Hân, đây là chị gái của con mau gọi chị đi." Bạch Ngưng xuống giường, ngồi xổm trước mặt Cảnh Di nói.

"Chị? Con còn có chị sao?" Tiểu Hân gãi đầu ngạc nhiên nói. Vừa thấy Ngôn Lạc Quân đi vào, liền xông tới ôm chân anh hỏi: "Ba ba, sao ba không nói cho con biết con còn có chị?"

Ngôn Lạc Quân nhìn chăm chăm Cảnh Di và Bạch Ngưng đang ngồi xổm dưới đất một chút, rồi dắt Tiểu Hân ra ngoài cửa nói: "Đến xem phòng chơi trò chơi nhé, xem con có

thích không."

Vừa nghe có phòng chơi trò chơi, sự chú ý của Tiểu Hân lập tức bị dời đi, hăng hái hơn hở chạy trước.

Trong phòng, Cảnh Di cúi đầu, co người lại.

Bạch Ngưng lo lắng nói: "Cảnh Di sao vậy? Không phải sợ, là mẹ."

Nghe được chữ "mẹ", Cảnh Di ngẩng đầu nhìn cô, nhưng không nói câu nào.

Nhìn dáng vẻ của cô bé, Bạch Ngưng lo lắng.

Nhìn Tiểu Hân hoạt bát như thế, nhưng Cảnh Di năm, sáu tuổi sao lại sống hướng nội, sợ người lạ như thế này?

Chương 150: Khác nhau

Editor: Xù xấu xa

Betor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Cảnh Di, không thích mẹ sao?" Bạch Ngưng hỏi.

Cảnh Di lắc đầu.

"Vậy sao không để ý tới mẹ?"

Cảnh Di nhìn cô, vẫn không nói.

"Không để ý tới mẹ chính là không thích mẹ, mẹ đau lòng này." Bạch Ngưng làm vẻ mặt cầu xin.

Cảnh Di vẫn nhìn cô, đôi môi giật giật, dường như muốn nói chuyện, rồi lại cúi đầu.

Bạch Ngưng đứng lên, nói: "Con không để ý mẹ, vậy mẹ đi nhé." Nói xong cô xoay người sang chỗ khác làm bộ đi ra cửa.

"Mẹ --" Rốt cuộc Cảnh Di sau lưng cũng mở miệng.

Bạch Ngưng xoay người ôm lấy con: "Cảnh Di, thật ngoan."

"Mẹ, sao mẹ lâu vậy không về đây?"

"Bởi vì. Mẹ. Có chuyện." Cảm giác áy náy mãnh liệt ập vào lòng, Bạch Ngưng đột nhiên không biết phải nói gì. Đứa bé này, bị mẹ ruột mình vứt bỏ một lần, sau

đó lại bị cô vứt bỏ. Lúc đó, cô hoàn toàn quên con bé, hoàn toàn quên mất cô còn có một đứa con gái. Cô từng nói, sẽ xem Hình Hình là con gái mình , nhưng thực tế cô chỉ nói được mà thôi. Thử nghĩ, nếu là Tiểu Hân, cô có thể không hề lưu luyến mà ra đi sao?

"Cảnh Di thật xin lỗi, mẹ chỉ bận lo chuyện của mình, không về thăm con.Về sau mẹ không bao giờ rời đi nữa, được không?" Từ nay về sau Cảnh Di cũng như Tiểu Hân, dù thế nào cô cũng không vứt bỏ!

Cảnh Di mím môi nhìn cô một lúc lâu, sau đó hỏi: "Có thật không?"

"Thật, nhất định là thật!" Bạch Ngưng cam kết.

Cảnh Di đột nhiên ôm lấy cô

"Phu nhân, ăn cơm thôi." Bác Thẩm xuất hiện tại cửa, nhìn vào bên trong nói. Thấy Cảnh Di ôm "Hứa Tĩnh Hàm" , không nhận được hai mắt đỏ hoe.

"Cảnh Di, đói bụng không? Đi, chúng ta đi ăn cơm." Bạch Ngưng đứng lên, dắt cô bé đi ra ngoài.

Cảnh Di vẫn đứng tại chỗ, kéo cũng không đi

"Cảnh Di, đi thôi, không đói bụng sao? Cùng mẹ ăn cơm nào."

Cảnh Di nhìn cô một chút, trong mắt ánh lên sợ sệt.

Bạch Ngưng bế cô bé ôm cổ mình, vừa đi xuống tầng, vừa nói: "Sợ cái gì, có mẹ ở đây, không cần phải sợ."

Xuống lầu, Tiểu Hân và Ngôn Lạc Quân đã ngồi vào bàn ăn, Tiểu Hân đang bày món ăn, đem món Bạch Ngưng thích ăn đặt bên cô ngồi, đem món mình thích đặt trước mặt mình.

"Ba, ba có thích ăn gan heo không?"

"Không thích, chưa ăn bao giờ." Ngôn Lạc Quân ngồi bên cạnh con, trả lời.

"Vậy con đặt nó bên kia nhé, con cũng không ăn, vừa nhìn đã không muốn ăn."

"Cảnh Di, ngồi xuống với mẹ nhé?" Bạch Ngưng để Cảnh Di xuống, cho cô bé ngồi lên ghế.

Ngôn Lạc Quân nhìn họ, vẻ mặt dịu dàng nhìn Tiểu Hân khi này cũng biến mất, trên mặt thậm chí không còn bình tĩnh, mà là lạnh lùng thấu xương.

Cảnh Di ngẩng đầu nhìn mặt anh, lập tức cúi đầu.

"Ha ha ha, trên người chị ấy có thật nhiều nơ bướm, xấu chết." Tiểu Hân nhìn Cảnh Di cười to nói.

"Tiểu Hân!" Bạch Ngưng trầm mặt nhìn con trách mắng một tiếng.

Tiểu Hân bị phê bình chu miệng, cầm đũa lên gấp thức ăn.

Bác Thẩm đứng bên cạnh nói: "Quần áo của tiểu thư đều là tôi mua, tóc cũng là do tôi buộc, tôi không biết bây giờ bé gái thích gì, chỉ biết con gái tôi lúc nhỏ rất thích nơ bướm, mới cho tiểu thư mặc như vậy, về sau có phu nhân là tốt rồi."

"Cảnh Di, con thích đồ gì, quần áo gì, ngày mai chúng ta đi mua được không?" Bạch Ngưng lên tiếng dụ dỗ nói.

Ngôn Lạc Quân nhìn dáng vẻ cô che chở cho Cảnh Di, lạnh lùng nói: "Bác Thẩm, phòng trước kia của phu nhân bây giờ còn trống không?"

"Vâng, còn trống, mấy ngày trước tôi còn mới quét dọn."Bác Thấm trả lời.

"Mấy ngày nữa, em mang con bé đến đó ở." Ngôn Lạc Quân nói.

Bạch Ngưng sững sờ, ngẩng đầu hỏi "Sao lại qua bên kia ở?"

Ngôn Lạc Quân liếc Cảnh Di một cái, nói: "Nhà này cũng không thiếu người ở, sao lại phải để nó ở đây?"

Bạch Ngưng lo lắng liếc mắt nhìn thân thể cúi đầu co rút của Cảnh Di, lập tức nói: "Cảnh Di, con và Bác Thấm lên tầng ăn trước đi, mẹ sẽ trở lại với con sau được không?"

Bác Thấm nhanh chóng ôm Cảnh Di đi lên tầng.

"Ngôn Lạc Quân, anh có biết Cảnh Di đã năm tuổi rồi không, con bé nghe hiểu được lời anh nói.Nhìn con bé sợ sệt, anh có biết anh đã tổn thương con bé nhiều lắm không?" Bạch Ngưng nhìn Ngôn Lạc Quân tức giận nói.

Ngôn Lạc Quân cười lạnh một hồi, nói: "Có sao? Tôi cảm thấy tôi đã rất nhân từ với nó rồi.Tôi dùng tiền của Ngôn gia nuôi nó lớn đến thế này, em còn muốn sao nữa?"

"Anh Anh không đồng ý nuôi thì giao con bé cho Quan Thừa Diễm đi, nếu không thì hãy đối xử với con bé tốt một chút.Con bé làm gì có lỗi với anh sao?" Bạch Ngưng tức giận, còn tưởng rằng mình chỉ là Bạch Ngưng là người ngoài cuộc, lại quên mất mình cũng chính là Hứa Tĩnh Hàm.

Bàn tay Ngôn Lạc Quân ở dưới bàn nắm thật chặt, chậm rãi nói: "Hứa Tĩnh Hàm, em cảm thấy em có tư cách dạy tôi phải làm thế nào sao? Để con bé ở đâu là quyền của tôi!"

"Anh. Tốt, anh để cho tôi và Cảnh Di ra khỏi đây đi, dù sao hai chúng tôi cũng không vừa mắt anh, không phải sao?" Bạch Ngưng đứng lên, tức giận hô hấp dồn dập.

"Mẹ, mẹ phải đi đâu?" Tiểu Hân ở bên cạnh khẩn trương hỏi.

Ngôn Lạc Quân kéo con qua, nói: "Mẹ không đi, mẹ ở chỗ này cùng với con, không đi đâu cả."

"À, cái chị khi nãy, đúng là chị con sao?" Tiểu Hân hỏi.

Ngôn Lạc Quân hung hăng nhìn Bạch Ngưngchăm chăm. Rất lâu sau, ánh mắt tức giận và lạnh lẽo mới chậm rãi biến mất, chuyển thành bình tĩnh. Anh đột nhiên phát hiện, anh lại không thể khống chế được cảm xúc của mình.

Chuyện đã qua nhiều năm như vậy rồi, nhìn cô vì đứa bé kia mà mắng Tiểu Hân, nghe cô nhắc tới người đàn ông kia, trong lòng anh vẫn đau như dao cắt. Mẹ anh nói đúng sao?

Không, không phải, anh không có. Bất kỳ người đàn ông nào gặp phải chuyện này cũng sẽ hận cả đời, dù người phụ nữ đó có phải người mình yêu hay không. Cho nên, tâm lý anh như vậy cũng rất bình thường. Anh đối với người phụ nữ này, trừ hận ra thì không có gì cả.

"Đúng, chị ấy là chị của con." Bạch Ngưng khẳng định.

Ngôn Lạc Quân không nói một lời.

"À? Chị ấy cũng là con của ba mẹ? Cũng có huyết thống sao Hỏa như con có phải không?"

Bạch Ngưng nhìn Ngôn Lạc Quân một cái, nói: "Đúng, cho nên về sau con phải đối xử tốt với chị. Con là em trai, phải bảo vệ chị biết không?"

"Dạ được!" Tiểu Hân vỗ ngực nói, sau đó lại cười nói: "Chỉ là trên người chị ấy có thật nhiều nơ bướm nha."

"Tiểu Hân!" .

"Được rồi, con ăn cơm!" Tiểu Hân vội vàng cúi đầu, nhún vai khẽ cười trộm.

Bạch Ngưng quay người đi lên tầng, lát sau mới dắt Cảnh Di từ trên tầng xuống

Ngôn Lạc Quân không nói lời nào, Cảnh Di cũng sợ sệt không dám nói gì, ngay cả nghiêng đầu gấp thức ăn cũng không dám. Bạch Ngưng dụ dỗ cô bé, gấp thức ăn cho cô bé. Tiểu Hân thấy bầu không khí bất thường, cũng vui đầu ăn cơm của mình, thỉnh thoảng nhìn bà một chút, rồi lại nhìn mẹ một chút, sau đó nhìn người chị mới của mình một chút

Buổi tối, Bạch Ngưng giúp Cảnh Di tắm, đưa Cảnh Di lên giường ngủ.

"Mẹ, ba muốn con và mẹ đi chỗ khác ở sao?" Nằm lên giường, Cảnh Di không nhịn được hỏi.

"Không phải." Bạch Ngưng trả lời: "Dĩ nhiên không phải, sao ba có thể để con và mẹ đi chỗ khác được? Cảnh Di nghe lầm đó!"

"Nhưng." Suy nghĩ một chút, không hỏi vấn đề này nữa, Cảnh Di lại nói: "Đứa bé ngồi bên cạnh ba là ai vậy?"

"Thằng bé là. Ngôn Kỳ Hân, là em trai con, nhỏ hơn con một tuổi. Nhưng nó rất nghịch ngợm, luôn không nghe lời, còn bắt nạt bạn gái trong lớp, cho nên nếu nó có chọc con mất hứng con cũng đừng để ý tới nó, chúng ta là đứa bé ngoan, không cần tức giận vì những đứa bé hư." Ngôn Lạc Quân không hay nói, Bạch Ngưng chỉ sợ Cảnh Di cảm thấy Tiểu Hân không thích mình. Đối với cô bé nhát gan sợ người lạ như vậy, nhiều người thân, nhiều người quan tâm con bé mới tốt.

"Mẹ, có phải vì em trai nghịch ngợm, cho nên ba mới thích em không?"

"Ai nói vậy?" Bạch Ngưng lập tức bác bỏ nói: "Nghe lời như Cảnh Di ba mẹ mới thích!"

"Nhưng sao Bác Thẩm và mẹ đều nói con nghe lời, nhưng ba lại ghét con, thích em trai?"

Đứa bé này quả nhiên rất nhạy cảm. Bạch Ngưng thở dài trong lòng, chỉ có thể nói: "Sao ba lại ghét con chứ? Ba đương nhiên là thích con..., có người ba nào mà không thích con mình chứ?"

Cảnh Di nhìn cô, không nói. Bạch Ngưng thậm chí còn nhìn thấy sự nghi ngờ trong mắt cô bé. Cô biết, Cảnh Di không tin lời cô..., không tin chút nào. Cô muốn an ủi, nhưng không biết làm sao để an ủi.

Vuốt tóc con bé, Bạch Ngưng nói: "Cảnh Di, mẹ kể chuyện cổ tích cho con nghe, ngủ sớm một chút, ngày mai mẹ đưa con đi học nhé?"

"Dạ!" Cuối cùng Cảnh Di cũng có vẻ hưng phấn.

Nếu như mẹ đưa mình đi học, bạn học sẽ biết mình có mẹ, sẽ không cười mình nữa.

Trong một phòng khác, Tiểu Hân nằm ở trên giường, nhìn Ngôn Lạc Quân ở mép giường hỏi "Ba, ngày mai khi nào chúng ta đi chơi?"

“ Ăn sáng xong rồi đi.”

Tiểu Hân vui mừng cười. Nhìn trần nhà tính toán nói: "Mẹ không đi, vậy chị có đi không?" Tiểu Hân quay đầu hỏi.

"Không đi." Ngôn Lạc Quân trả lời.

"A! Vậy con có thể chơi vui rồi!"

Ngôn Lạc Quân nhìn con, cười nói: "Bé con, thích chơi thế nào, thích mua cái gì, ba cũng đồng ý hết."

Tiểu Hân vội đẩy anh nói: "Ba đi mau đi mau, không nên quấy rầy con ngủ, con muốn ngủ sớm mai dậy đi chơi!"

"Được được, ba đi, con ngủ ngon." Ngôn Lạc Quân cười sờ sờ đầu con trai, giúp con đắp kín chăn rồi mới đứng lên.

Đóng cửa, xoay người, vừa khéo thấy Bạch Ngưng từ phòng Cảnh Di bên kia hành lang đi ra.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, Ngôn Lạc Quân xoay người đi vào phòng ngủ.

Bạch Ngưng đuổi theo.

"Tôi có chuyện muốn nói với anh." Bạch Ngưng nói.

Ngôn Lạc Quân không nói một lời, đi vào phòng mình.

Bạch Ngưng đi theo, đóng cửa lại, nói: "Chuyện của Cảnh Di, tôi muốn nói rõ ràng với anh."

"Nói rõ ràng thế nào?" Ngôn Lạc Quân tháo cà vạt, bình tĩnh nói.

"Tôi hy vọng anh thông cảm một chút, để Cảnh Di có thể vui vẻ, khỏe mạnh lớn lên."

Ngôn Lạc Quân quay đầu nhìn cô: "Tôi đâu có ném nó ra ngoài đường."

Bạch Ngưng tức giận nói: "Nhưng con bé vẫn còn nhỏ, anh cũng biết Tiểu Hân cần mẹ, Cảnh Di cũng cần có ba, anh cứ đối xử với con bé như vậy, con bé sẽ nghĩ thế nào?"

Ngôn Lạc Quân hừ lạnh một tiếng: "Hình như tôi không có nghĩa vụ phải làm ba nó."

"Nhưng bây giờ anh chính là ba con bé, con bé cho rằng anh là ba nó!"

"Có lẽ cô nên nói cho con bé biết, tôi không phải ba nó, nó là con hoang của thằng đàn ông khác bên ngoài." Về mặt Ngôn Lạc Quân châm chọc nói. Nhưng ngay cả anh cũng không biết, anh đang châm chọc "Hứa Tĩnh Hàm" hay là châm chọc chính mình.

Chương 151: Tự trách

Editor: Xù xấu xa

Betor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Anh! Tôi không muốn dây dưa chuyện này với anh, tôi chỉ hy vọng anh lấy thái độ bình tĩnh mà đối xử với con bé. Con bé ít nói như vậy, nhát gan như vậy, anh không lo lắng cho tương lai con bé sao? Dù thế nào con bé cũng gọi anh một tiếng ba, sao anh có thể nhẫn tâm như vậy!"

"Tôi cũng nói cho cô biết, không có chuyện đó đâu!" Ngôn Lạc Quân nói như đinh đóng cột. Đó là điều sỉ nhục đối với anh, anh không bao giờ mong muốn chuyện này sẽ chuyển biến tích cực, anh cũng không phải thánh nhân, sao có thể đối xử với con bé như không có chuyện gì được!

Bạch Ngưng hít sâu một hơi, nói: "Được lắm, anh có thể mặc kệ con bé, không để ý con bé, nhưng xin anh về sau có ý kiến gì với con bé thì cứ nói thẳng trước mặt tôi, đừng nói trước mặt con bé được không? Còn nữa, anh tốt nhất đừng nói cái gì không hay với Tiểu Hân."

"Nói xong chưa? Nói xong thì đi ra ngoài ngay." Ngôn Lạc Quân cời áo sơ mi, lộ ra nước da màu lúa mạch.

Mặt Bạch Ngưng bất giác phỉm hồng, quay đầu mở cửa đi ra ngoài, bởi vì phần nộ mà “rầm” một tiếng đóng mạnh cửa lại.

Ngôn Lạc Quân dùng sức vứt mạnh cái áo trên tay xuống đất.

Sáng sớm hôm sau, ăn xong điểm tâm, Bạch Ngưng đưa Cảnh Di đi học, Ngôn Lạc Quân cũng đưa Tiểu Hân đi ra ngoài.

Đến cửa trường học, Bạch Ngưng ôm Cảnh Di xuống xe, nói: "Đến cổng trường rồi, con tự mình vào đi, buổi chiều mẹ đến đón con nhé?"

Cảnh Di nhìn nhìn cô, sau đó cúi đầu, rồi gật gật đầu.

"Sao vậy? Cảnh Di không vui sao?" Bạch Ngưng hỏi.

Cảnh Di cúi đầu, không đi vào, cũng không nói chuyện.

Lúc này, một chiếc xe khác cũng dừng ở cổng trường.

"Đừng nhảy nữa đừng nhảy nữa, nói bao nhiêu lần rồi mà không nghe!"

Bạch Ngưng quay đầu lại, vừa lúc thấy một cô bé từ trên xe nhảy xuống, sôi nổi chạy lên phía trước. Phía sau là người mẹ ước chừng hơn ba mươi tuổi vội chạy xuống xe, nói: "Đợi chút, cặp sách bị mở ra kìa!" Nói xong liền đi đến giúp cô bé kéo khóa lên.

Cô bé đứng tại chỗ quay đầu, thấy Cảnh Di, sắc mặt lập tức thay đổi, dẫu môi chỉ vào Cảnh Di nói: "Mẹ, chính là bạn ấy, lớp con đứng thứ hai cũng bởi vì bạn ấy, ngốc chết đi được, ngay cả ‘sỉ lai mị phát’ mà cũng không biết đánh, hại lớp con không lên được hạng nhất!"

Người mẹ kia nhìn sang bên này, vội nói: "Nói gì đấy, sao lại nói chuyện không lễ phép với bạn cùng lớp như thế? Con thì thông minh sao? Có mấy bài dạy đi dạy lại mấy lần con còn không hiểu!" Nói xong liền quay sang Bạch Ngưng xin lỗi: "Rất xin lỗi, đứa bé này thật không nghe lời." Sau đó cúi đầu nói với con gái của mình: "Còn không mau xin lỗi, nói xin lỗi bạn học, xin lỗi dì đi!"

"Không cần, không có gì đâu." Bạch Ngưng ôm hai vai Cảnh Di nói.

"Nói xin lỗi mau!"

Cô bé bấu môi, nói: "Xin lỗi Ngôn Cảnh Di, xin lỗi dì."

Người mẹ kia đứng lên, xin lỗi lần nữa rồi mới nắm tay con gái đi vào trường.

Bạch Ngưng cúi đầu nhìn Cảnh Di cũng đang cúi đầu, nói: "Cảnh Di đừng để ý, đã xảy ra chuyện gì, sao không nói cho mẹ biết?"

Cảnh Di cắn môi, dường như muốn khóc.

Bạch Ngưng nói thêm: "Đừng khóc, nói cho mẹ biết, vì sao mấy bạn khác nói con như vậy? Con không làm được gì à?"

Ánh mắt Cảnh Di đỏ lên, đột nhiên đẩy ra cô chạy vào trường.

"Cảnh Di --" Bạch Ngưng đang định đuổi theo, suy nghĩ một chút, liền dừng bước. .

Đứng trước lớp học, Bạch Ngưng tìm được cô chủ nhiệm của Cảnh Di.

Nghe nói là mẹ của Ngôn Cảnh Di, cô chủ nhiệm ngẩng đầu, nhìn cô thật lâu.

"Ngôn phu nhân và Ngôn tiên sinh đều rất bận rộn sao?" Cô giáo hỏi.

"Cũng. Không phải, trước đây luôn ở nước ngoài." Bạch Ngưng ngượng ngùng nói.

Cô giáo gật đầu, hỏi: "Vậy sao lại không đưa cô bé theo?"

"Bởi vì, sợ con bé không thích ứng được hoàn cảnh, hơn nữa bây giờ chúng tôi đã trở về."

Cô giáo thở dài, nói: "Hai người đã trở lại thì tốt, tôi thật không yên tâm đưa bé này."

"Cô giáo sao vậy? Cảnh Di có chuyện gì sao?" Bạch Ngưng vội hỏi.

"Nhát gan sợ phiền phức, nhu nhược, lằm lì, hướng nội, tự ti, cứ tiếp tục như vậy sẽ có ảnh hưởng rất lớn đối với thể chất lẫn tinh thần của cô bé. Tôi nghe nói từ nhỏ đến lớn con bé đều ở chung với người làm trong nhà. Thật kỳ lạ, sao hai người có thể yên tâm được? Sao có thể để đứa nhỏ lớn lên như vậy chứ?"

.....

Mãi đến mười giờ, Bạch Ngưng mới từ văn phòng cô giáo đi ra.

Đi đến bên ngoài lớp Cảnh Di, từ cửa sổ nhìn trộm vào trong. Ở trong một góc nhỏ, con cô đang yên lặng nhìn mấy bạn xung quanh, cô nhìn đáng vẻ cười vui đùa giòn của những đứa trẻ khác, không khỏi xót xa muốn khóc.

Từ khi cô trở thành Hứa Tĩnh Hàm, Hình Hình chính là trách nhiệm của cô, mà cô chưa bao giờ gánh lấy phần trách nhiệm này.

Có lẽ, Ngôn Lạc Quân đột nhiên trở về, đột nhiên ép cô kết hôn cũng là sự sắp xếp của ông trời?

Cô và Tiểu Hân sống những ngày yên ả hạnh phúc, nhưng cô chưa bao giờ nhớ tới mình vẫn còn một đứa con nữa. Hiện giờ đột nhiên lại cho cô làm mẹ Hình Hình, cho cô thấy hậu quả do sự vô trách nhiệm của cô bấy lâu, có lẽ ông trời cũng định cứu vớt Hình Hình.

Chỉ mong, chỉ mong cô có thể cố gắng hết sức mình, để Hình Hình thực sự hạnh phúc vui vẻ mà trưởng thành.

Buổi chiều lúc đón Cảnh Di trở về, Bạch Ngưng nói: "Cảnh Di, con thích Piano không?"

Nghe thấy Piano, khuôn mặt Cảnh Di trở nên ảm đạm.

Bạch Ngưng nói: "Nếu không thích chúng ta sẽ không học, mẹ sẽ nói với cô giáo, muốn không học có thể không học." Chính cô cũng không phải tiểu thư xuất thân quý tộc, không hiểu đàn dương cầm tao nhã, đa tài đa nghệ cao quý đến thế nào. Chỉ cần con cô vui vẻ là tốt rồi, không phải sao?

Không ngờ Cảnh Di lại mở miệng nói: "Thích ạ."

"Con nói thích, vậy muốn học không?"

"Muốn ạ."

"Vây. Cô giáo dạy con thích nghe không?"

Một lúc sau, Cảnh Di mới nói: "Cô giáo không thích con, bọn Lâm Dao đều nói con đàn khó nghe, không cho con đàn." Cô bé nói rất nhỏ rất nhỏ, chỉ đủ để Bạch Ngưng nghe được.

Trong lòng buồn rầu một lát, Bạch Ngưng nói: "Cô giáo sẽ thích con, bạn cùng lớp nói con đàn khó nghe thì con chỉ cần học là được.Sau này, con đàn hay hơn cho các bạn ấy nghe nhé?"

Cảnh Di vui vẻ khẽ dạ một tiếng.

Về nhà, vừa lúc Bác Thẩm chuẩn bị làm cơm chiều.

Ngôn Lạc Quân dắt Tiểu Hân trở về, nói: "Không cần làm cơm cho chúng tôi, chúng tôi ăn rồi."

Tiểu Hân cầm một khẩu súng đồ chơi màu xanh, chốc chốc cúi đầu giả vờ bắn păng păng.

Một mô hình nhân vật trong phim hoạt hình rơi đến chân Bạch Ngưng, Bạch Ngưng xoay người nhặt lên, tùy ý nhìn nhìn, nhưng thấy được một ký hiệu "M".

"Lại mua đồ chơi à?"

"Không có, người ta cho con." Tiểu Hân vươn tay lấy đồ chơi trên tay cô.

"Ai cho?" Bạch Ngưng rút tay, tiếp tục hỏi.

"Con quên rồi, mẹ trả lại cho con ."

"Là MacDonald đưa đúng không? Con đi ăn à?"

Tiểu Hân bấu môi, nhìn Ngôn Lạc Quân.

Ngôn Lạc Quân nói: "Là tôi dẫn con đi, sao nào, có ý kiến sao?"

"Thằng bé còn nhỏ như vậy, anh đừng dẫn nó đi ăn mấy món đầy dầu mỡ đấy, như vậy sao có dinh dưỡng được!" Bạch Ngưng nhìn anh, tức giận lại bùng lên.

"Tôi muốn đó, con thích gì tôi sẽ dẫn con đi ăn cái đó, cô không được xen vào." Giọng Ngôn Lạc Quân không vui.

"Anh muốn? Muốn hại con sao? Con ăn sẽ đau bụng anh có biết không!"

"Hứa Tĩnh Hàm, cô chỉ là người tôi mời đến để chăm sóc con tôi, cô không có quyền quản tôi!" Nhìn thấy cô bảo vệ Cảnh Di anh liền tức giận, nhìn cô la mắng Tiểu Hân anh càng tức giận. Thế nào, vừa thấy con gái Quan Thừa Diễm là đau lòng sao? Hoàn toàn không để ý Tiểu Hân, chẳng lẽ Tiểu Hân không phải con cô sao!

Nghe anh nói như vậy, Bạch Ngưng càng chán nản.

Cô cho rằng chuyện này là chuyện của riêng bọn họ, ở trước mặt con cái tốt nhất ba mẹ không nên có biểu hiện bất hòa, nhưng anh lại luôn như vậy, những lời này để cho Tiểu Hân nghe được, rồi Cảnh Di nghe được sẽ nghĩ thế nào?

Tiểu Hân nhìn ba mẹ, kéo áo Bạch Ngưng, nhỏ giọng nói: "Mẹ, ba mẹ đừng cãi nhau, về sau con sẽ không ăn nữa, được không?"

Bạch Ngưng thở dài, vuốt đầu con nói: "Ngày mai đi học đi, không được xin phép nghỉ đi chơi nữa."

"Nhưng. . . . Ba nói ngày mai đi Music City chơi." Tiểu Hân thật sự không nỡ bỏ nơi hấp dẫn này.

"Nghe lời, đi học đi, con đã nghỉ mấy ngày rồi?"

Tiểu Hân không tình nguyện, dẫu môi lên.

"Ngày mai đi Music City chơi." Ngôn Lạc Quân nói, cố ý phản đối cô, thể hiện địa vị bản thân.

Trên mặt Tiểu Hân mừng thầm, thấy Bạch Ngưng lại cúi đầu.

Bạch Ngưng nhìn Ngôn Lạc Quân, không nói lời nào, quay đầu kéo Cảnh Di lên tầng.

Nhìn dáng vẻ mẹ nắm tay người khác, Tiểu Hân bỗng chốc cảm thấy mất hứng, dù nghĩ đến chuyện ngày mai đi Music City chơi cũng không vui vẻ nổi.

Ngôn Lạc Quân nghiêm mặt, bàn tay nắm tờ báo siết chặt như muốn bóp nát.

Buổi tối, Bạch Ngưng lại đến phòng Ngôn Lạc Quân.

"Có lẽ anh không quan tâm chuyện của Cảnh Di, nhưng ở trường học con bé thật sự rất khó hòa nhập. Tôi muốn mua cho con bé cây đàn piano, sau đó sẽ mời giáo viên dạy kèm tại nhà đến." Cô trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Ngôn Lạc Quân lạnh lùng cười: "Ba là đạo diễn hạng ba, con gái quả nhiên cũng không có gì đặc biệt."

"Ngôn Lạc Quân, anh có thể đừng nhắc đến chuyện này nữa được không, tôi nói tôi không muốn dây dưa chuyện này với anh nữa!" Bạch Ngưng vất vả lắm mới khiến bản thân bình tĩnh mở miệng nói câu đầu tiên, lại vì một câu nói của anh mà không khống chế được cảm xúc.

"Sao lại không muốn? Không phải cô thích dây dưa với đàn ông sao? Hạ Ánh Hi, Ngôn Lạc Quân, Quan Thừa Diễm, đùa giỡn hết người này đến người kia, không phải cô rất hưởng thụ sao?"

Bạch Ngưng nhìn dáng vẻ anh như muốn ăn tươi nuốt sống cô, lại có cảm giác mệt mỏi.

Không ngờ rằng nhiều năm như vậy, anh vẫn không thay đổi. Vẫn trắng trợn tổn thương người khác lại còn lên án người khác gặp ai cũng có thể làm chồng, tội ác tày trời, mà từ lâu cô đã chán nản thanh minh với anh.

"Mặc kệ tôi có phải thích dây dưa cùng đàn ông không, bây giờ tôi nói cho anh biết, tôi không muốn dây dưa cùng anh. Cho tới bây giờ tôi cũng không muốn ở cùng anh trong một ngôi nhà, là anh ép đăng ký kết hôn. Theo như lời anh nói, là muốn tôi chăm sóc con anh, không liên quan đến tình cảm, không phải sao?"

"Đương nhiên là có liên quan!" Ngôn Lạc Quân đột nhiên nắm cằm của cô nói: "Cho cô làm mẹ Tiểu Hân là một trong số những mục đích đó. Còn có một mục đích khác, tôi muốn nói cho cô biết, cô vĩnh viễn đừng bao giờ nghĩ đến chuyện ở bên Quan Thừa Diễm!"

Chương 152: Tổn thương vì yêu

Editor: Xù xấu xa

Betor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Đương nhiên là có liên quan!" Ngôn Lạc Quân đột nhiên nắm cằm của cô nói: "Cho cô làm mẹ Tiểu Hân là một trong số những mục đích đó. Còn có một mục đích khác, tôi muốn nói cho cô biết, cô vĩnh viễn đừng bao giờ nghĩ đến chuyện ở bên Quan Thừa Diễm!"

"Anh buông ra!" Bạch Ngưng hất tay anh ra

"Tự cho mình là đúng! Tôi nói tôi muốn ở bên anh ấy lúc nào hả? Quên đi, chuyện của Cảnh Di, rốt cuộc anh muốn thế nào?" Bạch Ngưng phát hiện cô không bao giờ nói về Hạ Ánh Hi, Quan Thừa Diễm trước mặt anh. Cho tới bây giờ vấn đề của hai người họ chẳng phải đều nằm ở bản thân họ sao?

Ngôn Lạc Quân lạnh lùng nói: "Tôi không có thói quen tiêu xài hoang phí, tôi tự nhận cho con bé đến trường là đã quá tốt rồi"

Không tiêu xài hoang phí? Chỉ sợ anh tùy tiện ăn bữa cơm cũng có thể mua được cây đàn Piano rồi, lý do thối nát vậy mà anh cũng nói ra được!

Cô nói: "Được lắm, tôi bỏ tiền ra là được, Ngôn Lạc Quân, anh còn máu lạnh vô tình hơn tôi tưởng!"

"Bây giờ phát tài rồi sao? Không thềm để chút tiền vào mắt nữa rồi hả? Tốt lắm, vậy về sau cô dùng tiền đó mà nuôi con bé, về phần tôi tôi có thể để con bé ở lại đây, nhưng những chuyện khác, do cô phụ trách, chắc cũng không quá khó khăn đúng không!" Ngôn Lạc Quân nói.

"Được, phụ trách thì phụ trách, đỡ cho anh phải làm từ thiện bất đắc dĩ như vậy, dù sao con bé cũng không cần một người ba như anh!"

"Cô! Cút ra ngoài ngay cho tôi, từ nay về sau cô cùng con bé tạp chủng đó, tốt nhất đừng xuất hiện trước mặt tôi!" Ngôn Lạc Quân phẫn nộ quát.

Nghe thấy hai chữ "tạp chủng", Bạch Ngưng vì Cảnh Di đau lòng muốn tát con người trước mắt mấy bạt tay, trong cơn giận dữ cô nói: "Anh nghĩ rằng tôi và con bé muốn nhìn thấy mặt anh sao? Đồ máu lạnh!" Nói xong liền giật mạnh cửa.

"Cô đứng lại đó cho tôi!" Nhìn vẻ chán ghét trên gương mặt cô, Ngôn Lạc Quân bước vài bước lên phía trước, nhìn chăm chăm cô nói: "Tôi thay đổi chủ ý, đột nhiên muốn chơi đùa với bà xã của tôi, cô nói xem, không phải bây giờ cô nên làm tròn nghĩa vụ của một người vợ sao?"

"Anh! Ngôn Lạc Quân, anh là đồ tiểu nhân đê tiện vô liêm sỉ!"

"Tiểu nhân thì sao nào? Không phải vì muốn kích thích tên họ Quan kia nên cô mới lên giường với tôi, bị tôi chơi đùa đến chết đi sống lại ư!"

"Vô sỉ!" Bạch Ngưng tát lên mặt anh.

Ngôn Lạc Quân bắt lấy cổ tay cô, đè cô xuống giường. Sau đó vén váy cô lên.

"Anh buông tôi ra, Ngôn Lạc Quân! Anh cũng chỉ có như thế thôi sao? Có bản lĩnh thì khiến tôi cam tâm tình nguyện cùng anh lên giường đi!" Bạch Ngưng dùng sức đẩy anh ra.

Ngôn Lạc Quân ghì chặt đùi cô lại, nắm cằm của cô để cô nhìn mình nói: "Tôi không cần, đi tìm gái chẳng lẽ còn phải quan tâm cô ta có thích mình không hay sao sao? Cô và gái chỉ khác một điểm duy nhất là ngay cả tiền tôi cũng không cho cô!" Ngôn Lạc Quân xé mạnh quần lót của cô.

Bị anh xâm phạm và vũ nhục như vậy, Bạch Ngưng vừa nóng vừa giận, không thêm kiêng nể nói: "Ngôn Lạc Quân, thật ra anh muốn tôi, nhưng anh chỉ có thể dùng cách thức không biết xấu hổ này để có được tôi, muốn làm sao, tôi coi như Thừa Diễm đang yêu tôi là được rồi, tôi yêu anh ấy đến mức nào, chán ghét anh như thế nào, không phải anh là người rõ nhất sao?"

Ngôn Lạc Quân nhìn cô chăm chăm, nét mặt từ từ trở nên hung ác, tát cô một cái.

"Hu hu. Ba, đánh Cảnh Di đi, đừng đánh mẹ."

Bạch Ngưng nghiêng đầu, thấy Cảnh Di đứng ở cửa, khóc lóc nhìn hai người.

Cô lập tức đẩy Ngôn Lạc Quân ra đứng lên, chạy đến cửa ôm Cảnh Di nói: "Cảnh Di sao lại không ngủ, mẹ ôm con ngủ nha."

Cảnh Di vừa khóc vừa dùng bàn tay nhỏ bé chùi khóe miệng của cô, nước nỡ nói: "Mẹ, mẹ chảy máu rồi."

"Không sao không sao đâu, mẹ không sao, bây giờ chúng ta đi ngủ nha." Bạch Ngưng quay đầu liếc nhìn Ngôn Lạc Quân một cái, cuống quýt ôm Cảnh Di rời khỏi phòng.

Khi tỉnh táo lại Ngôn Lạc Quân mới biết, một lần nữa anh lại bị cô ảnh hưởng rồi.

Ở Mỹ năm năm, công ty nhiều lần gặp khó khăn anh vẫn có thể giữ bản thân bình tĩnh, anh cho rằng anh đã đủ mạnh mẽ, cũng đủ năng lực điều khiển bản thân, kết quả lại vẫn như vậy.

Chẳng lẽ anh đã sai lầm rồi ư? Anh đã chọn phải một con đường không có lối về sao?

Trong phòng Cảnh Di, Bạch Ngưng ôm cô bé lên giường.

"Mẹ, ba vì Cảnh Di mới đánh mẹ sao?"

"Không phải." Bạch Ngưng lập tức trả lời.

"Ba đâu có đánh mẹ, ba mẹ chỉ chơi đùa một tí thôi, con nhìn lầm rồi."

Cảnh Di không nói, nhìn cô.

Bạch Ngưng nói: "Cảnh Di, ngày mai mẹ đưa con đi mua Piano, rồi mời giáo viên về cho con được không? Con muốn anh hay là chị, hay muốn một chú hay cô dạy con?"

"Hử? Cảnh Di nói gì đi?"

Cảnh Di nhìn cô nói: "Con chỉ muốn mẹ đừng bỏ con, ba không đánh mẹ."

Mũi đột nhiên chua xót, Bạch Ngưng ôm lấy con gái nói: "Yên tâm, mẹ vĩnh viễn sẽ không rời xa con, ba sẽ không đánh mẹ. Nếu mỗi ngày Cảnh Di đều vui vẻ, thì mỗi ngày mẹ cũng vui vẻ"

Cảnh Di mở to mắt nhìn cô, không nói cũng không ngủ.

Bạch Ngưng hỏi: "Cảnh Di sao vậy, không muốn ngủ sao? Sao đang ngủ lại chạy ra ngoài?"

"Con gặp ác mộng, con sợ, không ngủ được." Cảnh Di nói.

"Vậy mẹ nằm với con sẽ ngủ ngon hơn sao? Mẹ và con ngủ chung nhé?"

"Dạ."

"Mẹ đi tắm cái, tắm ở đây luôn, tắm xong sẽ đi ngủ với con nha."

"Dạ." Cảnh Di gật đầu.

Ôm Cảnh Di ngủ trên giường, vẻ mặt phần nộ của Ngôn Lạc Quân không ngừng hiện lên trong đầu cô.

Vừa nãy, khi vừa nói ra câu đó cô đã lập tức thấy hối hận.

Năm năm, hai người họ vẫn có thói quen mở miệng là dùng lời nói làm tổn thương đối phương.

Thật ra cô không tin anh khinh thường cô, nhưng khi nghe anh nói như vậy, cô không chút do dự mà phản kích lại.

Thật ra điều cô muốn nói là chuyện khác. Ví dụ như, tại sao năm năm qua anh không kết hôn, sao lại nói cô vì muốn ở cùng với Quan Thừa Diễm mà lợi dụng anh, ngày đó anh và mẹ cãi nhau có phải vì cô không.....

Rất nhiều chuyện cô muốn hỏi, nhưng khi nhìn thấy anh, lại chỉ có thể nói những câu lạnh lùng.

Hôm sau, sáng sớm Tiểu Hân còn mặc quần đùi chạy đến trước phòng Ngôn Lạc Quân nói: "Ba, không thấy mẹ đâu nữa?"

Ngôn Lạc Quân kinh hãi, hỏi: "Sao lại không thấy nữa?"

"Ba xem đi, mẹ không ở trong phòng, mẹ đi đâu rồi?"

Tiểu Hân kéo Ngôn Lạc Quân ra cửa, vừa lúc thấy Bạch Ngưng mặc áo ngủ từ phòng Cảnh Di đi ra.

"Mẹ, sao mẹ ở trong đấy?" Tiểu Hân lập tức chạy tới.

"Hôm qua mẹ ngủ ở phòng chị, sao vậy?" Bạch Ngưng trả lời.

Tiểu Hân nhìn Cảnh Di trong phòng, nói: "Con quyết định đi học, hôm nay có lớp vũ đạo, mẹ đưa con đến trường được không?"

Bạch Ngưng nói: "Đi học là tốt rồi, nhưng hôm nay mẹ có việc, không thể đưa con đến trường được."

"Việc gì vậy? Mẹ để chú Quan giúp mẹ đi, kịch bản để tối giao cũng được mà!" Tiểu Hân cao hứng nói ra ý kiến

"Không được, mẹ phải đưa chị đi học, còn mua Piano cho chị, mời thầy giáo nữa, cho nên hôm nay mẹ rất nhiều việc."

"Vậy." Vẻ mặt Tiểu Hân chán nản, nói: "Vậy mẹ không đưa con đến trường sao?"

Bạch Ngưng nhìn Ngôn Lạc Quân, nói: "Con bảo ba con đưa con đi đi."

Nói xong cô đi ra khỏi phòng.

"Nhưng con muốn mẹ đưa! Để ba đưa chị đi học không được sao?" Tiểu Hân ở phía sau đuổi theo nói.

"Không được, về sau mẹ sẽ đưa chị đi học, mau đi ra, mẹ phải thay quần áo, không sẽ không kịp mất." Bạch Ngưng đóng cửa lại.

Tiểu Hân đứng ở ngoài cửa, dẫu môi ra vẻ mất hứng.

Ngôn Lạc Quân đi tới dắt con nói: "Muốn đến trường ba đưa con đi là được."

Tiểu Hân bị anh lôi đi, không nói câu nào.

Trên đường đến trường, Tiểu Hân vẫn làm bộ mặt mất hứng.

Ngôn Lạc Quân lái xe, hỏi: "Sao vậy, không vui sao?"

"Ba, con không thích cái chị kia."

Ngôn Lạc Quân nhìn con, hỏi: "Sao vậy?"

"Mẹ có chị ấy, không thêm quan tâm con nữa rồi." Tiểu Hân rầu rĩ nói.

"Sao có thể như vậy được, làm sao mẹ con lại có thể mặc kệ con?" Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Ngôn Lạc Quân cũng đang tức giận.

Không ngờ cả Tiểu Hân cũng nhìn ra, từ khi bước vào cái nhà này, cô không thêm quan tâm đứa con trai này một chút nào! Đối với Cảnh Di cô luôn tìm mọi cách che chở, vì con bé mà mấy lần cãi nhau với anh, đối với Tiểu Hân hoặc là không quan tâm, hoặc là la mắng. Chẳng lẽ, cô yêu Quan Thừa Diễm, cho nên cũng thương con gái của hắn nhiều hơn sao?

"Nhưng." Tiểu Hân cúi đầu tự nhìn chân mình, thở thật dài.

Ngôn Lạc Quân nhếch môi, ánh mắt nhìn chăm chăm một điểm nào đó phía trước, không tự giác đem buồn bực tích tụ trong lòng dồn vào tay lái phía trước.

Vừa đến trường học, điện thoại đã vang lên, Ngôn Lạc Quân tiếp điện thoại, nói: "Tiểu Hân, buổi chiều ba có việc, ba cho một chú tới đón con được không?"

"Được." Tiểu Hân cúi đầu trả lời.

Nhìn dáng vẻ buồn bã của con, trong lòng Ngôn Lạc Quân càng cảm thấy có lỗi, nhưng anh không muốn cùng "Hứa Tĩnh Hàm" dây dưa mấy chuyện này nữa, bởi vì anh biết anh luôn dễ dàng mất khống chế vì cô.

Buổi chiều sau khi ăn cơm cùng một vài đối tác thân thiết, anh bị mời đến hộp đêm Đế Triều.

Nơi này vẫn trang hoàng vẫn tráng lệ như vậy, nhân viên phục vụ càng trẻ tuổi xinh đẹp.

Bước vào phòng, chỉ chốc lát sau đã có vài cô gái bước vào. Họ đều mặc đồng phục váy trắng ngắn lộ lưng, eo nhỏ chân dài, khí chất lại khác nhau hoàn toàn.

Ngôn Lạc Quân ngồi một góc sofa, cầm lấy bình rượu.

Người bên cạnh thấy được, vội nói: "Mỹ nữ, mau rót rượu cho Ngôn tổng của chúng tôi!"

Một cô gái trẻ tuổi tóc đen đứng gần anh nhất vội bước tới, giúp anh mở bình, rót rượu.

"A~ anh thật đáng ghét!"

"Sao anh lại đáng ghét?"

Chỉ lát sau, mấy cô gái hầu rượu đều bắt đầu phục vụ khách hàng ngồi bên cạnh mình, riêng Ngôn Lạc Quân vẫn uống hết ly này đến ly khác. Cô gái bên cạnh vẫn giúp anh rót rượu.

Ngôn Lạc Quân biết, hầu rượu ở đây đều cung cấp cả ‘phục vụ đặc biệt’, chỉ cần được khách nhìn trúng, sau khi khách ra khỏi phòng sẽ cùng họ lên xe rồi đến khách sạn thuê

phòng, xong xuôi sẽ nhận được một món tiền lớn. Cho nên ở trong phòng này, phục vụ rượu đều cố gắng chiều lòng khách, kiếm chút cơ hội.

Ngôn Lạc Quân nhìn cô gái đứng rót rượu bên cạnh anh, nói: "Đừng để ý đến tôi, sang bên kia đi."

Chương 153: Không muốn đau lòng vì em

Editor: Xù xấu xa

Betor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Ngôn Lạc Quân nhìn cô gái đứng rót rượu bên cạnh anh, nói: "Đừng để ý đến tôi, sang bên kia đi."

Cô gái nhìn đôi nam nữ ôm ấp nhau bên kia, định bước qua, sau đó lại quay trở về.

"Tôi. Tôi rót rượu cho ngài." Cô gái cúi đầu, khẽ nói.

"Tôi không cần." Ngôn Lạc Quân uống xong một chén rượu, nói.

Cô gái hiểu ý anh, vội nói: "Tôi biết, tôi. Tôi chỉ hầu rượu hầu hát, không. Không tiếp khách." Mấy chữ cuối gần như không nghe được.

Ngôn Lạc Quân ngẩng đầu nhìn cô.

Dưới ánh đèn mờ ảo, khuôn mặt trắng noãn sáng bóng lặng lẽ ửng hồng, vô cùng ngây ngô non nớt, nhìn qua tựa như một đóa hoa bách hợp mùa xuân.

"Nơi này không thích hợp với cô." Anh nói.

Chỉ cần ở trong đây, là đã bị viết hai chữ "Bán thân" lên người rồi, nếu không chịu được thì không nên ở đây nữa.

Cô gái cắn cắn môi, nói: "Tôi biết, tôi sẽ cố gắng thích ứng." Tuy tự nhủ phải thích ứng, phải thả lỏng, nhưng nhìn những người đàn ông kia dùng tay sờ soạng ngực phụ nữ, trong lòng cô vẫn run lên bần bật.

Ngôn Lạc Quân không nói gì, cầm lấy một bình rượu khác, đưa cho cô.

Cô gái hơi chần chờ mở bình rượu, nói: "Tiên sinh, rượu này rất mạnh, sẽ say đó."

"Không sao." Anh nói xong, uống một hơi cạn sạch số rượu còn lại trong ly. Say thì say, tỉnh rồi trở về lại nhìn thấy cô, so với say còn khó chịu hơn.

Cô gái mở bình rượu ra, giúp anh rót rượu, nhưng chỉ rót một nửa.

Ngôn Lạc Quân uống xong một ngụm. Sau đó đặt ly rượu lên trên bàn.

Cô gái không đành lòng nhú mào, nhưng cũng không dám cãi lại, ngoan ngoãn rót rượu cho anh.

Uống đến hơn mười một giờ, Ngôn Lạc Quân chạy đến toilet nôn mửa cả nửa giờ.

Nhìn người trong gương người không ra người quý không ra quý, anh tức giận đâm một phát lên bức tường màu vàng.

Tại sao, sao anh lại dày vò bản thân mình như vậy chứ? Chỉ vì một phụ nữ, một người phụ nữ dùng yêu lừa gạt anh. Cô vì người đàn ông kia phá thai hai lần, vì hấn mà mỗi đêm đều say xỉn, khiến bản thân bị chê là phóng đảng trụy lạc, không ngại hấn có thói trăng hoa, cô cũng có thể vì giúp hấn trả nợ mà gả cho một người khác, sau đó. Giả điên, chạy trốn, lại quay về vòng tay hấn.

Anh, Ngôn Lạc Quân, vẫn tự cho rằng mình là nam chính, cô là nữ chính, đây là câu chuyện của bọn họ, nhưng không ngờ trong tim cô anh chỉ là kẻ qua đường, vai nam chính là một người khác.

Thật ra, cô nói rất đúng, anh cũng chỉ biết dùng thủ đoạn. Cướp cô từ trong tay Hạ Ánh Hi, nhốt cô trong thế giới của mình, sau đó uy hiếp cô rời khỏi Quan Thừa Diễm mà gả cho anh. Thủ đoạn của anh từ trước tới giờ cũng chỉ có vậy, nhưng chưa bao giờ thực sự có được cô.

Trời đất bao la nơi nào không có cỏ thơm. Mẹ nói với anh như vậy, thật ra anh cũng đã từng tự nói với lòng mình như thế.

Thật ra, anh cũng rất mệt. Vì cô mà đau khổ nhiều năm như vậy, anh đã sớm mệt mỏi.

"Tiên sinh?" Ngoài cửa vang lên giọng của cô gái trẻ tuổi, anh nhìn mình trong gương, không còn hơi sức trả lời.

"Tiên sinh? Anh khỏe không?"

"Tiên sinh?" Thử thăm dò một chút, cô gái xoay nắm tay mở cửa. Khe cửa từ từ mở ra, sau đó thấy Ngôn Lạc Quân đang đứng trước gương.

Cô gái thở dài nhẹ nhõm, bước vào một bước nói: "Ngôn tiên sinh, tôi còn tưởng anh uống say, ở toilet xảy ra chuyện gì."

Ngôn Lạc Quân nghiêng đầu, nhìn cô thật lâu, nói: "Sao lại làm việc ở đây?"

Bên ngoài ồn quá, cô gái đóng cửa lại, đi đến bên cạnh anh hỏi: "Ngôn tiên sinh, ngài nói gì?"

"Cô thiếu tiền sao? Sao phải làm việc ở đây?" Ngôn Lạc Quân hỏi.

Cô gái cúi đầu, nói: "Nhà tôi rất khó khăn, em trai phải nằm viện, tôi không có cách kiếm tiền nào khác, nên mới tới đây."

"Cô tiếp khách không?" Anh hỏi.

"Hả?" Cô gái đột nhiên không kịp phản ứng. .

"Một đêm, tôi sẽ giúp cô trả tiền thuốc men." Ngôn Lạc Quân nói.

Gương mặt cô gái đỏ ửng một mảng lớn, nhất thời nghẹn giọng, Ngôn Lạc Quân nhìn cô một cái, đi ra ngoài cửa.

"Tôi đồng ý." Cô gái ở phía sau nói.

Trong khách sạn, ánh mặt trời sớm mai chiếu vào phòng tạo thành một dải sáng màu vàng nhạt. Ngôn Lạc Quân mở mắt, thấy người phụ nữ đang nằm trong lòng.

Trong nháy mắt, anh còn tưởng mình quay về năm năm trước, sáng sớm tỉnh lại, phát hiện cô nằm trong vòng tay mình. Chỉ tiếc, hình ảnh đó không biết là ký ức ngọt ngào hay là một nỗi nhục lớn.

Cô gái cũng tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn thấy anh, gương mặt lại đỏ hồng

"Thật xin lỗi, ngày hôm tôi có chút mất khống chế." Anh nói.

"Không sao, tôi cũng không phải xử nữ." Cô gái muốn nở một nụ cười, cuối cùng lại thành cười gượng

"Là tôi làm liên lụy đến cô?"

Cô gái cúi mắt, sau đó nhìn anh: "Cho dù vậy cũng là tôi tự nguyện. "

Không nhắc lại, anh đứng dậy, mặc xong quần áo, cầm chi phiếu một vạn tệ đặt trên bàn, quay đầu nói: "Tôi đi trước, lát nữa cô xuống dưới ăn sáng." Nói xong liền đóng cửa phòng.

Cô gái dùng chân quần lấy mình, nhìn tiền trên bàn, cắn chặt môi.

Bạch Ngưng đang giúp Cảnh Di đeo cặp, Tiểu Hân buông ly sữa xuống, hỏi: "Mẹ, ba không về, ai đưa con đến trường?"

"Đợi mẹ đưa con ra đường chính, sau đó đón taxi đưa con đi." Cô trả lời.

Tiểu Hân không quay đầu lại nhìn cô, nét mặt mất hứng

"Tiểu Hân, ba đưa con đi." Ngôn Lạc Quân từ ngoài cửa đi vào, lấy cặp sách bên cạnh.

"Ba, ba đã về! Hôm qua ba đi đâu, mà không kể chuyện trên sao Hỏa cho con nghe"

Ngôn Lạc Quân quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Bạch Ngưng, nắm tay Tiểu Hân đi ra ngoài.

Bạch Ngưng nhìn bóng lưng của anh, mắt mát quay đầu lại.

Anh đi đâu, vì sao cả đêm không về, liên quan gì tới cô!

"Mẹ, mẹ kéo quai cặp dài quá rồi." Cảnh Di nhắc nhở.

"À, mẹ quên." Lấy lại tinh thần Bạch Ngưng giúp con gái chuẩn bị xong túi sách, nắm tay con đi ra cửa.

Đưa Cảnh Di xong, Bạch Ngưng liền đến công ty điện ảnh và truyền hình.

"Đông Anh, chúng ta bước đầu đã tuyển được ba nữ chính, đều có hồ sơ ở đây, đạo diễn Quan thiên về người này, cô cảm thấy được không?"

Bạch Ngưng nhìn Quan Thừa Diễm, có chút xấu hổ cúi đầu, nghiêm túc nhìn ảnh chụp, nói: "Em cảm thấy. Cô gái này rất xinh đẹp, nhưng khí chất lại quá nhu nhược, nữ chính này tuy bề ngoài nhu nhược, nhưng bên trong lại cứng rắn, cho nên em nghiêng về người này hơn." Bạch Ngưng chỉ một tấm hình khác

Thầy Trần nhìn Quan Thừa Diễm .

Quan Thừa Diễm nói: "Đông Anh nói đúng lắm, dù sao cô ấy cũng là người hiếu nhân

vật chính rõ nhất, tôi đồng ý với ý kiến của cô ấy.”

"Thực ra tôi cảm thấy cô ấy cũng không tệ, nếu được, chúng ta tạm quyết định là cô ấy thử xem nhé?"

Quan Thừa Diễm gật đầu, Bạch Ngưng cũng gật đầu.

Lúc ra khỏi công ty, Quan Thừa Diễm từ phía sau chạy lên.

"Tĩnh Hàm, chuyện hôm đó, thật xin lỗi." Anh ngăn cô lại nói.

♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥

Chương 154: Ngã bệnh

Editor: Xù xấu xa

Betor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Bạch Ngưng thở dài một hơi, nói: "Chuyện đã qua, giờ em đã về Ngôn gia, cũng ít có cơ hội gặp nhau."

"Thật sự em chưa từng yêu anh sao?" Quan Thừa Diễm đột nhiên hỏi.

"Thừa Diễm. Em." Bạch Ngưng cắn cắn môi, nói: "Em đã kết hôn cùng Ngôn Lạc Quân rồi."

"Em thật sự yêu anh ta, cũng tin tưởng anh ta yêu em?" Quan Thừa Diễm nhìn cô chăm chăm hỏi.

"Thừa Diễm, anh biết, em không phải Hứa Tĩnh Hàm, đối với anh em không có...."

"Anh không tin! Em yêu anh đúng không?"

"Em không có, em chỉ là xem anh như anh trai." Bạch Ngưng nói.

"Vậy sao em chấp nhận lời cầu hôn của anh?" Quan Thừa Diễm bắt lấy vai cô.

Bạch Ngưng sợ đến mức lùi về phía sau, nói: "Bởi vì em ngại nơi có nhiều phóng viên! Thật ra em, người em yêu chính là Ngôn Lạc Quân, vẫn luôn luôn là anh ấy!" Trong lúc sốt ruột, cô cũng buột miệng nói ra.

Quan Thừa Diễm nhìn cô như một con sư tử bị xâm phạm lãnh địa.

Di động của Bạch Ngưng đột nhiên vang lên, cô nhìn Quan Thừa Diễm, nhận điện thoại, là tiếng của Tiểu Hân.

"Mẹ, mẹ mau về, ba nôn ra máu rồi!"

"Cái gì? Ba con làm sao?" Trong lòng Bạch Ngưng lập tức chấn động.

Tiểu Hân vừa vội vừa đau lòng nói: "Ba nôn ra máu rồi."

Bạch Ngưng lập tức chạy đến chỗ đậu xe, vừa chạy vừa nói: "Hai ba con ở đâu, mau gọi 120!"

"Gọi... Cô giáo gọi rồi. Bác sĩ còn chưa có đến."

"Mẹ sẽ tới ngay, con nói cho mẹ biết là bệnh viện nào!" Nói xong liền cúp điện thoại, vội vàng khởi động xe.

Quan Thừa Diễm nhìn xe cô lăn bánh, trong mắt dâng lên hận thù mãnh liệt.

.

"Ba ơi! Ba ơi!" Còn chưa tỉnh lại, bên tai đã truyền đến tiếng của Tiểu Hân. Ngôn Lạc Quân mở mắt ra, Tiểu Hân lập tức ôm chầm lấy anh.

"Ba, ba đã tỉnh!"

"Tiểu Hân, đừng đè lên người ba con!" Bạch Ngưng vội vàng kéo con lại.

Tiểu Hân ngoan ngoãn đứng sang một bên. Bạch Ngưng ngồi bên giường nhìn Ngôn Lạc Quân, trách móc nói: "Rốt cuộc hôm qua anh uống bao nhiêu rượu hả? Có bệnh bao tử cũng không chịu chú ý một chút!"

Vô tình, Ngôn Lạc Quân thấy được mắt cô đỏ hoe.

Cô đã khóc sao? Vì anh?

"Ba, vừa rồi ba phải truyền máu, làm con sợ chết!" Tiểu Hân nói.

"Ba không sao." Ngôn Lạc Quân nhẹ giọng nói.

Bạch Ngưng nói: "Anh bây giờ vẫn phải uống rượu xã giao sao? Không thể uống tại sao lại cứ uống, làm ăn có quan trọng hơn thân thể được à?"

Ngôn Lạc Quân nhìn, trong lòng đột nhiên thấy ấm áp thật nhiều, có chút hối hận hôm qua mình đã quá xúc động.

"Anh quên mất." Trong lòng buồn bực, thật sự anh đã quên, nhưng sợ rằng nhớ anh cũng sẽ uống.

"Không biết anh ở Mỹ sống thế nào. Trước kia vẫn rất ổn, sao tự nhiên giờ lại bị xuất

huyết dạ dày chứ." Nghĩ đến anh ngày đêm không ngừng làm việc, ăn uống không đều đặn, cuối cùng ở văn phòng nôn ra máu khiến Bạch Ngưng cảm thấy tim như bị đao cắt. Ngôn gia đã đủ tiền rồi, sự nghiệp của anh cũng đủ lớn, tội gì phải liều mạng như vậy?

Ngôn Lạc Quân nhìn cô không nói gì, để cô trách móc. Nếu có thể, anh hi vọng cô luôn luôn trách móc anh như vậy, luôn luôn lải nhải bên tai anh như vậy.

Thấy anh không nói một lời, một mình Bạch Ngưng cũng không nói nổi nữa. Cô nhìn đồng hồ, nói: "Tiểu Hân, con ở đây trông chừng ba con, mẹ đi mua đồ ăn."

"Dạ, mẹ, con muốn ăn sườn, không bỏ hành."

"Biết rồi, lo chăm sóc ba con cho tốt." Bạch Ngưng cầm tiền, ra khỏi phòng bệnh.

"Ba, ba đau không?" Tiểu Hân chạy lên dựa vào bên giường hỏi.

"Không đau, ba không sao." Ngôn Lạc Quân nói.

"Ba, ba dọa con, cũng dọa mẹ sợ chết khiếp rồi."

"Tiểu Hân." Ngôn Lạc Quân hỏi: "Mẹ cũng lo lắng sao?"

"Đương nhiên, mẹ không ngừng hỏi bác sĩ ba bị làm sao, làm phiền cả bác sỹ." Tiểu Hân nói, lát sau, nhìn chăm chăm Ngôn Lạc Quân thật lâu, hỏi: "Ba, sao con thấy hình như ba đang cười?"

Ngôn Lạc Quân nghiêng đầu nói: "Ba thấy con quan tâm ba như vậy, đương nhiên phải cười."

"Nhưng sao ba không nhìn con cười, mà nhìn trần nhà cười?"

Ngôn Lạc Quân cau mày nói: "Bé con, mẹ con dạy con thế nào, sao lại xảo quyết như vậy?" Việc anh nhìn trần nhà cười cũng bị con nhìn ra rồi.

"Ba, ba muốn khen con thông minh phải không, ba nói đi, sao ba lại cười ngây ngô?" Tiểu Hân nhìn mặt anh, ép hỏi.

Ngôn Lạc Quân không vui nói: "Cười ngây ngô gì hả, con thấy ba cười ngây ngô khi nào? Không được dùng mấy từ này với ba!"

"Chính là cười ngây ngô đó, không dùng từ này đối với ba thì dùng với ai?"

Ngôn Lạc Quân cười nói: "Dùng với phụ nữ, ví dụ như."

"Mẹ!" Tiểu Hân lớn tiếng nói.

"Làm mẹ sợ muốn chết, suýt chút nữa đổ canh rồi, gọi mẹ có chuyện gì?" Bạch Ngưng vừa khéo từ ngoài cửa đi tới nói.

Tiểu Hân và Ngôn Lạc Quân nhìn nhau, cười ha ha.

Lần nữa nhìn Ngôn Lạc Quân cười, Bạch Ngưng có hơi hoảng hốt, suýt chút nữa làm đổ canh thật.

"Ngây ngô cười cái gì, đến lúc ăn cơm rồi." Bạch Ngưng nói xong, để mấy túi vừa mua về xuống.

"Mẹ, sao lại có hành?" Tiểu Hân nhìn miếng sườn nói.

Bạch Ngưng vội vàng đổ canh ra, nói: "Quên rồi, mua nhiều đồ như vậy, ai mà nhớ được, con cứ lựa hết ra là được rồi."

Tiểu Hân không tình nguyện lựa hành ra nói: "Đâu có mua nhiều thứ đâu, con chỉ muốn ăn sườn."

"Chỉ một mình con muốn ăn thôi sao? Ba con không cần ăn à, ba là bệnh nhân đó." Bạch Ngưng đổ canh ra, bưng đến bàn bên giường.

Ngôn Lạc Quân nhìn cô mua nhiều đồ ăn như vậy, trong lòng thấy rất vui.

Con trai chỉ đòi một món cô không nhớ, nhưng lại mua một đồng đồ cho anh. Nếu như cô vì chuyên tâm lo lắng cho anh nên mới quên những lời con nói, anh sẽ không có ý kiến gì.

"Uống canh trước, không biết khẩu vị anh có thay đổi không." Bạch Ngưng kéo chăn ra, đỡ anh ngồi dậy.

Vừa mới chạm vào người anh, cô có chút không tự nhiên, nhưng lúc này lại ngại để anh tự ngồi dậy nên đành phải chậm rãi đỡ anh, cúi đầu, không dám nhìn khuôn mặt anh gần trong gang tấc.

"Anh Có thể tự ăn không?" Bạch Ngưng hỏi.

"Có thể." Ngôn Lạc Quân trả lời.

Anh rất muốn trả lời, không thể. Nhưng anh chỉ bị xuất huyết dạ dày, không phải trúng gió tê liệt, không thể nào không tự bùng nổi bát canh.

"Cần thận một chút."

Đưa chén cho anh xong Bạch Ngưng mới ngồi xuống, sau đó múc cháo ra bát cho anh.

"Đừng lo cho anh nữa, em ăn trước đi." Ngôn Lạc Quân nói.

Năm năm sau gặp lại, đây là lần đầu tiên hai người họ chung sống hòa thuận như vậy.

Bạch Ngưng hỏi: "Anh muốn ở bệnh viện dưỡng bệnh hay về nhà?"

Nếu ở nhà cũng có thể được cô quan tâm như vậy, đương nhiên là anh muốn về nhà.

"Sao cũng được." Anh trả lời. Kỳ thực mấy từ như "Sao cũng được", "tùy " vốn không phải phong cách của anh.

"Vậy về nhà được không? Bác sĩ nói không có gì nghiêm trọng, tĩnh dưỡng vài ngày là ổn rồi, em phải đưa Tiểu Hân đến trường, nếu vòng về bệnh viện sẽ có chút bất tiện."

"Được. Bệnh này cũng không cần quá lo đâu." Ngôn Lạc Quân trả lời

Bạch Ngưng không vui nhìn anh.

Bệnh này không có gì đáng lo, chẳng lẽ còn muốn tùy tiện thức đêm, tùy tiện uống rượu, tùy tiện không ăn cơm nữa hả? Thật không biết anh nghĩ gì nữa.

Ngôn Lạc Quân ngẩng đầu nhìn cô, cô lại cuống quýt cúi đầu.

.....

Cơm nước xong, Bạch Ngưng rút điện thoại ra gọi.

"Bác Thẩm, chiều bác đi đón Cảnh Di dùm tôi, tôi không đi được, phải ở bệnh viện chăm sóc. Tiên sinh."

"Được, dạ dày tiên sinh bị xuất huyết phải vào bệnh viện , không nghiêm trọng lắm đâu."

.....

Một lần nữa Ngôn Lạc Quân lại không ngờ.

Không ngờ rằng, cô cũng không đi đón Cảnh Di.

Hy vọng đã từng mất đi nay một lần nữa lại dâng lên trong lòng.

Buổi chiều về nhà, Bạch Ngưng đỡ anh nằm xuống.

"Thật ra anh không đến nỗi nghiêm trọng như vậy đâu." Tuy rằng cảm giác được quan tâm cũng không tệ, nhưng nằm cả một ngày thực sự là không chịu nổi.

"VẬY. anh cứ ngồi đi ." Cùng anh ngồi trong phòng, không có Tiểu Hân, không có cãi nhau, không nói tới những vấn đề không hay, đột nhiên cô thấy có chút xấu hổ.

Bạch Ngưng nhìn anh, mở miệng nói: "Em biết. Anh ghét em ra điều kiện với anh, nhưng. em vẫn muốn nói, dạ dày có vấn đề, sau này đừng nên uống rượu nữa, dù thế nào thì Tiểu Hân và mẹ anh cũng rất lo cho anh."

Còn em thì sao? Ngôn Lạc Quân muốn hỏi.

Anh là con trai, là cha, nhưng chẳng lẽ không phải chồng sao?

"Còn có. về sau anh ở đây hay đi Mỹ?"

"Tạm thời ở đây." Ngôn Lạc Quân trả lời.

"Vậy vài ngày nữa anh đi làm, khi ăn cơm, có thể về nhà ăn không?"

"Ừ, ăn trưa ở bên ngoài."

"Vậy nhớ lúc ăn, nên ăn những thứ bác sỹ chỉ định."

"Biết rồi, anh sẽ chú ý."

"VẬY." Cô không nghĩ ra cái gì khác để nói, trong phòng lại yên tĩnh.

"Hôm qua anh."

"Mẹ!" Nghĩ một lúc, khi cô đang định mở miệng hỏi chuyện đêm qua, Tiểu Hân bất thành linh tiến vào.

"Mẹ ơi, có bài tập về nhà cuối tuần rồi!"

"Cô giáo gọi điện thoại đến đây sao? Là cái gì?" Bạch Ngưng hỏi.

"Hi hi, cùng cha mẹ đi tìm ‘cái đẹp’. Mẹ, chúng ta đi xem triển lãm người máy được không?" Tiểu Hân mong chờ nói.

Bạch Ngưng bĩu môi nói: "Không phải từng đi rồi sao? Hơn nữa đề bài là tìm cái đẹp chứ đâu phải tìm người máy đẹp."

"Nhưng người máy thật sự rất ngẫu rất đẹp mà, nếu không đi thì đi đâu? Đừng nói với con là đi công viên nha, chuyện đó chỉ có con gái mới thích." Tiểu Hân khinh thường nói.

Bạch Ngưng ngồi xổm xuống hỏi: "Tiểu Hân, con cảm thấy ‘đẹp’ nghĩa là gì?"

"Chính là dễ nhìn đó!"

"Không phải, đẹp không nhất định là phải nhìn thấy được, mà còn là nghe được, cảm nhận được." Bạch Ngưng nói.

Tiểu Hân nhìn cô một lúc lâu mới nói: "Mẹ, nói chuyện với mẹ thật khó hiểu."

Bạch Ngưng hơi nhú mày, nói: "Được, mẹ cũng không biết đẹp là gì, nhưng mẹ biết phải đưa con đi đâu rồi."

"Đi đâu? Không phải đi xem triển lãm người máy sao?"

"Không phải, là đi triển lãm ảnh, khi này từ bệnh viện trở về đúng lúc mẹ thấy được."

"Đi tới đó làm gì, xem ảnh chụp sao? Chán chết." Tiểu Hân dường như không có nổi một chút hứng thú.

Chương 155: Lạc hậu

Editor: Xù xấu xa

Betor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Đi tới đó làm gì, xem ảnh chụp sao? Chán chết." Tiểu Hân dường như không có nổi một chút hứng thú.

"Con thì biết cái gì, nhiếp ảnh gia là người có mắt thẩm mỹ nhất, mà ảnh chụp này đều do nhiếp ảnh gia danh tiếng chụp đấy, mọi người cũng cho rằng đây là những hình ảnh rất đẹp, cho nên con đi xem ảnh chụp, xem người khác cảm nhận cái gì là đẹp, sau đó về ngắm lại xem cái đẹp con nghĩ có gì khác so với người ta."

Tiểu Hân nghe xong, trong mắt sáng lên, nói: "Nếu không buổi sáng chúng ta đi xem người máy, buổi chiều đi xem ảnh chụp đi."

"Chỉ biết người máy, rốt cuộc con có nghe mẹ nói không đó!" Bạch Ngưng trừng mắt lườm con nói.

Ngôn Lạc Quân nói: "Muốn xem gì thì xem, buổi sáng xem người máy, buổi chiều xem chụp ảnh."

"Yeah! Vẫn là ba tốt! Ba cũng đi đi, đi xem với mẹ chán chết, mẹ chẳng hào hứng gì cả."

Ngôn Lạc Quân cười nói: "Đương nhiên ba sẽ đi, đừng để ý, phụ nữ thường có chút nông cạn ."

Bạch Ngưng trừng mắt tức giận nhìn hai người, định phản bác, nhưng nghĩ lại, nói: "Thân thể anh không tốt, Chủ nhật sao lại ra ngoài?"

"Không sao, cứ coi như là đi tản bộ thôi." Ngôn Lạc Quân cùng Tiểu Hân ngồi trên giường chơi tiếp.

Bạch Ngưng không nói nữa, tỏ vẻ khinh thường hừ một tiếng. Tuy rằng bị hai cha con bọn họ xem thường, còn bị gạt sang một bên, nhưng nhìn hai người họ vui cười, trong lòng cô cũng vui vẻ .

Chủ nhật, ăn sáng xong, Ngôn Lạc Quân và Bạch Ngưng, mang theo Tiểu Hân, Cảnh Di đi ra cửa. Người ngoài nhìn vào, thật là một nhà bốn người hạnh phúc.

"Để em, anh còn chưa hết bệnh." Ngôn Lạc Quân vừa định mở cửa xe, Bạch Ngưng liền nói.

Từ trước đến giờ chưa từng thấy cô lái xe, Ngôn Lạc Quân không từ chối, gạt đầu.

Khi Bạch Ngưng mở cửa, đã thấy Tiểu Hân an vị ở chỗ ngồi.

Nhìn Cảnh Di và Ngôn Lạc Quân ngồi ghế sau, Bạch Ngưng nói: "Cảnh Di, con và em ngồi ghế sau."

Cuối cùng, Tiểu Hân và Cảnh Di ngồi ghế sau, Ngôn Lạc Quân ngồi ở tay lái phụ. Như vậy sẽ khiến Tiểu Hân và Ngôn Lạc Quân không tiện tán chuyện, im lặng thì để tất cả cùng im lặng, đỡ khiến Cảnh Di cảm thấy mình như người ngoài.

Xe lăn bánh, Cảnh Di không dám nhìn Tiểu Hân bên cạnh, nép sát vào bên trong nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tiểu Hân nhàm chán nhìn trái nhìn phải, bỗng nhìn thấy sau gáy Cảnh Di có một mảng tóc ngắn khác thường.

"Ha ha, tóc của chị buồn cười quá, bị cái gì cắn rụng à!" Tiểu Hân cười to nói.

Cảnh Di ngượng ngùng đỏ mặt, cắn môi cúi đầu.

Bạch Ngưng nhìn đáng vẻ con gái qua kính chiếu hậu, hỏi: "Cảnh Di sao vậy, tóc con bị làm sao?"

Cảnh Di lo lắng túm chặt hai tay, không nói gì.

"Cảnh Di, nói cho mẹ biết, tóc con bị làm sao?" Bạch Ngưng lại hỏi.

"Mau nói cho mẹ biết, không cần phải sợ, bằng không mẹ không an tâm lái xe." Yên tĩnh một lúc sau Bạch Ngưng nói thêm.

Cảnh Di nhỏ giọng nói: "Lúc con lên lớp, bọn Lượng Lượng thừa dịp con không để ý, dùng kéo cắt."

"Fuck, cắt nhiều như vậy, còn tàn nhẫn hơn em, nói em biết Lượng Lượng là ai, em sẽ đi tìm nó!" Tiểu Hân lập tức nói.

Bạch Ngưng sửng sốt, hỏi: "Tiểu Hân, con vừa nói cái gì?"

"Con nói con sẽ đi tìm cái đứa tên Lượng Lượng kia, chị gái của Ngôn Kỳ Hân con sao lại bị người ta bắt nạt như vậy được!"

Nghe câu đó, Cảnh Di quay đầu, lén lút liếc Tiểu Hân.

"Khi này con dám chửi bậy, còn nữa, không phải con đến lớp cũng dùng kéo cắt tóc bạn nữ sao, vậy mà định đi tìm cái gì, để ngày mai mẹ đi gặp giáo viên."

"Hừ, tìm giáo viên thì có ích gì, mọi việc đều phải do bản thân làm!" Tiểu Hân giờ nắm đấm nhỏ lên nói.

Ngôn Lạc Quân không nhin được nở nụ cười.

Bạch Ngưng trừng mắt nói: "Con ở trường vẫn đánh nhau à, không phải mẹ đã nói con ở trường phải ngoan ngoãn rồi sao?"

"Con là đứa bé ngoan, bây giờ thế lực con đã đủ lớn, không cần phải tự ra tay rồi."

Trời ạ, sao lại giống như đại ca xã hội đen vậy. Bạch Ngưng lập tức nói: "Không cần tự ra tay gì cả, không được bắt nạt người khác biết không?"

"Như vậy sẽ bị người khác bắt nạt." Ngôn Lạc Quân nói.

"Đúng! Giống như chị vậy!"

"Sao anh cũng giống trẻ con vậy hả?" Bạch Ngưng căm tức nhìn Ngôn Lạc Quân nói. .

"Không phải anh giống trẻ con, mà là Tiểu Hân hiểu được chân lý của người lớn."

"Hai người. Em tức chết mất."

Ngôn Lạc Quân nghiêm túc nói: "Cũng may là anh trở về, bằng không Tiểu Hân sẽ bị em đầu độc, dạy thành một tên "tiểu bạch kiểm" lòe loẹt, vậy thì nguy rồi."

Bạch Ngưng tức quá, hít sâu mấy hơi, không để ý anh, hỏi Cảnh Di: "Cảnh Di, đứa bé tên Lượng Lượng kia bắt nạt con sao? Nó còn làm gì nữa ?"

Cảnh Di cúi đầu không nói.

Tiểu Hân ở bên kéo chị mình nói: "Nói mau, mẹ hỏi chị kìa!"

Dường như lấy được một ít dũng khí, Cảnh Di nói: "Nó còn dùng bút bi vẽ lên người

con, còn cắt tẩy của con, mách cô giáo là con chép bài nó nhưng thật ra là nó chép bài con, nó còn nói ba nó là cảnh sát, sẽ bắt cả con và mẹ vào tù." Nói xong, Cảnh Di khóc òa lên.

Tiểu Hân nói: "Cảnh sát? Thằng nhóc đó không phải tên Triệu Minh Lượng chứ, hai hàng nước mũi kéo dài tới miệng đúng không?"

Cảnh Di ngoài ý muốn nhìn Tiểu Hân, gật đầu.

"Hừ, ra là cái con sên kia à?" Tiểu Hân khinh thường nói.

"Em biết nó hả?" Cảnh Di hỏi.

Bạch Ngưng nhìn Cảnh Di nói chuyện với Tiểu Hân, không khỏi vui mừng, không nói chen vào, mặc cho hai đứa nhỏ nói chuyện.

Tiểu Hân nói: "Đương nhiên biết, tên nhóc đó còn lôi ba nó ra dọa nhốt em nữa kìa! Hừ, kết quả bị em bỏ vào cặp sách nó mấy tấm hình khỏa thân, làm mẹ nó đánh nó một trận. Ha ha ha!"

"Chị nhớ có một ngày cô giáo kiểm tra bài tập thấy trong vở nó có mấy tấm hình đó, sau đó nó bị gọi lên văn phòng."

"Ha ha ha, cười chết mất, từ đó nó không dám đến trường em nữa"

"Vì sao nó muốn bắt em?"

"Hừ, nó nói em đoạt bạn gái nó, hừ, cái loại con gái một ngày khóc ba lần, lúc khóc còn ngồi bệt cả xuống đất, em không thèm!"

"Chị nghe nói con bé kia là hàng xóm của nó, nhưng con bé đó không thích nó, mà thích một nam sinh khác."

"Nam sinh kia không phải em ư, hừ, đáng ghét , em mới không thích con bé đó."

.....

Bạch Ngưng không biết, rốt cuộc đây là thời đại nào.

Được, cô chỉ biết, con cô có chút nghịch ngợm, thích nữ sinh xinh đẹp, thích đùa nghịch, còn hay đùa dai, nhưng không ngờ thằng bé ở trường còn tạo thành tình tay ba!

Hơn nữa, không ngờ Cảnh Di cũng tham gia vào cuộc nói chuyện này!

Trời ạ, lúc cô bốn năm tuổi chỉ biết ăn với chơi.

Không kìm lòng được, cô liếc nhìn Ngôn Lạc Quân.

Chắc là vấn đề di truyền rồi, cô chắc chắn 100%, Tiểu Hân hoàn toàn không đi theo con đường cô dạy.

Ngôn Lạc Quân cũng quay đầu nhìn cô, đặc ý cười. Xem ra anh rất vừa lòng với đứa con trai này.

Chương 156: Tịch mịch?

Editor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Ngôn Lạc Quân cũng quay đầu nhìn cô, đặc ý cười. Xem ra anh rất vừa lòng với đứa con trai này.

Ở ghế sau, Cảnh Di sùng bái nhìn Tiểu Hân.

Tiểu Hân vỗ vai cô bé nói: "Yên tâm, về sau chị cứ nói em trai chị là Ngôn Kỳ Hân, bảo đảm nó không dám bắt nạt chị nữa!" Dáng vẻ y hệt xã hội đen.

Khi đến triển lãm người máy, Tiểu Hân kéo Cảnh Di chạy trước khoác lác về những "kiến thức uyên bác" của mình, Bạch Ngưng và Ngôn Lạc Quân đi ở phía sau. Mặc dù không nói gì nhưng không khí cũng rất hòa hợp.

Xem xong người máy, tiếp phải là triển lãm ảnh. Lúc này Tiểu Hân có chút bất đắc dĩ, giống như lúc phải làm bài tập về nhà.

Tiểu Hân không chuyên tâm quẹo trái quẹo phải, bỗng dưng đột nhiên hét lớn: "Mẹ, người này có hơi giống mẹ này!"

"Nhỏ giọng một chút, con nghĩ đây là Video Games City à." Bạch Ngưng xoay người đi tới trước mặt con.

"Nhưng thật sự rất giống mẹ mà!" Tiểu Hân chỉ vào một tấm hình trên tường nói.

"Giống chỗ nào hả?" Bạch Ngưng ngẩng đầu lên.

Thấy tấm hình, cô lập tức ngăn cả người.

Tên bức hình: Âm thanh của hạnh phúc

Cảnh tượng rất quen thuộc.

Ánh trời chiều, rặng mây đỏ, đường cái yên tĩnh, bóng lưng một đôi tình lứa mặc quần áo Di tộc.

Người con trai công cô gái chạy về phía trước, cô gái giang hai tay cười vui.

Thật đẹp.

Nếu như không phải vì Tiểu Hân, cô cũng sẽ không ngờ, người này lại là cô, người kia lại là anh.

Không ngờ cảnh tượng này lại bị người ta chụp được.

Thật ra thì bọn họ không phải tình lứa, là một đôi vợ chồng vừa mới ly hôn.

"Mẹ, là mẹ sao? Người này là ai?" Tiểu Hân hỏi.

Ngôn Lạc Quân đi tới, cũng nhìn thấy tấm hình kia.

Cảnh Di nhìn chăm chăm tấm hình thật lâu, nhỏ giọng nói: "Là ba."

Tiểu Hân quay đầu hỏi: "Ba, là ba sao?"

Ngôn Lạc Quân cúi đầu nhìn cậu, lại nhìn về phía "Hứa Tĩnh Hàm." Cô cũng vừa lúc nghiêng đầu sang.

"Ừ." Ngôn Lạc Quân nói.

Âm thanh của hạnh phúc, nhiếp ảnh gia nổi tiếng này cũng cảm thấy bọn họ hạnh phúc sao?

Nhìn qua, thật sự là rất hạnh phúc.

"Nói như vậy, đây là mẹ, đây là ba, vậy con đâu?" Tiểu Hân hỏi.

Bạch Ngưng không nhìn được "phụ" cười.

"Lúc đó, con vẫn còn ở sao Hoả." Cô cười nói.

Thật ra thì khi ấy, bọn họ cũng có một đứa con. Lúc ấy, ở Vân Nam cô đã mang thai. Nhưng cuối cùng. Cô không thể giữ được đứa bé kia.

Đời này, người cô mắc nợ nhiều nhất chính là đứa bé đó. Nó là nam hay nữ, là hướng ngoại hay là hướng nội, là giống cô hay giống anh. Đủ loại cảm xúc xông lên đầu, Bạch Ngưng khẽ thở dài một cái, xoay người nhìn về phía tác phẩm khác.

Ngôn Lạc Quân quay đầu lại nhìn cô, thất thần.

Buổi chiều về đến nhà, ăn cơm, tắm cho Cảnh Di, sau đó phải về phòng viết kịch bản. Vốn là đã rất gần deadline, nhưng trong lòng lại không bình tĩnh được.

Đông Anh. Lúc ấy, cô nói không muốn quá rêu rao, nên Quan Thừa Diễm đã bảo cô chọn một bút danh, về sau dùng bút danh viết kịch bản, giấu giếm thân phận Hứa Tĩnh Hàm. Cô không cần nghĩ đã nói ra hai chữ "Đông Anh". Chỉ có chính cô mới biết, cái tên đột nhiên thoáng hiện lên trong đầu này từ đâu mà đến -- hoa anh thảo mùa đông.

Hoa anh thảo năm ấy, đã sớm chết héo ở trong căn hộ thuê chật hẹp của Hạ Ánh Hi rồi. Rời khỏi Vân Nam, nó không sống được, tựa như tình yêu của bọn họ.

Ngôn Lạc Quân, nhưng bây giờ cũng là chồng của cô. Chồng trên danh nghĩa. Cuộc sống trôi buộc lẫn nhau thế này, bọn họ sẽ vượt qua thế nào đây?

Bạch Ngưng gục xuống bàn thờ dài một hơi, xem đồng hồ đã mười một giờ, cô còn chưa viết được chữ nào.

Thôi, tâm trạng phức tạp như vậy, dù viết cũng chỉ là nước chảy màn trướng, để ngày mai viết vậy. Tắt máy vi tính, cô cởi quần áo vào phòng tắm.

Gạt cần nước bồn tắm lại không có nước.

Gạt sang cần nước vòi hoa sen, vẫn không có nước.

Sao lại thế này? Đã nhiều năm rồi cô không gặp cảnh hết nước, chẳng lẽ biệt thự cũng sẽ hết nước sao?

Chạy đến gạt cần nước bồn rửa mặt, lại thấy có nước. Chẳng lẽ chỉ có đường ống bên ấy là hỏng sao?

Bây giờ đang là mùa hè, sao có thể không tắm?

Bất đắc dĩ ra khỏi phòng, nhẹ nhàng dùng tay đẩy cửa phòng Cảnh Di, thấy cô bé đã sớm nằm trên giường ngủ say.

Bạch Ngưng lại nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Mười một giờ, cô thật sự không đành lòng đánh thức Cảnh Di.

Tiểu Hân cũng thế. Thằng nhóc kia luôn khó ngủ, hôm nay chơi mệt vậy, nhất định đã sớm ngủ thiếp đi.

Cho nên. Chỉ có Ngôn Lạc Quân thôi. Theo như thói quen trước kia của anh, luôn là mười hai giờ mới ngủ. Cho nên. Cô sang mượn phòng tắm của anh?

Nếu là hai ngày trước, cô nhất định sẽ không đi. Nhưng hai ngày nay, bọn họ cũng không ‘xung đột vũ trang’ như trước, cô cũng vừa mới chăm sóc anh ăn uống hai ngày, anh chắc sẽ không đến mức nói lời lạnh nhạt đuổi cô ra ngoài đâu.

Chắc là sẽ không, nhưng. Khuya khoắt chạy vào trong phòng anh, thật vô cùng.

Cô đã không phải là nữ sinh vừa mới tốt nghiệp trước kia, mà là một người phụ nữ trưởng thành cũng đã làm mẹ rồi. Trong lòng. Thật sự có hơi rối rắm, đặc biệt là phải đối mặt anh.

Ngửi mùi mồ hôi trên người, Bạch Ngưng hít sâu vài hơi, làm cho mình bình thường một chút, tự nhiên một chút, đi tới đầu kia hành lang, gõ cửa phòng anh.

Một lát sau, cửa mở ra, Ngôn Lạc Quân nửa người trần trụi xuất hiện tại phía sau cửa.

Bạch Ngưng cuống quýt cúi đầu, nhìn khăn lông màu trắng quần bên hông anh, lại càng thêm ngại ngùng nghiêng đầu đi.

"À. Em muốn hỏi, phòng anh có nước không? Phòng tắm bên em không có nước." Cô cúi đầu hỏi. Thực ra thì không cần hỏi hỏi, bởi vì Ngôn Lạc Quân lúc này vừa nhìn đã thấy là mới tắm xong.

"Có. Vào đây mà tắm." Anh nói.

"Ừm. Em đi lấy đồ." Bạch Ngưng nói một câu, xoay người chạy về phòng mình.

Chọn áo ngủ thích hợp, lại chạy vào toilet lấy sữa tắm, dầu gội, khăn lông cùng ít đồ lật vạt ôm sang phòng Ngôn Lạc Quân.

Anh đã nằm trên giường xem tài liệu, Bạch Ngưng tự đi vào phòng tắm.

Cô coi như cũng quen thuộc với những thiết bị trong phòng này, cũng dứt khoát dùng vòi sen, nhanh chóng tắm rửa, chỉ chốc lát sau đã xong rồi. Lau nước trên người từ bồn tắm bước ra, Bạch Ngưng đột nhiên phát hiện ra một vấn đề -- cô không thấy áo ngủ đâu cả.

Rõ ràng có cầm mà, đi đâu rồi?

Chẳng lẽ. Cô không lấy ra sao? Chỉ có ấn tượng lấy từ trong ngăn tủ ra , nhưng không có ấn tượng cầm vào phòng tắm này.

Trời ạ! Sao thần kinh lại có vấn đề đúng lúc này chứ! Cô ra ngoài bằng cách nào bây giờ?

Cô bị tính đặng trí của mình hại chết rồi.

Đứng trong toilet làm công tác tư tưởng một lúc lâu, cuối cùng cô mở miệng.

"Này. Anh có ở bên ngoài không?"

Chờ, không khí yên lặng, bên ngoài không có tiếng động.

Bất đắc dĩ, cô gọi: "Lạc Quân?" Vừa gọi tên này, cô cũng bất giác đỏ mặt.

"Chuyện gì vậy?" Rõ ràng là anh đã đi đến trước cửa.

"Em quên cầm áo ngủ, anh có thể lấy giúp em không? Đang ở trên giường em." Bạch Ngưng ở phía sau cửa nói.

"Ừ."

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân xa dần.

Bạch Ngưng rớt cuộc thở dài một hơi.

Đợi anh lấy đồ đến, cô sẽ nhanh chóng mặc vào, sau đó nói với anh một tiếng "cảm ơn" rồi rời đi. Sáng sớm ngày mai gọi thợ sửa.

Nghĩ đi nghĩ lại, trong chốc lát Ngôn Lạc Quân đã gõ cửa hai cái.

Bạch Ngưng đứng ở sau cửa đưa tay mở cửa, Ngôn Lạc Quân cầm quần áo đưa qua khe cửa. Cô cầm lấy, sau đó đóng cửa.

Hô, may quá.

Bạch Ngưng lập tức chạy vào trong mặc quần áo, chân bỗng trượt một cái, ngã oạch xuống đất.

"A --"

Kèm theo tiếng thủy tinh rơi vỡ, bên trong truyền ra tiếng thét của cô.

Ngôn Lạc Quân còn chưa rời đi lập tức mở cửa, chỉ thấy cô ngồi dưới đất, trên đất vương vãi đầy mảnh thủy tinh.

"Sao vậy? Có bị thương ở đâu không?" Anh bị dọa cho mặt trắng bệch, lập tức chạy lên ôm lấy cô.

Bạch Ngưng cau mày, lắc đầu nói: "Không sao." Nhưng hông đập xuống đất đau quá.

Nhìn cô ẩn phía trên khe môn, Ngôn Lạc Quân lập tức đi đến nhìn, vượt nơi cô ẩn, vội

hỏi: "Đau ở đây sao?"

"Không. Không sao." Bạch Ngưng lập tức đỏ mặt, cúi đầu. Tay còn đặt ở sau lưng, định gạt tay anh ra.

Cảm thấy lúc này mập mờ lúng túng, Ngôn Lạc Quân nghiêng mặt nhìn ra phía trước. Ngồi ở bên cạnh nên anh có thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt đỏ ửng của cô, bộ ngực đứng thẳng, còn có giữa hai chân.

"Thật sự không sao chứ?" Anh hỏi. Giọng nói vừa nhẹ vừa trầm.

"Không sao." Cô trả lời. Ngực bởi vì hô hấp dồn dập nặng nề mà rõ ràng phập phồng lên xuống.

Tay Ngôn Lạc Quân từ hông cô dần di chuyển lên trên, đột nhiên nâng mặt cô lên, hôn lên môi cô.

Bạch Ngưng không kịp chế được mở ra đôi môi đỏ mọng, đưa lưỡi ra, cánh tay quấn lên cổ anh.

Nụ hôn lập tức sâu hơn, anh ấn gáy cô tận tình quấn lấy, bàn tay trên ngực cô không khống chế được gia tăng sức lực, khiến cô đau đến khẽ hừ một tiếng, rồi lại tự dừng hưng phấn.

Anh ôm lấy cô đi vào phòng ngủ, vừa ra khỏi cửa phòng tắm đã cùng cô ngã xuống sàn.

.

Sáng sớm tỉnh lại, ánh mặt trời ngoài cửa sổ nói cho anh biết, hôm nay là một ngày đẹp trời.

Bên giường trống không.

Nếu như không thấy ga giường xốc xếch không chịu nổi, anh thật hoài nghi mình đã nằm mơ, còn là suốt cả đêm.

Cả đêm.

Bờ môi Ngôn Lạc Quân từ từ hiện lên nụ cười.

"Ba, hôm nay ba ngủ nướng!" Lúc anh xuống cầu thang, Tiểu Hân ngồi ở bên cạnh bàn ăn lớn tiếng nói.

Ngôn Lạc Quân cười cười, liếc nhìn "Hứa Tĩnh Hàm" bên kia.

Cô đang bóc trứng gà cho Cảnh Di, cũng không ngăn đầu.

"Hừ, dám ý kiến cả ba à?" Ngôn Lạc Quân đi tới bên cạnh bàn, vỗ vỗ đầu con trai, ngồi xuống.

"Đừng xoa đầu con, tóc rối rồi đây này." Tiểu Hân vuốt vuốt tóc.

"Thế nào? Thích cô bé nào sao? Muốn đẹp trai như vậy làm gì?" Ngôn Lạc Quân hỏi.

"Hừ!" Tiểu Hân nghiêng đầu đi, nói: "Không nói cho ba."

Ngôn Lạc Quân cười một tiếng, cúi đầu ăn điểm tâm.

Một lát sau, Tiểu Hân lại hỏi: "Ba, ba nói xem đêm thất tịch nên làm gì?"

"Cái gì? Tiểu Hân, đêm thất tịch con định đi với ai?" Bạch Ngưng lập tức hỏi.

"Không có ai ạ."Tiểu Hân đáp.

"Bạn gái sao? Có lúc nào thế?" Ngôn Lạc Quân hỏi.

“Không phải, chỉ là sắp thành bạn gái thôi.”

"Ừ, thế mới đúng, không چرا được thì không phải con trai ba!"

Chương 157: Đêm thứ hai

Editor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Ừ, thế mới đúng, không cửa được thì không phải con trai ba!"

"Con nít trai gái cái gì, trước kia con nói muốn học vẽ, bây giờ có thấy con thèm ngó ngang đến nữa đâu." Bạch Ngưng vừa bỏ trứng gà vào bát Cảnh Di, vừa nhìn chăm chăm Tiểu Hân nói.

"Thích thì học thôi, mà bạn gái với vẽ tranh đâu có liên quan gì đến nhau." Ngôn Lạc Quân nói.

"Anh." Bạch Ngưng nghiêng đầu nhìn anh, mặt lập tức đỏ lên, cúi đầu nói: "Tiểu Hân không nghe lời mẹ chút nào."

"Ba nói phải nghe, mẹ nói cũng phải nghe, nhưng ý kiến của ba mẹ lại trái nhau, con suy nghĩ kỹ càng, cảm thấy lời ba nói tương đối đúng, nên quyết định nghe lời ba chứ sao." Tiểu Hân nói rất có đạo lý.

"Vong ân phụ nghĩa." Bạch Ngưng trừng mắt nhìn con trai.

Ngôn Lạc Quân kéo vai Tiểu Hân qua, cười nói: "Thật không hổ là con trai ba!" Cuối cùng không uổng công lúc trước anh cố gắng gieo giống.

Tiểu Hân đặc ý cho anh một nụ cười xán lạn.

Bạch Ngưng xoay mặt, không để ý tới bọn họ, thổi sữa nóng cho Cảnh Di.

Lúc này, Bác Thẩm từ phòng bếp đi ra, nói: "Tiên sinh phu nhân, có chuyện tôi muốn nói với hai người."

Bạch Ngưng ngẩng đầu hỏi: "Bác Thấm sao vậy?"

Bác Thấm nói: "Cha đứa nhỏ ngày hôm qua ngã bị thương eo, phải vào ở bệnh viện. Tôi muốn về chăm sóc ông ấy."

"Vậy bác nhanh đến bệnh viện đi, nghiêm trọng không? Có gì khó khăn không?" Bạch Ngưng vội vàng nói.

"Không nghiêm trọng, chỉ là không thể làm hoạt động mạnh, phải nghỉ cả tháng." Bác Thấm nói.

Bạch Ngưng thở phào nói: "Vậy thì tốt, Bác Thấm bác cứ về chăm sóc bác trai đi, chúng tôi không sao đâu." Nói xong cô mới nhớ ra bây giờ thân phận Ngôn phu nhân của mình chỉ để trang trí, căn bản không có quyền lên tiếng.

"Cám ơn phu nhân." Bác Thấm có chút ngượng ngùng mở miệng nói: "Còn nữa, cha đứa nhỏ năm ngoái làm chút buôn bán nhỏ, bây giờ cũng khá tốt, trong tiệm thiếu người nên bảo tôi trở về trông coi tiệm. Lần này ông ấy lại ngã bị thương, cho nên tôi muốn. . . ."

Mặc dù biết Bác Thấm hoàn toàn có quyền về nhà mình, chăm sóc người nhà của mình, cô cũng vui vẻ, nhưng Bạch Ngưng biết mình không thể tùy ý quyết định, nghiêng đầu nhìn về phía Ngôn Lạc Quân.

"Bác cứ về chăm sóc cho chồng và con gái bác thật tốt, đợi tôi sẽ đưa nốt tiền lương cho bác. Thời gian qua, bác chăm sóc cho Ngôn gia rất nhiều, bác nhớ số điện thoại của tôi và phu nhân, về sau nếu có chuyện gì cần chúng tôi giúp một tay nhất định phải nói cho chúng tôi." Ngôn Lạc Quân nói.

"Cám ơn tiên sinh, cảm ơn phu nhân." Bác Thấm lau nước mắt.

Ăn sáng xong, Ngôn Lạc Quân đưa Tiểu Hân, Bạch Ngưng đưa Cảnh Di và Bác Thấm,

mấy người cùng lên xe.

Ngôn Lạc Quân nói: "Đưa Tiểu Hân xong anh đến công ty, tối sẽ về."

"Ừ, nhớ ăn cơm trưa, đừng ăn đồ quá cứng, quá nhiều xơ." Bạch Ngưng dặn dò, tầm mắt lại nhìn về nơi khác.

"Anh biết rồi."

Ngồi lên xe, chỉ chốc lát sau đã đến nơi Bác Thấm xuống. Bạch Ngưng dừng xe, mở cửa xe, giúp bà lấy đồ trên xe xuống.

"Bác Thấm, đi đường cẩn thận, không nên quá sốt ruột." Bạch Ngưng dặn dò.

Bác Thấm vội vàng gật đầu, nhìn cô, nói: "Phu nhân."

"Sao vậy, bác Thấm có gì muốn nói sao?" Bạch Ngưng hỏi.

"Cô và tiên sinh cũng không dễ dàng có được ngày hôm nay, hãy sống với nhau cho tốt."

Bạch Ngưng yên lặng, nhẹ nhàng gật đầu.

Bạch Ngưng gọi một chiếc taxi, chờ Bác Thấm ngồi lên xe, sau đưa cho bà một trăm tệ. Bác Thấm vội vã muốn trả tiền lại cho cô, Bạch Ngưng đã bảo tài xế lái xe.

Nhìn xe đi xa, lại nhìn Cảnh Di sau lưng cô đang đỏ hoe mắt, trong mắt Bạch Ngưng cũng có chút ướn át.

Thoáng một cái, cũng đã nhiều năm như vậy rồi. Chỉ mong, Bác Thấm, còn có chồng và con gái bà được hạnh phúc.

Đưa Cảnh Di đi học xong, Bạch Ngưng mới nhớ ra phải gọi người tới sửa ống nước.

Bác Thâm không có ở đây, cô đành tự mình gọi người đến sửa. Cho đến ba giờ chiều thợ máy mới đến, nhìn hồi lâu mới nói loại hệ thống ống dẫn này anh ta không quen thuộc, không dám sửa tùy tiện.

Bạch Ngưng không còn cách nào, chỉ đành tiễn thợ máy đi, chờ Ngôn Lạc Quân về rồi nói.

Hơn mười một giờ, Bạch Ngưng lần nữa gõ cửa phòng Ngôn Lạc Quân.

"Buổi chiều quen nói, tìm thợ sửa đến họ nói không quen đường ống, không dám sửa, anh có biết ai sửa được không?" Bạch Ngưng cố gắng hỏi tự nhiên.

Ngôn Lạc Quân gật đầu một cái: "Biết, ngày anh bảo họ đến sửa."

"Ừ, vậy. hôm nay, đành mượn phòng tắm của anh vậy." Những lời này. Thật sự là khó có thể nói ra khỏi miệng. Rõ ràng là tắm, kết quả đi tắm lại thành lên giường.

"Ừ." Ngôn Lạc Quân lại gật đầu.

Bạch Ngưng xoay người về phòng lấy đồ, lần xác nhận ba lần là đã cầm áo ngủ mới rời phòng.

Thuận lợi vào toilet, thuận lợi tắm, thuận lợi mặc quần áo tử tế. Tất cả đều rất thuận lợi, nhưng trong đầu càng không ngừng nghĩ tới hình ảnh đêm qua. Đêm qua, không giống hai người yêu hoặc không yêu, chỉ giống một đôi nam nữ bị tình dục thiêu đốt.

Mở cửa, ra ngoài, đang muốn ra khỏi phòng ngủ, lại thấy Ngôn Lạc Quân đang rót cà phê.

"Anh vẫn còn uống cà phê à?" Bạch Ngưng hỏi.

Ngôn Lạc Quân nói: "Chỉ thỉnh thoảng uống."

"Tại sao lại thỉnh thoảng uống? Trước kia chỉ có lúc trước khi đi ngủ mới uống..., giờ có bệnh bao tử còn uống..., anh rốt cuộc có quan tâm đến thân thể của mình không thế!" Bạch Ngưng đi tới trước mặt anh, giằng lấy tách cà phê.

Ngôn Lạc Quân không lên tiếng, yên lặng nhìn cô. .

Bạch Ngưng đỏ mặt, lại cúi đầu xuống.

Anh đột nhiên ôm lấy cô, áp sát vào môi của cô.

Bạch Ngưng cũng lập tức ôm ngược lấy anh.

Môi lưỡi kịch liệt dây dưa, "xoẹt" một tiếng áo ngủ lụa trắng bị xé rách, hai người lại lăn đến trên giường.

.

Ngày hôm sau, lúc Ngôn Lạc Quân rời giường xuống tầng, Bạch Ngưng đã sớm làm xong điểm tâm, cùng hai đứa bé ngồi ăn.

Ba suất món chính đều là bánh bao, chỉ có anh là cháo.

"Có thời gian thì thuê thêm một bảo mẫu đi." Ngôn Lạc Quân nói xong, ngồi xuống.

"Em nghĩ trước hết cứ để thế này, em cũng không bận rộn lắm, còn làm được. Sau đó." Bạch Ngưng ngẩng đầu lên, nói: "Em muốn cho Cảnh Di chuyển trường, để cho con bé học cùng trường với Tiểu Hân, như vậy chỉ cần mình em đưa đón là được."

"Ừ, cũng được. Thủ tục chuyển trường để anh tìm người làm."Ngôn Lạc Quân nhìn Cảnh Di, nói.

Kịp chạm đến ánh mắt của anh, Cảnh Di nhanh chóng cúi đầu.

Anh chịu quan tâm chuyện của Cảnh Di, khiến Bạch Ngưng vui mừng.

"Đúng rồi, mấy ngày nữa có một bữa tiệc cưới cần tham gia."

Bạch Ngưng hỏi: "Em cũng phải đi sao?"

"Ừ, em cũng biết cô ấy đấy, là Vu Nhược Sương."

Bạch Ngưng ngẩng đầu lên. Vu Nhược Sương. Người phụ nữ có quan hệ không đơn giản với anh?

"Cô ấy muốn kết hôn sao?"

"Ừ, không có nhiều người, bữa tiệc cũng không lớn, nhà trai là một ca sĩ không nổi tiếng lắm. Nhà cô không đồng ý nên cô ấy bỏ nhà tự mình làm hôn lễ."

Ngôn Lạc Quân nói rất bình thường, nhưng Bạch Ngưng lại rất kinh ngạc.

Nhưng suy nghĩ một chút sẽ thấy cô ấy quả thực là loại người dám làm những chuyện này.

Chương 158: Gặp lại Nhược Tình

Editor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Cô ấy rất dũng cảm." Bạch Ngưng nói. Cũng không biết trong lòng anh có ý kiến gì không, mặc dù nhìn lúc này dường như quả thật không có gì.

Ngôn Lạc Quân nhớ lại Vu Nhược Tình. Hai chị em lại có hai cá tính hoàn toàn trái ngược. Trước kia nghe nói cô ấy và Phương Tuyền có một đứa con trai, không biết hiện tại thế nào.

Ăn xong bữa ăn sáng, cô trước đưa Cảnh Di đi học, sau đó mới về nhà, sửa sang lại giường đệm.

Giường của cô đã hai ngày không động đến rồi, giường của Cảnh Di và Tiểu Hân cũng chỉ cần sửa sang một chút là xong, chỉ có giường Ngôn Lạc Quân là bừa bộn.

Nhìn áo ngủ bị xé thành vải vụn trên đất, trong lòng vừa ngượng ngùng vừa đau lòng. Đây chính là tiền cô khổ cực viết bản thảo kiếm được, áo ngủ mấy trăm tệ bị anh làm hỏng, rõ là.

Cô hơi đỏ mặt kéo ga giường ra, thay sạch sẽ, gấp chăn, sau đó ra ngoài mang đồ mấy người thay đi giặt.

Buổi tối, Bạch Ngưng lại gõ cửa phòng Ngôn Lạc Quân.

"Đường ống nước."

"A, anh quên, ngày mai." Anh nói.

"VẬY."

"Em cứ tắm ở đây." Anh bình thản nói, giống như mỗi ngày cô thật sự chỉ sang đây tắm.

"Ừ." Cô không tự nhiên đáp lại.

Khẩn trương lại thấp thỏm tắm xong, ra ngoài, một cánh tay từ phía sau ôm eo cô, một cái tay khác đã sớm từ dưới áo ngủ thăm dò vào, đưa vào trong quần lót cô.

"Ừm."

Cô rên rỉ một tiếng, sau một khắc liền bị anh ấn lên trên tường.

.

Cảnh Di rất nhanh được chuyển tới trường Tiểu Hân học, quan hệ với Tiểu Hân cũng ngày càng giống chị em ruột, Ngôn Lạc Quân vẫn đi làm bình thường, Bạch Ngưng làm bà chủ nhà kiêm biên kịch.

Sau đó, một phòng tắm của người phụ nữ nào đó vẫn không có nước, một người đàn ông nào đó vẫn quên không gọi người đến sửa, vì vậy một người phụ nữ hàng ngày đi gõ cửa mượn phòng tắm của người đàn ông, sau đó đến sáng hôm sau mới ra ngoài. Sau đó sẽ ăn điểm tâm, bận rộn công tác như không có chuyện gì xảy ra, đến tối, đúng giờ lại gõ cửa mượn phòng tắm.

Mấy ngày sau, Bạch Ngưng cùng Ngôn Lạc Quân lái xe đến khách sạn.

"Chuyện Cảnh Di chuyển trường, cảm ơn anh." Cô nói.

"Không cần."

"Còn nữa, phí làm thủ tục để em trả."

Ngôn Lạc Quân quay đầu nhìn cô một cái, không lên tiếng, nhưng sắc mặt có hơi khó coi.

Bạch Ngưng không nhắc lại chuyện trả tiền nữa, nhưng cũng không vui quay mặt đi nhìn ra ngoài cửa sổ. Rõ ràng anh nói Cảnh Di do cô nuôi, tiền do cô bỏ ra, giờ cô bỏ tiền thì anh lại bày ra cái vẻ mặt đó là sao!

Suốt cả quãng đường im lặng, cho đến khi xe dừng ở cửa khách sạn.

"Ồ, ông chủ Ngôn cuối cùng đã tới! Lần nào cũng phải để cho người ta chờ dài cổ." Liên Dịch Trác bộ dạng vẫn như xưa.

Bên cạnh Liên Dịch Trác chính là Phương Tuyền, Vu Nhược Tình. Phương Tuyền lạnh nhạt nói: "Lạc Quân, đã lâu không gặp." Còn lạnh lùng hơn cả lời nói xã giao bình thường. Vu Nhược Tình bên cạnh thất thần thật lâu, mới mở miệng nói: "Lạc Quân, Ngôn phu nhân."

Lúc này rốt cuộc Bạch Ngưng cũng nhìn ra, quan hệ của vợ chồng bọn họ với Ngôn Lạc Quân có chút khác thường.

Tiệc cưới hai mươi phút sau bắt đầu. So với trước kia Vu Nhược Sương có thêm mấy phần thành thực, hôm nay đứng ở bên cạnh chú rể có thêm chút dáng vẻ thiếu nữ. Chú rể dáng vẻ bệ vệ, đứng cùng cô cười nhẹ mà ấm áp cười.

Không có cha mẹ hôn lễ ít nhiều có chút ảm đạm, nhưng cô dâu chú rể lại nhận được rất nhiều lời chúc phúc.

Trong tiểu thuyết, tiểu thư luôn vì tình yêu mà bỏ trốn cùng thư sinh, nhưng trên thực tế, có bao nhiêu tiểu thư đại gia dám dứt khoát cắt đứt với gia đình gả cho tiểu tử nghèo? Huống chi là đã gần ba mươi tuổi, đã sớm không còn sự cuồng vọng của tuổi trẻ?

Một đôi tình nhân dừng cảm lại oanh liệt như tiểu thuyết của Quỳnh Dao thế này, chỉ

mong ông trời có thể cho họ được hạnh phúc. Bạch Ngưng lặng lẽ nghĩ thầm. Không tự chủ, lén nhìn sang Ngôn Lạc Quân. Anh đang nói chuyện với Liên Dịch Trác, đường nét rõ ràng, khuôn mặt tuấn tú, vóc người cao ráo, khi thì cười nhàn nhạt, khi thì chuyên chú lắng nghe, mọi cử động tản ra hơi thở mê người, khiến cho cô có cảm giác tim đập loạn nhịp như thể lần đầu gặp gỡ.

Anh là chồng của cô, đang ở bên cạnh cô, cô lại có chút nhớ nhung anh.

Sau hai, ba tiếng, bữa tiệc cũng chỉ còn lại khiêu vũ uống rượu. Bạch Ngưng cũng uống vài ly, tửu lượng thấp nên giờ đã có hơi choáng váng.

"Lạc Quân, em qua bên kia hóng gió một chút, anh đừng có uống rượu biết không?"

Ngôn Lạc Quân quay đầu lại, nói: "Anh biết rồi, em cẩn thận một chút."

Một người bạn đứng bên nói: "Nhìn chị dâu thật quan tâm anh, cả tối không cho anh uống một giọt rượu."

Ngôn Lạc Quân nhìn Bạch Ngưng cười, Bạch Ngưng cũng cười nhẹ một tiếng, nói: "Vậy em đi trước."

Cô đi vào toilet rửa mặt, sau đó tìm nơi có gió thoáng đãng đứng. Phía dưới bữa tiệc huyền náo vui vẻ, ở chỗ này lại không một bóng người, cũng không còn âm thanh ồn ã.

Đứng ở bên lan can gió đêm mát mẻ, tinh thần bất giác buông lỏng .

Loáng thoáng, Bạch Ngưng như nghe thấy có tiếng khóc của phụ nữ.

Ý nghĩ này vừa lóe lên khiến cô lập tức rợn cả tóc gáy.

Nơi này không một bóng người, ánh đèn mờ mờ ảo ảo, mặc dù còn nghe được tiếng ồn ào của bữa tiệc dưới lầu, nhưng dưới tình huống này nghe thấy tiếng khóc lại có cảm giác

như nơi này là ranh giới âm dương. Điểm chết người là, dù đã qua năm năm, cô vẫn sợ ma.

Tiếng khóc "ô ô" dường như càng ngày càng rõ, Bạch Ngưng chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát, xoay người muốn rời đi, nhưng không biết đi hướng nào.

Lối cô vừa đến lúc này lại tắt mất một bóng đèn, đen kịt, còn là hướng tiếng khóc truyền tới, tăng thêm sự kinh khủng.

Đang sợ hãi do dự, người phụ nữ đang khóc lại ho hai tiếng.

Một điểm này, cũng đủ chứng minh đó là người rồi.

Có lẽ, là ai đó đứng đây khóc, cô nghĩ.

Nhìn ánh đèn tạm coi như sáng sửa bên kia, Bạch Ngưng nhẹ nhàng đi về phía trước mấy bước, từ sau tường thấp thỏm lộ đầu ra nhìn, lại thấy một người đang ngồi xồm vùi đầu vào giữa hai chân.

Tóc búi cổ điển, váy màu xanh dương, đó không phải là Vu Nhược Tình sao? Tại sao cô ấy lại khóc ở chỗ này?

Nghĩ đến bản thân mình đã gặp cô ấy vài lần, cô ấy và Ngôn Lạc Quân hình như cũng rất thân, mình mặc kệ không quan tâm thì cũng không tốt lắm, Bạch Ngưng liền nhẹ nhàng bước tới.

Cách Vu Nhược Tình còn vài mét cô ấy vẫn chưa phát hiện ra, vẫn vùi đầu khóc, Bạch Ngưng không biết nên mở miệng khuyên cô ấy như thế nào, liền đứng ở sau cây cột, nghĩ xem câu đầu tiên nên nói gì.

Cô ấy hình như quen gọi Ngôn Lạc Quân là Lạc Quân, gọi cô là Ngôn phu nhân, dường như rất lạnh nhạt với cô, cô nên nói thế nào đây?

Đang suy nghĩ, đầu kia lại truyền tới tiếng bước chân, sau đó là giọng nói có vẻ nghi ngờ "Nhược Tình?", là giọng Ngôn Lạc Quân.

Vốn đi tìm "Hứa Tĩnh Hàm" , lại vô tình thấy Vu Nhược Tình, thật ra thì anh cũng hơi sợ gặp mặt cô.

Vu Nhược Tình từ từ ngẩng đầu lên, khuôn mặt đầm nước mắt nhìn anh.

"Nhược Tình, em làm sao vậy? Sao lại ngồi khóc ở đây?" Ngôn Lạc Quân đến gần cô, ngạc nhiên nói.

Vu Nhược Tình không nói gì, chỉ ngơ ngác nhìn anh, nước mắt không ngừng rơi.

Ngôn Lạc Quân đưa tay đỡ cô, hỏi: "Xảy ra chuyện gì à, Phương Tuyền đâu?"

Vu Nhược Tình nhìn anh, nói: "Tại sao anh lại quay về? Tại sao đi rồi lại còn quay về?"

"Anh. Nhược Tình, sao vậy?"

"Nếu như anh không quay về, em có thể quên được, nếu như anh không quay về, ta cho rằng em thật sự có thể quên anh, nếu như anh không quay về, nỗi đau khổ của em cũng sẽ không trở lại. Tại sao?" Vu Nhược Tình đột nhiên đứng lên ôm lấy anh.

"Chị bị đuổi ra khỏi nhà rồi, nhưng chị ấy lại cảm thấy đáng giá, em rất hâm mộ rất hâm mộ."

"Nhược Tình."

"Em yêu anh, từ khi em hiểu chuyện đã yêu anh rồi, em yêu anh không hề kém chị hai yêu anh rồi, mà em lại trơ mắt nhìn mình gả cho một người khác, ta hận. hận cuộc sống này sao lại dài như vậy, đau khổ của em còn phải kéo dài nhiều năm nữa, em sợ. . . ."

. . . Sợ em không chịu nổi."

Bạch Ngưng đứng sau cây cột chết lặng.

Cô trước nay không biết, người có tình ý với Ngôn Lạc Quân lại là Vu Nhược Tình!

Khó trách mấy lần gặp mặt bọn họ luôn là lạ, khó trách quan hệ của chồng Vu Nhược Tình với Ngôn Lạc Quân không tốt!

"Nhược Tình, tại sao lại nghĩ như vậy, tại sao lại cứ cố chấp như vậy? Chồng em, con trai em, không phải cũng khiến người khác hâm mộ sao? Có lẽ do em vẫn đang chìm đắm trong ký ức năm năm trước, vẫn tự gia tăng nỗi khổ của mình. Có lẽ nếu chúng ta thật sự ở bên nhau, em sẽ phát hiện anh cũng không tốt như em tưởng, thậm chí còn kém xa Phương Tuyền."

"Em không muốn nghe không muốn nghe, em chỉ yêu anh, chỉ muốn ở bên anh thôi! Lạc Quân, em cầu xin anh một lần thôi được không, anh dẫn em đi, giống như chị hai vậy, không cần lo gia tộc, tiền đồ, chúng ta ở bên nhau được không, em biết anh vẫn yêu em mà"

"Nhược Tình, em bình tĩnh một chút, chúng ta đều có gia đình, còn có con."

"Em mặc kệ em mặc kệ, em không quan tâm đến bất cứ chuyện gì hết!" Vu Nhược Tình rút nhẫn cưới trên tay ném xuống đất, đột nhiên chạy đến bên lan can nói: "Nếu như anh không đồng ý em sẽ nhảy xuống, dù sao em cũng không muốn sống thêm một ngày nào nữa!"

"Nhược Tình, em đừng như vậy!" Ngôn Lạc Quân lập tức lao lên kéo cô.

"Hai người đang làm gì?" Một giọng nói truyền đến, Ngôn Lạc Quân và Vu Nhược Tình đồng thời quay đầu lại, là Phương Tuyền. Anh ta từ từ đến gần, một tay kéo Vu Nhược Tình về bên cạnh, nhìn chăm chăm Ngôn Lạc Quân lạnh lùng nói: "Lạc Quân, anh nói, tôi hãy chăm sóc Nhược Tình thật tốt, tôi đã làm được. Mà chuyện anh đồng ý với tôi,

không còn bất cứ dây dưa gì với cô ấy, anh đã làm được chưa?"

"A, tìm được rồi!" Bạch Ngưng từ sau cây cột đi ra, cầm chiếc nhẫn trên tay vui mừng nói.

"Ah, Phương tiên sinh đến lúc nào vậy?" Bạch Ngưng cười với Phương Tuyền nói: "Phương tiên sinh, có phải anh quá khó tính với Vu Nhược Tình không vậy, khiến Nhược Tình không cẩn thận rơi nhẫn kết hôn mà lo đến phát khóc. Tôi và Lạc Quân ở đây tìm giúp cô ấy thật lâu nha!" Nói xong đưa chiếc nhẫn về phía anh ta.

Phương Tuyền nhìn bọn họ, lại nhìn đang Vu Nhược Tình cúi đầu, đeo nhẫn vào cho cô, ngẩng đầu nói: "Ngôn phu nhân, cảm ơn cô." Nói xong không thèm nhìn Ngôn Lạc Quân một cái, đưa đi Vu Nhược Tình.

Ngôn Lạc Quân quay đầu lại, Bạch Ngưng đã đi xuống lầu.

Về tiệc cưới, đã có mấy vị khách bắt đầu tạm biệt rồi đi, Bạch Ngưng nhìn đồng hồ đeo tay một cái, xoay người nói với Ngôn Lạc Quân: "Lạc Quân, nếu không em về trước nhé, trong nhà không có ai, để Tiểu Hân và Cảnh Di một mình em không yên tâm, cũng đến giờ bọn trẻ đi ngủ rồi, em về tắm cho bọn trẻ rồi cho hai đứa đi ngủ. Anh ở đây thêm một lúc nữa nhé."

Chương 159: Hòa hoãn

Editor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Ngôn Lạc Quân ngẩng thấy cũng đúng, gật đầu một cái, đưa chìa khóa xe cho cô, nói: "Em lái xe đi, anh sẽ bắt xe về."

"Ừ, được, nhớ đừng uống rượu." Bạch Ngưng cầm lấy chìa khóa nói.

"Anh biết rồi." Ngôn Lạc Quân cười, đưa cô đến chỗ Vu Nhược Sương nói tạm biệt, sau đó lại đưa cô ra xe.

Sau khi Bạch Ngưng về nhà không bao lâu, rất nhiều khách khứa cũng lục tục ra về. Ngôn Lạc Quân nhìn đồng hồ, mới mười một giờ, vốn nên ở lại thêm chút nữa, nhưng trong lòng anh lại có chút không an tâm, nên cũng quyết định ra về.

Về đến nhà, bên trong thư phòng của cô vẫn sáng đèn.

Ngôn Lạc Quân suy nghĩ một chút, về phòng mình trước.

Tắm rửa, rồi lên giường ngồi xem tài liệu.

Mười một rưỡi, cô chưa tới; mười một giờ bốn mươi, cô vẫn chưa tới; cho đến mười hai giờ, ngoài cửa vẫn không có động tĩnh.

Ngôn Lạc Quân xuống giường, mở cửa nhìn đầu kia hành lang, trong phòng cô vẫn sáng đèn. Nhưng khi anh ngó vào thì bên trong lại không có một bóng người.

Suy nghĩ một chút, anh đi lên trước mấy bước nữa, phát hiện cửa phòng Cảnh Di quả nhiên là nửa mở. Anh ngó đầu vào, bên trong không bật đèn, Cảnh Di đang ngủ, trong

phòng tắm truyền đến âm thanh nho nhỏ.

Bạch Ngưng tắm xong, rón rén sờ soạng ra khỏi phòng Cảnh Di, cẩn thận từng li từng tí đóng cửa lại.

Cô thở phào nhẹ nhõm một hơi, vừa định về phòng lại bị người ta ôm lấy từ phía sau, ép chặt lên trên tường.

"Tại sao không vào phòng an?" Ngôn Lạc Quân ấn cô lên trên tường, áp sát lại gần mặt cô hỏi. Môi anh kề sát môi cô.

"Không muốn quấy rầy anh nghỉ ngơi thì không đi thôi." Bạch Ngưng xoay đầu đi.

"Ở trên giường không nghỉ ngơi, làm chuyện khác vui vẻ hơn, không phải sao?" Hơi thở nóng ấm của anh phả lên má cô.

Bạch Ngưng cố gắng lùi về sau, nhưng lưng đã áp sát vào tường, không thể lùi được nữa.

"Em nghĩ, về vấn đề tình dục chúng ta có sự khác biệt nhất định, em không muốn làm."

"Tại sao? Anh tự nhận là anh có thể thỏa mãn em." Anh lại càng áp sát vào cô.

"Em nói em không muốn làm." Bạch Ngưng đẩy anh ra.

"Vậy hôm nay chúng ta thử chút mới mẻ xem?" Ngôn Lạc Quân áp lên cổ cô, một tay luồn vào giữa đùi cô.

Bạch Ngưng vội khép chân lại, càng thêm dùng sức đẩy anh ra, không kiên nhẫn nói: "Đừng như vậy, em nói em không làm!"

"Em đã ướm rồi." Anh ngậm vành tai của cô.

"Anh buông ra!" Bạch Ngưng đột nhiên đẩy anh ra, định chạy về phòng.

Ngôn Lạc Quân lập tức từ phía sau kéo cô về, lại lần nữa ấn cô lên trên tường.

"Tại sao? Bởi vì Nhược Tình sao?"

"Không có vì cái gì cả? Em không muốn làm thì không làm thôi, anh buông em ra!" Bạch Ngưng dùng sức đẩy anh, không phải kiểu muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào, mà là chống cự thật sự.

Ngôn Lạc Quân bắt lấy cổ tay cô: "Bởi vì nghe được cuộc nói chuyện đó, nên em cho rằng anh và cô ấy có quan hệ đặc biệt sao?"

"Em quản anh có quan hệ đặc biệt gì, đừng nói là người tình cũ, cho dù là người tình bây giờ cũng không liên quan đến em!"

"Bọn anh không phải người tình cũ, anh không hề yêu cô ấy." Ngôn Lạc Quân nói.

Bạch Ngưng muốn giãy khỏi tay anh, nhưng càng dùng sức càng đau.

"Không hổ là máu lạnh, người ta vì anh mà định tự tử, anh còn có thể nói ra những lời như vậy."

"Anh nói là sự thật, năm năm trước anh yêu ai em phải hiểu rõ hơn anh mới phải."

Bạch Ngưng sững sờ nhìn anh.

Năm năm trước, người anh yêu là ai.

Bọn họ không nói yêu đã rất lâu rồi.

Ngôn Lạc Quân kéo áo ngủ của cô từ phía dưới lật qua đỉnh đầu, ném xuống đất, ôm chặt hôn cô, bước về phòng, đè cô lên trên giường.

.

Khi ý thức dần dần tỉnh táo, cô thở gấp, hai chân vô lực từ eo anh trượt xuống.

"Em nghĩ, ngày mai nên đi mua bao cao su." Cô nói.

"Tại sao?"

Cô nhìn anh: "Nếu như anh không muốn dùng bao mà để em uống thuốc, vậy ngày mai gọi người đến sửa đường ống nước đi."

"Ý anh là, chúng ta có thể sinh thêm một đứa nữa."

"Nhưng. Khi em sinh Tiểu Hân đã thề về sau sẽ không sinh con nữa."

"Tại sao? Em sợ khó sinh như lúc sinh Tiểu Hân sao." Ngôn Lạc Quân không nhận được ôm vai cô.

Bạch Ngưng không thể không cảm thán: anh điều tra rất kỹ lưỡng.

"Nôn nghén rất nghiêm trọng, cũng khó sinh. Lúc đó rất khó chịu, nhưng mà bây giờ nghĩ lại thấy cũng bình thường." Khi ấy mỗi ngày cô đều muốn khóc, không muốn nhận quá nhiều sự giúp đỡ từ Quan Thừa Diễm, rất cô đơn, vì kiếm tiền để trang trải cuộc sống mà sốt ruột, nôn đến trời đất u ám vẫn phải viết bản thảo. Bóng đèn trong nhà hồng, cô đứng lên ghế thay, suýt chút nữa ngã sinh non. Lúc cô sinh, người duy nhất có thể nhờ cậy là Quan Thừa Diễm cũng đến thành phố khác quay phim. Cô ở trong bệnh viện đau một ngày một đêm bên cạnh lại không có ai.

Không thềm nhớ đến những chuyện đó nữa, Bạch Ngưng nói: "Dù cực khổ nhưng chỉ cần thấy Tiểu Hân cũng sẽ biến mất hết. Từ lúc còn ở trong bụng thằng bé đã rất nghịch ngợm, sau khi sinh lại càng nghịch hơn. Có một lần em ở trong bếp nấu cơm, đặt con ở trên giường, lúc quay lại đã thấy nó quăn hết giấy vệ sinh trên giường lên người, không thể cử động mà vẫn cố nghịch máy bay đồ chơi nhỏ bên cạnh. Còn có một lần là lúc thằng bé hai tuổi, nó ngủ cùng em, kết quả nửa đêm em bị lạnh tỉnh lại phát hiện không thấy con đâu, chăn cũng không thấy. Vội nhìn xuống dưới giường, phát hiện chăn rơi trên đất, thằng bé bọc chăn ngủ ngon lành. Kết quả hôm sau em bị cảm. Còn có thằng bé rất thích nghịch nước, từ nhỏ đến lớn đều thích nằm trong bồn tắm không muốn dậy, còn thích giấu đồ của em, nhìn em cuống lên tìm thì dựa vào một bên cười." Nói xong, cô khẽ cười.

Ngôn Lạc Quân nhìn dáng vẻ đau lòng mà thỏa mãn của cô, khẽ nói: "Anh nghĩ, không thể thấy con ra đời trưởng thành, là tiếc nuối của mỗi người làm cha."

Bạch Ngưng nhìn anh, đột nhiên nói: "Anh có muốn xem hình Tiểu Hân lúc nhỏ không?"

"Đương nhiên là muốn!" Ngôn Lạc Quân lập tức nói.

Bạch Ngưng kéo chăn ngồi dậy, cầm áo ngủ của anh khoác lên người xuống giường.

Ngôn Lạc Quân ở trên giường nhìn cô, lúc cô xuống giường đột nhiên kéo áo ngủ trên người cô xuống.

"A --" Bạch Ngưng hét lên một tiếng, ngồi xổm xuống che ngực nói: "Anh làm cái gì vậy!"

Ngôn Lạc Quân cười nói: "Cứ như vậy đi, anh thích nhìn."

"Ghe tởm!" Bạch Ngưng đỏ mặt lườm anh, cuống quýt chạy đến ngăn tủ lấy album ảnh ra, vứt xuống giường, lại nhanh chóng chui vào chăn.

Ngôn Lạc Quân ôm lấy cô, để sách ở trên giường, vội vàng mở ra.

"Đây là lúc thằng bé đầy tháng, lúc chụp hình vẫn còn đang khóc!" Bạch Ngưng nói.

Ngôn Lạc Quân nhìn hình, nói: "Lúc đó em thật gầy."

"Ai nha, anh nhìn em làm gì, nhìn Tiểu Hân á!"

Ngôn Lạc Quân cười một tiếng, tiếp tục xem hình.

Hình bên cạnh, cũng dùng bút highlight viết tuổi của Tiểu Hân.

Một tháng tuổi, hai tháng tuổi, ba tháng tuổi. Hai tuổi, ba tuổi, bốn tuổi.

Một năm rồi lại một năm, vô số ngày đêm, đứa bé dần dần lớn lên, cô cũng dần trở nên thành thực, kiên cường.

Năm năm, một mình anh ở Mỹ, liệu mạng dùng công việc thôi miên mình; cô ở đây, một mình chăm sóc con của họ.

Nhìn hình, Ngôn Lạc Quân đột nhiên hỏi: "Tại sao lại." Hỏi một nửa, rồi lại không nói thêm gì nữa.

Chương 160: Thật sự yêu anh sao?

Editor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Bạch Ngưng nhìn anh nói: "Cái gì?"

"Không sao." Anh cười cười.

Tại sao lại sinh Tiểu Hân? Nếu muốn cùng Quan Thừa Diễm thì tại sao lại sinh đứa bé? Dù không ở bên Quan Thừa Diễm thì độc thân không tốt hơn sao? Tại sao muốn làm bà mẹ đơn thân? Chẳng lẽ chỉ vì không muốn bỏ đứa bé sao?

Muốn hỏi, lại sợ vấn đề không thích hợp này đánh vỡ không khí ấm áp hiếm hoi.

Cho đến khi được ôm cô trong lòng một lần nữa, anh mới biết, nếu muốn anh quên cô, anh không làm được.

Xem xong hình, anh ôm cô nằm xuống, cô tựa vào vai anh.

"Em vẫn cho rằng người có quan hệ với anh là Vu Nhược Sương."

"Anh biết. Không hiểu anh và cô ấy có chỗ nào nhìn giống như có quan hệ vậy." Ngôn Lạc Quân không nhịn được cười.

"Cho nên, thực ra người có quan hệ với anh là em gái cô ấy - Vu Nhược Tình sao?" Cô hỏi.

"Anh đã bảo bọn anh không có gì rồi mà."

"Không có gì mà cô ấy kết hôn năm, sáu năm rồi còn muốn anh đưa cô ấy bỏ trốn à?"

Ngôn Lạc Quân lật người, nằm nghiêng nhìn cô.

"Cho nên em tức giận là vì cô ấy sao?" Anh chỉ muốn biết, có phải cô thật sự vì anh mà ghen với người khác không.

Bạch Ngưng rũ mắt xuống, bĩu môi nói: "Không phải anh đã biết rồi sao."

"Cô ấy yêu anh, cũng cho rằng anh yêu cô ấy, nhưng anh chỉ quan tâm cô ấy giống như em gái mà thôi, không hề yêu cô ấy." Ngôn Lạc Quân lập tức giải thích.

Bạch Ngưng ngẩng đầu lên nói: "Vậy sao anh không nói rõ ràng với cô ấy?"

"Anh cũng muốn nói rõ ràng, nhưng mẹ cô ấy xin anh đừng nói, để tránh cô ấy bị kích động. Cho nên anh vẫn không dám nói. Vốn tưởng rằng qua một thời gian cô ấy sẽ khác hơn, không ngờ đã nhiều năm như vậy, cô ấy vẫn không thay đổi."

"Anh và cô ấy trước kia là người yêu sao? Nếu cô ấy thích anh, tại sao lại lấy người khác?" Bạch Ngưng lại hỏi.

"Không phải. Một số người bạn anh trước kia đều là bạn tốt. Vu gia và Phương gia đã đính hôn từ rất sớm, nhưng là kết hôn vì lợi ích công ty. Sau đó, khi Phương Tuyền hai bảy tuổi Nhược Tình kết hôn với Phương Tuyền."

Bạch Ngưng suy nghĩ một chút, hỏi: "Không phải Vu Nhược Tình thích anh sao? Tại sao lại đồng ý lấy Phương Tuyền?"

Ngôn Lạc Quân khẽ nói: "Nhược Tình nhu nhược, chuyện gì cũng nghe cha mẹ, mà cha mẹ của cô ấy lại cố chấp, Nhược Tình muốn phản kháng cũng không phản kháng được. Trước khi kết hôn cô ấy tới tìm anh, muốn anh đưa cô ấy đi, anh đương nhiên cự tuyệt. Sau đó, có lẽ vì quá tuyệt vọng, quá đau lòng, nên cô ấy ngoan ngoãn kết hôn. Khi ấy, vì chuyện này, quan hệ giữa ba nhà cũng căng thẳng, anh và Phương Tuyền cũng vì chuyện

này mà bất hòa."

"Nói như vậy, khiến người ta cảm thấy như mọi người cùng nhau ép cô ấy kết hôn." Bạch Ngưng không khỏi có chút đồng tình với Vu Nhược Tình. Nghe anh nói cô mới thấy làm người bình thường vẫn tốt hơn, mẹ cô sẽ không bao giờ ép cô kết hôn!

"Hôn sự của cô ấy, người ngoài như chúng ta không nên quan tâm nhiều làm gì. Bởi vì bị kéo vào vòng tranh chấp này mà anh bị mẹ cảm ràm suốt ngày!"

Nhớ tới Vu Nhược Tình ngồi ở hành lang khóc, Bạch Ngưng thổn thức không thôi.

Ngôn Lạc Quân nhìn cô, nói: "Bởi vì chuyện này, tình nghĩa giữa anh và Phương Tuyền tan vỡ, cũng bị coi là tiểu nhân cướp vợ bạn, anh lại không thể nói với Vu Nhược Tình rằng mình chẳng có chút tình cảm nào với cô ấy. Cuối cùng, trong lúc vội vàng, anh kết hôn với em."

Bạch Ngưng ngạc nhiên nhìn anh. Sau đó nhớ ra, mình là Hứa Tĩnh Hàm.

Ngôn Lạc Quân bởi vì vô tình thành "người thứ ba" mà sầu não không thôi, Hứa Tĩnh Hàm vừa khéo tìm tới anh, nói mang thai con anh, cho nên anh lập tức đồng ý cưới cô ấy. Cũng bởi vì thế mà ban đầu anh mới không điều tra rõ ràng đứa bé có phải con mình không? Cho nên mới có những chuyện sau này.

Không ngờ những người, những việc, tình cảm và hôn nhân bên người, lại khác xa tiểu thuyết như vậy.

Vu Nhược Tình yêu Ngôn Lạc Quân, lại bị ép gả cho Phương Tuyền; Phương Tuyền yêu vợ mình, mà vợ trong lòng anh lại hoàn toàn không có anh; Hứa Tĩnh Hàm yêu Quan Thừa Diễm năm năm, cuối cùng cũng gả cho người khác sau đó tự sát; Quan Thừa Diễm, có lẽ. người anh thực sự yêu là cô - Bạch Ngưng, mà trong lòng cô. Trong lòng cô yêu ai?

Thật ra cô hiểu rõ, rất rõ, cô yêu chồng cô – người đàn ông trước mắt ngủ ở bên cạnh

cô. Cho dù giữa bọn họ, thật sự có rất nhiều trở ngại. Nhưng bọn họ vẫn ở bên nhau, còn ngủ chung trên một chiếc giường, còn có hai đứa bé đáng yêu, tất cả những điều này, có phải đã quá may mắn rồi hay không? Nếu như bỏ lỡ một lần nữa, cô không biết ông trời còn có thể cho bọn họ bao nhiêu may mắn nữa.

Không tự chủ được, cô chậm rãi tới gần anh, áp vào môi anh.

Rất nóng, cảm giác rất quen thuộc. Bao gồm hình môi của anh, bao gồm hơi thở của anh đang len lỏi vào trong cô. Cô khẽ liếm môi anh, sau đó từ từ đưa lưỡi vào trong miệng anh, lại bị hàm răng anh ngăn lại.

Anh nhìn cô, đột nhiên ôm lấy cô, đè chặt gáy cô phản công.

"Lạc Quân, Lạc Quân, em yêu anh."

Khi anh ôm cô, hôn lên ngực cô, cô nói.

Anh đột nhiên dừng lại, từ trước ngực cô ngẩng đầu lên, hỏi: "Em vừa nói gì?"

Cô thở khẽ, đôi mắt mê ly nhìn trước anh: "Lạc Quân, em yêu anh."

"Em nói thật chứ?" Anh tiến lên nâng mặt cô, nhìn cô chăm chăm hỏi.

Bạch Ngưng gật đầu.

"Vậy Quan Thừa Diễm thì sao?"

Bạch Ngưng buồn bực nhìn anh: "Cái này có liên quan gì đến anh ta?"

"Không phải em yêu hắn sao?"

"Em yêu anh ta làm gì?"

"Vậy, em yêu anh, chỉ yêu một mình anh?"

Bạch Ngưng bị anh nhìn chăm chú có chút ngượng ngùng, gật đầu một cái.

Ngôn Lạc Quân cười một tiếng, ôm lấy cô dùng sức hôn.

.....

"Hôm nay công ty bận không?" Lúc ăn sáng, Bạch Ngưng hỏi.

"Cũng bình thường, có chuyện gì sao?" Ngôn Lạc Quân ngẩng đầu nhìn cô, cô vẫn rất bình thường không khác gì mọi hôm, điều này làm cho lòng anh cực kỳ không thoải mái.

Bạch Ngưng nói: "Không có việc gì thì về sớm một chút."

Ngôn Lạc Quân còn đang chờ cô, cô lại không nói hết. Mặc dù anh vốn định về sớm, nhưng cô cố ý dặn như vậy khiến anh rất muốn hỏi rõ lý do.

"Có chuyện gì sao?" Anh hỏi.

Bạch Ngưng nhìn anh một cái, cúi đầu, nói: "Dù sao anh cứ về sớm một chút là được."

Ngôn Lạc Quân quay đầu sang Tiểu Hân, lại thấy thằng bé làm như không có việc gì ăn đồ ăn của mình.

Nghi ngờ này lúc ở nhà không biết được đáp án, anh cũng không cố chấp muốn biết, ngược lại lại nghĩ một vấn đề khác.

Đến công ty, mở hòm mail thì nhận được một bức mail từ Mĩ gửi sang, thì ra là tin bà ngoại chúc mừng. Thấy bốn chữ "Sinh nhật vui vẻ", anh mới đột nhiên nhớ ra hôm nay là

sinh nhật anh.

Sinh nhật, cô bảo anh về sớm là để chúc mừng sinh nhật anh sao?

Ngôn Lạc Quân đột nhiên vô cùng vui vẻ.

Nhất định là vậy, cô muốn cùng con chúc mừng sinh nhật anh, không ngờ cô lại nhớ!

Ngôn Lạc Quân đứng lên, nhìn ra ngoài cửa sổ, lại xoay người lại, không biết nên làm sao, vui mừng đến nỗi suýt chút nữa chạy ra ngoài hô to với thư ký một tiếng "Hôm nay sinh nhật tôi, bà xã đang chuẩn bị chúc mừng sinh nhật cho tôi!"

Vì hình tượng tổng giám đốc, anh chỉ đành một mình đi tới đi lui trong phòng làm việc, cười ngây ngô ước chừng năm phút mới hít sâu mấy cái. Khống chế xong cảm xúc, anh ngồi xuống bàn làm việc, ép buộc mình bình tĩnh lại, chuyển lực chú ý sang công việc. Nhưng làm thế nào cũng không tập trung nổi, bất đắc dĩ, anh gọi điện thoại cho thư ký.

"Thông báo cho các ban, cuộc họp lúc mười giờ chuyển lên chín giờ, bây giờ cuộc họp lập tức bắt đầu."

Không có cách nào khác, chỉ đành làm như vậy. Để giúp mình lấy lại sự tập trung, anh chỉ có thể mở cuộc họp, ai không chuẩn bị tốt thì coi như người đó xui xẻo.

Buổi trưa, điện thoại di động vang lên tiếng chuông báo tin nhắn, Bạch Ngưng đang chuẩn bị bánh ngọt tiếp tục công việc trên tay, chờ sau khi làm xong mới lau tay, lấy di động ra nhìn lại.

Là Ngôn Lạc Quân, lại một lần nữa được nhận tin nhắn của anh, cô có cảm giác đã lâu không thấy - khẩn trương lại kích động.

"Em cảm thấy, những lời đàn ông nói trên giường có tin được không?"

Không ngờ anh sẽ gửi tin nhắn cho cô, càng không ngờ, anh cũng sẽ nói những lời chỉ có phụ nữ mới nói như thế này.

Trong nhà ăn, Ngôn Lạc Quân lo lắng nhìn điện thoại di động. Trong lúc nhàm chán, trong lúc không kìm chế được, trong lúc xúc động, anh lại gửi tin nhắn cho cô.

Cực kỳ lâu, lâu đến nỗi tất cả các món anh gọi đều đã được đưa lên rồi, điện thoại di động vẫn không có động tĩnh.

Anh nghĩ, nhất định là cô đoán được anh sẽ hỏi cái gì, sau đó luôn nghĩ xem phải trả lời thế nào, nghĩ tới tận bây giờ.

Suy nghĩ này, khiến anh cực kỳ uế oải.

Đang lúc anh để điện thoại di động xuống, quyết định ăn cơm trước thì tin nhắn lại đến.

Anh cuống cuống không kịp cầm điện thoại di động lên, mở tin nhắn ra, thấy ba chữ: Không tin được.

Bày trước mặt anh là hai con đường, một là hỏi, một là không hỏi.

Hỏi, là mạo hiểm; không hỏi, buổi tối anh cũng phải hỏi, mà buổi tối hỏi, anh sẽ lại không tin.

Cuối cùng, anh ấn mấy chữ: Phụ nữ thì sao?

Bạch Ngưng nhìn bốn chữ trên điện thoại di động, lật lại tin nhắn trước, hiểu ra câu hỏi của anh là: những lời phụ nữ nói trên giường có tin được không?

Cô hình như đã đoán được anh muốn hỏi cái gì, mặc dù có chút ngoài ý muốn. Cô vốn cho rằng anh không phải người thích quanh co như vậy.

Cười cười, cô nhả lại đáp án phát ra từ nội tâm: em cảm thấy có thể tin được.

Qua một lúc lâu, điện thoại di động mới vang lên, quả nhiên giống như cô đoán: vậy còn em?

Thật là, vấn đề để hỏi thật mơ hồ không rõ, cô làm sao chứ? Bạch Ngưng cười trả lời: em làm sao?

Một lát sau, tin nhắn đến: những lời em nói trên giường có tin được không?

Cô nhả lại: cái này thì còn phải xem em nói gì đã, em có nói cái gì sao?

Đợi năm phút đồng hồ, điện thoại di động không có phản ứng.

Đợi thêm năm phút đồng hồ nữa, điện thoại di động vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Cô không biết, anh vội đi đâu, cũng không biết sẽ trở về lúc nào. Cô vốn cho rằng, anh là người không gì không thể nói, không gì không thể hỏi. Cô nghĩ, nếu như anh hỏi, nếu như anh hỏi câu đó, cô nhất định sẽ cực kỳ trách nhiệm nói cho anh biết, những lời cô nói là có thể tin.

Nhưng tin nhắn vẫn không tới.

Trở lại công ty, Ngôn Lạc Quân đặt điện thoại di động lên trên bàn làm việc, sau đó chống đầu nhìn nó.

Từ nhỏ đến lớn, anh xem thường nhất là loại đàn ông không có dũng khí, cái loại yêu mà không dám nói, anh từng cho rằng không xứng làm đàn ông. Nhưng bây giờ, anh không hiểu anh đang làm cái gì nữa.

Anh không dám, đúng là không dám. Là anh muốn biết sự thật, kết quả biết rồi lại sợ .

Anh nhét điện thoại di động vào ngăn kéo, nhắm mắt làm ngơ, dựa vào bàn.

Điện thoại trong ngăn kéo lại đột nhiên vang lên tiếng chuông có tin nhắn.

Chương 161: Bão táp

Editor: mèomỡ
(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Ngôn Lạc Quân vội kéo ngăn kéo, lấy điện thoại di động ra, có chút thấp thỏm mở tin nhắn:

Em không yêu Quan Thừa Diễm, thích Hạ Ánh Hi, yêu anh.

Ngôn Lạc Quân nhìn tin nhắn thật lâu, lúc này lại có chút ngây dại.

Anh đột nhiên gọi lại cho cô.

“Em nói thật sao?” Sau khi cô nhắc máy, anh nói.

“Buổi chiều chờ anh về, em sẽ nói cho anh.”

“Tĩnh Hàm.” Ngôn Lạc Quân còn định hỏi tiếp, cô đã cúp điện thoại.

Buổi chiều chờ anh về. Nếu đúng như anh nghĩ, vậy không phải cô sẽ lặp lại những lời như trên tin nhắn trước mặt anh sao? Anh sẵn lòng tin tưởng, dù đã từng nghi ngờ một lần, anh vẫn nguyện tin tưởng.

Năm rưỡi chiều, Bạch Ngưng đã đón Cảnh Di Tiểu Hân về, nhưng vẫn không thấy Ngôn Lạc Quân đâu. Đang định gọi điện thoại hỏi, lại thấy anh gọi tới.

Nhắc điện thoại, Bạch Ngưng hỏi: “Sao thế? Tắc đường sao?”

“Không phải, công ty có chuyện, anh phải qua Hongkong, trước mười giờ tối anh sẽ về.”

“VẬY.” Bạch Ngưng không biết nên nói gì.

“Thật xin lỗi.” Anh nói: “Nếu không, em bảo bọn nhỏ ngủ trước đi.”

“Không sao, ngày mai là Chủ nhật, để bọn trẻ ngủ muộn một chút cũng được.”

Hai người cùng yên lặng, cũng không lúng túng.

Ngôn Lạc Quân nói: “VẬY ba mẹ con ăn trước chút điểm tâm, anh sẽ nhanh chóng trở về.”

“Ừ, đừng nên quá gấp gáp, ba mẹ con em ở nhà chờ anh.” Bạch Ngưng sợ anh vội về nhà, lái xe quá nhanh.

“Ừ. Anh. Cúp trước nhé.” Cho đến khi một chiếc điện thoại khác reo, Ngôn Lạc Quân mới cúp máy, vội lo chuyện làm ăn.

“Ba mẹ con em ở nhà chờ anh.” Những lời này, khiến anh vừa an tâm, vừa hận không thể lập tức bay về.

“Cảnh Di, Tiểu Hân, ba rất khuya mới về được, hai đứa ăn cơm luôn rồi chuẩn bị ngủ hay là chờ ba về cùng ăn?” Để điện thoại di động xuống, Bạch Ngưng nói.

“Đương nhiên là chờ ba về cùng nhau ăn! Con không cần ngủ sớm.” Tiểu Hân lập tức nói.

“VẬY Cảnh Di?” Bạch Ngưng quay đầu nhìn cô bé.

Cảnh Di gật đầu một cái, nói: “Chờ ba về.”

“VẬY bây giờ chúng ta phải đi rửa sạch tay, ăn chút điểm tâm.”

“Dạ!”

Lúc bóng đêm phủ xuống, bầu trời giăng đầy sao, hai đứa bé ngồi xem phim hoạt hình cười đùa âm ỉ, điện thoại của Bạch Ngưng lại đột nhiên reo vang.

Cầm điện thoại, nhìn người gọi tới, Bạch Ngưng ngẩn cả người.

Quan Thừa Diễm? Anh tìm cô làm gì?

Mấy ngày nay, anh chưa từng liên lạc với cô, sao bây giờ lại đột nhiên gọi điện thoại tới?

Trong lòng có chút nghi ngờ, lại có chút bất an, nhưng cô vẫn nhấn nút trả lời.

“Bạch Ngưng, anh gọi đến có quấy rầy em không?”

“Thừa Diễm, anh sao vậy?” Anh đột nhiên gọi cô là Bạch Ngưng, khiến cô càng thêm lo lắng.

“Ngôn Lạc Quân có ở đó không?” Anh hỏi.

“Anh ấy. lát nữa sẽ về.”

Yên lặng một lúc, anh nói: “Còn nhớ rõ ‘hồ ánh sao’ của chúng ta không?”

Bạch Ngưng không muốn nói về đề tài này, trực tiếp hỏi: “Thừa Diễm, anh có chuyện gì không?”

Bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười nhẹ.

“Sao vậy, muốn nhanh chóng cúp điện thoại sao?”

“Thừa Diễm.”

“Bây giờ anh đang ở ‘hồ ánh sao’, ánh sao nơi này vẫn đẹp như thế, em có muốn đến xem không?”

Bạch Ngưng nói: “Thừa Diễm, bây giờ không còn sớm nữa, em phải tắm rồi cho bọn trẻ đi ngủ.”

“Em yêu Ngôn Lạc Quân, nhưng không biết anh ta có yêu em như vậy không?” Quan Thừa Diễm tự nhiên hỏi, có chút đột ngột.

“Dĩ nhiên, anh ấy đương nhiên là yêu em.” Bạch Ngưng khẳng định.

“Vậy sao? Nhưng bây giờ trên tay anh lại có chứng cứ anh ta không yêu em, em có muốn xem không?”

“Em không tin.” Bạch Ngưng nói.

Quan Thừa Diễm lại cười khẽ một tiếng.

“Tin anh, tới đây em sẽ không thất vọng đâu. Anh ở ‘hồ ánh sao’ chờ em.”

“Em sẽ không đến.” Bạch Ngưng nói.

“Em sẽ đến.” Quan Thừa Diễm nói xong, cúp điện thoại.

“Mẹ ơi, là chú Quan sao? Chú ấy nói gì thế?” Để điện thoại xuống, Tiểu Hân xoay đầu lại hỏi.

“Không có gì.” Bạch Ngưng đáp, chuyển tầm mắt về phía ti vi.

Nhưng trong lòng cô vẫn không thể bình tĩnh được.

Có liên quan đến Ngôn Lạc Quân, anh có chứng cứ gì về Ngôn Lạc Quân? Còn có gì mà cô không biết sao?

Hay đây chỉ do Quan Thừa Diễm bịa chuyện, thật ra thì anh ta có mục đích khác?

Cô biết, anh không phải người như vậy. Anh nói trên tay anh có cái gì, thì nhất định là có. Thậm chí, cô có thể tưởng tượng, vật này có lẽ sẽ khiến cho quan hệ của cô và Ngôn Lạc Quân một lần nữa ác hóa.

Cô không muốn kết quả như vậy, không muốn.

Nhưng cô đã biết đến sự tồn tại của nó, dù không biết là cái gì, nhưng cô cũng sẽ đứng ngồi không yên. Đợi Lạc Quân trở lại, cô biết đối mặt với anh ra sao đây?

Bạch Ngưng ngồi ở trên ghế sa lon, nghe tiếng bọn nhỏ cười, suy nghĩ thật lâu rồi đột nhiên đứng dậy.

“Tiểu Hân, mẹ đi ra ngoài một lát.” Bạch Ngưng nói.

“Đã trễ thế này mẹ đi ra ngoài làm gì? Đón ba sao?” Tiểu Hân ngẩng đầu hỏi.

“Không phải.” Nhớ tới đủ loại hiểu lầm giữa cô và Ngôn Lạc Quân lúc trước, Bạch Ngưng nói: “Tiểu Hân, chú Quan có việc gấp cần gặp mẹ, hẹn ở đường ray bỏ hoang đằng sau nhà cũ của mẹ con mình. Bây giờ mẹ đến đó một chuyến, con và chị ở nhà xem TV biết không?”

“Vâng ạ.” Tiểu Hân ngoan ngoãn đáp.

Bạch Ngưng có chút không yên lòng nhìn bọn nhỏ, cầm túi xách, chìa khóa xe, lái xe ra ngoài.

Ra cửa mới phát hiện sắc trời có chút thay đổi, vốn là trắng sáng giờ lại phủ kín mây đen, khiến trắng sáng như ẩn như hiện.

Trong lòng Bạch Ngưng càng thêm lo lắng.

Cô không biết lần này đi, cô sẽ thấy cái gì, nghe được cái gì, tâm trạng của cô sẽ biến đổi thế nào. Nhưng cô rất hi vọng rất hi vọng, mình sẽ luôn luôn được như lúc này. Tình yêu với Ngôn Lạc Quân chôn chặt dưới đáy lòng đã dần dần lộ rõ, ước nguyện muốn ở bên anh cũng càng ngày càng sâu sắc hơn. Mà nguyện vọng này dường như đã sắp đạt được rồi. Tối nay, cô cũng muốn đợi anh về, chờ anh nói một câu cô đã đợi thật lâu “Anh yêu em.”

Xe vẫn đi đến nơi hẹn.

“Hồ ánh sao”

Lúc đó, cô mới rời khỏi Ngôn Lạc Quân.

Lúc đó, Tiểu Hân trong bụng là nơi duy nhất để cô gửi gắm tình cảm.

Quan Thừa Diễm thường xuyên đến tìm cô, hoặc là mua đồ ăn cho cô, hoặc là mang tới cho cô một ít thuốc bổ đắt tiền. Đôi khi, anh sẽ ở lại ăn cơm tối, sau đó cùng cô tản bộ. Hai người đi tới đường sắt bỏ hoang gần nhà trọ, ngồi ở trên đường ray ngửa đầu nhìn bầu trời. Nơi đó trắng sáng rất đẹp, sao cũng rất đẹp.

Anh sẽ nói những thứ mình nghe thấy, nhìn thấy ở nơi anh đang quay phim, sẽ nói rất nhiều rất nhiều chuyện hài hước, còn có thể buồn với cô về những tin tức bí mật trong giới giải trí khiến cô ngạc nhiên.

Lúc đó, ngoại trừ đứa bé trong bụng, anh là người duy nhất cô có thể tùy ý trêu đùa.

Nhưng anh đối với cô, là yên lặng chờ đợi, là chờ mong đến một ngày hoa nở quả chín. Còn cô đối với anh, trước giờ lại chưa từng có tình yêu.

Quạ đen bay xẹt qua bầu trời, cây ngô đồng hai bên đường bị gió thổi như muốn tuột sạch lá, cách lớp thủy tinh, phát ra tiếng “ô ô” như ác quỷ ra đời.

Trời âm u dần, người đi trên đường cũng dần dần thưa thớt, bão tố lại sắp tới.

Trong lòng Bạch Ngưng phiền loạn, đột nhiên cô dừng xe lại.

Cô xác định, cô thật sự muốn đi gặp Quan Thừa Diễm, thật sự muốn nhìn thấy cái gọi là chứng cứ Ngôn Lạc Quân không yêu cô sao?

Rõ ràng là cô tin tưởng anh yêu cô, không phải sao?

Nếu như cô thật sự tin tưởng cũng sẽ không tin lời Quan Thừa Diễm nói, cũng sẽ không để hai đứa nhỏ ở nhà một mình ra ngoài dưới thời tiết mưa gió bão bùng như thế này.

Ngôn Lạc Quân còn đang suy nghĩ mọi cách để có thể về sớm. Nếu như anh về, biết cô đi gặp Quan Thừa Diễm, anh sẽ nghĩ sao?

Tại sao? Tại sao bọn họ lại hết lần này đến lần khác đánh mất sự tín nhiệm của đối phương? Tại sao rõ ràng yêu nhau lại không thể bên nhau?

Chân trời đánh xuống một tia chớp, trong nháy mắt đèn xe cũng sáng lên, Bạch Ngưng đột nhiên hoảng hốt, bị giật mình.

Khi tiếng sấm điếc tai vang lên, Bạch Ngưng dứt khoát quanh đầu xe trở về đường cũ.

Trong phòng khách của biệt thự, bên ngoài tia chớp từng tia từng tia xuyên qua cửa sổ hiện ra trong phòng. Cảnh Di ngồi sát vào Tiểu Hân, Tiểu Hân bật tất cả đèn trong phòng khách cũng tăng âm lượng TV lên lớn nhất.

Điện thoại trong phòng khách đột nhiên đổ chuông, Tiểu Hân hoảng sợ, nhìn Cảnh Di một cái, vội đi nhận điện thoại.

Nhìn tên người gọi hiện lên trên màn hình, Tiểu Hân lớn tiếng gọi: “Ba!”

“Tiểu Hân, ba vừa xuống máy bay, đang trên đường về nhà, mẹ đâu?”

“Mẹ nói mẹ đi gặp chú Quan rồi.” Tiểu Hân nói.

“Cái gì?” Giọng điệu của Ngôn Lạc Quân rõ ràng trở nên gấp gáp hơn.

“Mẹ con đi gặp hân làm gì?”

“Chú Quan gọi cho mẹ, nói có chuyện gấp tìm mẹ, mẹ đi rồi.”

“Con có biết là chuyện gì không?” Ngôn Lạc Quân lập tức hỏi.

“Mẹ chưa nói ạ.”

Ngừng một chút, Ngôn Lạc Quân lại hỏi: “Mẹ đi đâu?”

“Hình như là.” Tiểu Hân ngửa đầu suy nghĩ một chút, nói: “Chỗ đường sắt không có tàu ý, mẹ nói là ở gần nhà cũ.”

“Nhà cũ? Trước đây hai mẹ con ở trọ sao?” Lúc trước anh điều tra, lúc đầu cô ở tại một khu nhà trọ .

“Đúng vậy, con còn từng ra đó chơi bắn bi mà!” Tiểu Hân nói.

“Là chỗ đường sắt bỏ hoang gần nhà trọ, mẹ nói là chỗ này sao?” Ngôn Lạc Quân lại hỏi.

“Đúng rồi ạ, ba khi nào mới về? Bên ngoài sấm to quá, chị rất sợ !”

“Lát nữa ba sẽ về, Tiểu Hân, con và chị lên tầng ngủ, ba mẹ sẽ về nhanh thôi.”

“Vâng.”

Cúp điện thoại, Ngôn Lạc Quân mím chặt môi, ngừng một chút, đột nhiên quay xe lại.

Bạch Ngưng về đến nhà, Tiểu Hân và Cảnh Di còn nằm trên ghế sa lon, cúi thấp đầu buồn ngủ, rồi lại bị tiếng sấm làm giật mình.

“Cảnh Di, Tiểu Hân, mẹ đưa hai đứa lên tầng tắm, tắm xong rồi đi ngủ.” Bạch Ngưng chạy đến trước sofa, đau lòng ôm lấy hai đứa trẻ.

Xa xa thấy người trên đường ray, Ngôn Lạc Quân dừng xe, chạy đến.

“Quan Thừa Diễm!” Một giọng nói truyền đến, Quan Thừa Diễm quay đầu, vừa lúc nhìn thấy khuôn mặt bị tia chớp chiếu thành trắng bệch của Ngôn Lạc Quân.

Chương 162: Bão táp 2

Editor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Xa xa thấy người trên đường ray, Ngôn Lạc Quân dừng xe, chạy đến.

"Quan Thừa Diễm!" Một giọng nói truyền đến, Quan Thừa Diễm quay đầu, vừa lúc nhìn thấy khuôn mặt bị tia chớp chiếu thành trắng bệch của Ngôn Lạc Quân.

"Là anh?"

Nhìn thấy chỉ có một mình anh ta, khiến Ngôn Lạc Quân kinh hãi.

"Là cô ấy bảo anh đến sao?" Quan Thừa Diễm nói.

Ngôn Lạc Quân sửng sốt, giờ mới hiểu được "Tĩnh Hàm" không hề đến đây.

Vui mừng rồi lại lo lắng.

Cô nói với Tiểu Hân cô tới đây, nhưng đến nơi lại không thấy. Rốt cuộc là trước khi đến nơi cô đổi ý hay là trên đường đã xảy ra chuyện gì? Muộn như thế này rất dễ xảy ra chuyện.

"Anh tìm vợ tôi làm gì?" Ngôn Lạc Quân nhìn chăm chăm Quan Thừa Diễm hỏi.

Quan Thừa Diễm cười nhạt, nói: "Tôi tìm cô ấy làm gì, không lâu nữa anh cũng sẽ biết."

"Vậy sao? Nhưng cô ấy không muốn đến." Ngôn Lạc Quân lộ tư thái của người thắng.

Quan Thừa Diễm còn kiêu ngạo hơn anh, cười nói: "Đừng nên quá vui mừng, cô ấy không đến, đối với anh mà nói không phải chuyện đáng mừng đâu. Bởi vì tôi nói với cô ấy, tôi có chuyện có liên quan đến anh cần nói cho cô ấy biết. Nhưng không ngờ tôi lại nhầm, cô ấy không quan tâm anh nhiều như tôi tưởng."

"Biết tại sao cô ấy không tới không? Bởi vì hôm nay là sinh nhật tôi, cô ấy bận chuẩn bị sinh nhật cho tôi." Ngôn Lạc Quân chau mày nói: "Thật xin lỗi, anh chọn sai ngày rồi."

Quan Thừa Diễm cười một tiếng, vẻ mặt cũng đang trở nên lạnh lẽo: "Ngôn Lạc Quân, đừng đắc ý, anh không đắc ý được bao lâu nữa đâu. Anh có thể cướp Bạch Ngưng khỏi tôi, tôi cũng có thể khiến cô ấy tuyệt vọng về anh!"

"Bạch Ngưng?" Ngôn Lạc Quân lặp lại.

Quan Thừa Diễm suồng sã cười: "Chưa từng nghe qua cái tên này sao? Không biết sao? Ha ha ha, Ngôn Lạc Quân, ngoại dùng quyền thế, tiền của anh để chiếm lấy thân thể cô ấy, thì anh chẳng có gì!"

Ngôn Lạc Quân đột nhiên tiến lên xốc áo anh, nhìn anh nói: "Nhưng sự thật là thật là tôi đã lấy được, bởi vì người trong lòng cô ấy luôn luôn là tôi!"

"Là tự anh cho là đúng thôi! Ngay cả cái tên Bạch Ngưng mà anh cũng không biết, anh chẳng biết gì về cô ấy cả, mà tôi biết. Trong lòng cô ấy, anh vĩnh viễn không bao giờ thay thế được tôi!"

"Ha ha ha!" Ngôn Lạc Quân nói: "Tôi quả thực không biết, những thứ anh vừa nói tôi đều không biết, tôi chỉ biết, bây giờ cô ấy là của tôi, cô ấy ở dưới thân tôi vừa rên rỉ vừa nói cô ấy yêu tôi. Tôi chỉ cần những thứ này, mà bây giờ tôi đã có. Anh thì sao? Tôi cho rằng anh bây giờ chỉ có thể tự huyễn hoặc mình rằng cô ấy yêu anh nhiều đến mức nào thôi, ha ha!"

"Ngôn Lạc Quân!" Quan Thừa Diễm dùng sức kéo anh ra nói: "Tôi khuyên anh, tốt nhất đừng đắc ý quá sớm. Có lẽ đợi đến ngày mai, hoặc là ngày kia, cô ấy sẽ giống như

năm năm trước tới tìm tôi, bảo tôi đưa cô ấy đi. Tin rằng năm năm trước, anh cũng tin cô ấy yêu anh. Kết quả thì sao? Ha, nói cho anh biết, hiện tại cũng sẽ giống như năm năm trước thôi!"

"Chỉ bằng anh? Hừ, năm năm trước, cô ấy là của tôi, vợ của tôi, năm năm sau, cô ấy vẫn là của tôi, vẫn là vợ tôi. Quan Thừa Diễm, trừ phi tôi không muốn, bằng không dù anh ở bên cô ấy mười, mười lăm năm cũng sẽ không có được cô ấy! Nói cho anh biết, bây giờ tôi về, cô ấy sẽ cùng tôi tổ chức sinh nhật. Sau đó, chúng tôi sẽ kích tình triền miên suốt đêm, anh nói ngày mai, chỉ sợ cô ấy sẽ không tới tìm anh, mà sẽ nằm ở trên giường ngủ đến nửa ngày."

"Nếu cô ấy thấy cái này thì sao?" Quan Thừa Diễm lấy ra một tấm hình, giơ lên trước mắt Ngôn Lạc Quân.

Tia chớp một lần nữa đánh xuống, nhờ ánh sáng chớp lóa chói lòa, Ngôn Lạc Quân nhìn thấy trên tấm hình kia là -- mình và một người phụ nữ.

Là anh và cô gái trong quán bar hôm đó!

"Ha ha ha!" Quan Thừa Diễm nhìn Ngôn Lạc Quân trắng bệch mặt, lớn tiếng cười.

"Như thế nào? Thấy rõ chưa? Đêm hôm đó rất mất hồn đúng không?" Quan Thừa Diễm nhìn anh hỏi.

Ngôn Lạc Quân sững sờ nhìn tấm hình trên tay anh, có cảm giác như bị sét đánh.

"Trên tay tôi, còn có rất nhiều rất nhiều, đủ loại góc độ, đủ loại tư thế. Những tấm hình quý giá này đã được tôi giấu ở một nơi rất bí mật. Đợi ngày mai, hoặc là ngày kia, tôi sẽ giao nó đến tay người phụ nữ anh yêu. Á, đúng rồi, còn một bản CD, có lẽ cô ấy sẽ giật mình, chồng cô ấy ở trên giường người đàn bà khác còn dững mãnh hơn mình." Quan Thừa Diễm cầm tấm hình, cười đi xuống đường ray.

"Quan Thừa Diễm, anh dám!" Ngôn Lạc Quân quay đầu lại hung hăng nói: "Tôi có thể

khiến cho anh không làm được đạo diễn nữa, thậm chí là không sống được, muốn sống không được, muốn chết không xong!" .

"Vậy sao, nghe người anh như vậy, chắc tôi phải nhanh chóng gửi đi thôi kéo muộn mất." Quan Thừa Diễm cũng không quay đầu lại.

"Anh đứng lại!" Ngôn Lạc Quân lập tức tiến lên hai bước nói: "Tôi và anh giao dịch, trừ Tinh Hàm, yêu cầu gì cũng được!"

"Ha ha!" Quan Thừa Diễm cười nói: "Không ngờ tổng giám đốc Ngôn của chúng ta cũng thật si tình ! Chỉ tiếc, tôi chỉ muốn biết khi người phụ nữ anh yêu nhìn thấy tấm hình này sẽ có vẻ mặt như thế nào, những thứ khác tôi không có hứng thú." Nói xong, anh tiếp tục đi về phía trước.

Ngôn Lạc Quân nắm chặt quả đấm, chạy lên trước kéo anh ta lại: "Quan Thừa Diễm, đưa hình cho tôi, bằng không hôm nay tôi sẽ khiến anh không nhìn thấy cửa nhà!" Nói xong, anh rút điện thoại di động ra.

"Vậy sao?" Quan Thừa Diễm cũng rút điện thoại di động ra, nhấn mấy cái, đưa ra trước mặt anh.

Trên màn hình là hình của anh và người phụ nữ kia.

"Anh gọi người đến đi, có lẽ tôi sẽ sợ tay run lại ấn gửi đi đấy? Cô ấy có lẽ còn chưa ngủ, nhìn thấy hình ảnh kinh sợ này chỉ sợ sẽ không ngủ được." Quan Thừa Diễm để ngón tay cái trên nút ấn, tươi cười nhìn anh.

Ngôn Lạc Quân nhìn chăm chú vào tấm hình trên điện thoại, lòng bàn tay chảy ra mồ hôi lạnh.

Quan Thừa Diễm cười lạnh một tiếng, xoay người đi.

"Quan Thừa Diễm, anh đứng lại! Quan Thừa Diễm!"

Ngôn Lạc Quân ở phía sau kêu, Quan Thừa Diễm lại không hề chần chờ đi về phía trước. Trong tia chớp, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng anh cười hết như ma quỷ.

Ngôn Lạc Quân hô hấp dồn dập.

Anh ta đi, anh ta sẽ gửi tấm hình đó cho "Tình Hàm" , sau đó, sau đó cô sẽ như thế nào?

Anh không biết cô sẽ như thế nào, cũng thể suy nghĩ cô sẽ như thế nào, nhưng cảm giác sợ hãi như sóng triều đánh úp về phía anh.

Không, anh không muốn mất cô lần nữa, anh sẽ không chịu nổi, sẽ sống không được.

Anh ngẩng đầu lên, nhìn bóng lưng Quan Thừa Diễm, nghĩ những chuyện sắp xảy ra vào ngày mai, anh không tự chủ phát run, giống như một người đứng sát bờ vực tử vong.

Chân trời lại đánh xuống một tia chớp, cái cuốc nhỏ dài gần một tấc bên cạnh đường ray thoáng hiện lên trước mắt anh.

Ngôn Lạc Quân đột nhiên giật mình, ánh mắt trở nên hung ác khát máu, nhìn bóng lưng Quan Thừa Diễm, chạy lên trước nhặt lấy cái cuốc.

Nghe tiếng bước chân sau lưng, Quan Thừa Diễm nghi hoặc đang định quay đầu lại, sau lưng lại truyền đến tiếng máu thịt bị cắt xé.

Trong ánh chớp, anh chậm rãi quay đầu lại, thấy đôi mắt Ngôn Lạc Quân đỏ ngầu, khuôn mặt dính đầy máu.

Chương 163: Một ngày

Editor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Mẹ."

Khi Bạch Ngưng ôm Tiểu Hân lên giường, Tiểu Hân mơ mơ màng màng gọi.

"Mẹ ở đây, ngủ ngoan biết không?" Bạch Ngưng đắp kín chăn cho con.

"Mẹ, vừa rồi ba gọi điện thoại về."

"Cái gì?" Trong lòng Bạch Ngưng còn đang lo lắng cho anh, chuẩn bị gọi điện thoại cho anh. Nghe Tiểu Hân nói như vậy, cô vội hỏi: "Ba nói thế nào? Lúc nào về?"

"Ba hỏi mẹ đi đâu, sau đó, hình như là đi tìm mẹ."

"Đi đâu tìm?" Bạch Ngưng hỏi tiếp, Tiểu Hân đã ngủ, mệt mỏi không nói gì nữa.

Xem sấm sét vang dội bên ngoài, Bạch Ngưng lập tức mở cửa phòng, lao xuống cầu thang.

.

Sau cơn mưa bầu trời trong suốt không giống như bầu trời trong thành thị ngày thường. Mặt trời dần dần nhô lên, khiến vạn vật lấp lánh.

Trong vườn hoa, Mẫu Đơn đẫm nước, lá xanh làm nền, khi ánh mặt trời chiếu lên đẹp không gì sánh nổi. Tiếng chim hót líu ríu bên tay, âm thanh hiếm có quả nhiên khiến người ta cảm thấy dễ chịu.

Ngôn Lạc Quân mở mắt ra, cách rèm cửa sổ, thấy được bóng dáng hai con chim đang nhảy qua nhảy lại.

Là hỉ thước sao? Anh không khỏi nghĩ.

Bên cạnh vẫn không có ai, nhưng lại có một bộ quần áo được gấp gọn gàng.

Anh nhẹ nhàng cười một tiếng, đưa tay sờ sờ quần áo, ngồi dậy.

Lúc xuống cầu thang, hai đứa bé đang cùng mẹ ăn điểm tâm. Hiện giờ Tiểu Hân thấy anh dậy muộn cũng coi như không thấy, nghe thấy anh xuống cũng không ngẩng đầu lên nữa.

Thấy anh xuống, Bạch Ngưng đứng dậy nói: "Anh ăn trước, em lấy sữa đậu nành lên cho anh."

Một lát sau, Bạch Ngưng bưng một chén sữa đậu nành đi tới trước mặt anh, nhẹ nhàng để xuống, nói: "Hôm nay sữa đậu nành bỏ thêm yến mạch, rất ngậy."

"Ừ, quả thật là rất ngon." Ngôn Lạc Quân uống một hớp, nói: "Ngày hôm qua anh về rất muộn đúng không? Sao anh không có ấn tượng gì cả?"

"Đúng vậy." Bạch Ngưng nhìn anh bĩu môi, nói: "Phí công em chuẩn bị sinh nhật cho anh, kết quả anh lại về muộn."

"Công ty có việc gấp, anh không có cách nào khác."

"Hừ." Bạch Ngưng nghiêng đầu sang chỗ khác nói với Cảnh Di: "Cảnh Di, mắc lỗi thì phải làm gì?"

"Nói xin lỗi." Cảnh Di hồi đáp.

Bạch Ngưng lại hỏi Tiểu Hân: "Tiểu Hân, con nói xem? Mắc lỗi thì phải làm gì?"

"Đánh đòn!" Tiểu Hân lớn tiếng nói.

Bạch Ngưng che miệng cười một tiếng, nói: "Tốt, cho phép, Tiểu Hân, cho con thi hành ngay tại đây."

Tiểu Hân nhìn Ngôn Lạc Quân đang nghiêm mặt, nhìn thẳng vào cậu, nói: "Con nhớ ra rồi, bắt ba đi lau nhà."

"Không được, đó không phải là việc của con sao? Ba con còn có chuyện khác phải làm!" Bạch Ngưng nói.

Ngôn Lạc Quân nhìn bọn họ, hỏi: "Dọn dẹp gì, hôm nay muốn dọn dẹp sao?"

"Mẹ bảo hôm nay tổng vệ sinh." Tiểu Hân cướp lời nói.

"Tổng vệ sinh? Tại sao?" Từ này đối với anh quả thật rất xa lạ.

Bạch Ngưng liếc anh một cái, nói: "Kể từ sau khi Bác Thẩm đi, trong nhà đã biến thành cái gì rồi, đương nhiên là phải tổng vệ sinh."

"Hả, anh cũng phải làm sao?" Ngôn Lạc Quân hỏi xong, ngẩng đầu lên, chỉ thấy hai người vừa mới nói đang cùng dùng ánh mắt không thân thiện nhìn anh.

"Anh chỉ hỏi thôi mà, đâu có nói là không làm."

Hai người kia nhìn anh một cái, cúi đầu, trong mắt viết hai chữ 'không tin'.

Nửa ngày quét dọn, mấy người cùng biếng nhác như nhau. Thật vất vả hạ quyết tâm làm được hai giờ. Đến buổi trưa, Tiểu Hân lại kêu đói bụng.

Ngôn Lạc Quân đi vào phòng bếp, chỉ thấy "Hứa Tĩnh Hàm" mặc tạp dề, đang hết sức chuyên chú cắt dưa chuột.

Váy hoa màu xanh lam đơn giản, dép ở nhà màu xanh nhạt, tóc dài bị tùy ý buộc lên. Vài lọn tóc xõa ra, lại có một loại ý vị khác.

Cô đã sớm không phải mỹ nhân năm đó sẵn giết hấp dẫn vô số đàn ông, mà là một người vợ bình thường, vợ của anh, mẹ của con anh.

Ngôn Lạc Quân đi tới, nhẹ nhàng từ phía sau ôm lấy cô.

"A --"

Nghênh đón cử chỉ dịu dàng này lại là tiếng hét như gặp quỷ của cô.

"Làm em sợ muốn chết! Sao anh đi mà không phát ra tiếng động thế hả!" Bạch Ngưng quay đầu nhìn anh một cái, vỗ ngực nói.

Ngôn Lạc Quân cười nói: "Là em quá chú tâm thôi, đang suy nghĩ gì đấy?"

"Đi ra ngoài với bọn Tiểu Hân đi..., khó khi nào được ở nhà cả ngày." Bạch Ngưng vừa cắt đồ ăn trên tay vừa nói.

"Bọn trẻ chơi xếp gỗ cũng rất vui vẻ, không cần anh phải chơi cùng."

"Được rồi, vậy đi rửa dưa chuột." Bạch Ngưng đưa rễ rau cho anh.

Ngôn Lạc Quân ngoan ngoãn nhận lấy, đi tới bên chậu rửa.

"A, anh làm cái gì đấy..., nước bắn hết lên người em rồi." Bạch Ngưng kêu to một tiếng, vội chạy tới gạt nhỏ vòi nước lại.

"Tùy tiện gạt thì nó thế chứ sao." Ngôn Lạc Quân đưa dưa chuột đã được rửa xong cho cô.

"Đặt ở bên kia kìa." Bạch Ngưng chỉ chỉ bên cạnh chậu rửa.

Ngôn Lạc Quân vừa đặt rổ rau vừa rửa xong xuống, Bạch Ngưng vội nói: "Ai nha, sao anh lại đặt ở đấy, nước nhỏ hết vào trong dầu rồi."

"Ai bảo em để dầu ở chỗ này!" Ngôn Lạc Quân phản bác.

"Anh đi ra ngoài đi ra ngoài, còn không biết làm bằng Cảnh Di, đi ra ngoài, đừng cản trở em." Bạch Ngưng vừa nói vừa đẩy anh ra ngoài cửa.

"Quân tử tránh xa nhà bếp." Ngôn Lạc Quân vừa nói, vừa khinh thường đi ra khỏi phòng bếp.

Hai mươi phút sau, Bạch Ngưng ở trong bếp gọi: "Tiểu Hân dọn đồ chơi, rửa tay ăn cơm!"

Cảnh Di nghe vậy, lập tức đi vào bếp sắp xếp.

"Tiểu Hân, có nghe mẹ nói chưa, đi rửa tay đi." Ngôn Lạc Quân nói xong, kéo con trai đi về phía bồn rửa tay. Đang rửa tay, lại nghe "xoảng" một tiếng, là tiếng bắt đĩa vỡ.

Ngôn Lạc Quân quay đầu lại, thấy Cảnh Di đứng ở bên cạnh bàn ăn, trước mặt là rất nhiều mảnh vụn bát đĩa.

Cảnh Di mới ngẩng đầu lên, chạm phải ánh mắt của anh, mắt đỏ lên, lập tức ngồi xổm

xuống nhặt mảnh vụn.

"Đừng nhặt!" Ngôn Lạc Quân lập tức hô, chạy tới ôm cô bé sang một bên.

"Để ba làm cho, cẩn thận kéo đứt tay." Ngôn Lạc Quân vừa nói, vừa kiểm tra tay cô bé, nhìn xem có bị thương hay không.

Cảnh Di cúi đầu, len lén nhìn anh, không nói câu nào.

Bạch Ngưng gấp gáp từ phòng bếp chạy ra, thấy Ngôn Lạc Quân đang ngồi xổm dưới đất ôm Cảnh Di vào trong lòng, không khỏi sửng sốt. Cô dừng bước, sau đó nhẹ nhàng cười một tiếng. Ngay sau đó nụ cười nhạt dần, cô nghiêng đầu nhìn ánh mặt trời rực rỡ ngoài cửa sổ, trong mắt dần ứa nước mắt.

Một buổi tổng vệ sinh làm suốt một ngày, sau bữa cơm chiều, Bạch Ngưng đề nghị mấy người cùng ra khỏi biệt thự, đi tản bộ.

Nơi này không phải nơi phố xá sầm uất, không có gì nhiều xe cộ qua lại. Gió nhẹ hiu hiu thổi, bên đường tràn ngập mùi hoa thơm. Cứ đi ở trên đường như vậy, cũng có mấy phần dễ chịu.

Tiểu Hân chạy trước bắt bướm bướm ven đường, Cảnh Di hái hoa dại ven đường, sau đó bó thành bó hoa. Bạch Ngưng cùng Ngôn Lạc Quân ở phía sau nhìn bọn trẻ, chậm rãi đi.

"Lạc Quân."

Ngôn Lạc Quân quay đầu nhìn cô.

Bạch Ngưng nhìn phía trước, mỉm cười nói: "Em rất muốn rất muốn, nhiều năm sau, em và anh tóc bạc, cũng vẫn có thể cùng nhau đi trên đường như vậy. Mà chạy ở trước mặt chính là con của Tiểu Hân và Cảnh Di. Anh nói xem, như vậy thật là tốt biết bao nhiêu."

Ngôn Lạc Quân cười nói: "Em cũng quá nóng lòng rồi, bọn trẻ mới lớn như vậy, em đã muốn có cháu sao?"

Bạch Ngưng cúi đầu cười một tiếng: "Em chỉ. . . . Chỉ muốn có thể cùng anh đi mãi như vậy."

Ngôn Lạc Quân dừng bước nhìn cô, cô cũng dừng bước.

Bốn mắt nhìn nhau, có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của chính mình trong mắt đối phương.

Giờ khắc này, Ngôn Lạc Quân rõ ràng còn đang suy nghĩ đáp án kia đột nhiên cảm thấy đáp án này có nói hay không cũng không sao. Dù sao, anh biết, cô muốn ở bên anh đến già đến bạc đầu, mà anh cũng muốn ở cùng cô đến thiên trường địa cửu.

"Ba mẹ, nhanh lên nào!" Tiểu Hân đi trước quay đầu lại hét lớn.

Ngôn Lạc Quân dắt tay Bạch Ngưng, đi về phía trước.

Chương 164: Ân mạng

Editor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Trăng sáng cao, con dế trong bụi cỏ kêu râm ran, trong đêm hè các loại hoa cỏ trong vườn vườn mình khoe sắc, dưới ánh trăng thanh u tỏa hương thơm ngát.

Bạch Ngưng ôm cổ Ngôn Lạc Quân, nằm ở trên ngực anh.

"Lạc Quân, về sau đừng yêu một người như vậy nữa được không?"

"Cái gì?" Anh không hiểu hỏi.

"Yêu quá sâu sẽ bị thương, em không muốn anh bị tổn thương." Cô khẽ nói.

Ngưng một chút anh mới nói: "Về sau em đừng làm tổn thương anh, không phải là được rồi sao?"

Bạch Ngưng áp vào lồng ngực anh nhẹ nhàng cười.

"Em rất hối hận vì đã rời khỏi anh năm năm. Cuộc đời ngắn ngủi, lại bị em lãng phí nhiều thời gian như vậy."

"Tại sao đột nhiên lại nói như vậy? Chúng ta bây giờ ở bên nhau không phải rất tốt sao? Anh chỉ thấy lạ là từ lúc nào em trở nên thẳng thắn vậy."

"Nếu như anh thích, em sẽ tiếp tục thẳng thắn cho anh xem."

Ngôn Lạc Quân cười nhẹ.

"Em xem, bây giờ những lời hào phóng như thế mà em cũng nói được. Anh quả thật là có chút không thích ứng kịp."

"Không cho phép không thích ứng, em thế nào anh phải chấp nhận thế đó." Bạch Ngưng nắm chặt lấy mặt của anh nói.

Ngôn Lạc Quân nhìn cô, hôn lên môi cô.

Bạch Ngưng cũng hôn trả anh. Anh ôm chầm lấy cô, nhẹ nhàng tăng thêm lực, sau đó từ từ xâm nhập.

Theo anh vuốt ve, cô ôm cổ anh, hai chân quăn lên hông anh.

Ngôn Lạc Quân buông môi cô ra, cười nói: "Thật ra thì. anh không muốn làm. Ba mươi tuổi rồi, không thể không biết kìm chế giống như trước kia nữa. Hơn nữa ngày mai còn phải dẫn bọn trẻ đến vườn bách thú mới mở."

"Hừ, vậy thì kìm chế đi, có ai ép anh làm đâu."

"Không phải em đều đã chuẩn bị xong xuôi rồi sao? Cuốn lấy anh chặt như vậy." Anh cười nói.

"Ai nói thế, em muốn ngủ. Máy ngày nay cũng không ngủ được ngon."

"Không ngủ được sao?"

"Anh mới không ngủ được ý."

.

Sáng sớm, ăn xong bữa sáng, Bạch Ngưng vội vàng chuẩn bị ô, bình nước.

Ngôn Lạc Quân hai tay trống không ra cửa, nói với Bạch Ngưng: "Nhanh lên một chút ..., anh đi lái xe."

"Không cho phép anh đi, còn phải xách đồ đã !" Bạch Ngưng ở trong phòng kêu lên.

"Không phải anh xách hai ‘thứ’ này rồi sao?" Ngôn Lạc Quân dắt Cảnh Di, Tiểu Hân, dẫn bọn trẻ ra ngoài cửa. Bạch Ngưng vẫn còn ở trong nhà kêu, Ngôn Lạc Quân đã cùng hai đứa bé chạy ra ngoài, lái xe.

Tiểu Hân nhanh chân chạy đến trước vườn hoa mở cửa chính.

Cửa sắt vừa mở ra, mấy người mặc đồng phục cảnh sát vừa lúc đi tới, đứng ở trước cửa.

"Đây là Ngôn gia sao?" Một nữ cảnh sát tóc ngắn nhìn Tiểu Hân hỏi.

Tiểu Hân ngửa đầu nhìn bọn họ chăm chăm thật lâu, chạy vào trong vườn.

"Ba, ba!" Tiểu Hân chạy đến bên cửa xe lớn tiếng kêu lên: "Ba, bên ngoài có rất nhiều cô chú cảnh sát."

"Cái gì?" Ngôn Lạc Quân mở cửa xe, vừa lúc nhìn thấy mấy cảnh sát đang đi tới bên này.

"Thật xin lỗi Ngôn tiên sinh, sở cảnh sát chúng tôi đang điều tra một vụ án mạng, xin hỏi Ngôn phu nhân có ở nhà không?" Người nói chuyện là một vị cảnh sát nam lớn tuổi hơn.

Ngôn Lạc Quân nhìn bọn họ, một loại cảm giác lo lắng xông lên đầu.

"Án mạng?"

Cảnh sát lấy ra một tấm hình, nói: "Ngài có biết người này không?"

Ngôn Lạc Quân vừa nhìn, ngoài ý muốn nói: "Quan Thừa Diễm? Anh ta làm sao?"

"Đêm khuya ngày hôm trước anh ta bị giết hại, chúng tôi tới đây để hỏi ngài và Ngôn phu nhân một số việc. Đây chỉ là thủ tục thôi, hi vọng hai vị có thể phối hợp." Cảnh sát trả lời.

Ngôn Lạc Quân quay đầu lại nhìn về phía cửa chính, "Hứa Tình Hàm" đang đứng ở cửa, nhìn ra phía ngoài.

Bên trong phòng khách, Ngôn Lạc Quân và Bạch Ngưng ngồi cạnh nhau, cảnh sát ngồi đối diện hai người.

"Ngôn phu nhân, trên người nạn nhân không có điện thoại di động, nhưng chúng tôi tìm thấy trên lịch sử liên lạc, đêm hôm đó người cuối cùng nạn nhân gọi là cô. Cô còn nhớ rõ lúc ấy nạn nhân tìm cô làm gì không?"

"Khi ấy." Bạch Ngưng cúi đầu, tay lo lắng nắm đầu gối.

"Đừng khẩn trương, từ từ nói, anh ta tìm em làm gì." Ngôn Lạc Quân cầm tay cô, lại phát hiện lòng bàn tay cô đang toát mồ hôi lạnh.

"Anh ta tìm tôi. bảo có chuyện muốn nói với tôi, bảo tôi đến gặp anh ta." Bạch Ngưng nói đứt quãng.

"Anh ta có nói là chuyện gì không?"

Bạch Ngưng lắc đầu.

"Vậy cô có đi gặp anh ta không?"

Bạch Ngưng cúi đầu, không nói lời nào.

"Tĩnh Hàm, sao vậy?" .

Bạch Ngưng đưa tay kia ra cầm lấy tay anh, hô hấp dồn dập, nhưng vẫn không nói gì.

Ngôn Lạc Quân nhìn cô, quay đầu nói với cảnh sát: "Phu nhân tôi tâm tình không tốt, các vị hôm khác hãy quay lại."

Nam cảnh sát xét cầm đầu nói: "Thật xin lỗi Ngôn tiên sinh, chúng tôi muốn mời Ngôn phu nhân theo chúng tôi về sở cảnh sát một chuyến. Ngôn phu nhân và nạn nhân khi còn sống có quan hệ mật thiết, còn là người cuối cùng nói chuyện với nạn nhân thông qua điện thoại, có lẽ, còn là người cuối cùng gặp nạn nhân. Chúng tôi có lý do nghi ngờ Ngôn phu nhân có liên quan đến vụ án này."

Ngôn Lạc Quân nhìn khuôn mặt trắng bệch của "Hứa Tĩnh Hàm" bên cạnh, cảm nhận được lo lắng từ tay cô truyền tới, suy nghĩ một chút, nói: "Tốt, chúng tôi sẽ phối hợp với các vị." Nói xong, liền dắt Bạch Ngưng đứng lên.

Đến cục cảnh sát, trước khi thẩm vấn, Ngôn Lạc Quân ôm chặt lấy cô.

"Đừng nói gì cả, có anh ở đây." Anh khẽ nói bên tai cô sau đó buông cô ra.

Bạch Ngưng nhìn anh, nước mắt từ trong hốc mắt chảy xuống, sau đó xoay người đi theo cảnh sát vào phòng thẩm vấn.

"Ngôn phu nhân, sau khi nhận được điện thoại của nạn nhân, cô có đi gặp anh ta không?" Cảnh sát hỏi.

"Có." Ngưng hồi lâu, Bạch Ngưng mới trả lời.

Cảnh sát ngẩng đầu lên, hỏi: "Sau đó thì sao? Anh ta nói gì với cô?"

"Anh ta nói." Bạch Ngưng bắt đầu run rẩy, hình như nhớ ra cái gì đó rất kinh khủng.

Cảnh sát nói: "Không nên gấp, từ từ suy nghĩ."

"Anh ta bảo tôi ly hôn với Lạc Quân, đi cùng anh ta. Tôi nói tôi không ly hôn, tôi chưa bao giờ yêu anh ta. Anh ta rất tức giận rất tức giận, anh ta." Bạch Ngưng lại run rẩy, cảnh sát đưa một chén nước tới trước mặt cô.

Bạch Ngưng uống xong một ngụm nước, nhưng vẫn run rẩy, sợ hãi nói: "Anh ta đột nhiên ôm lấy tôi, xé quần áo của tôi, tôi rất sợ, rất sợ."

Hai cảnh sát đối diện nhìn nhau một cái, hỏi: "Sau đó thì sao?"

Bạch Ngưng ôm thân thể khóc nức lên, nói không mạch lạc: "Tại sao, tại sao anh ta lại làm như vậy. thật là đáng sợ thật là đáng sợ, tôi không ngừng cầu xin anh ta, cầu xin anh ta thả tôi ra, nhưng anh ta."

Cảnh sát cúi đầu ghi chép.

"Tôi liều mạng đẩy anh ta, đánh anh ta, nhưng anh ta vẫn giữ chặt tôi không buông. Tôi không muốn làm chuyện có lỗi với Lạc Quân. Tôi kêu cứu, nhưng không có ai. Nơi đó rất tối rất tối, tôi biết sẽ không có ai tới cứu tôi. Anh ta nói sẽ không để tôi sống an ổn, còn xé quần áo của tôi. Tôi rất sợ. Sau đó tôi thấy một cái cuộc nhỏ bên đường ray."

"Cô nói, Quan Thừa Diễm là do cô giết?" Cảnh sát hỏi.

Bạch Ngưng khóc, không ngừng lắc đầu: "Tôi không cố ý. Tôi không cố ý muốn giết anh ta."

"Cô giết anh ta như thế nào?"

"Tôi không biết. Tôi không nhớ gì cả, sấm chớp rất lớn, rất to. Anh ta chảy rất nhiều rất nhiều máu. Máu, tất cả đều là máu." Bạch Ngưng ôm thân thể, co ro khóc.

Chương 165: Nhận tội

Editor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Ngôn Lạc Quân ở bên ngoài chờ, hồi tưởng lại những chuyện xảy ra đêm hôm đó.

Nhưng ấn tượng cũng rất mơ hồ. Chỉ nhớ rõ, anh vừa xuống máy bay liền chạy về, sau đó. Sau đó hình như là về trễ, sau đó hình như là đi ngủ, lúc nửa đêm tỉnh lại một lần, "Hứa Tĩnh Hàm" vừa lúc đi từ bên ngoài vào trong phòng, nhìn có vẻ rất hoảng loạn, lúc thấy anh cô cũng giật mình. Sau đó dường như bọn họ nói chuyện, đầu anh rất đau nên cô dìu anh đi nghỉ.

Đêm hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không phải cô đợi anh về tổ chức sinh nhật sao? Tại sao. Tại sao anh không nhớ gì cả? Chẳng lẽ, cô thật sự giết quan Thừa Diễm? Dù thế nào, anh cũng sẽ không để cho cô gặp chuyện, tuyệt đối sẽ không!

Đang lo âu, "Hứa Tĩnh Hàm" bị cảnh sát đưa từ phòng thẩm vấn ra.

"Tĩnh Hàm!"Ngôn Lạc Quân lập tức đứng lên, lại thấy còng tay trên tay cô.

"Xảy ra chuyện gì?" Anh hoảng sợ, lập tức chạy tới trước mặt cô nắm vai cô lớn tiếng nói: "Rốt cuộc là có chuyện gì? Tĩnh Hàm?" Không đợi cô trả lời, anh liền quay sang phía cảnh sát hỏi: "Tại sao lại bắt cô ấy, mau thả cô ấy ra!"

Cảnh sát nói: "Ngôn tiên sinh bình tĩnh một chút, Ngôn phu nhân đã nhận tội, nhưng vụ án vẫn trong quá trình điều tra, chúng ta chỉ tạm giam cô ấy thôi."

"Cái gì?" Ngôn Lạc Quân lập tức chuyển sang "Hứa Tĩnh Hàm" : "Em nhận tội? Em thừa nhận giết quan Thừa Diễm?"

Bạch Ngưng nhìn anh, gật đầu một cái.

"Em." Mặc dù đã sớm đoán được, nhưng thấy cô gật đầu, Ngôn Lạc Quân vẫn không thể tin.

"Lạc Quân." Bạch Ngưng rưng rưng gọi anh, nhưng nghẹn ngào không nói ra lời, tùy cảnh sát đưa cô đi.

Ngôn Lạc Quân đứng sững sờ tại chỗ, nhìn bóng lưng cô bị cảnh sát mang đi, cảm giác sợ hãi mãnh liệt ập vào lòng, nhưng anh chỉ có thể ép buộc mình tỉnh táo lại.

Buổi chiều, Ngôn Lạc Quân được vào gặp "Hứa Tĩnh Hàm" , không có người khác, chỉ có camare trên vách tường.

"Tĩnh Hàm, rốt cuộc là có chuyện gì, không phải anh đã bảo em đừng nói gì rồi sao? Sao em." Chỉ có lịch sử cuộc gọi thì không chứng minh được gì, anh hoàn toàn có thể nghĩ cách cứu cô.

Bạch Ngưng khóc ngất đầu lên, nói: "Lạc Quân, Quan Thừa Diễm chết rồi, anh ấy thật sự đã chết rồi, giết người thì phải đền mạng. Trên lưng mang một mạng người, em không thể sống như không có chuyện gì được."

"Không phải hấn ta muốn xâm phạm em sao? Tĩnh Hàm, em chỉ là tự vệ thôi đúng không? Tại sao lại vội vã nhận tội như vậy? Em yên tâm, anh sẽ không để em xảy ra chuyện gì cả!" Ngôn Lạc Quân cầm chặt tay cô nói.

"Không." Bạch Ngưng vội vã lắc đầu: "Lạc Quân, coi như em cầu xin anh, đừng can thiệp vào vụ án này được không? Làm chuyện có lỗi với người khác thì phải trả giá, để cho em trả món nợ này được không? Đây là chuyện em phải làm."

"Nhưng em làm vậy không phụ lòng anh? Không phụ lòng Tiểu Hân sao? Mạng của em không phải chỉ có một mình em, còn có phần của chúng ta. Anh không cho phép em xảy ra chuyện, anh không cho phép!"

"Van xin anh, đồng ý với em. Lạc Quân, em đã giết người, em nhận tội, dù là tự sát, em cũng sẽ trả món nợ này, anh đừng ép em."

"Tĩnh Hàm!" Ngôn Lạc Quân đứng lên ấn vai cô nói: "Em bị sao vậy hả? Hắn làm vậy với em, em giết hắn ta là bất đắc dĩ, đừng như vậy được không? Em không có tội, thật sự không có tội. Chúng ta có thể thiên trường địa cửu, có thể đi đến bạc đầu, đừng cố chấp, ở bên anh được không? Còn sống ở bên anh."

Bạch Ngưng khóc, chỉ không ngừng lắc đầu.

"Tĩnh Hàm! Tĩnh Hàm!"Ngôn Lạc Quân dùng sức lay cô, thật lâu cô mới mở miệng nói: "Lạc Quân, mạng người thật sự phải trả."

"Tĩnh Hàm."

Đúng này lúc, cửa được mở ra cảnh sát vào nói: "Ngôn tiên sinh, đã hết giờ rồi."

Trong hành lang sở cảnh sát, nữ cảnh sát trẻ tuổi nhìn người đàn ông cao hơn cô nửa cái đầu đứng bên cạnh, nói: "Đội trưởng Trần, sao mày nhú chặt vậy, là đang suy nghĩ vụ án của Hứa Tĩnh Hàm sao?"

Đội trưởng Trần gật đầu một cái, nói: "Mặc dù cô ấy đã thú nhận tội giết người, nhưng còn quá nhiều điểm đáng nghi."

"Tôi cũng cảm thấy vậy, tuy địa điểm quả thật phù hợp với tình huống thật, nhưng cô ấy lại không trình bày được quá trình giết Quan Thừa Diễm, cũng không tìm thấy công cụ gây án. Hơn nữa một phụ nhân có tiền, nổi tiếng, lẽ ra phải rất sợ chết. Chồng cô ấy cũng tỏ rõ thái độ quyết tâm cứu cô ấy, nhưng cô ấy lại nhất quyết nhận tội, không khỏi quá." Nữ cảnh sát nói xong, cũng nhú mày.

Đội trưởng Trần gật đầu nói: "Trên người Quan Thừa Diễm tổng cộng có ba nơi tổn thương nặng nhất, nhìn độ sâu vết thương , hoàn toàn không thể do một người phụ nữ gây ra được. Mà Hứa Tĩnh Hàm, cũng không phải kiểu phụ nữ có sức lực hơn người."

"Nhưng nếu không phải là cô ấy giết, thì tại sao cô ấy lại muốn nhận tội? Chồng cô ấy dường như rất yêu vợ, cũng có hai đứa bé đáng yêu như vậy. Cuộc sống hạnh phúc như vậy, cô ấy nỡ từ bỏ sao?"

"Điều tôi đang lo lắng chính là, cô không phải hung thủ, nhưng lại nhất định nhận tội thay, giấu giếm sự thật. Mà bằng quan hệ của Ngôn Lạc Quân, nếu anh ta can thiệp vào vụ án, vậy khó mà tìm ra được hung thủ thật sự. Tôi muốn tìm cơ hội, tìm Ngôn Lạc Quân nói chuyện một chút." Hai người vừa thảo luận vụ án, vừa đi về phía phòng làm việc.

Ngày hôm sau, trong cục cảnh sát, Ngôn Lạc Quân ngồi ở trước mặt đội trưởng Trần.

"Ngôn tiên sinh, anh tin Quan Thừa Diễm là do phu nhân của anh giết sao?" Đội trưởng Trần hỏi.

"Không tin." Ngôn Lạc Quân quả quyết trả lời.

"Tại sao?"

Ngôn Lạc Quân nói: "Theo tôi được biết, Quan Thừa Diễm bị thương ba chỗ do đầu cuộc nhón tạo thành, mỗi vết thương đều trí mạng. Vợ tôi không có bản lĩnh này. Hơn nữa, cô ấy không nói được quá trình giết người."

"Không ngờ Ngôn tiên sinh lại biết chi tiết mọi việc nhanh như vậy." Đội trưởng Trần mỉm cười nói: "Nhìn bộ dáng của cô ấy, dường như là cảnh tượng khi đó khiến cô ấy quá sợ hãi, không muốn nhớ lại."

"Không giống." Ngôn Lạc Quân khẳng định: "Ngày hôm trước, cô ấy vẫn còn rất bình tĩnh rất bình thường ở nhà làm vệ sinh, nấu cơm, còn cùng tôi đi tản bộ, hoàn toàn không giống người vừa bị hoảng sợ."

"Tình huống xảy ra vụ án đêm hôm đó như thế nào, anh có thể nói một chút không?"

"Ngày đó là sinh nhật tôi, cô ấy dặn tôi về sớm một chút. Nhưng vì công ty có việc nên tôi phải sang Hongkong, rất khuya mới về đến nhà."Ngôn Lạc Quân trả lời.

"Trên đường có gọi điện thoại về không? Đặc biệt là sau khi trời tối."

Ngôn Lạc Quân nói: "Gọi lần đầu, là lúc vừa tới Hongkong, tôi bảo cô ấy cho bọn trẻ đi ngủ trước, nhưng cô ấy nói sẽ chờ."

"Sau đó thì sao? Ví dụ như sau khi anh từ Hongkong về?"

Ngôn Lạc Quân cố gắng suy nghĩ một chút, nói: "Không có."

"Vậy sau khi anh về thì sao? Ngôn phu nhân có ở nhà không?" Cảnh sát lại hỏi.

Ngôn Lạc Quân im lặng hồi lâu, cố gắng sưu tầm trí nhớ khi đó trong đầu, nhưng làm thế nào cũng không nhớ nổi. Thật ra thì, chính anh cũng luôn nghĩ, anh trở về bằng cách nào, ngủ thế nào, nhưng không nhớ ra được chút nào. Đoạn ký ức kia cứ như đã bị cắt bỏ vậy.

"Tôi không nhớ rõ."

Đội trưởng Trần ngẩng đầu lên, lặp lại: "Anh không nhớ rõ? Đó không phải là chuyện mới xảy ra ba hôm trước sao?"

"Tôi không biết. Nhưng, tôi thật sự không nhớ, dường như. Tôi lái xe về nhà, sau đó. Sau đó bọn trẻ đều ngủ rồi, cô ấy lẽ ra phải ở nhà." Ngôn Lạc Quân nói đứt quãng. Mặc dù nói là hồi tưởng nhưng lại càng giống suy đoán hơn.

Chương 166: Nóng lòng

Editor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Hình như?" Đội trưởng Trần hỏi: "Ngôn tiên sinh, tại sao anh không nhớ rõ? Ngày đó anh uống rượu sao?"

Ngôn Lạc Quân lắc đầu: "Không. Hôm đó tôi rất tỉnh táo."

"Vậy anh có biết tại sao mình quên chuyện đêm hôm đó không? Trí nhớ cuối cùng khi anh còn tỉnh táo là gì?"

"Xuống máy bay, sau đó vội vàng lái xe về nhà, sau đó tôi đã ở nhà rồi. Nguyên nhân là gì tôi cũng không biết."

Một người rõ ràng tỉnh táo, lại nói không nhớ rõ chuyện xảy ra ba ngày trước; một người luôn miệng nhận mình giết người, nhưng không nói được quá trình giết người. Đội trưởng Trần nhìn sổ ghi chép trên tay, nghĩ đôi vợ chồng này thật khác thường, lại nhíu mày.

Trong một gian phòng khác, nữ cảnh sát hỏi Tiểu Hân: "Bạn nhỏ, em tên Tiểu Hân sao?"

"Vì sao mọi người lại mang mẹ em đi?" Tiểu Hân hỏi.

"Bởi vì." Nữ cảnh sát sững sốt một chút, nói: "Bởi vì các chị có chuyện muốn hỏi mẹ em, hỏi rõ ràng thì mẹ em có thể về nhà."

"Vậy chị nhanh hỏi rõ ràng đi!" Tiểu Hân lập tức nói.

Nữ cảnh sát cười nói: "Cho nên bây giờ chị đang ở hỏi em đó, em sẽ nói những chuyện em biết cho chị nhé?"

"Cô giáo bảo cảnh sát là tốt người, em sẽ nói cho chị."

Nữ cảnh sát lại cười, hỏi: "Đêm hôm sinh nhật ba em, em ngủ lúc mấy giờ?"

"Rất khuya, em và chị gái ngủ trên ghế sa lon."

"Ngủ trên ghế sa lon? Vậy mẹ em đâu?"

"Mẹ không ở nhà."

"Mẹ em đi đâu à?"

"Đi gặp Chú Quan."

Nữ cảnh sát lập tức hỏi: "Sao em biết?"

"Mẹ em nói, Chú Quan gọi điện thoại cho mẹ, bảo mẹ đi gặp chú ấy."

"Sau đó thì sao? Mẹ em đi ra ngoài, rồi xảy ra chuyện gì nữa? Mẹ em có gọi điện thoại về không?"

"Không ạ." Tiểu Hân nghĩ tới chuyện Ngôn Lạc Quân gọi điện thoại về, rồi lại nhớ sáng hôm sau Bạch Ngưng dựa vào gối, bảo cậu dù thế nào cũng không được phép nói chuyện đêm hôm đó ba gọi điện thoại về, liền lắc đầu, không nói nữa.

Tiểu Hân và Cảnh Di nói giống hệt nhau, không ngờ sau khi cảnh sát thẩm vấn Bạch Ngưng về quá trình giết người lần thứ hai, mặc dù cô không nói được nhưng lại khai ra chuyện cô cầm hung khí vào xe, mang về chôn ở trong vườn hoa biệt thự.

Căn cứ vào địa điểm cô nói, cảnh sát thật sự tìm được cái cuốc kia.

Buổi chiều, Ngôn Lạc Quân cực kỳ gấp gáp gọi điện thoại.

"Tại sao không dễ làm? Tôi không tin là cô ấy giết!"

Bên đầu kia điện thoại là giọng đàn ông: "Nhưng bây giờ cô ấy đã nhận tội, tất cả chứng cứ cũng đều nhằm vào cô ấy. Huống chi lần này là cái chết của một đạo diễn nổi tiếng, chuyện huyền não âm ỉ, bên trên đã đưa văn kiện xuống nhất định phải điều tra ra manh mối, trừ phi tìm được đối tượng tình nghi mới, nếu không cô ấy thật sự không có cách nào trốn tội."

"Ý anh là nếu không tìm được người khác, cho dù là chịu tội thay cũng phải gán tội danh lên người cô ấy hả ? Đây là điều tra manh mối anh nói sao?" Ngôn Lạc Quân kích động nói.

"Vấn đề là bây giờ ngay cả nơi chôn hung khí cô ấy cũng đã khai ra rồi, cũng có chứng cứ chứng minh ngày đó cô ấy đến nơi xảy ra án mạng. Chính cô ấy không nói, bộ tư pháp có thể làm gì được?" Thở dài, bên kia nói: "Tôi thấy, anh nên nhanh chóng tìm luật sư, xem xem có thể cố gắng chuyển tội danh thành ‘ tự vệ ’ hoặc là ‘ phòng vệ chính đáng ’, chỉ là hơi chút."

"Được rồi, cảm ơn anh."

Cúp điện thoại, Ngôn Lạc Quân phiền muộn xoay người lên xe.

"Ba, lúc nào mẹ mới có thể trở về?" Bên trong xe, Tiểu Hân hỏi.

"Nhanh thôi." Ngôn Lạc Quân trái lương tâm nói, lái xe về.

"Nhanh là lúc nào?" Tiểu Hân lại hỏi.

Ngôn Lạc Quân không muốn trả lời nữa, nói: "Sáng mai ba đưa con đi học, buổi tối sẽ có một cô tới đây chăm sóc các con, ở trường học phải ngoan, biết không?"

"Nhưng mẹ."

"Mẹ sẽ trở lại."Ngôn Lạc Quân không kiên nhẫn nói.

Anh không biết, nếu như cô không trở về nữa, anh nên đối mặt với hai con như thế nào, lại nên đối mặt với tương lai như thế nào.

Xe còn chưa về tới cửa nhà, Cảnh Di liền chỉ vào cửa nói: "Có người ở đó."

Ngôn Lạc Quân nhìn lại thấy Vu Nhược Tình ngồi ở cửa biệt thự!

Vu Nhược Tình vừa nhìn thấy xe anh , lập tức đứng lên, gọi: "Lạc Quân!"

Ngôn Lạc Quân dừng xe, sau khi mở cửa phụ anh quay sang nói với Tiểu Hân và Cảnh Di: "Hai đứa vào trước đi."

Hai đứa bé nhìn Vu Nhược Tình mặt đầm nước mắt, nghe lời đi vào vườn hoa.

"Lạc Quân, anh ta đánh em, anh ta đánh em. Em không chịu nổi nữa, anh cứu em, cứu em được không?" Vu Nhược Tình lập tức nhào tới, ôm chặt lấy anh.

Ngôn Lạc Quân đang phiền lòng định đẩy tay cô ra, lại bị cô nắm chặt. Anh nhất quyết dùng sức đẩy cô ra.

"Nhược Tình, đừng như vậy, anh nói, anh đã kết hôn rồi!"

Vu Nhược Tình lao đảo về sau mấy bước, suýt chút nữa ngã xuống, không dám tin nhìn anh: "Anh đẩy em? Tại sao. Tại sao cả anh cũng đối xử với em như vậy?"

"Nhược Tình, em đã trưởng thành, đã là vợ là mẹ, không còn là cô gái nhỏ trước kia nữa rồi, không thể vĩnh viễn đều bắt người khác nhân nhượng bảo vệ em nữa!" Lúc này anh không còn sức an ủi cô, quanh co với cô nữa. Đừng nói là nín nhịn lâu khiến anh mệt mỏi, chỉ cần chuyện "Tĩnh Hàm" đã đủ để anh không còn sức quan tâm đến những chuyện khác.

Vu Nhược Tình nước mắt càng trào ra mãnh liệt, nhìn anh lạnh lùng cô khóc ròng nói: "Lạc Quân, rõ ràng anh từng nói, anh sẽ luôn luôn nhường nhịn em, sẽ luôn giúp em, sẽ luôn yêu thương em Tại sao. Tại sao bây giờ lại thay đổi."

"Nhược Tình, chuyện lúc nhỏ em tội gì cứ canh cánh trong lòng? Thời gian đó anh chỉ là anh trai, đương nhiên sẽ bảo vệ em gái. Nhưng bây giờ anh có vợ, người anh phải nhường nhịn, phải bảo vệ đương nhiên là vợ của anh !"

"Em gái? Em gái gì?" Vu Nhược Tình hỏi.

Ngôn Lạc Quân nói: "Không sai, anh chỉ luôn coi em như em gái, người anh yêu là Tĩnh Hàm, luôn là Tĩnh Hàm. Cho nên anh sẽ không đi cùng em. Nếu như anh thích em thì ngay từ đầu cũng sẽ không để em gả cho Phương Tuyền, anh không phải loại người bỏ rơi người mình yêu!"

"Anh nói cái gì?" Trong nháy mắt Vu Nhược Tình dường như ngây dại, từ từ lùi về phía sau, không ngừng lắc đầu.

"Không thể nào, rõ ràng là anh yêu em, giống như em yêu anh, anh là vì cha mẹ em, cha mẹ anh mới không thể lấy em. Anh yêu em"

"Anh không phải! Em biết tính anh rồi, nếu anh thật sự yêu em, làm sao có thể vì gia đình mà từ bỏ?"

"Vậy tại sao anh không nói, anh vẫn luôn nói yêu em, cho tới bây giờ cũng chưa từng nói không yêu em!"

"Nói yêu em đó là lúc nhỏ, là để dỗ em vui vẻ, cũng chỉ là yêu thương giống anh em bạn bè, sau này không nói rõ ràng là vì ba mẹ em sợ em bị kích thích nên không cho anh nói!" .

Chương 167: Chân tướng

Editor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

"Nhược Tình, hãy nhìn thẳng vào sự thật, đừng cố chấp sống trong tưởng tượng của mình được không? Người đáng để em quý trọng không phải là anh, mà là chồng em, con em, là người luôn ở bên cạnh chăm sóc em, cũng cần em chăm sóc, anh chỉ là một người bạn từ lúc nhỏ của em mà thôi." Nhìn cô đau lòng mắt không chế, Ngôn Lạc Quân tiến lên định đỡ cô.

"Em không tin, em không tin, anh yêu em, anh yêu em." Vu Nhược Tình liều mạng khóc, lắc đầu.

"Nhược Tình." Ngôn Lạc Quân đi tới, đỡ vai cô.

Vu Nhược Tình đột nhiên hét lên, hất ra anh, điên cuồng chạy đi.

"Nhược Tình!" Ngôn Lạc Quân lập tức đuổi theo.

Vu Nhược Tình bị kích thích chạy về phía lối đi bộ, tốc độ nhanh đến mức khiến Ngôn Lạc Quân nhất thời không đuổi kịp.

Ngôn Lạc Quân đuổi theo phía sau, nhìn dáng vẻ của cô lúc này, anh bắt đầu hối hận vừa rồi quá xúc động.

Gần biệt thự không có xe qua lại, nhưng đi hết con đường này sẽ có nhiều xe hơn. Sợ cô gặp nguy hiểm, Ngôn Lạc Quân liền tăng tốc, muốn đuổi kịp cô.

"Nhược Tình --"

"Anh lừa em, mọi người đều lừa em." Nghe tiếng anh gọi, Vu Nhược Tình càng điên cuồng chạy, không hề để ý đến ngã tư đường trước mặt.

Vì có cây to che khuất Ngôn Lạc Quân không thấy rõ tình hình trước mặt, chỉ nghe thấy tiếng phanh kít, một chiếc xe màu đỏ nhỏ dừng ở ngã tư đường, Vu Nhược Tình nằm cách đó khoảng mười mét.

"Nhược Tình --"

.

Trong bệnh viện, cửa phòng giải phẫu đóng kín, Phương Tuyền đột nhiên túm lấy áo Ngôn Lạc Quân hỏi: "Chuyện gì đã xảy ra? Sao cô ấy lại thành ra như vậy?"

"Thật xin lỗi." Ngôn Lạc Quân cúi đầu nói: "Lúc ấy tôi quá kích động, không suy tính hậu quả."

Phương Tuyền đột nhiên móc súng nhắm giữa trán Ngôn Lạc Quân. Sự việc phát sinh đột ngột khiến y tá bốn phía bị dọa đến trắng bệch cả mặt.

"Anh cho rằng, một câu thật xin lỗi là có thể xong việc sao?"

"Buông ra!" Ngôn Lạc Quân nhing anh nói.

Phương Tuyền dí súng vào sát trán anh.

"Mày cho rằng tao không dám giết mày sao? Chỉ cần tao muốn, ngay lúc này tao có thể bắt vỡ sọ mày!" Anh hung hăng nói.

Ngôn Lạc Quân đột nhiên cười to hai tiếng, mắt đỏ ngầu nói: "Phương Tuyền, mày nghĩ mày là gì chứ? Lúc tao đi lại trên giang hồ, mày còn đang mặc quần thùng dít đây!" Nói xong, anh đột nhiên ra tay, một bổ chưởng, đánh rơi súng của Phương Tuyền.

"Anh."

Phương Tuyền không ngờ Ngôn Lạc Quân lại dám ra tay, còn có thể đánh rơi súng của anh. Theo như anh biết, trước giờ Ngôn Lạc Quân không có thân thủ như vậy.

Ngôn Lạc Quân đá súng trên đất lên tay, chĩa ngược vào Phương Tuyền nói: "Dám dả thương Lạc Quân, phải hỏi qua tao trước!"

Phương Tuyền nhìn nòng súng đen ngòm, nhìn Ngôn Lạc Quân đối diện mắt đỏ như máu, còn có động tác liên mạch lưu loát vừa nãy, trong đầu đột nhiên dần hiện ra một bóng người.

"Ngôn Diệu Quân."

Ngôn Lạc Quân nhìn anh, cười khẽ một tiếng.

"Anh chưa chết?" Phương Tuyền không thể tin nói.

"Ba. " Tiếng khóc của đứa bé trai truyền đến, Phương Tuyền quay đầu lại, thấy con trai năm tuổi đang đứng ở hành lang bệnh viện nhìn anh khóc.

"Tiểu Thiên!"

"Ba --" Tiểu Thiên lập tức xông tới ôm lấy chân anh.

Phương Tuyền nhìn Ngôn Lạc Quân một cái, ngồi xổm xuống ôm con vào lòng.

Tay Ngôn Lạc Quân cầm súng từ từ hạ xuống, vừa lúc cảnh sát cũng chạy tới.

.

Một giờ sau, cảnh sát điều tra vụ án của Quan Thừa Diễm lại gọi điện thoại tới.

Ngôn Lạc Quân nghe, người bên kia nói: "Ngôn tiên sinh, vụ án có tiến triển mới, anh có thể tới sở cảnh sát một chuyến không?"

"Được, tôi đến nay." Nghe tin tức như thế, Ngôn Lạc Quân lập tức cúp điện thoại, đi tới thang máy.

"Ngôn Lạc Quân!" Phương Tuyền ở phía sau gọi anh lại.

Ngôn Lạc Quân dừng bước, chỉ nghe Phương Tuyền phía sau lưng nói: "Nếu Nhược Tình xảy ra chuyện gì, tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu!"

Ngôn Lạc Quân không quay đầu lại, đi thẳng vào thang máy.

Trong sở cảnh sát, đội trưởng Trần đặt một tấm hình ở trước mặt Ngôn Lạc Quân.

"Anh có biết cô ấy không?"

Ngôn Lạc Quân nhìn cô gái trong hình thật lâu, gật đầu một cái.

"Quan hệ thế nào, sao lại quen nhau?"

"Hộp đêm." Ngôn Lạc Quân nói.

"Từng có quan hệ?"

Yên lặng một chút, Ngôn Lạc Quân lại gật đầu lần nữa.

"Theo tôi được biết, anh và Ngôn phu nhân tình cảm rất tốt."

Ngôn Lạc Quân cúi đầu, nói: "Khi ấy, quan hệ không tốt."

"Ngôn phu nhân biết chuyện này không?" Đội trưởng Trần hỏi.

Ngôn Lạc Quân ngẩng đầu lên, ngay sau đó lại cúi đầu, sắc mặt có chút trắng bệch, nói: "Không biết."

"Anh sợ cô ấy biết?"

"Tôi cho rằng chuyện không liên quan đến vụ án." Có vẻ như anh không muốn nhắc đến chuyện này.

Đội trưởng Trần gật đầu một cái, nói: "Đêm hôm xảy ra vụ án, anh xuống máy bay xong trực tiếp về nhà hay là đi qua chỗ khác?"

"Trực tiếp về nhà, tôi nói rồi tôi không nhớ rõ."

"Quan Thừa Diễm có đi tìm anh không?"

"Không."

"Vậy còn tấm hình này, anh từng thấy chưa?" Đội trưởng Trần đặt một tấm hình khác trước mặt anh.

Trong nháy mắt nhìn thấy tấm hình kia, mặt Ngôn Lạc Quân trắng bệch.

Là hình anh và người phụ nữ kia ở khách sạn!

"Chúng tôi căn cứ từ đầu mối khác tìm được cô gái này, là một diễn viên không nổi

nóng lòng gia nhập giới giải trí. Cô ta nói cho chúng tôi biết, trước đây không lâu, Quan Thừa Diễm tìm cô ta, bảo cô ta diễn một tuồng kịch, rồi cô ta sẽ nhận được một món tiền lớn. Sau đó, sẽ công bố ảnh nóng của cô ta và một doanh nhân của công ty nổi tiếng, Quan Thừa Diễm sẽ nhân cơ hội nâng cô ta lên, để cô ta nhanh chóng trở thành ngôi sao hạng A, cô ta đồng ý. Mà hình này, là cô ta đưa cho chúng tôi, cũng nói cho chúng tôi biết, ở chỗ Quan Thừa Diễm nơi cũng có."Đội trưởng Trần chậm rãi nói.

Tất cả những hình ảnh đã quên giờ lại hiện lên trong đầu, Ngôn Lạc Quân khó chịu ấn đầu.

Tia chớp. Tiếng sấm. Đường sắt bỏ hoang. Quan Thừa Diễm.
Còn nữa, còn có tấm hình này.

Từng hình ảnh thoáng qua trong đầu, sau đó dần rõ ràng, dần chi tiết.

Ngôn Lạc Quân ấn đầu, rất lâu sau đột nhiên nói: "Tôi nhớ ra rồi. Chính là anh ấy giết. Chính là anh ấy giết."

"Là ai?" Đội trưởng Trần lập tức hỏi.

Ngôn Lạc Quân chậm rãi nói: "Anh trai tôi."

Trong phòng thẩm vấn, cảnh sát không ngừng hỏi chi tiết sự việc, Bạch Ngưng vẫn hoảng sợ không nói một câu nào.

Cảnh sát nhìn cô, mở miệng nói: "Ngôn phu nhân, cô đừng nói dối, Ngôn tiên sinh đã khai tất cả mọi chuyện."

Thân thể Bạch Ngưng không ngừng run lên.

"Ngày đó cô không đi, nhưng chồng cô biết địa điểm cô và Quan Thừa Diễm gặp mặt, sau khi đến đã xảy ra xung đột với Quan Thừa Diễm. Quan Thừa Diễm có hình chồng cô và một cô gái ở hộp đêm, vốn định cho cô xem, kết quả vì kích động mà dùng nó đe dọa

Ngôn Lạc Quân. Sau đó, Ngôn Lạc Quân giết anh ta. Hơn nữa, chúng tôi đã tìm thấy vết máu trên xe Ngôn Lạc Quân, kết quả xét nghiệm còn chưa có, nhưng tôi tin chắc chắn là của nạn nhân." Cảnh sát tình tường nói.

Bạch Ngưng cúi đầu, nước mắt từ từ chảy xuống, sau đó càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhiều.

"Thật xin lỗi. Tôi không muốn anh ấy xảy ra chuyện, thật sự không muốn. Ngày đó, tôi mở cửa, thấy anh ấy đi từ trong xe ra, cả người đầy máu, mưa xối trên người anh ấy khiến quần áo toàn thân bị nhuộm thành màu máu. Tôi sợ anh ấy có chuyện, rất sợ rất sợ."

Cảnh sát ghi chép lại, hỏi: "Làm sao cô biết anh ta đã giết Quan Thừa Diễm?"

"Anh ấy hôn mê bất tỉnh, sau đó tôi thấy cái cuốc dính máu trong xe, còn có tấm hình, điện thoại di động. Tôi biết anh ấy vì tấm hình mà giết người, giết Quan Thừa Diễm, đều tại tôi. Nếu không phải do tôi luôn trốn tránh, chúng tôi sẽ không biến thành như vậy, anh ấy sẽ không đi tìm người phụ nữ khác, cũng sẽ không vì sợ mà giết Quan Thừa Diễm. Đều tại tôi."

.

"Lúc đó tôi cũng không biết phải làm sao, chỉ cởi quần áo dính máu trên người anh ấy đi đốt, tấm hình, điện thoại di động tôi cũng đốt hết. Tôi không biết làm sao, chỉ sợ anh ấy xảy ra chuyện, sợ anh ấy bị phán hình. Sau đó anh ấy tỉnh, hỏi anh ấy về bằng cách nào. Tôi phát hiện anh ấy không nhớ gì cả, không nhớ những chuyện đã xảy ra. Cho nên tôi đột nhiên nghĩ tới việc gán tội thay anh ấy. Anh ấy không thể chết được, tôi không muốn anh ấy chết. Đều tại tôi, chúng tôi rõ ràng có thể hạnh phúc ở bên nhau. Rõ ràng có thể bình an đến bạc đầu."

Ngôn Lạc Quân qua camera nhìn "Hứa Tĩnh Hàm" trong phòng khóc không thành tiếng, nhắm mắt lại, trong mắt cũng dần ướt át.

Cuối cùng, kết quả giám định tư pháp, Ngôn Lạc Quân đúng là hung thủ sát hại Quan

Thừa Diễm. Sau khi mọi chuyện xảy ra, vì quá shock nên não bộ xảy ra hiện tượng mất trí nhớ tạm thời, khiến anh quên đi tất cả mọi chuyện xảy ra ngày hôm đó.

Vậy mà, sau khi nhớ lại, Ngôn Lạc Quân cũng không nói rõ được tâm lý lúc giết người, tất cả đều trần thuật theo góc độ của người thứ ba. Theo như ý anh, người thấy tấm hình là anh, mà người giết người là anh trai đã qua đời nhiều năm của anh.

Nước Mĩ, hoàng Mạn Văn vừa dọn dẹp đủ loại tài liệu, vừa gọi điện thoại.

"Anh tạm thời đừng hoãn hội nghị, để một mình em qua đó là được, chờ hội nghị kết thúc anh đến cũng không muộn."

Bên kia điện thoại, ba của Ngôn Lạc Quân nói: "Ừ, mang tài liệu năm đó đi theo, còn có cảnh sát xử lý vụ án của Diệu Quân, em vừa đi vừa liên lạc với anh ta là được. Lập tức cho người đưa ra giấy giám định tinh thần."

"Em biết rồi, nhưng. Như vậy có ảnh hưởng đến tiền đồ của Lạc Quân không?"

"Bây giờ còn để ý tiền đồ gì chứ? Cùng lắm thì mất Thịnh Thế, nhưng không thể để Lạc Quân xảy ra chuyện." Đầu bên kia điện thoại khẳng định.

"Được rồi, sáu giờ sáng mai em xuống máy bay rồi, luật sư Phùng hôm sau cũng sẽ đến."

"Ừ, yên tâm, không sao đâu." Ông Ngôn an ủi.

Hai ngày sau, Bạch Ngưng gõ cửa phòng khách sạn Hoàng Mạn Văn ở.

"Mẹ, mẹ về sao không nói cho con biết?"

Ánh mắt Hoàng Mạn Văn nhìn khuôn mặt tiểu tụy trước mắt có chút phức tạp, bà xoay người sang chỗ khác, đi vào trong phòng.

"Mẹ, là mẹ đưa ra giấy giám định tinh thần sao? Có phải thật vậy không, có cách nào cứu Lạc Quân không?" Bạch Ngưng lập tức đi tới trước mặt bà hỏi.

"Cô đã tới, vậy ký cái này đi."Hoàng Mạn Văn lấy ra một tờ giấy, đặt ở trên bàn trà.

Bạch Ngưng cúi đầu nhìn, là đơn li hôn, tên phía dưới rõ ràng là tên cô và Ngôn Lạc Quân.

"Đây. Đây là cái gì? Tại sao muốn con ký?" Bạch Ngưng giật mình nói.

Chương 168: Thì ra là như vậy

Editor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Hoàng Mạn Văn nói: "Lạc Quân có ngày hôm nay hoàn toàn là do cô, nếu như cô còn có chút lòng quan tâm nó thì hãy lập tức ly hôn đi, đừng có bất cứ dính dáng gì đến nó nữa. Tôi sẽ nghĩ cách để cô được miễn tội cản trở quá trình điều tra không phải ngồi tù, cũng sẽ nghĩ cách giúp Lạc Quân bình an ra ngoài. Ly hôn đi, đây là yêu cầu duy nhất của tôi đối với cô, cũng là thỉnh cầu."

"Tại sao? Mẹ, tại sao muốn con ly hôn? Con không đồng ý, Lạc Quân cũng sẽ không đồng ý!"

"Bởi vì tôi không muốn bên cạnh nó có một quả bom không biết khi nào sẽ nổ. Nó không thể ở bên cô, cô là khắc tinh của nó. Coi như tôi van xin cô được không? Tôi chỉ còn một đứa con trai thôi, xin cô bỏ qua cho nó, để nó sống an ổn."Hoàng Mạn Văn nói xong, mắt cũng đỏ lên.

Bạch Ngưng không hiểu, hỏi: "Con chưa bao giờ có ý hại anh ấy, nhưng tại sao, tại sao mẹ lại muốn ép con rời khỏi anh ấy, còn là lúc anh ấy cần con ở bên nhất. Tại sao ở bên con anh ấy sẽ gặp chuyện không may? Tại sao nói con là khắc tinh của anh ấy?"

"Bởi vì. Nó quá yêu cô, dồn quá nhiều tình cảm vào cô."Hoàng Mạn Văn nói.

"Nhưng. con cũng yêu anh ấy. Chẳng lẽ bởi vì chúng con yêu nhau nên không thể ở bên nhau sao? Đây là đạo lý gì?"

"Yêu nhau thì có thể, nhưng một người không thể khống chế cảm xúc của chính mình không có tư cách yêu sâu đậm một người khác. Mà Lạc Quân, chính là người như vậy."

"Tại sao?" Bạch Ngưng vẫn không hiểu ý bà.

Hoàng Mạn Văn hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Cô đã từng cảm thấy có lúc Lạc Quân tức giận hoặc kích động, sẽ vô cùng đáng sợ, không giống nó bình thường không?"

Bạch Ngưng gật đầu. Trong trí nhớ của cô, tổng cộng có ba lần.

Lần đầu tiên là khi anh biết Hình Hình không phải con của anh, suýt nữa đã bóp chết cô. Lần thứ hai là khi anh nhốt cô trong chung cư, anh điên cuồng hành hạ cô suốt đêm, khiến cô phải giả vờ tinh thần thất thường để trốn tránh anh. Sau đó, ngay trước khi bọn họ chia tay, anh đỏ mắt túm lấy tóc cô đập vào đầu giường, khiến cô chảy máu. Cũng chính sau lần đó, cô mới hạ quyết tâm trốn khỏi bệnh viện.

"Giấy giám định tinh thần tôi đưa ra không phải làm giả để chạy tội cho nó, mà là thật. Lạc Quân, thật sự có vấn đề về tinh thần." Hoàng Mạn Văn nói.

Bạch Ngưng ngạc nhiên ngẩng đầu.

"Nhưng. sao có thể? Anh ấy rất bình thường, sao có thể có vấn đề tinh thần?" Cô thật sự đã tưởng rằng Hoàng Mạn Văn là vì cớ tội cho Ngôn Lạc Quân mà dùng chuyện này lừa gạt mọi người.

"Đúng là rất bình thường, sau đợt trị liệu từ hơn mười năm trước, nó đã rất lâu chưa từng phát tác, ngay cả tôi thậm chí đã quên nó có vấn đề tinh thần, cho đến khi cô xuất hiện, nó yêu cô."

"Con xuất ra hiện."

"Lạc Quân, còn có một người anh trai tính tình cực kỳ nóng nảy, từ nhỏ đã hay đánh nhau. Sau đó trong một đêm mưa bị người ta chặn trong ngõ hẻm chém chết*. Ngày đó, Lạc Quân nghe lời anh dặn trốn ở trong góc tận mắt nhìn thấy cảnh tượng ấy. Sau đó nó chùng nửa tháng cũng không nói gì."

[*] Trong bản gốc tác giả dùng từ loạn đao chém chết ý là bị chém điên loạn nhiều nhất

Hoàng Mạn Văn khóc nói: "Vốn chúng tôi đều cho rằng nó không sao, không ngờ sau này nó nhiều lần đột nhiên nổi giận, chẳng phân biệt được nặng nhẹ đánh người ném đồ vật, còn kinh khủng hơn khi anh nó tức giận. Sau đó chúng tôi dẫn nó đến bác sĩ, mới biết vì cái chết của anh trai nó bị kích thích quá mức, tiềm thức coi mình thành anh trai. Nếu như để mặc kệ rất có thể sẽ phát triển thành đa nhân cách. Chúng tôi rất sợ, bảo vệ nó cẩn thận từng li từng tí, rèn luyện cho nó khả năng tự kìm chế, không để cho nó kích động. Chúng tôi cho rằng nó đã khỏi, cho rằng nó đã thoát khỏi bóng ma tâm lý về anh trai nó. Cho đến ngày tôi nhìn thấy vết thương trên người cô. Lạc Quân không thể nào ra tay nặng như vậy. Tôi nhìn một cái đã biết, nhất định là bệnh của nó lại tái phát. Nó cũng biết, nhưng nhất định không chịu nghe tôi khuyên chỉ vì không muốn để cô rời đi. Nó không để ý đến bệnh tình nhất quyết muốn ở bên cô, nhưng cô một lần rời lại một lần tổn thương nó, khiến nó chịu đả kích nặng nề. Tôi biết ngay mà, tôi biết thế nào cũng nó một ngày nó bị cô hại chết Giờ thì tốt rồi, giết người, giết chết người đàn ông bên cạnh cô, cô hài lòng chưa!" Hoàng Mạn Văn kích động.

Đối mặt với những lời xét đoán và lên án của Hoàng Mạn Văn, Bạch Ngưng giật mình không thôi, tự trách không dứt, đôi môi run rẩy, sắc mặt trắng bệch dọa người.

Cô chưa bao giờ biết Ngôn Lạc Quân bị bệnh, cũng chưa bao giờ nghĩ tới, mình sẽ mang đến cho anh tổn thương lớn như vậy.

Cô chỉ biết anh hiểu lầm cô, không tin cô. Cô muốn rời khỏi anh, lại không nghĩ rằng anh vì cô mà không ngừng bị thương, tâm tình kích động, bệnh tình nặng càng thêm nặng.

Vận mệnh đổi thay, khiến cô gặp được một người đàn ông cô yêu và cũng yêu cô. Anh bất chấp tất cả muốn ở bên cô, liều mạng quấn chặt cô ở bên người, nhưng cô lại vùng vẫy muốn trốn, đẩy họ ra hai thế giới, chưa bao giờ cố gắng vì tình yêu của bọn họ. Nếu không phải đêm ấy nhìn thấy bộ dạng đẫm máu của anh, nếu không phải đột nhiên phát hiện cô dễ dàng mất anh đến vậy, cô cũng sẽ không biết hối cải, sẽ không biết quý trọng. Có lẽ thật sự sẽ vì tấm hình kia mà dễ dàng rời khỏi anh.

Nhưng nếu chuyện lần này là bài học cho cô, vậy bài học này thật quá lớn, lớn đến mức cô không chịu đựng nổi.

"Mẹ, thật xin lỗi." Bạch Ngưng nghẹn ngào, cắn môi nói: "Ta sẽ nghĩ mọi cách

cứu Lạc Quân ra ngoài, nhưng con sẽ không ly hôn. Con cũng yêu anh ấy, cả đời không đổi, con muốn được ở bên anh ấy, chỉ cần anh ấy không đuổi con đi, con sẽ vĩnh viễn ở bên anh ấy!"

"Thế không phải yêu nó! Nếu cô yêu nó, sao có thể bất chấp an nguy của nó mà cố chấp ở lại! Bây giờ là giết người, về sau ai biết còn xảy ra chuyện gì nữa? Cô thì không sao, không có nó cô có thể lấy người khác. Nhưng tôi và ba nó thì khác, chúng tôi chỉ có một đứa con trai này thôi!"

"Mẹ, nếu anh ấy yêu con, vậy con ở bên anh ấy không phải sẽ tốt hơn sao? Con bảo đảm, con sẽ không để anh ấy xảy ra chuyện, sẽ không bao giờ để anh ấy bị kích thích nữa. Hơn nữa mẹ cũng biết mà, ngộ nhỡ anh ấy bình an được thả ra lại phát hiện con đã rời đi, chẳng lẽ tâm tình sẽ không mất khống chế sao?"

Hoàng Mạn Văn nhìn cô, không còn lời nào để nói.

Bà biết, chuyện đó rất có khả năng sẽ xảy ra.

Bạch Ngưng đi tới trước mặt bà, cầm chặt tay bà nói: "Mẹ, tất cả chờ Lạc Quân trở về rồi quyết định, được không? Để cho anh ấy lựa chọn theo ý mình. Mẹ nói cho con biết, vẫn còn cách để cứu anh ấy đúng không? Nếu như có thể chứng minh lúc ấy tinh thần anh ấy không ổn định, có phải sẽ được miễn tử hình không?"

Hoàng Mạn Văn nhìn cô lo lắng như vậy ít nhiều có chút không đành lòng, lại nghĩ lúc trước cô còn vì Lạc Quân mà nhận tội thay, trái tim lập tức mềm nhũn.

Ngồi xuống, bà nói: "Không biết, nó nói Quan Thừa Diễm là Diệu Quân giết, mẹ nghĩ nếu bệnh của nó đã nặng đến mức ấy rồi, có lẽ khi đó thật sự nó đã biến thành ‘người khác’. Sau đó, nó tận mắt thấy anh nó giết người, còn là cảnh đêm mưa quen thuộc khiến nó nhớ lại tình cảnh lúc nhỏ. Vì quá sợ anh trai chết nên nhất thời không chịu nổi, cho nên nó lựa chọn quên đi phần trí nhớ này."

"Vậy nếu như lúc giết người thật sự là nhân cách khác trong anh ấy, anh ấy có thể thoát tội không?" Bạch Ngưng vội hỏi.

Hoàng Mạn Văn thở dài, nói: "Phải xem kết quả giám định tinh thần, nếu như lúc ấy không có triệu chứng tinh thần bị phân liệt, vậy cũng không còn cách nào khác."

Đúng này lúc, điện thoại của Hoàng Mạn Văn vang lên, bà nhận lấy điện thoại di động, có chút sốt ruột nói: "Luật sư Phùng, lúc nào thì ông có thể tới đây?"

"Thật xin lỗi Ngôn phu nhân, tôi không thể nhận vụ án này." Đầu kia điện thoại luật sư Phùng nói.

"Cái gì?" Hoàng Mạn Văn kinh hãi nói: "Luật sư Phùng có ý gì? Lúc trước không phải đã bàn bạc xong rồi sao?"

"Ngôn phu nhân, nói thật, đừng nói là tôi đã đáp ứng, chỉ bằng giao tình của chúng ta, tôi cũng sẽ dùng hết khả năng giúp một tay. Nhưng ngay tối hôm qua, có người bắt vợ con tôi, giao cho bọn họ tam viên đạn, nói nếu tôi tham gia vụ án này, sẽ giết cả nhà tôi. Ngôn phu nhân, không phải tôi không biết tình nghĩa biết, mà là tôi không dám lấy tính mạng vợ con tôi ra đánh cược. Bọn họ hình như là người của Thanh bang, thế lực rất lớn, tôi thật sự không dám chọc."

"Thanh bang? Luật sư Phùng, tôi sẽ lập tức điều tra chuyện này, nếu như có chuyển biến tôi sẽ lập tức liên lạc với ông, được không?" Hoàng Mạn Văn nói.

"Được, Ngôn phu nhân ngài bảo trọng."

Hoàng Mạn Văn vừa cúp điện thoại, chuông điện thoại di động lập tức vang lên, vừa nhìn là ba của Ngôn Lạc Quân .

"Sao vậy?"

"Có phải luật sư Phùng không thể nhận vụ án của Lạc Quân đúng không?" Điện thoại bên kia nói, giọng nói khó nén dồn dập.

Hoàng Mạn Văn lo lắng hỏi: "Làm sao anh biết? Nói là Thanh bang, không phải Thanh bang có quan hệ mật thiết với Phương gia sao?"

"Có người tiết lộ cho anh, là Phương Tuyền, nói ai dám biện hộ cho Lạc Quân sẽ giết cả nhà người đó. Bây giờ không ai dám nhận vụ án này rồi."

"Sao. sao lại thế? Sao nó lại làm như vậy?"

"Nghe nói là bởi vì Lạc Quân hại Nhược Tình thành người thực vật."

"Cái gì? Chuyện xảy ra lúc nào? Tại sao em không biết tin?" Hoàng Mạn Văn lập tức bật dậy từ trên ghế salon.

Cha Ngôn nói: "Nếu chuyện này là thật, ngày mai anh sẽ qua đó, sau đó đến gặp nó một chuyến."

"Được, anh mau qua đây. Em sẽ liên lạc thử với luật sư khác." Hoàng Mạn Văn lại vô lực ngồi phịch xuống ghế salon.

Từng ngày trôi qua, kết quả giám định tinh thần của Ngôn Lạc Quân cũng đã có, chứng minh anh quả thật mắc bệnh đa nhân cách, nhưng lại không có chứng cứ xác thực chứng minh lúc gây án là nhân cách khác. Sau khi Vu Nhược Tình gặp tai nạn xe cộ thì không tỉnh lại nữa, thành trạng thái thực vật, Phương Tuyền trong cơn giận dữ, tung tin muốn đẩy Ngôn Lạc Quân vào chỗ chết.

Mặc dù Phương gia và Ngôn gia hai phe thế lực ngang nhau, nhưng cha của Phương Tuyền xuất thân từ hắc đạo, hiện tại xí nghiệp thành công đã sớm tẩy trắng, nhưng vẫn có quan hệ khăng khít với Thanh bang thế lực lớn nhất cả nước, tất cả mọi chuyện đều có dính dáng đến hắc đạo làm cho người ta nhìn mà sợ. Trong vòng vài ngày Hoàng Mạn Văn liên lạc nhiều luật sư nhưng đều bị cự tuyệt. Mắt thấy sắp đến ngày mở phiên tòa nhưng vẫn không tìm được luật sư tốt, cả Ngôn gia chìm trong không khí nặng nề.

.

Dỗ Tiểu Hân và Cảnh Di ngủ, Bạch Ngưng đi tới phòng ngủ, học Ngôn Lạc Quân rót cho mình một ly cà phê.

Chương 169: Hạ Ánh Hi trở về

Editor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Trời sao cao tận vô cùng, lúc cô đang ngắm nhìn trời sao anh lại không thể cùng nhìn lên bầu trời sao với cô.

Cô nghĩ, chờ anh trở lại, cô sẽ nghiêm túc nói cho anh biết, cô yêu anh, vẫn luôn yêu anh, chỉ duy mình anh. Anh không cần ghen vì cô, không cần tức giận vì cô, cô sẽ vĩnh viễn không rời khỏi anh.

Cô sẽ nói cho anh biết tất cả mọi chuyện của cô, để giữa bọn họ không còn tồn tại hiềm khích. Sẽ cùng anh đi trị liệu, cố gắng hết sức giảm bớt bệnh tình của anh.

Cô muốn cùng anh, cùng Tiểu Hân, cùng Cảnh Di, giống như các gia đình khác, bình thản sống cả đời. Mấy chục năm sau quay đầu lại, phát hiện ngọt ngào luôn luôn nhiều hơn đau khổ.

Cô quyết định rất nhiều rất nhiều chuyện, chỉ cần anh trở lại.

Nhưng làm thế nào anh mới có thể bình an trở về?

Trong phòng ngủ tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, Bạch Ngưng đứng ở trên ban công ngẩn người nhìn ra bên ngoài, không còn sức đi nghe điện thoại.

Thật lâu sau chuông điện thoại cũng ngừng, gian phòng khôi phục sự yên tĩnh.

Còn chưa kịp cảm nhận cảm giác yên tĩnh, tiếng chuông lại vang lên lần nữa.

Bạch Ngưng xoay người, trở về phòng.

Số lạ càng khiến cô không có sức mà nghe.

"Alo?" Bạch Ngưng khẽ hỏi.

Đầu kia điện thoại lại im lặng.

"Alo?" Bạch Ngưng lại alo một tiếng, vẫn không thấy ai đáp liền định cúp điện thoại.

"Tĩnh Hàm." Điện thoại vừa rời khỏi tai, cô nghe được một tiếng gọi.

Giọng nói rất quen thuộc.

"Anh là." Trong lòng Bạch Ngưng lập tức khẩn trương.

"Là anh. Hạ Ánh Hi."

Những lời này truyền vào trong tai, cô nhận ra giọng anh, vẫn là giọng nói khi xưa, nhưng trầm ổn, mạnh mẽ hơn rất nhiều.

"Ánh Hi. Anh là Ánh Hi?" Bạch Ngưng không thể tin được.

Nghe cô gọi mình như vậy, đầu kia điện thoại khẽ lặp lại: "Là anh."

"Anh. Anh có khỏe không?" Bạch Ngưng kích động đến mức không thốt nên lời.

Hạ Ánh Hi nói: "Rất ổn. Mấy ngày trước anh vừa về nước."

"Cái gì?" Bạch Ngưng kinh ngạc nói: "Anh về nước rồi? Không còn ở Anh quốc nữa sao?"

Hạ Ánh Hi trả lời: "Ừ, sau khi biết tin em có dính dáng đến án mạng anh liền trở về, nhưng không biết làm thế nào để gặp em."

"Thật sao? Anh nói, anh đang ở đây?"

"Ừ, bây giờ anh. Đang ở dưới nhà em."

Nghe anh nói vậy, Bạch Ngưng sửng sốt một chút, lập tức chạy lên ban công.

Nhìn khoảng trống không có một bóng người ngoài cửa sắt, Bạch Ngưng lập tức hỏi: "Đâu, anh đang ở đâu?"

Một cái bóng màu đen từ rừng cây bên cạnh đi ra, Bạch Ngưng chỉ nghe trong điện thoại nói: "Ở đây."

Sau một khắc, Bạch Ngưng lao xuống cầu thang.

Mở cửa sắt ra, dưới ngọn đèn mờ nhạt, Bạch Ngưng nhìn chăm chú vào người trước mặt.

Vẫn tuần tú như xưa, mê người như xưa, nhưng non nớt đơn thuần khi đó đã sớm biến mất, nghiêm nhiên trở thành một người đàn ông trưởng thành đã trải sự đời.

"Ánh Hi. Thật là anh sao?" Bạch Ngưng không dám tin hỏi.

"Là anh già rồi, nên em không nhận ra sao?" Hạ Ánh Hi nhẹ nhàng cười một tiếng.

Bạch Ngưng cúi đầu cười, đóng cửa sắt, kéo anh vào nhà.

"Trở về rồi sao đến bây giờ mới liên lạc với em?" Trong phòng khách, dưới ánh đèn cô mới có thể nhìn kỹ bộ dáng anh.

"Trước kia vẫn muốn trở về, đến bây giờ lại không biết trở về làm cái gì, gặp em làm gì." Hạ Ánh Hi nói.

"Ánh Hi, em."

"Anh biết bây giờ hai người đang tìm luật sư, có đầu mối chưa?" Hạ Ánh Hi cắt ngang lời cô, đổi đề tài.

Bạch Ngưng lắc đầu, nói: "Không ai muốn bị liên lụy, đừng nói là luật sư lớn có danh tiếng dù là luật sư nhỏ cũng không mời được." còn chưa nói hết, cô đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn anh.

Cô quên mất, anh sang Anh quốc học chính là luật pháp.

Hạ Ánh Hi cười nhẹ một tiếng, nói: "Nếu như có cần, anh sẵn lòng ra tòa."

"Thật sao! Anh thật sự chấp nhận giúp Lạc Quân?" Bạch Ngưng còn nhớ rõ trước đây Ngôn Lạc Quân buộc anh rời đi như thế nào.

Hạ Ánh Hi chậm rãi nói: "Bây giờ anh cũng hiểu ra được rất nhiều việc. Đó chỉ là hành động của một người đàn ông có quyền lực vì người phụ nữ mình yêu thôi, không thể trách anh ta được. Quan trọng nhất là, em muốn cứu anh ta, không phải sao?"

"Ánh Hi." Bạch Ngưng không biết có thể nói cái gì, ngập ngừng lúc lâu mới chua xót nói: "Cám ơn anh."

.

Ngày hôm sau, Bạch Ngưng đưa Hạ Ánh Hi đến gặp Hoàng Mạn Văn.

Nhìn Hạ Ánh Hi trẻ tuổi, Hoàng Mạn Văn hỏi: "Cậu chính là luật sư Tỉnh Hàm mời tới? Cậu mới tốt nghiệp gần đây sao?"

"Đúng vậy, xin chào Ngôn phu nhân."

"Cám ơn cậu đã chịu giúp chúng tôi, không biết trước kia cậu đã từng nhận vụ án nào tương tự chưa?" Hoàng Mạn Văn nhìn anh, không nhịn được lo lắng hoài nghi.

"Chưa từng, nhưng cháu sẽ cố gắng hết sức." Hạ Ánh Hi nói.

Hoàng Mạn Văn Khe khẽ thở dài, đặt một chồng tài liệu cao ngất lên bàn, nói: "Những thứ này đều có thể trở thành chứng cứ, cậu xem một chút, đúng rồi, nên gọi cậu là?"

Hạ Ánh Hi lật tài liệu, ngẩng đầu lên nói: "Hạ Ánh Hi, ở Anh là dùng tên David."

"À, luật sư Hạ." Nói xong, Hoàng Mạn Văn đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn anh.

"Trước đây cậu ở Anh, tên David?"

Hạ Ánh Hi gật đầu.

"Một trong mười luật sư trẻ ưu tú nhất Anh quốc, David truyền thuyết bách chiến bách thắng?"

Hạ Ánh Hi cười nhạt: "Đều là quá lời, cháu chỉ là một người mới chưa đủ kinh nghiệm thôi ạ."

Hoàng Mạn Văn lập tức vui mừng nói: "Thì ra thật là cậu, thật xin lỗi, đã thất lễ rồi!"

"Không có không có, Ngôn phu nhân, cháu quả thực so ra kém luật sư lớn khác, cũng không chắc chắn mười phần có thể thắng được vụ này."

"Không, nếu như ngay cả cậu cũng không thể tin vậy tôi thật sự không biết tin ai nữa!"
Hoàng Mạn Văn mừng rỡ nói.

Bạch Ngưng ngồi bên cũng chuyển tầm mắt tới Hạ Ánh Hi, khẽ mỉm cười.

Không ngờ, anh đã thật sự thành công. Ngôn Lạc Quân dù sao cũng không hại anh quá lắm.

Nhưng năm đó anh mang theo thù hận cùng khát vọng ra đi, quyết tâm muốn nhiều năm sau quay lại mang cô đi. Không ngờ bây giờ trở về lại vì biện hộ cho Ngôn Lạc Quân.

Số phận quả thật thích trêu người.

Hôm sau, Hạ Ánh Hi và Bạch Ngưng đến bệnh viện cầm hết tài liệu về khách sạn.

Có tài xế chuyên nghiệp lái xe, tay lái phụ là vệ sĩ, ghế sau cũng có một vệ sĩ. Đều là Hoàng Mạn Văn sắp xếp, để tránh người của Thanh bang tới tìm Hạ Ánh Hi.

"Nếu như ngày đó em đi thì thật tối. Có lẽ Quan Thừa Diễm sẽ không chết, Lạc Quân cũng sẽ không như vậy." Bạch Ngưng nhìn ra ngoài cửa sổ, không nhìn được nói.

Hạ Ánh Hi lật tài liệu trên tay, ngẩng đầu lên nói: "Đừng nghĩ quá nhiều, yên tâm đi. Nếu lúc đó Ngôn Lạc Quân đổi thành nhân cách Ngôn Diệu Quân, chúng ta có cơ hội thắng rất lớn."

Bạch Ngưng gật đầu một cái, thở dài nói: "Em chỉ cảm thấy có lỗi với Quan Thừa Diễm, lại càng không muốn Lạc Quân gặp chuyện không may."

"Quan Thừa Diễm đã chết rồi, nhưng Lạc Quân cũng không cố ý. Pháp luật quyết định rất công bằng. Về sau, chúng ta chăm sóc người nhà của anh ta nhiều một chút."

"Không ổn!" Hạ Ánh Hi đang an ủi Bạch Ngưng, tài xế ngồi trước đột nhiên kêu một tiếng. Hai vệ sĩ lập tức rút súng ra.

Bạch Ngưng sợ hết hồn, hỏi vội: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Có xe đang áp sát chúng ta!"

Lúc này Bạch Ngưng mới thấy trước mặt có hai chiếc xe đi ngược hướng bọn họ. Hạ Ánh Hi lập tức nhìn ra phía sau, nói: "Hình như có rất nhiều người!"

Tài xế lập tức quẹo tay lái, trước khi bốn chiếc xe trước mặt tới gần lập tức rẽ ngoặt chạy về hướng khác.

Bạch Ngưng nắm chặt ống tay áo Hạ Ánh Hi, lo lắng nói: "Làm thế nào bây giờ? Là người của Thanh bang sao?"

"Không phải sợ, không sao đâu." Hạ Ánh Hi an ủi nhưng trong giọng nói cũng bất giác mang theo khẩn trương.

Xe lao nhanh về phía trước, bốn chiếc xe phía sau cũng đuổi theo sát nút, hai bên đi song song, hoàn toàn chặn hết đường.

Đường càng ngày càng vắng, sợ rằng đi một đoạn nữa thì chỉ còn lại năm chiếc xe bọn họ thôi. Tài xế định tăng tốc thoát khỏi mấy chiếc xe phía sau, ai biết đúng lúc này trước mặt lại xuất hiện hai chiếc xe nữa.

Ngay cả khe hẹp để chen lên cũng không còn, xe phanh kít lại, tài xế dừng xe đi xuống, nhanh chóng rút súng ra.

Sáu chiếc xe trước sau cũng lập tức dừng lại, trên mỗi chiếc xe có hai người mặc đồ đen đeo kính đen bước xuống. Mười hai họng súng cùng nhắm thẳng vào bọn họ.

"Để luật sư lại, những người còn lại có thể đi." Một người áo đen trong đó nói.

Hạ Ánh Hi từ trên xe bước xuống, nói: "Nếu như tôi không ở lại thì sao?"

"Vậy đi sẽ là thi thể của các người." Người áo đen nói.

"Ánh Hi!" Bạch Ngưng lập xuống xe, kéo anh lại. Vệ sĩ chặn trước mặt bọn họ, là ba người đối đầu với mười hai người, lực lượng chênh lệch quá xa.

Mười hai người áo đen dần dần tiến tới gần, cách bọn họ ba mét, lặp lại: "Tôi đếm đến ba, những người còn lại nếu không rời đi sẽ không đi được nữa."

"Một."

"Tĩnh Hàm đi mau!" Hạ Ánh Hi đẩy cô lên xe.

"Không, Ánh Hi."

"Anh không sao ."

"Hai."

"Ánh Hi, em." Bạch Ngưng không muốn lên xe lại không thể không lên. Cô bỗng đột nhiên dừng lại, mắt nhìn thẳng về phía trước.

Phía trước lại có một chiếc, hai chiếc, ba chiếc. Gần mười chiếc xe đi tới!

Xong rồi, sao lại có thêm nhiều người đến như vậy! .

Lúc này, người áo đen đối diện cũng vô cùng ngạc nhiên, ngoài ý muốn nhìn về phía trước.

Xem vẻ mặt bọn họ kinh ngạc lại cảnh giác, không giống như cùng một phe!

Xe đến sau hiển nhiên còn có tính uy hiếp hơn so với mấy người trước mặt. Mười hai người áo đen lập tức đem súng chĩa về phía họ.

Khi xe dừng lại trước mặt họ, một đám người da trắng cường tráng bước xuống.

Hạ Ánh Hi bất giác thở phào nhẹ nhõm.

"Địa Ngục Môn!" Người áo đen trước mặt kêu lên một tiếng.

"Chúng tôi không có ý đối nghịch với Thanh bang, nhưng không cho phép có ai động đến một sợi tóc của David." Một người da trắng dùng tiếng Trung không lưu loát lắm nói.

Người áo đen nhìn Hạ Ánh Hi một cái, mỗi người tự quay về xe của mình, chỉ trong vòng hai phút đã biến mất.

"Vì sao mọi người lại tới đây?" Hạ Ánh Hi hỏi.

Bạch Ngưng ngạc nhiên nhìn về phía anh, cô chưa bao giờ biết anh thế lại có quan hệ với Hắc bang.

Người của Địa Ngục Môn xoay người sang chỗ khác, chỉ thấy một chiếc xe màu đỏ nhỏ chậm chậm đi tới, ngừng lại trước mặt bọn họ.

Bạch Ngưng mở to hai mắt nhìn chiếc xe màu đỏ này, muốn xem thế lực nào lại lớn như vậy, còn có lão đại Hắc bang trông như thế nào.

Cửa xe mở ra, hai người da trắng từ trong bước ra, sau đó là lão đại của bọn họ -- một

cô gái hơn 20 tuổi. Mái tóc quăn màu vàng đáng yêu, quần trắng, mím cười ngọt ngào, nhưng cũng là người da vàng giống họ.

Chương 170: Kết thúc

Editor:mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Lão đại của bọn họ lại là một cô gái, còn là một cô gái ngọt ngào xinh đẹp không có chút tính uy hiếp nào!

"David. Em xin lỗi, em lo cho anh nên mới tới." Cô gái nhỏ giọng nói.

Hạ Ánh Hi đi lên trước khẽ cười nói: "Ái Lâm, cảm ơn em, em tới rất đúng lúc."

Ái Lâm cúi đầu cười một tiếng, trên mặt lộ ra hai lúm đồng tiền.

"Tĩnh Hàm, đây là Ái Lâm, đại tiểu thư Địa Ngục Môn ở châu Âu, em cứ coi cô ấy như người bình thường là được, cô ấy sẽ hoàn toàn không động thủ ." Hạ Ánh Hi nói với Bạch Ngưng.

Bạch Ngưng nhìn Ái Lâm, vô cùng ngạc nhiên, vội vàng nói: "Ái Lâm, cảm ơn cô."

Ái Lâm không lên tiếng, nhìn cô chăm chăm không chớp mắt một lúc lâu mới nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: "Cô tên là Tĩnh Hàm sao?"

"Đúng, Hứa Tĩnh Hàm, cô gọi tôi là Tĩnh Hàm giống Ánh Hi là được rồi."

Ái Lâm vẫn nhìn cô, hơi mỉm cười.

Trong khách sạn, Bạch Ngưng ngồi xuống ghế sofa.

"Địa Ngục Môn cũng là Hắc bang, có thể vì chuyện của chúng ta mà khiến cho bọn họ xung đột cùng Thanh bang không?"

Hạ Ánh Hi ngồi xuống đối diện cô, nói: "Sẽ không, nếu thế lực ngang nhau thì còn có thể, nhưng thế lực của Địa Ngục Môn hơn xa Thanh bang, Thanh bang sẽ không đối địch với Địa Ngục Môn."

"Như vậy cũng tốt." Bạch Ngưng thở phào nhẹ nhõm, sau đó hỏi nói: "Ái Lâm và anh."

Hạ Ánh Hi cúi đầu, không nói.

Bạch Ngưng nói: "Ánh Hi, nếu như cô ấy thích anh, anh cũng thích cô ấy, vậy. đúng là tốt chuyện."

Hạ Ánh Hi nói: "Bọn anh gặp nhau ba năm trước. Lúc đó anh nhận một vụ án, biện hộ cho một người ngộ sát, người bị giết chính là bạn của Ái Lâm. Sau đó, anh không bị Địa Ngục Môn đuổi giết, mà lại."

"Lại bị Đại tiểu thư của bọn họ thích?" Bạch Ngưng nói. Phát hiện bọn họ gặp nhau thật đúng là lãng mạn.

Hạ Ánh Hi không trả lời.

"Vậy. Anh thích cô ấy không?" Bạch Ngưng cho rằng anh thừa nhận, tiếp tục hỏi.

Hạ Ánh Hi thở dài nói: "Anh không biết, lúc đó trong lòng anh chỉ có em, chỉ muốn nhanh chóng đủ lông đủ cánh để quay trở về, hoàn toàn không có suy tính khác. Sau này. Sau này biết em và Ngôn Lạc Quân chia tay, ngay cả bản thân anh cũng không biết mình trở về để làm gì, sau đó nghe tin hai người lại kết hôn, biết em xảy ra chuyện."

"Ánh Hi. " Yên lặng thật lâu, Bạch Ngưng nhẹ giọng nói ra: "Trước đây thật lâu, khi em còn là Bạch Ngưng, vẫn còn đi học, em đã từng thích anh. Đó là tình cảm rất đơn giản, tinh khiết , rất đẹp. Em nghĩ, nếu như chúng ta thổ lộ với nhau, thật sự ở bên nhau, có lẽ, cũng có thể làm một đôi vợ chồng hạnh phúc lại tương kính như tân*, mà em cũng

sẽ cảm thấy giữa chúng ta có tình yêu biển cạn đá mòn. Nhưng. em đã trở thành Hứa Tĩnh Hàm, gặp được Ngôn Lạc Quân. Ở bên anh ấy tuy có những xót xa đau khổ, nhưng em vẫn quyết định sẽ mãi ở bên anh ấy."

[*]Tương kính như tân: tôn trọng nhau

Đau khổ nhưng vẫn muốn ở bên nhau. Lý do duy nhất, chính là yêu quá sâu nặng.

Hạ Ánh Hi cúi đầu im lặng.

Một lúc lâu sau mới cười nhạt, nói: "Chỉ cần em muốn, anh nhất định sẽ dốc hết toàn lực bảo vệ anh ta bình an, để anh ta trở về bên cạnh em."

"Ánh Hi, vậy anh cùng Ái Lâm."

"Anh nghĩ, chờ giải quyết xong vụ án của Ngôn Lạc Quân, anh sẽ cầu hôn với cô ấy."Hạ Ánh Hi nói.

Bạch Ngưng thư thái cười một tiếng, vui mừng nói: "Vậy thì thật là tốt quá, em còn tưởng rằng anh không thích cô ấy!" Hạ Ánh Hi cũng có thể tìm được hạnh phúc của mình, vậy thì không còn gì tốt hơn.

Nhìn cô cười, Hạ Ánh Hi cũng nhẹ nhàng cười một tiếng.

Chỉ cần cô ấy vui mừng là tốt rồi. Cô ấy hi vọng mình hạnh phúc, tại sao mình không hạnh phúc được?

Anh nghĩ, anh và Ái Lâm, cũng có thể làm một đôi vợ chồng hạnh phúc lại tương kính như tân. Nếu như chưa từng gặp Bạch Ngưng, anh cũng sẽ cảm thấy, giữa bọn họ có tình yêu biển cạn đá mòn.

Hai tháng sau.

Ngôn Lạc Quân gọi điện thoại, Bạch Ngưng bưng chén nước đi tới trước sô pha, đứng bên lắng chờ.

"Nói cho cô ấy biết cái hạng mục đó chắc chắn thất bại, nhất định không được để cho cô ấy đầu tư."

"."

"Không được tiết lộ cho người khác biết không? Nhất định phải nhớ kỹ."

"."

"Tốt lắm tốt lắm, cậu làm thì tôi yên tâm."

Ngôn Lạc Quân nói xong điện thoại, Bạch Ngưng đưa lọ thuốc cùng chén nước vào tay anh: "Uống thuốc đi."

"Nào, dứt cho anh." Ngôn Lạc Quân đẩy lọ thuốc lại cho cô.

Bạch Ngưng đẩy anh nói: "Đừng có mà lộn xộn, mau uống thuốc đi, Ánh Hi sắp đi rồi."

"Biết thừa là trong lòng em chỉ có người tình cũ thôi mà." Ngôn Lạc Quân làm ra vẻ cô đơn nói.

"Nói cái gì đó, như trẻ con vậy, mau uống thuốc đi!"

"Ai nha, anh bị đả kích, không được không được, đau đầu quá." Ngôn Lạc Quân ấn trán cau mày.

Bạch Ngưng cầm lấy lọ thuốc đổ ra ba viên thuốc, nhét vào trong miệng anh, sau đó cầm chén nước đưa đến bên miệng anh cho anh uống nước.

Ngôn Lạc Quân vừa nuốt thuốc, vừa nhìn cô cười.

"A, đắng quá, nào bà xã cho hôn một cái."

Bạch Ngưng xoay mặt đi, không để ý tới anh.

Ngôn Lạc Quân hôn lên môi cô, liếm mấy cái, sau đó nỗ lực muốn đưa đầu lưỡi vào.

Bạch Ngưng đẩy anh nói: "Đừng lộn xộn, bọn nhỏ xuống tầng rồi."

"Có sao đâu, mau tới đây, để cho anh thỏa mãn một chút thôi, anh rất yếu ớt đấy." Vừa nói vừa xông lên.

"Lại là lý do này." Còn chưa nói xong, anh đã nhân cơ hội che kín môi cô, đầu lưỡi đưa vào trong miệng cô, để cho cô nếm được một chút vị đắng của thuốc.

Một lúc lâu sau, cho đến khi tiếng bước chân xuống tầng truyền đến, anh mới buông cô ra, hả hê cười nói: "Bác sĩ nói rồi, anh cần điều trị lâu dài, cho nên em phải quen với việc bị anh nô dịch đi, biết không?"

"Tiểu nhân." Bạch Ngưng lén nhìn Cảnh Di đang xuống tầng, hơi đẩy anh ra, khẽ nói.

"Không có cách nào, ai bảo em thích tên tiểu nhân như anh, không thể không bị anh nô dịch giày xéo? Tối nay là nhà tắm, ăn nhiều một chút biết không?" Anh như tên háo sắc cười, híp mắt nhìn cô chăm chăm, rút chân ra khỏi giày, luồn vào váy dài của cô, nhẹ nhàng cọ lên bắp chân cô.

Bạch Ngưng chột rùng mình, lập tức tránh ra, quay lên tầng gọi: "Tiểu Hân, mau xuống thôi, chúng ta đi tiễn chú Hạ với cô Ái Lâm."

Nhìn cô đỏ ửng cả mặt, Ngôn Lạc Quân đi giày vào, hả hê cười.

Lên xe, Bạch Ngưng mới nhớ ra cuộc điện thoại vừa rồi của Ngôn Lạc Quân, hỏi: "Vừa rồi anh nói chuyện với vợ trước của Quan Thừa Diễm sao? Cô ấy muốn đầu tư sao?"

"Ừ." Ngôn Lạc Quân trả lời: "Lần trước cô ấy đã thua lỗ, lần này không thể lại không may thế được."

Bạch Ngưng nhìn anh, vui vẻ cười một tiếng, nói: "Em không ngờ, anh sẽ để tâm giúp cô ấy như vậy."

"Dù sao cũng là anh nợ Quan Thừa Diễm, chỉ có thể cố gắng trả lại cho vợ con anh ta."

Đối mặt với cái chết một lần, anh cuối cùng cũng hiểu rõ, trên thế gian có rất nhiều thứ cần ta tôn trọng, ví dụ như sinh mạng. Dù là nghèo hay giàu, là yếu hay mạnh, mỗi người đều có thể giới của mình.

Nếu như lúc trước anh hiểu rõ ý nghĩa này, tôn trọng sinh mệnh của cô gái nhảy lầu tự sát mà anh không biết kia, tôn trọng sinh mạng đứa bé bị anh hoài nghi, không cố chấp quyết định số phận của Hạ Ánh Hi Có lẽ, giữa anh và người anh yêu, sẽ không có nhiều đau khổ và trở ngại như vậy.

Cuối cùng, thật may là khi anh hiểu ra, ông trời cũng không bắt anh mất đi quá nhiều.

Đến sân bay, Hạ Ánh Hi và Ái Lâm đã sớm chờ sẵn.

Bạch Ngưng vội vã chạy tới, ngượng ngùng nói: "Thật xin lỗi, chúng tôi tới chậm, đều là tại Lạc Quân mề neho không chịu uống thuốc."

Ái Lâm lẳng lẳng cười một tiếng, nói: "Không sao, chúng tôi cũng chỉ vừa mới tới, dù sao còn lâu máy bay mới cất cánh."

"Oa, đây là nhẫn đính hôn của hai người sao?" Bạch Ngưng đột nhiên ngạc nhiên kéo tay cô.

"Thật là đẹp!"

"Anh ấy chọn, tôi cũng rất thích, chỉ là hơi đắt, hai tháng sau lại đeo cái khác rồi." Ái Lâm cười nhìn Hạ Ánh Hi một cái.

"Không sao, có tiền giờ không tiêu thì lúc nào mới tiêu!" Bạch Ngưng nói xong, nghiêng đầu nhìn Ngôn Lạc Quân nói: "Nhẫn cưới anh ấy cho tôi chỉ là hàng nhái hơn mười tệ, đây mới là không tìm không phối."

"Nếu như anh nhớ không lầm, cái nhẫn đó là em mua, ngâm máu phun người." Ngôn Lạc Quân lập tức kêu oan.

"Không phải tại anh không mua cho em hàng thật sao." Bạch Ngưng nói xong, quay đầu lại nhìn Ái Lâm nói: "Xác định cụ thể hôn kỳ nhất định phải thông báo cho tôi nhé, tôi sắp xếp xong xuôi mọi chuyện sẽ đến Anh quốc chơi nửa tháng!"

"Đó là đương nhiên, yên tâm, chúng tôi sẽ không quên đâu."

"Mẹ, con muốn đi toilet." Cảnh Di kéo áo Bạch Ngưng nói.

"Được, để mẹ dẫn con đi." Bạch Ngưng dắt Cảnh Di đi nói: "Em vào phòng rửa tay."

"Tôi cũng đi cùng." Ái Lâm nói xong, cùng cô cùng đi về phía toilet.

Đi ra khỏi nhà vệ sinh, Cảnh Di chạy đến bên bồn rửa tay.

"Cảnh Di chậm một chút, cẩn thận đâm vào người ta." Bạch Ngưng ở phía sau vội hô.

Cảnh Di chạy đến bồn rửa tay, phát hiện bồn rửa tay nơi này cao hơn ở nhà .

Ái Lâm nhìn cô bé, nói: "Nào, để cô Ái Lâm ôm con được không?"

"Vâng, cảm ơn cô Ái Lâm." Lúc này Cảnh Di nhìn thấy người lạ sẽ không sợ sệt như trước nữa.

Ái Lâm ôm lấy cô bé, giúp cô bé mở vòi hoa sen, rửa sạch đôi tay nhỏ bé.

"Nào, Cảnh Di cảm ơn cô đi rồi ra đây hong tay." Bạch Ngưng đi tới nói.

"Cảm ơn cô." Cảnh Di nói xong, chạy về phía Bạch Ngưng.

"Cảnh Di thật biết nghe lời." Bạch Ngưng cười ôm lấy cô bé hong khô tay, sau đó ngồi xổm người xuống sửa lại tóc cho cô bé.

Ái Lâm nhìn cô tỉ mỉ như vậy, đôi mắt từ từ ướt át.

"Cảm ơn cô." Cô vừa mở miệng, nước mắt liền rơi xuống.

Bạch Ngưng ngẩng đầu nhìn cô ấy, vội vàng đứng dậy nói: "Ái Lâm, sao vậy?"

Ái Lâm vội lau nước mắt, nhìn Cảnh Di nói: "Cảm ơn cô, đã chăm sóc con bé tốt như vậy."

"Ai cơ? Cảnh Di sao? Con bé là con gái tôi, tôi đương nhiên là phải chăm sóc rồi!" Bạch Ngưng không hiểu vì sao Ái Lâm lại cảm ơn mình.

Ái Lâm ngẩng đầu lên nhìn cô, cười nói: "Có thể nói cho tôi biết,. Tên cô là gì không?"

Bạch Ngưng khó hiểu nhìn cô.

Ái Lâm cắn cắn môi, nói: "Là tên thật của cô."

"Cô." Bạch Ngưng hơi sửng sốt, ngay sau đó hiểu ra nói: "Thì ra ngay cả chuyện này Ánh Hi cũng nói cho cô biết à, anh ấy chưa nói cho cô tên tôi sao?"

"Anh ấy cũng biết?" Lần này cũng là đối thành Ái Lâm kinh ngạc. Sau đó nói: "Không phải. Không phải anh ấy nói, mà là." Đột nhiên, cô không biết nên nói thế nào.

Bạch Ngưng vẫn mờ mịt, chỉ cười nói: "Bạch Ngưng là tên thật của tôi."

Ái Lâm đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn cô thật lâu mới ngạc nhiên nói: "Thì ra cô chính là Bạch Ngưng, anh ấy đã từng kể cho tôi về Bạch Ngưng. Không ngờ, không ngờ lại là cô."

Sau một lúc yên lặng, cô nói: "Cám ơn cô đã đưa David đến bên cạnh tôi. Năm năm trước, cuộc đời tôi bị ta chà đạp tưởng như không thể tiếp tục nổi. Sau này, tôi cũng không biết phải sống cuộc đời của Ái Lâm như thế nào. Cám ơn cô khiến cho tôi gặp được David, tôi rất vui vẻ. Rất hạnh phúc." Nói xong, Ái Lâm lau nước mắt chạy ra khỏi toilet.

Bạch Ngưng sững sờ đứng tại chỗ.

Thật lâu thật lâu sau, cô mới hiểu rõ những gì cô ấy nói... trong đầu đột nhiên hiện ra một cái tên: Hứa Tĩnh Hàm.

.

"Nếu kiếp sau chúng ta có thể gặp lại

Chỉ muốn cùng anh gặp lại một lần

Chỉ vì một chớp mắt trong tỉ năm ánh sáng

Một chớp mắt tất cả ngọt ngào cùng buồn rầu

Vậy thì hãy để mọi chuyện xảy ra

Đều xảy ra trong nháy mắt đó

....."

Dưới tàng cây hòe nở hoa trắng muốt trong viện an dưỡng, Vu Nhược Tình nằm ở trên ghế an ổn ngủ, Phương Tuyền cầm một quyển thơ của Tịch Mộ Dung**, nhẹ nhàng đọc.

[**]Tịch Mộ Dung: một nhà thơ nữ của văn học Đài Loan

"Để cho hai ta gặp nhau

Cùng người biệt ly

Hoàn thành một bài thơ của Thượng Đế

Sau đó sẽ chậm rãi già đi"

Lại đọc xong một bài thơ, Phương Tuyền ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn cô.

"Nhược Tình, em thích thơ tình, anh không biết viết, anh chỉ có thể ngày ngày đọc cho em nghe. Em thích lãng mạn, anh không hiểu, anh chỉ có thể vụng về mỗi ngày tặng cho em một bó hoa hồng. Em muốn tình yêu trong lý tưởng của em, bạch mã hoàng tử trong lý tưởng của em, anh không phải, anh chỉ có thể dùng hết sức yêu em nhiều hơn. Nếu như những thứ này em cũng không muốn, em muốn tự do, muốn theo đuổi những gì

mình mơ ước, vậy anh cũng có thể. Có thể buông tay để cho em rời đi."

Cho dù nói như vậy, anh cũng vẫn cảm thấy thật đau thật đau.

Anh cầm tay cô nói: "Nhược Tình, anh nói thật đó, anh có thể, thật sự có thể, không có gì anh không làm được, không có gì là anh không thể cho em. Anh có thể ly hôn, có thể để cho em thoát khỏi anh. Chỉ cần, em có thể tỉnh lại."

Lông mi Vu Nhược Tình hơi run rẩy, đang lúc Phương Tuyền còn tưởng rằng là gió lay động, một giọt nước mắt từ khóe mắt cô trào ra.

-----oOo-----

Hết trọn bộ

Table of Contents

Giới thiệu văn tắt: 1
Quyển I. 7
Chương 1: Trùng sinh. 7
Chương 2: Thân phận đột nhiên tới 10
Chương 3: Hiện trường án mạng của chính mình. 14
Chương 4: Phú thương trong truyền thuyết 17
Chương 5: Bất hòa. 20
Chương 6: Lo Lắng. 23
Chương 7: Tin dữ. 26
Chương 8: Đau lòng. 29
Chương 9: Mờ mịt 35
Chương 10: Cầu cứu. 38
Chương 11: Tranh chấp. 42
Chương 12: Mẹ chồng. 46
Chương 13: Vu oan. 49
Chương 14: Hứa Tình Hàm cười chui 52
Chương 15: Gặp ở ngoài?. 56
Chương 16: Bé con. 60
Chương 17: Sẽ thành án oan. 64
Chương 18: Làm mẹ. 69
Chương 19: Con nhà giàu. 74
Chương 20: Nữ chủ chính nghĩa. 79
Chương 21: Cúng bái 83
Chương 22: Hạ Ánh Hi 87
Chương 23: Cố nhân kiếp trước. 91
Chương 24: Muốn ly hôn?. 94
Chương 25: Ly hôn có thể, tiền không có! 97
Chương 26: Ăn diện. 101
Chương 27: Cái nhẫn ở đâu. 105
Chương 28: Tình nhân xuất hiện?. 108
Chương 29: Người quen?. 112
Chương 30: Trai đẹp kìa. 115
Chương 31: Công cụ, cho tôi hôn. 118
Chương 32: Con hát thấp hèn. 121
Chương 33: Ở hai thế giới 124
Chương 34: Đến nơi hẹn. 128
Chương 35: Chờ đợi 131
Chương 36: 134
Chương 37: Chia tay. 137
Chương 38: Ảnh chụp hôn nồng nhiệt 141
Chương 39: Tra hỏi 145
Chương 40: Lại bị dùng sức mạnh. 149
Chương 41: Hàng nhái 152
Chương 42: Tôi muốn ly hôn. 155

[Chương 43: Sẽ không ly hôn. 158](#)
[Chương 44: Chủ nhật ở nhà với vợ. 162](#)
[Chương 45: Thay tã. 165](#)
[Chương 46: Mẹ chồng giá lâm.. 168](#)
[Chương 47: Mẹ chồng giá lâm 2. 171](#)
[Chương 48: Cùng giường. 174](#)